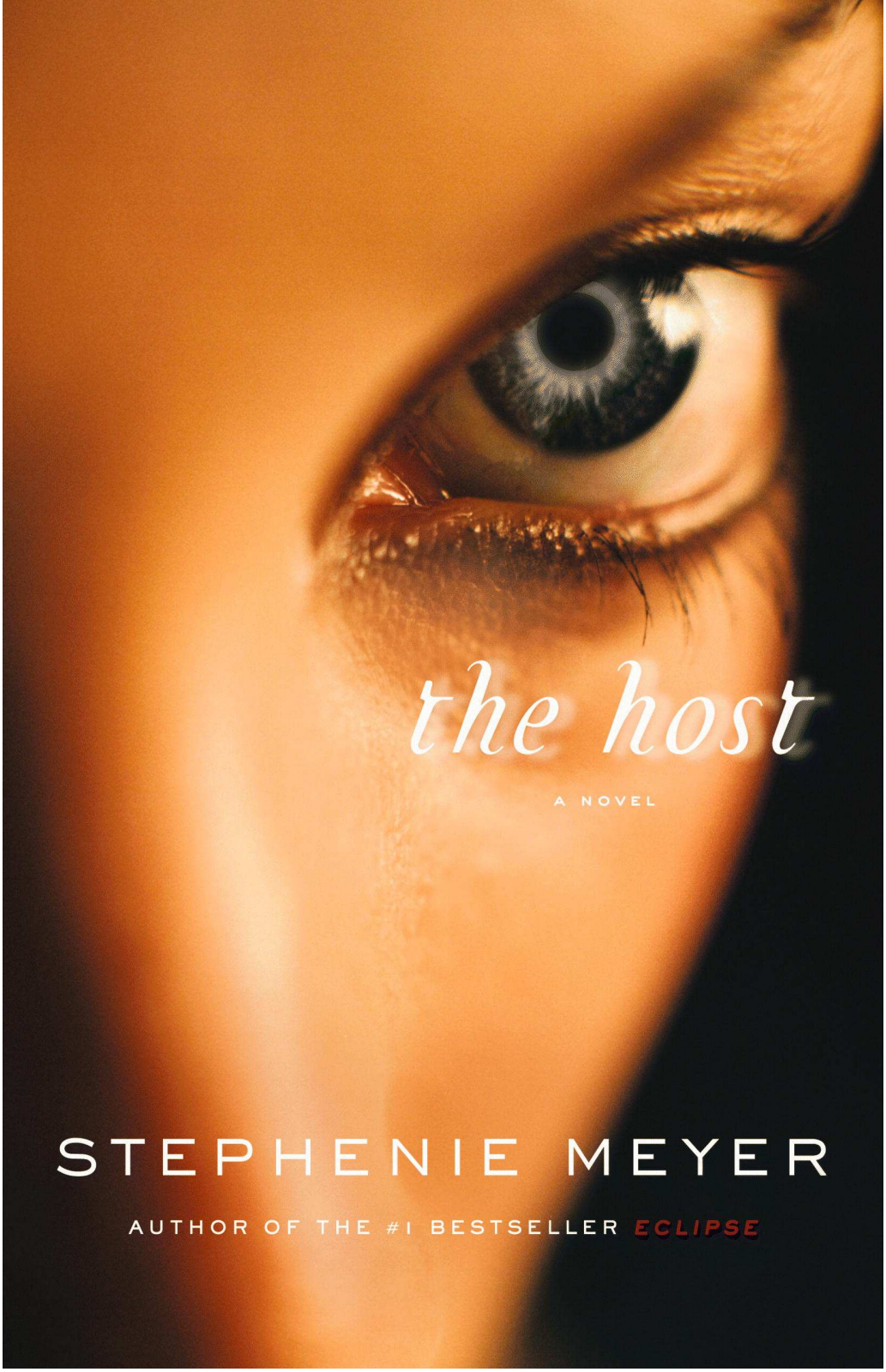

the host
A NOVEL
STEPHENIE MEYER
AUTHOR OF THE #1 BESTSELLER ECLIPSE

Prolog – Vložená (Inserted)

Léčitelovo (pozn. v originálu the Healer, v podstatě doktor) jméno bylo Fords Deep Waters (= Brodí se hlubokými vodami).

Protože byl duše, bylo v jeho přirozenosti mít jenom dobré vlastnosti: soucit, trpělivost, upřímnost, ctnost a láska. Obava byla pro Fords Deep Waters netypická emoce.

Podrážděnost byla ještě vzácnější. Ale protože Fords Deep Waters žil v lidském těle, byla podrážděnost někdy nevyhnutelná.

Jeho rty se stáhly do tenké čáry, když slyšel, jak si studenti léčitelství ve vzdáleném rohu operačního sálu šeptají. Tento výraz mu připadal nezvyklý, jeho tvář byla zvyklá se usmívat.

Darren, jeho pravidelný asistent, si jeho úšklebku všiml a položil mu ruku na rameno.

„Jsou jenom zvědaví, Fordsi," řekl tiše.

„Vložení je těžko zajímavá nebo náročná procedura. Jakákoliv duše by ho v případě nutnosti byla schopná provést na ulici. Dnes se tu pozorováním nemohou nic naučit." Fords byl překvapený, když si všiml ostrého podtónu svého normálně klidného hlasu.

„Nikdy předtím neviděli dospělého člověka," řekl Darren.

Fords zdvihl jedno obočí. „To nevidí jeden druhému do tváře? Nemají zrcadla?"

„Ty víš, jak to myslím – divokého člověka. Bez duše. Jednoho z povstalců."

Fords se podíval na dívčino nehybné tělo ležící tváří dolů na operačním stole. Jeho srdce zaplavila lítost, když si vzpomněl, v jak ubohém bylo stavu, když ho Hledači (pozn. the Seekers, další povolání, Hledač má za úkol nacházet těla

bez duší, aby do nich duše mohly být vloženy) přinesli do Lékařského zařízení. Ta bolest, kterou trpěla…

Samozřejmě, že teď byla v pořádku – dokonale zhojená. Fords na to dal pozor.

„Vypadá stejně, jako my," zamumlal Fords směrem k Darrenovi. „Všichni máme lidské tváře. A až se probudí, také bude jednou z nás."

„Je to pro ně prostě vzrušující, to je všechno."

„Duše, kterou dnes budeme vkládat, si zaslouží mnohem více uznání, než aby bylo její hostitelské tělo v takovémhle stavu. Už takhle bude mít co dělat, aby se přizpůsobila. Není fér, že musí procházet ještě tímhle." A *tímhle* nemyslel fyzický stav těla. Fords slyšel, jak se do jeho hlasu vrátil ten ostrý podtón.

Darren mu znovu položil ruku na rameno. „Bude v pořádku. Hledač potřebuje informace a –"

Při slově *Hledač* se Fords na Darrena podíval takovým pohledem, jaký by se dal popsat jedině jako vražedný. Darren šokovaně zamrkal.

„Omlouvám se," řekl hned Fords. „Nechtěl jsem reagovat tak negativně. Jenom se o tuto duši bojím."

Jeho oči se stočily ke kryotanku vedle stolu. Světlo bylo stabilní, tupě červené, znamenalo to, že kryobank je obsazený a nastavený na hibernaci.

„Tato duše byla pro tento úkol specielně vybrána," řekl Darren uklidňujícím hlasem. „Je v našem druhu výjimečná – odvážnější, než většina z nás. Myslím, že kdyby bylo možné se jí zeptat, nabídla by se dobrovolně."

„Kdo z nás by se nenabídl, kdyby byl požádán udělat něco pro vyšší dobro? Ale je tohle opravdu ten případ? Pomůže tohle vyššímu dobru? Otázkou není její ochota, ale jestli je správné žádat, aby jakákoliv duše snesla něco takového."

Studenti léčitelství se také bavili o duši v hibernaci. Fords zřetelně slyšel jejich šepot; jejich hlasy se teď zvyšovaly, hlasitost stoupala se vzrušením.

„Žila na šesti planetách."

„Já slyšel, že na sedmi.”

„A já slyšel, že nikdy nežila dvakrát jako jeden hostitelský druh.”

„Je to možné?”

„Byla skoro všechno. Květina, Medvěd, Pavouk –”

„Vidoucí květina, Netopýr –”

„Dokonce i Drak!”

„Nevěřím tomu – nemohla být na sedmi planetách.”

„Alespoň na sedmi. Začala na Nejstarší.”

„Vážně? Na Nejstarší?”

„Ticho, prosím!” přerušil je Fords. „Pokud nedokážete pozorovat profesionálně a tiše, budu vás nucen požádat, abyste se vzdálili.”

Šest studentů okamžitě ztichlo a vzdálili se jeden od druhého.

„Jdeme na to, Darrene.”

Vše bylo připraveno. Patřičné léky ležely vedle lidské dívky. Její dlouhé hnědé vlasy byly schované pod operační čepicí a odhalovaly její krk. Byla v hluboké narkóze, dýchala pomalu. Na její opálené pokožce sotva byla nějaká známka po její… nehodě.

„Začni tání, prosím, Darrene.”

Šedovlasý asistent už čekal u kryotanku, jeho ruka na ciferníku. Odhodil ochranný obal a otočil ciferníkem. Červené světlo na malém šedém válci začalo pulzovat, blýskalo čím dál tím rychleji a měnilo barvu.

Fords se soustředil na nehybné tělo; zařízl skalpel do kůže těsně pod lebkou, byl to krátký, přesný řez. Předtím, než ho rozšířil, nastříkal lék, který zastavil krvácení a vyčistil ránu od krve. Fords odsunul krční svaly, opatrně, aby je neponičil, a odhalil světlé kosti na konci páteře.

„Duše je připravená, Fordsi,” informoval ho Darren.

„Já také. Přines ji.”

Fords cítil, jak k němu Darren přistoupil a bez ohlédnutí věděl, že jeho asistent bude připravený, jeho ruka natažená a

čekající; pracovali společně už mnoho let. Fords podržel otvor otevřený.

„Pošli ji domů," zašeptal.

Darrenova ruka se pohnula, takže ji teď viděl, v dlani držel stříbrně se třpytící probouzející se duši.

Vždy, když Fords viděl odhalenou duši, zasáhla ho její krása stejnou silou.

Duše v oslnivém světle operačního sálu zářila jasněji, než vyleštěný stříbrný skalpel, který držel v ruce. Proplétala se jako živá stužka, protahovala se, šťastná, že je venku z kryotanku. Tisíce drobných částeček se vlnily jako stříbrné vlasy. Ale přestože všechny duše byly líbezné, Fordsovi připadalo, že tak'hle je zvlášť nádherná.

Nebyl sám, kdo takhle reagoval. Slyšel Darrenův jemný povzdech, slyšel obdivné mumlání studentů.

Darren jemně položil tu drobnou třpytivou bytost do díry, kterou Fords udělal v lidském krku. Duše se sesunula do nabízeného prostoru a rozběhla se po cizím těle. Fords obdivoval obratnost, s jakou si osvojila svůj nový domov. Její částečky se přitiskly na svá místa okolo nervových center, některé sahaly hlouběji, než dohlédl. Do hloubky a nahoru do mozku, do očních nervů, do ušních kanálků. Byla rychlá, její pohyby odhodlané. Brzy byl viditelný pouze jeden malý kousíček jejího třpytivého těla.

„Výborně," zašeptal, přestože věděl, že ho nemůže slyšet. Byla to ta lidská dívka, kdo měl uši, a tak pořád hluboce spala.

Dokončit práci už byla pouhá rutina. Vyčistil a vyléčil ránu, zavřel za duší otvor. Potom posypal ránu zjemňujícím práškem.

„Perfektní, jako vždycky," řekl jeho asistent, který si z nějakého Fordsovi neznámého důvodu nikdy nezměnil jméno. Používal pořád jméno svého lidského hostitele, Darren.

Fords si povzdechl. „Lituji dnešní práce."

„děláte pouze svoji povinnost jakožto Léčitel."

„Tohle je jedna z vzácných chvil, kdy Léčitel způsobuje zranění.”

Darren začal uklízet pracovní prostor. Nevypadal, že by věděl, jak odpovědět. Fords naplňoval své Povolání. Darrenovi to stačilo.

Ale Nestačilo to Fords Deep Waters, který byl až do hloubky svého bytí opravdový Léčitel. S obavami hleděl na to klidně spící lidské tělo a věděl, že tento klid bude otřesený hned, jak se probudí. Všechna hrůza konce této mladé ženy bude vpálena do nevinné duše, kterou do ní právě vložil.

Naklonil se nad tím člověkem a zašeptal jí do ucha, vroucně si přál, aby ho duše uvnitř těla mohla slyšet.

„Hodně štěstí, malá tulačko, hodně štěstí. Tolik bych si přál, abys ho nepotřebovala.”

1.kapitola – Nezapomenutelná (Remembered)

Věděla jsem, že to začne koncem, a ten konec bude těmto očím připadat jako smrt. Byla jsem varovaná.

Ne *těmto* očím. *Mým* očím. Tohle jsem teď byla *já*.

Jazyk, který jsem zjistila, že používám, byl zvláštní, ale dával smysl. Byl kostrbatý, hranatý, zaslepený a plochý. Nemožně chromý v porovnání s těmi ostatními, které jsem používala, ale pořád byl schopný najít ten správný výraz. Někdy byl dokonce hezký. Byl to teď můj jazyk. Moje rodná řeč.

S instinktem našemu druhu vlastním jsem se opatrně ponořila do myšlenkového centra toho těla, připoutala jsem se k jeho každému dechu a reflexu, takže jsme se stali jednou bytostí. Byla jsem to já.

Nebylo to *to tělo*, bylo to *moje* tělo.

Cítila jsem, jak sedativa ztrácejí na síle, a všechno se vyjasňuje. Připravila jsem se na nápor své první vzpomínky, která zároveň bude tou poslední – poslední chvíle, které tohle tělo zažilo, vzpomínka na konec. Byla jsem důkladně varována předtím, co se teď stane. Tyto lidské emoce budou silnější, živější než emoce kteréhokoliv druhu, kterým jsem byla. Pokusila jsem se připravit.

Potom přišla vzpomínka. A, přesně jako jsem byla varována, nebylo to něco, na co by se někdy dalo připravit.

Zableskla se ostrá barva a ozval se zvonivý zvuk. Cítila jsem na její kůži chlad, její nohy svírala bolest, spalovala je. V jejích ústech byla cítit kovová pachuť. A pak tu ještě byl nový smysl. Pátý smysl, který jsem nikdy neměla a který zkoumal částečky ve vzduchu a předával je do mozku, který je přeměňoval ve zvláštní zprávy, příjemné i nepříjemné – vůně. Byly pro mě rušivé, mátly mě, ale ne její vzpomínku. Ta vzpomínka neměla čas vnímat vůně. V té vzpomínce byl pouze strach.

Strach jí svíral jako svěrák, hnal otupělé a neobratné nohy dopředu, ale zároveň je brzdil. Utéct, běžet – to bylo všechno, co mohla dělat.

Zklamala jsem.

Ta vzpomínka, přestože nebyla moje, byla tak děsivě silná a jasná, že se prodrala mou kontrolou – přemohla nestrannost, už to není jen vzpomínka, jsem to já. Vtáhla mě do pekla posledních minut jejího života, byla jsem ona. Běžely jsme.

Je tu taková tma. Nic nevidím. Nevidím podlahu. Nevidím své vlastní ruce natažené před sebou. Slepě běžím a zkouším zaslechnout své pronásledovatele. Cítím je za sebou, ale srdce mi pulzuje v uších a ten pulz přehluší všechno ostatní.

Je zima. Nemělo by na tom teď záležet, ale bolí to. Je mi taková zima.

Vzduch v jejím nosu byl nepříjemný. Špatný. Špatný vzduch. Na vteřinu mě nepohodlí vytrhlo z její vzpomínky. Ale byla to jenom vteřina, než jsem byla znovu vtažená dovnitř a moje oči se naplnily slzami.

Jsem ztracená, jsme ztracení. Je konec.

Jsou těsně za mnou, jsou hlasití a jsou blízko. Ještě tolik kroků! Jsem sama. Zklamala jsem.

Hledači mě volají. Zvuk jejich hlasů způsobuje, že se mi svírá žaludek. Bude mi špatně.

„Je to dobré, je to dobré," lže jedna a snaží se mě uklidnit, zpomalit. Její hlas byl rušený jejím rychlým dechem.

„Buďte opatrná!" křičí jiný, varuje mě.

„Nezraňte se," prosí další. Má hluboký hlas, plný obav.

Obav!

Zaplavilo mě horko a její vášnivá nenávist mě málem udusila.

Nikdy, v žádném ze všech svých životů jsem necítila tolik nenávisti. Na další vteřinu mě moje znechucení vytrhlo z její vzpomínky. Do uší se mi zabodl vysoký, pronikavý nářek a pulzoval mi v hlavě. Štípal mě v uších. V krku jsem cítila slabou bolest.

Křik, vysvětlilo mi moje tělo. *Křičíš.*

Šokem jsem ztuhla a hluk ihned přestal.

Tohle nebyla vzpomínka.

Moje tělo… Ona *myslela! Mluvila* na mě!

Ale v tu chvíli byla vzpomínka silnější než moje udivení.

„Prosím!”naříkají. „Tam vepředu je nebezpečí!”

To nebezpečí je vzadu! Křičím v mysli. Ale vím, co myslí. Na zdi na konci chodby vidím slabý paprsek světla, který vychází kdoví odkud. Ale není to mrtvý konec, který jsem očekávala. Není to zeď, ani zamčené dveře. Je tam černá díra.

Výtahová šachta. Opuštěná, prázdná a odsouzená k zániku, jako zbytek téhle budovy. Kdysi úkryt, teď hrobka.

Přidám a zaplaví mě vlna úlevy. Je tu jedna možnost. Ne přežít, ale možná možnost vyhrát.

Ne, ne, ne! Tahle myšlenka byla moje a já jsem bojovala, abych se od té vzpomínky odtáhla, ale byly jsme spojené. A běžely jsme si pro smrt.

„Prosím!” Jejich křik je teď naléhavější.

Chce se mi smát, když vidím, že budu dost rychlá. Představuji si jejich ruce, jak sevřou prázdný vzduch, jenom pár centimetrů za mými zády. Ale jsem tak rychlá, jak potřebuji. Na konci chodby ani nezpomalím. Díra mi vystoupí naproti.

Prázdnota mě pohltí. Moje nohy kopou, ale je to zbytečné. Moje ruce se chytají vzduchu, ale procházejí jím, hledají něco pevného. Chladný vítr vane okolo mě jako tornádo.

Slyším dopad dřív, než ho cítím… Vítr je pryč…

Bolest je všude… Bolest je všechno.

Ať to skončí.

Nebylo to dost vysoko, šeptám sama k sobě skrz bolest.

Kdy ta bolest skončí? Kdy…?

Agónii pohltila temnota a já jsem slabá. Jsem vděčná, že vzpomínka už skončila. Všechno vzala temnota a já jsem volná. Nadechla jsem se, abych se uklidnila, jak bylo zvykem mého těla. *Mého* těla.

Ale potom se barvy vrátily, vzpomínka se vrátila a znovu mě zaplavila.

Ne! Zpanikařila jsem. Cítila jsem chlad a bolest, dokonce i ten strach.

Ale nebyla to ta stejná vzpomínka. Tohle byla vzpomínka ve vzpomínce – poslední vzpomínka, jako poslední zalapání po dechu –, ale nějakým způsobem byla ještě silnější než ta první.

Temnota vzala všechno až na jednu věc. Až na jednu tvář.

Ta tvář mi byla cizí, stejně tak, jako bude vzpomínka na beztvaré zakroucené tělo mého předešlého hostitele cizí tomuhle tělu. Tento typ obličeje jsem už viděla, na obrázcích, které mi dali, abych se připravila na tento svět. Bylo těžké je rozeznat, vidět jednotlivé rozdíly v barvách nebo tvarech, které od sebe odlišovaly. Byli stejní, všichni. Nos uprostřed kruhu, oči nad ním, ústa pod ním, uši po stranách. Všechny smysly soustředěné na jednom místě. Všechny, kromě hmatu. Přes kosti měli kůži, vlasy jim rostly na temeni a ve zvláštních liniích nad očima. Některým ještě na bradě, to byli vždycky muži. Vlasy byly v různých odstínech hnědé. Od úplně světlé, krémové, až po tmavou, skoro černou. A kromě toho, jak bylo možné je od sebe poznat?

Tuhle tvář bych poznala mezi milionem.

Tahle tvář byla obdélníková, pod kůží byly vidět obrysy kostí. Barva jeho kůže byla zlatohnědá. Vlasy byly jenom o pár odstínů tmavší než kůže, ale na některých místech se tu a tam objevovaly světlé záblesky, a pokrývaly hlavu a potom ještě ty divné pruhy nad očima. Kruhovité duhovky na bílých očních bulvách byly tmavší než vlasy, ale jako ve vlasech se mu i v očích občas vesele zablesklo. Okolo očí měl drobné čárky a její vzpomínky mi řekly, že je to od smíchu a od mžourání do sluníčka.

Nevěděla jsem, co se u těchto cizinců považuje za ideál krásy, ale přesto jsem poznala, že tato tvář krásná je. Chtěla jsem se na ni dívat pořád. Ale jakmile jsem si to uvědomila, tvář zmizela.

Moje, promluvilo to cizí vědomí, které by vlastně vůbec nemělo existovat. Znovu jsem překvapeně ztuhla. Nikdo kromě mě by to neměl být. A přesto bylo tohle vědomí tak silné a tak při smyslech!

Nemožné. Jak to, že tu pořád je? Teď jsem to přece já.

Moje, napomenula jsem ji a v tom slově jsem vyjádřila veškerou autoritu a sílu, které jsem byla schopná. *Všechno je moje.*

Tak proč s ní mluvím? Přemítala jsem, ale pak moje myšlenky přerušily hlasy.

2.kapitola – Zaslechnutá (Overheard)

Ty hlasy byly jemné a byly blízko. Přestože jsem je vnímala až odteď, zřejmě už spolu mluvily dlouho.

„Bojím se, že je to pro ni moc," říkal jeden. Byl mírný a hluboký, mužský. „Moc pro kohokoliv. Taková nenávist!" V jeho tónu byl slyšet odpor.

„Křičela jenom jednou," odpověděl vysoký ženský hlas. Zdůrazňovala ten fakt, jako kdyby to byla záruka výhry, jako kdyby tímhle argumentem vyhrála celou hádku.

„Já vím," přiznal muž. „Je velmi silná. Všichni ostatní by byli nuceni projít mnohem větším utrpením, i kdyby byla jeho příčina slabší než tahle."

„Jsem si jistá, že bude v pořádku, přesně jak jsem vám říkala."

„Možná jste si zvolila špatné povolání." V jeho hlase zazněl zvláštní tón. Sarkasmus, pojmenovaly ho mé vzpomínky. „Možná jste se měla stát Léčitelem, jako já."

Žena vydala pobavený zvuk. Smích. „Pochybuji. My Hledači preferujeme jiný typ diagnózy."

Moje tělo znalo tohle slovo, tenhle název: *Hledač*. Přejel mi mráz po zádech. Zbylá reakce. Samozřejmě, *já* jsem neměla žádný důvod bát se Hledačů.

„Někdy přemýšlím, jestli má na vás nebo na vaše kolegy vliv dotek lidskosti," zamumlal muž, jeho hlas rozmrzelý. „Násilí je část vaší životní volby. Stačí zbytek přirozeného temperamentu vašeho těla na to, abyste si ty hrůzy užívali?"

To obvinění mě překvapilo, stejně jako jeho tón. Tahle diskuze byla skoro jako… hádka. Něco, co můj hostitel znal a s čím jsem se já nikdy nesetkala.

Žena se bránila. „Nevybíráme si násilí. Postavíme se k němu čelem, když musíme. A pro vás je dobře, že někdo je dost silný na to, aby zvládl to nepříjemné. Váš mír by byl bez naší práce silně otřesen."

„Kdysi dávno. Myslím, že vaše poslání už brzy bude zastaralé."

„Chyba ve vašem myšlení leží tam na té posteli."

„Jedna lidská dívka, samotná a neozbrojená! Ano, velká hrozba našemu míru.”

Žena těžce vydechla. Povzdech. „Ale odkud přišla? Jak se objevila uprostřed Chicaga, města už dlouho civilizovaného, stovky mil od jakékoliv stopy povstaleckých aktivit? Zvládla to sama?”

Vyjmenovala ty otázky, jako kdyby neočekávala odpověď, jako kdyby už je vyslovila mnohokrát.

„To je váš problém, ne můj,” řekl muž. „Moje práce je pomoci téhle duši přizpůsobit se novému hostiteli bez zbytečné bolesti nebo utrpení. A vy jste tady, abyste se mi do toho pletla.”

Pomalu jsem se vzpamatovávala, zvykala jsem si na ten nový svět smyslů, a až teď mi došlo, že předmětem jejich konverzace jsem já. Já jsem byla ta duše, o které mluvili. To slovo pak nabíralo úplně nový význam, doteď pro mého hostitele znamenalo něco úplně jiného. Na každé planetě jsme si brali jiné jméno. *Duše*. Myslím, že to je výstižný název. Neviditelná síla, která řídí tělo.

„Odpovědi na mé otázky mají stejný význam jako vaše zodpovědnost vůči té duši.”

„To je sporné.”

Uslyšela jsem pohyb a najednou byl její hlas pouhý šepot. „Kdy se probere? Narkóza už by měla přestávat účinkovat.”

„Až bude připravená. Nechte ji na pokoji. Zaslouží si zvládnout situaci, jak to pro ni bude nejpohodlnější. Představte si ten šok, až se probudí – v těle povstaleckého hostitele zraněného téměř k smrti při pokusu o útěk! Nikdo by neměl v časech míru zažívat takové trauma!” Jeho hlas se zvedl spolu se vzrůstem emocí.

„Je silná,” ujišťovala ho žena. „Viděl jste, jak výborně si vedla při první vzpomínce, při nejhorší vzpomínce. Ať už čekala cokoliv, tohle zvládla.”

„Ale proč to musela zvládnout?” zamumlal muž, ale nevypadalo to, že by očekával odpověď.

Žena mu ale odpověděla. „Kdybychom se mohli dostat k informacím, které potřebujeme –"

„*Potřebujeme* je vaše slovo. Já bych si vybral termín *chceme*."

„Potom na sebe někdo musí vzít to nepříjemné," pokračovala, jako kdyby ji nikdo nepřerušil. „A myslím si, že jak znám tuhle, přijala by tu výzvu, i kdyby tu byl nějaký způsob, jak se jí zeptat. Jak jí říkáte?"

Muž dlouho nepromluvil. Žena čekala.

„Tulačka (anglicky Wanderer)," řekl nakonec neochotně.

„Trefné," řekla. „Nemám žádné oficiální statistiky, ale musí být jedna z mála, ne-li jediná, kdo putoval takhle daleko. Ano, *Tulačka* jí bude vyhovovat, než si vybere nové jméno."

On na to nic neřekl.

„Samozřejmě může přijmout jméno svého hostitele… Ale nenašli jsme žádné shodné otisky prstů nebo vzorek sítnice. Nemohu vám říct, jak se jmenovala."

„Nevezme si lidské jméno," zamumlal muž.

Její odpověď byla smířlivá. „Každý hledá útěchu svým vlastním způsobem."

„Tahle Tulačka bude potřebovat víc než jen útěchu, díky vašemu stylu Hledání."

Slyšela jsem ostré zvuky – kroky, staccato na tvrdé podlaze. Když znovu promluvila, byl její hlas na druhé straně místnosti, než byl muž.

„Na brzké dny této okupace byste reagoval špatně," řekla.

„Nebo možná vy špatně reagujete na mír."

Žena se zasmála, ale znělo to falešně – nebylo to opravdové pobavení. Moje mysl vypadala, že je dobře přizpůsobená zdejším způsobům, dokázala bez problémů rozlišit pravé významy od různých nadsázek a přetvařování.

„Nemáte jasný náhled na to, co vlastně mé povolání vyžaduje. Dlouhé hodiny strávené nad různými papíry a mapami. Většinou práce u stolu. Ne tak často se dostaneme do nějakého konfliktu nebo násilí, jak to vypadá, že si myslíte."

„Před deseti dny jste tu běhali ozbrojení smrtelnými zbraněmi a snažili se dostat tohle tělo.”

„Výjimka, nikoliv pravidlo, to vás ujišťuji. Nezapomínejte, že tyto zbraně, které vás tak odpuzují, se obrací proti nám, pokud Hledači nejsou dost ostražití. Lidé nás rádi zabíjí, kdykoliv mají tu příležitost. Ale ti, jejichž těl se ta nepřátelskost dotkla, nás vidí jako hrdiny.”

„Mluvíte, jako kdyby zuřila válka.”

„Ano, pro zbytky lidské rasy opravdu zuří.”

Tato slova byla pro mé uši velmi silná. Moje tělo na ně reagovalo; cítila jsem, jak se mi zrychlil dech, slyšela jsem zvuk mého srdce, jak bije mnohem rychleji než normálně. Přístroj vedle postele, na které jsem ležela, změny zaregistroval a dal to najevo tlumeným pípáním. Ale Léčitel i Hledačka byli příliš zabráni do své diskuze, aby si toho všimli.

„Ale vždyť museli zjistit, že tahle válka je pro ně už dlouho prohraná. V jaké jsme přesile? Jeden proti milionu? Myslím, že byste to měli vědět.”

„Uznáváme, že vyhlídky jsou pro nás trochu růžovější než pro ně,” připustila zdráhavě.

Léčitel neodpověděl. Chvíli bylo ticho.

Využila jsem ten čas k tomu, abych zhodnotila situaci. Hodně toho bylo zřejmé.

Byla jsem v Lékařském zařízení a zotavovala jsem se z nezvykle traumatického vložení. Byla jsem si jistá, že tělo mého hostitele bylo úplně vyhojeno předtím, než bylo dáno mě. Poškozený hostitel by byl zneškodněn.

Zamyslela jsem se nad rozpornými názory Léčitele a Hledačky. Podle informací, které mi byly dány, když jsem si vybrala tento svět, měl pravdu Léčitel. Světy, kde ještě zůstávaly zbytky odporu, už téměř zmizely. Planeta jménem Země byla mírumilovná a klidná, taková, jak vypadala z vesmíru. Lákavě zelená a modrá, obalená ve svých neškodných mracích. A stejně jako způsoby duší, soulad byl teď všeobecný.

Slovní roztržka mezi Léčitelem a Hledačkou nebyla typická. Na náš druh byla až moc agresivní. Přinutila mě přemýšlet. Mohly by být pravdivé? Ty šeptané zvěsti, které šířily myšlenkami… myšlenkami…

Byla jsem rozptýlená, snažila jsem se vzpomenout si na jméno mého předešlého druhu hostitele. Měli jsme jméno, tím jsem si byla jistá. Ale protože jsem už nebyla s tím hostitelem spojená, nemohla jsem si na něj vzpomenout. Používali jsme mnohem jednodušší jazyk než je tenhle, mlčenlivý jazyk myšlenek, který nás spojoval v jednu velkou mysl. Bylo to nutné, když jsme navždy byli zakořenění v mokré černé špíně.

Dokázala jsem ten druh popsat ve svém novém, lidském, jazyce. Žili jsme na dně velkého oceánu, který pokrýval celou naši planetu – svět, který měl také své jméno, ale stejně tak jako jméno druhu bylo pryč. Každý jsme měly sto paží a na každé paži tisíc očí, takže žádný kout rozlehlých vod nezůstal nepovšimnut, díky našemu propojenému myšlení. Žádné zvuky nebyly zapotřebí, takže jsme neměli žádný způsob, jak ho slyšet. Ochutnávali jsme vodu a rozhlíželi se, tyto smysly nám dávaly všechno, co jsme potřebovali vědět. Cítili jsme slunce, tak daleko nad námi, a jeho světlo jsme využívali jako potravu.

Dokázala jsem nás popsat, ale ne pojmenovat. Chvíli jsem po těch ztracených znalostech pátrala, ale pak jsem se vrátila k přemýšlení o tom, co jsem slyšela.

Bylo pravidlo, že duše nelhaly. U Hledačů to samozřejmě někdy bylo nutné, vyžadovalo to jejich povolání, ale mezi dušemi nikdy nebyl důvod lhát. A u mého posledního jazyku, jazyku myšlenek, to ani nebylo možné, i kdybychom chtěli. Ale vyprávěli jsme si příběhy, abychom zahnali nudu. Vyprávění příběhů byl ze všech talentů ten nejvíc uznávaný, díky tomu, že byl prospěšný pro všechny.

Někdy se dokonce fakta tak smíchala s fikcí, že i když nikdo neřekl žádnou lež, bylo těžké rozlišit, co je pravda a co ne.

Když jsme přemýšleli o té nové planetě – o Zemi, tak suché, tak rozmanité a naplněné takovou zlobou, tak destruktivní emoci, kterou jsme si ani nedokázali představit – byla naše hrůza někdy přehlušena vzrušením. Příběhy s novým tématem se rychle šířily. Války – války! Náš druh nikdy nebojoval! – byly nejdříve popisovány přesně, ale potom byly vyšperkovány a domýšleny. Když se potom příběhy dostaly do rozporu s oficiálními informacemi, které jsem vyhledala, přirozeně jsem uvěřila těm úplně prvním zprávám.

Ale šeptalo se ještě něco. Šeptalo se o tak silných lidských hostitelích, že duše byly nucené je opustit. O Hostitelích, jejichž mysli byly tak silné, že se nedaly úplně odstranit. Duše, které si zachovaly osobnost těla, radši než aby ji potlačily. Příběhy. Divoké zvěsti. Šílenství.

Skoro to vypadalo jako Léčitelovo obvinění…

Potlačila jsem tu myšlenku. Pravděpodobnějším důvodem jeho výtky byla nechuť vůči povolání Hledačů, kterou cítila většina z nás. Kdo si vybere život konfliktů a stíhání? Koho láká povinnost sledování neochotných hostitelů a jejich chytání? Kdo má žaludek na to stát tváří v tvář zlobě tohoto druhu, těchto nepřátelských lidí, kteří zabíjeli tak lehce a tak bezmyšlenkovitě? Na této planetě se z Hledačů prakticky stávala… armáda – můj nový mozek mi hned nabídl pojmenování mně neznámé skutečnosti. Většina z nás věřila, že na cestu Hledače to láká jenom ty méně civilizované duše.

Ale přesto, na Zemi Hledači získali nové postavení. Nikdy dříve se okupace takhle nezhatila. Nikdy dříve se nezměnila v tak zuřivou a krvavou bitvu. Nikdy dříve nebylo obětováno tolik životů duší. Hledači teď stáli jako mocný štít a duše tohoto světa jim byly velmi dlužny; za bezpečnost, kterou jim zajišťovali, za risk konečné smrti, kterému čelili každý den a za nová těla, která nepřestávali dodávat.

Teď nebezpečí pominulo, vypadalo to, že vděčnost opadává. A tato změna nebyla pro Hledače příjemná.

Nebylo těžké představit si, jaké otázky mi bude pokládat. Přestože se Léčitel snažil získat mi čas, abych si zvykla na nové tělo, věděla jsem, že udělám, co budu moci, abych Hledači pomohla. Být dobrým občanem bylo pro každou duši velmi důležité.

A tak jsem se zhluboka nadechla, abych se připravila. Monitor ten pohyb zaregistroval. Věděla jsem, že to jenom zdržuji. Nechtěla jsem si to přiznat, ale bála jsem se. Abych získala informaci, kterou Hledačka potřebovala, musela bych prozkoumat všechny ty násilné vzpomínky, které mě předtím přinutily v hrůze vykřiknout. A víc než to. Bála jsem se toho hlasu, který jsem předtím tak zřetelně slyšela ve své hlavě. Ale teď mlčela, a tak to bylo správně. Už z ní také byla jenom vzpomínka.

Neměla bych se bát. Nakonec, říkají mi Tulačka. A to jméno jsem si zasloužila.

S dalším hlubokým nádechem jsem se ponořila do těch vzpomínek, které mě tak děsily, a postavila jsem se jim tváří v tvář, s hlavou vztyčenou a zuby zaťatými.

Bez problémů jsem mohla projít přes konec, teď už mě neohromil. Znovu, tentokrát zrychleně jsem běžela temnotou, škubala sebou a snažila se nic necítit. Bylo to rychle za mnou.

Jakmile jsem se dostala za tuhle bariéru, už nebylo těžké procházet se méně děsivými místy a sbírat informace, které jsem chtěla. Viděla jsem, jak se dostala do tohoto studeného města. Jela v noci, kradeným autem, které si vybrala právě pro jeho nepopsatelnost. Chodila ve tmě ulicemi Chicaga, třásla se, přestože měla kabát.

Sama někoho hledala. Byli tu i jiní jako ona, nebo v to alespoň doufala. Jedna konkrétní osoba. Přítelkyně… ne, rodina. Ne sestra… sestřenice.

Slova přicházela stále pomaleji a pomaleji a já jsem nejdřív nechápala proč. Zapomněla to? Ztratilo se to po traumatu z blízké smrti? Byla jsem ještě stále omámená sedativy? Snažila jsem se myslet jasně. Tenhle pocit byl neznámý. Bylo moje tělo stále pod vlivem narkózy? Cítila

jsem se dost bdělá, ale moje mysl marně hledala odpovědi, po kterých jsem pátrala.

Znovu jsem se ponořila do hledání a doufala, že narazím na jasnější reakci. Proč sem přišla? Chtěla najít… Sharon – vylovila jsem ze vzpomínek její jméno – a společně by…

Narazila jsem na zeď.

Bylo to prázdno, nic. Zkusila jsem to obejít, ale nemohla jsem najít okraje té prázdnoty. Bylo to jako kdyby informace, po které jsem pátrala, byla vymazaná.

Jako kdyby byl poškozený mozek.

Zaplavil mě vztek, horký a divoký. Překvapením jsem vydechla, byla to nečekaná reakce. Slyšela jsem o emocionální nestabilitě těchto lidských těl, ale tohle pro mě bylo nepochopitelné. Za celých svých osm životů jsem nikdy nezažila, že by mě nějaká emoce ovládla takovou silou.

Cítila jsem, jak mi na krku pulzuje krev, cítila jsem v uších tlukot srdce. Moje ruce se sevřely v pěst.

Přístroje vedle mě zrychlení mého srdce zaznamenaly. A tentokrát v místnosti reakce byla: ozvalo se ostré klapání Hledaččiných bot, jak se přesunula blíž ke mně, stejně tak jsem slyšela Léčitelův tichý přesun.

„Vítej na Zemi, Tulačko," řekl ženský hlas.

3.kapitola – Vzdorující (Resisted)

„Nepozná své nové jméno," zamumlal Léčitel.

Vyrušil mě nový pocit. Něco příjemného, změna vzduchu, když se vedle mě Hledačka postavila. Vůně, došlo mi. Něco jiného než sterilní místnost bez zápachu. Parfém, řekla mi má nová mysl. Květinový, luxusní…

„Slyšíte mě?" zeptala se Hledačka a přerušila tak mé přemýšlení. „Jste při vědomí?"

„Nespěchejte," naléhal Léčitel jemnějším hlasem než tím, který užíval před chvílí.

Neotevřela jsem oči, nechtěla jsem být rušená. Moje mysl mi dala slova, která jsem potřebovala, a můj tón mi pomůže, takže nebudu moci použít tolik slov.

„Byla jsem vložena do poškozeného hostitele jenom proto, abych získala informaci, kterou potřebujete, Hledačko?"

Slyšela jsem prudké vydechnutí – překvapené a uražené – a něco teplého se dotklo mé kůže, přikrylo mou ruku.

„Samozřejmě, že ne, Tulačko," řekl muž hlasem plným ujištění. „I Hledač má určité hranice."

Hledačka znovu prudce vydechla. Zasyčela, opravily mě mé vzpomínky.

„Tak proč tahle mysl nefunguje správně?"

Chvíli bylo ticho.

„Vyšetření byla čistá," řekla Hledačka. Její slova nebyla ujišťující, ale argumentující. Chtěla se se mnou hádat? „Tělo bylo úplně zdravé."

„Z pokusu o sebevraždu, který byl nebezpečně blízko k úspěchu." Můj tón byl tvrdý, stále vzteklý. Nebyla jsem na vztek zvyklá. Bylo těžké ho ovládnout.

„Všechno bylo v naprostém pořádku –"

Léčitel ji přerušil. „Co chybí?" zeptal se. „Zjevně jste ovládla řeč."

„Paměť. Zkoušela jsem najít, co chce Hledačka vědět."

Přestože jsem neslyšela žádný zvuk, cítila jsem změnu. Atmosféra, která se po mém obvinění napjala, se uvolnila. Přemýšlela jsem, jak jsem to poznala. Byl to zvláštní pocit,

jako kdybych dostávala víc informací, než mi dávalo mých pět smyslů – skoro jako kdyby to byl *jiný* smysl, ne úplně využitý. Intuice? To bylo skoro to pravé slovo. Jako kdyby nějaký tvor potřeboval víc než pět smyslů.

Hledačka si odkašlala, ale odpověděl mi Léčitel.

„Ach," řekl. „Těch částečných… překážek v paměti si nevšímejte. Je to, no, nečekané, ale také ne překvapivé."

„Nechápu, jak to myslíte."

„Tento hostitel byl součást lidského povstání." V Hledaččině hlase jsem zaznamenala stopu vzrušení. „Ti lidé, kteří o nás před vložením věděli, bývají většinou vytrvalejší ve svém odporu. A tahle pořád odolává."

Chvíli bylo ticho, čekali na mou odpověď.

Odolává? Hostitel mi blokoval přístup? Znovu mě překvapil žár mého vzteku.

„Takže mě omezuje?" zeptala jsem se a můj hlas byl zkomolený, jak jsem mluvila skrz zatnuté zuby.

„Ano," řekl Léčitel. „Všech sto dvacet sedm bodů je v optimální poloze."

Tato mysl využívala víc mých schopností než kterýkoliv hostitel předtím a nechávala mi tak pouze sto osmdesát jedna spojení nevyužitých. Možná že právě množství těch spojených byl důvod, proč byly mé emoce tak živé.

Rozhodla jsem se otevřít oči. Cítila jsem potřebu zkontrolovat, že všechno funguje, ujistit se, že Léčitel mluvil pravdu.

Světlo. Jasné, bolestivé. Znovu jsem zavřela oči. Poslední světlo, které jsem viděla, bylo mírněno hlubokým oceánem. Ale tyhle oči znaly i jasnější světlo a dokázaly ho zvládnout. Znovu jsem je otevřela, ale nechala jsem je přivřené, dívala jsem se skrz řasy.

„Chcete, abych zhasl světlo?"

„Ne, Léčiteli. Moje oči si zvyknou."

„Výborně," řekl a já jsem věděla, že nechválí mé rozhodnutí, nýbrž mé užití přivlastňovacího zájmena.

Oba dva čekali, než jsem oči otevřela úplně.

Moje mysl tohle místo poznala jako obyčejný nemocniční pokoj. Nemocnice. Strop byl z bílých desek s malými tmavými tečkami. Světla byla obdélníková, stejně velká jako desky, a pravidelně rozmístěná. Stěny byly světle zelené – uklidňující barva, ale také barva nemoci. Podle mého rychle utvořeného názoru špatná volba.

Lidé okolo mě byli zajímavější než pokoj. Když jsem se podívala na Léčitele, v mé mysli se hned objevilo slovo *doktor*. Měl na sobě volné modrozelené oblečení bez rukávů. Na tváři měl chlupy ve zvláštní barvě, moje vzpomínky ji nazvaly zrzavou.

Zrzavá! Prošla jsem třemi světy od té doby, co jsem naposledy viděla něco té nebo podobné barvy. I tenhle zrzavě zlatý odstín mě naplnil nostalgií.

Jeho tvář byla pro mě prostě lidská, ale pomocí znalosti, kterou jsem získala ze vzpomínek, jsem ji označila za *milou*.

Mou pozornost upoutal netrpělivý vzdech a otočila jsem se na Hledačku.

Byla velmi malá. Kdyby se nehýbala, skoro bych si ji nevšimla, jak stála vedle Léčitele. Nepřitahovala pozornost, byla temnotou v jasném pokoji. Byla celá, od brady po kotníky, oblečená v černé – v konzervativním oděvu s hedvábným rolákem. Její vlasy byly také černé. Sahaly jí až k bradě a měla je zastrčené za ušima. Její kůže byla tmavší než Léčitelova. Olivová.

Ty drobné změny v lidských vzezřeních a výrazech byly tak minimální, že bylo velmi těžké si jich vůbec všimnout. Moje paměť ale byla schopná vzhled tváře téhle ženy pojmenovat. Černé obočí, zahnuté nad mírně vystouplýma očima, vytvářelo povědomý výraz. Nebyl to úplně vztek. Intenzita. Podrážděnost.

„Jak často se tohle stává?" zeptala jsem se a znovu se podívala na Léčitele.

„Ne často," přiznal Léčitel. „Už nemáme tolik volných dospělých hostitelů. Nedospělí jsou mnohem povolnější. Ale vy jste dala najevo, že preferujete začít jako dospělý…"

„Ano.”

„Ve většině žádostí jde o pravý opak. Délka lidského života je o mnoho kratší, než na kolik jste zvyklá.”

„Jsem velmi dobře obeznámena s těmito fakty, Léčiteli. Už jste se někdy dříve setkal s tímto… odporem?”

„Já sám jenom jednou.”

„Povězte mi detaily toho případu.” Odmlčela jsem se. „Prosím,” dodala jsem, aby to nevyznělo jako rozkaz.

Léčitel si povzdechl.

Hledačka si začala bubnovat prsty jedné ruky na druhou. Znamení netrpělivosti. Nechtělo se jí čekat, až dostane to, co chce.

„Objevil se před čtyřmi lety,” začal Léčitel. „Zúčastněná duše žádala, aby byl její hostitel dospělý muž. A první, který byl k dispozici, byl člověk, který žil od brzkých let okupace ve skupině povstalců. Ten člověk… věděl, co se stalo, když ho chytili.”

„Stejně jako můj hostitel.”

„Um, ano.” Odkašlal si. „Byl to teprve druhý život zmíněné duše. Přišel ze Slepého světa.”

„Ze Slepého světa?” zeptala jsem se a podvědomě naklonila hlavu na stranu.

„Ach, promiňte, asi ještě neznáte naše přezdívky. Ale na tomhle světě už jste byla, nebo ne?” vytáhl z kapsy malý počítač a podíval se na něj. „Ano, vaše sedmá planeta. V osmdesátém prvním sektoru.

„*Slepý* svět?” zopakovala jsem nesouhlasným tónem.

„Ano, ale někteří, kteří tam žili, ho radši nazývají Zpívajícím světem.”

Pomalu jsem přikývla. Tenhle název se mi líbil víc.

„A někteří, kteří tam nikdy nebyli, mu říkají Planeta netopýrů,” zamumlala Hledačka.

Otočila jsem se na ni a cítila jsem, jak se mi zužují oči, když se mi v mysli vynořil obrázek ošklivých létajících hlodavců, o kterých mluvila.

„Předpokládám, že vy jste tam nikdy nežila, Hledačko," řekl lehce Léčitel. „Téhle duši jsme nejdříve říkali Racing Song (Závodící píseň) – byl to volný překlad jeho jména na… Zpívajícím světě. Ale on si brzy vybral, že převezme jméno svého hostitele, Kevin. Přestože měl nadání pro povolání v hudebním oboru, řekl, že se mu zdá pohodlnější, když bude pokračovat v povolání svého hostitele, což byl mechanik.

Tyto skutečnosti byly pro jeho Utěšitele (anglicky Comforter) zneklidňující, ale pořád ještě byly v mezích normy.

Potom si Kevin začal stěžovat na to, že čas od času ztrácí paměť. Přivedli ho zpátky ke mně a já jsem provedl další testy, abych zjistil, jestli v jeho mozku nezbyly nějaké stopy po hostitelově mysli. Během testování si někteří Léčitelé všimli změn v jeho chování. Když jsme se ho na to ptali, prohlásil, že si na jisté své výroky a činy vůbec nevzpomíná. Spolu s jeho Utěšitelem jsme pokračovali v jeho pozorování a nakonec jsme zjistili, že jeho hostitel pravidelně získává kontrolu nad Kevinovým tělem."

„Získává kontrolu?"Moje oči se rozšířily. „A ta duše o tom nevěděla? Hostitel si vzal své tělo zpátky?"

„Bohužel je to tak. Kevin nebyl dost silný na to, aby svého hostitele potlačil."

Nebyl dost silný.

Budou si o mně myslet, že jsem také slabá? *Byla* jsem slabá, protože jsem nedokázala vstoupit do té mysli a najít odpovědi na své otázky? A ještě slabší, protože v mé hlavě byly její myšlenky, přestože by tam být neměly? Vždycky jsem se považovala za silnou. Ta myšlenka mě přinutila sebou škubnout. Styděla jsem se.

Léčitel pokračoval. „Objevily se jisté okolnosti a bylo rozhodnuto –"

„Jaké okolnosti?"

Léčitel sklopil hlavu a neodpověděl.

„*Jaké okolnosti?*" zopakovala jsem. „Věřím, že mám právo to vědět."

Léčitel si povzdechl. „Ano, máte. Kevin… fyzicky napadl Léčitele, když nebyl… sám sebou.” Cukl sebou. „Zbavil toho Léčitele vědomí a pak našel skalpel. Našli jsme ho zbaveného všech smyslů. Hostitel se pokusil vyříznout duši ze svého těla.”

Zabralo mi pár vteřin, než jsem byla schopná promluvit. A i potom byl můj hlas velmi tichý. „Co se jim stalo?”

„Hostitel naštěstí nezůstal při vědomí dost dlouho na to, aby způsobil nějakou vážnou škodu. Kevin byl přesunut, tentokrát do nedospělého hostitele. A ten problematický hostitel byl v tak vážném stavu, že bylo rozhodnuto, že nestojí za to ho zachraňovat.

V lidských letech je teď Kevinovi sedm a je v naprostém pořádku… kromě toho, že si nechal jméno Kevin. Jeho opatrovníci se ho s velkou péčí snaží vychovávat k lásce k hudbě a to jde také bez problémů…” Poslední slova dodal, jako kdyby to byly dobré zprávy – zprávy, které jako by nějak mohly přehlušit ten zbytek.

„Proč?” Odkašlala jsem si, aby ch mohla znovu zvýšit hlas na normální hlasitost. „Proč nikdo o tomto risku neví?”

„Vlastně,” vstoupila do našeho rozhovoru Hledačka. „je ve všech informačních brožurách velice jasně řečeno, že je přizpůsobení se dospělému člověku mnohem větší výzva než přizpůsobení se dítěti. Nedospělý hostitel je důrazně doporučován.”

„Slovo *výzva* ne tak docela vystihuje Kevinův případ,” zašeptala jsem.

„Ano, jestli radši ignorujete doporučení.” Když moje tělo ztuhlo a způsobilo tak to, že postel pode mnou trochu zaskřípala, zvedla ruce ve smířlivém gestu. „Ne, že vás obviňuji. Dětství je neobyčejně zdlouhavé. A vy zjevně nejste obyčejná duše. Mám spoustu důvodů říct, že je ve vašich schopnostech tohle zvládnout. Je to prost jenom další hostitel. Jsem si jistá, že vrzy budete mít naprostou kontrolu a plný přístup ke všemu.”

Podle toho, jak jsem zatím Hledačku pozorovala, jsem byla překvapená, že má dost trpělivosti na to, aby počkala dokonce i na to, až se aklimatizuji. Cítila jsem, jak je zklamaná, že jsem jí podala tak málo informací, a to přineslo zpátky něco z toho mně neznámého pocitu vzteku.

„Nenapadlo vás, že byste informace, které hledáte, mohla stejně tak dobře získat tak, že byste se do tohoto těla nechala vložit sama?" zeptala jsem se.

Ztuhla. „Nejsem skokan."

Moje obočí se automaticky zvedlo.

„Další přezdívka," vysvětlil mi Léčitel. „Pro ty, kteří v těle svého hostitele nedokončí celý život."

Přikývla jsem, jako že rozumím. Na mých ostatních světech jsme pro ně také měli jména. A na žádném z těch světů jsme se jim nesmáli. A tak jsem přestala na Hledačce vyzvídat a dala jí, co jsem věděla.

„Jmenovala se Melanie Stryderová. Narodila se v Albuquerque a pár let se schovávala v divočině, než našla… hmmm. Je mi líto, tohle zkusím později. Tohle tělo je dvacet sedm let staré. Do Chicaga přijela z…" zavrtěla jsem hlavou. „Zastavila na více místech a ne na všech byla sama. Vozidlo, kterým jela, bylo kradené. Hledala svou sestřenici Sharon, o které měla důvod doufat, že je stále člověk. Předtím, než byla spatřena, nikoho nenašla ani nekontaktovala. Ale…" Snažila jsem se, bojovala proti té zdi. „Myslím… Nejsem si jistá… Myslím, že někde nechala… vzkaz"

„Takže čekala, že ji bude někdo hledat?" zeptala se Hledačka dychtivě.

„Ano. Bude jim… chybět. Když se nesetká s…" Zaťala jsem zuby, teď jsem opravdu bojovala. Ta zeď byla černá a já jsem nedokázala říct, jak byla tlustá. Narážela jsem do ní, na čele se mi perlil pot. Hledačka a Léčitel byli velmi tiše, dávali mi prostor na soustředění.

Zkusila jsem myslet na něco jiného – hlasitý, neznámý zvuk, který vydával motor auta, příval adrenalinu, který ji zaplavil pokaždé, když se v dálce objevila světla dalšího auta.

Už jsem to měla a nic mě nemohlo zastavit. Nechala jsem se unést vzpomínkou, nechala ji přeskočit ke chladnému pochodu městem pod příkrovem noční tmy, nechala jsem se zanést do budovy, kde mě našli.

Ne mě, *ji*. Mé tělo se otřáslo.

„Nepřežeňte –" začal Léčitel.

Hledačka ho umlčela.

Nechala jsem svou mysl skousnout hrůzu z objevení, spalující nenávist Hledačů přemohla skoro všechno ostatní. Nenávist byla zlá; byla to bolest. Skoro jsem ten pocit nemohla snést. Ale nevěnovala jsem tomu pozornost, doufala jsem, že to oslabí odpor, že to oslabí obranu.

Opatrně jsem sledovala, jak se zkoušela schovat a jak věděla, že se schovat nemůže. Vzkaz, naškrábaný na kousku dřeva zlomenou tužkou. Rychle prostrčený pode dveřmi. A ne jen tak pod nějakými dveřmi.

„Jsou to páté dveře v páté chodbě v pátém patře. Tam je její kontakt."

Hledačka měla v ruce malý telefon a něco do něj rychle mumlala.

„Ta budova měla být bezpečná," pokračovala jsem. „Věděli, že je opuštěná. Nevěděla, jak ji objevili. Našli Sharon?"

Cítila jsem, jak mi hrůzou vystoupila husí kůže.

Ta otázka nebyla moje.

Tahle otázka nebyla moje, ale úplně přirozeně prošla mými rty, jako kdyby byla. Hledačka si ničeho nevšimla.

„Tu sestřenici? Ne, nenašli tam žádného jiného člověka," odpověděla a moje tělo se uvolnilo. „Tento hostitel byl spatřen, jak vstupuje do budovy. A protože ta budova byla opuštěná, občan, který ji spatřil, byl znepokojený. Zavolal nám a my jsme budovu sledovali, jestli se nám nepodaří chytit více než jednoho, a když jsme viděli, že to není pravděpodobné, vstoupili jsme dovnitř. Dokážete najít místo setkání?"

Zkusila jsem to.

Tolik vzpomínek, a všechny barevné a ostré. Viděla jsem tisícovky míst, kde jsem nikdy nebyla, poprvé jejich jména jsem slyšela. Dům v Los Angeles lemovaný vysokými stromy. Louka v lese, na ní stan a oheň, za Winslow v Arizoně. Opuštěná kamenitá pláž v Mexiku. Jeskyně, jejíž vstup hlídal prudký déšť, někde v Oregonu. Stany, chatrče, hrubé přístřešky. A jak šel čas, jména se stávala mnohem méně specifická. Nevěděla, kde je, a ani ji to nezajímalo.

Moje jméno bylo teď Tulačka, ale přesto mi její vzpomínky připadaly, jako kdyby byly moje vlastní. Až na to, že moje toulání bylo dobrovolné. Tyto záblesky se vždycky vázaly se strachem z pronásledování. Nebylo to toulání, byl to útěk.

Pokusila jsem se necítit soucit. Místo toho jsem se soustředila na vzpomínky. Nepotřebovala jsem vidět, kde byla, jenom kam šla. Probírala jsem se obrázky, které se vázaly ke slovu Chicago, ale nevypadalo to, že by tu bylo něco jiného než jen náhodné obrázky. Rozšířila jsem svou síť. Co bylo mimo město? Chlad, pomyslela jsem si. Byl tam chlad a byla tam obava.

Kde? Naléhala jsem a zeď se vrátila.

Prudce jsem vydechla. „Mimo město – v divočině… státní park, daleko od obydlených oblastí. Nikdy tam nebyla, ale věděla, jak se tam dostat."

„Kdy?" zeptala se Hledačka.

„Brzy," přišla automatická odpověď. „Jak dlouho jsem tady?"

„Nechali jsme hostitele uzdravovat se devět dní, abychom si byli jistí, že je úplně zdravá," řekl mi Léčitel. „Vložení bylo dnes, desátý den."

Deset dní. Moje tělo pocítilo ohromující vlnu úlevy.

„Už je pozdě," řekla jsem. „Na schůzku… i na vzkaz." Cítila jsem reakci svého hostitele – cítila jsem ji až moc silně. Byla skoro… *samolibá*. Dovolila jsem, aby slova, která si myslela, opustila mé rty, abych se z nich mohla poučit. „On tam nebude."

„On?” chytila se Hledačka zájmena. „Kdo?”

Černá zeď se vrátila s mnohem větší silou než předtím. Ale byla o setinku vteřiny pomalá.

Mou mysl znovu naplnila ta tvář. Ta nádherná tvář se zlatou kůží a zářivýma očima. Ta tvář, která mě, když jsem se na ni dívala, naplňovala hlubokou radostí.

Přestože zeď zapadla na místo s obrovskou vlnou zlomyslného vzteku, nebyla dost rychlá.

„Jared,” odpověděla jsem. A tak rychle, jako kdyby přišla ode mě, to jméno následovala další myšlenka. „Jared je v bezpečí.”

4.kapitola – Vysněná (Dreamed)

Je moc velká tma, aby bylo tak horko, nebo možná je moc horko na to, aby byla taková tma. Tyhle dvě věci prostě nepatří dohromady.

Plížím se temnotou za slabou ochranou křoví a potím se z poslední vody, která mi zbyla v těle. Je to patnáct minut od té doby, co auto opustilo garáž. Nerozsvítilo se žádné světlo. Dveře do podloubí jsou pootevřené. Dovedu si představit ten vlhký chladný vzduch. Přála bych si, aby dofoukl až sem.

Kručí mi v břiše, zatínám břišní svaly, abych ten zvuk potlačila. Je dost ticho na to, aby se nesl.

Mám takový hlad.

Ale něco jiného je důležitější – jiné hladové břicho bezpečně schované daleko v temnotě, čekající v jeskyni, která je teď naším dočasným domovem. Sevřené místečko s ostrými vulkanickými kameny. Co udělá, jestli se nevrátím? Celý ten tlak mateřství bez jakékoliv zkušenosti. Cítím se tak bezmocná. Jamie má hlad.

V blízkosti tohoto domu nejsou žádné jiné. Pozoruji ho od té doby, co bylo slunce ještě daleko od západu, a nemyslím si, že by měli psa.

Trochu zvolním, moje lýtka protestují, ale pořád jsem skrčená, snažím se být co nejmenší. Cesta je písečná, bledá ve svitu hvězd. Nikde neslyším auta.

Vím, co zjistí, až se vrátí, ty příšery, které vypadají jako spokojený pár okolo padesátky. Budou přesně vědět, co jsem zač, a začnou mě hledat. To pak musím být daleko. Opravdu doufám, že budou pryč celý večer. Myslím, že je pátek. Perfektně napodobují naše zvyky, je těžké poznat jakýkoliv rozdíl. Což je důvod, proč vyhráli.

Plot okolo zahrady není vysoký. Přeskočím ho bez problémů, tiše. Dvůr je ale štěrkový a já musím jít velmi opatrně, abych nevydala žádný zvuk. Zvládla jsem to až ke dlaždicím.

Rolety jsou vytažené. Světlo hvězd mi stačí, abych poznala, že se uvnitř nic nehýbe. Pár, co tu bydlí, si nepotrpí

na výzdobu. Jsem za to vděčná. Je potom těžší se někde schovat. Samozřejmě to ani mě neposkytne příležitost se ukrýt, ale co se týče mého schovávání, už je stejně pozdě.

Otevřu dveře, povede se mi to úplně tiše. Opatrně našlapuji na dlaždice, ale je to pouze ze zvyku. Nikdo tu na mě nečeká.

Chladný vzduch působí přímo nebesky.

Po levé straně je kuchyně. Vidím lesk žulových pultů.

Sundám si z ramene plátěný pytel a začnu u ledničky. Leknu se, když se rozsvítí světlo, jakmile otevřu dveře, ale rychle najdu čidlo a držím ho prstem u nohy. Moje oči jsou oslepené. Nemám čas čekat, až si zvyknou. Pokračuji po hmatu.

Mléko, plátky sýra, zbytek jídla v plastikové míse. Doufám, že to je to kuře s rýží, co měli k večeři. To sníme dnes.

Džus, pytel jablek. Mrkve. To vydrží do rána.

Pospíchám do spíže. Potřebuji i jídlo, které vydrží déle.

Už vidím lépe. Sbírám tolik věci, kolik můžu unést. Mmm, čokoládové sušenky. Odolávám touze otevřít je hned, ale zatnu zuby a ignoruji, jak se mi kroutí žaludek.

Pytel je pořád těžší a těžší. Vydrží nám to jenom týden, i kdybychom sebevíc šetřili. A mě se nechce šetřit, chce se mi pořádně se nacpat. Strkám si do kapes müsli tyčinky.

Ještě jedna věc. Doběhnu ke dřezu a naplním láhev. Potom se nakloním a piju rovnou z kohoutku. Voda dělá zvláštní zvuky, jak šplouchá v mém prázdném žaludku.

Teď, když je moje práce hotová, začínám panikařit. Chci být rychle pryč. Civilizace je smrtelná.

Cestou ven pozoruji podlahu a dávám pozor, abych s těžkým pytlem na zádech nezakopla. A to je také důvod, proč jsem na dvoře neviděla černou siluetu, dokud jsem nedošla ke dveřím.

Slyším jeho tichou kletbu ve stejném okamžiku, kdy mi unikne vyděšené vypísknutí. Otočím se a chci se rozběhnout k

předním dveřím. Doufám jsem, že nebudou zamčené, nebo že alespoň bude jednoduché zámek otevřít.

Neuběhla jsem ani dva kroky, než mě za ramena chytily dvě drsné, tvrdé ruce a než si mě přitáhl k sobě. Je moc velký a moc silný na to, aby to byla žena. Což mi také dokáže jeho hluboký hlas.

„Jediný zvuk a zemřeš," vyhrožuje. Šokuje mě, když na kůži ucítím tenký, ostrý hrot, tiskne mi ho pod bradu.

Nerozumím tomu. Neměl by mi dávat na výběr. Co je to za zrůdu? Nikdy jsem neslyšela o žádném z nich, který by porušil pravidla. Odpovím mu jediným způsobem, kterým můžu.

„Udělej to," procedím skrz zaťaté zuby. „Prostě to udělej. Nechci být žádný špinavý parazit!"

Čekám na ten nůž a bolí mě srdce. Každý tep má jméno. Jamie, Jamie, Jamie. Co se s tebou teď stane?

„Chytrá," zamumlá, ale nevypadá to, že mluví se mnou. „Musí to být Hledač. A to znamená past. Jak to věděli?" Kov z mého krku zmizí, ale jenom proto, aby ho nahradila ruka pevná jako železo.

V jeho sevření sotva mohu dýchat.

„Kde jsou ostatní?" ptá se mě a sevře mě pevněji.

„Žádní nejsou!" vyhrknu. Nemohu ho dovést k Jamiemu. Co Jamie udělá, když se nevrátím? Jamie má hlad!

Vrazím mu loket do břicha – a bolí mě to. Jeho břišní svaly jsou stejně tvrdé jako jeho ruce. To je divné. Takovéhle svaly jsou buď produktem těžké práce, nebo posedlosti a parazité nemají ani jedno.

Když jsem ho praštila, tak se ani nepohnul. Zoufale mu vrazím patou do nártu. To nečeká, takže se zapotácí. Vysmeknu se mu, ale chytí mě za záda a znovu mě přitáhne k sobě. Jeho ruka mě znovu chytí pod krkem.

„Nejsi na mírumilovného lovce těl nějak moc agresivní?"

Jeho slova nedávají žádný smysl. Myslela jsem si, že tihle mimozemšťané jsou všichni stejní. Asi mezi nimi jsou také blázni.

Kroutím se a kopu, snažím se uvolnit jeho sevření. Moje nehty se mu zaryjí do ruky, ale to ho jenom přinutí chytit mě pevněji.

„*Zabiju* tě, ty bezcenný zloději těl. Nedělám si legraci."

„Tak to udělej!"

Najednou zalapá po dechu a já přemýšlím, jestli jsem se některou z mých slábnoucích končetin trefila. Ale necítím žádné další modřiny.

Pustí mou ruku a chytí mě za vlasy. To musí být ono. Podřízne mě. Připravuji se na nůž.

Ale jeho ruka na mém hrdle se trochu uvolní, cítím jeho drsné a teplé prsty, jak mi přejíždí zezadu po krku.

„Nemožné," vydechne.

Něco dopadne na zem. Upustil nůž? Zkouším vymyslet způsob, jak se ho zmocnit. Možná kdybych spadla. Ruka na mém krku není dost pevná, aby mi zabránila se osvobodit. Myslím, že jsem slyšela, kde nůž dopadl.

Najednou mě otočí. Slyším cvaknutí a levé oko mi oslepí prudké světlo. Automaticky vydechnu a snažím se od něj otočit pryč. Jeho ruka mě chytne pevněji za vlasy. Světlo se přesune k mému pravému oku.

„Tomu nevěřím," šeptá. „Ty jsi pořád člověk."

Jeho ruce mě chytnou z obou stran za tvář a než se stihnu vysmeknout, jeho rty se tvrdě setkají s mými.

Na chvíli ztuhnu. Nikdo mě nikdy v životě nepolíbil. Ne doopravdy. Jenom rodiče na tvář nebo na čelo, ale to bylo před mnoha lety. Tohle je něco, co jsem si myslela, že nikdy neucítím. Ale nejsem si jistá, co přesně cítím. Je tu moc paniky, moc hrůzy, moc adrenalinu.

Prudce vykopnu kolenem.

Vyrazí ze sebe pištivý zvuk a já jsem volná. Ale místo toho, abych běžela podle jeho očekávání k předním dveřím, protáhnu se pod jeho rukou a proklouznu otevřenými dveřmi za ním. Myslím, že mám šanci mu utéct, dokonce i se svým nákladem. Mám náskok a on pořád ještě vydává bolestné zvuky. Vím, kam běžím – nenechám za sebou stopu, kterou

by mohl vidět i ve tmě. Neupustila jsem jídlo, a to je dobře. Ale myslím, že müsli tyčinky za moc nestojí.

„Počkej!" křičí.

Zmlkni, pomyslím si, ale neřeknu to nahlas.

Běží za mnou. Slyším, jak se jeho hlas přibližuje. „Nejsem jeden z nich!"

Jasně. Očima sleduji písek a běžím. Můj táta říkával, že běhám jako gepard. Byla jsem nejrychlejší ze svého týmu, první ve státním přeboru, ještě před koncem světa.

„Poslouchej mě!" Pořád ještě křičí. „Podívej! Dokážu to. Jenom zastav a podívej se na mě!"

To není pravděpodobné. Oběhnu keř a prolétnu mezi větvemi.

„Nenapadlo mě, že tu ještě někdo zůstal! Prosím, musím s tebou mluvit!"

Jeho hlas mě překvapí – je tak blízko.

„Promiň, že jsem tě políbil! Bylo to hloupé! Ale byl jsem tak dlouho sám!"

„*Zmlkni!*" Neřekla jsem to nahlas, ale vím, že mě slyší. Pořád se přibližuje. Nikdy předtím mě nikdo nepředběhl. Nutím své nohy do rychlejšího tempa.

Slyším, jak se jeho dech zrychlí, když také přidá.

Něco velkého mi dopadne na záda a já padám. Cítím v ústech hlínu a nemohu dýchat, něco těžkého na mě leží.

„Počkej. Chvíli." Vydechne.

Trochu se nadzvedne a otočí mě na záda. Chytne mě a položí mi nohy na ruce. Mačká moje jídlo. Zavrčím a zkouším se dostat z jeho sevření.

„Koukej, koukej, koukej," opakuje. Vytáhne něco z kapsy a znovu slyším cvaknutí. Objeví se světlo.

Otočí baterku na svou tvář.

Světlo barví jeho kůži do žluta. Vidím vystouplé lícní kosti, mezi nimi dlouhý, úzký nos a ostře řezanou bradu. Jeho rty jsou stažené v úšklebku, ale vidím, že jsou plné, na muže. Jeho obočí a řasy jsou od slunce vyšisované.

Ale to není to, co mi ukazuje.

Jeho oči, jasné a lesknoucí se ve světle baterky, září čistou lidskostí. Střídavě si svítí na levé a na pravé.

„Vidíš? Vidíš? Jsem jako ty."

„Ukaž mi svůj krk." Můj hlas je plný podezření. Nechce se mi věřit, že to není jenom trik. Nerozumím tomu, ale jsem si jistá, že v tom nějaký trik je. Už není žádná naděje.

Jeho rty se zkroutí. „No… to by ti vlastně ani moc nepomohlo. Nestačí ti oči? Víš, že nejsem jeden z nich."

„Proč mi neukážeš svůj krk?"

„Protože tam mám jizvu," přiznává.

Zkouším se znovu osvobodit, ale jeho ruce mě chytnou za ramena.

„Udělal jsem si ji sám," vysvětluje. „Myslím, že jsem odvedl docela dobrou práci, přestože to pekelně bolelo. *Já* nemám tak krásné vlasy, které by mi zakrývaly *můj* krk. Ta jizva mi pomůže zapadnout."

„Slez ze mě."

Zaváhá, ale potom se jedním lehkým pohybem postaví, bez toho, aby použil ruce. Jednu zvedne dlaní nahoru a napřáhne ji ke mně.

„Prosím, neutíkej. A, ehm, byl bych radši, kdybys mě znovu nekopala."

Nehýbu se. Vím, že kdybych se pokusila utéct, chytil by mě.

„Kdo jsi?" zašeptám.

Široce se usměje. „Jmenuji se Jared Howe. S Víc než dva roky jsem nemluvil s člověkem, vím, že musím vypadat… trochu bláznivě. Promiň mi to, prosím, a řekni mi své jméno."

„Melanie," šeptám.

„Melanie," opakuje. „Nedokážu popsat, jak jsem šťastný, že tě poznávám."

Pevně chytím svůj pytel a nespouštím z něj oči. Pomalu ke mně napřáhne ruku.

A já se jí chytím.

Ve chvíli, kdy se moje ruka dobrovolně chytla té jeho, mi došlo, že mu věřím.

Pomůže mi na nohy a nepustí mě ani když už stojím.

„Co teď?" zeptám se opatrně.

„No, nemůžeme tu zůstat dlouho. Vrátíš se se mnou do domu? Nechal jsem tam svůj batoh. Můžeš mě přibít k ledničce."

Zavrtím hlavou.

Vypadá, že si uvědomil, jak jsem křehká, jak blízko jsem k nervovému zhroucení.

„Počkáš na mě tedy tady?" zeptá se jemně. „Budu velmi rychlý. Nech mě, abych nám sehnal víc jídla."

„Nám?"

„Myslíš, že tě nechám zmizet? Půjdu za tebou, i když mi řekneš, že nechceš."

Nechci od něho zmizet.

„Já…" Jak můžu nevěřit jinému člověku? Jsme rodina – oba jsme členy bratrství vyhynulých. „Nemám čas. Mám před sebou dalekou cestu a… Jamie čeká."

„Ty nejsi sama," konstatuje. Jeho výraz poprvé prozradí jeho nejistotu.

„Můj bratr. Je mu jenom devět a vždycky je tak vyděšený, když jsem pryč. Zabere mi půlku noci, než se dostanu zpátky k němu. Nedozvěděl by se, kdyby mě chytli. Je tak *hladový*." A jako důkaz mého tvrzení mi zakručí v břiše.

Na Jaredovu tvář se vrátí úsměv, ještě jasnější než předtím. „Pomůže ti, když tě svezu?"

„Svezeš?" opakuji.

„Dohodneme se. Počkáš, než vezmu ještě nějaké jídlo, a pak tě ve svém džípu odvezu kamkoliv budeš chtít. Je to rychlejší, než běžet – dokonce i než když *ty* běžíš."

„Ty máš auto?"

„Samozřejmě, myslíš, že jsem sem šel pěšky?"

Vzpomenu si na těch šest hodin, které mi to zabralo, než jsem se sem dostala, a moje čelo se zkrabatí.

„Budeme zpátky u tvého bratra co by dup," slibuje. „Nechoď nikam, ano?"

Přikývnu.

„A něco sněz, prosím. Nechci, aby nás tvůj žaludek prozradil.” Široce se usměje a jeho oči se rozsvítí. Moje srdce se rozbuší a já vím, že bych tu na něj čekala, i kdyby mu to zabralo celou noc.

Pořád mě drží za ruku. Pomalu ji pouští, ale jeho oči se pořád dívají do těch mých. Udělá jeden krok dozadu, ale potom se zastaví.

„Prosím, nekopni mě,” prosí, nakloní se dopředu a chytí mě za bradu. Znovu mě políbí a tentokrát to cítím. Jeho rty jsou měkčí než jeho ruce, horké, i v teplé pouštní noci. V břiše se mi zvedne hejno motýlů a dech se mi zastaví. Moje ruce se k němu instinktivně natáhnou. Dotýkám se teplé kůže na jeho tvářích, vlasů na jeho krku. Potom moje prsty přejedou po čáře zvrásněné kůže, vyvýšenině na místě, kde mu končí vlasy.

Křičím.

Probudila jsem se pokrytá potem. Ještě předtím, než jsem se úplně probudila, byly moje prsty zezadu na mém krku, dotýkaly se jizvy, která zůstala po vložení. Sotva jsem ji cítila. Léky, které Léčitel použil, udělaly svou práci.

Jaredova špatně zahojená jizva mu nikdy nemohla pomoci splynout.

Rozsvítila jsem světlo vedle své postele a čekala, až se moje dýchání zklidní, v žilách mi pulzoval adrenalin. Byl to velmi živý sen.

Byl to nový sen, ale jeho smysl byl podobný jako ty, které mě otravovaly minulých několik měsíců.

Ne, nebyl to sen. Byla to vzpomínka.

Stále ještě jsem na svých rtech cítila teplo těch Jaredových. Moje ruce se automaticky, bez mého povolení, natáhly a pátraly po pomačkané přikrývce, hledaly něco, co stejně nenašly. Moje srdce bolelo, když to moje ruce vzdaly, a s pocitem prázdnoty jsem se bezvládně svalila zpátky do postele.

Zamrkala jsem, když jsem ucítila ve svých očích slzy. Nevěděla jsem, kolik toho ještě mohu snést. Jak mohl někdo v

tomhle světě, s těly, jejichž vzpomínky nechtějí zůstat v minulosti, kam patří, vůbec přežít? S emocemi tak silnými, že jsem už nedokázala říct, co vůbec cítím *já*?

Věděla jsem, že budu zítra vyčerpaná, ale byla jsem natolik probuzená, že mi bylo jasné, že bych se jenom dlouho převalovala v posteli, než bych se uvolnila. Stejně tak můžu udělat svou povinnost, aby to konečně bylo za mnou. Možná, že mi to pomůže rozptýlit se, abych nemyslela na věci, na které myslet nechci.

Sesunula jsem se z postele a doklopýtala k počítači stojícímu na jinak prázdném stole. Trvalo to pár vteřin, než se rozsvítila obrazovka, a dalších pár vteřin než se otevřela moje e-mailová schránka. Nebylo těžké najít Hledaččinu adresu; měla jsem jenom čtyři kontakty: Hledačku, Léčitele, mého nového zaměstnavatele a jeho ženu, mou Utěšitelku.

S mým hostitelem, Melanie Stryderovou, cestoval ještě nějaký člověk.

Psala jsem a ani jsem se neobtěžovala s pozdravem.

Jmenuje se Jamie Stryder; je to její bratr.

Na děsivý moment jsem se zamyslela nad její kontrolou. Tolik času a já jsem neměla ani tušení o chlapcově existenci – ne proto, že se o něho nezajímala, ale proto, že ho chránila víc než ostatní tajemství, která jsem odhalila. Měla ještě víc takových velkých tajemství, takhle důležitých? Tak svatých, že je dokázala držet dál i od mých snů? Byla tak silná? Když jsem psala zbytek informací, ruce se mi třásly.

Myslím, že teď je teenager. Zřejmě okolo třinácti let. Někde se dočasně utábořili, myslím, že to bylo na severu Cave Creek v Arizoně. Ale to bylo před pár lety. Přesto zkuste porovnat mapu k těm čarám, které jsem vám nakreslila před časem. Jako vždycky, jestli na něco přijdu, napíšu vám.

Odeslala jsem to. A jakmile to odešlo, zaplavilo mě zděšení.

Ne Jamie!

Její hlas v mé hlavě byl tak jasný, jako by byl můj, kdybych promluvila nahlas. Zachvěla jsem se hrůzou.

I když jsem zápasila se strachem z toho, co se dělo, chopila se mě nepříčetná touha napsat Hledačce další e-mail a omluvit se, že jí posílám své bláznivé sny. Říct jí, že jsem ještě napůl spala a že jsem nevnímala hloupost zprávy, kterou jsem poslala.

Ta touha nebyla moje.

Vypnula jsem počítač.

Nenávidím tě, zavrčel hlas v mé hlavě.

„Tak bys možná měla odejít," odsekla jsem. Zvuk mého hlasu, jak se rozlehl místností, mě přinutil znovu se zachvět.

Od první chvíle, co jsem tady, na mě nepromluvila. Nebylo pochyby o tom, že sílí. Stejně jako ty sny.

Nebylo pochyb; zítra navštívím svou Utěšitelku. Při té myšlence se mi do očí draly slzy zklamání a ponížení.

Došla jsem zpátky do postele, přitiskla si na tvář polštář a zkusila nemyslet vůbec na nic.

5.kapitola – Neutěšená (Uncomforted)

„Ahoj, Tulačko! Posaď se a udělej si pohodlí, jako doma."

Na prahu kanceláře Utěšitelky jsem zaváhala, stála jsem jednou nohou uvnitř a druhou venku.

Usmála se. Byl to drobný pohyb v koutcích jejích úst. Teď už bylo mnohem jednodušší rozeznat od sebe jednotlivé výrazy; za ty měsíce pozorování jsem začala lépe uznávat ty malé změny v postavení svalů. Viděla jsem, že Utěšitelka se mou neochotou trochu baví. Ale zároveň jsem cítila její zklamání, že jsem se stále cítila trapně, když jsem za ní přišla.

S tichým rezignovaným povzdechem jsem vešla do jasného pokoje a posadila se na své obvyklé místo – na to nadýchané červené, na to, které bylo od jejího křesla nejdál.

Její rty se zkroutily.

Abych se vyhnula jejímu pohledu, zírala jsem z otevřeného okna na mraky, které čas od času zakryly slunce. Do pokoje občas zavál jemný oceánský vánek.

„Tak, Tulačko. Už je to nějaký čas, cos mě naposledy navštívila."

S pocitem viny jsem se jí podívala do očí. „Nechala jsem vám zprávu, že nemohu přijít. Měla jsem studenta, který potřeboval…"

„Ano, já vím." Znovu se usmála tím drobným pohybem koutků. „Dostala jsem tvou zprávu."

Na starší ženu byla z lidského pohledu velice atraktivní. Nechávala své vlasy přirozeně šedé – byly jemné a vypadaly spíš bíle než stříbrně, byly dlouhé a svázané do culíku. Její oči měly zajímavou zelenou barvu, nikdy dříve jsem takové neviděla.

„Omlouvám se," řekla jsem, protože vypadala, že čeká na odpověď.

„To je v pořádku. Chápu to. Je pro tebe těžké sem přijít. Tolik by sis přála, aby to nebylo nutné. Nikdy předtím to pro tebe nutné nebylo. A to tě děsí."

Zírala jsem na dřevěnou podlahu. „Ano, Utěšitelko."

„Víš, že jsem ti říkala, abys mě oslovovala Kathy."

„Ano… Kathy.”

Lehce se zasmála. „Pořád ještě jsou pro tebe lidská jména nezvyklá, že, Tulačko?”

„Ano. Popravdě, připadá mi to… jako kapitulace.”

Podívala jsem se na ni a ona pomalu přikývla. „Ano, chápu, proč to tak cítíš. Zvláště ty.”

Když to řekla, hlasitě jsem polkla a zase se vrátila k zírání na podlahu.

„Co kdybychom si teď chvíli povídali o něčem jednodušším,” navrhla Kathy. „Pořád ještě si užíváš své povolání?”

„Ano.” Tohle *bylo* lehčí. „Začal teď nový semestr. Přemýšlela jsem o tom, jestli mě to nezačne časem unavovat, opakovat stejné věci, ale zatím se to nestalo. S novými posluchači jsou i příběhy znovu nové.”

„Od Curta o tobě slyším samé dobré věci. Říká, že tvoje hodiny jsou jedny z nejžádanějších na univerzitě.”

Cítila jsem, jak mi při té chvále rudnou tváře. „Je hezké to slyšet. Jak se má váš druh?”

„Curt se má skvěle, děkuji. Naši hostitelé jsou na svůj věk ve velmi dobrém stavu. Myslím, že před sebou máme ještě velmi mnoho let.”

Byla jsem zvědavá, jestli se rozhodne zůstat na tomhle světě, jestli se až přijde čas, posune jenom do dalšího lidského hostitele, nebo jestli odejde. Ale nechtěla jsem pokládat otázky, které by nás zase posunuly do nějaké těžší oblasti konverzace.

„Líbí se mi, když mohu učit,” řekla jsem místo toho. „Je to podobné jako mé povolání mezi Vidoucími květinami, takže je to jednodušší, než něco úplně neznámého. Jsem Curtovi zavázaná, že mě zaměstnává.”

„Jsou šťastní, že tě mají,” usmála se vřele Kathy. „Víš, jak málo je profesorů historie, kteří mají zkušenosti s životem třeba jenom na dvou planetách, z celého svého učiva? A ty jsi žila skoro na všech. A navíc i na Nejstarší! Na téhle planetě není jediná škola, která by nám tě nechtěla ukrást. Curt

plánuje různé způsoby, jak tě udržet zaměstnanou, abys neměla čas na to, myslet na stěhování."

„*Čestný* profesor," opravila jsem ji.

Kathy se usmála a potom se zhluboka nadechla a její úsměv zmizel. „Už jsi tu dlouho nebyla, zajímalo by mě, jestli je to tím, že už tvé problémy mizí. Ale potom mě napadlo, že je to možná naopak a že důvod tvé delší absence je jejich zhoršení."

Zírala jsem na své ruce a nic neříkala.

Moje ruce byly světle hnědé – opálení, které nikdy nemizelo, ať už jsem byla na sluníčku nebo ne. Těsně nad levým zápěstím jsem měla pihu. Moje nehty byly nakrátko ostříhané. Neměla jsem ráda ten pocit, když byly dlouhé. Nebylo příjemné, když špatným směrem přejely po kůži. A moje prsty byly tak dlouhé a tenké – když jim ještě na délce přidávaly nehty, vypadalo to divně. I na člověka.

Po chvíli si odkašlala. „Myslím, že moje intuice byla správná."

„Kathy," řekla jsem pomalu její jméno. „Proč jste si nechala své lidské jméno? Cítíte se pak… víc jako jedna osoba? Se svým hostitelem, myslím." Ráda bych také věděla, jak to bylo s Curtem, ale byl to velmi osobní dotaz. Bylo by špatné zeptat se na to někoho jiného, než jeho samého, i když by to byla jeho družka. Přepadl mě strach, že už takhle jsem byla příliš neslušná, ale ona se zasmála.

„Proboha, to ne, Tulačko. Neříkala jsem ti to? Hmm. Možná ne, protože není v náplni mé práce mluvit, nýbrž poslouchat. Většina duší, se kterými mluvím, nepotřebují tolik povzbuzení, jako ty. Víš, že jsem na Zemi přišla v jednom z prvních umístění, dříve než vůbec měli lidé tušení, že tu jsme? Z obou stran jsem měla lidské sousedy. Curt a já jsme museli po několik let předstírat, že jsme lidé. A i potom, co jsme oblast obsadili, nikdy jsi nemohla vědět, kdy je nějaký člověk nablízku. Kathy se prostě stala tím, čím jsem byla já. A navíc, překlad mého předešlého jména měl čtrnáct slov a žádné zkratky nebyly hezké." Zašklebila se. Oknem proniklo dovnitř

sluneční světlo a odrazilo se od jejích očí, tančilo ve stříbrohnědém paprsku na zdi. Její smaragdové duhovky na chvíli zaplály všemi možnými barvami.

Neměla jsem tušení, že tato jemná, příjemná žena byla součástí přední linie. Chvíli mi trvalo, než jsem to zpracovala. Zírala jsem na ni, překvapená a najednou plná respektu. Nikdy jsem Utěšitele nebrala moc vážně – doteď jsem k tomu nikdy neměla důvod. Byli pro ty, kteří bojovali, pro ty slabé, a styděla jsem se za to, že tu jsem. Ale to, že jsem poznala její minulost, pomohlo, aby bylo tohle všechno méně nepříjemné. Rozuměla síle.

„Nevadilo vám to?" zeptala jsem se. „Předstírat, že jste jedna z nich?"

„Ne, nevadilo. Víš, na tohoto hostitele jsem si musela hodně dlouho zvykat – tolik úplně nových věcí. Tolik emocí. Byla jsem ráda, že jsem zvládla chovat se tak, jak jsem musela."

„A Curt… Rozhodla jste se zůstat s manželem svého hostitele? Když už bylo po všem?"

Tahle otázka byla cílenější a Kathy se jí pevně chopila. Posunula se ve své křesle, zvedla nohy a složila je pod sebe. Když odpovídala, dívala se zamyšleně na jedno místo na zdi kousek nad mou hlavou.

„Ano, vybrala jsem si Curta – a on si vybral mě. Nejdřív to samozřejmě byla naprosto náhodná volba, byl to úkol. Ale přirozeně jsme si byli blízcí, protože jsme spolu trávili tolik času a sdíleli nebezpečí naší mise. Jako děkan univerzity měl Curt samozřejmě spousty kontaktů a z našeho domu se stalo zařízení pro vložení. Často jsme pořádali večírky. Lidé procházeli našimi dveřmi a náš druh odcházel. Muselo to všechno být velmi rychlé a tiché, víš, k jak velké nenávisti jsou lidé náchylní. Každý den jsme vstávali s tím, že se nemusíme dočkat večera. Žili jsme v permanentním vzrušení a byli jsme zvyklí na stálý pocit strachu.

„To všechno byly velmi dobré důvody pro to, abychom si s Curtem vytvořili určité spojení a rozhodli se zůstat spolu, i

když ty tajnosti už nebyly zapotřebí. A mohla bych ti lhát, když bych ti řekla, že to byl důvod, proč jsem si to vybrala. Ale…" Zavrtěla hlavou a vypadala, že se zabořila ještě hlouběji do svého křesla, a její oči se zavrtaly do těch mých. „Za tolik tisíciletí lidé nikdy nepřišli na to, co je to *láska*. Jak moc je fyzická a jak moc je zakořeněná v mysli? Nakolik je to náhoda a nakolik osud? Proč se lidé, kteří se k sobě perfektně hodí, rozcházejí, a proč páry, u kterých by to nikdy nikdo nečekal, přežívají? Nejsem k odpovědím o nic blíž než oni. Láska prostě je tam, kde je. Můj hostitel miloval Curtova hostitele a nezemřela, když se změnil vlastník mysli."

Opatrně mě pozorovala a lehce se zamračila, když jsem se v židli nahrbila.

„Melanie stále truchlí kvůli Jaredovi," prohlásila.

Cítila jsem, jak moje hlava bez toho, abych já chtěla, přikývla.

„*Ty* kvůli němu truchlíš."

Zavřela jsem oči.

„Takže sny pokračují?"

„Každou noc," zamumlala jsem.

„Řekni mi o nich." Její hlas byl jemný, přesvědčivý.

„Nerada na ně myslím."

„Já vím. Zkus to. Třeba to pomůže."

„Jak? Jak mi pomůže, když vám řeknu, že pokaždé, když zavřu oči, vidím jeho tvář? Že když se probudím a on tam není, tak brečím? Že vzpomínky jsou tak silné, že už nedokážu rozlišit její a moje?"

Náhle jsem zmlkla a stiskla zuby.

Kathy vytáhla z kapsy kapesník a nabídla mi ho. Když jsem se nehýbala, vstala, došla ke mně a upustila ho do mého klína. Potom si sedla na opěradlo vedle mě a čekala.

Ještě chvíli jsem tomu tvrdohlavě odolávala. Potom jsem vztekle vzala ten čtvercový kus látky a utřela si jím oči.

„Tohle nenávidím."

„Každý během svého prvního roku brečí. Ty emoce jsou nemožné. Všichni jsme zčásti děti, ať už chceme, nebo ne.

Dřív jsem brečela pokaždé, když jsem viděla hezký západ slunce. A někdy dokonce i když jsem cítila chuť burákového másla.” Položila mi ruku na hlavu a potom mě pohladila po vlasech, které jsem si vždycky zastrkávala za uši.

„Tak krásné, lesklé vlasy,” poznamenala. „Pokaždé, když tě vidím, máš je kratší. Proč je nenecháš trochu porůst?”

Když už jsem měla na tváři slzy, necítila jsem potřebu bránit zbytky své důstojnosti. Proč mám říkat, že je pak snazší se o ně starat, jak jsem vždycky prohlašovala? Nakonec, přišla jsem se sem vyzpovídat a hledat pomoc – můžu v tom pokračovat.

„Vadí to *jí*. Má je ráda dlouhé.”

Nezalapala po dechu, jak jsem já napůl očekávala, že udělá. Kathy dělala svou práci dobře. Její odpověď přišla jenom o chvilku později a jenom lehce nesouvislá.

„Ty… Ona… ona je pořád tak… *přítomná?*”

Z mých rtů se začala sypat ta děsivá pravda. „Když chce. Naše historie ji nudí. Když pracuji, drží se zpátky. Ale pořád tu je. Někdy mi připadá, že je tady stejně tak jako já.” Když jsem skončila, můj hlas byl jenom pouhý šepot.

„Tulačko!” vykřikla zděšeně Kathy. „Proč jsi mi neřekla, že je to tak špatné? Jak dlouho už to takhle je?”

„Zhoršuje se to. Místo toho, aby mizela, vypadá to, že je stále silnější. Není to tak hrozné, jako byl ten Léčitelův případ – mluvily jsme o Kevinovi, vzpomínáte? Nedokázala převzít kontrolu. A nedokáže. Nedopustím, aby se to stalo!” Výška mého hlasu stoupala.

„Samozřejmě, že se to nestane,” ujistila mě. „Samozřejmě že ne. Ale jestli jsi takhle… nešťastná, měla jsi mi to říct dřív. Musíš jít k Léčiteli.”

Protože jsem byla rozrušená, chvíli mi trvalo, než mi došlo, co tím myslí.

„K Léčiteli? Chcete, abych *přeskočila?*”

„Nikdo si o té volbě nebude myslet nic špatného, Tulačko. Je to pochopitelné, když je hostitel závadný –”

„*Závadný?* Ona není závadná. *Já* jsem. Jsem pro tento svět moc slabá!" Hlava mi spadla do dlaní, jak se mnou prohnalo ponížení. V očích jsem cítila čerstvé slzy.

Kathy mě objala kolem ramen. Tak moc jsem se snažila dostat zdivočelé emoce pod kontrolu, že jsem se neodtáhla, přestože to bylo až příliš důvěrné.

Melanii to také vadilo. Nelíbilo se jí, že ji objímal mimozemšťan.

Samozřejmě, že Melanie teď byla hodně přítomná, cítila jsem její nesnesitelnou samolibost, když jsem konečně přiznala její sílu. Byla škodolibá. Vždycky bylo těžší zkontrolovat, když mě takhle rušily emoce.

Zkusila jsem se uklidnit, abych byla dost silná a abych ji zvládla zatlačit do jejího místa.

Ty jsi na mém místě. Její myšlenka byla slabá, ale zřetelná. Bylo to čím dál tím horší; teď byla dost silná, že na mě dokázala i promluvit, když chtěla. Bylo to stejně tak hrozné, jako bylo těch prvních pár minut při vědomí.

Jdi pryč. Teď je to moje místo.

Nikdy.

„Tulačko, drahá, to ne. Nejsi slabá, a obě to víme."

„Hmm."

„Poslouchej mě. Jsi silná. Překvapivě silná. Všichni jsme si velmi podobní, ale *ty* vyčníváš z normy. Jsi tak odvážná, až mě to udivuje. A tvoje minulé životy to dokazují."

Moje minulé životy možná, ale tenhle život? Kde je moje síla teď?

„Ale lidé jsou mnohem rozdílnější, než jsme my," pokračovala Kathy. „Někteří jsou mnohem silnější než ostatní, a to ve velkém měřítku. Vážně věřím, že kdyby to tohoto hostitele vložili kohokoliv jiného, Melanie by ho zničila za pár dní. Možná je to náhoda, možná osud, ale připadá mi, že nejsilnější z jejich druhu teď hostí nejsilnějšího z našeho."

„To ale o našem mnoho nevypovídá, nebo ano?"

Poznala, jaký důsledek z toho vyvozuji. „Ona nevyhrává, Tulačko. *Ty* jsi ta překrásná osoba vedle mě. Ona je jenom stín v tom nejzazším koutku tvé mysli."

„Mluví na mě, Kathy. Pořád má své vlastní myšlenky. Pořád si ještě zachovává svá tajemství."

„Ale nemluví za tebe, nebo ano? Pochybuji, že bych toho na tvém místě dokázala tolik říct."

Neodpověděla jsem. Cítila jsem se na to moc uboze.

„Myslím, že bys měla zvážit reimplantaci."

„Kathy, zrovna jste řekla, že jinou duši by zničila. Já tomu nevěřím – asi se jenom snažíte dělat svou práci, řekla jste to jenom, abyste mě uklidnila. Ale ona *je* silná, nebylo by fér předat ji někomu dalšímu jenom proto, že já si s ní nedokážu poradit. Koho byste vybrala, aby převzal moji práci?"

„Neřekla jsem to, abych tě utěšila, drahá."

Tak co –"

„Nemyslím si, že bude tento hostitel schválen pro další použití."

„Ach!"

Po zádech mi přejela vlna hrůzy. A nebyla jsem jediná, kdo byl tím pomyšlením zdrcen.

Odpuzovalo mě to. Nebyla jsem srab. I při dlouhém obíhání mé poslední planety – světa Vidoucích květin, jak byly známé tady – kolem svých sluncí jsem čekala. Přestože mi trvalost těchto životních cyklů začala být dlouhá dřív, než jsem si myslela, a přestože by se životy Vidoucích květin daly na této planetě počítat na celá století, nikdy jsem z života svého hostitele nevyskočila. Udělat to by byla ztráta, bylo by to špatné a nevděčné. Byl to výsměch tomu, co jsme jako duše byli. Dělali jsme ze svých světů lepší místa; to bylo nezbytné, protože bychom si je jinak nezasloužili.

Ale ničím jsme *neplýtvali*. Všechno, co jsme si vzali, jsme udělali lepším, mírumilovnějším a krásnějším. A lidé *byli* brutální a neovladatelní. Zabíjeli se mezi sebou tak často, až se vražda stala částí jejich života. Těch způsobů mučení, které si vymysleli za těch pár tisíciletí, co existují. Bylo to na mě

moc; nedokázala jsem snést ani ty suché oficiální přehledy. Války znetvořily skoro každý kontinent. Schválená vražda, objednaná a nebezpečně efektivní. Ti, kteří žili v mírumilovných národech, vypadali najednou úplně jinak, když na jejich prahu stáli členové jejich vlastního druhu a hladověli. Suroviny na planetě nebyly rovnoměrně rozdělovány. A ještě hůř, jejich potomstvo – další generace, kterou můj druh pro jejich slibnost téměř zbožňoval – se většinou stalo terčem všech možných zločinů. A ne jenom z rukou cizinců, ale i těch, kteří se o ně starali a kterým věřili. I tak rozmanitá planeta byla ohrožena díky jejich lhostejnosti a chamtivosti. Kdyby někdo porovnal, čím Země byla dřív a čím je teď, nemohl by nepřiznat, že se z ní díky nám nestalo lepší místo.

Vyhubíte celý druh a pak se popleskáváte po zádech.

Moje ruce se zaťaly v pěst.

Mohla jsem tě zničit, připomněla jsem jí.

Tak prosím. Udělej mou vraždu oficiální.

Blafovala jsem, ale Melanie také.

Ach, myslela si, že chce zemřít. Nakonec, skočila do výtahové šachty. Ale to bylo ve chvíli paniky a porážky. Něco jiného bylo klidně o tom přemýšlet a sedět při tom na pohodlné židli. Cítila jsem, jak mým tělem vystřelil adrenalin – adrenalin, který vznikl díky jejímu strachu – jak jsem zvažovala přechod do pružnějšího těla.

Bylo by hezké být zase sama. Mít svou mysl jenom pro sebe. Tento svět byl velmi příjemný, byly tu spousty nových věcí a bylo by nádherné užívat si ho bez vyrušování nějakou naštvanou napůl - bytostí, která neměla nic jiného na práci, než se tu takhle zdržovat.

Melanie se v mé hlavě zavrtěla, tedy obrazně řečeno, když jsem se snažila svůj ústup racionálně promyslet. Možná bych se měla vzdát…

Už jenom ta slova mě přinutila se zachvět. Já, Tulačka, a vzdát se? Skončit? Přiznat porážku a zkusit to všechno znovu se slabým hostitelem, který mi nebude dělat žádné problémy?

Zavrtěla jsem hlavou. Jenom tu myšlenku jsem téměř nemohla vystát.

A… tohle bylo *moje* tělo. Byla jsem na něj zvyklá. Měla jsem ráda ten pocit, jak se moje svaly pohybovaly po mých kostech, jak se moje klouby ohýbaly a moje šlachy natahovaly. Znala jsem svůj obraz v zrcadle. Sluncem opálená kůže, vysoké, ostré kosti na mé, obličeji, krátké hedvábné mahagonové vlasy, špinavá hnědozelená mlha v mých očích – to jsem byla já.

Chtěla jsem sebe. Nic, co bylo moje, bych nenechala zničit.

6.kapitola – Pronásledovaná (Followed)

Světlo za okny konečně začalo slábnout. Den, na březen velmi teplý, trval pořád dál a dál, jako kdyby nechtěl skončit, a tím mě osvobodit.

Popotáhla jsem a novu se vysmrkala do kapesníčku. „Kathy, jsem si jistá, že už musíte být někde jinde. Curt bude přemýšlet, kde jste."

„On to pochopí."

„Nemůžu tu zůstat napořád. A nejsme k odpovědi o nic blíž než dřív."

„Rychlé opravy nejsou mou specialitou. Jsi rozhodnutá, že nechceš přijmout nového hostitele –"

„Ano."

„Takže vyřešení tohoto problému asi zabere nějaký čas."

Otráveně jsem zaťala zuby.

„A bude rychlejší, když budeš mít nějakou pomoc."

„Budu k vám chodit častěji, slibuju."

„To není přesně to, co jsem myslela, ale doufám, že budeš."

„Takže myslíte jinou pomoc… než vy?" Při myšlence, že bych měla své problémy svěřit někomu cizímu, jsem se přikrčila. „Jsem si jistá, že jste stejně dobře kvalifikovaná jako kterýkoliv jiný Utěšitel – ne-li víc."

„Nemyslela jsem jiného Utěšitele." Trochu se pohnula a protáhla se. „Kolik máš *přátel*, Tulačko?"

„Myslíte lidi v práci? Skoro každý den se setkávám s několika dalšími učiteli. Na chodbách mluvím s pár studenty…"

„A mimo školu?"

Zírala jsem na ni s prázdným výrazem ve tváři.

„Lidští hostitelé potřebují vnější vlivy. Nejsi zvyklá na samotu, drahá. Sdílela jsi myšlenky celé planety –"

„Moc jsme se nescházeli." Můj pokus o vtip vyšel naprázdno.

Trochu se usmála a pokračovala. „Tolik se snažíš vyřešit svůj problém, že to je to jediné, na co se dokážeš soustředit.

Možná, že jedno z řešení je tolik se nesnažit. Říkala jsi, že se Melanie nudí, když pracuješ… že se drží zpátky. Možná, že kdyby sis s někým vytvořila nějaký bližší vztah, také by se nudila."

Zamyšleně jsem našpulila rty. Melanie, zlenivělá z dlouhého dne plného pokusů o útěchu nevypadala, že by byla tím nápadem nadšená.

Kathy přikývla. „Zabývej se spíš životem, než jí."

„To dává smysl."

„A potom tu ještě jsou ty fyzické touhy, které naše těla mají. Nikdy jsem neviděla ani neslyšela o něčem podobném. Jedna z nejtěžších věcí, kterým jsme museli čelit v prvních vlnách, bylo zdolat jejich pudy k páření. Věř mi, lidé by si toho všimli, kdyby se nám to nepodařilo." Usmála se a zakoulela očima, když jí na mysl přišla nějaká vzpomínka. Když jsem nereagovala, jak očekávala, povzdechla si a netrpělivě zkřížila ruce na prsou. „Ale no tak, Tulačko. Přece sis toho musela všimnout."

„Ano, samozřejmě," zamumlala jsem. Melanie se neklidně pohnula. „Očividně. Říkala jsem vám o těch snech…"

„Ne, neměla jsem na mysli pouze vzpomínky. Nepotkala jsi nikoho, na koho tvé tělo reagovalo v přítomnosti – čistě na chemické rovni?"

Dlouho jsem nad její otázkou přemýšlela. „Nemyslím. Nikoho, koho bych si všimla."

„Věř mi," řekla Kathy suše. „Všimla by sis." Zavrtěla hlavou. „Možná bys měla otevřít oči a dívat se po něčem takovém. Velmi by ti to prospělo."

Moje tělo se při té myšlence zachvělo. Všimla jsem si Melaniina znechucení, odrážejícího se v mém vlastním.

Kathy si všimla mého výrazu. „Nedovol jí, aby kontrolovala, jak se setkáváš se členy našeho druhu, Tulačko. Nedovol, aby tě kontrolovala."

Chvíli jsem nic neříkala a snažila se ovládnout vztek, na který jsem si ještě tak úplně nezvykla.

„Ona mě nekontroluje."

Kathy zvedla jedno obočí.

Vztek mi sevřel hrdlo. „Vy jste přece nehledala nějak daleko, když jste si vybírala svého partnera. Ta volba nebyla kontrolovaná?"

Ignorovala můj vztek a zamyslela se nad mou otázkou.

„Možná," řekl nakonec. „Je těžké to poznat. Ale vím, co tím myslíš." Vzala do ruky nit, která jí koukala ze švu na tričku, ale potom, jako by si uvědomila, že se tak vyhýbá mému pohledu, rozhodně složila ruce do klína a narovnala ramena. „Kdo ví, jak moc nás naši hostitelé ovlivňují? Jak jsem řekla, řešením tvého problému bude podle mě čas. Až bude apatická a pomalu umlkne, dovolí ti nakonec i jinou volbu, než jakou je tenhle Jared, nebo… no, Hledači jsou velmi dobří. Už teď ho hledají a možná si vzpomeneš na něco, co jim pomůže."

Nepohnula jsem se, když mi došel význam jejích slov. Nevypadala, že by si všimla, že jsem ztuhla a nemohla se pohnout.

„Možná, že najdou Melaniinu lásku, a potom budete moci být spolu. Pokud jsou jeho city tak vřelé, jako její, bude nová duše pravděpodobně přístupná takovému řešení."

„Ne!" Nebyla jsem si jistá, kdo vykřikl. *Mohla* jsem to být já. Také jsem byla plná hrůzy.

Stála jsem na nohou a třásla se. Slzy, které jindy přicházely tak snadno, teď chyběly a moje ruce se klepaly, přestože byly pevně zaťaté v pěst.

„Tulačko?"

Ale já jsem se otočila a vyběhla ze dveří, bojovala jsem se slovy, která nemohla opustit mé rty. Se slovy, která nemohla být má. Slova, která by nedávala smysl, pokud by nebyla její, ale která *vypadala* jako má. Nemohla být má. Neměla by být vyslovena.

To by znamenalo ho zabít! Už by to nebyl on! Nechci nikoho jiného. Chci Jareda, *ne nějakého cizince v jeho těle! Jeho tělo bez něho nic neznamená.*

Slyšela jsem, jak za mnou Kathy volá mé jméno, když jsem vyběhla ven.

Nebydlela jsem daleko od Utěšitelčiny kanceláře, ale tma na ulici mě zmátla. Uběhla jsem dva bloky, než jsem si uvědomila, že běžím spatným směrem.

Všichni se na mě dívali. Nebyla jsem oblečená na cvičení, nešla jsem běhat, utíkala jsem. Ale nikdo mě neobtěžoval; zdvořile odvraceli pohledy. Uhodli, že jsem v tomto hostiteli nová. Reaguji tak, jak by reagovalo dítě.

Zpomalila jsem do chůze a otočila se na sever, abych se mohla dostat domů bez toho, že bych znovu musela míjet Kathynu kancelář.

Moje chůze byla jenom o trochu pomalejší než běh. Slyšela jsem, jak moje chodidla dopadají na chodník. Dopadala moc rychle, jako by se snažila dosáhnout rytmu taneční písně. *Bum, bum, bum* proti betonu. Ne, nebylo to jako bubny, na to by to bylo moc vzteklé. Jako násilí. *Bum, bum, bum.* Někdo mlátí někoho jiného. Zachvěla jsem se při tom příšerném obrazu.

Už jsem viděla lampu nad mými dveřmi. Nezabralo mi dlouho překonat tu vzdálenost. Ale zatím jsem ještě nepřešla ulici.

Bylo mi špatně. Pamatovala jsem si, co člověk cítí, když zvrací, přestože jsem to nikdy nezažila. Na čele se mi perlil studený pot, v uších mi zněl dutý zvuk. Byla jsem si naprosto jistá, že tu zkušenost brzy poznám sama na sobě.

Vedle mě byla travnatá stráň. Vedle lampy byl pás viditelně dobře udržovaného křoví. Neměla jsem čas hledat lepší místo. Dovrávorala jsem ke světlu a chytla se ho, abych se udržela na nohou. Nevolnost mi přivodila závrať.

Ano, určitě na vlastní kůži zažiju, jaký je to pocit, když člověk zvrací.

„Tulačko, jste to vy? Tulačko, jste nemocná?”

Ten hlas mi byl vzdáleně povědomý, ale nedokázala jsem se na něj soustředit. Myšlenka, že mám publikum, jak se tam

tak opírám o křoví a vykašlávám své poslední jídlo, všechno ještě zhoršila.

„Kdo je tady vaším Léčitelem?" zeptal se ten hlas. Znělo to, jako by byl hodně daleko, skoro jsem ho přes hučení v uších neslyšela. Mých nahrbených zad se dotkla něčí ruka. „Potřebujete sanitku?"

Dvakrát jsem zakašlala a zavrtěla hlavou. Byla jsem si jistá, že je po všem, moje břicho bylo prázdné.

„Nejsem nemocná," řekla jsem, když jsem se pomocí sloupu zvedla. Podívala jsem se, abych zjistila, kdo se stal svědkem mé ztráty důstojnosti.

Hledačka z Chicaga měla v ruce mobil a přemýšlela, komu má zavolat. Stačil mi jeden pořádný pohled na ni a znovu jsem se musela naklonit nad listy. Prázdný žaludek nebo ne, ona byla ta poslední osoba, kterou jsem teď potřebovala vidět.

Ale potom mi došlo, jak se můj žaludek naprázdno obracel, že pro svou přítomnost musí mít nějaký důvod.

Ach, ne! Ach, Ne ne ne ne ne ne!

„Proč?" zalapala jsem po dechu, panika a nevolnost ubíraly mému hlasu na hlasitosti. „Proč jste tady? Co se stalo?" V hlavě mi zněla Utěšitelčina neutěšující slova.

Dvě vteřiny jsem zírala na ruce, které křečovitě držely Hledačku za límec jejího černého obleku, než mi došlo, že jsou to moje vlastní.

„Přestaňte!" řekla a na její tváři bylo vidět, jak jsem ji urazila. Její hlas se klepal.

Třásla jsem s ní.

Moje ruce se prudce otevřely a přistály na mém obličeji. „Omlouvám se!" vyhrkla jsem. „Je mi to líto. Nevěděla jsem, co dělám."

Hledačka na mě chvíli zírala a uhlazovala si oblečení. „Není vám dobře, předpokládám, že jsem vás vyplašila."

„Nečekala jsem, že vás uvidím," zašeptala jsem. „Proč jste tady?"

„Nejdřív vás odvedu do Lékařského zařízení, promluvíme si potom. Pokud máte chřipku, měla byste se nechat vyléčit. Nemá smysl vyčerpávat vaše tělo.”

„Nemám chřipku. Nejsem nemocná.”

„Snědla jste něco špatného? Musíte to nahlásit.”

Její dotírání bylo otravné. „Ani jsem nesnědla nic špatného. Jsem zdravá.”

Proč se nenecháte zkontrolovat od Léčitele? Rychlá kontrola – neměla byste svého hostitele zanedbávat. Je to nezodpovědné. Zvlášť, když je léčení tak jednoduché a efektivní.”

Zhluboka jsem se nadechla a odolala nutkání znovu s ní zatřást. Byla o celou hlavu menší než já. Byl by to souboj, který bych vyhrála.

Souboj? Otočila jsem se od ní a rychle odcházela směrem domů. Byla jsem nebezpečně rozrušená. Potřebovala jsem se uklidnit předtím, než udělám něco neomluvitelného.

„Tulačko? Počkejte! Léčitel –”

„Nepotřebuji Léčitele,” řekla jsem, aniž bych se otočila. „To byla jenom… emocionální nerovnováha. Už je mi dobře.”

Hledačka neodpověděla. Přemýšlela jsem, co si pod mojí odpovědí představila. Slyšela jsem její boty – vysoké podpatky – jak klapou za mnou, takže jsem nechala otevřené dveře, věděla jsem, že mě bude následovat dovnitř. Došla jsem ke dřezu a naplnila si sklenici vodou. Mlčky čekala, než jsem si vypláchla pusu a vyplivla vodu. Když jsem byla hotová, opřela jsem se o pult a zírala do umývadla.

Brzy se začala nudit.

„Takže, Tulačko… pořád ještě používáte tohle jméno? Nechci být drzá, když vás tak nazývám.”

Nepodívala jsem se na ni. „Pořád ještě používám jméno Tulačka.”

„Zajímavé. Myslela jsem, že patříte k těm, kteří si vybírají vlastní jméno.”

„Já jsem si *vybrala*. Vybrala jsem si Tulačka.”

Už dlouho mi bylo jasné, že ta mírná roztržka, kterou jsem vyslechla první den, když jsem se probudila v Lékařském zařízení, byla Hledaččina chyba. Hledačka byla ta nejkonfliktnější duše, se kterou jsem se za svých sedm životů setkala. Můj první Léčitel, Fords Deep Waters, byl klidný, milý a moudrý, dokonce i na duši. Ale přesto si nemohl pomoct, aby na ni nereagoval. To způsobilo, že jsem se necítila tak provinile potom, co jsem jí odpověděla.

Otočila jsem se, abych k ní stála čelem. Seděla na mém malém gauči, pohodlně se tam uhnízdila, jako by čekala, že její návštěva bude dlouhá. Její výraz byl plný sebeuspokojení, ve vypouklých očích bylo vidět pobavení. Potlačila jsem nutkání zamračit se.

„Proč jste tady?" zeptala jsem se znovu. Můj hlas byl monotónní. Zdrženlivý. Před touto ženou neztratím kontrolu.

„Už je to dlouho, co jsem od vás něco slyšela, tak jsem se rozhodla, že vás zkontroluji osobně. Ve vašem případě stále nedošlo k žádnému pokroku."

Moje ruce sevřely kraj pultu za mnou, ale dokázala jsem tu divokou úlevu udržet, aby nebyla slyšet v mém hlase.

„To zní… až moc horlivě. A navíc, dnes v noci jsem vám poslala zprávu."

Její obočí se spojilo v jednu čáru tak, že vypadala zároveň naštvaně a mrzutě, jako kdyby vás činila zodpovědnými za svůj vztek. Vytáhla svůj příruční počítač a párkrát se dotkla obrazovky.

„Aha," řekla rychle. „Dneska jsem si zapomněla zkontrolovat poštu."

Byla chvíli potichu, jak si četla, co jsem jí napsala.

„Poslala jsem to velmi vrzy ráno," řekla jsem. „Ještě jsem napůl spala. Nejsem si jistá, nakolik je to vzpomínka a nakolik sen. Možná jsem něco napsala a ani si to nepamatuji."

Říkala jsem ta slova – Melaniina slova – rak přirozeně, jako kdyby byla moje; dokonce jsem ještě nakonec přidala svůj vlastní smích, abych to odlehčila. Nebylo to ode mě

čestné. Bylo to hanebné chování. Ale nikdy Hledačce neřeknu, že jsem slabší než můj hostitel.

Pro jednou se Melanie necítila samolibě, protože byla lepší než já. Byla plná úlevy, byla tolik vděčná, že jsem ji ze svých vlastních bezvýznamných důvodů neprozradila.

„Zajímavé," zamumlala Hledačka. „Další člověk na útěku." Zavrtěla hlavou. „Mír nám stále uniká." Nevypadala, že by byla z toho, jak byl mír křehký, vyděšená – spíš to vypadalo, že ji to potěšilo.

Tvrdě jsem se kousla do rtu. Melanie hrozně moc chtěla popřít další věc, říct, že ten kluk byl jenom další část mého snu. *Nebuď hloupá,* řekla jsem jí. *To by bylo moc nápadné.* Tolik to vypovídalo o Hledaččině odpudivé povaze, že dokázala postavit mě a Melanie na stejnou stranu hádky.

Nenávidím ji. Melaniin šepot byl ostrý a bolestivý jako říznutí nožem.

Já vím, já vím. Přála jsem si, abych mohla popřít, že se cítím… stejně jako ona. Nenávist byla neomluvitelná emoce. Ale Hledačku bylo… velmi těžké si oblíbit. Nemožné.

Hledačka přerušila mou vnitřní konverzaci. „Takže, kromě nového místa, na které se musím podívat, pro mě nic jiného, co by mi mohlo pomoci s cestami na té mapě, nemáte?"

Cítila jsem, jak mé tělo reaguje na její kritický tón. „Nikdy jsem neřekla, že to jsou cesty na mapě. To bal váš nápad. A ne, nic jiného nemám."

Třikrát rychle za sebou mlaskla jazykem. „Ale říkala jste, že značí směr."

„To si také myslím. Ale na nic jiného jsem nenarazila."

„Proč ne? Pořád jste si svého hostitele nepodrobila?" Hlasitě se zasmála. Vysmívala se mi.

Otočila jsem se k ní zády a soustředila se na to, abych se uklidnila. Pokusila jsem se předstírat, že tam není. Že jsem ve své strohé kuchyni byla sama, oknem se dívala na noční oblohu a pozorovala tři hvězdy, které skrz něj byly vidět.

No, tak sama, jako jsem kdy byla.

Zatímco jsem zírala na ty tři drobné tečky uprostřed tmy, myslí mi prolétly ty čáry, které jsem viděla už tolikrát – ve svých snech a v potrhaných vzpomínkách, které se vynořovaly na povrch v divných, nesouvislých útržcích.

První: pomalá, dlouhá zatáčka, potom ostrý obrat na sever, další ostrý obrat na opačnou stranu, ale po chvilce se cesta na delší úsek vrátila k severnímu směru, potom prudký pokles směrem na jih, která vyrovnala další mírná zatáčka.

Druhá: roztřesený klikyhák, čtyři prudké obraty na čtyřech bodech, pátý bod zvláštně hrubý, jako kdyby byl zlomený…

Třetí: hladká vlna najednou přerušená výčnělkem, který jako prst vybíhal na sever a zase zpátky.

Nepochopitelné, zdánlivě bezvýznamné. Ale věděla jsem, že to bylo pro Melanie důležité. Věděla jsem to od úplného začátku. Bránila tohle tajemství mnohem zuřivěji než ta ostatní, samozřejmě kromě toho kluka, svého bratra. O jeho existenci jsem do včerejšího snu neměla ani tušení. Přemýšlela jsem, co se mohlo stát, že ji to zlomilo. Možná, že kdyby se prosadila a byla hlasitější, prozradila by mi víc svých tajemství.

Možná by se podřekla a já bych zjistila, co tyhle divné čáry znamenají. Věděla jsem, že něco znamenaly. Někam vedly.

A v tu chvíli, kdy vzduchem ještě letěla ozvěna Hledaččina smíchu, mi najednou došlo, proč jsou tak důležité.

Vedly zpátky k Jaredovi, samozřejmě. Zpátky k nim oběma, k Jaredovi a k Jamiemu. Kam jinam? Jaké jiné místo by pro ni ještě mělo smysl? Akorát že ta cesta nevedla *zpátky*, protože nikdo z nich za těmito čárami ještě nešel. Za těmito čárami, které byly pro ni stejným tajemstvím, jako byly pro mě, dokud…

Zeď byla příliš pomalá, aby mě zastavila. Byla rozrušená, všímala si Hledačky víc než já. Cítila jsem, jak se v mé hlavě zachvěla, když jsem za sebou uslyšela nějaký zvuk, a tehdy jsem si teprve byla vědomá Hledaččiny přítomnosti.

Hledačka si povzdechla. „Čekala jsem od vás víc. Váš záznam vypadal tak slibně."

„Je škoda, že jste nebyla volná, abyste se do tohoto úkolu mohla pustit sama. Jsem si jistá, že kdybyste se vy musela postavit vzdorujícímu hostiteli, byla by to pro vás hračka." Neotočila jsem se, abych se na ni mohla podívat. Můj hlas zůstal vyrovnaný.

Slyšela jsem, jak zafuněla. „První vlny byly dost velkou výzvou i bez odolávajícího hostitele."

„Ano. Pár osídlení jsem také sama zažila."

Hledačka si odfrkla. „Bylo moc těžké zkrotit Vidoucí květiny? Utíkaly?"

Můj hlas zůstal klidný. „Na jižním pólu jsme neměli žádné problémy. Na severním to ovšem bylo něco jiného. Byl velmi zanedbaný. Ztratili jsme celé moře." Do hlasu se mi vetřel smutek z té skutečnosti. Tisíc vnímavých bytostí, které raději navždy zavřely své oči, než aby nás přijali. Natočily své listy směrem od sluníčka a umřely hlady.

Bylo to pro ně lepší, zašeptala Melanie. V té myšlence nebyl žádný jed, jenom uznání, jak vzdávala poctu tragédii v mých vzpomínkách.

Bylo to takové plýtvání. Nechala jsem tu agonii spolu s pocitem neskutečné bolesti a trápení našeho sesterského moře, který jsme skrz propojené myšlení všichni cítili, projít svou myslí.

Byla by to smrt tak jako tak.

Hledačka promluvila a já jsem se přinutila soustředit jenom na jednu konverzaci.

„Ano." Hledaččin hlas byl nepříjemný. „Bylo to špatně zvládnuté."

„Nikdy nemůžete být dost opatrná při rozdělení svých sil. A někteří nejsou tak opatrní, jak by měli být."

Neodpověděla a slyšela jsem, jak o pár kroků couvla. Všichni věděli, že chyba, která se skrývala za masovou sebevraždou, patřila Hledačům, kteří, protože Vidoucí květiny nemohou *utíkat*, podcenili jejich schopnost *utéct*. Postupovali

nezodpovědně, první osidlování začalo dřív, než jsme na místě měli dostatečný počet zástupců, abychom mohli začít kompletní asimilaci. A když konečně zjistili, co mohou Vidoucí květiny udělat, nebo co jsou schopny udělat, bylo pozdě. Další náklad duší v hibernaci byl moc daleko a než dorazily, bylo celé severní moře ztracené.

Dívala jsem se teď Hledačce přímo do očí, byla jsem zvědavá na dopad mých slov. Vypadala lhostejně, jenom zírala na prázdnou bílou zeď naproti místu, kde stála.

„Je mi líto, že vám nemohu víc pomoct," řekla jsem pevně. Snažila jsem se, aby bylo jasně slyšet, že už s ní nechci mluvit. Byla jsem připravená znovu mít dům sama pro sebe. *Pro nás*, opravila mě zlomyslně Melanie. Povzdechla jsem si. Byla teď tak sebevědomá. „Vážně jste se neměla obtěžovat s tak dalekou cestou."

„Je to moje práce," řekla Hledačka a pokrčila rameny. „Vy jste teď můj jediný úkol. Dokud nenajdu ten zbytek, můžu stejně tak dobře zůstat s vámi a doufat, že budete mít štěstí."

7.kapitola – Konfrontovaná (Confronted)

„Ano, Faces Sunward (Obrácený ke slunci)?" zeptala jsem se, vděčná za to, že jeho zvednutá ruka přerušila mé povídání. Dnes jsem se za pultem necítila tak klidně jako jindy. Moje největší síla, můj jediný diplom – protože můj hostitel nebyl moc vzdělaný, díky tomu, že Melanie byla už velmi dlouho na útěku – bylo to, že jsem většinou učila podle vlastních zkušeností. Tohle byly první dějiny nějakého světa, o kterých jsem neměla žádné vzpomínky, na které bych se mohla spolehnout. Byla jsem si jistá, že mí studenti tím rozdílem trpěli.

„Omlouvám se, že vás přerušuji, ale…" Bělovlasý muž se odmlčel, jak se snažil najít ta správná slova pro svou otázku. „Nejsem si jistý, jestli tomu rozumím. Ochutnavači ohně tedy… *polykají* kouř z toho, jak pálí Chodící květiny? Jako potravu?" Snažil se potlačit ve svém hlase hrůzu. Nebylo na místě, aby jedna duše soudila činy jiné. Ale nebyla jsem překvapená jeho silnou reakcí na odlišný životní styl na jiném světě, vždyť začal na Planetě Květin.

Vždycky mi připadalo úžasné, jak se některé duše zabraly do problémů světa, který obývaly, ale ignorovaly přitom zbytek vesmíru. Ale abychom byli féroví, možná byl Faces Sunward zrovna v hibernaci, když se Ohnivý svět stal tak neblaze proslulým.

„Ano, právě z tohoto kouře získávají klíčové živiny. A právě tady leží základní dilema a polemika Ohnivého světa – a důvod, proč tato planeta nebyla zavřená, přestože už bylo dost času na její plné obsazení. Také tam je vysoké procento relokace.

„Když byl Ohnivý svět objevený, nejdřív si všichni mysleli, že dominantní druh, Ochutnavači ohně, je na této planetě také jedinou inteligentní životní formou. Ochutnavači ohně nepovažují Chodící květiny za sobě rovné – kulturní předsudek – takže chvíli trvalo, dokonce i po první vlně osidlování, než duše přišly na to, že vlastně vraždí inteligentní bytosti. Od té doby se vědci z Ohnivého světa snaží najít pro

jídelníček Ochutnavačů ohně adekvátní náhradu. Jsou tam transportováni i Pavouci, aby pomohli, ale jejich planety je stovky světelných let daleko. Až tuto překážku překonáme, a jsem si jistá, že to bude brzy, je tu i naděje, že Chodící květiny mohou být schváleny jako hostitelé. Doteď bylo zamezeno spoustě brutality. To, ehm, pálení zaživa samozřejmě, a také jiné věci."

„Jak můžou…" Hlas Faces Sunward odumřel, nebyl schopný svou větu dokončit.

Jiný hlas však jeho myšlenku dokončil. „Vypadá to, že je to velmi krutý ekosystém. Proč nebyla ta planeta opuštěná?"

„O tom se přirozeně dlouze debatovalo, Roberte. Ale neopouštíme planety lehce. Pro mnoho duší je Ohnivý svět domovem. Nebudou proti své vůli vytrženy." Podívala jsem se stranou, do svých poznámek, a snažila se tak ukončit tuto vedlejší diskuzi.

„Ale vždyť je to barbarské!"

Robert byl fyzicky mladší než všichni ostatní studenti – byl vlastně blíž mému věku než jinému. A také byl dítě z mnohem důležitějšího hlediska. Země byla jeho první svět – jeho Matka žila na Zemi, než se darovala – a nevypadal, že by měl tolik perspektivy jako starší, více zcestovalé duše. Napadlo mě, jako by to bylo narodit se do té přemíry emocí bez jakékoliv zkušenosti pro rovnováhu. Bylo by těžké získat objektivitu. Pokusila jsem se myslet na to, abych velmi trpělivě odpověděla na jeho otázku.

„Každý svět poskytuje unikátní zážitky. Pokud na tom světě někdo nežil, je pro něho těžké porozumět –"

„Ale vy jste na Ohnivém světě nikdy nežila," přerušil mě. „Musíte se cítit úplně stejně… pokud jste pro přeskočení té planety neměla jiný důvod? Byla jste skoro na všech ostatních."

„Výběr planety je velmi osobní a soukromé rozhodnutí, Roberte, jak sám možná jednou zjistíte." Můj tón toto téma rázně ukončil.

Proč mu to neřekneš? Ty si myslíš, *že je to barbarské – a kruté a špatné. Což je dost ironické, pokud by ses mě na to zeptala – ne že bys to někdy udělala. Co máš za problém? Stydíš se za to, že souhlasíš s Robertem? Protože je víc lidský než ostatní?*

Jak Melanie našla hlas, byla čím dál tím víc nesnesitelná. Jak jsem se měla soustředit na svou práci, když mi v hlavě bez přestání zněly její názory?

Na sedadle za Robertem se pohnul temný stín.

Hledačka, opět oděná ve svém obvyklém černém oblečení, se naklonila dopředu, poprvé se opravdu zamyslela nad předmětem diskuze.

Potlačila jsem nutkání se na ni zamračit. Nechtěla jsem, aby si Robert, už takhle v rozpacích, myslel, že můj pohled je myšlený jemu. Melanie se to nelíbilo. *Ona* by neodolala. To, jak nás Hledačka sledovala na každém kroku, bylo pro Melanii poučné; dřív si myslela, že nic a nikoho nemlže nenávidět víc než mě.

„Náš čas už skoro vypršel," oznámila jsem s úlevou. „Je mi potěšením vás informovat, že tu příští týden budeme mít hosta, který vám bude schopen vynahradit mou neznalost tohoto tématu. Flame Tender (Ošetřovatel plamenů), který nedávno přišel na tuto planetu, sem přijde, aby nám poskytl více osobní pohled na osidlování Ohnivého světa. Vím, že k němu budete stejně ohleduplní jako ke mně a že budete respektovat velmi nízký věk jeho hostitele. Díky za pozornost."

Třída se pomalu vyprazdňovala, hodně studentů se na minutu zastavilo, aby si během sbírání svých věci popovídali s ostatními. Hlavou mi proběhlo, co Kathy říkala o přátelství, ale necítila jsem potřebu se k někomu z nich připojit. Byli to cizinci.

Bylo to, jak jsem se cítila já? Nebo to bylo, jak se cítila Melanie? Bylo těžké to rozlišit. Možná jsem byla přirozeně nespolečenská. Myslím, že můj životopis tuto teorii docela

podporoval. Nikdy jsem si s nikým nevytvořila spojení tak silné, aby mě na jedné planetě udrželo déle než jeden život.

Všimla jsem si, že Robert stojí s Faces Sunward u dveří ze třídy a jsou zabráni do vášnivé diskuze. Dokázala jsem odhadnout její téma.

„Příběhy o Ohnivém světě tu trochu zčeřily hladinu."

Trochu mě to polekalo.

Hledačka stála těsně za mnou. Obvykle oznamovala svůj příchod hlasitým klapáním podpatků. Podívala jsem se dolů a uviděla, že pro jednou měla tenisky – samozřejmě černé. Bez těch pár centimetrů navíc vypadala mnohem drobnější.

„Není to moje oblíbené téma," řekla jsem zdvořile. „Radši vykládám ze svých vlastních zkušeností."

„Třída reagovala velmi silně."

„Ano."

Podívala se na mě s očekáváním, jako kdyby očekávala něco víc. Posbírala jsem svoje poznámky a otočila se, abych je mohla dát do tašky.

„Vy jste také vypadala, že reagujete."

Opatrně jsem uložila své papíry do tašky a neotočila se.

„Zajímalo by mě, proč jste neodpověděla na tu otázku."

Chvíli bylo ticho, jak čekala na mou odpověď. Neodpověděla jsem.

„Tak… proč jste na tu otázku neodpověděla?"

Otočila jsem se a ani jsem se nesnažila skrýt netrpělivost. „Protože to nesouviselo s hodinou, protože se Robert musí naučit chovat a protože je to moje věc."

Hodila jsem si tašku na rameno a zamířila ke dveřím. Držela se těsně za mnou, pospíchala, jak se snažila stačit mým delším nohám. Mlčky jsme prošly halou. Promluvila, až když jsme byly venku, kde odpolední slunce osvěcovalo zrnka prachu ve slaném vzduchu.

„Myslíte, že se někdy usadíte, Tulačko? Možná na této planetě? Vypadáte, že máte blízký vztah k jejich… pocitům."

Narovnala jsem se, když jsem zaznamenala urážku v jejím tónu. Nebyla jsem si jistá, jak mě chtěla urazit, ale bylo mi jasné, že chtěla. Melanie se rozzlobeně pohnula.

„Nejsem si jistá, jestli chápu, jak to myslíte."

„Něco mi povězte, Tulačko. Je vám jich líto?"

„Koho?" zeptala jsem se netečně. „Chodících květin?"

„Ne, lidí."

Zastavila jsem se a ona se zarazila na místě vedle mě. Byly jsme jenom pár bloků od mého bytu a já jsem pospíchala, protože jsem doufala, že se jí zbavím, přestože bylo pravděpodobné, že se sama pozve dovnitř. Ale její otázka mě zastihla nepřipravenou.

„Lidí?"

„Ano. Je vám jich líto?"

„Vám ne?"

„Ne. Byli dost brutální rasa. Měli štěstí, že přežili tak dlouho."

„Ne všichni byli tak špatní."

„Byla to jejich záliba, měli ji v genech. Brutalita byla součást jejich druhu. Ale vypadá to, že *vám* jich je líto."

„Je toho hodně, co můžeme ztratit, nemyslíte?" Ukázala jsem rukou na věci okolo nás. Stáli jsme na místě, které vpadalo jako park, mezi dvěma břečťanem porostlými kolejemi. Hluboká zeleň břečťanu byla příjemná pro oči, zvláště v kontrastu s vybledlou červení starých cihel. Vzduch byl třpytivý a jemný a vůně oceánu dodávala slaný nádech vzduchu prosycenému sladkou medovou vůní květin okolo nás. Oceánský vánek pohladil kůži na mých rukou. „V jakémkoliv jiném životě nemůžete mít tak živý pocit. Nelitovala byste kohokoliv, komu byste to vzala?" Její výraz zůstal stejný. Pokusila jsem se jí to přiblížit, přinutit ji podívat se na to z jiného pohledu. „Na jakém jiném světě jste žila?"

Zaváhala a potom narovnala ramena. „na žádném. Žila jsem jenom na Zemi."

To mě překvapilo. Byla dítě, stejně tak jako Robert. „Jenom na jedné planetě? A vybrala jste si být Hledačkou ve svém prvním životě?"

Přikývla, čelisti pevně setnuté.

„Aha. No, je to vaše věc." Znovu jsem se dala do pohybu. Možná, že kdybych respektovala její soukromí, bude mi tu laskavost oplácet.

„Mluvila jsem s vaší Utěšitelkou."

A možná ne, pomyslela si kysele Melanie.

„Cože?" zalapala jsem po dechu.

„Zjistila jsem, že máte víc problémů než jenom dostat se k informacím, které potřebuji. Zvážila jste možnost zkusit jiného, pružnějšího hostitele? Ona vám to navrhla, nebo ne?"

„Kathy by *vám* nic neřekla!"

Hledačka se zatvářila arogantně. „Nemusela odpovídat. Jsem velmi dobrá ve čtení lidských výrazů. Dokážu říct, když moje otázka uhodí hřebík na hlavičku."

„Jak se opovažujete? Vztah mezi duší a jejím Utěšitelem – "

„Je posvátný, ano; znám tu teorii. Ale přijatelné způsoby šetření nevypadají, že by ve vašem případě fungovaly. Musela jsem být kreativní."

„Myslíte si, že před vámi něco skrývám?" požadovala jsem odpověď, bla jsem moc naštvaná na to, abych se pokusila kontrolovat znechucení ve svém hlase. „Myslíte si, že jsem to svěřila své Utěšitelce?"

Můj vztek jí vůbec nevadil. Možná, že díky své zvláštní povaze byla na takové reakce zvyklá.

„Ne. Myslím si, že mi říkáte, co víte… Ale nemyslím si, že se snažíte tak, jak byste mohla. Už jsem to viděla. Začínáte ke svému hostiteli cítit soucit. Necháváte její vzpomínky, aby řídily vaše touhy. Už je pravděpodobně pozdě. Myslím, že by pro vás bylo pohodlnější, abyste se posunula dál a nechala někoho jiného, aby s ní zkusil své štěstí."

„Ha!" vykřikla jsem. „Melanie by ho snědla zaživa!"

Její výraz znehybněl.

Neměla ani tušení, nehledě na to, co si myslela, že zjistila od Kathy. Myslela si, že Melanie na mě má takový vliv svými vzpomínkami, že to bylo nevědomé.

„Je velmi zajímavé, že o ní mluvíte v přítomném čase."

Ignorovala jsem to, snažila jsem předstírat, že mi nic neuniklo. „Pokud si myslíte, že by někdo jiný měl větší štěstí při pokusu zjistit její tajemství, mýlíte se."

„Je jenom jediný způsob, jak to zjistit."

„Máte na mysli někoho konkrétního?" zeptala jsem se, můj hlas chladný a plný nechuti.

Ušklíbla se. „*Já* jsem získala povolení to zkusit. Nemělo by to trvat dlouho. Podrží pro mě mého hostitele."

Musela jsem se párkrát zhluboka nadechnout. Třásla jsem se a Melanie byla tak plná nenávisti, že nenacházela slova. Myšlenka na to, že by Hledačka byla uvnitř mě, i když jsem věděla, že já bych tam nebyla, byla tak odporná, že jsem cítila, jak se mi zvedá žaludek, jak se vrací nevolnost z minulého týdne.

„Tak to je špatné, že já nejsem skokan."

Hledaččiny oči se zúžily. „No, tak to tenhle úkol prodlouží. Historie mě nikdy moc nebavila, ale vypadá to, že teď jsem zapsaná na celý kurz."

„Právě jste řekla, že je pravděpodobně moc pozdě na to, získat z jejích vzpomínek ještě něco," připomněla jsem jí a snažila se udržet svůj hlas klidný. „Proč se tedy nevrátíte tam, kam patříte?"

Pokrčila rameny a napjatě se usmála. „jsem si jistá, že *je* moc pozdě… na dobrovolné informace. Ale pokud nebudete spolupracovat, ještě mě k nim můžete dovést."

„*Dovést* vás k nim?"

„Až získá plnou kontrolu a vy nebudete lepší než ten slaboch, dříve Racing Song, dnes Kevin. Vzpomínáte si na něho? Na toho, který napadl Léčitele?"

Zírala jsem na ni s rozšířenýma očima.

„Ano, je to pravděpodobně jenom otázka času. Vaše Utěšitelka vám neřekla, jaké jsou statistiky, že ne? No, i

kdyby ano, neměla by poslední informace, ke kterým máme přístup *my*. Dlouhodobá úspěšnost situací podobných té vaší – od té doby, co lidský hostitel začne odolávat – je méně než dvacet procent. Věděla jste, že je to tak málo? Informace, které jsou dávány potencionálním přistěhovalcům, se neustále mění. Už nebudou nabízeni dospělí hostitelé. Risk je moc velký. Ztrácíme duše. Už to nebude dlouho trvat a bude k vám mluvit, bude mluvit skrz vás, bude za vás rozhodovat."

Nepohnula jsem se ani o centimetr. Hledačka se ke mně naklonila, natáhla se na špičky, aby mohla dostat svou tvář blíž k mé. Její hlas byl tichý a mírný, jak se snažila znít přesvědčivě.

„Je to to, co chcete, Tulačko? Prohrát? Zmizet, být vymazána jiným vědomím? Nebýt lepší než pouhé hostitelské tělo?"

Nemohla jsem dýchat.

„Bude se to jenom zhoršovat. Vy už nebudete *vy*. Ona vás porazí a vy zmizíte. Možná do toho někdo zasáhne… Možná vás přesunou, jako to udělali s Kevinem. A stane se z vás dítě jménem Melanie, které se radši vrtá v autech, než skládá hudbu, nebo co ona to vlastně dělá."

„Úspěšnost je méně než dvacet procent?" zašeptala jsem.

Přikývla a pokusila se potlačit úsměv. „Ztrácíte sama sebe, Tulačko. Všechny ty světy, které jste viděla, všechny zkušenosti, které jste nasbírala – nebude to k ničemu. Ve vaší složce jsem viděla, že máte potenciál pro Mateřství. Pokud byste se darovala jako Matka, to všechno by alespoň nebylo ztraceno. Proč byste se měla zahazovat? Zvážila jste Mateřství?"

Škubla jsem sebou a zrudla jsem.

„Omlouvám se," zamumlala a její tvář také ztemněla. „To bylo neslušné. Zapomeňte, že jsem to řekla."

„Jdu domů. Nechoďte za mnou."

„Musím, Tulačko. Je to moje práce."

„Proč se vůbec staráte o pár lidí navíc? Proč? Jak teď vůbec ospravedlňujete svou *práci*? Vyhráli jsme! Je čas, abyste se přidala ke společnosti a dělala něco produktivního!"

Moje otázky a skrytá obvinění s ní ani nepohnula.

„Kdykoliv se něco z jejich světa dotkne toho našeho, je u toho smrt." Řekla to mírumilovně a na chvíli jsem v její tváři zahlédla záblesk jiné osoby. Překvapilo mě, když jsem zjistila, že tomu, co dělá, hluboce věří. Část mě si myslela, že si vybrala hledat proto, že tajně toužila po násilí. „I kdyby byla díky vašemu Jaredovi nebo Jamiemu ztracena pouze jedna duše, je to o jednu duši moc. Dokud na této planěte nebude úplný mír, je moje práce ospravedlněná. Dokud tu přežívají nějací Jaredové, musím náš druh chránit. A dokud tu jsou Melanie vodící duše za nos…"

Otočila jsem se k ní zády a zamířila směrem ke svému bytu tak dlouhými kroky, že by musela běžet, aby mi stačila.

„Neztraťte sama sebe, Tulačko!" volala za mnou. „Brzy vám vyprší čas!" Odmlčela se a potom, zakřičela hlasitěji. „Dejte mi vědět, kdy vám mám začít říkat Melanie!"

Její hlas byl tišší a tišší, jak mezera mezi námi rostla. Věděla jsem, že mě bude následovat svým vlastním tempem. Tento poslední týden – to, jak jsem ji každou hodinu viděla sedět vzadu v mé třídě, že jsem každý den za sebou na chodníku slyšela její kroky – byl nic v porovnání s tím, co mělo přijít. Udělá mi z života peklo.

Připadalo mi to, jako by Melanie zevnitř narážela do mé lebky.

Zažalujeme ji. Řekni těm nahoře, že udělala něco nepřijatelného. Že na nás zaútočila. Je to naše slovo proti jejímu –

V lidském světě, připomněla jsem jí, skoro smutná, že jsem neměla k takovému řešení přístup. *Už nejsou žádní ‚tam nahoře', alespoň v tomhle smyslu. Všichni jsou si rovni. Jsou tu tací, kterým ostatní ohlašují různě věci, aby byly informace organizované, jsou tu shromáždění, která o těch informacích*

rozhodují, ale neodveleli by ji od úkolu, který chce. Vidíš, funguje to jako –

Koho zajímá, jak to funguje, když nám to nepomůže? Už vím – zabijeme ji! Hlavu mi naplnil obrázek, jak mé ruce pevně drží Hledačku kolem krku.

Tyhle věci jsou přesně *ten důvod, proč je lepší nechat můj druh vládnout tomuhle místu.*

Snes ze z výšin. Líbilo by se ti t stejně tak jako mě. Obrázek se vrátil, Hledaččin obličej v naší představivosti zmodral, ale tentokrát to doprovázela obrovská vlna potěšení.

To jsi ty, ne já. Byla to pravda; z toho obrázku se mi dělalo špatně. Ale bylo to nebezpečně blízko k tomu, aby to pravda nebyla – líbilo by se mi, kdybych ji už nikdy nemusela spatřit.

Co uděláme? Já se nevzdám. Ty se nevzdáš. A ta zatracená Hledačka se taky na sto procent nevzdá!

Neodpověděla jsem jí. Ještě jsem neměla připravenou odpověď.

Na chvilku bylo v mé hlavě ticho. To bylo hezké. Přála jsem si, aby to ticho vydrželo. Ale byl jen jeden způsob, jak získat klid. Byla jsem ochotná tu cenu zaplatit? A měla jsem vůbec ještě na výběr?

Melanie se pomalu uklidnila. Když jsem vešla do svého bytu a zamkla zámky, kterých jsem se nikdy předtím ani nedotkla – byl to lidský výtvor, který neměl v mírumilovném světě co dělat – byla zamyšlená.

Nikdy jsem nepřemýšlela o tom, jak udržujete svůj druh naživu. Nevěděla jsem, že je to takovéhle.

Bereme to velmi vážně, to si jistě dovedeš představit. Díky za tvůj zájem. Nevadila jí ironie skrytá v mé myšlence.

Pořád ještě přemýšlela o svém objevu, když jsem zapnula počítač a pustila se do hledání letu. Chvíli jí trvalo, než přišla na to, co dělám.

Kam letíme? Cítila jsem v její myšlence záchvěv paniky. Cítila jsem její vědomí, jak se probírá mou hlavou, její dotyk

byl jemný jako peříčko, hledala cokoliv, co bych před ní mohla skrývat.

Rozhodla jsem se, že jí ušetřím práci. *Letím do Chicaga.*

Její panika byla teď víc než jen záblesk. *Proč?*

Setkám se s Léčitelem. Nevěřím jí. *Chci nejdřív mluvit s ním, než učiním rozhodnutí.*

Chvíli bylo ticho, než znovu promluvila.

Rozhodnutí mě zabít?

Ano, tohle rozhodnutí.

8.kapitola – Milovaná (Loved)

„*Vy* se bojíte létat?" Hledaččin hlas byl plný nedůvěry hraničící s výsměchem. „Osmkrát jste byla na cestě hlubokým vesmírem a bojíte se letět tak krátkou vzdálenost do Tucsonu v Arizoně?"

„Zaprvé, nebojím se letět. Zadruhé, když jsem byla na cestě hlubokým vesmírem, nebyla jsem si tak úplně vědomá toho, kde vůbec jsem, což bylo způsobeno tím, že jsem byla uložena v hibernační komoře. A zatřetí, tomuto hostiteli se dělá v letadlech špatně."

Hledačka znechuceně zakoulela očima. „Tak si vezměte nějaký prášek! Co byste dělala, kdyby Léčitel Fords nebyl přeložen do nemocnice Svaté Mary? Jela byste autem až do Chicaga?"

„Ne. Ale protože možnost jet autem je teď reálná, tak ji využiji. Bude hezké vidět z tohoto světa něco víc. Poušť může být úžasná –"

„Poušť je smrtelně nudná."

„ – a já nikam nepospíchám. Musím si promyslet mnoho věcí a docela bych uvítala být nějaký čas *sama*." Podívala jsem se jí do očí a snažila se dát dostatečný důraz na poslední slovo.

„Stejně nechápu, proč chcete navštívit svého starého Léčitele. Tady jsou spousty spolehlivých Léčitelů."

„Jsem spokojená s Léčitelem Fordsem. Má s tímhle zkušenosti a já nevěřím, že už mám všechny informace, které potřebuji." Znovu jsem se na ni významně podívala.

„Nemáte čas nikam *nepospíchat*, Tulačko. Poznám ta znamení."

„Promiňte mi, že nepovažuji vaše informace za nezaujaté. Lidské chování znám dost na to, abych poznala znaky manipulace."

Zlostně se na mě podívala.

Balila jsem si pár věcí, které jsem si plánovala vzít s sebou do vypůjčeného auta. Měla jsem dost oblečení, aby mi vydrželo týden bez toho, abych musela prát, a také základní

hygienické potřeby. Přestože jsem si toho s sebou nebrala moc, za sebou jsem toho nechávala ještě méně. V oblasti osobního vlastnictví jsem toho moc neshromáždila. Po všech těch měsících byl můj malý byt pořád stejně holý, poličky byly pořád stejně prázdné. Možná jsem se tu nikdy nechtěla usadit.

Hledačka stála na chodníku vedle otevřeného kufru mého auta a zasypávala mě otázkami a sarkastickými komentáři pokaždé, když jsem byla v doslechu. Alespoň jsem si byla bezpečně jistá, že není dost trpělivá na to, aby mě sledovala i po cestě. Poletí do Tucsonu a doufala, že se jí podaří mě přemluvit, abych udělala to samé. Byla to obrovská úleva. Představila jsem si, jak se by ke mně pokaždé přidala, kdybych zastavila na jídlo, potulovala by se kolem benzinové pumpy, když by čekala, až vyjdu ze záchodů, její nevyčerpatelné pátrání by na mě čekalo vždycky, když bych zastavila na semaforu. Při té myšlence mi přejel mráz po zádech. Pokud by nové tělo znamenalo osvobození se od této Hledačky… no, to byla docela lákavá vyhlídka.

Ale ještě jsem měla jednu možnost. Mohla bych tento svět opustit jako neúspěšný a posunout se na desátou planetu. Mohla bych pracovat a zapomenout na tuto zkušenost. Země by mohla být jenom krátký záblesk v mém jinak neposkvrněném záznamu.

Ale kam bych šla? Na planetu, na které jsem už byla? Zpívající svět byl jeden z mých oblíbených, ale vzdát se zraku, aby ho nahradila jen slepota? Planeta květin byla půvabná… Ale formy života založené na chlorofylu měly tak malý rozsah emocí. Připadalo by mi to tam nesnesitelně pomalé po rychlém tempu lidského světa.

Nová planeta? *Byl* tu jeden nový přírůstek – tady na Zemi říkali novým hostitelům, protože nenašli žádné lepší přirovnání, Delfíni, přestože spíš než mořské savce připomínali draky. Byl to vysoce vyvinutý druh a bezpochyby pohyblivý, ale po dlouhém čase stráveném mezi Vidoucími květinami mi byla myšlenka na další vodní planetu odporná.

Ne, na *této* planetě toho bylo ještě tolik, co jsem nezažila. Žádné jiné místo v celém známém vesmíru mě tolik nelákalo jako tento malý stinný kousek zeleně na této tiché ulici. Nic nemělo to kouzlo prázdné pouštní oblohy, kterou jsem viděla jenom v Melaniiných vzpomínkách.

Melanie neměla na věci stejný názor jako já. Od mého rozhodnutí najít Fords Deep Waters, mého prvního Léčitele, byla velmi tichá. Nebyla jsem si jistá, co její odstup znamená. Snažila se vypadat méně nebezpečně, jako menší břímě? Připravovala se na Hledaččin vpád? Na smrt? Nebo se připravovala na boj se mnou? Chtěla se pokusit zmocnit se kontroly?

Ať už byl její plán jakýkoliv, udržovala si odstup. Byla jenom nejasnou, ale ostražitou známkou cizí přítomnosti vzadu v mé hlavě.

Naposledy jsem vešla dovnitř a hledala cokoliv, co bych tu mohla zapomenout. Byt vypadal prázdný. Byl tu jenom základní nábytek, který tu zanechal poslední obyvatel. V kredenci byly pořád stejné talíře, na posteli stejné polštáře, na stolech stejné lampy; kdybych se nevrátila, pro dalšího obyvatele tu nebude moc věcí, které by musel uklízet.

Když jsem byla ve dveřích, zazvonil telefon. Otočila jsem se, abych ho zvedla, ale už bylo pozdě. Už jsem nastavila záznamník, aby se spustil po prvním zazvonění. Věděla jsem, co volající uslyší: mé neurčité vysvětlení, že budu na zbytek semestru pryč a že mé hodiny budou do té doby, než se najde náhrada, zrušeny. Žádný důvod. Podívala jsem se na hodiny stojící na televizi. Bylo skoro osm hodin ráno. Byla jsem si jistá, že mi volal Curt, který právě dostal e-mail obsahující jenom o trochu detailnější vysvětlení, který jsem mu poslala včera večer. Cítila jsem se provinile, že jsem nesplnila své závazky vůči němu, skoro jako bych už skákala. Možná, že tenhle krok, tohle ukončení, byl předehrou k mému dalšímu rozhodnutí, k mé větší hanbě. Ta myšlenka byla nepříjemná. Nutila mě, abych nechtěla slyšet, co mi chtěl volající říct, přestože jsem nikam nespěchala.

Ještě jednou jsem se rozhlédla po prázdném bytu. Nevypadalo to, že bych tu něco nechala, necítila jsem, že bych to tu měla ráda. Měla jsem zvláštní pocit, že mě tento svět – ne jenom ten Melaniin, ale celá tato planeta – nechtěl, jakkoliv hodně já jsem chtěla *jej*. Vypadalo to, že prostě nemohu zapustit kořeny. Kysele jsem se usmála při myšlence na kořeny. Ten pocit byl prostě pověrčivý nesmysl.

Nikdy jsem neměla hostitele schopného pověrčivosti. Byl to zajímavý pocit. Jako kdybych věděla, že jsem sledovaná, ale přitom nebyla schopná najít toho pozorovatele. Cítila jsem, jak se mi na krku zvedá husí kůže.

Prudce jsem za sebou zabouchla dveře, ale zámků jsem se nedotkla. Nikdo sem nepřijde, dokud se nevrátím nebo dokud tohle místo nedostane někdo nový.

Bez jediného pohledu na Hledačku jsem nastoupila do auta. Nikdy jsem moc neřídila, a Melanie také ne, takže jsem byla trochu nervózní. Ale byla jsem si jistá, že si na to za chvíli zvyknu.

„Počkám na vás v Tucsonu," řekla Hledačka, když jsem nastartovala, a naklonila se k okénku u sedadla spolujezdce.

„O tom nepochybuji," zamumlala jsem.

Na svých jsem našla ovládání. Pokusila jsem se skrýt úsměv, když jsem zmáčkla tlačítko, kterým se zavírala okna, a pozorovala jsem, jak uskočila.

„Možná…," řekla a snažila se mluvit dost nahlas, abych ji slyšela přes hukot motoru i přes zavřené okno, „možná to zkusím jako vy. Možná se uvidíme cestou."

Usmála se a pokrčila rameny.

Řekla to jenom proto, aby mě naštvala. Snažila jsem se vypadat tak, aby si myslela, že se jí to nepodařilo. Soustředila jsem svou pozornost na silnici před sebou a opatrně jsem se rozjela.

Bylo lehké dostat se na dálnici a potom jsem jednoduše sledovala cedule směrem ven ze San Diega. A brzy už tam nebyly žádné cedule a žádná místa, kde bych mohla špatně odbočit. Za osm hodin budu v Tucsonu. Nebyla to dost dlouhá

doba. Možná po cestě zastavím v nějakém malém městě a přespím tam. Pokud bych si mohla být jistá, že Hledačka bude přede mnou, raději na mě netrpělivě čekat než mě sledovat, zastávka by bylo příjemné zdržení.

Zjistila jsem, že se často dívám do zpětného zrcátka a hledám jakékoliv znamení, že mě někdo sleduje. Jela jsem pomaleji než všichni ostatní, jak jsem nechtěla dojet do cíle, a ostatní auta mě bez zastavení míjela. Jak mě předjížděla, neviděla jsem žádnou tvář, kterou bych snad mohla poznat. Neměla jsem dovolit, aby mě Hledaččin posměch trápil; zcela jistě neměla povahu na to jet někam pomalu. Ale… dál jsem se po ní dívala.

Byla jsem na západě u oceánu a také na sever a na jih podél kalifornského pobřeží, ale nikdy jsem nebyla ani kousek na východě. Civilizace rychle mizela a brzy jsem byla obklopená bezvýraznými kopci a kameny, které byly předzvěstí prázdné pouštní pustiny.

Bylo uklidňující být daleko od civilizace a to mi vadilo. Neměla bych osamění tak vítat. Duše byly společenské. Žili jsme, pracovaly a rostly společně v harmonii. Všichni jsme byli stejní: mírumilovní, přátelští, upřímní. Proč bych se měla cítit lépe stranou od svého vlastního druhu? Byla to vina Melanie?

Chvíli jsem ji hledala, ale byla vzdálená, snila vzadu v mé hlavě.

Takhle to bylo nejlepší od té doby, co začala znovu mluvit.

Míle rychle ubíhaly. Za oknem se monotónně míhaly tmavé, hrubé kameny a zaprášené rostliny. Všimla jsem si, že jedu rychleji, než jsem chtěla. Nebylo tu nic, co by mou mysl zaměstnalo, a proto bylo těžké se loudat. Nepřítomně jsem se zamyslela nad tím, proč byla poušť v Melaniiných vzpomínkách o tolik barevnější, proč byla tak neodolatelná. Přiblížila jsem svou mysl k té její a snažila se zjistit, co pro ni bylo na tomto opuštěném místě tak zvláštní.

Ale ona neviděla tuto mrtvou zemi, která nás obklopovala. Snila o jiné poušti, červené a plné kaňonů, o magickém místě. Nesnažila se mi zabránit, abych to viděla. Vlastně vypadala, že o mé přítomnosti ani neví. Znovu jsem se sama sebe ptala, co její odstup znamenal. Nenašla jsem jedinou útočnou myšlenku. Vypadalo to spíš jako příprava na konec.

Ve své vzpomínce žila na šťastnějším místě, jako kdyby nikdy neříkala sbohem. Bylo to místo, které mi nikdy předtím nedovolila spatřit.

Byl to srub, vynalézavé obydlí zastrčené do výklenku v červeném pískovci nebezpečně blízko k čáře, kam sahá velká vody. Nenápadné místo, daleko od všech cest a silnic, postavené ve zdánlivě nesmyslné poloze. Hrubé místo bez jakékoliv známky moderní techniky. Pamatovala si, jak se smála u dřezu, kde musel člověk pumpovat, aby tam vůbec ze země dostal vodu.

„Je to lepší než potrubí," říká Jared a vráska mezi jeho očima se prohlubuje, jak se jeho obočí přibližují k sobě. Vypadá, jako by se mého smíchu děsil. Bojí se, že se mi to nebude líbit? „Nic, co by šlo vystopovat, žádný důkaz, že jsme tady."

„Je to úžasné," říkám rychle. „Je to jako ve starém filmu. Je to perfektní."

Úsměv, který vlastně nikdy neopouští jeho tvář – směje se i ve spánku – se rozšíří. „Ve filmech se nemluví o těch nejhorších věcech. Pojď, ukážu ti, kde je latrína."

Slyším v kaňonu ozvěnu Jamieho smíchu, když běží před námi. Jeho černé vlasy poskakují stejně jako celé jeho tělo. Poslední dobou tenhle malý kluk s dohněda opálenou kůží poskakuje pořád. Neuvědomila jsem si, kolik toho na svých útlých ramínkách nese. Co jsme s Jaredem, je najednou plný života. Zmizel ten vyděšený výraz, nahradil ho široký úsměv. Oba jsme houževnatější, než jsem si myslela.

„Kdo to tu postavil?"

„Můj otec a starší bráchové. Já jsem trochu pomáhal, nebo spíš trochu překážel. Táta ml rád, když mohl ode všeho na

chvíli zmizet. A moc se nezajímal o formality. Nikdy se nesnažil zkusit zjistit, komu to tady *patří*, nebo si sehnat povolení.” Jared se směje a zaklání přitom hlavu. Ve světlých proužcích v jeho vlasech tančí sluníčko. „Tohle místo oficiálně neexistuje. To je výhodné, ne?” Najednou se natáhne a chytí mě za ruku, nevypadá, že by o tom přemýšlel.

Moje kůže na místech, kde se setká s tou jeho, pálí. Je to pocit lepší než dobrý, ale způsobuje mi to zvláštní bolest v hrudi.

Vždycky se mě takhle dotýká, vždycky vypadá, že potřebuje ujištění, že jsem tady. Nevšiml si, co to mi ten jednoduchý dotek jeho teplé dlaně dělá? Také se mu zrychlí tep? Nebo je jenom šťastný, že už není sám?

Houpe našima rukama, když procházíme pod několika topoly, jejichž zelená barva vypadá proti červeným kamenům tak živě, takže se mi dělají mžitky před očima. Je tu šťastný, šťastnější než kdekoliv jinde. Já jsem také šťastná. Ten pocit je pořád cizí.

Od té první noci mě nepolíbil, od té doby, co jsem vykřikla, když jsem na jeho krku našla tu jizvu. To me nechce znovu políbit? Měla bych já políbit jeho? Co když se mu to nebude líbit?

Podívá se dolů na mě a usmívá se, vrásky kolem jeho očí se zkroutí a vypadají jako pavučiny. Napadne mě, jestli je opravdu tak hezký, jak mi připadá, nebo jestli mi to tak připadá jenom proto, že je na tomhle světě poslední kromě mě a Jamieho.

Ne, nemyslím si, že je to tím. Opravdu je hezký.

„Na co myslíš, Mel?”ptá se. „Vypadáš, jako by ses soustředila na něco moc důležitého.” Zasměje se.

Pokrčím rameny a v břiše cítím chvění. „Je to tu nádherné.”

Rozhlédne se. „Ano. Ale není domov vždycky nádherný?”

„Domov,” opakuji tiše to slovo. „Domov.”

„Také tvůj domov, jestli chceš.”

„Chci.” Vypadá to, že každá míle, kterou jsme za minulé tři roky ušli, směřovala sem. Nikdy odtud nechci odejít, přestože jednou budeme muset. Jídlo neroste na stromech. Alespoň ne na poušti.

Stiskne mou ruku a moje srdce se prudce rozbuší. Je to stejné jako bolest, ale je to příjemné.

Zaplavil mě zmatek, když Melanie přeskočila dopředu, její myšlenky se točily okolo mě skrz horký den, dokud slunce nezapadlo za červené skály kolem. Jela jsem dál, připadala jsem si skoro zhypnotizovaná nekonečnou silnicí, která se táhla přede mnou, a křovím, které se míjelo kolem mě v otupující jednotvárnosti.

Nakoukla jsem do úzké malé ložnice. Matrace je jenom pár centimetrů od tvrdých kamenných stěn.

Ten pohled mě zaplavuje hlubokým pocitem radosti, když vidím Jamieho spát na opravdové posteli a s hlavou na měkkém polštáři. Své dlouhé ruce a nohy má roztažené, takže zbývá málo volného místa pro mě. Ve skutečnosti je mnohem větší, než ho vidím já ve své hlavě. Skoro deset – brzy už ani nebude dítě. Kromě toho, že pro mě bude dítě vždycky.

Jamie dýchá vyrovnaně, spí hluboce. Nemá žádný děsivý sen, alespoň ne teď.

Tiše zavřu dveře a vracím se k malému gauči, kde čeká Jared.

„Děkuju,” zašeptám, přestože vím, že i kdybych křičela, Jamieho bych neprobudila. „Cítím se špatně. Tenhle gauč je pro tebe moc krátký. Možná by sis měl lehnout k Jamiemu do postele.”

Jared se zachechtá. „Mel, ty jsi jenom o pár centimetrů menší než já. Alespoň jednou se vyspi pohodlně. Příště až budu venku, ukradnu si něco na spaní.”

Nelíbí se mi to, z mnoha důvodů. Odejde brzy? Vezme nás s sebou, až půjde? Vidí tohle rozdělení pokojů trvale?

Položí mi ruku kolem ramen a přitáhne si mě k sobě. Přitisknu se blíž, přestože z horka planoucího z jeho doteku mě bolí srdce.

„Proč se mračíš?” ptá se.

„Kdy budeš… Kdy *budeme* muset znovu odejít?”

Pokrčí rameny. „Dávali jsme velký pozor, když jsme sem šli, takže se nemusíme pohnout pár měsíců. Můžu jít na pár nájezdů, jestli chceš chvíli zůstat na jednom místě. Určitě jsi už unavená ze všeho toho utíkání.”

„Ano, to jsem,” souhlasím. Zhluboka se nadechnu, abych získala odvahu. „Ale jestli půjdeš ty, půjdu i já.”

Obejme mě pevněji. „Přiznám se, že se mi to tak líbí víc. Myšlenka, že bych od tebe měl být oddělený…” Tiše se zasměje. „Zní to moc bláznivě, když řeknu, že bych radši umřel? Moc melodramaticky?”

„Ne, vím, jak to myslíš.”

Musí to cítit stejně jako já. Řekl by tyhle věci, kdyby o mě přemýšlel jenom jako o dalším člověku a ne jako o ženě?

Uvědomila jsem si, že tohle je poprvé, co jsme od našeho setkání spolu sami – poprvé, co jsou mezi námi dvěma a spícím Jamiem zavřené dveře. Tolik nocí jsme zůstali vzhůru a šeptem si povídali, vyprávěli si své příběhy, ty šťastné i ty hrozné, ale vždycky jsem ve svém klíně kolébala Jamieho hlavu. Něco tak jednoduchého, jako jsou právě ty zavřené dveře, mi neskutečně zrychluje dech.

„Nemyslím si, že by sis musel něco hledat něco na spaní, alespoň zatím ne.”

Cítím na sobě jeho tázavý pohled, ale nemohu se s ním setkat. Jsem v rozpacích, ale je pozdě. Ta slova už jsou venku.

„Neboj se, zůstaneme tu, dokud nám nedojde jídlo. A spal jsem na horších místech, než je tenhle gauč.”

„Tak jsem to nemyslela,” říkám, ale pořád se dívám dolů.

„Ty budeš spát na posteli, Mel. O tom nebudeme diskutovat.”

„To jsem také nemyslela.” Teď sotva šeptám. „Pro Jamieho je ten gauč velký dost. Ještě dlouho ho nepřeroste. Mohla bych v posteli spát s… tebou.”

Chvíli je ticho. Chci zvednout hlavu, abych se podívala, jak se tváří, ale byla jsem na to moc zahanbená. Byl znechucený? Jak to snesu? Přinutí mě odejít?

Jeho teplé, mozolnaté prsty mě chytnou za bradu a zvedají mi ji. Moje srdce se prudce rozbuší, když se naše oči setkají.

„Mel, já…" Na jeho tváři pro jednou není úsměv.

Snažím se podívat stranou, ale drží mě pevně, takže jeho pohledu nemohu utéct. Copak on necítí ten oheň mezi jeho tělem a tím mým? Jsem to jenom já? Jak to můžu být jenom já? Jako by mezi námi bylo uvězněné placaté slunce – slisované jako květina mezi stránkami tlusté knihy, spalující ten papír. Cítí to on jinak? Jako něco špatného?

Po chvíli otočil hlavu; teď se on dívá stranou, ale pořád mě drží za bradu. Jeho hlas je tichý. „Nedlužíš mi to, Melanie. Vůbec nic mi nedlužíš."

Těžko se mi polyká. „Neříkám… Nemyslela jsem to tak, že se ti cítím *zavázaná*. A… ty bys také neměl. Zapoměň, že jsem něco řekla."

„To není pravděpodobné, Mel."

Povzdechne si a mě se chce zmizet. Vzdát se – dát svou mysl těm vetřelcům, pokud by to znamenalo smazat tuhle obrovskou chybu. Vyměnit budoucnost za smazání posledních dvou minut minulosti. Cokoliv.

Jared se zhluboka nadechne. Dívá se na podlahu, oči i čelist napjaté. „Mel, nemusí to tak být. Jenom proto, že jsme spolu, že jsme poslední muž a žena na Zemi…" Snaží se najít ta správná slova, což je něco, co jsem ho nikdy neviděla dělat. „To neznamená, že bys musela udělat něco, co nechceš. Nejsem ten typ muže, který by očekával… Nemusíš…"

Vypadá tak naštvaně a pořád se mračí do prázdna, a já najednou zjistím, že něco říkám, přestože vím, že je to chyba, ještě než začnu. „tak jsem to nemyslela," mumlám. „‚Muset' není to, o čem mluvím a nemyslím si, že jsi ‚ten typ muže'. Ne. Samozřejmě, že ne. Jenomže –"

Jenomže ho miluju. Zaťala jsem zuby předtím, než jsem se stihla ponížit ještě víc. Měla bych si právě teď ukousnout jazyk, než všechno pokazí.

„Jenomže…?" ptá se.

Pokouším se zakroutit hlavou, ale pořád drží mou bradu mezi svými prsty.

„Mel?"

Prudce se osvobodím z jeho stisku a divoce zavrtím hlavou.

Nakloní se ke mně blíž a jeho tvář je najednou jiná. Vidím v ní nějaký nový konflikt, který nepoznávám, ale přestože mu tak úplně nerozumím, ihned vymaže ten pocit odmítnutí, kvůli kterému mě tak pálí v očích.

„Řekneš mi to? Prosím?" mumlá. Cítím na své tváři jeho dech a trvá mi pár vteřin, než znovu dokážu přemýšlet.

Jeho oči mě přinutí zapomenout, jak jsem zahanbená a že jsem už nikdy nechtěla promluvit.

„Pokud bych si měla někoho vybrat, kohokoliv, s kým bych měla uváznout na opuštěné planetě, byl bys to ty,"zašeptám. Slunce mezi námi teď pálí ještě víc. „Chci s tebou být navždycky. A ne jenom… ne jenom, abychom spolu mluvili. Když se mě dotýkáš…" Dovolím svým prstům, aby se lehce dotkly teplé kůže na jeho paži, je to jako kdyby mi od jejich konečků do těla stoupaly plameny. Jeho ruce se kolem mě sevřely pevněji. Cítí ten oheň? „Nechci, abys přestal." Chci, aby to znělo přesněji, ale nenacházím slova. Ale to je fajn. Už takhle je špatné, že jsem toho tolik přiznala. „Jestli to necítíš stejně jako já, chápu to. Možná to pro tebe není to samé. To je v pořádku." Lži.

„Ach, Mel," slyším jeho povzdech těsně u mého ucha, když si přitáhne můj obličej ke svému.

Na jeho rtech je víc plamenů než jinde, jsou divočejší než ostatní, jsou žhavé. Nevím, co dělám, ale to mi nepřipadá důležité. Jeho ruce jsou v mých vlasech, moje srdce vypadá, že za chvíli vzplane. Nemůžu dýchat. *Nechci* dýchat.

Ale jeho rty se pohnou k mému uchu a on mě drží, když je chci znovu najít.

„Byl to zázrak – víc než zázrak – když jsem tě našel, Melanie. A teď, kdybych měl na výběr buď dostat zpátky naši planetu, nebo mít tebe, nebyl bych schopný se tě vzdát. Ani ne pro záchranu miliardy životů."

„To je špatné."

„Velmi špatné, ale velmi pravdivé."

„Jarede," vydechnu. Znovu se snažím dosáhnout na jeho rty. Odtáhne se a vypadá, jako by mi chtěl něco říct. Co víc to může být?

„Ale…"

„Ale?" Jak tu může být nějaké *ale*? Co by mohlo následovat tenhle oheň spolu s tím *ale*?

„Ale tobě je sedmnáct, Melanie. A mě je dvacet šest."

„Co to s tím má co dělat?"

Neodpoví. Jeho ruce hladí pomalu mé paže a natírají je ohněm.

„Ty si ze mě děláš legraci." Zakloním se, abych si prohlédla jeho tvář. „Ty si teď děláš starosti s konvencemi? Teď, když jsme za koncem světa?"

Hlasitě polkne, než znovu promluví. „Většina konvencí existuje z nějakého důvodu, Mel. Připadal bych si jako špatný člověk, jako že využívám situace. Jsi velmi mladá."

„Nikdo už není mladý. Kdokoliv přežil takhle dlouho je teď prastarý."

V koutcích úst se mu objevuje úsměv. „Možná máš pravdu, ale tohle není něco, na co bychom museli spěchat."

„Ale co tu stojí za to nespěchat?" dožaduji se.

Na dlouhou chvíli zaváhá, přemýšlí.

„No, zaprvé tu jsou jisté… praktické záležitosti, které musíme zvážit."

Napadne mě, jestli se náhodou nesnaží najít nějaké rozptýlení, nějak to zdržet. Tak to alespoň vypadá. Zvednu jedno obočí. Nemohu uvěřit, jaké obrátky tento rozhovor nabral. Pokud mě opravdu nechce, tohle je nesmyslné.

„Víš," začne vysvětlovat, ale potom zaváhá. Přes jeho hluboké opálení to vypadá, jako by rudnul. „Když jsem sháněl pro tohle místo zásoby, nemyslel jsem na… hosty. Co tím chci říct, je…" Zbytek svého vysvětlení vychrlí velmi rychle. „Antikoncepce byla to poslední, na co jsem v tu chvíli myslel."

Cítím, jak se mi vlní čelo. „Ach."

Úsměv z jeho tváře zmizí a na krátkou chvíli ho vystřídá vztek, něco, co jsem tam ještě nikdy neviděla. Vypadá nebezpečně takovým způsobem, jakým jsem si nikdy nedokázala představit, že by vůbec mohl. „Tohle není svět, na který bych chtěl přivést dítě."

Když mi ta slova dojdou, v mysli se mi objeví obrázek drobného, nevinného miminka, jak otvírá oči a vidí tohle místo. Zachvěji se. Už takhle je hrozné dívat se do Jamieho očí, vědět, co mu tento život přinese, i při souhře těch nejlepších náhod.

Jared je najednou zase Jaredem. Kůže kolem jeho očí se zvlní. „A navíc, máme dost času o tom… přemýšlet." Předpokládám, že se znovu snaží to zdržet. „Uvědomuješ si, jak velmi, velmi krátký čas jsme spolu zatím strávili? Od té doby, co jsme se našli, jsou to teprve čtyři týdny."

To mě dostane. „To nemůže být pravda."

„Dvacet devět dní. Počítám to."

Vzpomínám. Není možné, že je to jenom dvacet devět dní od té doby, co Jared změnil naše životy. Vypadá to, jako bychom s Jamiem byli s Jaredem alespoň stejně dlouho, jako jsme byli sami. Možná dva nebo tři roky.

„Máme čas," říká znovu Jared.

Najednou mě umlčí prudký nával paniky, jako předtucha něčeho zlého, a dlouho nemohu promluvit. Pozoruje změny v mé tváři ustaranýma očima.

„To nemůžeš vědět." Zoufalství, které mě po jeho příchodu téměř opustilo, mě znovu zasáhlo jako prásknutí bičem. „Nemůžeš vědět, kolik máme času. Nevíš, jestli bychom měli počítat měsíce, dny nebo hodiny."

Zasměje se srdečným smíchem a svými rty se dotkne mého čela, tam, kde se moje obočí spojila v jedno. „Neboj se, Mel. Zázraky takhle nefungují. Nikdy tě neztratím. Nikdy tě nenechám odejít."

Přivedla mě zpátky do přítomnosti – na stužku, která se točí skrz arizonskou pustinu, pečící se v divokém poledním slunci. Zírala jsem do prázdna před sebou a cítila to prázdné místo uvnitř sebe.

V mysli mi stále slabě zněla její myšlenka: *Nemůžeš vědět, kolik máš času.*

Slzy, které mi tekly po tvářích, patřily nám oběma.

9.kapitola – Objevená (Discovered)

Rychle jsem projela přípojkou I-10 a slunce za mnou zapadalo. Kromě bílých a žlutých čar na chodníku a občas ještě velkých zelených cedulí ukazujících dál na východ jsem toho moc neviděla. Teď jsem pospíchala.

Ale nebyla jsem si jistá, *proč* pospíchám. Asi jsem to už chtěla mít za sebou. Tu bolest, smutek, tu bolestivou ztrátu a beznadějnou lásku. Ale znamenalo to, že jsem chtěla být pryč z tohoto těla? Nedokázala jsem vymyslet žádnou jinou odpověď. Pořád jsem se chtěla zeptat Léčitele na své otázky, ale cítila jsem, že už jsem se rozhodla. *Skokan. Srab.* Opakovala jsem si ta slova v mysli a snažila se si na ně zvyknout.

Pokud by se mi podařilo najít jak, dostala bych Melanie z Hledaččiných rukou. Bude to velmi těžké. Ne, bude to nemožné.

Ale zkusím to.

Slíbila jsem jí to, ale ona mě neposlouchala. Pořád snila. Vzdala to, myslela jsem si, teď když bylo pozdě na to, aby mi tím pomohla.

Snažila jsem se držet daleko od toho rudého kaňonu v její hlavě, ale byla jsem tam také. Nezáleželo na tom, jak moc jsem se snažila vidět auta projíždějící okolo mě, letadla mířící na letiště, to malé množství jemných mraků nad mou hlavou, stejně jsem se nedokázala úplně distancovat od jejích snů. Znala jsem Jaredovu tvář zpaměti ze všech možných úhlů. Pozorovala jsem, jak se Jamie najednou prudce vytáhl, byl kost a kůže. Moje ruce toužily po nich po obou – ne, ten pocit byl ostřejší než touha, bylo to jako nabroušená čepel. Téměř nesnesitelné. Musela jsem se z toho dostat pryč.

Jela jsem úzkou dálnicí, ale byla jsem slepá. Jestli něco, tak byla poušť ještě monotónnější a mrtvější než předtím. Ještě rovnější a bezbarvější. Stihnu to do Tucsonu dřív, než nastane čas na večeři. Večeře. Ještě jsem dnes nejedla, a když jsem si to uvědomila, můj zakručelo mi v žaludku.

Hledačka tam na mě bude čekat. Můj žaludek se převrátil a nevolnost na chvíli nahradila hlad. Moje noha na plynu se automaticky zvedla.

Zkontrolovala jsem mapu ležící na sedadle spolujezdce. Brzy dojedu k malé čerpací stanici na místě, kterému se říkalo Picacho Peak. Možná, že tam zastavím a najím se. Ještě o pár chvil odložím setkání s Hledačkou.

Jak jsem přemýšlela o tom povědomém jménu – Picacho Peak – cítila jsem od Melanie zvláštní, potlačovanou reakci. Nedokázala jsem na to přijít. Už tu byla? Hledala jsem nějakou vzpomínku, pohled nebo vůni, který by mu odpovídal, ale nic jsem nenašla. Picacho Peak. Znovu jsem od Melanie cítila osten zájmu, přestože se ho snažila potlačit. Co pro ni ta slova znamenala? Ustoupila do vzdálených vzpomínek a vyhýbala se mi.

To ve mně vzbudilo zvědavost. Jela jsem trochu rychleji, napadlo mě, jestli by mi nepomohl pohled na to místo.

Na horizontu se začal objevovat stín osamělého horského štítu – nebyl masivní podle normálních standardů, ale tyčil se nad nízkými, hrubými kopci, které ke mně byly blíž. Měl nezvykle zřetelné obrysy. Melanie pozorovala, jak se zvětšuje, když jsme se přibližovali, a předstírala lhostejnost.

Proč předstírala, že ji to nezajímá, když bylo tak zřetelně vidět, že to není pravda? Když jsem se pokusila to zjistit, vyrušila mě její síla. Nedokázala jsem najít cestu za tu starou prázdnou zeď. Vypadala, že je tlustší než obvykle, přestože jsem si myslela, že už byla skoro pryč.

Snažila jsem se ji ignorovat, nechtěla jsem na to myslet – na to, že sílila. Místo toho jsem se dívala na ten masiv, pozorovala jsem jeho obrys proti bledé, horké obloze. Bylo na tom něco povědomého. Něco, o čem jsem si byla jistá, že to znám, přestože jsem si byla jistá, že ani jedna z nás tam nebyla.

Skoro, jako kdyby se mě snažila rozptýlit, vtáhla mě Melanie do živé vzpomínky na Jareda a naprosto mě tím překvapila.

Třesu se ve své bundě a napínám zrak, abych zachytila tlumené světlo slunce zapadajícího za silné, rozježené stromy. Říkám si, že není taková zima, jaká si myslím, že je. Moje tělo na to prostě není zvyklé.

Ruce, které jsou najednou na mých ramenou, mě nevyděsí, přestože jsem se na tomto neznámém místě bála a neslyšela jsem, jak se ke mně přiblížil. Tíha těch rukou mi byla příliš známá.

„Je lehké se k tobě připlížil."

I teď v jeho hlase slyším úsměv.

„Viděla jsem tě přicházet, ještě než jsi udělal první krok," říkám, aniž bych se otočila. „Mám oči i vzadu."

Cítím teplé prsty, jak mě hladí od spánku až k bradě.

„Vypadáš jako lesní žínka schovaná mezi stromy," šeptá mi do ucha. „Jako jedna z nich. Tak krásná, že nemůžeš být skutečná."

„Měli bychom kolem srubu vysadit víc stromů."

Zasměje se a mně se při tom zvuku zavřou oči a ústa se mi zkroutí do úsměvu.

„To není nutné," říká. „Vždycky tak vypadáš."

„Říká poslední muž na Zemi poslední ženě na Zemi v předvečer jejich rozdělení."

Můj úsměv mizí, když to říkám. Úsměvy dnes nemohou vydržet.

Povzdechne si. Jeho dech je v porovnání s chladným lesním větrem teplý.

„Jamie by tuhle souvislost neschválil."

„Jamie je ještě kluk. Prosím, prosím, ochraň ho."

„Dohodneme se," nabízí Jared. „Ty ochraň *sebe* a já udělám, co budu moci. Jinak nebude žádná dohoda."

Byl to jen vtip, ale nemohu to brát na lehkou váhu. Jakmile budeme rozděleni, nejsou tu žádné záruky. „Ať se stane cokoliv," trvám si na svém.

„Nic se nestane. Neboj se." Ta slova skoro postrádají smysl. Je to marná snaha. Ale jeho hlas stojí za to slyšet, Ať už říká cokoliv.

„Dobře.”

Otočí mě čelem k sobě a já mu položím hlavu na prsa. Nevím, k čemu by se jeho vůně dala přirovnat. Je prostě jeho, je unikátní jako vůně jalovce nebo deště v poušti.

„Ty a já jeden druhého neztratíme,” slibuje. „Vždycky si tě znovu najdu.” A protože je to Jared, nemůže být vážný déle než jeden nebo dva údery srdce. „Ať se schováš jakkoliv dobře. Ve hře na schovávanou jsem nezastavitelný.”

„Dáš mi čas, než napočítáš do deseti?”

„Bez koukání.”

„Platí,” zamumlám a snažím se schovat to, že mám hrdlo stažené slzami.

„Neboj se. Budeš v pořádku. Jsi silná, jsi rychlá a jsi chytrá.” Snaží se přesvědčit i sebe.

Proč ho opouštím? Vždyť je tak malá pravděpodobnost, že je Sharon stále člověk.

Ale když jsem ve zprávách viděla její tvář, byla jsem si tak jistá.

Byl to normální nájezd, jeden z tisíce. Jako vždycky, když jsme se cítili dost sami, dost bezpečně, zapnuli jsme si televizi a přitom vyklízeli spíž a lednici. Jenom, abychom zjistili předpověď počasí; jinak tam není nic moc zábavného. Samé nudné zprávy, že všechno je perfektní. Nic jiného ve zprávách parazitů nenajdete. Moji pozornost přitáhly ty vlasy – ten záblesk hluboké, skoro růžové červené, kterou jsem viděla jenom na jedné osobě.

Pořád vidím její výraz, jak se po očku koukala do kamery. Výraz, který říkal, *snažím se být neviditelná; nevidíš mě.* Nešla dost pomalu, až moc se snažila zůstat nenápadná. Zoufale se snažila se ztratit.

Žádný zloděj těl by takovou potřebu necítil.

Co to Sharon dělá? Chodí si po tak velkém městě jako je Chicago a je člověk! Jsou tu další? Musím se ji pokusit najít, vidím to jako jedinou možnost. Jestli je tu šance, že je tam venku víc lidí, musíme je najít.

A musím jít sama. Sharon by přede všemi ostatními utíkala – jasně, bude utíkat i přede mnou, ale možná se zastaví na dost dlouhou dobu, abych ji to stihla vysvětlit. Jsem si jistá, že znám místo, kde se schovává.

„A ty?" ptám se ho hlasitě. Nejsem si jistá, jestli dokážu fyzicky snést naše hrozící loučení. „Budeš ty v pořádku?"

„Ani nebe ani peklo mě od tebe nedokáže udržet, Melanie."

Bez toho, aby mi dala šanci nabrat dech nebo usušit slzy, vrhla po mě další.

Jamie se mi choulí pod rukou – už se tam nevejde tak jako dřív. Musí se ohnout, jeho dlouhé končetiny zkroucené v ostrých úhlech. Jeho ruce začínají houževnatět, ale teď je jenom třesoucí se dítě, které se krčí v mé náruči. Jared nakládá auto. Jamie by neukázal tenhle strach, kdyby tu byl. Jamie chce být statečný, chce být jako Jared.

„Bojím se," šeptá.

Políbím jeho tmavé vlasy. I přes pryskyřici, které jsou stromy plné, voní po prachu a slunci, je mou součástí, připadá mi, jako kdyby mi naše rozdělení mělo strhnout kůži v místě, kde jsme spojení.

„Bude ti s Jaredem dobře." Musím znít statečně, ať už se tak cítím nebo ne.

„Já vím. Bojím se o *tebe*. Bojím se, že se nevrátíš. Jako táta."

Škubnu sebou. Když se nevrátil táta – přestože jeho tělo nakonec ano, snažilo se k nám přivést Hledače – byla to ta největší hrůza, ten největší strach a za největší bolest, kterou jsem kdy cítila. Co když to Jamiemu udělám znovu?

„Já se vrátím. Vždycky se vracím."

„Já se bojím," opakuje.

Musím být statečná.

„Slibuju, že všechno bude v pořádku. Já se vrátím. Slibuju. Ty víš, že bych nikdy neporušila slib, Jamie. Ne tobě."

Jeho chvění se uklidňuje. Věří mi. Spoléhá se na mě.

A další:

Slyším je, jsou o jedno patro níž než já. Najdou mě za pár minut, nebo dokonce sekund. Čmárám ta slova na útržek novinového papíru. Jsou skoro nečitelná, ale jestli to najde, porozumí:

Nejsem dost rychlá. Miluju tě, miluju Jamieho. Nechoďte domů.

Nejenom že jim tím zlomím srdce, ale vezmu jim i jejich úkryt. Představuji si náš domov v kaňonu opuštěný, jak teď bude muset být napořád. A pokud nebude opuštěný, stane se z něj hrobka. Vidím své tělo, jak tam vede Hledače. Vidím, jak se moje tvář směje, když je tam najdou…

„Dost," řekla jsem nahlas a přikrčila jsem se, když mě zasáhla bolest jako rána bičem. „Dost! Je mi to jasné! Už bez nich také nemohu žít. Jsi šťastná? Protože to mi nedává moc na výběr, nebo dává? Mám jenom jednu možnost – zbavit se tě. Ty snad *chceš* Hledačku uvnitř sebe? Fuj!" Rychle jsem tu myšlenku potlačila, jako kdybych to měla být já, kdo by ji hostil.

Je *tu jiná možnost*, pomyslela si Melanie jemně.

„Vážně?" zeptala jsem se, v hlase těžký sarkasmus. „Tak mi ji ukaž."

Tak se dívej.

Pořád jsem zírala na ten horský masiv. Vládl ploché krajině, velký kamenný masiv obklopený nízkými keři. Její zájem přinutil mé oči přejet po jeho obrysu, můj pohled kopíroval jeho hrubé záhyby.

Pomalá, dlouhá zatáčka, potom ostrý obrat na sever, další ostrý obrat na opačnou stranu, ale po chvilce se cesta na delší úsek vrátila k severnímu směru, potom prudký pokles směrem na jih, která vyrovnala další mírná zatáčka.

Nebyl to sever a jih, nebylo to tak, jak jsem to kousek po kousku vždycky viděla v jejích vzpomínkách; bylo to nahoru a dolů.

Byl to obrys horského masivu.

Byly to čáry, které vedly k Jaredovi a k Jamiemu. Tohle byla ta první čára, startovní bod.

Mohla bych je najít.

My *bychom je mohly najít,* opravila mě. *Neznáš všechny pokyny. Je to stejně jako se srubem, nikdy jsem ti nedala všechno.*

„Nerozumím tomu. Kam to vede? *Jak* nás může vést hora?" Můj pulz se zrychloval, jak jsem na to myslela: Jared byl blízko. Jamie byl v mém dosahu.

Ukázala mi odpověď.

„Jsou to jenom čáry. A strýček Jeb je šílenec. Stejně jako zbytek tátovy rodiny. Je to práce cvoka." Snažím se vyškubnout knihu z Jaredových rukou, ale nevypadá to, že by si mé námahy všímal.

„Práce šílence, jako Sharonina máma?" opáčí a pořád studuje tmavé čáry, které se táhnou přes zadní obálku starého fotoalba. Je to jedna věc, kterou jsem na útěku neztratila. I to grafity, co tam praštěný strýček Jeb zanechal, když u nás byl naposledy na návštěvě, mělo teď cenu.

„Trefa." Pokud byla Sharon stále naživu, bylo to, protože její matka, bláznivá teta Maggie, bezkonkurenčně předčila praštěného strýčka Jeba v soutěži o titul Nejbláznivějšího z bláznivých sourozenců Stryderových. Můj otec byl stryderovským šílenstvím dotčen jen trochu – neměl vzadu na dvorku žádný tajný bunkr ani nic takového. Ale zbytek, teta Maggie, strýček Jeb a strýček Guy, se zcela oddal vymýšlení konspiračních teorií. Strýček Guy zemřel v autonehodě dřív, než ostatní zmizeli při invazi, na tak běžném místě, že se dokonce i Maggie a Jeb museli velmi namáhat, aby v tom našli nějaký podvod.

Můj otec je vždycky nazýval laskavým způsobem, *Blázni*. „Myslím, že je čas navštívit Blázny," oznámil nám a máma si vždycky povzdechla – což byl důvod, proč tato oznámení padala tak zřídka.

Při jedné z našich vzácných návštěv v Chicagu mě Sharon propašovala do schovávačky její matky. Chytli nás – ta žena

měla své hloupé pasti všude. Sharon dostala hlasitě vynadáno, a přestože já jsem přísahala, že nikomu nic neřeknu, měla jsem pocit, že si teta Maggie postaví nové útočiště.

Ale pamatuji si, kde je to první. Představuji si, že tam teď Sharon žije, sama v nepřátelském městě. Musíme ji najít a přivést ji domů.

Jared přeruší mé vzpomínání. „Blázni jsou přesně ten typ lidí, kteří by mohli přežít. Ti, kteří Velkého bratra viděli, když tu ještě vůbec nebyl. Lidé, kteří podezřívali zbytek společnosti, ještě než byl nebezpečný. Lidé, kteří už měli připravené úkryty." Jared se ušklíbne a pořád studuje čáry. A potom jeho hlas ztěžkne. „Lidé, jako *můj* otec. Kdyby se on a moji bratři schovali místo toho, aby bojovali… No, pořád by byli tady."

Můj tón je jemnější, když v tom jeho slyším jeho bolest. „Dobře, s tou teorií souhlasím. Ale tyhle čáry nic *neznamenají*."

„Řekni mi znovu, co ti řekl, když je kreslil."

Povzdechnu si. „Hádali se – strýček Jeb a můj táta. Strýček Jeb se ho snažil přesvědčit, že něco je špatně, říkal mi, aby už nikomu nevěřil. Táta se tomu smál. Jeb popadl fotoalbum, které leželo na kraji stolu a začal… skoro vyrývat tužkou čáry do zadní obálky. Táta se naštval a řekl, že se moje máma bude zlobit. Jeb řekl: ‚Lindina máma vám všem řekla, abyste přišli na návštěvu, že jo? Trochu divné, tak najednou? Trochu se naštveš, když přijde jenom Linda? Abych řekl pravdu, Treve, nemyslím si, že to Lindě bude nějak moc vadit, až se vrátí. Ano, možná to bude předstírat, ale ty budeš schopný poznat rozdíl.' V tu chvíli to nedávalo smysl, ale mého tátu to rozrušilo. Vykázal strýčka Jeba z domu. Jeb nejdřív neposlechl. Pořád nás varoval, abychom nečekali, dokud nebude příliš pozdě. Popadl mě za rameno a přitáhl si mě k sobě. ‚Nedovol jim, aby tě dostali, zlato,' zašeptal. ‚Sleduj ty čáry. Začni na začátku a sleduj ty čáry. Strýček Jeb pro tebe bude držet bezpečné místo.' A v tu chvíli ho táta vystrčil ze dveří."

Jared nepřítomně přikývne a nespouští oči z čar. „Začátek… začátek… Musí to něco znamenat.”

„Musí? Jsou to jenom čáry, Jarede. Není to mapa – ani na sebe nenavazují.”

„Na té první ale něco je. Něco povědomého. Mohl bych přísahat, že už jsem to někde viděl.”

Povzdechnu si. „Možná to řekl tetě Maggie. Možná dostala lepší pokyny.”

„Možná,” říká a pokračuje v zírání na strýčkovu čmáranici.

Vlekla mě zpátky časem k jedné mnohem, mnohem starší vzpomínce – ke vzpomínce, která jí dlouho unikala. Byla jsem překvapená, když jsem zjistila, že si tyhle dvě vzpomínky, starou a novou, spojila teprve teď. Až když jsem byla tady. To byl důvod, proč ty čáry vyklouzly z její pečlivé kontroly, přestože byly jedno z jejích nejdrahocennějších tajemství – bylo to kvůli důležitosti jejího objevu.

V této mlhavé staré vzpomínce seděla Melanie svému otci na klíně a on držel v ruce to samé album – ale ještě ne tak ohmatané. Bylo velmi zvláštní vzpomínat na to, jak bylo tohle tělo dítětem.

Dívali se na první stranu.

„Pamatuješ si, kde to je?” ptá se táta a ukazuje na starou šedou fotku úplně nahoře. Vypadá, že je na tenčím papíře než ostatní fotky, jako kdyby byla ošoupaná – tenčí a tenčí a tenčí – od té doby, co ji nějaký pra-pra-pradědeček pořídil.

„Odtamtud my Stryderové pocházíme,” odpovím a opakuji tak to, co mě naučili.

„Správně. Je to stará Stryderova farma. Jednou jsi tam byla, ale vsadím se, že si to nepamatuješ. Myslím, že ti bylo osmnáct měsíců.” Táta se rozesměje. „Ten pozemek patří Stryderům od samého začátku…”

Potom jsem uviděla vzpomínku na samotný obrázek. Obrázek, na který se dívala snad tisíckrát, ale nikdy ho doopravdy *neviděla*. Byl černobílý, vybledlý. Malý venkovský dřevěný domek daleko na druhé straně pouštního

pole; v popředí plot ze starých železničních pražců, mezi plotem a domem se páslo pár koní. A potom, za tím vším, ostrý, známý obrys…

Byla tam slova, štítek, načmáraná tužkou na bílý rámeček:

Stryderova farma, 1904, v ranním stínu…

„Picacho Peak," řekla jsem tiše.

On by na to také přišel, i kdyby nenašli Sharon. Vím, že by si to Jared spojil. Je chytřejší než já a má ten obrázek; pravděpodobně viděl tu odpověď dřív než já. Mohl by být tak blízko…

Ta myšlenka ji naplnila touhou a vzrušením, takže prázdná zeď v její mysli zmizela úplně.

Viděla jsem teď celou cestu, viděla jsem ji a Jareda a Jamieho, jak opatrně jdou krajinou, vždycky v noci a v jejich nenápadném ukradeném autě. Zabralo to dva týdny. Viděla jsem, kde je opustila, v dřevěné oboře kus za městem, bylo to tam tak jiné než v prázdné poušti, na kterou byli zvyklí. Byl to chladný les, kde se Jared s Jamiem schovají a počkají, připadalo jí to nějak bezpečnější – protože větve byly tak tlusté a ochranné, ne jako tenoučké pouštní listí, které poskytovalo tak málo možností ukrýt se – ale také nebezpečnější svými neznámými zvuky a vůněmi.

Potom rozdělení, vzpomínka tak bolestivá, že jsme ji přeskočily, vyhnuly se jí. Potom přišla opuštěná budova, kde se skrývala a pozorovala dům naproti, čekala, až dostane šanci. Tam doufala, že najde Sharon, chráněnou zdmi nebo v tajném úkrytu.

Neměla jsem dovolit, abys to viděla, pomyslela si Melanie. Mdlý tón jejího tichého hlasu prozradil její únavu. Nával vzpomínek, přesvědčování a nátlak ji vyčerpaly. *Řekneš jim, kde ji najdou. Zabiješ ji.*

„Ano," uvažovala jsem nahlas. „Musím splnit svou povinnost."

Proč? zamumlala skoro ospale. *Jaké štěstí ti to přinese?*

Nechtěla jsem se s ní hádat, tak jsem nic neřekla.

Hora před námi se zvětšovala. Za chvíli budeme pod ní. Viděla jsem malé odpočívadlo s obchodem a rychlým občerstvením, bylo těsně u silnice a vedle něho byla betonová plocha – místo pro obytná auta. Bylo jich tam teď jenom pár, protože bylo tak horko.

Co teď? napadlo mě. Mám se zastavit na oběd nebo na brzkou večeři? Nebo mám jenom doplnit nádrž a hned pokračovat dál do Tucsonu a vyjevit Hledačce své čerstvé objevy?

Ta myšlenka byla tak odpudivá, že jsem musela zatnout zuby, když se mi najednou zvedl žaludek. Podvědomě jsem dupla na brzdu a se skřípěním zastavila uprostřed silnice. Měla jsem štěstí, nebyla za mnou žádná auta, která by do mě mohla narazit. A také tam nebyli žádní řidiči, kteří by zastavovali a ptali se, jestli nepotřebuji pomoc. V tu chvíli byla dálnice prázdná. Slunce svítilo na beton, takže se leskl a místy dokonce mizel.

Pokračovat pořád dál k mému cíli by nemělo vypadat jako zrada. Můj první jazyk, opravdový jazyk duší, kterým se mluví jenom na planetě, odkud pocházíme, nemá žádný výraz pro *podraz* nebo *zradu*. Dokonce ani pro *loajalitu* – protože když neexistuje protiklad, nemá to slovo smysl.

A přesto jsem jenom při pomyšlení na Hledačku cítila hlubokou vlnu viny. Bylo by špatné říct jí, co vím. *Špatné, ale jak?* Odporovala jsem své vlastní myšlence. Kdybych tady ale zastavila a poslouchala lákavé návrhy svého hostitele, opravdu bych byla zrádce. A to bylo nemožné. Byla jsem duše.

A přesto jsem věděla, co chci, co chci mnohem silněji než cokoliv jiného, co jsem chtěla za celých osm životů, které jsem žila. Před očima mi tančila Jaredova tvář, když jsem mhouřila oči do sluníčka – tentokrát to ale nebyla Melaniina vzpomínka, byla to moje vzpomínka na tu její. Do ničeho mě teď nenutila. Sotva jsem ji cítila, čekala vzadu v mé hlavě – úplně jsem ji viděla, jak zadržuje dech, kdyby to bylo možné – až se rozhodnu.

Nedokázala jsem se odtrhnout od potřeb tohoto těla. Byla jsem to já, víc než jsem si kdy dokázala představit. Chtěla jsem já nebo chtělo mé tělo? A měl ten rozdíl vůbec smysl?

Ve zpětném zrcátku jsem spatřila odlesk slunečního světla od kapoty vzdáleného auta.

Přesunula jsem nohu na plynový pedál a pomalu se rozjela směrem k malému obchodu ve stínu masivu. Byla tu vážně jenom jedna věc, kterou jsem mohla udělat.

10.kapitola – Změněná (Turned)

Elektrický zvonek se rozezvučel a oznámil tak příchod dalšího zákazníka. Provinile jsem sebou trhla a skrčila se za poličkou, kterou jsme právě zkoumaly.

Přestaň si hrát na zloděje, poradila mi Melanie.

Já si nehraju, odpověděla jsem stroze.

Moje dlaně byly studené, přestože v místnosti bylo teplo, a byly pokryté tenkou vrstvou potu. Velká okna dovnitř pouštěla až moc slunečního světla, aby to hlasitá klimatizace mohla stihnout.

Kterou? zeptala jsem se.

Tu větší, odpověděla mi.

Popadla jsem tu větší tašku ze dvou možných, plátěné ucho vypadalo, že toho vydrží víc, než já dokážu unést. Potom jsem zahnula za roh, kde byly na polici lahve vody.

Uneseme tři galony, rozhodla. *To nám dává tři dny na hledání.*

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se namluvit si, že s tím vlastně nesouhlasím, že to dělám jenom proto, abych od ní získala víc souřadnic. A až budu vědět všechno, někoho najdu – možná jiného Hledače, někoho méně odpudivého než ta, co je mi přidělená – a předám mu tu informaci. Jenom jsem svědomitá, slibovala jsem si.

Moje nešikovné pokusy lhát sama sobě byly tak ubohé, že jim Melanie ani nevěnovala pozornost, nebála se jich. Už muselo být vážně pozdě, přesně jak mě Hledačka varovala. Možná jsem měla letět letadlem.

Moc pozdě? Kéž by! zavrčela Melanie. *Nedokážu tě přinutit udělat něco, co nechceš. Ani nedokážu zvednout ruku!* Její myšlenka byla jenom frustrované zasténání.

Podívala jsem se na svou ruku, kterou jsem měla svěšenou podél těla, přestože ona se mermomocí chtěla dívat na vodu a natáhnout se pro ni. Cítila jsem její netrpělivost, její skoro zoufalou touhu se pohnout. Byla jsem znovu na útěku, jako kdyby moje existence nebyla nic než krátké přerušení, etapa jejího života, která byla teď za ní.

Udělala něco, co mohl být mentální ekvivalent zafrkání a pak se vrátila k věci. *Dělej,* napomenula mě. *Rychle! Už bude brzy tma.*

S povzdechem jsem z poličky sundala největší balík vody zabalený do folie. Než jsem ho stihla chytit, dopadl skoro až na zem. Připadalo mi, jako kdyby mi měly ruce vypadnout z kloubů.

„To si ze mě děláš srandu!" protestovala jsem nahlas.

Zmlkni!

„Promiňte?" oslovil mě drobný nahrbený muž, další zákazník, od druhého konce police.

„Uf – to nic," zamumlala jsem a podívala se mu do očí. „Je to těžší, než jsem čekala."

„Potřebujete pomoc?" nabídl se.

„Ne, ne," odpověděla jsem rychle. „Vezmu ten menší balík."

Otočil se zpátky k regálu plnému brambůrků.

Ne, to nevezmeš, ujistila mě Melanie. *Nosila jsem i těžší věci, než je tohle. Nechala jsi nás změknout, Tulačko,* dodala podrážděně.

Promiň, odpověděla jsem nepřítomně, zmatená tím, že poprvé použila moje jméno.

Pomož si nohama.

Zápasila jsem s balíkem vody a přemýšlela, jak dlouho ho asi můžu nést. Dokázala jsem ho dostat alespoň k registru u vchodu. S obrovskou úlevou jsem ho zvedla na pult. Pytel jsem položila na vodu, přidala jsem ještě krabici müsli tyčinek, nějaké koblihy a pytlík brambůrků z nejbližší police.

Voda je v poušti mnohem důležitější než jídlo a můžeme s sebou vzít jenom tolik –

Mám hlad, přerušila jsem ji. *A je to lehké.*

Jsou to tvoje záda, myslím, řekla zdráhavě a potom poručila: *Vezmi mapu.*

Sebrala jsem tu, kterou chtěla, topografickou mapu okolí, a položila ji ke zbytku věcí na pult. Bylo to jenom proto, aby podpořila naši historku.

Pokladní, bělovlasý muž se vždy připraveným úsměvem, přejel přístrojem přes čárové kódy.

„Trampujete?" zeptal se zdvořile.

„Ta hora je velmi krásná."

„Cesta začíná hned – " řekl a zvedl ruku, aby mi to ukázal.

„Já to najdu," přerušila jsem ho rychle a zvedla z pultu těžký a špatně vyvážený náklad.

„Zamiřte zpátky, ještě než se setmí, drahoušku. Přece nechceme, abyste se ztratila."

„Samozřejmě."

Melanie si o něm pomyslela něco špatného.

Jenom chce být milý. Prostě chce, abych byla v pořádku, připomněla jsem jí.

Jste divní. Všichni, řekla mi mrazivě. *Řekl ti někdy někdo, abys nemluvila s cizími lidmi?*

Cítila jsem hluboký záchvěv viny, když jsem jí odpovídala. *V našem druhu* není *nikdy cizí.*

Nedokážu si zvyknout na to neplacení, změnila téma. *Proč potom, načítá ty čárové kódy?*

Samozřejmě kvůli inventuře. To si má pamatovat všechno, co jsme si vzaly, když potřebuje něco objednat? A navíc, na co jsou peníze, když jsou všichni naprosto upřímní? Znovu jsem se odmlčela, teď jsem vinu cítila tak silně, až to bolelo. *Všichni až na mě, samozřejmě.*

Melanie se odtáhla od mých pocitů, vystrašená jejich hloubkou, bála se, že změním názor. Místo toho se soustředila na svou zuřivou touhu být pryč odsud, pohnout se k cíli. Její úzkost se rozšířila i na mě a přinutila mě zrychlit tempo.

Donesla jsem věci k autu a postavila je na zem vedle dveří.

„Počkejte, já vám s tím pomohu."

Prudce jsem se zvedla a uviděla muže, se kterým jsem mluvila v obchodě, jak s igelitovou taškou v ruce stojí vedle mě.

„Ach… děkuji," řekla jsem nakonec. Cítila jsem, jak mi v uších tepe krev.

Čekaly jsme, Melanie byla ztuhlá, jako kdyby chtěla utéct, než naloží náš nákup do auta.

Nemusíš se ničeho bát. Také jenom chce být milý.

Pořád ho nedůvěřivě pozorovala.

„Děkuji," zopakovala jsem, když zabouchl dveře.

„Nemáte zač."

Odešel ke svému vozu a už se na nás nepodíval. Posadila jsem se na své sedadlo a načala balíček brambůrků.

Podívej se do mapy, řekla. *Počkej, až bude z dohledu.*

Nikdo nás nesleduje, řekla jsem jí. Ale přesto jsem s povzdechem rozložila mapu a jedla jednou rukou. Asi to byl dobrý nápad, alespoň budeme mít ponětí o tom, kam jdeme.

Kam jdeme? Zeptala jsem se jí. *Našli jsme začátební bod, ale co teď?*

Rozhlédni se, poručila. *Jestli to neuvidíme odsud, zkusíme jižní stranu masivu.*

Neuvidíme co?

Ukázala mi obrázek ze svých vzpomínek: roztřesená klikatá čára, čtyři prudké obraty na čtyřech bodech, pátý bod zvláštně hrubý, jako kdyby byl zlomený. Teď už jsem to viděla tak, jak bych měla, byly to čtyři horské hřebeny a pátý, který vypadal, jako by byl zlomený…

Rozhlédla jsem se po obzoru, přejela jsem pohledem severní horizont od východu k západu. Bylo to tak lehké, vypadalo to až moc jednoduše, jako kdybych tenhle obrázek měla vidět, až *potom*, co dojdu k hoře.

To je ono, řekla Melanie. Vzrušením skoro zpívala. *Jdeme!* Chtěla, abych vystoupila z auta, abych se pohnula.

Zavrtěla jsem hlavou a znovu se sklonila nad mapou. Ten horský hřeben byl tak daleko, že jsem nedokázala odhadnout, kolik mil nás od něho dělí. V žádném případě nepůjdu z tohohle parkoviště do prázdné pouště, tedy pokud nebudu mít jinou možnost.

Buďme racionální, navrhla jsem a přejela prstem po tenké stužce na mapě, po nepojmenované silnici, která spojovala

tuhle dálnici s jinou, vedoucí o pár mil východněji, a potom pokračovala směrem k hřebeni.

Jasně, souhlasila. *Čím rychleji, tím lépe.*

Našly jsme tu nevyasfaltovanou cestu snadno. Vypadala jenom jako bledá jizva placaté hlíny skrz řídké křoví, sotva dost široká pro jeden vůz. Měla jsem pocit, že v jiném prostředí – někde, kde byla živější vegetace, ne jako pouštní rostliny, které potřebovaly desetiletí, aby se vzpamatovaly ze zásahu člověka – by byla velmi brzy zarostlá, protože s ní pravděpodobně dlouho nikdo nejel. Přes vjezd byl natažený zrezivělý řetěz, přidělaný na jednom konci ke dřevěnému kůlu a na druhém omotaný okolo jiného. Rychle jsem vystoupila a odmotala řetěz, který jsem potom přivázala dolů k prvnímu kůlu. Potom jsem doběhla zpátky k autu a doufala, že nikdo nepojede a tedy ani nezastaví, aby mi pomohl. Ale dálnice zůstala prázdná, když jsem vjela na prašnou cestu a znovu rychle vrátila řetěz na jeho místo.

Obě jsme si oddechly, když pod námi už nebyl beton. Byla jsem ráda, že už tu nebyl nikdo, komu bych musela lhát, ať už by to mělo být slovy nebo mlčením. Sama jsem se cítila méně jako zrádce.

Melanie byla tady uprostřed ničeho dokonale doma. Znala jména všech trnitých rostlin kolem nás. Mumlala si pro sebe jejich jména, zdravila je jako staré přátele.

Kreozot, ocotilllo, opuncie, kaktus nopal, medyněk…

Daleko od dálnice získala poušť pro Melanie nový význam, vlila jí nový život do žil. Přestože oceňovala rychlost poskakujícího auta – náš vůz neměl pro tento výlet dostatečné tlumiče, což mi připomínal každý jeho skok na každém hrbolu – svrběly ji nohy, chtěla klusat a užívat si jistotu, kterou jí ta horká poušť dávala.

Asi stejně budeme muset jít pěšky, a každopádně na můj vkus příliš brzy, ale až ten čas přijde, pochybuju, že ji to uspokojí. Cítila jsem pod povrchem tu opravdovou touhu. Svoboda. Chtěla se pohybovat v tom známém rytmu jejích kroků, aby jí mohla vést jenom její vlastní vůle. Na chvíli

jsem si dovolila podívat se, jakým vězením byl život bz těla. Nechat se nést, ale nemít žádný vliv na to, co se děje kolem. Být uvězněná. Nemít žádnou možnost volby.

Zachvěla jsem se a znovu se soustředila na hrubou silnici ve snaze zahnat ten soucit společně s hrůzou. Žádný jiný hostitel mě nenutil cítit takovou vinu za to, čím jsem. Ale žádný z mých ostatních hostitelů tu samozřejmě nebyl tak dlouho, aby si stihl stěžovat.

Slunce už bylo blízko u špiček kopců na západě, když jsme svedly první spor. Dlouhé stíny vytvářely kolem silnice zvláštní tvary, bylo těžší vyhýbat se kamenům a dírám.

Tamhle! zajásala Melanie, když jsme na východě spatřily další útvar: hladka kamenná plocha najednou přerušená výčnělkem, který jako prst vybíhal k nebi.

Chtěla se hned otočit směrem do křoví, vůbec ji nezajímalo, co to udělá s autem.

Možná musíme dojet až k první značce, upozornila jsem ji. Úzká hliněná cesta se vinula ve více méně správném směru a já jsem byla moc vyděšená na to ji opustit. Jak jinak bych našla cestu zpátky do civilizace? Nebo jsem se nechtěla vrátit?

V tu chvíli jsem si představila Hledačku, zrovna ve chvíli, kdy se slunce dotklo tmavé klikaté čáry západního obzoru. Co si pomyslí, když nedorazím do Tucsonu? Nápor škodolibé radosti mě přinutil nahlas se rozesmát. Melanie se také líbil obrázek divoké, podrážděné Hledačky. Jak dlouho jí potrvá, než se vrátí do San Diega, aby zjistila, jestli tohle celé nebyl plán, jak se jí zbavit? A jaké kroky potom učiní, až zjistí, že tam nejsem? Že nejsem nikde?

Docela jasně jsem si dokázala představit, kde v tu chvíli budu *já*.

Koukej, támhle je vyschlé řečiště. Je dost široké, aby se tam vešlo auto – jedeme! trvala si melanie na svém.

Nejsem si jistá, jestli bychom měli už teď jet tím směrem.

Brzy bude tma a budeme muset zastavit. Ztrácíš čas! křičela tiše, byla zklamaná.

Anebo šetřím, pokud mám pravdu. A navíc, je to můj *čas, ne?*

Neodpověděla slovy. Vypadala, že se v mé mysli natahuje, snaží se dosáhnout zpátky k vhodné cestě.

Já jsem ta, kdo tohle dělá, tak to udělám, jak chci já.

Melanie mi odpověděla tím, že se beze slov vztekala.

Proč mi neukážeš zbytek těch čar? navrhla jsem. *Zjistíme, jestli něco uvidíme, než se setmí.*

Ne, odsekla. *Tuhle část udělám tak, jak chci* já.

Jsi dětinská.

Znovu mi odmítla odpovědět. Pokračovala jsem směrem ke čtyřem ostrým štítům a ona trucovala.

Jakmile slunce zapadlo za kopce, okamžitě krajinu zaplavila noc; jednu chvíli byla poušť oranžová od západu slunce a najednou byla černá. Zpomalila jsem a rukou pátrala po palubní desce, jak jsem hledala vypínač světla.

Zbláznila ses? zasyčela Melanie. *Máš vůbec ponětí, jak tu budou světla viditelná? Někdo nás na sto procent uvidí.*

Tak co uděláme?

Doufej, že se dá to sedadlo položit.

Nechala jsem běžet motor, když jsem přemýšlela o dalších možnostech, které jsem měla, vedle spaní v autě obklopená černou prázdnotou pouštní noci. Melanie trpělivě čekala, věděla, že na žádnou nepřijdu.

Tohle je bláznovství, víš, řekla jsem jí, zaparkovala a vypnula motor. *Tohle všechno. Vážně tu nikdo nemůže žít. Nic nenajdeme. A beznadějně se ztratíme, když to budeme zkoušet.* Měla jsem nejasný pocit, že to, co plánujeme, je velmi nebezpečné – takhle se potulovat horkem bez záložního plánu, s žádnou možností návratu. Věděla jsem, že Melanie si to nebezpečí uvědomovala mnohem jasněji, ale nechávala si to pro sebe.

Na má obvinění neodpověděla. Žádný z těchhle problémů ji nezajímal. Věděla jsem, že by se radši po zbytek života sama toulala pouští, než by se vrátila k životu, který jsem

doteď vedla. I bez Hledaččiných výhrůžek by jí to bylo milejší.

Položila jsem sedadlo, co nejvíc to šlo. Nebylo to dost na to, abych se pohodlně vyspala. Pochybovala jsem, že vůbec budu schopná usnout, ale bylo tolik věcí, na které jsem si nedovolila myslet, že moje mysl byla prázdná a nezajímavá. I Melanie byla zticha.

Zavřela jsem oči, viděla jsem jenom malý rozdíl mezi svými zavřenými víčky a nocí bez svitu měsíce, a do spánku jsem upadla s nečekaným klidem.

11.kapitola – Dehydratovaná (Dehydrated)

„Fajn! Mělas pravdu, mělas pravdu!" řekla jsem nahlas. Nikdo, kdo by mě mohl slyšet, tu ale nebyl.

Melanie *neříkala* „Vždyť jsem ti to říkala." Ne v tolika slovech. Ale v jejím mlčení jsem to obvinění slyšela. Pořád se mi nechtělo opustit auto, přestože mi teď nic jiného nezbývalo. Když došel benzín, nechala jsem ho setrvačností jet dál, dokud nezapadl do mělké díry – vyschlé koryto potůčku, které tu zbylo od posledního většího deště. Teď jsem zírala ze závětří do rozlehlé volné pláně a cítila jsem, jak se mi v panice převrátil žaludek.

Musíme se pohnout, Tulačko. Bude už jenom tepleji.

Kdybych nevyplýtvala čtvrt nádrže tím, že jsem se chtěla dostat až úplně ke druhému orientačnímu bodu – jenom abych zjistila, že třetí milník odtamtud není vůbec vidět, a abych se znovu otočila a jela zpátky – mohly jsme teď být o tolik dál v tomto pískovém korytě, o tolik blíž k našemu dalšímu cíli. Díky mně jsme teď musely jít pěšky.

Lahev po lahvi jsem nakládala vodu do pytle, pohyby zbytečně rozvážné; a stejně tak pomalu jsem tam přidala zbytek tyčinek. Celou tu dobu mě Melanie nutila pospíchat. Její netrpělivost mi bránila myslet, bránila mi soustředit se na cokoliv. Jako třeba co se s námi teď stane.

Dělej, dělej, dělej, prozpěvovala, dokud jsem se nevypotácela, ztuhle a neohrabaně, ven z auta. Bolela mě záda, když jsem se narovnala. Bolela mě, jak jsem spala tak zkroucená, ne od váhy batohu na mých zádech; nebyl tak těžký, když jsem k jeho zvednutí použila ramena.

Teď zakryj auto, instruovala mě a v mysli si mě představila, jak trhám trnité větve z nedalekých kreozot a palo verde a jak s nimi přikrývám stříbrnou střechu auta.

„Proč?"

Její tón naznačoval, že jsem asi úplně pitomá, když tomu nerozumím. *Aby nás nikdo nenašel.*

Ale co když chci, aby nás někdo našel? Co když tu není nic jiného než horko a hlína? Nemáme jinou možnost, jak se dostat domů!

Domů? zeptala se a házela po mě neveselé obrázky: opuštěný byt v San Diegu, Hledaččin odporný výraz, bod, který na mapě označoval Tucson… krátký, šťastnější záblesk rudého kaňonu, který jí náhodou uklouzl. *A to je kde?*

Otočila jsem se zády k autu a ignorovala její radu. Byla jsem už moc daleko. Nechtěla jsem zmařit svou jedinou naději na návrat. Možná někdo najde auto a to jim pomůže najít mě. Snadno a upřímně bych svému zachránci mohla vysvětlit, co jsem tu dělala: ztratila jsem se. Ztratila jsem cestu… ztratila jsem kontrolu… ztratila jsem svou mysl.

Nejdřív jsem šla tím vyschlým korytem, nechala jsem své tělo sledovat jemu přirozený rytmus těch dlouhých kroků. Nebyl to způsob, jakým jsem chodila po betonových chodnících a na půdě univerzity – nebyl to vůbec *můj* způsob chůze. Ale k tomuhle terénu patřil a hladce jsem se pohybovala dopředu rychlostí, která mě samotou překvapovala, dokud jsem si na ni nezvykla.

„Co kdybych tudy nešla?" napadlo mě, jak jsem šla dál do pouštní pustiny. „Co kdyby byl Léčitel Fords pořád v Chicagu? Co kdyby mě má cesta nedovedla tak blízko k nim?"

Byla to ta nutnost, to kouzlo – ta myšlenka, že Jared a Jamie mohou být *právě tady*, někde na tomhle prázdném místě – která znemožňovala odolat tomuhle nesmyslnému plánu.

Nejsem si jistá, přiznala Melanie. *Myslím, že bych to stejně zkusila, ale bála jsem se, dokud byly ostatní duše tak blízko. Pořád se bojím. To, že ti věřím, by je mohlo oba zabít.*

Společně jsme sebou při té myšlence trhly.

Ale být tady, tak blízko… připadalo mi, že to musím *zkusit. Prosím* – a najednou mě prosila, žádala, v jejím hlase nebyla ani stopa po nelibosti – *prosím, nevyužij toho, abys jim ublížila. Prosím.*

„Nechci… Nevím, jestli jim *dokážu* ublížit. Radši bych…"

Co? Umřela sama? Než dát Hledačům pár zatoulaných lidí?

Znovu jsme sebou při té myšlence trhly, ale můj odpor k ní ji upokojil. A mě vyděsil víc, než ji uklidnil.

Když se koryto začalo stáčet trochu moc na sever, navrhla Melanie, abychom tu rovnou, bledou cestu opustily a šly přímo rovně k dalšímu orientačnímu bodu, k východnímu kamennému výběžku, který jako prst ukazoval k bezmračné obloze.

Nelíbilo se mi, že jsme opouštěly koryto, stejně tak, jako se mi nelíbilo opustit auto. Mohla bych podle toho koryta najít cestu a po ní pak jít až na dálnici. Byly to míle a míle a zabralo by mi to několik dní, ale jakmile sejdu z cesty, kterou tvořilo tohle vyschlé koryto, už budu oficiálně bezmocná.

Měj víru, Tulačko. Buď najdeme my strýčka Jeba, nebo on najde nás.

Pokud je ještě naživu, dodala jsem a s povzdechem začala klusat směrem od své jednoduché cesty, do křoví, které vypadalo na všechny strany stejně. *Víra pro mě není známý pojem. Nevím, co bych si za ni mohla koupit.*

A co důvěra?

V koho? Tebe? Zasmála jsem se. Horký vzduch mi spálil hrdlo, když jsem se nadechla.

Jenom si pomysli, změnila téma, *třeba je uvidíme už dnes večer.*

Ta touha patřila nám oběma; obraz jejich tváří, jeden muž, jedno dítě, přišel ze vzpomínek nás obou. Když jsem potom, zrychlila, nebyla jsem si jistá, jestli jsem za to mohla já.

Oteplilo se – a potom ještě víc, a potom ještě. Pot mi přilepil vlasy k hlavě a pokaždé, když jsem se dotkla svého bledě žlutého trička, nepříjemně se mi lepilo na tělo. Odpoledne začal foukat spalující vítr a zvedal písek přímo mně do obličeje. Suchý pouštní vzduch sušil můj pot, vlasy mi ztvrdly, jak se do nich dostal písek, a odfoukl mi tričko od

těla; díky uschlé soli bylo ztuhlé jako kus kartonu. Šla jsem dál.

Pila jsem vodu častěji, než Melanie chtěla. Nerada viděla každý můj lok, vyhrožovala, že zítra ho budu potřebovat mnohem víc. Ale už jsem jí toho dnes dala tolik, že jsem neměla náladu na to ji poslouchat. Pila jsem, když jsem měla žízeň, což bylo skoro pořád.

Moje nohy se pohybovaly dopředu bez toho, abych na to musela myslet. Skřípavý rytmus mých kroků byl jako hudba na pozadí, tichý a nudný.

Nebylo tu nic k vidění; jeden pokroucený, křehký keř vypadal přesně stejně jako ten vedle. Prázdná, pořád stejná krajina mě ukolébala do takového omámení – vlastně jsem si byla vědomá jenom siluetě horských hřebenů proti prázdné bledé obloze. Každých pár kroků jsem je pozorovala, až jsem si byla jistá, že bych je zvládla poslepu nakreslit.

Ten pohled vypadal úplně nehybný. Každou chvíli jsme si skoro vyvrátila hlavu, jak jsem hledala čtvrtou značku – velký kupolovitý masiv s chybějícím kouskem, jako kdyby někdo kus vyškrábl, který mi Melanie ukázala až dnes ráno – jako kdyby se každým mým dalším krokem mohl výhled změnit. Doufala jsem, že tohle už je poslední vodítko, protože to by bylo štěstí, dostat se takhle daleko. Ale měla jsem pocit, že Melanie toho skrývá mnohem víc a že konec naší cesty je ještě neskutečně daleko.

Odpoledne jsem snědla nějaké tyčinky, a až příliš pozdě jsem si uvědomila, že jsem je dojedla všechny.

Když zapadlo slunce, noc přišla stejně rychle jako posledně. Melanie byla připravená, už pátrala po místě, kde bychom mohly zastavit.

Tady, řekla mi. *Budeme muset být jak nejdál od těch opuncií, jak jen to půjde. Ve spaní sebou házíš.*

V mizejícím světle jsem se podívala na nadýchaný kaktus, byl tlustý a viděla jsem dlouhé háčky, bílé jako lidské kosti, připomínal mi srst. Přejel mi mráz po zádech. *Ty chceš, abych spala na zemi? Přímo tady?*

Vidíš nějakou jinou možnost? Cítila mou paniku a její tón změkl, jako kdyby jí mě bylo líto. *Hele – je to lepší než spát v autě. Alespoň je to tu rovné. A je moc horko na to, aby nějaká zvířata lákala tvoje tělesná teplota a –*

„Zvířata?" zopakovala jsem nahlas. „*Zvířata?*"

Ukázala mi krátký záblesk svých vzpomínek: smrtelně vypadající hmyz a stočení hadi.

Neboj se. Snažila se mě uklidnit, když jsem si stoupla na špičky, co nejdál od čehokoliv, co by se mohlo skovávat v písku pode mnou, moje oči hledaly v temnotě nějakou možnost útěku. *Nic si tě nebude všímat, pokud s tím nezačneš ty. Nakonec, jsi přece větší než všechna zvířata tady.* Další záblesk vzpomínky, tentokrát mi myslí proběhl obrázek středně velkého psovitého mrchožrouta, kojota.

„Perfektní," zasténala jsem a přikrčila se, přestože jsem se pořád bála té černé země pode mnou. „Zabijí mě divocí psi. Kdo by si pomyslel, že skončím tak… tak triviálně? Jak antiklimatické. Drápavé bestie na Mlžné planetě, prosím. V *tom* by alespoň byla nějaká důstojnost."

Melanie odpověděla tónem, který mě přinutil představit si, jak obrací oči v sloup. *Přestaň se chovat jako mimino. Nic tě tu nesní. Teď si lehni a odpočiň si. Zítřek bude těžší než dnešek.*

„Díky za dobré zprávy," zavrčela jsem. Začal se z ní stávat tyran. Připomnělo mi to lidské rčení *Dej m prst a vezme si celou ruku.* Ale byla jsem víc vyčerpaná, než jsem si myslela, takže když jsem se neochotně usadila na zemi, zjistila jsem, že je nemožné nesesunout se dolů na tu tvrdou štěrkovitou hlínu a nenechat oči, aby si samy zavřely.

Zdálo se mi, že to bylo jenom pár minut, než začalo svítat, slunce bylo tak jasné, až mě na okamžik oslepilo, a už bylo dost horko na to, abych byla pokrytá potem. Když jsem se probudila, měla jsem na kůži slupku z hlíny a kamenů; pravou ruku jsem měla pod sebou a vůbec jsem ji necítila. Třepala jsem s ní, dokud mě nepřestala brnět, a pak jsem otevřela batoh, abych se napila.

Melanie to neschvalovala, ale ignorovala jsem ji. Hledala jsem napůl prázdnou lahev, ze které jsem naposledy pila, přehrabovala jsem se mezi prázdnými a plnými, dokud jsem v tom nenašla smysl.

S pomalu rostoucím pocitem strachu jsem začala počítat. Počítala jsem dvakrát. Bylo tam o dvě víc prázdných než plných. Už jsem spotřebovala víc než půlku své zásoby vody.

Říkala jsem ti, že moc piješ.

Neodpověděla jsem jí, ale hodila jsem si batoh na záda bez toho, abych se napila. V puse jsem měla hroznou pachuť žluči, byla úplně vyschlá a plná písku. Snažila jsem se to ignorovat, snažila jsem se přestat přejíždět drsným jazykem přes hrubé zuby, a dala jsem se do pohybu.

Ale jak slunce stoupalo výš a výš a jak bylo čím dál tím větší horko, bylo těžší ignorovat můj žaludek než pusu. V pravidelných intervalech se kroutil a stahoval, jak očekával jídlo, které nepřicházelo. Odpoledne už hlad nebyl jenom nepříjemný, byl bolestivý.

To nic není, upozornila mě Melanie hořce. *Už jsme měly větší hlad.*

Ty *jsi už měla větší hlad*, opáčila jsem. Neměla jsem náladu na to dělat publikum jejím trpitelským vzpomínkám.

Začínala jsem být zoufalá, když konečně přišly dobré zprávy. Když jsem se znovu rutinně rozhlížela po obzoru, najednou byl mezi menšími hřbety na severu jasně vidět jeden větší, zakulacený jako kopule. Ta chybějící část odtud vypadala jenom jako chabý zářez.

Už jsme dost blízko, rozhodla Melanie, stejně nadšená jako já, že konečně děláme nějaký pokrok. Dychtivě jsem se otočila směrem na sever a prodloužila krok. *Hledej další.* Ukázala mi další útvar a já jsem zase začala natahovat hlavu, přestože jsem věděla, že je zbytečné rozhlížet se už takhle brzy.

Bude to na východě. Sever, východ a pak znovu sever. Byl v tom smysl.

To, že jsme našli další značku, mě povzbudilo, takže jsem šla pořád dál, i přes zemdlenost svých nohou. Melanie naléhala, abych pokračovala, podporovala mě, když jsem zpomalila a myslela na Jareda nebo na Jamieho, když jsem začínala být apatická. Můj pokrok byl stabilní, vždycky jsem čekala, až Melanie schválí můj nápad napít se, přestože můj krk byl jeden velký puchýř.

Musela jsem přiznat, že jsem na sebe byla pyšná. Když se objevila hliněná cesta, bylo to jako odměna. Šla jsem tím směrem, na sever, ale Melanie byla poplašená.

Nelíbí se mi, jak vypadá, tvrdila.

Cesta byla jenom nažloutlá čára mezi křovím, odlišná jenom svým hladším povrchem a nedostatkem vegetace. Staré stopy pneumatik tvořily hlubší brázdy.

Když povede špatným směrem, odbočíme z ní. Už jsem byla uprostřed cesty. *Je to lehčí než se prodírat kreozoty a dávat pozor na opuncie.*

Neodpověděla, ale kvůli jejímu neklidu jsem se cítila trochu paranoidní. Stále jsem hledala další útvar – dokonalé *M*, dvě stejné vyhaslé sopky – ale také jsem mnohem pečlivěji než předtím prohledávala okolní poušť.

A protože jsem dávala zvlášť pozor, všimla jsem si šmouhy v dálce dřív, než jsem stihla poznat, co to je. Napadlo mě, jestli to není klam, a tak jsem párkrát zamrkala. Skvrna nebyla stejně barevná jako kameny okolo a její obrys byl až moc pevný na to, aby to byl strom. Mhouřila jsem oči do jasného slunečního světla a hádala.

Potom jsem znovu zamrkala a skvrna se najednou změnila, teď měla pravidelný tvar a byla blíž, než jsem si myslela. Byl to nějaký dům nebo budova, malá a smutně nakloněná.

Melaniin záchvat paniky mě přinutil prudce uskočit z úzké silnice dop nejistého krytu suchých keřů.

Vydrž, řekla jsem jí. *Jsem si jistá, že je opuštěný.*

Jak to víš? Držela mě zpátky tak silně, že jsem se musela soustředit na své nohy, aby se pohnuly.

Kdo by tu žil? My duše žijeme pro společnost. Slyšela jsem ten hořký osten svého vysvětlení a věděla jsem, že to bylo proto, kde jsem teď stála – obrazně i doslova uprostřed ničeho. Proč jsem už nepatřila do společnosti duší? Proč jsem si připadala, jako že tam… jako že tam *nechci* patřit? Byla jsem vůbec někdy součást společnosti, která měla být moje, nebo to byl důvod, který se skrýval za tou spoustou mých pomíjivých životů? Vždycky jsem byla takováhle anomálie nebo to bylo díky vlivu Melanie? Změnila mě tahle planeta nebo jenom odhalila, co už jsem byla?

Melanie na mou osobní krizi neměla trpělivost – chtěla, abych se dostala daleko od té budovy, jak nejrychleji to bylo možné. Její myšlenky škubaly a kroutily těmi mými, snažila se, abych přestala zkoumat své nitro.

Uklidni se, poručila jsem jí a snažila se soustředit na své vlastní myšlenky, oddělit je od těch jejích. *Pokud tu vůbec někdo žije, je to člověk. V tom mi musíš věřit; mezi dušemi neexistuje nic takového jako poustevník. Možná, že tvůj strýček Jeb –*

Nevrle tu myšlenku zamítla. *Nikdo by takhle nepřežil. Váš druh to tu určitě všechno důkladně prohledal. Kdokoliv tu žil buď utekl, nebo se stal jedním z vás. Strýček Jeb by měl lepší úkryt.*

A kdyby se kdokoliv, kdo tu žil stal jedním z nás, ujistila jsem ji, *potom by tohle místo opustil. Jenom člověk by takhle mohl žít…* můj hlas se vytratil, najednou jsem se také bála.

Co? Reagovala na mé zděšení velmi silně, přimrazila nás na místo. Prohledávala mé myšlenky, hledala cokoliv, co mě mohlo takhle rozrušit.

Ale já jsem neviděla nic nového. *Melanie, co kdyby tu byli jiní lidé – ne strýček Jeb a Jared a Jamie? Co kdyby nás našel někdo* jiný*?*

Ta myšlenka ji okamžitě zaujala, pečlivě ji promyslela. *Máš pravdu. Okamžitě by nás zabili. Samozřejmě.*

Zkusila jsem polknout, chtěla jsem ze svého vyprahlého krku spláchnout chuť hrůzy.

Nikdo další tu nebude. Jak by mohli? Přesvědčovala mě. *Váš druh je až moc důkladný. Jenom někdo, kdo už se schovával, by měl šanci. Jdeme se tam podívat – ty si jsi jistá, že tam nemůže být nikdo z vás a já jsem si jistá, že tam není nikdo z nás. Možná najdeme něco užitečného, něco, co by nám mohlo posloužit jako zbraň.*

Zachvěla jsem se při myšlence na ostré nože a na dlouhé kovové nářadí, které se snadno dalo změnit v kyj. *Žádné zbraně.*

Fuj. Jak nás mohli porazit *takoví bezpáteřní tvorové?*

Jednali jsme tajně a byli jsme v přesile. Kdokoliv z vás, i vaši mladí, je stokrát nebezpečnější než jeden z nás. Ale je to jako jeden termit v mraveništi. Nás jsou miliony, všichni pracujeme společně a v dokonalé harmonii se snažíme dosáhnout našeho cíle.

Jak jsem popisovala jednotu, znovu jsem cítila ten vleklý pocit paniky a dezorientace. Kdo jsem?

Drželi jsme se pod kreozoty, jak jsme postupovaly směrem k budově. Vypadalo to jako dům, jenom malá bouda u kraje silnice, nebyly tu žádné známky jiného využití. Proč tu stála, to bylo tajemství – tohle místo nemohlo nabídnout nic než prázdnotu a horko.

Nebyly tu známky něčí přítomnosti. Díra, kde byly dveře, jako by zírala ven, a v prázdných okenních rámech bylo jenom pár střepů. Na práh se dostal prach a byl i uvnitř. Šedivé nakloněné zdi vypadaly, jako kdyby se odkláněly od větru, jako kdyby tady vždycky foukalo z jednoho směru.

Byla jsem schopná držet na uzdě svou úzkost, když jsem prošla prázdným dveřním rámem; musíme tu být pořád stejně samy, jako jsme byly celý dnešní i včerejší den.

Stín, který mi nabízel tmavý vchod, mě hnal dopředu a potlačil veškerý můj strach. Pořád jsem pozorně naslouchala, ale moje nohy šly dopředu rychlými, jistými kroky. Proskočila jsem dveřmi a rychle uhnula na stranu, abych za sebou měla zeď. Bylo to instinktivní chování, produkt

Melaniiných dní na útěku. Stála jsem nehybně, znervózněná náhlou slepotou, a čekala, až si moje oči zvyknou.

Malá budka byla prázdná, jak jsme věděly, že bude. Uvnitř nebylo o nic více známek života než zvenku. Rozbitý stůl se nakláněl na svých dvou dobrých nohách uprostřed pokoje a vedle něj stála jedna rezavá kovová židle. Skrz díry v ošoupaném, špinavém koberci byla místy vidět betonová podlaha. Kuchyňský pult stál podél jedné zdi, byl tam rezavý dřez, řada skříněk – některé bez dveří – a po pás vysoká lednička, jejíž dveře byly otevřené a odkrývaly tak černý, plesnivý vnitřek. U protější zdi stála kostra pohovky, všechno čalounění dávno pryč. Nad ní visel trochu ohnutý rám s obrázkem psů hrajících poker.

Útulné, pomyslela si Melanie, ulevilo se jí dost na to, aby se zmohla na sarkasmus. *Má to vác vybavení než tvůj byt.*

Byla jsem na cestě ke dřezu.

Pokračuj ve snění, dodala Melanie užitečně.

Samozřejmě by bylo zbytečné nechat v tomto opuštěném místě tekoucí vodu; duše zvládaly takovéhle detaily velmi dobře na to, aby tu zapomněli takovouhle anomálii. Ale musela jsem otočit těmi starými kohoutky. Jeden mi zůstal v ruce, byl úplně prorezlý.

Otočila jsem se ke skříním, klekla jsem si na odporný koberec a opatrně nakoukla dovnitř. Odklonila jsem se, když jsem ji otvírala, bála jsem se, abych nevyrušila jedno z těch jedovatých pouštních zvířat v jejich doupěti.

První skříň byla prázdná a její zadní stěna chyběla, takže jsem viděla dřevěná prkna, která tvořila vnější zeď. Ta další neměla dveře, ale uvnitř byl štos starých novin pokrytý prachem. Zvědavě jsem jedny vytáhla, setřásla hlínu na podlahu a přečetla si datum.

Z lidských časů, poznamenala jsem. Ne že bych na to potřebovala vidět datum.

„Muž upálil svou tříletou dceru k smrti," křičel na mě titulek spolu s fotkou andělsky blonďaté holčičky. Tohle nebyla první strana. Hrůzyplný detailní popis nebyl až tak

šeredný, aby byl shledán dost důležitý na obálku. Pod ním byla fotka muže hledaného za vraždu své ženy a dětí, kterou spáchal dva roky před vytištěním těchto novin; článek byl o možné spojitosti mezi tímto mužem a tím v Mexiku. Opilý řidič způsobil nehodu, dva lidé byli zabiti a tři zraněni. Vyšetřování podvodu a vraždy, údajná sebevražda prominentního bankéře. Zamlčené přiznání, díky kterému byl propuštěn násilník. Mrtvá domácí zvířata nalezená v popelnici.

Přikrčila jsem se a prudce odhodila noviny zpátky do skříně.

To byly výjimky, ne norma, pomyslela si tiše Melanie a snažila se udržet mou čerstvou hrůzu stranou od svých vzpomínek, nechtěla, aby se znovu vynořily.

Vidíš, jak jsme mohli přijít na to, že to tu můžeme zlepšit? Jak jsme si mohli myslet, že si možná nezasloužíte všechny ty úžasné věci, které vám tento svět nabízí?

Její odpověď byla kyselá. *Pokud jste chtěli naši planetu vyčistit, mohli jste ji vyhodit do vzduchu.*

Přestože o tom vaši autoři science fiction zřejmě sní, prostě nemáme tak vyspělou technologii.

Nemyslela si, že můj vtip je vtipný.

A navíc, dodala jsem, *to by bylo plýtvání. Je to nádherná planeta. Ovšem kromě této nepopsatelné pouště.*

Podle toho jsme poznali, že tu jste, víš, řekla a myslela přitom na ohavné titulky. *Když večerní zprávy nebyly o ničem jiném než o inspirujících lidských příbězích, když pedofilové a narkomani chodili sami do nemocnice na léčení, když se všechno změnilo v Mayberry* (pozn. Mayberry je fiktivní město v Jižní Karolíně, dějiště dvou amerických seriálů, v podstatě ideální město žijící si svým vlastním tempem).

„Jaká strašná změna!" řekla jsem suše a otočila se k další skříni.

Otevřela jsem zatuhlé dveře a narazila na zlatou žílu.

„Sušenky!” vykřikla jsem a chytila do ruky vybledlou krabici od Saltines. Za ní byla další krabice, vypadala, skoro jako kdyby si na ni někdo stoupl. „Koláčky!” zajásala jsem.

Podívej! vybídla mě Melanie a mentálním prstem ukázala na tři zaprášené lahve od bělidla až úplně vzadu ve skříni.

Na co chceš bělidlo? zeptala jsem se, zatímco jsem se snažila dostat do krabice se sušenkami. *Nalít ho někomu do očí? Nebo ho praštit lahví?*

K mému nadšení byly sušenky stále ve svých plastikových obalech, přestože byly rozdrcené na prach. Jeden jsem roztrhla a začala si jeho vnitřek sypat do pusy, polykala jsem drobky sotva jsem je stihla rozkousat. Nedokázala jsem je do svého břicha dostat rychleji.

Otevři jednu lahev a čichni si k ní, instruovala mě Melanie a ignorovala můj komentář. *Takhle táta skladoval u sebe v garáži vodu. Zbytek bělidla zajistí, aby v ní nic nevyrostlo.*

Za minutku. Dojedla jsem jednu rozdrobenou sušenku a pustila se do druhé. Byly trochu zatuchlé, ale v porovnání s chutí v mé puse chutnaly jako ambrózie. Když jsem dojedla třetí, začala jsem vnímat sůl, která mi pálila popraskané rty a koutky úst.

Vytáhla jsem jednu z lahví a doufala, že má Melanie pravdu. Oje ruce byly slabé, sotva jsem ji zvedla. To nás obě znepokojilo. Jak moc se už náš stav zhoršil? Jak daleko budeme ještě schopné dojít?

Víčko drželo na lahvi tak pevně, že mě napadlo, jestli s lahví nesplynulo. Nakonec jsem ho ale dokázala zuby povolit. Opatrně jsem si přičichla k hrdlu, nechtělo se mi omdlít z výparů bělidla. Ale zápach chemikálie byl velmi slabý. Přičichla jsem důkladněji. Byla to voda, byla jsem si jistá. Stojatá a zatuchlá, ale byla to voda. Trochu jsem se napila. Nebyl to čerstvá horský pramen, ale bylo to mokré. Začala jsem hltat.

Pomalu, varovala mě melanie a já jsem musela souhlasit. Náhodou jsme narazily na sklad, ale nemělo smysl plýtvat. A navíc jsem teď chtěla sníst něco sníst, když už se pálení soli

trochu uklidnilo. Otočila jsem se ke krabici s koláčky a opatrně vytáhla z obalů tři zmačkané kusy.

Poslední skříň byla prázdná.

Jakmile bolest z hladu trochu pominula, do myšlenek se mi začala vkrádat Melaniina netrpělivost. Tentokrát jsem necítila žádný vzdor. Naložila jsem svůj lup do batohu a prázdné lahve jsem hodila do dřezu, abych tam měla místo. Lahve od bělidla byly těžké, ale byla to uklidňující váha. Znamenala, že se dnes večer nebudu na pouštní zem natahovat žíznivá a hladová. Jak mi nově nabytá energie začala pulzovat žilami, znovu jsem se dala do klusu jasným odpolednem.

12.kapitola – Neúspěšná

„To není možné! Máš to špatně! V nepořádku! Tohle nemůže být ono!”

Zírala jsem do dálky a bylo mi špatně, díky pochybnostem, které se rychle měnily na hrůzu.

Včera ráno jsem k snídani snědla poslední pomačkaný koláček. Včera odpoledne jsem našla ten dvojitý hřeben a otočila se znovu na východ. Melanie mi dala to, o čem říkala, že je poslední útvar, který máme najít. Skoro jsem radostí dostala hysterický záchvat. Včera večer jsem dopila poslední lahev vody. To byl den číslo čtyři.

Tohle ráno bylo jako mlhavá vzpomínka na oslepující slunce a zoufalé naděje. Docházel mi čas a já jsem s rostoucí panikou hledala na obzoru poslední milník. Neviděla jsem jediné místo, které by souhlasilo; dlouhá, rovná plocha z obou stran ohraničená dvěma tupými horskými štíty, které vypadaly jako stráže. Takový útvar by zabral spoustu místa a hory na východě a na severu byly hustě pokryté zubatými výběžky. Nedokázala jsem najít místo, kde by se mezi nimi mohla schovávat tak velká rovná plocha.

Dopoledne – slunce bylo podle mých očí stále na východě – jsem se zastavila, abych si odpočinula. Cítila jsem se tak slabá, až mě to děsilo. Začal mě bolet každý sval v těle, ale nebylo to z chůze. Cítila jsem bolest z námahy a také bolest ze spaní na zemi, a tahle bolest mě zaplavila, jak proti tomu moje svaly protestovaly. Věděla jsem, že už moc dlouho nevydržím.

Otočila jsem se na západ, abych alespoň na chvíli dostala slunce z tváře.

A pak jsem to uviděla. Dlouhou, rovnou plochu s neomylnými hraničními štíty. Byla tam, tak daleko na západě, že vypadala jako fata morgana, plula, vznášela se nad pouští jako temný mrak. Každý krok, který jsme ušly, byl špatným směrem. Poslední značka byla mnohem dál na západ, než jsme za celou naši cestu byly.

„Nemožné,” zašeptala jsem znovu.

Melanie byla v mé hlavě strnulá, nemyslící, netečná, zoufale se snažila to náhlé pochopení zapudit. Čekala jsem, zatímco moje oči bloudily po těch nepopiratelně důvěrně známých tvarů, dokud mě náhlá váha jejího souhlasu a zármutku nesrazila na kolena. V hlavě mi zněl její tichý nářek a rezignace a ještě přidal další vrstvu k mé vlastní bolesti. Dýchala jsem nepravidelně – tiché vzlykání bez slz. Slunce stoupalo nad má záda; jeho horko se dostávala hluboko do mých tmavých vlasů.

Když jsem se vzpamatovala, byl můj stín už jenom malý kroužek pode mnou. Usilovně jsem se vyšplhala zpátky na nohy. Ke kůži na nohou se mi přilepily drobné, ostré kamínky. Neobtěžovala jsem se jejich smetením. Dlouho jsem zírala na plující plochu, která jako by se mi v tom horku vysmívala.

A nakonec, ani nevím, proč jsem to udělala, jsem se dala do pohybu. Věděla jsem jenom tohle: byla jsem to já, kdo se hýbal, a nikdo jiný. Melanie byla v mém mozku teď velmi nepatrná – drobné klubíčko bolesti stočené co nejpevněji. Žádná pomoc od ní nepřicházela.

Moje kroky byly jen pomalé *křup, křup* po křehké zemi.

„Nakonec, byl to jenom oklamaný starý blázen," zamumlala jsem sama pro sebe. Hrudí mi projel zvláštní třes a hrdlem se mi prodralo drsné zakašlání. Proud kašle pokračoval, ale když mě začaly pálit oči od slz, které nemohly přijít, uvědomila jsem si, že se směju.

„Nikdy… nikdy… tu… nic nebylo!" vyrážela jsem ze sebe mezi záchvaty hysterie. Potácela jsem se dopředu, jako kdybych byla opilá, motala jsem se ze strany na stranu.

Ne, vynořila se Melanie ze svého trápení, aby bránila víru, které se nechtěla vzdát. *Něco jsem musela udělat špatně. Je to moje chyba.*

Teď jsem se smála jí. Ale zvuk mého smíchu odnesl horký vítr.

Počkej, počkej, pomyslela si a snažila se přitáhnout mou pozornost, přinutit mě zapomenout to, jak to bylo všechno

vtipné. *Nemyslíš, že… Totiž, nemyslíš, že to samé, co my, možná udělali* oni*?*

Její nečekaný strach mě zarazil uprostřed smíchu. Horký vzduchu kolem nás mě začal dusit, má hruď se ještě chvěla od mého záchvatu chorobné hysterie. Když jsem mohla znovu volně dýchat, všechny stopy černého humoru byly už pryč. Instinktivně jsem se rozhlédla kolem sebe, hledala jsem nějaký důkaz o tom, že nejsem první, kdo tu takhle promarnil svůj život. Pláň byla neuvěřitelně rozlehlá, ale nedokázala jsem zarazit své šílené hledání… pozůstatků.

Ne, samozřejmě, že ne, odporovala si hned Melanie. *Jared je na to moc chytrý. Nikdy by sem nepřišel nepřipravený jako my. Nikdy by Jamieho nevystavil takovému nebezpečí.*

Jsem si jistá, že máš pravdu, řekla jsem jí a chtěla jsem tomu věřit stejně tak moc, jak to chtěla ona. *Jsem si jistá, že nikdo v tomhle vesmíru by nebyl tak hloupý jako my. A navíc, pravděpodobně se sem ani nepřišel podívat. Asi na to nikdy nepřišel. A já si přeju, abys na to ty také nepřišla.*

Moje nohy se pořád pohybovaly. Sotva jsem si toho byla vědoma. Znamenalo to tak málo v porovnání s tou obrovskou dálkou před námi. A i kdybychom se mohly nějak kouzelně přenést až k té rovině, co potom? Byla jsem si naprosto jistá, že tam nic nebylo. Nikdo tam nečekal, aby nás zachránil.

„Umřeme," řekla jsem. Byla jsem překvapená, když jsem ve svém skřehotavém hlase nezaslechla strach. Byl to prostě fakt, jako každý jiný. Slunce je horké. Poušť je suchá. My zemřeme.

Ano. Ona byla také klidná. Tohle, smrt, bylo lehčí k přijetí než to, že naše snahy byly výsledkem šílenství.

„Netrápí tě to?"

Než odpověděla, chvíli o tom přemýšlela.

Alespoň jsem zemřela, když jsem něco zkusila. A vyhrála jsem. Nikdy jsem je neprozradila. Nikdy jsem jim neublížila. Udělala jsem, co jsem mohla, abych je našla. Snažila jsem se dodržet svůj slib… A zemřu pro ně.

Odpočítala jsem devatenáct kroků, než jsem mohla odpovědět. Devatenáct pomalých, marných křupnutí po písku.

„Tak proč umírám já?" zajímalo mě, do mých suchých slzných kanálků se vrátil ten pálivý pocit. „Myslím, že to tedy bude proto, že jsem prohrála, ne? Proto?"

Napočítala jsem třicet čtyři křupnutí, než přišla na odpověď na mou otázku.

Ne, pomyslela si pomalu. *Tak mi to nepřipadá. Myslím… No, myslím, že možná… umíráš, abys byla člověkem.* Jak si uvědomila ten hloupý druhý smysl toho, co říkala, skoro se v myšlenkách usmála. *Po všech těch planetách a hostitelích, co jsi nechala za sebou, jsi konečně našla místo a tělo, za které bys umřela. Myslím, že jsi našla svůj domov, Tulačko.*

Deset křupnutí.

Neměla jsem sílu na to znovu promluvit nahlas. *Tak to je potom špatné, že jsem tu nemohla zůstat déle.*

Nebyla jsem si její odpovědí jistá. Možná se mě snažila utěšit. Jako odměna za to, že mě sem přitáhla, abych umřela. Vyhrála; nikdy nezmizela.

Začala jsem klopýtat. Moje svaly prosily o slitování, jako kdyby tu byl nějaký způsob, jak je uklidnit. Myslím, že bych se tam bývala zastavila, ale Melanie byla, jako vždycky, houževnatější než já.

Cítila jsem ji, už nebyla jenom v mé hlavě, ale i v mých končetinách. Můj krok se prodloužil; mé stopy byly rovnější. Pouhou vůlí táhla mé napůl mrtvé tělo vstříc našemu nesplnitelnému cíli.

V tom marném pokusu byla nečekaná radost. Tak jako jsem já cítila ji, cítila ona mé tělo. Teď to bylo naše tělo; moje slabost jí pomohla získat kontrolu. Radovala se z té svobody, že mohla hýbat rukama, že mohla hnát naše nohy dopředu, ať už to bylo jakkoliv zbytečné. Bylo to pro ni požehnáním jednoduše proto, že to *mohla* dělat. I bolest z pomalé smrti se jejím nadšením ztlumila.

Co myslíš, že tam je? zeptala se mě, jak jsme pochodovaly vstříc našemu konci. *Co uvidíš, až budeme mrtvé?*

Nic. To slovo bylo prázdně, tvrdé a jisté. *Je nějaký důvod, proč tomu říkáme* definitivní *smrt.*

Duše nevěří v život po smrti?

Máme tolik životů. Cokoliv dalšího by bylo… víc, než by se dalo čekat. Pokaždé, když opouštíme hostitele, umíráme malou smrtí. Žijeme znovu v dalším. Až umřu tady, bude to konec.

Dlouho jsme mlčely a naše nohy se pohybovaly stále pomaleji a pomaleji.

A co ty? zeptala jsem se nakonec. *Pořád věříš v něco víc, i po tom všem?* Moje myšlenky se dotkly jejích vzpomínek na konec lidského světa.

Připadá mi, že jsou nějaké věci, které nemohou *zemřít.*

Jejich tváře byly v naší mysli jasné a byly blízko. Láska, kterou jsme cítily k Jaredovi a Jamiemu *vypadala* velmi trvalá. V tu chvíli mě napadlo, jestli smrt je tak silná, aby dokázala zničit něco živého a *ostrého*. Možná tahle láska bude žít dál s ní, na nějakém pohádkovém místě s perlovými bránami. Ale ne se mnou.

Bude to úleva, být od ní osvobozená? Nebyla jsem si jistá. Cítila jsem, že je teď částí toho, kdo jsem.

Vydržely jsme už jenom pár hodin. Dokonce i Melaniina obrovská síla toho nebyla schopná z tohoto selhávajícího těla dostat víc. Už jsme skoro nic neviděly. Připadalo nám, že najednou nemůžeme v suchém vzduchu, který jsme dýchaly, najít kyslík. Bolest vyrážela našimi rty jako hrubé sténání.

Nikdy jsi to neměla takhle *špatné,* škádlila jsem ji slabě, když jsme vrávoraly k suchému kmeni stromu, který byl o pár stop vyšší než okolní křoví. Chtěli jsme se dostat do toho slabého proužku stínu, než jsme spadly.

Ne, souhlasila. *Nikdy takhle špatné.*

Dosáhly jsme svého cíle. Strom nad námi rozprostřel svůj slabý stín a pod námi se podlomily nohy. Natáhly jsme se dopředu, už nikdy jsme nechtěly na tváři cítit slunce. Naše hlava se sama otočila na stranu a lapala po spalujícím

vzduchu. Zíraly jsme na hlínu kus od našeho nosu a poslouchaly svůj přerývaný dech.

Po chvíli, nevěděly jsme jak dlouhé, jsme zavřely oči. Naše víčka byla zevnitř jasně červená. Necítily jsme tu slabou pavučinu stínu; možná už anineexistovala.

Jak dlouho? zeptala jsem se jí.

Nevím, nikdy předtím jsem neumírala.

Hodina? Nebo víc?

Tvůj odhad je stejně dobry jako ten můj.

Kde je nějaký kojot, když ho opravdu potřebuješ?

Možná budeme mít štěstí… uprchlá drápavá příšera nebo něco… Její myšlenka utichla.

To byl náš poslední rozhovor. Bylo moc těžké soustředit se na tvoření slov. Bylo tu víc bolesti, než jsme si myslely, že by mělo. Všechny naše svaly se bouřily, svíraly se a trhaly sebou, jako kdyby bojovaly se smrtí.

My jsme nebojovaly. Nechaly jsme se unášet a čekaly jsme, naše myšlenky procházely skrz vzpomínky a zase se beze smyslu vracely do přítomnosti. Dokud jsme ještě dokázaly jasně myslet, zpívaly jsme si v hlavě ukolébavku. Byla to ta, kterou jsme používaly, abychom uklidnily Jamieho, když byla země moc tvrdá, když byl vzduch moc studený nebo když strach byl moc velký, aby mohl spát. Cítily jsme jeho hlavu přesně v prohlubni pod naším ramenem a obrys jeho zad na naší ruce. A najednou to vypadalo, jako kdyby se naše hlava houpala na nějakém větším rameni a jako by nejaká nová ukolébavka uklidňovala *nás*.

Naše víčka zčernala, ale nebylo to smrtí. Byla noc a to nás rozesmutnělo. Bez denního horka pravděpodobně vydržíme déle.

Dlouho byla tma a ticho. A potom jsme uslyšely zvuk.

Téměř jsme ho nevnímaly. Nebyly jsme si jisté, jestli jsme si ho nepředstavovaly. Nakonec, možná to byl kojot. Nechtěly jsme to? Nevěděly jsme. Ztratily jsme nit našich myšlenek a na zvuk jsme zapomněly.

Něco s námi zatřáslo, zatahalo nás za znecitlivělé ruce, táhlo je to. Nedokázaly jsme zformulovat slova, abychom si přály, ať to je rychlé. Čekaly jsme na to, až se do nás zaříznou zuby. Místo toho se ale tahání změnilo na tlačení a naše tvář se otočila směrem k nebi.

Polilo nám to tvář – bylo to mokré, chladné a nemožné. Káplo nám to na oči a smylo to z nich špínu. Naše víčka se zachvěla, zamrkaly jsme proti tomu kapání.

Nestaraly jsme se o špínu v našich očích. Naše brada se zvedla, zoufale hledala, naše rty se se slepou, ubohou slabostí rozevřely a znovu zavřely, jako kdybychom byly čerstvě vylíhnutý ptáček.

Myslely jsme si, že slyšíme povzdech.

Potom se nám do pusy začala lít voda a my jsme ji polykaly a dusily se jí. Když jsme se začaly dusit, voda zmizela, a naše slabé ruce se zvedly, aby se po ní natáhly. Na naše záda dopadaly těžké rány, dokud jsme zase nemohly dýchat. Naše ruce stále chytaly vzduch, hledaly vodu.

Tentokrát jsme určitě slyšely povzdech.

Něco se přitisklo na naše rozpraskané rty a voda začala znovu téct. Hltaly jsme, ale tentokrát jsme byly opatrné, abychom ji nevdechly. Ne že by nám vadilo, kdybychom se začaly dusit, ale nechtěly jsme, aby voda zase zmizela.

Pily jsme, dokud nás z toho nebolel žaludek. Voda přestala téct a my jsme chraptivě zasténaly. K našim rtům byl přitisknut další okraj a my jsme zoufale pily, dokud také nebyl prázdný.

Naše břicho by s dalším lokem prasklo, ale my jsme zamrkaly, snažily se zaostřit zrak, abychom se mohly rozhlédnout, jestli nenajdeme ještě. Byla tma, neviděly jsme jedinou hvězdu. Nad námi se naklonila postava, tmavší než noc.

Slyšely jsme zvuk, jako by se jedna látka třela o jinou a jako by se sypal písek. Postava se odklonila a my jsme uslyšely ostré trhnutí – zvuk zipu, byl ohlušující v absolutním nočním tichu.

Jako čepel nám do očí řízlo světlo. Zasténaly jsme bolestí a naše ruka vylétla do vzduchu, aby zakryla naše zavřené oči. I za našimi víčky bylo světlo moc jasné. Světlo zmizelo a my jsme na tváři cítily, jak si ta postava povzdechla.

Opatrně jsme otevřely oči, byly jsme více slepé než předtím. Ať už nás pozoroval kdokoliv, seděl velmi klidně a nic neřekl. Začaly jsme cítit napětí té chvíle, ale připadalo nám, že je velmi daleko, mimo nás. Bylo velmi těžké myslet na něco jiného než na vodu v našem žaludku a na to, kde bychom mohly najít další. Snažily jsme se soustředit, abychom viděly, kdo nás zachránil.

První věc, kterou jsme byly schopné po pár minutách mrkání a mhouření očí rozeznat, byl tlustý proud něčeho bílého, které splýval z tmavé tváře, miliony bílých střípků svítících nocí. Jakmile jsme pochopily, že to jsou vousy – chaoticky jsme si pomyslely, že vypadají jako ty, co má Santa Claus – ostatní části obličeje nahradila naše vzpomínka. Všechno zapadlo na své místo: velký, rozpláclý nos, široké lícní kosti, tlusté bílé obočí, oči, hluboko zasazené do vrásčité kůže. Přestože jsme z každého toho rysu viděly jenom náznak, věděly jsme, jak by je ukázalo světlo.

„Strýčku Jebe," zaskřehotaly jsme překvapeně. „Tys nás našel."

Strýček Jeb, který dřepěl vedle nás, se zhoupl, když jsme řekly jeho jméno.

„No, to teda," řekl a jeho drsný hlas s sebou přinesl stovky vzpomínek. „No, to je teda bordel."

13.kapitola – Odsouzená (Sentenced)

„Jsou tady?" Vykašlaly jsme ta slova – vytryskly z nás jako předtím voda z našich plic. Po vodě nás zajímala jenom tahle otázka. „Zvládli to?"

Ve tmě jsem nedokázala přečíst výraz na strýčkově tváři. „Kdo?" zeptal se.

„Jamie, Jared!" Náš šepot pálil jako křik. „Jared byl s Jamiem. S naším bratrem! Jsou tady? Přišli? Našli jste je taky?"

Ani se nezamyslel.

„Ne." Jeho odpověď byla prudká a nebyl v ní vůbec žádný soucit, nebyl v ní vůbec žádný cit.

„Ne," zašeptaly jsme. Neopakovaly jsme to, co řekl, protestovaly jsme proti navrácení života. K čemu to bylo? Zavřely jsme oči a poddaly se bolesti našeho těla. Nechaly jsme ji, aby nahradila bolest v naší mysli.

„Poslyš," řekl za chvíli strýček Jeb. „Já, ehm, musím něco udělat. Odpočiň si a já se pro tebe vrátím."

Nerozuměly jsme jeho slovům, jenom jsme slyšely jejich zvuk. Naše oči zůstaly zavřené. Jeho kroky tiše odkřupaly. Nedokázaly jsme říct kterým směrem. Nezajímalo nás to.

Byli pryč. Nebyl způsob, jak bychom je mohly najít, nebyla naděje. Jared a Jamie zmizeli, udělali to, co velmi dobře uměli, a my už je nikdy neuvidíme.

Voda a chladnější noční vzduch nám pomohly, a to jsme nechtěly. Přetočily jsme se a znovu zabořily obličej do písku. Byly jsme tak vyčerpané, víc než vyčerpané, bylo to něco hlubšího, bolestivějšího. Samozřejmě, že jsme mohly spát. Všechno, co jsme pro to musely udělat, bylo nemyslet. To jsme mohly.

A udělali jsme to.

Když jsme se probudily, pořád byla noc, ale na východním obzoru už začínal úsvit – hory byly olemovány mdlou červení. Naše pusa chutnala po prachu a nejdřív jsme si byly jisté, že se nám příchod strýčka Jeba jen zdál. Samozřejmě.

Naše hlava byla tohle ráno jasnější a rychle jsme si všimly, že vedle naší pravé tváře je zvláštní stín – něco, co nebyl ani kámen, ani kaktus. Dotkly jsme se toho, bylo to tvrdé a hladké. Šťouchly jsme do toho a zevnitř se ozval nádherný zvuk šplouchající vody.

Strýček Jeb byl skutečný a nechal nám tu polní lahev.

Opatrně jsme se posadily, překvapené, že jsme se nerozlomily jako uschlá větev. Vlastně nám bylo lépe. Voda musela mít dost času, aby se propracovala naším tělem. Bolest byla teď tupá a poprvé po dlouhé době jsme znovu měly hlad.

Naše prsty byly ztuhlé a nešikovné, když jsem se snažila odšroubovat víčko od lahve. Nebyla úplně plná, ale bylo jí tam dost, aby zvlažila stěny mého žaludku – musel se scvrknout. Vypily jsme ji všechnu; kašlaly jsme na příděly.

Upustily jsme kovovou lahev do písku, krajinou tichou před nastávajícím svítáním se rozlehl dutý zvuk, jak dopadla. Znovu jsme se cítily vzhůru. Povzdechly jsme si, radši bychom byly v bezvědomí, a nechaly jsme naši hlavu spadnout na ruce. Co teď?

„Proč jsi tomu dal vodu, Jebe?" chtěl vědět naštvaný hlas, byl blízko za našimi zády.

Otočily jsme se a posadily se na kolena. To, co jsme uviděly, přinutilo naše srdce poskočit a naše vědomí se rozdělilo.

V půlkruhu kolem místa, kde jsem klečela pod svým stromem, stálo osm lidí. Nebylo pochyby, byli to lidé, všichni. Nikdy jsem neviděla tváře zkřivené do takových výrazů – ne u svého druhu. Jejich rty byly zkroucené nenávistí, zuby měli vyceněné a zatnuté jako divoká zvířata. Jejich obočí byla nízko nad zuřivě planoucíma očima.

Šest mužů a dvě ženy, někteří velmi velcí, většina větší než já. Cítila jsem, jak mi z tváře zmizela všechna krev, když jsem uviděla, co nadbytečného drželi v rukou – každý pevně držel nějakou věc, zdviženou před sebou. Drželi zbraně. Někteří měli čepele – nějaké krátké, jako ty, co jsem měla doma v kuchyni, a některé byly delší, jedna dokonce

obrovská, hrozivá. Tenhle nůž by v kuchyni nebyl nanic. Melanie mi nabídla jméno: *mačeta*.

Jiní drželi dlouhé tyče, některé kovové, jiné dřevěné. Kyje.

V jejich středu jsem rozeznala strýčka Jeba. V ruce volně držel věc, kterou jsem osobně nikdy neviděla, jenom v Melaniiných vzpomínkách, jako ten velký nůž. Byla to puška.

Viděla jsem hrůzu, ale Melanie to sledovala se zájmem, její mysl žasla nad jejich počtem. Osm lidských přeživších. Myslela si, že Jeb je sám, nebo, v tom nejlepším případě, se dvěma dalšími. Vidět tolik lidí naživu ji naplnilo radostí.

Jsi idiot, řekla jsem jí. *Podívej se na ně. Podívej se.*

Přinutila jsem ji, aby se na to podívala mýma očima: aby viděla ty hrozivé stíny ve špinavých džínech a lehkých bavlněných košilích, hnědých od prachu. Mohli to být lidé – jak to slovo chápala ona – jednou, ale v tuhle chvíli byli něco jiného. Byli to barbaři, netvoři. Stáli nad námi a chtěli krev.

Ve všech jejich očích visel rozsudek smrti.

Melanie tohle všechno viděla a, sice zdráhavě, musela přiznat, že mám pravdu. V tuhle chvíli byli její milovaní lidé ti nejhorší – jako ty příběhy z novin, které jsme viděly v tom opuštěném srubu. Dívaly jsme se na zabijáky.

Měly jsme být moudřejší; měly jsme zemřít už včera.

Proč by nás strýček Jeb držel naživu kvůli tomuhle?

Při té myšlence jsem se zachvěla. Přeskočila jsem historii lidské brutality. Neměla jsem na to žaludek. Možná jsem se o ni měla zajímat víc. Věděla jsem, že lidé měli důvody, pro nechávali své nepřátele naživu, alespoň na chvíli. Věci, které chtěly od jejich myslí nebo od jejich těl…

Samozřejmě, že mi to hned vytanulo v mysli – to tajemství, které ode mě budou chtít. To, které jim nikdy, nikdy nemohu prozradit. Nezáleží na tom, co mi udělají. Budu se muset zabít jako první.

Nedovolila jsem, aby Melanie viděla to tajemství, které jsem střežila. Použila jsem proti ní její vlastní obranu a v hlavě jsem si postavila zeď, abych se za ní mohla schovat,

když jsem o té informaci přemýšlela, poprvé od vložení. Neměla jsem žádný důvod o tom dřív přemýšlet.

Melanie byla na druhé straně zdi sotva zvědavá; ani se nesnažila ji prolomit. Bylo toho tolik, na co se teď musela soustředit, než aby se zajímala o to, že ona nebyla jediná, kdo si nechával nějaké informace pro sebe.

Záleželo vůbec na tom, že jsem chránila svá tajemství před ní? Nebyla jsem tak silná jako Melanie; nepochybovala jsem o tom, že by vydržela mučení. Kolik bolesti snesu já, než jim dám, co budou chtít?

Zvedl se mi žaludek. Sebevražda byla odpudivá možnost – horší, protože by to byla i vražda. Melanie by toho byla součástí ať by to bylo už mučení nebo smrti. Počkám, dokud si budu jistá, že nemám žádnou jinou možnost.

Ne, to nemůžou. Strýček Jeb by je nikdy nenechal mi ublížit.

Strýček Jeb neví, že tu jsi, připomněla jsem jí.

Tak mu to řekni!

Podívala jsem se na tvář toho starého muže. Díky jeho dlouhým vousům jsem neviděla jeho pusu, ale jeho oči nevypadaly, že by hořely jako oči ostatních. Koutkem oka jsem viděla, jak se pár mužů podívalo ze mě na něho. Čekali, až jim odpoví na otázku, díky které jsem si jich všimla. Strýček Jeb na mě upíral upřený pohled a je ignoroval.

Nemůžu mu to říct, Melanie. Nevěřil by mi. A kdyby si mysleli, že jim lžu, došli by k závěru, že jsem Hledač. Musí být dost zkušení na to, aby věděli, že jenom Hledač ba sem přišel se lží, s vymyšleným příběhem, aby k nim mohl proniknout.

Melanie došlo, že mluvím pravdu. Už jenom slovo *Hledač* ji přinutilo sebou nenávistně trhnout a věděla, že by tito cizinci reagovali stejně.

Stejně na tom nezáleží. Jsem duše – to jim stačí.

Ten s mačetou – největší z mužů, černovlasý, se zvláštně čistou kůží a čilýma modrýma očima – vydal znechucený zvuk a odplivl si na zem. Udělal jeden krok dopředu a pomalu zvedl čepel.

Bude to lepší rychleji než pomalu. Bude to lepší, když nás zabije tahle surová ruka a ne moje. Bude lepší, že nezemřu jako násilný tvor, odpovědná za Melaniinu krev stejně tak jako za svou vlastní.

„Počkej, Kyle." Jebova slova nebyla uspěchaná, byla skoro bezmyšlenkovitá, ale ten velký muž se zastavil. Ušklíbl se a otočil se k Melaniinu strýčkovi.

„Proč? Říkal jsi, že jsi to kontroloval. Je jednou z nich."

Ten hlas jsem poznala. Byl to ten samý, který se Jeba ptal, proč mi dal vodu.

„Vlastně ano, to určitě je. Ale je to trochu komplikované."

„Jak?" zeptal se jiný muž. Stál vedle toho velkého, černovlasého Kyla a byl mu tak podobný, že to museli být bratři.

„Víte, je to také moje neteř."

„Ne, už není," řekl Kyle rozhodně. Znovu si odplivl a udělal další opatrný krok ke mně, nůž připravený. Z toho, jak se nakláněl dopředu, jsem poznala, že tentokrát už ho slova nezastaví. Zavřela jsem oči.

Slyšela jsem dvě ostrá kovová cvaknutí a potom někdo zalapal po dechu. Moje oči se znovu otevřely.

„Řekl jsem počkej, Kyle." Hlas strýčka Jeba byl pořád uvolněný, ale svou dlouhou pušku teď držel pevně v rukou a mířil s ní na Kylova záda. Kyle znehybněl jenom kousek ode mě; jeho mačeta nehybně visela nad jeho ramenem.

„Jebe," řekl jeho bratr zděšeně. „Co to děláš?"

„Jdi pryč od té holky, Kyle."

Kyle se k nám otočil zády a vztekle se podíval na Jeba. „Není to *holka*, Jebe!"

Jeb pokrčil rameny; pušku stále držel pevně v rukou a mířil s ní na Kyla „Musíme prodiskutovat určité věci."

„Doktor by se od toho mohl něco naučit," navrhl nevrlý ženský hlas.

Při těch slovech jsem se přikrčila, slyšela jsem v nich své největší obavy. Když mě před chvílí jeb nazval svou neteří, bláhově jsem nechala vzplanout malý plamínek naděje –

možná se dočkám soucitu. Byla jsem hloupá, když jsem si to myslela, i když jenom na pár vteřin. Smrt bude jediným soucitem, ve který jsem od těchhle tvorů mohla doufat.

Podívala jsem se na tu ženu, která teď promluvila, a překvapilo mě, že byla tak stará, jako Jeb, možná i starší. Její vlasy byly tmavě šedé, spíš než bílé, proto jsem si jejího věku předtím nevšimla. Její tvář byla plná vrásek a všechny teď byly poznamenané zlobou. Ale za těmito čárami bylo něco povědomého.

Melanie si spojila tuhle cizí tvář s jinou, hladší tváří ze svých vzpomínek.

„Této Maggie? Ty jsi tady? Jak? Je Sharon – “ ta slova patřila jenom Melanie, ale vylétla mi z pusy, a já jsem nebyla schopná tomu zabránit. To, jak jsme se sblížily za tu dlouhou dobu strávenou v poušti, ji posílilo, nebo mě oslabilo. Nebo to bylo prostě jenom tím, že jsem se soustředila víc na to, odkud přilétne smrtelná rána. Připravovala jsem se na naši vraždu a ona se radovala z rodinného setkání.

Melanie stihla dokončit jenom půlku svého překvapeného výkřiku. Letitá žena jménem Maggie se vrhla dopředu s rychlostí, která naprosto odporovala jejímu křehkému vzezření. Nezvedla ruku, ve které držela černé páčidlo. To byla ruka, na kterou jsem se dívala, takže jsem neviděla její druhou ruku, když se natáhla a tvrdě mě praštila do tváře.

Moje hlava se zhoupla dozadu a pak znovu dopředu. Praštila mě znovu.

„*Neoklameš* nás, parazite. Víme, jak pracujete. Víme, jak dobře nás dovedete napodobit.”

Cítila jsem v puse krev.

Už to nedělej, vynadala jsem Melanie. *Říkala jsem ti, co si budou myslet.*

Melanie byla moc šokovaná na to, aby mohla odpovědět.

„No tak, Maggie,” začal Jeb uklidňujícím tónem.

„Žádné ‚No tak, Maggie‘, ty starý blázne! Pravděpodobně k nám přivedla celé regimenty.” Couvala a její oči se snažily

zhodnotit mou nehybnost, jako kdybych byla svinutý had. Zastavila se vedle svého bratra.

„Nikoho nevidím," odsekl Jeb. *„Hej!"* vykřikl a já jsem sebou překvapeně trhla. Nebyla jsem sama. Jeb zamával levou rukou nad hlavou, ale pušku stále pevně držel v pravé. *„Tady jsme!"*

„Zmlkni," zavrčel Maggie a strčila do něho. Přestože jsem měla dobrý důvod věřit, že byla silná, Jeb ani nezakolísal.

„Je sama, Mag. Byla skoro mrtvá, když jsem ji našel – ani teď není v nejlepší formě. Stonožky neposílají své druhy na smrt. Přišli by mnohem dřív než já. Ať už e kdokoliv jiný, je sama."

V hlavě jsem viděla obrázek dlouhého, mnohonohého hmyzu, ale nedokázala jsem si to spojit.

Mluví o tobě, přeložila to Melanie. Položila obrázek toho odporného brouka vedle mé vzpomínky na jasně stříbrnou duši. Neviděla jsem žádnou podobnost.

Zajímalo by mě, jak ví, jak vypadáte, přemýšlela Melanie nepřítomně. Moje vzpomínky na to, jak doopravdy vypadají duše, byly pro ni na začátku nové.

Neměla jsem čas na to, přemýšlet s ní. Jeb šel směrem ke mně a ostatní byli kousek za ním. Kylova ruka ležela na Jebově rameni, připravená ho buď zastavit, nebo ho odsunout z cesty, to jsem nedovedla říct. Ostražitě jsem ji pozorovala a čekala, až mě udeří.

„Pojď," vybídl mě jemně. „Kdybych tě bejval moh' nést tak daleko, odnes' bych tě domů už včera. Budeš muset jít sama."

„Ne!" zavrčel Kyle.

„Beru ji zpátky," řekl Jeb a poprvé jsem v jeho hlase slyšela hrubší tón. Viděla jsem, jak se jeho rty pod vousy zatnuly v tvrdohlavou čáru.

„Jebe!" protestovala Maggie.

„Je to můj dům, Mag. Udělám, co budu chtít."

„Ty starý blázne!" vykřikla znovu.

Jeb se natáhl a popadl mou ruku, která byla do té doby podél mého těla a zatnutá v pěst. Vytáhl mě na nohy. Nebylo to hrubé; vypadalo to jenom jako kdyby pospíchal. Ale nebylo to horší, když se snažil můj život prodloužit, ať už měl pro to jakýkoliv důvod?

Zapotácela jsem se. Necítila jsem nohy – jenom brnění, jak dolů proudila krev.

Za sebou jsem uslyšela nespokojené zasyčení. Přišlo z více úst než jen z jedněch.

„Dobře, ať už jsi kdokoliv," řekl mi, jeho hlas pořád milý. „Jdeme pryč, než tu bude moc horko."

Muž, který musel být Kylův bratr položil Jebovi ruku na rameno.

„Nemůžeš tomu ukázat, kde žijeme, Jebe."

„Myslím, že na tom nezáleží," řekla tvrdě Maggie. „Nedostane šanci o tom někomu říct."

Jeb si povzdechl a sundal si z krku – kde byl schovaný za jeho vousy – ochranný šátek.

„To je bláhové," zamumlal, ale sroloval ten špinavý kus látky, ztvrdlý uschlým potem, a udělal z něho pásku na oči.

Když mi ho uvazoval, ani jsem se nepohnula, a bojovala s panikou, která vzrostla, když už jsem své nepřátele nemohla vidět.

Nic jsem neviděla, ale věděla jsem, že to byl Jeb, kdo mi položil ruku na záda a vedl mě; nikdo z ostatních by nebyl tak mírný.

Dali jsme se do pohybu, připadalo mi, že na sever. Nejdřív nikdo nemluvil – slyšela jsem jenom, jak se pod mnoha chodidly přesypává písek. Země byla rovná, ale já jsem znovu a znovu zakopávala. Jeb byl trpělivý; jeho ruka mě vedla skoro galantně.

Cítila jsem, jak slunce stoupá, když jsme šli. Některé kroky byly rychlejší než jiné. Posouvaly se před nás, až už jsem je skoro neslyšela. Znělo to, jako by se mnou a s Jebem zůstala jenom menšina. Nemohlo to vypadat, že potřebuji

hodně stráží – byla jsem slabá hlady a při každém kroku jsem se zakymácela; moje mysl byla omámená a prázdná.

„Neplánuješ mu to povědět, nebo ano?"

Byl to Maggiin hlas; byl pár kroků za mnou a zněl jako obvinění.

„Má právo to vědět," odpověděl Jeb. Do jeho hlasu se vrátil tvrdohlavý podtón.

„To, co děláš, ke kruté, Jebediahu."

„Život je krutý, Magnolie."

Bylo těžké říct, který z nich je děsivější. Byl to Jeb, který vypadal, že mě chce udržet naživu? Nebo Maggie, která jako první navrhla *doktora* – označení, které mě naplnilo instinktivním strachem, ze kterého se zvedal žaludek – ale která vypadala, že si dělá větší starosti ohledně krutosti než její bratr?

Dalších pár hodin jsme šli mlčky. Když se pode mnou podlomily nohy, Jeb mě položil na zem a u rtů mi podržel polní lahev, jako posledně.

„Řekni, až budeš připravená," řekl mi. Jeho hlas zněl mile, i když jsem věděla, že jsem si to vyložila špatně.

Někdo si netrpělivě povzdechl.

„Proč to děláš, Jebe?" zeptal se nějaký muž. Už jsem ten hlas slyšela; byl to jeden z těch bratrů. „Pro Doktora? Tos mohl Kylovi prostě říct. Nemusel jsi na něho mířit."

„Kyle potřebuje, aby se na něho mířilo častějc," zamumlal Jeb.

„Prosím, řekni, že to není ze soucitu," pokračoval ten muž. „Po tom všem, cos viděl…"

„Kdybych se po tom všem, co jsem viděl, nenaučil slitování, za moc bych nestál. Ale ne, nejde o soucit. Kdybych měl s tímhle ubohým tvorem dostatečný soucit, nechal bych ji zemřít."

I přes horký vzduch, který nás obklopoval, jsem se roztřásla.

„Tak teda co?" chtěl vědět Kylův bratr.

Dlouho bylo ticho a potom se Jebova ruka dotkla mojí. Chytla jsem se jí, potřebovala jsem pomoct dostat se zpátky na nohy. Druhou ruku mi položil na záda a znovu jsme se dali do pohybu.

„Zvědavost," odpověděl Jeb tiše.

Nikdo na to nic neřekl.

Jak jsme šli, přemýšlela jsem o pár jistých věcech. Zaprvé, nebyla jsem první duše, kterou chytili. Byla v tom rutina. Tenhle „Doktor" se snažil svou odpověď najít už dříve a od jiných.

Zadruhé, snažil se marně. Kdyby jakákoliv duše nechtěla spáchat sebevraždu, aby unikla jejich mučení, teď by mě nepotřebovali. Moje smrt by byla milosrdně rychlá.

Bylo zvláštní, že jsem se nedokázala přinutit ve víru v rychlý konec nebo to nějak ovlivnit. Bylo by to lehké, ani bych to nemusela dělat sama. Mohla bych jim prostě říct nějakou lež – předstírat, že jsem Hledač, říct jim, že mě mí kolegové zrovna teď stopují, mohla bych jim vyhrožovat, zastrašovat je. Nebo bych jim mohla říct pravdu – že Melanie přežila uvnitř mě a že to byla ona, kdo mě sem přivedl.

Viděli by jenom další lež, tak neodolatelnou – myšlenka, že by člověk mohl přežít i po vložení – tak lákavou v jejich postavení, tak vychytralou, že by tím spíš uvěřili, že jsem Hledač, než kdybych to řekla přímo. Viděli by v tom past, rychle by se mě zbavili a našli by si nové místo, kde by se schovali, daleko odsud.

Asi máš pravdu, souhlasila Melanie. *Já bych to tak udělala.*

Ale ještě mě nic nebolelo, takže bylo těžké přijmout jakoukoliv formu sebevraždy; můj pud sebezáchovy mi zalepil rty. Hlavou mi prolétla vzpomínka na mé poslední sezení s Utěšitelkou – bylo to v čase tak civilizovaném, že mi připadalo, jako kdyby to bylo na jiné planetě. Melanie mě vybízela k tomu, abych ji odstranila, byl to zdánlivý pokus o sebevraždu, ale jenom blaf. Vzpomněla jsem si na to, jak bylo na pohodlné židli těžké zvažovat smrt.

Včera večer jsme si s Melanie přály, abychom zemřely, a smrt od nás byla jenom pár centimetrů daleko. Teď, když jsem znovu stála na nohou, to bylo jiné.

Já také nechci zemřít, zašeptala Melanie. *Ale možná nemáš pravdu. Možná to není důvod, proč nás nechávají naživu. Nechápu, proč by to dělali…* Nechtěla si představovat věci, které by nám mohli udělat – byla jsem si jistá, že by přišla na horší než já. *Jakou odpověď by od tebe mohli tak moc chtít?*

Nikdy to neprozradím. Ani tobě, ani žádnému jinému člověku.

Smělé prohlášení. Ale stejně, ještě mě nic nebolelo…

Uběhla další hodina – slunce teď bylo přímo nad námi, cítila jsem jeho horko ve vlasech jako ohnivou korunu – a potom se zvuk změnil. Skřípavé kroky přede mnou, které jsem už skoro neslyšela, se změnily v ozvěnu. Jebova chodidla pořád ještě křupala po písku, stejně jako moje, ale někdo před námi šel už po jiném povrchu.

„Teď opatrně," varoval mě Jeb. „Pozor na hlavu."

Zaváhala jsem, nebyla jsem si jistá, na co mám dávat pozor nebo jak to vůbec mám udělat, když nevidím. Jeho ruka se zvedla z mých zad a zatlačila mi na hlavu, abych se přikrčila. Naklonila jsem se dopředu. Můj krk byl ztuhlý.

Postrčil mě znovu dopředu a já jsem slyšela, jak naše kroky už také dělají ozvěnu. Povrch nevypadal jako pískový, nehoupal se a nepropadal. Byl rovný a pevný.

Slunce bylo pryč – už mi nespalovalo kůži ani mě nepálilo ve vlasech.

Udělala jsem další krok a do tváře mi zavanul nový vzduch. Nebyl to vánek. Byl stojatý – *já* jsem vešla do *něho*. Suchý pouštní vzduch byl pryč. Tenhle vzduch byl stálý a chladnější. Byla v něm slabá stopa vlhkosti, plíseň, kterou jsem mohla cítit i vnímat.

V mysli mi vytanulo tolik otázek, a Melanie také. Chtěla se na ně zeptat, ale já jsem mlčela. Ani jedna z nás teď nemohla říct nic, co by nám pomohlo.

„Dobře, můžeš se narovnat," řekl mi Jeb.

Pomalu jsem zvedla hlavu.

I s páskou přes oči jsem dokázala říct, že okolo nás nebylo světlo. Kolem krajů šátku byla naprostá tma. Za sebou jsem slyšela netrpělivé šoupání nohou ostatních, jak čekali, až se pohnu dopředu.

„Tudy," řekl Jeb a znovu mě vedl. Naše kroky se odrážely jakoby zblízka – prostor, ve kterém jsme byli, musel být docela malý. Zjistila jsem, že se podvědomě krčím.

Šli jsme ještě pár kroků rovně a potom jsme prudce zatočili, jako kdybychom se měli otočit úplně do protisměru. Země se začala svažovat. Úhel se zvětšoval s každým krokem a Jeb mě chytil za ruku, abych nespadla. Nevím, jak dlouho jsem se klouzala a smýkala temnotou. Ale asi mi to připadalo déle, než to ve skutečnosti bylo, každá minuta byla zpomalovaná hrůzou, kterou jsem cítila.

Znovu jsme zatočili a znovu jsme začali stoupat. Moje nohy byly tak ztuhlé a tak zdřevěnělé, že jak byla cesta příkřejší, že mě Jeb musel nahoru napůl táhnout. Čím jsme šli dál, tím byl vzduch stále plesnivější a vlhčí, ale tma se nezměnila. Jediné zvuky, které jsem slyšela, byly naše kroky a jejich blízké ozvěny.

Cesta se narovnala a začala zatáčet a kroutit se jako had.

Konečně, konečně jsem kolem své pásky přes oči uviděla světlo. Přála jsem si, aby sklouzla dolů, bála jsem se sundat si ji sama. Připadalo mi, že bych nemusela být tak vyděšená, kdybych mohla *vidět*, kde to jsem a kdo je tu se mnou.

Spolu se světlem přišel hluk. Zvláštní hluk, takové tiché, bublavé hučení. Znělo to skoro jako vodopád.

Jak jsme šli, bylo bublání stále hlasitější, a čím jsme byli blíž, tím méně to znělo jako voda. Bylo velmi různorodé, mísily se hluboké a vysoké zvuky a doplňovala je ozvěna. Kdyby to nebylo tak hlasité, znělo by to jako horší verze monotónní hudby, kterou jsem slýchala a také zpívala na Zpívajícím světě. Tma za šátkem, který jsem měla přes oči,

tomu také nasvědčovala, souhlasila s mou vzpomínkou, vzpomínkou na slepotu.

Melanie té kakofonii porozuměla dřív než já. Nikdy dříve jsem ten zvuk neslyšela, protože jsem se nikdy dříve nesetkala s lidmi.

Je to hádka, uvědomila si. *Zní to, jako kdyby se hodně lidí hádalo.*

Melanie ty hlasy přitahovaly. Bylo tu tedy víc lidí? Když jsme jich viděly jenom osm, byly jsme obě velmi překvapené. Co to bylo za místo?

Cítila jsem na krku něčí ruce a plaše jsem ucukla.

„No tak, klid," řekl Jeb a sundal mi z očí šátek.

Pomalu jsem zamrkala a stíny kolem mě se zvolna začaly měnit ve věci, které jsem poznávala: hrubé, nerovné zdi; hrbolatý strop; ošoupaná, zaprášená podlaha. Byli jsme v podzemí, v nějakém přírodním jeskyním útvaru. Nemohli jsme být tak moc hluboko. Myslela jsem si, že jsme šli do kopce mnohem déle než skopce.

Zdi a strop byly tmavé, měly zvláštní, fialovo-hnědý odstín a byly plné děr a prohlubní, že vypadaly jako ementál. Kraje nižších děr byly ohlazené, ale kulaté díry nad mou hlavou byly mnohem jasnější, jejich hrany vypadaly velmi ostře.

Světlo přicházelo z kulaté díry před námi a její tvar byl podobný těm okolo mě, až na to, že byla větší. Tohle byl vchod, dveře do jasnějšího prostoru. Melanie byla nedočkavá, fascinovaná možností, že by tu mohlo být víc lidí. Já jsem se držela zpátky, najednou jsem byla znepokojená, připadalo mi, že slepota by teď byla lepší.

Jeb si povzdechl. „Promiň," zamumlal tak tiše, že jsem si byla jistá, že to nikdo kromě mě neslyšel.

Snažila jsem se polknout, ale nemohla jsem. Začala se mi točit hlava, ale to mohlo být z hladu. Ruce se mi třásly jako listy stromů, když zavane lehký větřík, když mě Jeb strčil do té velké díry.

Tunel se rozšířil do místnosti tak obrovské, že jsem nejdřív nedokázala pochopit, co mi to moje oči vlastně říkají. Strop byl tak jasný a tak vysoký – vypadal jako umělé nebe. Snažila jsem se zjistit, co ho osvětlovalo, ale paprsky světla, které na mě dopadaly, byly tak ostré, až mě bolely oči.

Čekala jsem, že tu bude to bublání ještě hlasitější, ale najednou bylo v té velké jeskyni mrtvé ticho.

Podlaha byla v porovnání s oslnivým stropem daleko nade mnou mdlá. Mým očím chvíli trvalo, než si zvykly na světlo a než jsem viděla jasně.

Dav. Nebylo pro to jiné slovo – byl to dav lidí, kteří najednou stáli nehybně jako sochy a mlčeli, všichni na mě zírali s těmi stejnými planoucími pohledy plnými nenávisti, které jsem viděla za úsvitu.

Melanie byla moc ohromená na to, aby dělala něco jiného, než počítala. Deset, patnáct, dvacet… dvacet pět, dvacet šest, dvacet sedm…

Nezajímalo mě, kolik jich tu je. Snažila jsem se jí říct, jak málo na tom záleží. Nemusí jich být dvacet na to, aby mě zabili. Aby nás zabili. Snažila jsem se jí ukázat, jak nejistá byla naše budoucnost, ale ona má varování v tu chvíli vůbec neposlouchala. Byla ztracená v lidském světě, o kterém se jí ani nesnilo.

Jeden muž vystoupil z řady a moje oči se prudce otočily na jeho ruce, hledaly zbraň, kterou nesly. Jeho ruce byly sice zatnuté v pěsti, ale nebyla v nich žádná jiná hrozba. Moje oči, které si postupně zvykaly na oslepující světlo, najednou uviděly sluncem pozlacený odstín jeho kůže a pak jsem ji poznala.

Zvedla jsem oči k jeho tváři a dusila se náhlou nadějí, která mě omámila.

14.kapitola – Diskutovaná (Disputed)

To, že jsme ho tam teď viděly, po tom, co jsme přijaly, že už ho nikdy neuvidíme, po tom, co jsme uvěřily, že jsme ho navěky ztratily, bylo na nás moc. Znehybnělo mě to, nebyla jsem schopná reagovat. Chtěla jsem se podívat na strýčka Jeba, porozumět, proč mi v poušti odpověděl tak, že mi to zlomilo srdce, ale nedokázala jsem pohnout očima. Zírala jsem na Jaredovu tvář a nic jsem nechápala.

Melanie reagovala jinak.

„Jarede," vykřikla; vyznělo to jenom jako zaskřehotání, jak jsem měla bolavý krk.

Trhla mnou dopředu, podobně, jako to udělala v poušti, převzala kontrolu nad mým ztuhlým tělem. Jediný rozdíl byl v tom, že tentokrát k tomu použila sílu.

Nebyla jsem schopná ji dost rychle zastavit.

Kymácela se dopředu a zvedla mé ruce, aby se ho dotkla. V hlavě jsem na ni křičela, aby to nedělala, ale ona mě neposlouchala. Téměř si nebyla vědomá, že tu vůbec jsem.

Nikdo se ji nepokusil zastavit, když vrávorala směrem k němu. Nikdo kromě mě. Byla od něj jenom pár desítek centimetrů, ale stále neviděla to, co jsem viděla já. Neviděla, jak se jeho tvář změnila za tu dlouhou dobu, co byli od sebe odloučeni, jak ztvrdla, jak linie na ní teď směřovaly jinam. Neviděla, že ten podvědomý úsměv, který si pamatovala, by na tuhle novou tvář už nepasoval. Jenom jednou viděla, jak se jeho tvář změnila v temnou a nebezpečnou, a ten výraz, který tehdy viděla, nebyl nic v porovnání s tím, který jsem já viděla teď. Neviděla, nebo ji to možná nezajímalo.

Dosáhl dál než já.

Než melanie mohla přinutit mé prsty, aby se ho dotkly, jeho ruka vystřelila nahoru a jejím hřbetem mě praštil do tváře. Ten úder byl tak prudký, že jsem cítila, jak se pode mnou podlamují nohy a potom moje hlava dopadla na tvrdou kamennou zem. Slyšela jsem duté zvuky, jak na zem dopadal zbytek mého těla, ale necítila jsem to. Moje oči se protočily směrem dozadu do mé hlavy a v uších mi zněl zvonivý zvuk.

Bojovala jsem se závratí a snažila se nepropadnout se do bezvědomí.

Pošetilé, pošetilé, fňukala jsem směrem k Melanii. Říkala *jsem ti, abys to nedělala!*

Jared je tady, Jared žije, Jared je tady. Mluvila z cesty, prozpěvovala ta slova, jako kdyby to byl text nějaké písničky.

Snažila jsem se zaostřit zrak, ale ten zvláštní strop byl oslepující. Otočila jsem hlavu pryč od světla a spolkla vzlyk, který se dral z mých úst, když mě zaplavila bolestná agonie z toho pohybu.

Sotva jsem dokázala snést bolest z tohohle bezděčného úderu. Jakou mám vůbec naději odolat nějakému intenzivnímu, promyšlenému náporu?

Vedle mě se pohnuly něčí nohy; moje oči začaly instinktivně hledat hrozbu a já jsem uviděla, jak nade mnou stojí strýček Jeb. Napůl ke mně natáhl jednu ruku, ale zaváhal a podíval se stranou. Trochu jsem zvedla hlavu a potlačila další zasténání, abych se podívala, co viděl.

Jared šel směrem k nám a jeho tvář vypadala stejně jako tváře těch barbarů tam na poušti – jenom byla ve svém vzteku spíš krásná než děsivá. Moje srdce se na chvíli zastavilo. Potom začalo bít nepravidelně a já jsem se chtěla sama sobě vysmát. Záleželo na tom, že byl krásný, že jsem ho milovala, když mě chtěl zabít?

Zírala jsem na vraždu v jeho výrazu a zkusila jsem v sobě vzbudit naději, že v něm vztek zvítězí nad účelností, ale opravdovému přání smrti jsem se vyhýbala.

Jeb a Jared se dlouho dívali jeden druhému do očí. Jaredova čelist se pevně sevřela a potom se zase uvolnila, ale Jebova tvář byla klidná. Mlčenlivé utkání skončilo, když Jared najednou rozzlobeně vydechl a udělal jeden krok zpátky.

Jeb se natáhl dolů, chytil mě za ruku a druhou mi podepřel záda, aby mi pomohl na nohy. Hlava mě bolela a motala se; žaludek se mi převracel. Pokud by už pár dní nebyl prázdný, asi bych zvracela. Bylo to, jako kdyby se moje nohy vůbec

nedotýkaly země. Zakolísala jsem a zhoupla se dopředu. Jeb mě narovnal a potom mě chytil za loket, aby mi zabránil spadnout.

Jared to všechno pozoroval s vyceněnými zuby. Melanie se znovu snažila získat kontrolu nad naším tělem, aby se mohla pohnout směrem k němu, jako idiot. Ale já už jsem se vzpamatovala z toho šoku, že jsem ho znovu viděla, a byla jsem chytřejší než v tu chvíli ona. Už mou obranu znovu neprorazila. Zavřela jsem ji za každou mříží, kterou jsem ve své mysli dokázala vytvořit.

Prostě buď zticha. Nevidíš, jak mě nesnáší? Cokoliv, co řekneš, to jenom zhorší. Jsme mrtvé.

Ale Jared žije, Jared je tady, prozpěvovala.

Ticho v jeskyni se rozpustilo; z každé strany teď byl slyšet šepot, všechny najednou, jako kdybych propásla nějaký pokyn. Nedokázala jsem z toho syčivého mumlání porozumět jedinému slovu.

Moje oči rychle objížděly dav lidí – všichni byli dospělí, nebyly tu žádné menší postavy, žádné děti. Srdce mě přitom zabolelo a melanie se mnou bojovala, aby se zeptala nahlas. Odhodlaně jsem ji umlčela. Nebylo tu nic k vidění, nic kromě zloby a nenávisti na tvářích cizinců, nebo zloba a nenávist v Jaredově tváři.

Dokud si šeptajícím davem neprorazil cestu jiný muž. Byl štíhlý a vysoký, jeho kosti byly pod kůží vidět zřetelněji než u ostatních. Jeho vlasy byly umyté, buď světle hnědá, nebo tmavá, nepopsatelná blond. Stejně jako jeho uhlazené vlasy a jeho dlouhé tělo, byly jeho rysy hubené a vlídné. V jeho tváři nebyla žádná zloba, a proto přitáhl mou pozornost.

Ostatní udělali tomu zjevně skromnému muži místo, jako kdyby mezi nimi měl nějaké zvláštní postavení. Jenom Jared se mu nepodrobil; stál na svém místě a upřeně se díval jenom na mě. Vysoký muž ho obešel, nevypadal, že by si vůbec všiml překážky v cestě víc, než by si všiml hromady kamení.

„Dobře, dobře," řekl zvláštně veselým hlasem, když obešel Jareda a postavil se čelem ke mně. „Jsem tady. Co tu máme?"

Byla to teta Maggie, kdo mu odpověděl, a současně se objevila vedle něho.

„Jeb to našel v poušti. Bývala to naše neteř Melanie. Asi to sledovalo pokyny, které jí dal." Hodila po Jaredovi sprostý pohled.

„Mm-hm," zamumlal ten vysoký, kostnatý muž a jeho oči mě zvědavě hodnotily. Bylo to zvláštní, to hodnocení. Vypadal, jako kdyby se mu to, co viděl, líbilo. Nedokázala jsem pochopit proč.

Můj pohled se otočil pryč od jeho a zavadila jsem jím o další ženu – mladou ženu, která mu nakukovala přes rameno a ruku měla položenou na jeho paži – přitáhly ho její jasně barevné vlasy.

Sharon! vykřikla Melanie.

Melaniina sestřenice viděla záblesk poznání v mých očích a její tvář ztvrdla.

Hrubě jsem Melanii zatlačila až do nejzazšího koutku své hlavy. *Pšššt!*

„Mm-hm," řekl znovu vysoký muž a přikývl. Natáhl ruku k mé tváři a vypadal překvapeně, když jsem uskočila a couvla až k Jebovi.

„To je v pořádku," řekl vysoký muž a trochu se povzbudivě usmál. „Já ti neublížím."

Znovu natáhl ruku. Jako předtím jsem se přitiskla k Jebovi, ale on ohnul ruku a postrčil mě dopředu. Vysoký muž se dotkl mé čelisti hned pod uchem, jeho prsty byly jemnější, než jsem čekala, a otočil mou tvář do strany. Cítila jsem, jak jeho prst přejel po čáře zezadu na mém krku, a uvědomila jsem si, že si prohlíží jizvu po mém vložení.

Koutkem oka jsem pozorovala Jaredovu tvář. To, co tento muž dělal, ho znervózňovalo a já jsem si myslela, že vím proč – jak musel tu slabou čáru na mém krku nenávidět.

Jared se mračil, ale překvapilo mě, že část zloby z jeho výrazu zmizela. Jeho obočí se stáhlo dohromady. Vypadal potom zmateně.

Vysoký muž odtáhl ruku a udělal krok zpátky. Jeho rty byly našpulené a oči mu plály nějakou výzvou.

„Až na to vyčerpání, dehydrataci a podvýživu vypadá dost zdravě. Myslím, že jsi do ní dostal dost vody, takže dehydratace nebude překážet. Dobře, tedy." Udělal rukama zvláštní, podvědomý pohyb, jako kdybys je myl. „Začneme."

Potom jeho slova a jeho krátké vyšetření najednou zapadly do sebe a já jsem porozuměla – tento vlídně vypadající muž, který mi teď slíbil, že mi neublíží, byl ten doktor.

Strýček Jeb si těžce povzdechl a zavřel oči.

Doktor napřáhl ruku a naznačil mi, abych se jí chytila. Sevřela jsem za zády ruce v pěst. Znovu se na mě opatrně podíval a hodnotil hrůzu v mých očích. Koutky jeho úst se stočily dolů, ale nemračil se. Zvažoval, jak pokračovat.

„Kyle, Iane?" zavolal a natáhl krk, aby prohledal shromáždění, jestli tam neuvidí ty, které volal. Zhoupla se pode mnou kolena, když jsem uviděla dva černovlasé bratry, jak se prodírají davem.

„Myslím, že potřebuji pomoc. Možná, kdybyste nesli – " začal doktor, který už vedle Kyla nevypadal tak vysoký.

„Ne."

Všichni se otočili, aby se podívali, odkud ten nesouhlas přišel. Já jsem se nepotřebovala dívat, protože jsem ten hlas poznala. Ale stejně jsem se na něho podívala.

Jaredovo obočí bylo stažené nad jeho očima; jeho ústa byla zkroucená do zvláštního úšklebku. Přes jeho tvář přeběhlo tolik emocí, žádná ale nepřevažovala. Zlost, vzdor, zmatek, nenávist, strach… bolest.

Doktor překvapeně zamrkal. „Jarede? Je tu někam problém?"

„Ano."

Všichni čekali. Jeb, stojící vedle mě, se snažil udržet koutky úst dole, jako kdyby se snažily zvednout do úšklebku.

Pokud to byl ten případ, měl ten starý pán zvláštní smysl pro humor.

„A to je?" zeptal se doktor.

Jared odpověděl skrz zatnuté zuby. „Řeknu ti, jaký je tu problém, Doktore. Jaký je rozdíl mezi tím, že ti to necháme, a tím, že tomu Jeb prožene kulku hlavou?"

Zachvěla jsem se. Jeb mi popleskal ruku.

Doktor znovu zamrkal. „No," bylo všechno, co řekl.

Jared si na svou otázku sám odpověděl. „Rozdíl je ten, že když to Jeb zabije, alespoň to zemře čestně."

„Jarede." Doktorův hlas byl uklidňující, byl to stejný tón, jakým předtím mluvil na mě. „Pokaždé se toho tolik naučíme. Možná, že tentokrát –"

„Ha!" odfrkl si Jared. „Já ale žádný pokrok nevidím, Doktore."

Jared nás bude chránit, pomyslela si slabě melanie.

Bylo těžké soustředit se na zformování slov. *Ne nás, jenom tvoje tělo.*

To stačí… Její hlas zněl jako z velké dálky, jako kdyby vůbec nebyl v mé pulzující hlavě.

Sharon udělala krok dopředu, takže stála napůl před doktorem. Její postoj byl zvláštní, ochranitelský.

„Není důvod promarnit tu příležitost," řekla divoce. „Všichni si uvědomujeme, že je to pro tebe těžké, Jarede, ale nakonec to stejně není tvoje rozhodnutí. Musíme zvážit, co je nejlepší pro většinu."

Jared se na ní zlostně podíval. „Ne." To slovo bylo pouhé zavrčení.

Věděla jsem, že to slovo nezašeptal, ale přesto v mé hlavě znělo velice tiše. Vlastně bylo najednou všechno tiché. Sharoniny rty se pohybovaly, její prst zlomyslně ukazoval na Jareda, ale všechno, co jsem slyšela, bylo jemné syčení. Nikdo z nich neudělal ani jeden krok, ale vypadalo, jako by se ode mě vzdalovali.

Viděla jsem, jak tmavovlasí bratři udělali s naštvanými výrazy krok směrem k Jaredovi. Cítila jsem, jak se moje ruka

snaží se zvednout, aby jim v tom zabránila, ale jenom sebou ochable škubla. Jaredova tvář zrudla, když otevřel pusu, a šlachy na jeho krku se napjaly, jako kdyby křičel, ale já jsem nic neslyšela. Jeb pustil mou ruku a já jsem uviděla hlaveň pušky, jak se vedle mě zvedá. Přikrčila jsem se před ní, i když nebyla namířená na mě, to narušilo mou rovnováhu a najednou jsem viděla, jak se místnost pomalu naklání na jednu stranu.

„Jamie," povzdechla jsem si, když mi před očima začalo mizet světlo.

Jaredova tvář byla najednou velmi blízko, nakláněl se nade mnou s divokým výrazem.

„Jamie?" vydechla jsem znovu, tentokrát to byla otázka. „Jamie?"

Odněkud z dálky mi odpověděl Jebův mrzutý hlas.

„To děcko se má fajn. Jared ho sem přivedl."

Podívala jsem se na Jaredovu utrápenou tvář, rychle mizící v temné mlze, která mi zaplavovala oči.

„Děkuji," zašeptala jsem.

A potom jsem byla ztracená v temnotě.

15.kapitola – Hlídaná (Guarded)

Když jsem přišla k sobě, nebyla jsem dezorientovaná. Věděla jsem přesně, kde jsem, ale nechala jsem zavřené oči a snažila se dýchat klidně. Chtěla jsem toho o svém okolí zjistit co nejvíc nez toho, abych dala najevo, že jsem vzhůru.

Měla jsem hlad. Můj žaludek se kroutil a svíral a vydával zvláštní zvuky. Pochybovala jsem, že by mě tyhle zvuky mohly prozradit – byla jsem si jistá, že si můj žaludek stěžoval, i když jsem spala.

Bolela mě hlava. Bylo nemožné říci, kolik té bolesti bylo z únavy a kolik měly na svědomí rány, které jsem dostala.

Ležela jsem na tvrdém povrchu. Byl hrubý a… hrbolatý. Nebyl rovný, ale zvláštně vyboulený, jako kdybych ležela v nějaké mělké míse. Nebylo to pohodlné. Zády a boky mi probíjela pulzující bolest, jak jsem byla stočená. Ta bolest byla pravděpodobně to, co mě probudilo; ještě jsem zdaleka nebyla odpočatá.

Byla tma – to jsem věděla i bez toho, abych otevřela oči. Nebyla to absolutní tma, ale přesto byla velká.

Vzduch byl ještě zatuchlejší, než předtím – byl vlhký a cítila jsem kovový zápach se zvláštní štiplavou pachutí, která mi ulpívala v krku. Bylo tu chladněji než v poušti, ale nesrovnatelná vlhkost způsobovala, že to bylo mnohem horší. Znovu jsem se potila, voda, kterou mi dal Jeb, si nacházela cestu ven mými póry.

Zblízka jsem slyšela ozvěnu svého dechu. Mohlo to být jenom proto, že jsem ležela blízko u zdi, ale hádala jsem, že jsem spíš byla ve velmi malém prostoru. Napjala jsem sluch a zjistila jsem, že ozvěna jde i z druhé strany.

Věděla jsem, že pravděpodobně stále jsem někde v tom systému jeskyní, kam mě přivedl Jeb, a byla jsem si docela jistá, že vím, co uvidím, až otevřu oči. Musela jsem být v nějaké malé díře v té fialovo-hnědé skále provrtané dírami jako ementál.

Kolem mě nebylo kromě zvuků, které vydávalo moje tělo, nic slyšet. Bála jsem se otevřít oči, a tak jsem se spoléhala

jenom na své uši a napínala je stále víc a víc. Ale nic jsem neslyšela, a to nedávalo smysl. Nenechali by mě tu bez strážce, nebo ano? Ať už by to byl strýček Jeb a jeho všudypřítomná puška nebo někdo méně soucitný. Nechat mě samotnou… to nešlo dohromady s jejich brutalitou, s jejich přirozeným strachem a nenávistí k tomu, co jsem zač.

Pokud…

Snažila jsem se polknout, ale hrdlo jsem měla sevřené hrůzou. Nenechali by mě samotnou. Ne, pokud by si nemysleli, že jsem mrtvá, nebo pokud by se neujistili, že budu. Ne, pokud v těchto jeskyních nebyla místa, odkud se nikdo nevrátil.

Obrázek mého okolí, který se mi v hlavě začal tvořit, se najednou závratně změnil. Viděla jsem sebe samu na dně nějaké hluboké šachty nebo zavalenou v uzavřené místnosti, která se podobala hrobce. Mé dýchání se zrychlilo, snažila jsem se zjistit, jestli mi náhodou nedochází kyslík. Svaly okolo mých plic se stáhly a naplnily je tak vzduchem pro nadcházející výkřik. Pevně jsem stiskla rty, aby mi neunikl.

Najednou se vedle mé hlavy ozval ostrý šoupavý zvuk.

Vyjekla jsem a ten zvuk se v malém prostoru hlasitě rozlehl. Moje oči se prudce otevřely a já ucukla od toho zlověstného zvuku, přitiskla jsem se k ostré kamenné zdi. Ruce mi vylétly nahoru, aby mi chránily tvář, když jsem bolestivé narazila hlavou do nízkého stropu.

Matné světlo osvětlovalo dokonale kulatý vchod a já jsem viděla, že jsem stočená v komůrce, která vypadala jako vzduchová bublina. Jaredova tvář byla napůl osvětlená, jak se nakláněl dovnitř a jednu ruku natahoval směrem ke mně. Jeho rty byly vztekle sevřené. Když sledoval mou panickou reakci, na čele mu pulzovala žíla.

Nepohnul se; jenom na mě zuřivě zíral, zatímco moje srdce znovu naskočilo a můj dech se zklidňoval. Podívala jsem se mu do očí a vzpomněla si, jak byl vždycky tichý – jako zjevení, když chtěl. Není divu, že jsem neslyšela, jak před mou celou drží stráž.

Ale *něco* jsem slyšela. Když jsem si to uvědomila, Jared posunul nataženou ruku blíž ke mně a ten skřípavý zvuk se ozval znovu. Podívala jsem se dolů. U mých nohou ležel ulomený kus plastu, který teď sloužil jako tác. A na něm…

Vrhla jsem se k otevřené lahvi s vodou. Sotva jsem si všimla, že se Jaredovy rty znechuceně zkroutily, když jsem trhaně přiložila lahev ke rtům. Byla jsem si jistá, že si to budu později vyčítat, ale všechno, co mě teď zajímalo, byla ta voda. Napadlo mě, jestli ještě někdy v životě dostanu napít. A vzhledem k tomu, že můj život tady asi nebude trvat moc dlouho, odpověď pravděpodobně bude znít ne.

Jared zase zmizel, vrátil se zpátky ven tím kruhovitým otvorem. Neviděla jsem nic než kus jeho rukávu. To mdlé světlo přicházelo odněkud zpoza něho. Mělo takovou umělou modrou barvu.

Spolykala jsem skoro půlku vody, když jsem ucítila novou vůni, která mi připomněla, že voda nebyl můj jediný dárek. Znovu jsem se podívala na tác.

Jídlo. Dávali mi jídlo?

Byl to chléb – tmavý, nepravidelný bochník – co tak vonělo, ale také tam byla mísa s nějakou bezbarvou tekutinou, ve které plavala kolečka cibule. Když jsem se podívala zblízka, uviděla jsem na dně ještě nějaké tmavé kousky. Vedle mísy ležely tři bílé válečky. Asi to byla zelenina, ale nedokázala jsem určit, jaký by to mohl být druh.

Všechna tahle zjištění mi zabrala jenom pár vteřin, ale i za tu krátkou dobu mi žaludek skoro vyskočil pusou ven, jak se snažil dostat se k jídlu.

Zakousla jsem se do chleba. Byl velmi hutný a byl hustě pokrytý velkými zrny, která se mi chytala mezi zuby. Byl plný zrníček, ale jeho chuť byla úžasně bohatá. Nedokázala jsem si vybavit nic, co by mi takhle moc chutnalo, dokonce ani Twinkies. Moje čelist pracovala, jak nejrychleji mohla, ale stejně jsem většinu soust polykala jenom napůl rozžvýkanou. Slyšela jsem každé sousto, když mi hlasitým zašplouchánímdopadlo do žaludku. Ale nebyl to tak dobrý pocit, jaký jsem si

myslela, že to bude. Můj moc dlouho prázdný žaludek reagoval na jídlo velmi neklidně.

Ignorovala jsem to a sáhla po misce – byla to polévka. Ta šla jíst lépe. Kromě cibule, kterou jsem cítila už předtím, neměla moc výraznou chuť. Zelené kousky na dně byly měkké a houbovité. Vypila jsem ji přímo z misky a přála si, aby byla hlubší. Párkrát jsem bouchla do dna, abych se ujistila, že se mi do pusy dostala i ta poslední kapka.

Bílé válečky byly na dotek křupavé a měly dřevnatou chuť. Nějaká kořenová zelenina. Nebyly tak uspokojivé jako polévka ani tak dobré jako chleba, ale byla jsem vděčná za jejich množství. Nebyla jsem plná – ani trochu – a asi bych se pustila i do toho tácu, kdybych si mohla být jistá, že ho dokážu rozkousat.

Dokud jsem nedojedla, ani mě nenapadlo, že by mě vlastně neměli krmit. Ne, pokud Jared neprohrál hádku s tím doktorem. Ale kdyby to tak bylo, proč by mě potom Jared hlídal?

Odstrčila jsem prázdný tác a škubla sebou při zvuku, který vydal. Zůstala jsem přitisknutá ke zdi, když se pro něj Jared natáhl. Tentokrát se na mě nepodíval.

„Díky," zašeptala jsem, když zase zmizel. Nic neřekl; jeho výraz se nezměnil. Dokonce už ani nebyl vidět ten kus jeho rukávu, ale byla jsem si jistá, že tam je.

Nedokážu uvěřit, že mě uhodil, přemítala Melanie a její myšlenka byla spíš nedůvěřivá než naštvaná. Ještě nepřekonala to překvapení. Já jsem vlastně ani překvapená nebyla. Samozřejmě, že mě uhodil.

Přemýšlela jsem, kde jsi, odpověděla jsem. *Bylo by od tebe nevychované dostat mě do tohohle maléru a pak mě opustit.*

Ignorovala můj kyselý tón. *Nenapadlo by mě, že bude schopný mě uhodit. Já bych to udělat nemohla.*

Samozřejmě, že bys mohla. Kdyby k tobě přišel se stříbřitýma očima, udělala bys to samé. Od přírody máte sklony k násilí. Vzpomněla jsem si na její představy o tom, jak by se chtěla zbavit naší Hledačky. Připadalo mi, jako kdyby to

byly měsíce, přestože jsem věděla, že to bylo pouze pár dnů. Dávalo by to smysl, kdyby to bylo déle. Člověku by to mělo trvat déle, dostat se do takovéhle katastrofy, v jaké jsem teď byla já.

Melanie se nad tím pokusila nezaujatě zamyslet. *To si nemyslím. Ne Jareda… a Jamie, v žádném případě bych nedokázala uhodit Jamieho, i kdyby byl…* Zarazila se, tuhle myšlenku nenáviděla.

Zamyslela jsem se nad tím a uvědomila si, že má pravdu. I kdyby se to dítě stalo něčím nebo někým jiným, ani jedna z nás by nebyla schopná na něho vztáhnout ruku.

To je něco jiného. Jsi jako… matka. Matky jsou v tomhle iracionální. Je v tom moc emocí.

Mateřství je vždycky emocionální – i pro vás duše.

Na to jsem neodpověděla.

Co myslíš, že se teď stane?

Ty tu jsi expert na lidi, připomněla jsem jí. *Asi není dobré, že mi dávají jíst. Napadá mě jenom jediný důvod, proč by mě měli chtít silnou.*

Hlavou se mi proplétaly vzpomínky na historii lidské brutality s články ze starých novin, které jsme nedávno četly. Oheň – ten byl špatný. Melanie si jednou při hloupé nehodě spálila všechny prsty, když sáhla na pánev a neuvědomila si, že byla horká. Vzpomněla jsem si, jak ji bolest šokovala – byla nečekaně ostrá.

Ale byla to jenom nehoda. Rychle zažehnaná ledem, mastičkami a léky. Nikdo to neudělal schválně, nepokračoval dál od prvního bodnutí bolesti, nenatahoval to dál a dál…

Nikdy jsem nežila na planetě, kde by se mohlo dít takové zvěrstvo, dokonce ani předtím, než přišly duše. Tohle místo vážně bylo to nejlepší, ale i to nejhorší ze všech světů – nejkrásnější smysly, nejskvělejší emoce… nejzlověstnější touhy, nejtemnější činy. Možná to tak mělo být. Možná, že by ty nejlepší věci bez těch nízkých nemohly existovat. Byly duše výjimkou z tohoto pravidla? Mohly na tomhle světě mít světlo bez temnoty?

Já… když tě uhodil, něco jsem cítila, přerušila mě Melanie. Ta slova přicházela pomalu, jedno po druhém, jako kdyby si je nechtěla pomyslet.

Já jsem také něco cítila. Bylo ohromující, jak přirozené teď bylo používat sarkasmus, potom, co jsem strávila tolik času s Melanií. *Má docela dobrý backhand, nemyslíš?*

Tak jsem to nemyslela. Myslela jsem… Dlouho bylo ticho, jak váhala, a potom mě zbytek jejích slov úplně zaplavil. *Myslela jsem, že jsem to jenom já – to, co k němu cítíme. Myslela jsem, že to mám… pod kontrolou.*

Myšlenky v pozadí jejích slov byly jasnější než slova sama.

Myslela sis, že jsi byla schopná mě sem přivést, protože jsi to tolik chtěla. Myslela sis, že kontroluješ ty mě, místo aby to bylo naopak. Snažila jsem se neznít podrážděně. *Myslela sis, že mě ovládáš.*

Ano. Mrzutost v jejím tónu nebyla proto, že jsem byla naštvaná, ale proto, že nerada neměla pravdu. *Ale…*

Čekala jsem.

Znovu to na mě vychrlila. *Také ho miluješ, odděleně ode mě. Je to jiné, než jak to cítím já. Je v tom rozdíl. Neviděla jsem to, odkud nebyl s námi, dokud jsi ho poprvé neuviděla. Jak se to stalo? Jak se může deseticentimetrový červ zamilovat do lidské bytosti?*

Červ?

Promiň. Myslím, že máte nějaké… končetiny.

Ne doopravdy. Jsou to spíš tykadla. A když se natáhnou, sem o něco delší než deset centimetrů.

Co tím chci říct je, že není tvůj druh.

Moje tělo je lidské, řekla jsem jí. *Dokud jsem s ním spojená, jsem také člověk. A to, jak vidíě Jareda ve svých vzpomínkách… No, to je tvoje chyba.*

Chvíli nad tím přemýšlela. Moc se jí to nelíbilo.

Takže kdybys dojela do Tucsonu a dostala nové tělo, už bys ho nemilovala?

Vážně, vážně doufám, že je to pravda.

Žádná z nás neměla z mé odpovědi radost. Položila jsem si hlavu na kolena. Melanie změnila téma.

Alespoň, že Jamie je v pořádku– věděla jsem, že se o něj jared postará. Když jsem ho musela opustit, nikdy bych ho nemohla nechat v lepších rukách… Chtěla bych ho vidět.

Tak o to je nežádám. Trhla jsem sebou při pomyšlení na odpověď, kterou bych na takovou otázku dostala.

Ale i já jsem toužila vidět chlapcovu tvář. Chtěla jsem si být jistá, že je opravdu tady, opravdu v bezpečí – že mu dávají najíst a že se o něho starají tak, jak už Melanie nemohla. Tak, jak jsem se o něj chtěla starat já, matka nikoho. Měl někoho, kdo by mu večer zazpíval? Kdo by mu vyprávěl příběhy? Myslel tenhle nový, zlostný Jared na takovéhle věci? Měl Jamie někoho, ke komu by se přitulil, kdyby měl strach?

Myslíš, že mu řeknou, že jsem tady? zeptala se Melanie.

Pomůže mu to, nebo mu to ublíží? opáčila jsem.

Její myšlenka byla jenom šepot. *Nevím… Přála bych si mu říct, že jsem dodržela svůj slib.*

To jsi rozhodně dodržela. Obdivně jsem zavrtěla hlavou. *Nikdo nemůže říct, že ses nevrátila, jako vždycky.*

Díky. Její hlas byl mdlý. Nedokázala jsem říct, jestli to myslela jako dík za má slova nebo ve větším měřítku, za to, že jsem ji sem přivedla.

Najednou jsem byla vyčerpaná a cítila jsem, že ona je také. Teď, když se můj žaludek trochu uklidnil a byl skoro do půlky plný, zbytek mých bolestí uý nebyl dost ostrý na to, aby mě udržel vzhůru. Před pohnutím jsem zaváhala, bála jsem se udělat nějaký zvuk, ale moje tělo se chtělo narovnat a protáhnout. Snažila jsem se to udělat tak tiše, jak jen to šlo, a hledala jsem místo, které by pro mě bylo dost dlouhé. Nakonec jsem skoro musela vystrčit nohy kulatým vchodem ven. Nechtělo se mi. Bála jsem se, že mě jared uslyší a že si bude myslet, že se pokouším utéct, ale on si mě nevšímal. Rukama jsem si podložila zdravou tvář, snažila jsem se ignorovat, jak se mi nerovnosti v podlaze zarývají do páteře, a zavřela jsem oči.

Myslím, že jsem spala, ale pokud ano, nebyl to hluboký spánek. Zvuk kroků byl pořád ještě daleko, když jsem se probudila.

Tentokrát jsem oči otevřela hned. Nic se nezměnilo – pořád jsem skrz kulatou díru viděla to matné modré světlo; pořád jsem neviděla, jestli je venku Jared. Někdo přicházel – snadno jsem poznala, že se kroky přibližují. Odtáhla jsem nohy od vchodu, jak nejrychleji jsem mohla, a znovu se přitiskla ke zdi. Bývala bych uvítala, kdybych se mohla postavit; připadala bych si méně zranitelná, víc připravená na to, co mělo přijít. Ale nízký strop mi sotva dovolil si kleknout.

Před mým vězením se něco mihlo. Viděla jsem část Jaredovy nohy, když se beze slova postavil.

„Ach, tady jsi," řekl nějaký muž. Jeho slova byla po tom prázdném tichu tak hlasitá, až jsem nadskočila. Poznala jsem ten hlas. Jeden z bratrů, které jsem viděla na poušti – ten s mačetou. Kyle.

Jared nepromluvil.

„Tohle nedovolíme, Jarede." Tohle byl někdo jiný, jeho hlas byl mírnější. Asi ten mladší bratr, Ian. Jejich hlasy byly velmi podobné – nebo alespoň by byly, kdyby Kyle pořád napůl nekřičel, kdyby neměl hlas zkreslený vztekem. „Všichni jsme někoho ztratili – sakra, všichni jsme ztratili všechny. Ale tohle je absurdní."

„Když nenecháš Doktora, aby si to vzal, tak to musí zemřít," dodal Kyle a jeho hlas byl jenom zavrčení.

„Nemůžeš to tu věznit," pokračoval Ian. „Nakonec to uteče a všechny nás prozradí."

Jared nepromluvil, ale udělal krok do strany, takže se postavil přímo před vchod do mé díry.

Moje srdce prudce zrychlilo, když mi došlo, co to vlastně bratři říkali. Jared vyhrál. Neměla jsem být mučená. Neměla jsem být zabitá – alespoň tedy ne hned. Jared mě tu věznil.

Za těchto okolností to vypadalo jako nádherné slovo.

Říkala jsem ti, že nás bude chránit.

„Neztěžuj nám to, Jarede," řekl nový mužský hlas, který jsem nepoznávala. „Musí se to udělat."

Jared nic neřekl.

„Nechceme ti ublížit, Jarede. Všichni tady jsme bratři. Ale když nás k tomu donutíš, uděláme to." V Kylově tónu nebyl žádný náznak blafování. „Uhni."

Jared se nepohnul.

Moje srdce se ještě zrychlilo a tak prudce mi bušilo do žeber, že narušovalo rytmus mých plic, takže bylo těžké dýchat. Malenie byla plná strachu, neschopná zformovat smysluplná slova.

Ublíží mu. Ti šílení lidé napadnou jednoho ze svých.

„Jarede… prosím," řekl Ian.

Jared neodpověděl.

Něčí noha těžce dopadla na zem – výpad – a ozval se zvuk, jako by něco těžkého dopadlo na něco pevného. Prudké vydechnutí, dusivé zabublání –

„Ne!" vykřikla jsem a vrhla se skrz kulatou díru.

16.kapitola – Přidělená (Assigned)

Kamenná římsa byla ohlazená, ale když jsem se po ní plazila, tak mi stejně poškrábala dlaně a kolena. Jak jsem byla ztuhlá, bolelo mě zatínat svaly a zadrhával se mi dech. Hlava se mi točila, jak se v ní pohnula krev.

Dívala jsem se jenom po jedné věci – kde je Jared, abych se mohla postavit mezi něho a jeho útočníky.

Všichni stáli a nehýbali se, jenom na mě zírali. Jared byl záda ke zdi, ruce zaťaté v pěst měl podél těla. Před ním stál předkloněný Kyle a držel se za břicho. Ian a ještě jeden muž ho stáhli pár kroků zpátky a zůstali stát s otevřenými ústy. Využila jsem jejich překvapení. Dvěma dlouhými nejistými kroky jsem se postavila mezi Kyla a Jareda.

Kyle se vzpamatoval první. Byla jsem od něho méně než třicet centimetrů a první věc, kterou ho napadlo udělat, bylo odstrčit mě pryč. Jeho ruka mě praštila do ramene a já jsem padala k zemi. Než jsem dopadla, něco mě chytilo za zápěstí a postavilo zpátky na nohy.

Ale jakmile si uvědomil, co udělal, pustil Jared mou ruku, jako kdyby mi na kůži mokvala kyselina.

„Vrať se dovnitř," zařval na mě. Také mi strčil do ramene, ale ne tak tvrdě jako Kyle. Vrávoravě jsem udělala pár kroků směrem k díře ve zdi.

Díra vypadala v úzké chodbě jako černý kruh. Mimo mé malé vězení to vypadalo úplně stejně, chodba byla jenom delší a vyšší, spíš trubka než bublina. Od země ji matně osvětlovala malá lampa – nedokázala jsem zjistit, čím byla napájená. Vrhala na tváře mužů zvláštní stíny, měnila je na mračící se monstra.

Znovu jsem udělala krok směrem k nim a otočil se k Jaredovi zády.

„Já jsem to, co chcete," řekla jsem směrem ke Kylovi. „Nechte ho být."

Dlouho nikdo nic neříkal.

„Vychytralá potvora," zamumlal nakonec Ian, oči vytřeštěné hrůzou.

„Řekl jsem: vrať se dovnitř," zasyčel Jared stojící za mnou.

Napůl jsem se otočila, nechtěla jsem spouštět oči z Kyla. „Není tvoje povinnost chránit mě na svůj úkor."

Jared se ušklíbl a zvedl jednu ruku, aby mě znovu postrčil k cele.

Uskočila jsem; ten pohyb mě přiblížil k těm, co mě chtěli zabít.

Ian mě chytil za ruce a přidržel mi je za zády. Instinktivně jsem sebou škubala, ale byl velmi silný. Zkroutil mi klouby moc dozadu a já zalapala po dechu.

„Dej z ní ruce pryč!" zakřičel Jared.

Kyle ho chytil a otočil si ho v zápasnickém držení, zatímco mu tlačil krk dopředu. Druhý muž chatil jednu z Jaredových rukou.

„Neubližte mu!" zaskučela jsem. Napla jsem se proti rukám, které mě držely.

Jaredův volný loket se zapíchl Kylovi do břicha. Kyle zalapal po dechu a povolil sevření. Jared se svým útočníkům vykroutil a potom se vrhl zpátky, pěstí přímo do Kylova nosu. Zeď a lampu potřísnila tmavá krev.

„Dodělej to, Iane!" zařval Kyle. Sklonil hlavu a rozběhl se do Jareda a odstrčil ho na toho druhého.

„Ne!" vykřikli jsme s Jaredem naráz.

Ian pustil mé ruce, jeho prsty se mi ovinuly okolo hrdla a začal mě škrtit. Snažila jsem se mu zarýt své krátké zbytky nehtů. Sevřel mě pevněji a zvedl mě, takže jsem nohama kopala ve vzduchu.

Bolelo to – škrtící ruce, náhlá panika mých plic. Byla to agonie. Kroutila jsem se, spíš ve snaze uniknout bolesti než jeho vraždícím rukám.

Cvak, cvak.

Ten zvuk jsem předtím slyšela jenom jednou, ale hned jsem ho poznala. A všichni ostatní také. Všichni ztuhli, Ian s rukama stále sevřenýma kolem mého krku.

„Kyle, Iane, Brandte – zpátky!" vyštěkl Jeb.

Nikdo se nepohnul – jenom mé ruce, stále škrábající, a mé nohy, kroutící se ve vzduchu.

Jared se najednou protáhl pod Kylovou nehybnou rukou a skočil na mě. Viděla jsem, jak se k mé tváři blíží jeho pěst, a zavřela jsem oči.

Pár centimetrů za mou hlavou jsem uslyšela hlasitý úder. Ian zavyl a já jsem se svalila na zem. Stulila jsem se u jeho nohou do klubíčka a lapala po dechu. Jared se na mě zlostně podíval a šel se postavit vedle Jeba.

„Jste tady jako hosti, chlapci, na to nezapomínejte," zavrčel Jeb. „Řekl jsem vám, abyste tu holku nehledali. Prozatím je také mým hostem a já nemám rád, když se mí hosti navzájem zabíjejí."

„Jebe," zasténal nade mnou stojící Ian a jeho hlas byl utlumený rukou, kterou měl přitisknutou k puse. „Jebe. Tohle je šílené."

„Jaký máš plán?" chtěl vědět Kyle. Jeho tvář byla celá krvavá, pohled na něj byl děsivý. Ale v jeho hlase nebyla ani známka bolesti, jenom kontrolovaný, bublající vztek. „Máme právo to vědět. Musíme rozhodnout, jestli je tohle místo stále bezpečné nebo jestli je čas se pohnout dál. Tak… Jak dlouho si tu chceš tuhle věc nechat jako domácí zvíře? Co uděláš, až si přestaneš hrát na boha? Všichni si zasloužíme znát odpověď na tyhle otázky."

Kylova zvláštní slova se ozývala za hlasitým pulzováním v mé hlavě. Nechat si mě jako domácí zvíře? Jeb mě nazval svým *hostem*… bylo to jenom jiné slovo pro vězně? Bylo možné, že by existovali dva lidé, kteří nechtěli ani mou smrt, ani vytlouci ze mě přiznání mučením? Pokud ano, nebylo to nic menšího než zázrak.

„Nemám tvé odpovědi, Kyle," řekl Jeb. „Nezáleží to na mně."

Pochybovala jsem, jestli by jim Jeb mohl dát odpověď, která by je zmátla víc. Všichni čtyři muži, Kyle, Ian, ten, kterého jsem neznala, a dokonce i Jared na něj šokovaně zírali. Já jsem se pořád choulila u Ianových nohou, lapala po

vzduchu a přála jsem si, abych se mohla nepozorovaně vrátit zpátky do své díry.

„Nezáleží na tobě?" zopakoval nakonec Kyle, stále nedůvěřivě. „Tak tedy na kom? Pokud o tom chceš hlasovat, tak to už se stalo. Ian, Brandt a já jsme byli náležitě pověřeni."

Jeb zavrtěl hlavou – byl to malý pohyb, takže ani na chvíli nespustil oči z muže před sebou. „Nezáleží to na hlasování. Pořád je to můj dům."

„*Tak na kom tedy?*" vykřikl Kyle.

Jebovy oči se konečně pohnuly – k jinému obličeji a potom zpátky ke Kylovi. „Je to Jaredovo rozhodnutí."

Všichni, včetně mě, se podívali na Jareda.

Jared civěl na Jeba, stejně užaslý jako my ostatní, a potom se jeho zuby hlasitě scvakly dohromady. Podíval se mým směrem a v jeho výrazu nebylo nic než čistá nenávist.

„Jaredovo?" zeptal se Kyle a podíval se zpátky na Jeba. „To nedává smysl!" Nekontroloval se, skoro prskal vzteky. „Je mnohem zaujatější než všichni ostatní! Proč? Jak může o tomhle rozhodnout racionálně?"

„jebe, já si nemyslím…" zamumlal Jared.

„Ona je tvoje odpovědnost, Jarede," řekl Jeb pevně. „Pomůžu ti, samozřejmě, pokud bude víc problémů jako tenhle, budu ji hlídat a tak. Ale když přijde k rozhodování, je to jenom tvoje práce." Zvedl jednu ruku, když chtěl Kyle ještě něco říct. „Podívej se na to takhle, Kyle. Kdyby někdo na nějakém nájezdu našel Jodi a přivedl ji sem, chtěl bys, abych já nebo Doktor nebo hlasování rozhodlo o tom, co s ní uděláme?"

„Jodi je mrtvá," zasyčel Kyle a z jeho rtů odstříkla krev. Zíral na mě se stejným výrazem jako před chvílí Jared.

„No tak kdyby sem přišlo její tělo, stejně by to pořád bylo na tobě. Chtěl bys ho?"

„Většina –"

„Můj dům, moje pravidla," přerušil ho hrubě Jeb. „Už nechci žádné diskuze na tohle téma. Už žádná hlasován í.

Žádné pokusy o popravu. Vy tři to rozšiřte – takhle to od teď bude. Nové pravidlo."

„*Další?*" zamumlal Ian.

Jeb ho ignoroval. „Pokud, jakkoliv je to nepravděpodobné, se něco takového stane znovu, rozhodne ten, komu patří tělo." Jeb pohnul hlavní pušky směrem ke Kylovi a potom s ní namířil do chodby za sebou. „Vypadněte odsud. Nechci vás už vidět kdekoliv blízko k téhle chodbě. Řekněte všem, že je nepřístupná. Nikdo kromě Jareda nemá důvod tu být a když někoho chytím, jak se toulá kolem, pokládat otázky bude až druhá věc, kterou udělám. Rozumíte? Jděte. Hned." Znovu namířil pušku na Kyla.

A úžasem jsem sledovala, jak se ti tři vrahové okamžitě stáhli, utíkali chodbou pryč a ani jednomu z nás nevěnovali jediný pohled.

Hluboce jsem chtěla věřit, že puška v Jebově ruce byla jenom blaf.

Od té doby, co jsem ho poprvé uviděla, ukázal Jeb každý viditelný náznak vlídnosti. Nikdy se mě násilně nedotkl; ani jednou se na mě nepodíval se znatelným nepřátelstvím. Teď to vypadalo, že byl jedním ze dvou lidí, kteří mi nechtěli ublížit. Jared možná bojoval, aby mě udržel naživu, ale bylo jasné, že to rozhodnutí je rozporuplné. Cítila jsem, že by mohl každým okamžikem změnit názor. Z jeho výrazu bylo jasné, že jedna jeho část už to chtěla mít za sebou – zvlášť teď, když Jeb položil tíhu rozhodnutí na jeho ramena. Když jsem o tomhle přemýšlela, Jared mě propaloval pohledem se znechucením vepsaným v každé linii jeho obličeje.

Avšak jakkoliv moc jsem chtěla věřit, že Jeb blafuje, zatímco jsem pozorovala ty tři muže zmizet v temnotě, bylo jasné, že v to tak v žádném případě nebylo. Pod tou slupkou, kterou jsem znala já, musel Jeb být stejně smrtonosný a krutý jako zbytek. Kdyby nikdy v minulosti nepoužil svou pušku – k zabití, ne k vyhrožování – nikdo by ho takhle neposlouchal.

Zoufalé časy, zašeptala Melanie. *Nemůžeme si ve světě, který jste vytvořili, dovolit být vlídní. Jsme uprchlíci, ohrožený druh. Každá naše volba je život nebo smrt.*

Pššt. Nemám čas na debatu. Musím se soustředit.

Jared teď stál proti Jebovi, jednu ruku před sebou dlaní nahoru, prsty mírně zahnuté. Teď, když byli ostatní pryč, se jejich těla trochu uvolnila. Jeb se dokonce pod svým hustým vousem usmíval, jako kdyby si užíval odstup, který každý měl k namířené zbrani. Zvláštní člověk.

„Prosím, nenechávej to na mně, Jebe," řekl Jared. „Kyle má pravdu v jedné věci – *nedokážu* se rozhodnout racionálně."

„Nikdo neříká, že se musíš rozhodnout hned teď. Ona nikam nejde." Jeb se podíval dolů na mě, pořád se usmíval. Jeho oko, to, které ke mně bylo blíž – to, které Jared neviděl – se rychle zavřelo a znovu otevřelo. Mrknutí. „Ne po všech těch problémech, které nám způsobilo jenom dostat ji sem. Máš spoustu času si to promyslet."

„Není tu nic na promýšlení. Melanie *je* mrtvá. Ale já nemůžu – nemůžu – Jebe, já prostě nemůžu…" Jared nemohl dokončit větu.

Řekni mu to.

Nejsem připravená teď zemřít.

„Tak na to teda nemysli," řekl mu Jeb. „Možná na něco přijdeš později. Dej tomu čas."

„Co s tím ale budeme *dělat*? Nemůžeme tu držet hlídku dvacet čtyři hodin denně."

Jeb zavrtěl hlavou. „To je *přesně* to, co teď budeme muset dělat. Věci se uklidní. Dokonce ani Kyle si svou vražednou nenávist nedokáže udržet déle než pár týdnů."

„*Pár týdnů?* Nemůžeme si dovolit hrát si tu na stráž *pár týdnů*. Máme jiné věci –"

„Já vím, já vím." Jeb si povzdechl. „Já něco vymyslím."

„To je jenom půlka celého problému." Jared se znovu podíval na mě; na čele mu pulzovala žíla. „Kde to budeme držet? Nemáme žádné vězení."

Jeb se na mě usmál. „Nebudeš nám dělat problémy, že ne?"

Mlčky jsem na něj zírala.

„Jebe," zamumlal nervózně Jared.

„Ó, neboj se o ni. Zaprvé, budeme ji hlídat. Zadruhé, nikdy odsud nenajde cestu ven – toulala by se tu ztracená tak dlouho, dokud by na někoho nenarazila. Což nás přivádí k číslu tři: na to je moc chytrá." Podíval se na mě a zvedl jedno tlusté bílé obočí. „Nebudeš se chtít vydat hledat Kyla nebo někoho z ostatních, nebo ano? Nemyslím si, že tě mají příliš v lásce."

Upřeně jsem ho pozorovala, plná obav z jeho lehkého, konverzačního tónu.

„Přál bych si, abys s tím takhle nemluvil," zamumlal Jared.

„Byl jsem vychovaný ve slušnějších časech, chlapče. Nemůžu si pomoct." Jeb položil ruku na Jaredovo rameno a lehce ho poplácal. „Poslyš, byla to pro tebe dlouhá noc. Tuhle hlídku si vezmu já. Jdi se trochu vyspat."

Jared skoro vypadal, jako by chtěl protestovat, ale potom se znovu podíval na mě a jeho výraz ztvrdl.

„Jak chceš, Jebe. A… nemůžu – nepřijmu za tuhle věc zodpovědnost. Zabij to, pokud si myslíš, že je to tak nejlepší."

Trhla jsem sebou.

Jared se mé reakci zamračil, potom se ke mně prudce otočil zády a odešel stejným směrem jako předtím ostatní. Jeb se za ním díval. A zatímco byl rozptýlený, proplížila jsem se zpátky do své díry.

Slyšela jsem, jak se Jeb pomalu usadil na zem vedle vchodu. Povzdechl si a protáhl se, přičemž mu zapraskalo pár kloubů. Po pár minutách si začal tiše pískat. Byl to živý, veselý tón.

Stočila jsem se do klubíčka kolem svých pokrčených nohou a přitiskla záda do toho nejvzdálenějšího zákoutí ve své malé cele. Celou páteří mi probíhalo chvění. Třásly se mi ruce, navzdory těžkému horku, které tu všude vládlo.

„Můžeš si taky lehnout a trochu se prospat," řekl Jeb, ale nebyla jsem si jistá, jestli mně nebo sám sobě. „Zejtra bude těžký den."

Třes po chvíli – možná tak po půl hodině – přestal. Když byl pryč, cítila jsem se vyčerpaná. Rozhodla jsem se poslechnout Jebovu radu. Přestože mi podlaha teď připadala ještě nepohodlnější než předtím, usnula jsem za pár vteřin.

*

Probudila mě vůně jídla. Tentokrát jsem byla omámená a dezorientovaná, když jsem otevřela oči. V instinktivním záchvatu paniky se mi znovu roztřásly ruce, než jsem se úplně probudila.

Vedle mě na zemi ležel stejný tác jako předtím a na něm bylo to samé jídlo. Slyšela jsem Jeba, i jsem ho viděla. Seděl u vchodu do mé cely, díval se před sebe a tiše si pískal.

Poháněná divokou žízní jsem se posadila a popadla otevřenou láhev s vodou.

„‚Brý ráno," řekl Jeb a kývl mým směrem.

Ztuhla jsem s rukou na lahvi a nepohnula jsem se, dokud se neotočil a nezačal znovu hvízdat.

Až teď, když jsem nebyla tak zoufale žíznivá, jsem zaznamenala zvláštní, nepříjemnou pachuť vody. Byla podobná štiplavému zápachu vzduchu, jenom o něco silnější. Dlouho jsem ji ještě cítila v puse.

Jedla jsem rychle a tentokrát jsem si na konec nechala polévku. Můj žaludek dnes reagoval šťastněji, přijímal jídlo mnohem lépe. Skoro se nezvedal.

Ale teď, když už byly ty nejnutnější potřeby uspokojeny, mělo mé tělo jiné. Rozhlédla jsem se po své temné, stísněné díře. Neviděla jsem mnoho možností. Ale sotva jsem dokázala ovládnout svůj strach při myšlence, že bych promluvila a někoho o něco požádala, i kdyby to měl být zvláštní, ale přátelský Jeb.

Houpala jsem se dopředu a dozadu a přemýšlela. Od hrbolaté podlahy jeskyně mě pěkně bolela záda.

„Ehm," řekl Jeb.

Znovu se na mně podíval a jeho tvář měla pod bílými vlasy tmavší odstín než obvykle.

„Už tu trčíš nějakou dobu," řekl. „Potřebuješ… jít ven?"

Přikývla jsem.

„Taky by mi nevadilo trochu se projít." Jeho hlas byl veselý. S překvapivou pohyblivostí vyskočil na nohy.

Odplazila jsem se od kraje díry a opatrně se na něho podívala.

„Ukážu ti naši malou umývárnu," pokračoval. „Měla bys ale vědět, že budeme procházet přes… tak trochu hlavní náměstí, abych to tak řekl. Neboj se. Myslím, že všichni už tu zprávu dostali." Podvědomě pohladil svou pušku.

Snažila jsem se polknout. Můj močový měchýř byl teď tak plný, že mi způsoboval neustálou bolest, která se nedala ignorovat. Ale procházet přímo prostředkem davu naštvaných zabijáků? Proč mi nemohl přinést kbelík?

Pozoroval paniku v mých očích – díval se, jak jsem se automaticky stáhla zpátky do díry – a jeho rty se hloubavě zkroutily. Potom se otočil a vyrazil chodbou pryč. „Pojď za mnou," zavolal, ale neohlédl se, jestli jsem ho poslechla.

Myslí mi prolétla myšlenka na Kyla, kdyby mě tu našel, a během vteřiny jsem byla na cestě za Jebem, vyhrabala jsem se ze své díry tak rychle, že jsem si přitom odřela nohy, ztuhlé po dlouhé nehybnosti, snažila jsem se ho co nejrychleji dohonit. Bylo to zároveň hrozné a úžasné, zase vzpřímeně stát – bolest byla ostrá, ale úleva to byla větší.

Když jsme došli na konec chodby, byla jsem kousek za ním; skrz vysoký oválný prostor ke mně pronikala černá temnota. Zaváhala jsem a podívala se zpátky na tu malou lampu, kterou nechal ležet na zemi. V jeskyni bylo jenom slabé světlo. Měla bych ji vzít s sebou?

Slyšel, že jsem se zastavila, a ohlédl se přes rameno. Kývla jsem směrem ke světlu a potom se podívala zpátky na něho.

„Nech ji tady. Znám cestu." Natáhl ke mně volnou ruku. „Povedu tě."

Dlouho jsem jeho ruku pozorovala a potom, jak se znovu ozval můj měchýř, jsem pomalu položila ruku do jeho dlaně. Sotva jsem se jí dotýkala – asi tak, jak bych se dotkla hada, kdyby mě k tomu někdo z nějakého důvodu nutil.

Jeb mě vedl temnotou rychlými, jistými kroky. Po dlouhém tunelu následoval sled matoucích zatáček a většina z nich nás otočila skoro do protisměru. Když jsme ještě párkrát zatočili, věděla jsem, že jsem beznadějně zamotaná. Byla jsem si jistá, že to byl účel a také důvod, proč Jeb nevzal s sebou lampu. Samozřejmě, že nechtěl, abych znala cestu ven z labyrintu chodeb.

Napadlo mě, jak tohle místo mohlo vzniknout, jak ho Jeb asi našel a jak se tu shromáždili ostatní. Pevně jsem stiskla rty. Připadalo mi, že mlčení je teď moje nejlepší šance. V co jsem doufala, to jsem si nebyla jistá. V pár dalších dní života? Nebo jenom ve skončení bolesti? Zbývalo mi ještě vůbec něco? Věděla jsem jenom, že nejsem připravená zemřít, jak jsem řekla předtím Melanii; můj pud sebezáchovy byl stejně dobře vyvinutý jako u každého normálního člověka.

Znovu jsme zatočili a zasáhly nás první paprsky světla. Před námi zela úzká, vysoká prasklina a zářila jasným světlem. Tohle světlo nebylo umělé, jako ta malá lampa dole u mé jeskyně. Bylo moc bílé, moc čisté.

Skrz úzkou prasklinu jsme nemohli jít jeden vedle druhého. Jeb šel tedy první a táhl mě za sebou. Jakmile jsme byli venku – a znovu jsme viděli – vyprostila jsem ruku z Jebova lehkého sevření. Nijak na to nereagoval, jenom položil volnou ruku zpátky na pušku.

Byli jsme v krátkém tunelu a klenutým vchodem sem prosvítalo jasnější světlo. Zdi tvořila ta samá děravá fialová skála.

Slyšela jsem hlasy. Byly tiché, ne tak naléhavé jako posledně, když jsem slyšela takovéhle mumlání celého davu. Nikdo nás dnes nečekal. Mohla jsem si jenom představovat, jaká bude jejich reakce na to, až se tak s Jebem objevím. Moje dlaně byly najednou studené a mokré, dýchala jsem mělce.

Přiblížila jsem se k Jebovi tak blízko, jak to šlo, aniž bych se ho přitom dotýkala.

„Klid," zamumlal, aniž se otočil. „Oni se tě bojí víc než ty jich."

O tom jsem pochybovala. A i kdyby to nějakým způsobem mohla být pravda, v lidském srdci se strach stejně měnil na nenávist a násilí.

„Nikomu nedovolím, aby ti ublížil," zamumlal, když došel ke vchodu. „Rozhodně by sis na to ale měla zvyknout."

Chtěla jsem se zeptat, co tím myslel, ale on už byl ve vedlejší místnosti. Plížila jsem se půl kroku za ním a snažila se co nejvíc se schovat za jeho zády. Jediná myšlenka, která byla v tu chvíli hlasitější než všechno okolo byla na to, že by mi teď Jeb mohl utéct a někdo by mě tu našel samotnou.

Náš vstup přivítalo náhlé ticho.

Byli jsme znovu v té obrovské jeskyni, v té, kam mě poprvé přivedli. Jak dlouho už to bylo? Neměla jsem ponětí. Strop byl stále moc jasný na to, abych mohla zjistit, jak to tu bylo osvětlené. Předtím jsem si toho nevšimla, ale zdi nebyly neporušené – byly tu tucty různě velkých děr vedoucích do dalších tunelů. Některé byly sotva dost velké na to, aby se do nich vešel člověk, kdyby se skrčil, některé byly jenom přirozené trhliny a jiné, pokud rovnou nebyly vytvořené člověkem, byly alespoň upravené.

Pár lidí nás pozorovalo z různých těch výklenku a prasklin, ztuhlí uprostřed chůze. Víc jich bylo v otevřeném prostoru, jejich těla zmrazená právě v tom pohybu, který náš příchod přerušil. Jedna žena byla předkloněná a natahovala ruce, aby si zavázala tkaničku. Ruce jednoho muže byly ve vzduchu, jako by svým společníkům něco ukazoval. Jiný muž zavrávoral, jak se zarazil uprostřed kroku. Jeho noha prudce dopadla na zem, jak se snažil udržet rovnováhu; jeho dupnutí bylo jediným zvukem v tom obrovském prostoru. Ozvěna se rozeběhla po místnosti.

Bylo ode mě velmi špatné cítit vděk za to, že v Jebových rukou byla ta odporná zbraň… ale bylo to tak. Věděla jsem,

že bez ní by nás pravděpodobně zaútočili. Lidé by se nepozastavili nad myšlenkou, že by ve snaze dostat se ke mně mohli ublížit Jebovi. Ale stejně nás mohli napadnout, i navzdory Jebově zbrani. Jeb mohl najednou postřelit jenom jednoho z nich.

Obraz v mé mysli byl už moc děsivý, aby se dal snést. Snažila jsem se soustředit na své okolí, což bylo už tak dost špatné.

Jeb se na chvíli zastavil, zbraň držel u prsou a hlaveň směřovala ven. Rozhlédl se po místnosti a mně připadalo, že se každému člověku postupně podíval do očí. Bylo jich tu méně než dvacet; netrvalo to dlouho, když byl s výsledkem své prohlídky spokojený, zamířil k levé stěně jeskyně. Následovala jsem ho jako stín a v uších mi tepala krev.

Nešel přímo napříč jeskyní, místo toho se držel u stěny. Přemýšlela jsem proč, dokud jsem si nevšimla plochy tmavší hlíny uprostřed podlahy – velmi velké plochy. Nikdo tam nestál. Byla jsem moc vyděšená, abych mohla udělat něco jiného než si té anomálie všimnout; ani jsem se nesnažila přijít na její účel.

Když jsme obcházeli místnost, zaznamenala jsem drobný pohyb. Předkloněná žena se narovnala a otočila se, aby se na nás mohla podívat. Gestikulující muž si založil ruce na prsou. Všechny oči se přivřely a tváře se nenávistně stáhly. Ale nikdo se nepohnul směrem k nám, nikdo nepromluvil. Ať už jim Kyle a ostatní o jejich konfrontaci s Jebem řekli cokoliv, vypadalo to, že to mělo přesně ten efekt, ve který Jeb doufal.

Jak jsme procházeli lesem lidských soch, všimla jsem si Sharon a Maggie, jak nás pozorují z ústí jedné velké chodby. Jejich výraz byl prázdná, jejich oči chladné. Nedívaly se na mě, jenom na Jeba. On je ignoroval.

Zdálo se mi, že to trvalo roky, než jsme došli na vzdálenou stranu jeskyně. Jeb zamířil ke středně velké díře, černé oproti jasu velké místnosti. Cítila jsem v zádech mrazení, jak na mě všichni zírali, ale neodvážila jsem se ohlédnout. Lidé pořád mlčeli, ale bála jsem se, že by nás mohli následovat. Byla

úleva vklouznout do temnoty nové chodby. Jeb se dotkl mého lokte, aby mě vedl, a já neucukla. Hlasy za mnou se už neozvaly.

„To šlo líp, než jsem čekal," zamumlal Jeb, zatímco mě vedl jeskyní. Jeho slova mě překvapila a byla jsem ráda, že jsem nevěděla, co si myslel, že se stane.

Země se začala svažovat. Před námi zářilo tlumené světlo a chránilo mě tak před úplnou slepotou.

„Vsadím se, žes nikdy nic podobnýho neviděla." Jebův hlas byl teď silnějším vrátil se zpátky ke konverzačnímu tónu, který používal předtím. „Vážně je to něco, viď?"

Na chvíli se odmlčel, kdybych náhodou odpověděla, a pak pokračoval.

„Objevil jsem to tu v sedmdesátých letech. No, spíš tohle místo objevilo mě. Propadl jsem se střechou přímo do té velké místnosti – asi jsem měl při tom pádu natáhnout brka, ale jsem až moc tvrdej, aby to pro mě bylo dobrý. Trvalo mi dlouho, než jsem našel cestu ven. A když se mi to konečně povedlo, měl jsem takovej hlad, že bych bejval jed i kameny.

Tehdy jsem byl poslední, kdo žil tady na ranči, takže jsem neměl nikoho, komu bych to tu ukázal. Prozkoumal jsem každé zákoutí a každou skulinu a pak mi došly všechny ty možnosti. Řekl jsem si, že by to mohla být dobrá karta na schování do rukávu, jen tak pro případ nouze. Takoví jsme my, Stryderovi – rádi jsme připravení."

Prošli jsme okolo zdroje toho tlumeného světla – vycházelo z díry ve stropě velké asi jako pěst a vytvářelo na podlaze malý, jasný kruh. Když jsme ho minuli, spatřila jsem daleko před námi další osvětlený bod.

„Asi jsi zvědavá, jak se sem tohle všechno dostalo." Další pauza, kratší než ta minulá. „Vím, že já jsem byl. Trochu jsem se o to zajímal. Tohle jsou lávové kanály – dokážeš to trumfnout? Tohle bývala sopka. Vlastně pořád ještě je. A asi ne úplně vyhaslá, jak za chvíli zjistíš. Všechny tyhle jeskyně a díry jsou vzduchové bubliny, které zůstaly v chladnoucí lávě. Posledních pár desetiletí jsem tomu tady věnoval docela dost

práce. Nebylo to lehké – spojování tunelů mě stálo trochu dřiny. Jiné věci chtěly víc představivosti. Vidělas strop v té velké místnosti? To mi zabralo roky."

Chtěla jsem se ho na to zeptat, ale nedokázala jsem se přinutit promluvit. Mlčení bylo bezpečnější.

Podlaha se začala sklánět hlouběji dolů. Byly to hrubé schody, ale vypadaly dostatečně bezpečně. Jeb mě jistým krokem vedl dolů. Jak jsme postupovali níž a níž, bylo čím dál tím větší horko a stoupala i vlhkost.

Ztuhla jsem, když jsem před sebou znovu uslyšela kakofonii hlasů. Jeb se přátelsky dotkl mé ruky.

„Tohle se ti bude líbit – všichni to tu mají nejradši," slíbil.

Široká, otevřená klenba se míhala, jak se na ní pohybovalo světlo. Mělo stejnou barvu jako to ve velké místnosti, čirou a bílou, ale zvláštně se třepotalo, jako by tančilo. Jako všechno, čemu jsem tady v jeskyních nerozuměla, mě to děsilo.

„A jsme tady," řekl Jeb nadšeně a postrčil mě skrz klenutý vchod. „Co si o tom myslíš?"

17.kapitola – Navštívená (Visited)

Horko mě zasáhlo jako první – vlhký vzduch tam visel jako stěna páry, zaplavil mě a vysrážel se mi na kůži. Moje pusa se automaticky otevřela, jak jsem se v hustém vzduchu snažila nadechnout. Pach vlhkosti tu byl silnější než předtím – byla to stejná kovová pachuť, jakou měla voda, ulpívala mi v krku.

Bublající hlasy přicházely ze všech stran, odrážely se od stěn. Úzkostlivě jsem mžourala skrz vířící mrak vlhkosti a snažila se rozeznat, odkud přicházejí. Bylo tu jasno – strop byl stejně oslňující jako ve velké místnosti, ale byl mnohem blíž. Světlo tančilo skrz páru, vytvářelo třpytící se závěs a skoro mě oslepilo. Moje oči se snažily přizpůsobit a v panice jsem se přitiskla k Jebovi.

Překvapilo mě, že to zvláštní mumlání nijak nereagovalo na náš příchod. Možná ani oni nás ještě neviděli.

„Je to tu trochu uzavřený," řekl Jeb omluvně a foukl do páry před sebou. Jeho hlas byl uvolněný, mluvil družným tónem a tak nahlas, že jsem leknutím nadskočila. Mluvil, jako bychom byli sami. A mumlání navzdory jeho hlasu pokračovalo.

„Ne že bych si stěžoval," pokračoval. „Už bych byl několikrát pod drnem, kdyby tohle místo neexistovalo. První takovej případ by samozřejmě byl ten, jak jsem tu poprvé zabloudil. A teď, nikdy bychom se bez toho nemohli schovat. A bez místa, kde bychom se všichni schovali, jsme všichni mrtví, viď?"

Šťouchl do mě loktem; spiklenecké heslo.

„Velmi výhodné, jak to tak vypadá. Nedokázal bych to naplánovat líp, kdybych to modeloval z plastelíny."

Jeho smích trochu rozvířil mlhu a já jsem poprvé uviděla místnost, ve které jsme stáli.

Skrz tohle vlhké, vysoce vyklenuté místo tekly dvě řeky. To byl hovor, který mi zněl v uších – jak voda protékala přes a pod fialovou skálou. Jeb mluvil, jako bychom byli sami, protože to tak opravdu bylo.

Byla to vlastně jenom jedna řeka, to druhé byl spíš malý potok. Ten byl blíž; mělká stříbrná stužka ses ve světle přicházejícím od stropu leskla a potok vypadal, že každou chvíli přeteče. Ze zčeřených vlnek předl pronikavý ženský šepot.

Mužský bas přicházel od řeky, stejně jako tlustá mračna páry, ty stoupaly z širokých děr v zemi v nejvzdálenějším koutě místnosti. Řeka byla černá, napůl ponořená pod podlahou jeskyně a odkrytá v některých vymletých místech po celé délce místnosti, díry vypadaly temně a nebezpečně, řeka byla sotva viditelná, jak prudce pospíchala vstříc neviditelnému a neprozkoumatelnému cíli. Voda vypadala jako by se vařila, o čemž svědčilo i horko a pára, která z ní vycházela. I její zvuk zněl, jako když se vaří voda.

Ze stropu viselo pár dlouhých, úzkých stalaktitů a kapala z nich voda na stalagmity pod nimi. Tři z nich už se spojily a vytvořily tak úzké černé sloupy mezi dvěma rameny tekoucí vody.

„Musíš být opatrná," řekl Jeb. „Je tu docel proud. Když spadneš, jsi hotová. Jednou se to stalo." Sklonil hlavu, když na to vzpomínal, a najednou byl vážný.

Prudké černé víry podzemní řeky byly najednou mnohem hrozivější. Představila jsem si, jaké by to bylo být chycená ve vařícím se vodním víru, a otřásla jsem se.

Jeb mi lehce položil ruku na rameno. „Neboj se. Prostě se dívej, kam šlapeš, a budeš v pořádku. Tak," řekl Jeb a ukázal na vzdálenější konec jeskyně, kde se mělký potok nořil do tmavého tunelu, „první jeskyně tam vzadu je koupelna, vyhloubili jsme dno a udělali tam pěkné jezírko. Máme rozvrh na to, jak se kdo chodí koupat, ale není to až tak kvůli soukromí – je tam tma jako v pytli. Je to tam krásně vyhřáté, ale voda tě nespálí jako ta v tom horkém prameni támhle. Skrz puklinu projdeš do další jeskyně. Rozšířili jsme vchod, aby se jím dalo pohodlně projít. Dál už potok sledovat nemůžeme. Noří se hluboko do skály. Takže jsme to tam upravili na latrínu. Uspokojivou a hygienickou." Jeho hlas

zněl samolibě, jako kdyby si připisoval veškeré zásluhy za tenhle výtvor přírody. I když on to tu vlastně objevil a vylepšil – pýcha tu asi byla na místě.

„Neradi plýtváme baterkami a většina z nás to tam zná zpaměti, ale protože jsi tu poprvé, můžeš si vzít tohle."

Jeb vytáhl z kapsy baterku a podal mi ji. Pohled na ni mi připomněl chvíli, kdy mě našel umírající v poušti, když kontroloval mé oči, aby poznal, co jsem zač. Netušila jsem proč, ale ta vzpomínka mě rozesmutnila.

„Nespoléhej na nějaké bláznivé nápady, že by tě řeka vynesla ven nebo tak něco. Jakmile jde voda pod zem, už se nevynoří," varoval mě.

Protože vypadal, že čeká na nějaké ujištění, že jsem jeho varování vzala na vědomí, jednou jsem krátce přikývla. Pomalu jsem z jeho ruky vzala baterku, dávala jsem pozor, abych neudělala žádný rychlý pohyb, který by ho mohl polekat.

Povzbudivě se usmál.

Rychle jsem následovala jeho pokyny – zvuk prudkého toku vody můj neklid nedělal snesitelnější. Bylo velmi zvláštní být pryč z Jebova dohledu. Co kdyby se tu někde někdo schovával, protože si dal dohromady, že sem tak jako tak někdy musím přijít? Slyšel by nás Jeb přes tu kakofonii řek?

Postupně jsem si baterkou posvítila na celou koupelnu, hledala jsem jakoukoliv známku léčky. Stíny, které vytvořila, mě neuklidnily, ale nenašla jsem žádný důvod, který by opodstatnil můj strach. Jebův tunel byl spíš jako malý bazén a voda byla černá jako inkoust. Pod její hladinou by byl člověk neviditelný tak dlouho, jak by dokázal zadržet dech… Rychle jsem proběhla úzkou prasklinou na druhé straně místnosti, abych utekla své představivosti. Jak jsem byla takhle daleko od Jeba, má panika mě skoro ovládla – nedokázala jsem normálně dýchat; pro hlasité pulzování v mých uších jsem skoro nic neslyšela. Když jsem se vracela do místnosti se dvěma řekami, spíš jsem běžela, než šla.

Najít Jeba, jak stojí pořád ve stejné pozici, sám, bylo pro mé roztříštěné nervy jako balzám. Mé dýchání se uklidnilo a tep se zpomalil. Netušila jsem, proč mi tenhle bláznivý člověk byl takovým uklidněním. Asi to bylo tak, jak to řekla Melanie, *zoufalé časy*.

„Není to rak špatný, co?" zeptal se Jeb, na tváři pyšný úšklebek.

znovu jsem jednou krátce kývla a vrátila mu baterku.

„Tyto jeskyně jsou velký dar," řekl, když jsme znovu vyrazili temnou chodbou. „V takhle velké skupině bychom bez nich nebyli schopni přežít. Magnolii a Sharon se dařilo vážně dobře – překvapivě dobře – tam nahoře, v Chicagu, ale pokoušely štěstí, když se schovávaly dvě. Je vynikající být zase členem komunity. Pak se opravdu cítím jako člověk."

Znovu mě chytil za loket, když jsme šplhali po hrubém schodišti.

„Omlouvám se za to, ehm, ubytování, ve kterém musíš být. Bylo to nejbezpečnější místo, které mě napadlo. Překvapilo mě, že tě kluci našli tak brzo." Jeb si povzdechl. „No, Kyle je vážně… motivovaný. Ale asi je to tak nejlepší. Možná by sis na to, jak to bude, měla zvyknout. Možná bychom pro tebe mohli najít nějaké útulnější místo. Budu o tom přemýšlet… Když jsem tebou, nemusíš se aspoň schovávat v té malé díře. Jestli by ti vyhovovalo líp sednout si ke mně na chodbu, klidně můžeš. Ale s Jaredem…" jeho hlas se vytratil.

Překvapeně jsem naslouchala jeho omluvným slovům; tohle bylo mnohem víc, než v co jsem doufala, bylo v tom víc soucitu, než jsem si myslela, že je tenhle druh schopný projevit vůči svým nepřátelům. Váhavě jsem poplácala jeho ruku na svém lokti a snažila se mu tak říct, že tomu rozumím a nebudu mu působit žádné problémy. Byla jsem si jistá, že Jared byl mnohem radši, když jsem byla z dohledu.

Jeb neměl žádný problém s překladem mé mlčenlivé komunikace. „Hodná holka," řekl. „Na něco přijdeme. Doktor

se může soustředit jenom na léčení lidských obyvatel jeskyně. *Já* si myslím, že ty jsi mnohem zajímavější živá."

Naše těla byla tak blízko u sebe, že musel cítit, jak se klepu.

„Neboj se. Doktor tě teď trápit nebude."

Nedokázala jsem se přestat třást. Jeb mi mohl slíbit jenom *teď,* nebyla žádná záruka, že se Jared nerozhodne, že moje tajemství je mnohem důležitější než ochrana Melaniina těla. Věděla jsem, že mít takovýhle osud, přála bych si, aby včera večer Ian uspěl. Polkla jsem a cítila modřiny na svém krku; vypadaly, jako kdyby sahaly od kůže až hluboko k vnitřním stěnám mého hrdla.

Nemůžeš vědět, kolik máš času, řekla mi před tak dlouhou dobou, když byl můj svět ještě pod kontrolou, Melanie.

Její slova se mi opakovala v hlavě, když jsme znovu vstoupili do velké místnosti, na hlavní náměstí Jebovy lidské komunity. Bylo plné, stejně jako první noc, a všichni na nás zírali očima, ve kterých planul vztek a zklamání, když se podívali na něho, a které byly vražedné, když se podívaly na mě. Dívala jsem se dolů, na kameny pod mýma nohama. Koutkem oka jsem viděla, že si Jeb znovu držel pušku připravenou.

Byla to vážně jenom otázka času. Cítila jsem, jak byla atmosféra plná nenávisti a strachu. Jeb mě nemůže bránit dlouho.

Byla úleva škrábat se zase tou úzkou puklinou, dívat se dopředu a vidět ten točitý černý labyrint chodeb a můj stěsnaný úkryt; mohla jsem doufat, že tam budu sama.

Velkou jeskyní za mnou se ozvalo zuřivé syčení, jako z hnízda hadů. Díky němu jsem si přála, aby mě Jeb vedl labyrintem rychleji.

Jeb se tlumeně zasmál. Připadalo mi, že čím déle ho znám, tím je divnější, když jsem s ním. Jeho smysl pro humor mě mátl, stejně tak jako jeho motivace.

„Někdy je to tu trochu nudný, víš," zamumlal, ale možná to řekl jen tak pro sebe. U něho bylo těžké to poznat. Možná

až na mě přestanou být naštvaní, zjistí, že se jim vlastně hodí to vzrušení, které jim poskytuju."

Naše cesta tmou se kroutila jako had. Vůbec mi nepřipadala povědomá. Možná jsme šli jinudy, abych zůstala ztracená. Připadalo mi, že to trvá déle než předtím, ale konečně jsem za jednou zatáčkou uviděla matné modré světlo lampy u mé díry.

Vzchopila jsem se, přemýšlela jsem, jestli tu zase bude Jared. Pokud ano, věděla jsem, že bude naštvaný. Byla jsem si jistá, že by neschvaloval to, že mě Jeb vzal na exkurzi, nezáleželo by mu na tom, jak moc to bylo nutné.

Když jsme zahnuli za roh, viděla jsem, že o zeď vedle lampy je někdo opřený a směrem k nám vrhá dlouhý stín, ale jasně jsem viděla, že to nebyla Jared. Moje ruka v podvědomém záchvatu strachu stiskla Jebovu paži.

A potom jsem se na tu postavu podívala pořádně. Byl menší než já – proto jsem věděla, že to není Jared – a byl hubený. Malý, ale přesto dlouhý a šlachovitý. I v tlumeném světle modré lampy jsem viděla, že má kůži sluníčkem dohněda opálenou a že jeho černé vlasy mu sahají až po bradu.

Rozklepala se mi kolena.

Rukou, kterou jsem se držel Jebovy paže, jsem se o něho opřela, hledala jsem oporu.

„Teda, pro rány boží," vykřikl Jeb, očividně podrážděný. „To tu nikdo nedokáže jenom dvacet čtyři hodin udržet tajemství? Tak tohle mě teda štve! Parta klepen…" Jeho hlas se změnil v zavrčení.

Ani jsem se Jebovým slovům nenamáhala porozumět; byla jsem zabraná v té nejzuřivější bitvě mého života – všech mých životů.

Cítila jsem Melanii v každé buňce svého těla. Má nervová zakončení se chvěla, jak poznávala její přítomnost. Mé svaly se v očekávání natáhla směrem k ní. Rty se mi třásly a snažily se otevřít. Naklonila jsem se celým tělem dopředu k chlapci stojícímu v chodbě, protože mé ruce se nehýbaly.

Melanie se od té doby, co jsem ztratila kontrolu, naučila pár věcí a já s ní musela opravdu zápasit – tak moc, až se mi na čele zaperlily kapičky potu. Ale teď jsem neumírala uprostřed pouště. Ani jsem nebyla slabá a omámená a zmatená tím, že se objevil někdo, koho jsem považovala za ztraceného; věděla jsem, že tahle chvíle může přijít. Mé tělo bylo houževnaté, rychle se léčilo – byla jsem zase silná. A síla mého těla dala sílu mé kontrole, mému odhodlání.

Vyhnala jsem ji ze svých končetin, vypudila jsem ji z každého úkrytu, který našla, zatlačila jsem ji zpátky do nejzazších zákoutí své mysli a zavřela ji tam.

Její porážka byla náhlá a úplná. *Áách,* povzdechla si a znělo to skoro jako zasténání.

Jakmile jsem vyhrála, pocítila jsem zvláštní nával viny.

Už jsem věděla, že pro mě znamená víc, než jenom odolávající hostitel, který mi zbytečně ztěžuje život. Za těch pár společných týdnů se z nás staly společnice, možná dokonce i důvěrné přítelkyně – od té doby, co jsme se spojily proti společnému nepříteli, proti Hledačce. V poušti, s Kylovým nožem nad hlavou, jsem byla ráda, že pokud *musím* zemřít, nebudu to já, kdo zabije Melanii, a už tehdy pro mě byla víc než jenom tělo. Ale teď mi to připadalo jako něco mnohem většího. Litovala jsem, že jí působím bolest.

Ale bylo to nutné a ona to nechtěla pochopit. Jedno slovo, které řekneme špatně, jeden neuvážený pohyb, to všechno by znamenalo okamžitou popravu. Její reakce byly moc divoké, moc emocionální. Dostala by nás do maléru.

Musíš mi víc věřit, řekla jsem jí. *Jenom se snažím nás udržet naživu. Vím, že nechceš uvěřit, že by nám tvoji lidé mohli ublížit…*

Ale vždyť je to Jamie, zašeptala. Prahla po tom chlapci tak silně, že jsem pocítila slabost v kolenou.

Snažila jsem se na něho dívat nezaujatě – jenom jeden zasmušilý teenager opírající se o zeď s rukama pevně zkříženýma na prsou. Snažila jsem se ho vidět jako cizího a podle toho si naplánovat odpověď, nebo to něco, co by mohlo

být mojí reakcí. Zkusila jsem to a nepovedlo se mi to, byl to Jamie, byl krásný a mé ruce – mé, ne Melaniiny – se ho toužily dotknout. Slzy mi naplnily oči a začaly mi v tenkých potůčcích stékat po tvářích. Mohla jsem jenom doufat, že v tlumeném světle tunelu nebudou vidět.

„Jebe," řekl Jamie – strohý pozdrav. Jeho oči se rychle mihly mým směrem a pak zase pryč.

Jeho hlas byl tak hluboký! Vážně už může být tak velký? Znovu na mě dolehla vina, když jsem si uvědomila, že jsem prošvihla jeho čtrnácté narozeniny. Melanie mi ukázala, který to byl den, a já jsem zjistila, že to byl ten samý, kdy se mi o Jamiem poprvé zdálo. Tolik probdělých hodin se snažila nechat si tu bolest pro sebe, skrýt své vzpomínky, aby toho chlapce ochránila, že se potom objevil v jejím snu. A já jsem napsala Hledačce.

Otřásla jsem se, nevěřila jsem, že jsem mohla být tak bezcitná.

„Co tu děláš, mladej?" chtěl vědět jeb.

„Proč jste mi to neřekli?" opáčil Jamie.

Jeb mlčel.

„Byl to Jaredův nápad?" nedal se Jamie.

Jeb si povzdechl. „Dobře, tak teď to víš, co dobrýho ti to dá, co? Jenom jsme tě chtěli –"

„Chránit?" přerušil ho Jamie hrubě.

Kdy tak zahořkl? Byla to moje chyba? Samozřejmě, že ano.

Melanie v mé hlavě začala vzlykat. Byl to hlasitý, rušivý zvuk – Jamieho a Jebův hlas ke mně doléhaly jako z velké dálky.

„Fajn, Jamie. Takže nepotřebuješ chránit. Co chceš?"

Vypadalo to, že tahle Jebova rychlá odpověď Jamieho rozhodila. Jeho oči kmitaly mezi Jebem a mnou, jak se snažil přijít s nějakou žádostí.

„Já – já si s ní chci promluvit… s tím," řekl nakonec. Jeho hlas byl vyšší, jak byl plný nejistoty.

„Ona moc nemluví," řekl mu Jeb. „Ale můžeš to zkusit, chlapče."

Jeb vykroutil svou paži z mého sevření. Když byl volný, otočil se zády k nejbližší zdi a sesul se podle ní na zem. Usadil se tam a posunoval se tak dlouho, dokud nenašel pohodlnou pozici. Pušku si položil do klína. Jeho hlava se opřela o zeď a oči zavřely. Během pár vteřin vypadal, jako že spí.

Stála jsem tam, kde mě nechal, a snažila se nedívat se na Jamieho tvář, což se mi nedařilo.

Jamie byl znovu překvapený, jak lehce to Jeb přijal. Pozoroval starého muže opřeného o zeď s vykulenýma očima, vypadal tak mladší. Po pár minutách Jebovy nehybnosti se Jamie podíval zpátky na mě a jeho oči se zúžily.

Způsob, jakým se na mě díval – vztekle, moc se snažil vypadat odvážně a dospěle, ale měl v očích strach a bolest – přinutil Melanii vzlykat hlasitěji a mně se roztřásla kolena. Radši než riskovat další kolaps jsem se pomalu posunula ke zdi naproti Jebovi a sklouzla na zem. Objala jsem si rukama kolena a snažila se být co nejmenší.

Jamie mě chvíli pozoroval opatrnýma očima a pak udělal čtyři pomalé kroky dopředu a zastavil se nade mnou. Jeho pohled na chvíli zabloudil k Jebovi, který se ani nepohnul, ani neotevřel oči, a potom si ke mně kleknul. Jeho tvář byla najednou napjatá, vypadal velmi dospěle. Bolelo mě srdce za toho smutného muže ve tváři tohohle malého chlapce.

„Ty nejsi Melanie," řekl tiše.

Bylo těžké nepromluvit, protože teď jsem to byla já, kdo chtěl něco říct. Místo toho jsem po krátkém zaváhání zavrtěla hlavou.

„Ale jsi v jejím těle."

Po chvíli jsem znovu přikývla.

„Co se stalo s tvou… s její tváří?"

Pokrčila jsem rameny. Nevěděla jsem, jak má tvář vypadá, ale dovedla jsem si to představit.

„Kdo ti to udělal?” naléhal. Skoro se váhavě dotkl mého krku. Nehýbyla jsem se, před touhle rukou jsem necítila potřebu ucuknout.

„Teta Maggie, Jared a Ian,” vyjmenoval jeb znuděným hlasem. Oba jsme při tom zvuku nadskočili. Jeb se nepohnul, jeho oči byly stále zavřené. Vypadal tak mírumilovně, jako kdyby Jamieho otázku zodpověděl ze spaní.

Jamie chvíli čekal a potom se se stejným napjatým výrazem znovu otočil na mě.

„Nejsi Melanie, ale znáš všechny její vzpomínky a tak, viď?”

Znovu jsem přikývla.

„Víš, kdo jsem?”

Snažila jsem se ta slova polknout, ale proklouzla mi. „Jsi Jamie.” Nemohla jsem zabránit tomu, jak se ta slova obtočila okolo toho jména jako pohlazení.

Zamrkal, překvapený, že jsem prolomila své mlčení. Potom přikývl. „Správně,” zašeptal.

Oba jsme se podívali na Jeba, který zůstal nehybný, a potom zpátky jeden na druhého.

„Pamatuješ si, co se jí stalo?” zeptal se.

Cukla jsem sebou a pak pomalu přikývla.

„Chci to vědět,” zašeptal.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Chci to vědět,” zopakovav Jamie. Jeho rty se třásly. „Nejsem dítě. Řekni mi to.”

„Není to… příjemné,” vydechla jsem, nemohla jsem se zastavit. Bylo velmi těžké zakázat tomuhle chlapci, co chtěl.

Jeho rovné obočí se stáhlo a vystoupalo vysoko nad jeho rozšířené oči. „Prosím,” zašeptal.

Podívala jsem se na Jeba. Zdálo se mi, že nás možná přimhouřenýma očima pozoruje, ale nebyla jsem si jistá.

Můj hlas byl jemný a tichý, jenom jako povzdech. „Někdo ji viděl jít na místo, kam se nesmělo. Věděl, že je něco špatně. Zavolal Hledače.”

Trochu sebou cukl.

„Hledači se snažili ji přinutit, aby se vzdala. Utekla jim. Ale když ji zahnali do kouta, skočila do otevřené výtahové šachty."

Odvrátila jsem se od vzpomínky na tu bolest a viděla jsem, jak Jamieho tvář zbledla.

„Neumřela?" zašeptal.

„Ne. Máme velmi dovedné Léčitele. Uzdravili ji rychle. A potom do ní dali mě. Doufali, že bych jim mohla říct, jak dokázala tak dlouho přežít." Nechtěla jsem toho říct tolik a moje pusa se prudce zavřela. Jamie nevypadal, že by si mého uklouznutí všiml, ale Jebovy oči se pomalu otevřely a zastavily se na mé tváři. Jinak se ale nepohnul, a tak si Jamie té změny nevšiml.

„Proč jsi ji nenechala zemřít?" zeptal se. Musel těžce polknout, protože do jeho hlasu pronikal vzlyk. Bylo mnohem bolestnější to poslouchat, protože to nebyl zvuk, který by vydalo malé dítě vyděšené z neznámého, ale byla to dospělá agonie pochopení. Bylo těžké odolat a nepoložit mu ruku na tvář. Chtěla jsem ho obejmout a prosit, aby nebyl smutný. Jebovy oči se mihly k mým rukám a potom zpátky na mou tvář.

„Tohle rozhodnutí nebylo na mně," zamumlala jsem. „Když se to stalo, byla jsem pořád ještě v hibernačním spánku v hlubokém vesmíru."

Jamie znovu překvapeně zamrkal. Podobnou odpověď nečekal a já jsem viděla, jak bojuje s nějakou novou emocí. Podívala jsem se na Jeba; jeho oči hořely zvědavostí.

Stejná zvědavost, ač opatrnější, zvítězila nad Jamiem. „Odkud jsi přišla?" zeptal se.

Navzdory své náladě jsem se jeho nechtěnému nadšení zasmála. „Zdaleka. Z jiné planety."

„Co to bylo –" začal se ptát, ale přerušila ho jiná otázka.

„Co to sakra…?" vykřikl Jared, když se zastavil uprostřed kroku, jak nás uviděl, když zahnul za roh. „Zatraceně, Jebe! Dohodli jsme se, že to ne –"

Jamie prudce vyskočil. „Jeb mě sem nepřivedl. Ale tys měl.”

Jeb si povzdechl a pomalu se postavil. Jak se zvedal, puška se mu skutálela z klína a spadla na podlahu. Zastavila se jenom pár desítek centimetrů ode mě. Znepokojeně jsem couvla.

Jared reagoval jinak. Rozběhl se ke mně, překonal celou chodbu jenom pár dlouhými kroky. Přitiskla jsem se ke zdi a přikryla si tvář rukama. Opatrně jsem ho pozorovala, jak prudce zvedl pušku od mých nohou.

„Snažíš se nás zabít?” téměř vykřikl na Jeba a strčil mu pušku do ruky.

„Uklidni se, Jarede,” řekl unaveně Jeb. Vzal pušku do jedné ruky. “

“Téhle věci by se nedotkla, ani kdybych ji tu nechal ležet celou noc. Copak to nevidíš?” Namířil hlaveň na mě a já jsem se přikrčila. „Tohle není Hledačka.”

„Zmlkni, Jebe, prostě zmlkni!”

„Nech ho být,” vykřikl Jamie. „Neudělal nic špatně.”

„Ty!” opáčil Jared a otočil se k naštvanému Jamiemu. „Odsud hned vypadneš nebo si mě nepřej.”

Jamie zatnul pěsti a zůstal stát na místě.

Jaredovy ruce se zvedly.

Šok mě přikoval na místě. Jak na sebe mohli křičet? Byli rodina, pouto mezi nimi bylo silnější než krev. Jared by Jamieho neuhodil – nemohl by! Chtěla jsem něco udělat, ale nemohla jsem přijít na to, co. Cokoliv, co by přivolalo jejich pozornost na mě, by je jenom víc rozčílilo.

Pro jednou byla Melanie klidnější než já. *Nemůže Jamiemu ublížit,* pomyslela si přesvědčeně. *To není možné.*

Podívala jsem se, jak proti sobě stojí jako nepřátelé a vyděsila jsem se.

Neměly jsme sem nikdy chodit. Vidíš, jak nešťastné jsme je udělaly, zasténala jsem.

„Neměls to přede mnou tajit," procedil Jamie mezi zuby. „A neměls jí ubližovat." Jedna z jeho rukou se uvolnila a ukázala na mou tvář.

Jared plivl na podlahu. „To není Melanie. Ona už se nikdy nevrátí, Jamie."

„Ale je to její tvář," trval Jamie na svém. „A její krk. Tobě ty modřiny *nevadí*?"

Jared spustil ruce. Zavřel oči a zhluboka se nadechl. „Buď hned odejdeš, Jamie, a necháš mi trochu prostoru, nebo tě *přinutím* odejít. Nedělám si legraci. Je toho na mě už moc. Takže můžeme prosím tuhle konverzaci odsunout na později?" Znovu otevřel oči; byly plné bolesti.

Jamie ho chvíli pozoroval a jeho vztek pomalu mizel. „Promiň," zamumlal po chvíli. „Půjdu… ale neslibuju, že se nevrátím."

„Teď na to nemůžu myslet. Jdi. Prosím."

Jamie pokrčil rameny. Ještě jednou se na mě podíval a odešel. Jak jsem pozorovala jeho rychlý, dlouhý krok, znovu jsem pocítila bolest za tu dobu, která mi utekla.

Jared se podíval na Jeba. „Ty taky," řekl bezvýrazným hlasem.

Jeb protočil oči. „Abych řekl pravdu, nemyslím si, žes měl dost dlouhou přestávku. Budu ji hlídat –"

„Jdi."

Jeb se zamyšleně zamračil. „Dobře. Jasně." Potom vyrazil chodbou pryč.

„Jebe?" zavolal za ním Jared

„Jo?"

„Kdybych ti řekl, abys to hned zastřelil, udělal bys to?"

Jeb šel pomalu dál, nedíval se na nás, ale jeho slova byla jasná.

„Musel bych. Svá vlastní pravidla dodržuju. Takže to po mně nechtěj, dokud to opravdu nebudeš myslet vážně."

Zmizel ve tmě.

Jared se za ním díval. Než se mohl otočit na mě, rychle jsem se skrčila, utekla do svého nepohodlného úkrytu a stočila se v tom nejzazším koutě.

18.kapitola – Znuděná (Bored)

Zbytek dne jsem s jedinou výjimkou strávila v naprostém mlčení.

Ta výjimka byla, když Jeb o pár hodin později přinesl jídlo, mně i Jaredovi. Jak položil tác do vchodu mé jeskyně, omluvně se na mě usmál.

„Díky," zašeptala jsem.

„Nemáš zač," řekl.

Slyšela jsem, jak Jared zavrčel, podrážděný z našeho malého rozhovoru.

Byl to jediný zvuk, jaký jsem od Jareda za celý den slyšela. Byla jsem si jistá, že tam byl, ale neslyšela jsem ho ani dýchat, abych si to přesvědčení mohla potvrdit.

Byl to velmi dlouhý den – velmi stěstnaný a velmi mdlý. Zkusila jsem snad každou možnou pozici, ale nikdy se mi nepodařilo, aby celé mé tělo leželo pohodlně. V zádech mi tepala nepřetržitá bolest.

Melanie a já jsme hodně přemýšlely o Jamiem. Většinu času jsme strávily obavami, jak jsme mu naším příchodem ublížily, jak mu teď ubližujeme. Co v porovnání s tím znamenal splněný slib?

Čas ztrácel smysl. Mohl být západ slunce, mohlo svítat – tady bych o tom stejně nevěděla, pohřbená hluboko pod zemí. Už nám s Melanií došla témata k hovoru. Apaticky jsme se probíraly našimi společnými vzpomínkami, jako kdybychom přepínaly televizní kanály, aniž bychom se zastavily na nějakém konkrétním. Na chvíli jsem si zdřímla, ale nedokázala jsem upadnout do hlubšího spánku, protože jsem ležela tak nepohodlně.

Když se Jeb konečně vrátil, chtělo se mi tu jeho vrásčitou tvář políbit. Naklonil se do mé cely, na tváři mu pohrával úsměv.

„Čas na další procházku?" zeptal se mě.

Dychtivě jsem přikývla.

„Já to udělám," zavrčel Jared. „Dej mi pušku."zaváhala jsem a neohrabaně se přikrčila ve vchodu do své jeskyně, dokud na mě Jeb nekývnul.

„Jdi," řekl mi.

Vylezla jsem ven. Byla jsem celá ztuhlá a mé nohy byly vratké, musela jsem se opřít o Jebovu napřaženou ruku, abych chytila rovnováhu. Jared udělal znechucený zvuk a stočil pohled stranou. Pevně svíral pušku, až mu zbělaly klouby. Ten pohled se mi nelíbil. Vadilo mi to víc, než když pušku držel Jeb.

Jared nebyl tak tolerantní jako Jeb. Vyrazil do černého tunelu a ani se neohlédl.

Bylo to těžké – Jared nenadělal moc hluku a nevedl mě, takže jsem musela jít s jednou rukou nataženou před sebou, abych nenarazila do skály. Dvakrát jsem na nerovné podlaze upadla. Přestože mi Jared nepomohl, alespoň počkal, dokud neslyšel, že jsem zase na nohou. Jednou, když jsem v rovnější části chodby zrychlila, jsem se k němu moc přiblížila, má tápající ruka se dotkla jeho zad a kopírovala obrys jeho ramene, než mi došlo, že jsem se nedotýkala další skály. Poskočil dopředu a s naštvaným zasyčením uhnul před mým dotykem.

„Promiň," zašeptala jsem a cítila jsem, jak mi hoří tváře.

Neodpověděl mi, ale zrychlil krok, takže následovat ho teď bylo mnohem těžší.

Byla jsem zmatená, když se před námi najednou objevilo světlo. Šli jsme jinudy? Tohle nebyl jas té největší jeskyně. Byl tlumený, bledý a stříbřitý. Ale úzké štěrbiny, kterými jsme procházeli, vypadaly stejně… Až, když jsme byli v tom obrovském prostoru, jsem si uvědomila, čím to je.

Byla noc; světlo tlumeně zářící od stropu bylo spíš měsíční než sluneční. Využila jsem toho, že nebylo tak oslepující, a snažila se odhalit jeho tajemství. Vysoko, tak vysoko nade mnou zářily stovky malých měsíců a jejich paprsky tlumeně dopadaly na vzdálenou podlahu. Ty malé měsíce byly rozptýlené v nepravidelných chomáčích, některé

dál od ostatních než jiné. Potřásla jsem hlavou. I když jsem se teď mohla dívat přímo do světla, nedokázala jsem mu porozumět.

„Pojď," poručil mi Jared naštvaně. Byl pár kroků napřed.

Trhla jsem sebou a pospíšila si, abych ho dohonila. Mrzelo mě, že jsem se nechala takhle rozptýlit. Viděla jsem, jak moc mu vadilo, když na mě musel promluvit.

Nečekala jsem, že by mi nabídl baterku, když jsme došli do místnosti s řekami, a ani jsem se toho nedočkala. Bylo to tu také tlumeně osvětlené jako velká místnost, ale tady bylo na stropě těch zvláštních měsíců jenom asi dvacet. Jaredova čelist ztuhla a díval se na strop, zatímco jsem váhavě došla do místnosti s temným bazénkem. Napadlo mě, že kdybych uklouzla a spadla do divokého podzemního horkého pramene a zmizela, Jared by to pravděpodobně považoval za šťastný zásah osudu.

Myslím, že by byl smutný, nesouhlasila Melanie, zatímco jsem se objímajíc zeď pomalu plížila do ‚koupelny'. *Kdybychom spadly.*

Pochybuji. Možná by mu to připomnělo bolest, jakou cítil, když tě ztratil poprvé, ale byl by šťastný, kdybych já *zmizela.*

To protože tě nezná, zašeptala Melanie a potom se ztratila, jako kdyby byla najednou velmi vyčerpaná.

Překvapeně jsem ztuhla na místě. Nebyla jsem si jistá, ale vypadalo to, jako kdyby mi Melanie prvě složila kompliment.

„Pohni," štěkl Jared ze sousední místnosti.

Pospíchala jsem temnotou tak rychle, jak mi to strach dovolil.

Když jsme se vrátili, u modré lampy na nás čekal Jeb a u jeho nohou ležely dva beztvaré válce a dva nerovné obdélníky. Předtím jsem si jich nevšimla. Možná je přinesl, zatímco jsme byli pryč.

„Budeš tu dneska spát ty nebo mám já?" zeptal se Jeb Jareda opatrně.

Jared se podíval na stíny u Jebových nohou.

„Já," odpověděl úsečně. „A stačí mi jedna deka."

Jeb nadzvedl jedno tlusté obočí.

„Není to jeden z nás, Jebe. Nechals to na mně, takže se do toho nepleť.”

„Ale ona není zvíře, hochu. A se psem bys takhle také nezacházel.”

Jared neodpověděl. Jeho zuby scvakly dohromady.

„Nikdy jsem tě nepovažoval za krutého muže,” řekl jemně Jeb. Ale sebral jeden válec, prostrčil ruku poutkem a přehodil si ho přes rameno. Potom do druhé ruky vzal jeden z obdélníků – polštář.

„Promiň, drahá,” řekl, když mě míjel, a poplácal mě po rameni.

„Tohle vynech!” zavrčel Jared.

Jeb pokrčil rameny a loudal se pryč. Zalezla jsem do své cely, ještě než zmizel z dohledu; schovala jsem se v jejích nejtemnějších zákoutích a stočila se do klubíčka, o kterém jsem doufala, že je moc malé na to, aby bylo vidět.

Místo aby se schoval před tunelem tak, abych ho neviděla, rozložil si Jared deku přímo před vchodem do mého vězení. Párkrát si natřásl polštář, asi aby zdůraznil, že on ho má. Položil se na matraci a zkřížil ruce na prsou. To byla jediná část jeho těla, kterou jsem skrz důru viděla – jeho zkřížené ruce a kus břicha.

Jeho kůže byla stejně dohněda opálená jako ve snech, které mě v posledním půlroce pronásledovaly. Bylo zvláštní vidět tenhle kus mých snů v realitě ani ne metr a půl ode mě. Surrealistické.

„Nedokážeš se kolem mě proplížit,” varoval mě. Jeho hlas byl mírnější než předtím – ospalý. „Jestli to zkusíš…” Zívl. „Zabiju tě.”

Neodpověděla jsem. To varování mě do mě uhodilo jako urážka. Proč bych se měla pokoušet se kolem něj proplížit? Kam bych šla? Do rukou těch barbarů, co na mě tam venku čekají a všichni si přejí, abych se pokusila o něco přesně tak hloupého? Nebo snad předpokládali, že bych nějak dokázala kolem nich proklouznout zpátky do pouště, která mě

posledně, co jsem se ji pokusila přejít, málem upekla zaživa? Zajímalo by mě, čeho všeho si myslel, že jsem schopná. Jaký plán si myslel, že sleduji, abych ovládla tenhle jejich malý svět? Opravdu jsem vypadala tak mocná? To mu snad nebylo jasně, jak jsem bezbranná?

Poznala jsem, když už hluboce spal, protože sebou začal škubat přesně tak, jak si Melanie vzpomínala, že někdy dělal. Takhle neklidně spal, jenom když byl rozrušený. Pozorovala jsem, jak se jeho prsty zatínají a povolují, a přemýšlela jsem, jestli v jeho snu nebyly náhodou sevřené kolem mého hrdla.

*

Následující dny – mohl to být asi týden, bylo těžké udržet si pojem o čase – byly velmi tiché. Jared byl jako mlčenlivá zeď mezi mnou a vším ostatním, ať už dobrým či zlým. Nebylo tu slyšet nic kromě mého vlastního dýchání, mých vlastních pohybů; nebylo vidět nic než černá jeskyně kolem mě, kruhu tlumeného světla, známého tácu se stále stejným přídělem, krátkých, kradmých pohledů, které po mě vrhal Jared; žádné doteky kromě těch, kdy se mi do kůže zabodávaly ostré kameny; žádná chuť kromě hořké vody, tvrdého chleba, nijaké polévky, dřevnatých kořenů, znovu a znovu.

Byla to velmi zvláštní kombinace: neustálá hrůza, trvalé bolestivé fyzické nepohodlí a nesnesitelná monotónnost. Z těch tří bylo asi nejtěžší zvládnout tu smrtelnou nudu. Mé vězení byla komnata smyslové deprivace.

Společně s Melanií jsme se bály, že se zblázníme.

Obě slyšíme v hlavě hlas, zdůraznila. *To nikdy není dobré znamení.*

Zapomeneme mluvit, obávala jsem se. *Jak už je to dlouho, co na nás někdo promluvil?*

Před čtyřmi dny jsi poděkovala Jebovi, že ti přinesl jídlo, a on řekl, že nemáš zač. Tedy myslím, že to bylo před čtyřmi dny. Ale určitě to bylo před čtyřmi dlouhými spánky. Znělo to, jako kdyby si povzdechla. *Přestaň si okusovat nehty – trvalo mi roky, než se mi podařilo si to odvyknout.*

Ale dlouhé, ostré nehty mi vadily. *Nemyslím si, že bychom si z dlouhodobého hlediska musely dělat hlavu se zlozvyky.*

Jared už znovu nenechal Jeba přinést jídlo. Místo toho ho vždycky někdo přinesl na konec chodby a Jared tam potom vrátil prázdný tác. Měla jsem vždycky to samé – chleba, polévku a zeleninu – dvakrát denně. Někdy tu byly i věci navíc pro Jareda, balené jídlo s tištěnými jmény, která jsem poznávala – Red Vines, Snickers, Pop-Tarts. Snažila jsem se představit si, jak se lidé mohli k těm delikatesám dostat.

Nečekala jsem, že by se se mnou rozdělil – samozřejmě, že ne – ale několikrát mě napadlo, jestli si myslí, že v to doufám. Jedním z mých mála rozptýlení bylo poslouchat ho, jak jí tyhle dárky, protože to vždycky dělal velmi ostentativně, možná chtěl zdůraznit, že něco má, stejně jako první noc s tím polštářem.

Jednou Jared pomalu roztrhl balík Cheetos – stejně teatrálně jako obvykle – a bohatá vůně umělého sýrového prášku naplnila mou jeskyni… lahodná, neodolatelná. Začal pomalu jíst, tak, abych jasně slyšela každé kousnutí.

Můj žaludek hlasitě zakručel a sama jsem se sobě musela zasmát. Už jsem se tak dlouho nesmála; snažila jsem se vzpomenout si, kdy to bylo naposledy, ale nepodařilo se mi to – jenom ten zvláštní výbuch hysterie v poušti, který se opravdu nedal počítat jako *smích*. Dokonce i předtím, než jsem přišla sem, jsem moc věcí, které by mi připadaly zábavné, nenacházela.

Ale tohle mi z nějakého důvodu připadalo tak veselé – to, že můj žaludek tak touží po jedné malé křupce – že jsem se znovu zasmála.

Nevěděla jsem, jak ho moje reakce mohla urazit, ale najednou se zvedl a zmizel. Za chvíli jsem ho znovu uslyšela jíst Cheetos, ale z mnohem větší dálky. Vykoukla jsem z díry a uviděla, že sedí ve stínu na konci chodby, zády ke mně. Zastrčila jsem hlavu zpátky dovnitř, bála jsem se, že by se mohl otočit a přistihnout mě, jak ho pozoruji. Od té doby

zůstával tam na konci chodby, jak nejvíc to šlo. Jenom v noci se vždycky natáhl před vchodem do mého vězení.

Dvakrát za den – nebo spíš dvakrát za noc, protože mě nikdy nevzal ven, když tam byli ostatní – jsme šli do místnosti s řekami, byly to světlejší chvilky nehledě na tu hrůzu, protože to byl jediný čas, kdy jsem nebyla zkroucená do různých nepřirozených pozic, do kterých mě nutila má malá jeskyně. Znovu se tam vměstnat bylo pokaždé těžší než předtím.

Třikrát v tom týdnu, vždycky v době spaní, nás někdo přišel zkontrolovat.

Poprvé to byl Kyle.

Probudilo mě, jak se Jared prudce postavil. „Vypadni odsud," varoval Kyla a držel pušku připravenou.

„Jen kontrola," řekl Kyle. Jeho hlas zněl z dálky, ale byl dost hlasitý a hrubý na to, abych poznala, že to není jeho bratr. „Jednou tu nemusíš být. Jednou můžeš spát moc tvrdě."

Jaredovou jedinou odpovědí bylo odjištění zbraně.

Slyšela jsem, jak se Kylův smích pomalu vytrácí, jak odcházel.

V dalších dvou případech jsem nevěděla, kdo to byl. Znovu Kyle nebo možná Ian, nebo někdo, čí jméno jsem neznala. Věděla jsem jenom to, že mě dvakrát probudilo, jak Jared vyskočil na nohy a namířil na vetřelce pušku. Už jsem neslyšela žádná slova. Ať už nás kontroloval kdokoliv, neobtěžoval se promluvit. Když byli pryč, Jared vždycky znovu rychle usnul. Mně trvalo trochu déle, než se mi podařilo dostatečně uklidnit zrychlené srdce.

Počtvrté to bylo jiné.

Ještě jsem úplně nespala, když se Jared prudkým pohybem zvedl na kolena. Zvedl se s puškou v ruce a s kletbou na rtech.

„Klid," zamumlal z dálky nějaký hlas. „Přicházím v míru."

„Ať už chceš cokoliv, nevěřím ti," zavrčel Jared.

„Chci si jenom promluvit.” Hlas se přiblížil. „Jsi tady dole zahrabanej a propásneš všechny důležitý diskuze… Chybí nám tvůj pohled na věc.”

„Jistě,” řekl Jared sarkasticky.

„Ach, odlož tu zbraň. Kdybych s tebou přišel bojovat, přivedl bych si tentokrát čtyři chlapy.”

Chvíli bylo ticho, a když Jared znovu promluvil, nesl jeho hlas stopy černého humoru. „Jak se poslední dobou má tvůj bratr?” zeptal se. Vypadalo to, že se mu ta otázka líbí. Uvolnil se, když mohl svého návštěvníka popichovat. Posadil se a opřel se o zeď na půl cesty k mému vězení, uvolněně, ale se zbraní stále připravenou.

Zabolel mě krk, jako kdyby si uvědomil, že ruce, které ho pochroumaly, byly velmi blízko.

„Pořád ještě fňuká kvůli svému nosu,” řekl Ian. „No, vlastně to není poprvé, co je zlomený. Povím mu, že jsi řekl, že je ti to líto.”

„Není.”

„Já vím. Nikomu nikdy není líto, že praštil Kyla.”

Tiše se spolu zasmáli; v jejich pobavení byl slyšet náznak kamarádství, který ale vypadal, že sem naprosto nepatří, jak Jared držel pušku namířenou Ianovým směrem, jakkoliv uvolněně ji měl položenou na klíně. I když, spojení utvořená na tomto zoufalém místě musela být velmi silná. Silnější než krev.

Ian se posadil na matraci vedle Jareda. Viděla jsem siluetu jeho profilu, černý obrys proti modrému světlu. Všimla jsem si, že jeho nos byl dokonalý – rovný, tak trochu orlí, ten typ nosu, který jsem viděla na obrázcích slavných soch. Znamenalo to, že si o něm ostatní myslí, že je snesitelnější, než jeho bratr, jehož nos byl už mockrát zlomený? Nebo jenom že lépe uhýbal?

„Tak co chceš, Iane? Nemyslím si, že jenom omluvu pro Kyla.”

„Řekl ti to Jeb?”

„Nevím, o čem mluvíš.”

„Vzdali pátrání. Dokonce i Hledači.”

Jared na to neodpověděl, ale cítila jsem, jak v atmosféře kolem něho náhle narostlo napětí.

„Pro jistotu je pozorujeme, ale nikdy nevypadali, že by byli nějak zvlášť plni starostí. Jejich pátrání se nikdy nevzdálilo od místa, kde jsme nechali auto, a pár posledních dní už viditelně hledali spíš tělo než přeživšího. A před dvěma dny jsme měli štěstí – jedna pátrací skupina nechala venku nějaké odpadky a na jejich základní tábor zaútočila smečka kojotů. Jeden z *nich* se vrátil později a zvířata překvapil. Kojoti na něho zaútočili a zatáhli ho dobrých sto metrů do pouště, než ostatní zaslechli jeho křik a zachránili ho. Samozřejmě byli ozbrojení. Snadno kojoty zahnali a jejich oběť nebyla vážně zraněná, ale tahle událost zřejmě zodpověděla všechny otázky, které si mohli klást o tom, co se stalo tady našemu hostovi.”

Napadlo mě, jak mohli být schopní takhle špehovat Hledače, kteří po mně pátrali – vidět toho tolik. Cítila jsem se tou myšlenkou zvláštně odhalená. Ta představa se mi nelíbila: neviditelní lidé sledující nenáviděné duše. Po kůži na krku mi přeběhl mráz.

„Takže se sbalili a odjeli. Hledači vzdali hledání. Všichni dobrovolníci šli domů. Nikdo už to nehledá.” Jeho hlava se otočila na mě a já jsem se přikrčila a doufala, že je dost velká tma na to, aby mě viděli – že stejně jako jeho tvář budu i já vypadat jenom jako černý stín. „Myslím, že to bylo oficiálně prohlášeno za mrtvé, pokud si teda o tom vedou záznamy, jako jsme to dělali my. Jeb opakuje „Vždyť jsem ti to říkal!” každému, kdo se zastaví dost dlouho na to, aby to slyšel.”

Jared zavrčel něco nesrozumitelného, dokázala jsem rozeznat jenom Jebovo jméno. Potom se prudce nadechl, znovu vydechl a řekl: „Fajn, myslím, že tím to končí.”

„Vypadá to tak.” Ian na chvíli zaváhal a potom dodal: „Až na… No, asi to stejně nic není.”

Jared znovu ztuhl; nechtěl, aby mu něco uniklo. „Pokračuj.”

„Nikdo kromě Kyla si z toho velkou hlavu nedělá a ty víš, jaký Kyle je."

Jared něco zavrčel na souhlas.

„Máš pro tyhle věci nejlepší instinkt; chtěl jsem znát tvůj názor. Proto jsem tady, vkládám svůj život do tvých rukou, když vstupuji do zakázané oblasti," řekl Ian suše, ale potom jeho hlas zase úplně zvážněl. „Víš, je tu jedna… je to Hledačka, o tom není pochyb – nosí Glock."

Chvíli mi trvalo, než jsem tomu slovu porozuměla. Nebyla to známá část Melaniina slovníku. Když mi došlo, že mluví o nějaké zbrani, ze zasněného, závistivého tónu jeho hlasu se mi udělalo špatně.

„Kyle si všimnul jako první, jak se liší od zbytku. Nevypadalo to, že by pro ostatní byla nějak moc důležitá – rozhodně ne pro tu část, která rozhodovala. Ano, měla dost návrhů, podle toho, co jsme viděli, ale nevypadalo to, že by ji někdo poslouchal. Docela by se nám bývalo hodilo, kdybychom mohli slyšet, co říkali…"

Znovu mi přeběhl mráz po zádech.

„Každopádně," pokračoval Ian, „Když odvolali hledání, tomuhle se to nelíbilo. Víš, jak jsou ti paraziti vždycky tak… moc *milí*? Bylo to divně – tohle bylo nejdál, co jsem je kdy viděl zajít. Nebyla to opravdová hádka, protože tomu jednomu nikdo z ostatních neodporoval, ale rozhodně to vypadalo, že se to nespokojené hádá s *nimi*. Hlavní skupina Hledačů si ho nevšímala – jsou pryč."

„A to nespokojené?" zeptal se Jared.

„Vzalo si auto a jelo na půl cesty do Pichaco. Potom to jelo zpátky do Tucsonu. A potom znovu na západ."

„Pořád hledá."

„Anebo je zmatené. Zastavilo se v tom obchodě u vrcholu. Mluvilo s tím parazitem, cp tam pracuje, přestože ten už vyslýchanej byl."

„Hmm," zabručel Jared. Zajímalo ho to, soustředil se na to.

„Potom to šlo na túru na vrchol – hloupost. Muselo se to upéct zaživa, od hlavy k patě to bylo v černé."

Tělem mi proběhl křeč; najednou jsem nebyla na zemi, tiskla jsem se k zadní zdi své cely. Ruce mi instinktivně vylétly nahoru, chránit obličej. Slyšela jsem, jak se malým prostorem rozběhla ozvěna syknutí a až když dozněla, tak mi došlo, že bylo moje.

„Co to *bylo*?" zeptal se Ian šokovaným hlasem.

Vykoukla jsem skrz prsty a uviděla obě jejich tváře, jak mě pozorují skrz díru. Ianova tvář byla černá, ale část té Jaredovy byla osvětlená, jeho rysy byly tvrdé jako kámen.

Chtěla jsem být nehybná, ale mé tělo sebou divoce škubalo, nedokázala jsem to kontrolovat.

Jared se natáhl pryč a za chvíli měl v rukou lampu.

„Podívej se na jeho oči," zamumlal Ian. „Je to vyděšené."

Viděla jsem teď výrazy obou jejich tváří, ale dívala jsem se jenom na Jareda. Jeho vypočítavý pohled byl pevně upřený na mě. Myslím, že přemýšlel o tom, co mu řekl Ian, a snažil se najít podnět, který mě přinutil k tomuhle chování.

Mé tělo se nepřestávalo třást.

Ona se nikdy nevzdá, zasténala Melanie.

Já vím, já vím, naříkala jsem já.

Kdy se náš odpor změnil ve strach? Můj žaludek se začal stahovat a zvedat. Proč prostě nemohla jako všichni ostatní dojít k závěru, že jsem mrtvá? A až *budu* mrtvá, bude mě stále pronásledovat?

„Kdo je ta Hledačka v černém?" vyštěkl najednou Jared.

Mé rty se zachvěly, ale neodpověděla jsem. Mlčení bylo nejbezpečnější.

„Vím, že umíš mluvit," zavrčel Jared. „Mluvíš s Jebem a s Jamiem. A teď budeš mluvit se mnou."

Vlezl do vchodu do mé jeskyně a překvapeně zafuněl, jak ho překvapilo, že se musel tak moc skrčit, aby se tam vešel. Nízký strop ho přinutil si kleknout, a to se mu nelíbilo. Viděla jsem, že by byl mnohem raději, kdyby nade mnou mohl stát.

Neměla jsem kam utéct. Už takhle jsem byla vmáčknutá v tom nejzazším koutě. V jeskyni bylo sotva dost místa abychom se sem vešli dva. Cítila jsem na kůži jeho dech.

„Řekni mi, co víš," poručil.

19.kapitola – Opuštěná (Abandoned)

„Kdo je ta Hledačka v černém? Proč pořád hledá?" Jaredův výkřik byl ohlušující, doléhal na mě ze všech stran.

Skryla jsem se za svýma rukama a čekala na první ránu.

„Ehm – Jarede?" zamumlal Ian. „Možná bys měl nechat mě…"

„Nepleť se do toho!"

Ianův hlas se přiblížil a zarachotilo pár kamenů, jak se snažil Jareda následovat do stísněného prostoru, který už tak byl moc plný. „Nevidíš, že je to tak vyděšené, že nemůžemluvit? Nech to chvíli na pokoji –"

Slyšela jsem zvuk, jak se Jared pohnul, a potom ránu. Ian zaklel. Vykoukla jsem mezi prsty a viděla, že Ianova tvář zmizela a že Jared je ke mně otočený zády.

Ian si odplivl a zasténal. „To je podruhé," zavrčel a mně došlo, že rána určená mně změnila směr jenom díky tomu, že se do toho Ian vložil.

„A jsem připravený to udělat potřetí," zamumlal Jared, ale otočil se znovu čelem ke mně a podal si světlo; chytil lampu tou rukou, která předtím trefila Iana. Jeskyně byla téměř oslňující po tak dlouhé temnotě.

Jared na mě znovu promluvil, zkoumal mou tvář v novém osvětlení, z každého slova udělal celou větu. „Kdo. Je. Ta. Hledačka."

Spustila jsem ruce a dlouho jsem se upřeně dívala do jeho necitelných očí. Vadilo mi, že díky mému mlčení trpěl někdo jiný – i někdo, kdo se mě už jednou pokusil zabít. Takhle by mučení fungovat nemělo.

Jaredův výraz zakolísal, jak si všiml změny v tom mém. „Nemusím ti ubližovat," řekl tiše, nejistý sám sebou. „Ale musím znát odpověď na svou otázku."

Ani to nebyla ta správná otázka – nebylo to tajemství, které bych měla bránit.

„Řekni mi to," naléhal, oči zúžené zklamáním a hlubokým neštěstím.

Vážně jsem byla zbabělec? Bývala bych radši uvěřila, že ano – můj strach z bolesti byl větší než cokoliv jiného. Skutečný důvod, proč jsem otevřela pusu, byl ale mnohem ubožejší.

Chtěla jsem ho *potěšit*, tohohle člověka, který mě tak nenáviděl.

„Tahle Hledačka," začala jsem hrubým, ochraptělým hlasem; dlouho jsem nemluvila.

Netrpělivě mě přerušil. „Už víme, že je to Hledačka."

„Ne, není to jen nějaká Hledačka," zašeptala jsem. „*Moje* Hledačka."

„Co tím myslíš, *tvoje* Hledačka?"

„Přidělená ke mně, sledující mně. Ona je důvod, proč –" Zarazila jsem se těsně předtím, než jsem řekla slovo, které by znamenalo naši smrt. Těsně předtím, než jsem řekla *jsme*. Hlavní pravdu, kterou by on považoval za hlavní lež – hrála bych tak na jeho nejhlubší přání, na jeho nejhlubší bolest. Nikdy by nedokázal vidět, že by se jeho přání mohlo splnit. Viděl by jenom nebezpečného lháře, který se na něho dívá očima, které miloval.

„Důvod?" pobídl mě.

„Důvod, proč jsem utekla," vydechla jsem. „Důvod, proč jsem přišla sem."

Ne tak úplně pravda, ale zase ne tak úplně lež.

Jared na mě zíral s pootevřenou pusou, jak se to snažil pochopit. Koutkem oka jsem viděla, jak Ian zase nakukuje dírou dovnitř, jeho čilé modré oči rozšířené překvapením. Na jeho bledých rtech byla vidět tmavá krev.

„Ty jsi utekla Hledačce? Ale vždyť jsi jedna z nich!" Jared se snažil uklidnit, vrátit se zátky ke svému výslechu. „Proč by tě to ale pronásledovalo? Co chce?"

Polkla jsem; byl to nepřirozeně hlasitý zvuk. Chtěla tebe. Tebe a Jamieho."

Jeho výraz ztvrdl. „A ty ses to sem snažila dovést?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Nechtěla jsem… Já…" Jak bych mu to mohla vysvětlit? Pravdu by nikdy nepřijal.

„Co?”

„Já… nechtěla jsem jí to říct. Nemám ji ráda.”

Zamrkal, znovu byl zmatený. „Nemáte vy náhodou mít rádi všechny?”

„Měli bychom,” přiznala jsem a zrudla hanbou.

„Komu jsi řekla o tomhle místě?” zeptal se Ian přes Jaredovo rameno. Jared se zamračil, ale nespouštěl ze mě oči.

„Nedokázala jsem – nevěděla jsem… Viděla jsem jenom ty čáry. Čáry na tom albu. Nakreslila jsem je Hledačce… ale nevěděly jsme, co znamenají. Pořád si myslí, že je to mapa silnice.” Nedokázala jsem se zastavit. Pokusila jsem se trochu zpomalit, abych snížila pravděpodobnost toho, že bych se třeba podřekla.

„Co tím chceš říct, žes nevěděla, co znamenají? Jsi tady.” Jaredova ruka se natáhla ke mně, ale stáhla se, než stihla překonat tu krátkou vzdálenost.

„Já… měla jsem problémy se svým… s… s její pamětí. Nerozuměla jsem… Nedokázala jsem získat přístup ke všemu. Byly tam zdi. Proto ke mně byla přidělena Hledačka, čekala, až rozlousknu ten zbytek.” Moc, moc. Kousla jsem se do jazyka.

Ian s Jaredem si vyměnili pohled. Nic takového nikdy neslyšeli. Nevěřili mi, ale tak moc chtěli věřit, že je to možné. Chtěli to až moc. To je děsilo.

Jaredův hlas práskl s náhlou ostrostí. „Dokázala jsi *získat přístup* k mému srubu?”

„Dlouho ne.”

„A potom jsi všechno řekla Hledačce.”

„Ne.”

„Ne? Proč ne?”

„Protože… když už jsem to věděla… *nechtěla* jsem jí to říct.”

Ianovy oči se rozšířily.

Jaredův hlas se změnil, ztichl, byl skoro něžný. O tolik nebezpečnější než křik. „Proč jsi jí to nechtěla říct?”

Má čelist ztuhla. Nebylo to *to* tajemství, ale stejně to bylo tajemství, které ze mě bude muset vymlátit. V tuhle chvíli mělo mé odhodlání držet jazyk za zuby co dělat spíš s pudem sebezáchovy než s hloupou, nepřejícnou pýchou. Tomuhle muži, který mnou pohrdal, *neřeknu*, že ho miluji.

Pozoroval záblesk vzdoru v mých očích a vypadalo to, že chápe, co bude muset udělat, aby ze mě dostal odpověď. Rozhodl se to nechat být – nebo možná se k tomu vrátit později, nechat si to nakonec, v případě, že mu odmítnu odpovědět na víc otázek.

„Jak to, žes nebyla schopná získat přístup ke všemu?" Je to… normální?"

Tahle otázka byla také velmi nebezpečná. Poprvé za celou dobu jsem mu přímo odpověděla lží.

„Padala dlouho. Tělo bylo poškozené."

Lhaní mi nešlo lehce; lež vyšla naprázdno. Jared s Ianem na to oba zareagovali. Jaredova hlava se naklonila na stranu; jedno z Ianových obočí vylétlo nahoru.

„Proč se tahle Hledačka nevzdala jako ostatní?" zeptal se Ian.

Najednou jsem byla vyčerpaná. Věděla jsem, že by byli schopní vydržet celou noc, *vydrželi* by celou noc, kdybych pořád odpovídala, a nakonec bych udělala chybu. Opřela jsem se o zeď a zavřela oči.

„Nevím," zašeptala jsem. „Není jako ostatní duše. Je… *otravná*."

Ian se krátce zasmál – překvapený zvuk.

„A ty – ty jsi jako ostatní… *duše*?" zeptal se Jared.

Otevřela jsem oči a dlouho jsem ho unaveně upřeně pozorovala. *Co je to za hloupou otázku*, pomyslela jsem si. Potom jsem pevně zavřela oči, položila hlavu na kolena a objala si ji rukama.

Jaredovi buď došlo, že už jsem domluvila, nebo jeho tělo už protestovalo moc nahlas, aby to mohl ignorovat. Párkrát zabrblal, jak se snažil skrčit, aby se mohl protáhnout ven, natáhl se pro lampu a pak potichu zasténal, jak se protahoval.

„To bylo nečekané," zašeptal Ian.

„Lži, samozřejmě," odpověděl šeptem Jared. Sotva jsem dokázala porozumět jejich slovům. Asi si neuvědomovali, jak se tu jejich zvuk nese. „Jenom… nedokážu přijít na to, čemu chce, abychom věřili – kam se nás to snaží zavést."

„Nemyslím si, že to lže. No, kromě toho jednoho. Všiml sis?"

„Součást hry."

„Jarede, potkal jsi někdy parazita, který by o něčem mohl lhát? Kromě Hledačů, samozřejmě."

„Což tohle musí být."

„Myslíš to vážně?"

„Je to nejlepší vysvětlení."

„Ona – *to* je to nejvzdálenější od Hledače, co jsem kdy viděl. Kdyby měl nějaký Hledač jenom potuchy o tom, jak nás tu najít, přivedl by si s sebou armádu."

„A nenašli by nic. Ale ona – ono se sem dostalo, ne?"

„Bylo zabité skoro půltuctu –"

„Ale přesto pořád dýchá, ne?"

Dlouho byli zticha. Tak dlouho, že jsem začala přemýšlet o tom, že se protáhnu ze stísněného klubíčka, ve kterém jsem byla zkroucená, ale nechtěla jsem způsobit žádný hluk. Přála bych si, aby Ian odešel, abych mohla spát. Adrenalin mě zanechal naprosto vyčerpanou, když se vyplavil z mého systému.

„Myslím, že si půjdu promluvit s Jebem," zašeptal nakonec Ian.

„Ó, *to* je výborný nápad." Jaredův hlas byl plný sarkasmu.

„Vzpomínáš si na tu první noc? Jak to skočilo mezi tebe a Kyla? To bylo divné."

„Jenom se to snažilo najít způsob, jak zůstat naživu, jak utéct…"

„Tím, že dala – dalo Kylovi šanci ho zabít? Dobrý plán."

„Fungoval."

„Jebova puška fungovala. Věděla, že je Jeb na cestě?"

„Moc o tom přemýšlíš, Iane. Přesně to chce."

„Nemyslím si, že máš pravdu. Nevím proč… ale nemyslím si, že vůbec chce, abychom o ní přemýšleli.” Slyšela jsem, jak se Ian zvedl. „Víš, co je vážně bláznivý?” zamumlal, jeho hlas už nebyl jenom šepot.

„Co?”

„Cítil jsem se *provinile* – sakra provinile – když jsem se díval, jak od nás utekla. Když jsem viděl ty černé stopy na jejím krku.”

„Nesmíš nechat, aby se to k tobě takhle dostalo.” Jared najednou vypadal znepokojeně. „Není to člověk. Na to nezapomínej.”

„Jenom proto, že to není člověk, myslíš, že necítí bolest?” zeptal se Ian vzdalujícím se hlasem. „Že se prostě necítí jako holka, která byla zmlácená – zmlácená náma?”

„Vzpamatuj se,” zasyčel za ním Jared.

„Uvidíme se, Jarede.”

Jared se uklidnil až dlouho potom, co Ian odešel; chvíli přecházel tam a zpátky před mou jeskyní, potom se posadil na matraci a zastínil tak světlo a něco si pro sebe nesrozumitelně mumlal. Vzdala jsem čekání na to, až usne, a natáhla jsem se tak dobře, jak se mi to na hrbolaté zemi podařilo. Nadskočil, když jsem svým pohybem vyvolala hlasitý zvuk, a potom si začal zase něco mumlat.

„*Provinile*,” zavrčel kousavým tónem. „Nechává to, aby se to k němu dostalo. Stejně jako Jeb, jako Jamie. Nemůže tu nechat pokračovat. Je hloupé to nechat naživu.”

Na rukou se mi zvedla husí kůže, ale snažila jsem se to ignorovat. Kdybych měla zpanikařit pokaždé, když by pomyslel na to mě zabít, neměla bych chvilku klidu. Otočila jsem se na břicho, abych si ohnula páteř na druhou stranu, a on sebou znovu trhnul a potom utichl. Byla jsem si jistá, že když jsem usnula, ještě stále o tom přemýšlel.

*

Když jsem se probudila, seděl Jared na matraci tak, že jsem ho viděla, lokty na kolenou a hlavu opřenou o pěsti.

Nepřipadalo mi, že bych spala víc než hodinu nebo dvě, ale všechno mě bolelo moc na to, abych byla schopná znovu usnout. Místo toho jsem se trápila přemýšlením o Ianově návštěvě, bála jsem se, že Jared se teď, potom, co viděl jeho zvláštní reakci, bude mnohem víc snažit, aby mě udržel v izolaci. Proč prostě nemohl Ian držet pusu o tom, že se cítil provinile? Jestli věděl, že je schopný cítit vinu, proč tu vůbec tak chodil a škrtil ostatní? Melanie Ian také podráždil, byla nervózní z toho, co z jeho obavy může vzejít.

Naše starosti byly přerušené jenom o pár minut později.

„To jsem jenom já," slyšela jsem Jeba zavolat. „Nerozčiluj se."

Jared natáhl kohoutek zbraně.

„Fajn, zastřel mě, hochu. No tak." Zvuk Jebova hlasu se s každým slovem přibližoval.

Jared si povzdechl a sklonil pušku. „Odejdi, prosím."

„Potřebuju s tebou mluvit," řekl Jeb a zafuněl, jak si sedl naproti Jaredovi. „Ahoj," řekl mým směrem a kývl hlavou.

„Víš, jak moc tohle nenávidim," zamumlal Jared.

„Jo."

„Ian už mi řekl o těch Hledačích –"

„Já vím. Zrovna jsem s ním o tom mluvil."

„Výborně. Tak co teda chceš?"

„*Já* toho tolik nechci. Ale všichni to potřebujeme. Už nám dochází úplně všechno. Potřebujeme pořádnou výpravu pro zásoby."

„Ach," zamumlal Jared; tohle téma nečekal. Po krátké odmlce řekl: „Pošli Kyla."

„Dobře," řekl Jeb nenuceně a opřel se o zeď, aby se mohl znovu zvednout.

Jared si povzdechl. Připadalo mi, že jeho návrh byl jenom blaf. „Ne. Kyla ne. Je moc…"

Jeb se zachechtal. „Málem nám to pěkně zavařil, když byl posledně sám venku, viď? Nikdy moc nepřemýšlí o tom, co dělá. Tak Ian?"

„Ten zase o těch věcech přemýšlí až *moc*."

„Brandt?”

„Není dobrý na dlouhé výpravy. Po pár týdnech začíná panikařit. Dělá chyby.”

„Dobře, tak mi teda řekni kdo.”

Vteřiny ubíhaly a já jsem občas slyšela, jak se Jared nadechl, jako kdyby chtěl Jebovi odpovědět, ale potom zase vždycky jenom vydechl a nic neřekl.

„Ian a Kyle dohromady?” zeptal se Jeb. „Možná by mohli jeden druhého vyvážit.”

Jared zasténal. „Jako posledně? Fajn, fajn, vím, že to musím být já.”

„Jsi nejlepší,” souhlasil Jeb. „Změnil jsi od základů naše životy, když jsi sem přišel.”

Melanie a já jsme pro sebe přikývly; tohle ani jednu z nás nepřekvapilo.

Jared je zázrak. Jamie a já jsme byli v dokonalém bezpečí, dokud nás hlídaly Jaredovy instinkty; nikdy jsme nebyli blízko tomu, aby nás chytili. Kdyby byl v Chicagu místo mě jared, jsem si jistá, že by se odtamtud bez problémů dostal.

Jared trhl ramenem směrem ke mně. „A co s…?”

„Dám na ni pozor, kdykoliv budu moct. A očekávám, že s sebou vezmeš Kyla. To by mělo pomoct.”

„To nebude stačit – Kyle pryč a ty budeš hlídat když budeš moct. Ona… nevydrží to dlouho.”

Jeb pokrčil rameny. „Udělám, co budu moct. To je všechno, co ti můžu slíbit.”

Jared začal pomalu kývat hlavou.

„Jak dlouho tu můžeš zůstat?” zeptal se ho Jeb.

„Nevím,” zašeptal Jared.

Dlouho bylo ticho. Po pár minutách si Jeb začal pískat.

Nakonec Jared dlouze vydechl, ani jsem si neuvědomila, že zadržoval dech.

„Odejdu dnes večer.” Ta slova byla pomalá, plná rezignace, ale také úlevy. Jeho hlas se trochu změnil, byl méně defenzivní. Jako kdyby se změnil zpátky v toho člověka, kterým byl, než jsem se tu ukázala já. Nechal jednu

zodpovědnost, aby mu sklouzla z ramen, jenom aby ji nahradila jiná, vítanější.

Vzdával snahu držet mě naživu, nechával přírodu – nebo spíš lidový soud – jít svou cestou. Když se vrátí a já budu mrtvá, nebude z toho nikoho vinit. Nebude truchlit. Tohle všechno jsem slyšela v jeho třech slovech.

Znala jsem lidskou zdůraznění trápení – *zlomené srdce*. Melanie si vzpomínala, jak tuhle frázi použila ona. Ale vždycky jsem o ní přemýšlela jako o nadsázce, tradiční popis něčeho, co nemělo nic společného s fyzickým stavem. Takže jsem nečekala tu bolest na hrudi. Nevolnost, to ano, knedlík v krku, ano, a ano, slzy pálící mě v očích. Ale co ten řezavý pocit pod žebry? Nedávalo to smysl.

Nebylo to jenom řezání, ale i kroucení a tah do různých směrů. Protože Melaniino srdce bylo také zlomené, a byl to úplně oddělený pocit, jako kdyby nám díky našemu spojení vyrostl ještě jeden orgán. Dvojité srdce pro dvojitou mysl. Dvojitá bolest.

Odchází, vzlykala. *Už ho nikdy neuvidíme.* Vůbec nepochybovala o tom, že zemřeme.

Chtěla jsem plakat s ní, ale někdo si musel udržet jasnou mysl. Kousala jsem se do ruky, abych potlačila zasténání.

„To bude asi nejlepší," řekl Jeb.

„Budu si potřebovat zařídit pár věcí…" Jaredova mysl už byla daleko, daleko od téhle klaustrofobické jeskyně.

„Tak já to tady teda převezmu. Šťastnou cestu."

„Díky. Uvidíme se, až se uvidíme, Jebe."

„Asi jo."

Jared podal Jebovi pušku, postavil se a nepřítomně si oprášil oblečení. Potom byl pryč, pospíchal chodbou tím známým, rychlým krokem, a myslel na jiné věci. Ani jednou se na mě nepodíval, mému osudu nevěnoval jedinou myšlenku.

Poslouchala jsem mizícímu zvuku jeho kroků, dokud neutichl úplně. Potom, zapomínaje na Jebovu existenci, jsem si přitiskla ruce na tvář a začala vzlykat.

20.kapitola – Osvobozená (Freed)

Jeb mě nechal se vybrečet a nerušil mě. Dokonce ani nijak mé vzlyky nekomentoval. Promluvil, až když jsem už dobou půlhodinu byla zticha.

„Jsi pořád vzhůru?"

Neodpověděla jsem. Až moc jsem byla zvyklá na mlčení.

„Chceš vylézt ven a trochu se protáhnout?" nabídl mi. „Bolí mě záda, jenom když na tu hloupou díru pomyslím."

Ironické bylo, že jsem neměla náladu na společnost, i po týdnu stráveném v naprostém mlčení. Ale tuhle nabídku jsem nemohla odmítnout. Než jsem o tom měla čas přemýšlet, moje ruce mě vytahovaly dírou ven.

Jeb seděl na matraci se zkříženýma nohama. Pozorovala jsem ho a čekala ne nějakou reakci, když jsem se protahovala, ale jeho oči byly zavřené. Jako když tu byl Jamie, vypadal, jako že spí.

Jak dlouho už to je, co jsem viděla Jamieho? Jak se má? Mé už tak bolavé srdce se znovu sevřelo.

„Je ti líp?" zeptal se Jeb a otevřel oči.

Pokrčila jsem rameny.

„Bude to dobrý, víš." Na tváři se mu objevil široký úsměv. „To, co jsem řekl Jaredovi… No, neřekl bych, že jsem tak úplně *lhal*, protože když se na to podíváš z jistého úhlu pohledu, byla to všechno pravda, ale z jiného to zas až tak úplně pravda nebyla, bylo to to, co potřeboval slyšet."

Jenom jsem se na něj dívala; nerozuměla jsem mu jediné slovo.

„Každopádně, Jared si od tohohle všeho potřebuje odpočinout. Ne od tebe, holka," dodal rychle, „ale od téhle situace. Až bude pryč, srovná si všechno v hlavě."

Napadlo mě, jak mohl vědět, která slova nebo fráze by mi byly nepříjemné. A navíc, proč by si Jeb měl dávat pozor na to, která slova mi ublíží, nebo jestli mě bolí záda? Jeho laskavost vůči mně byla svým způsobem děsivá, protože byla nepochopitelná. Jaredovy činy alespoň dávaly smysl. Kylovy a Ianovy pokusy o vraždu, doktorova srdečná horlivost mi

ublížit – tohle chování bylo také logické. Žádná laskavost. Co ode mě Jeb chtěl?

„Nekoukej tak mrzutě," vybídl mě Jeb. „Má to i světlou stránku. Jared se choval vážně tvrdohlavě, a teď, když je dočasně pryč ze scény, bude všechno mnohem klidnější.

Mé obočí se stáhlo, jak jsem se snažila pochopit, co tím myslel.

„Například," pokračoval."Tohle místo většinou používáme jako sklad. No a až se Jared a ostatní vrátí, budeme potřebovat nějaké místo na věci, které sebou přinesou. Takže pro tebe můžeme najít nějaké nové ubytování. Možná něco trochu většího? Něco s postelí?" Znovu se usmál a zamával mi před obličejem mrkví.

Čekala jsem, až ji zase schová, až mi řekne, že si dělal legraci.

Místo toho se jeho oči – v barvě vybledlých džínů – změnily, byly teď velmi, velmi něžné. Něco v jeho výrazu způsobilo, že se mi v krku znovu vytvořil knedlík.

„Nemusíš se vracet zpátky do té díry, drahá. To nejhorší už je za námi."

Zjistila jsem, že upřímnosti v jeho tváři nedokážu pochybovat. Podruhé za jednu hodinu jsem si položila hlavu do dlaní a začala brečet.

Zvedl se na nohy a nemotorně mi poklepal na rameno. Slzy pro něho asi nebyly moc příjemné. „No tak, no tak," mumlal.

Tentokrát jsem se uklidnila rychleji. Když jsem si otřela oči a zkusmo se na něho usmála, spokojeně přikývl.

„Hodná holka," řekl a znovu mi poklepal na rameno. „Ta, budeme tu ještě chvíli muset zůstat, dokud si nebudeme jistí, že je Jared už určitě pryč a že nás nemůže chytit." Spiklenecky se zakřenil. „Potom si užijeme trochu legrace!"

Vzpomněla jsem si na to, že jeho představa o legraci bývá většinou spojená s použitím zbraně.

Zachechtal se mému výrazu. „Nedělej si s tím starosti. Zatímco budeme čekat, mohla bys zkusit trochu si

odpočinout. Vsadím se, že by ti i tahle tenká matrace byla pěkně pohodlná."

Spustila jsem oči z jeho tváře a podívala se na matraci na podlaze a potom zase zpátky na něho.

„No tak," řekl. „Vypadáš, že by ti dobrý spánek přišel docela vhod. Budu dávat pozor."

Dojetím mi znovu zvlhly oči, když jsem klesla na matraci a položila hlavu na polštář. Připadala jsem si jako v nebi, přesto že Jeb o matraci řekl, že je tenká. Natáhla jsem se do plné délky, napnula prsty u nohou a napřáhla ruce nad sebe. Slyšela jsem, jak mi zapraskaly klouby. Potom jsem se uvolnila. Připadalo mi, jako kdyby mě matrace objímala a mazala tak všechna bolavá místa. Povzdechla jsem si.

„Jsem rád, že to vidím," zamumlal Jeb. „Je to jako kdyby tě něco svědilo a ty ses nemohla podrbat, když víš, že někdo pod tvojí střechou trpí."

Uvelebil se na zemi kus ode mě a začal si tiše broukat. Usnula jsem ještě předtím, než dozpíval první písničku.

Když jsem se probudila, věděla jsem, že jsem pevně spala hodně dlouho – nejdéle od té doby, co jsem sem přišla. Žádná bolest, žádná děsivá přerušení. Bývala bych se cítila docela dobře, až na to, že fakt, že jsem se probudila na polštáři, mi připomněl, že Jared je pryč. Polštář byl po něm pořád cítit. A v dobrém slova smyslu, ne tak, jak jsem byla cítit já.

Zpátky ke snům, povzdechla si Melanie opuštěně.

Na svůj sen jsem si vzpomínala jenom nejasně, ale věděla jsem, že v něm byl Jared, jako vždycky, když jsem byla schopná spát dost hluboce na to, abych mohla snít.

„‚Brý ráno, holka," řekl vesele Jeb.

Otevřela jsem oči a podívala se na něho. Seděl tu opřený o zeď celou noc? Nevypadal unaveně, ale najednou jsem se cítila provinile, že jsem si zabrala pohodlnější místo.

„Takže, kluci jsou už dlouho pryč," řekl nadšeně. „Co takhle malá exkurze?" Nepřítomným gestem pohladil zbraň, kterou měl popruhem zavěšenou na rameni.

Mé oči se rozšířily, nevěřícně jsem na něho zírala. Exkurze?

„No tak, nebuď slaboch. Nikdo tě nebude obtěžovat. A jednou stejně budeš potřebovat znát cestu."

Natáhl ruku, aby mi pomohl na nohy.

Automaticky jsem se ho chytila, zatočila se mi hlava, když jsem se snažila pochopit, co říkal. Budu potřebovat znát cestu? Proč? A co myslel tím ‚jednou'? Jak dlouho čekal, že vydržím?

Postavil mě na nohy a vedl mě.

Zapomněla jsem, jaké to bylo pohybovat se temnými tunely s rukou, která mě vedla. Bylo to tak lehké – skoro jsem se na to nemusela soustředit.

„Takže," zamumlal Jeb. „Možná nejdřív pravé křídlo. Najdeme ti nějaké příjemné místo. Potom kuchyně…" Ještě pořád pokračoval v plánování své exkurze, když jsme se protáhli úzkou prasklinou vedoucí do širokého tunelu, kterým se dostaneme do velké jasné jeskyně. Když k nám dolehl zvuk hlasů, cítila jsem, jak mi vyschlo v ústech. Jeb na mě nepřestával mluvit, má hrůza mu buď unikla, nebo ji ignoroval.

„Vsadím se, že dnes vyrazily mrkve," říkal, když mě vedl na hlavní náměstí. Světlo mě oslepilo, takže jsem neviděla, kdo tam byl, ale cítila jsem na sobě jejich oči. Náhlé ticho bylo stejně zlověstné jako vždycky.

„Jo," odpověděl si Jeb. „No, vždycky mi připadá, že to vypadá vážně nádherně. Vidět krásnou jarní zeleň vždycky stojí za to."

Zastavil se a napřáhl ruku, pobídl mě, abych se také podívala. Zamžourala jsem směrem, kterým gestikuloval, ale mé oči nepřestávaly bloudit po místnosti, jak jsem čekala, až se přizpůsobí. Také jsem viděla, že tu dnes bylo snad patnáct lidí, všichni mě pozorovali nepřátelskýma očima. Ale oni byli také zaneprázdněni něčím jiným. To široké, tmavé místo, které sahalo až do středu velké jeskyně, už nebylo tmavé.

Polovina z něho byla plná zkadeřené jarní zeleně, přesně jak řekl Jeb. *Bylo* to hezké. Úžasné.

Není divu, že na tom místě nikdo nestál. Byla to zahrada.

„Mrkve?" zašeptala jsem.

Odpověděl normálním hlasem. „Na té zelené půlce. Ta druhá je špenát. Ten by se měl zazelenat za pár dní."

Lidé v místnosti se vrátili k práci, pořád se na mě sice sem tam podívali, ale spíš se soustředili na to, co dělali. Teď bylo lehké jejich jednání porozumět – a tomu velkému sudu na kolečkách, a těm hadicím – když jsem věděla, že je to zahrada.

„Zavlažování?" zašeptala jsem znovu.

„Správně. V tomhle horku tu všechno pěkně rychle vysychá."

Souhlasně jsem přikývla. Bylo pořád brzy, ale už teď to tu bylo upocené. Teplo zářící odshora bylo tady v jeskyních dusivé. Znovu jsem se pokusila prohlédnout si strop, ale byl moc jasný na to, abych se do něho mohla dívat.

Zatahala jsem Jeba za rukáv a zamžourala do oslepujícího světla. „Jak?"

Jeb se usmál, vypadal, že je mou zvědavostí nadšený. „Tak, jako to dělají kouzelníci – zrcadla, dítě. Stovky zrcadel. Zabralo mi to dost dlouho, než jsem je sem všechny dostal. Je dobrý mít tu pár rukou navíc, když potřebujou vyčistit. Víš, tady ve stropě jdou jenom čtyři malý díry a to nestačilo na takový osvětlení, jaký jsem si představoval. Co si o tom myslíš?"

Pyšně narovnal ramena.

„Nádherné," zašeptala jsem. „Úžasné."

Jeb se zasmál a přikývl, užíval si mou reakci.

„Co kdybychom pokračovali," navrhl. „Máme dneska hodně co dělat."

Vedl mě novým tunelem, širokou, přírodou vytvořenou trubkou, která vybíhala z velké jeskyně. Tohle bylo nové místo. Všechny mé svaly najednou ztuhly; pohybovala jsem se dopředu se ztuhlýma nohama a neohebnými koleny.

Jeb mi poklepal na ruku, ale jinak mé nervy ignoroval. „Tady jsou většinou ložnice a taky nějaký sklady. Jsme tu blíž k povrchu, takže bylo lehčí sem dostat světlo."

Ukázal na malou, jasnou prasklinu ve stropě nad námi. Osvětlovala na podlaze plochu o velikosti dlaně.

Došli jsme na široké místo, kde se chodba rozbíhala – možná ani ne rozbíhala, protože tu bylo až moc malých chodbiček. Vypadalo to jako chobotnice.

„Třetí zleva," řekl a vyčkávavě se na mě podíval.

„Třetí zleva?" zopakovala jsem.

„Správně. Nezapomeň to. Je lehké se tu ztratit, a to by pro tebe nebylo bezpečné. Lidi by tě spíš zapíchli než by ti ukázali správnej směr."

Zachvěla jsem se. „Díky," zamumlala jsem s tichým sarkasmem.

Zasmál se, jako kdyby ho moje odpověď potěšila. „Nemá smysl ignorovat pravdu. Nezhorší se to tím, že to řeknu nahlas."

Ani se to nezlepšilo, ale to jsem neřekla. Začínala jsem si to trochu užívat. Bylo hezké mít někoho, s kým jsem mohla mluvit. Jeb byl, když už nic jiného, alespoň zajímavá společnost.

„Jedna, dvě, tři," odpočítal a potom mě vedl dál třetí chodbou zleva. Začali jsme míjet kulaté vchody překryté různými provizorními dveřmi. Některé byly zadělané vzorovanými kusy látky; jiné byly udělané ze slepených kartonů. Jedna díra měla dvoje opravdové dveře – jedny dřevěné, natřené na červeno, druhé šedivé, kovové – opřené o stěny.

„Sedum," počítal Jeb a zastavil se před menšími dveřmi, jejichž největší bod byl jenom pár centimetrů nad mou hlavou. V tomhle vchodu chránila soukromí hezká nefritově zelená zástěna – ten typ zástěny, který by mohl oddělovat místo v elegantním obýváku. Na hedvábí byly vyšité třešňové květy.

„Tohle je jediné místo, které mě pro tebe teď napadá. Jediné, které se hodí pro lidského obyvatele. Bude teď pár týdnů prázdné a než bude zase zapotřebí, vymyslíme pro tebe něco lepšího.”

Odsunul zástěnu na stranu a přivítalo nás světlo jasnější než na chodbě.

Z pokoje, který mi odhalil, jsem měla zvláštní pocit závratě – asi proto, že byl mnohem vyšší, než byl široký. Stát uvnitř bylo jako stát ve věži nebo v silu, ne že bych na takových místech byla, byla to přirovnání, která napadla Melanii. Strop, dvakrát tak vysoký, než byl pokoj široký, byl jako bludiště prasklin. Prasklin, které se točily a navzájem se jedna druhé téměř dotýkaly. Připadalo mi to nebezpečné – nestabilní. Ale Jeb nevypadal, že by se bálk závalu, když mě postrčil dál dovnitř.

Na podlaze byla dvojitá matrace, kolem které bylo na třech stranách asi metr místa. Na každé půlce byl propletené jeden polštář s jednou dekou, takže to vypadalo, jako kdyby tam bydlel nějaký pár. O zadní stěnu byla asi ve výšce ramen připevněná tlustá dřevěná tyč – něco jako násada od hrábí – a měla konce připevněné ve dvou dírách v kameni. Přes ni bylo přehozených několik triček a dva páry džínů. Vedle provizorního věšáku na oblečení stála u stěny dřevěná židle a na podlaze pod ní byl stoh opotřebovaných brožovaných knih.

„Kdo?” zeptala jsem se Jeba a znovu jsem začala šeptat. Tohle místo tak jasně někomu patřilo, že mi už nepřipadalo, že jsme sami.

„Jenom jeden z kluků, co jsou teď na nájezdu. Nějakou dobu se nevrátí. A do té doby ti něco najdeme.”

Nelíbilo se mi to – ne ten pokoj, ale myšlenka na to v něm zůstat. Přítomnost jeho majitele tu byla jasně znát, přes to, že toho tu měl tak málo. Nezáleželo na tom, kdo to byl, rozhodně by se mu nelíbilo, že tu jsem. Nenáviděl by to.

Jeb mi asi četl myšlenky – nebo možná byl můj výraz tak jasná, že to ani nemusel dělat.

„Ale, ale," řekl. „S tím si nedělej starosti. Tohle je *můj* dům a tady ten pokoj je jenom jeden z pokojů pro hosty. A zrovna teď jsi ty můj host a já ti nabízím tenhle pokoj."

Pořád se mi to nelíbilo, ale zároveň jsem nechtěla Jeba naštvat. Slíbila jsem si, že tu nic nenaruším, i kdyby to mělo znamenat, že budu spát na podlaze.

„Tak, pokračujem. Nezapomeň: třetí zleva a potom sedum."

„Zelená zástěna," dodala jsem.

„Přesně."

Jeb mě znovu vzal do velké místnosti se zahradou, potom po jejím obvodu na druhou stranu a největším tunelem dál. Když jsme prošli kolem pracujících lidí, ztuhli a otočili se, báli se mě mít za zády.

Tenhle tunel byl dobře osvětlený, široké praskliny byly na stropě v až moc pravidelných intervalech na to, aby byly přírodní.

„Teď půjdeme ještě blíž k povrchu. Je to tu sušší, ale taky je tu větší horko."

Všimla jsem si toho skoro hned. Místo toho, abychom se potili, jsme se teď pekli. Vzduch tu byl méně zatuchlý a starý. Cítila jsem pouštní prach.

Před námi bylo slyšet víc hlasů. Pokusila jsem se připravit na nevyhnutelnou reakci. Pokud Jeb bude trvat na tom, že se ke mně bude chovat jako… jako ke člověku, jako k vítanému hostu, měla bych si na to asi radši zvyknout. Nebyl důvod, abych nechala nevolnost, aby se mě pokaždé znovu a znovu zmocňovala.Ale mé břicho se stejně začalo nešťastně kroutit.

„Tudy se jde do kuchyně," řekl mi Jeb.

Nejdřív jsem si myslela, že jsme jenom v dalším tunelu, v tunelu nacpaném lidmi. Přitiskla jsem se ke zdi a snažila se udržet si od nich odstup.

Kuchyně byla dlouhá chodba s vysokým stropem, byl vyšší, než byla chodba široká, stejně jako v mé nové ložnici. Světlo bylo jasné a horké. Místo malých prasklinek v hlubokém kameni tu byly velké otevřené díry.

„Samozřejmě nemůžeme vařit ve tmě. Kvůli kouři, víš. Takže to tu do soumraku používáme hlavně jako jídelnu."

Všechny rozhovory najednou prudce ztichly, takže Jebova slova jasně slyšeli všichni. Zkusila jsem se za ním schovat, ale on pokračoval v chůzi dál dovnitř.

Přerušili jsme snídani, nebo to možná byl oběd.

Lidé – bylo jich tu asi dvacet – tu byli velmi blízko. Nebylo to jako ve velké jeskyni. Chtěla jsem nechat oči na podlaze, ale nedokázala jsem se přestat rozhlížet po místnosti. Jen tak pro jistotu. Cítila jsem, jak moje tělo ztuhlo a připravilo se k útěku, přestože jsem nevěděla, kam bych utíkala.

Po obou stranách chodby byly dlouhé hromady kamení. Většinou to byl ten drsný, fialový, sopečného kámen, s nějakým světlejší příměsí – cementu? – probíhající mezi nimi a vytvářející švy, držící kameny pohromadě. Na vrcholcích těchto hromad byly jiné kameny, hnědé a ploché. Ty byly slepené dohromady stejnou světle šedou maltou. Výsledkem byl relativně rovný povrch, jako pult nebo stůl. Bylo jasné, že byl používaný pro oba účely.

Lidé na některých seděli a o jiné se opírali. Poznala jsem Bochníky chleba, které drželi na půli cesty mezi stolem a ústy, ztuhlé nedůvěrou, když si všimli Jeba a jeho exkurze pro jednu osobu.

Některé z nich jsem poznala. Sharon, Maggie a doktor byli ke mně nejblíže. Melaniina sestřenice a teta na Jeba zuřivě zíraly – měla jsem zvláštní pocit, že by se na mě nepodívaly ani, kdybych se postavila na hlavu a z plných plic křičela písničky z Melaniiných vzpomínek – ale doktor mě pozoroval s tak upřímnou a skoro přátelskou zvědavostí, až se mi do kostí začal vkrádat chlad.

Vzadu na konci místnosti jsem rozeznala vysokého muže s inkoustově černými vlasy a mé srdce se zastavilo. Myslela jsem, že měl jared vzít ty nepřátelské bratry s sebou, aby o něco ulehčil Jebovu práci udržet mě v bezpečí. Alespoň, že tohle byl ten mladší, Ian, kterému se trochu opožděně

vyvinulo svědomí – nebylo to tak hrozně jako nechat tu Kyla. Ale tahle úleva nezpomalila zběsilý tlukot mého srdce.

„Všichni jsou tak rychle najedení?" zeptal se jeb hlasitě a sarkasticky.

„Ztratili jsme chuť k jídlu," zamumlala Maggie.

„A co ty," řekl a otočil se na mě. „Máš hlad?"

Našim okolím proběhlo tiché zavrčení.

Zavrtěla jsem hlavou – malý, ale zoufalý pohyb. Ani jsem nevěděla, jestli mám hlad, ale věděla jsem, že bych nemohla jíst před tímhle davem, když jsem věděla, že by oni s radostí snědli mě.

„No, já mám," zabručel Jeb. Prošel uličkou mezi pulty, ale já jsem za ním nešla. Nemohla jsem snést myšlenku na to, že by na mě všichni mohli bez námahy dosáhnout. Zůstala jsem přitisknutá ke zdi tam, kde jsem byla. Jenom Sharon s Maggie ho pozorovali, jak šel k velké plastové nádobě a vzal si chleba. Všichni ostatní se dívali na mě, byla jsem si jistá, že kdybych se jenom o centimetr pohnula, skočili by po mně. Snažila jsem se nedýchat.

„No, tak jdem," navrhl Jeb s plnou pusou, když se loudal zpátky ke mně. „Nevypadá to, že by se ostatní mohli soustředit na jídlo. Snadno se rozruší."

Pozorovala jsem lidi, kdyby se náhodou prudce pohnuli, vlastně jsem ani neviděla jejich tváře, potom, co jsem poznala těch pár, které jsem dokázala pojmenovat. Takže jsem si nevšimla Jamieho, dokud se nepostavil.

Byl o hlavu menší než dospělí kolem něho, ale vyšší než dvě malé děti sedící na pultu po jeho druhé straně. Pružně seskočil ze svého místa a následoval Jeba. Jeho výraz byl napjatý, zamračený, jako kdyby se snažil v hlavě spočítat nějakou těžkou rovnici. Když dohonil Jeba, podíval se na mě zúženýma očima. Teď jsem nebyla jediná v místnosti, kdo zadržoval dech. Pohledy ostatních se střídavě zastavovaly na Melaniiném bratrovi a na mě.

Ach, Jamie, pomyslela si Melanie. Nenáviděla ten smutný, dospělý výraz na jeho tváři a já jsem ho pravděpodobně nenáviděla ještě víc. Necítila se za něj tak provinile jako já.

Kdybychom ho jenom mohli dát pryč. Povzdechla si.

Je pozdě. Co můžeme udělat, abychom to zlepšily?

Ta otázka byla čistě řečnická, ale najednou jsem zjistila, že se snažím najít odpověď, a Melanie se také snažila. Ale v té krátké chvíli, co jsme na to měli, jsme na nic nepřišly; byla jsem si jistá, že ani nic takového nebylo. Ale obě jsme věděly, že až bude tahle hloupá exkurze u konce a až budeme mít čas na přemýšlení, zase budeme hledat. Pokud se toho dožijeme.

„Co potřebuješ, hochu?" zeptal se Jeb aniž by se na něho podíval.

„Přemýšlel jsem, co děláte," odpověděl Jamie, snažil se udržet hlas nonšalantní, ale nepodařilo se mu to.

Jeb se zastavil, když došel ke mně, a otočil se na Jamieho. „Beru ji na prohlídku, tak jako každého nově příchozího."

Slyšela jsem další kolektivní zavrčení.

„Můžu jít s vámi?" zeptal se jamie.

Viděla jsem, jak Sharon s pohoršeným výrazem horečně vrtí hlavou. Jeb ji ignoroval.

„Mně to nevadí… pokud se dokážeš chovat."

Jamie pokrčil rameny. „Žádný problém."

Pak jsem se musela pohnout – musela jsem zaklesnout prsty do sebe. Tolik jsem chtěla odhrnout Jamieho nepořádné vlasy z jeho očí a položil mu ruku kolem krku. Bylo to něco, o čem jsem si byla jistá, že by mi jen tak neprošlo.

„Tak jdem," řekl nám oběma Jeb. Vedl nás zpátky tam, odkud jsme přišli. Jeb šel na jedné straně ode mě, Jamie na druhé. Vypadal, že se snaží dívat se na podlahu, ale vždycky vzhlédl a podíval se na mou tvář – stejně jako já jsem si nemohla pomoct a dívala se na tu jeho. Kdykoliv se naše oči setkaly, rychle jsme se oba podívali pryč.

Byli jsme asi na půl cesty do velkého sálu, když jsem za námi uslyšela tiché kroky. Moje reakce byla okamžitá a bezmyšlenkovitá. Vrhla jsem se k jedné straně tunelu a jednou

rukou jsem strhla Jamieho tak, abych byla mezi ním a tím, co po mě šlo, ať už to bylo cokoliv.

„Hej," protestoval, ale mou ruku nesetřásl.

Jeb byl stejně rychlý jako já. Zbraň mu sklouzla z ramene s oslepující rychlostí.

Ian a doktor oba zvedli ruce nad hlavu.

„My se taky umíme chovat," řekl doktor. Bylo těžké uvěřit, že tenhle jemně mluvící muž s přátelským výrazem byl místní mučitel; byl tak mnohem děsivější, právě proto, že jeho vzezření bylo tak laskavé. Člověk by měl oči na stopkách za temné a zlověstné noci, byl by připravený. Ale za jasného, slunného dne? Jak by ho mohlo napadnout utíkat, když by ani nevěděl, že je tu místo, kde se schovává nebezpečí?

Jeb zamžoural na Iana a hlaveň jeho pušky se otočila spolu s ním.

„Nechci dělat žádný problémy, Jebe. Budu se chovat stejně dobře jako Doktor."

„Fajn," řekl krátce Jeb a pověsil si pušku zpátky na rameno. „Ale nepokoušej mě. Už pěkně dlouho jsem nikoho nezastřelil a tak trochu mi chybí to vzrušení."

Zalapala jsem po dechu. Všichni to slyšeli a podívali se na mě, jenom aby viděli můj zhrozený obličej. Doktor byl první, kdo se rozesmál, ale dokonce i Jamie se k nim po chvíli přidal.

„To byl vtip," pošeptal mi Jamie. Jeho ruka se odchýlila od jeho boku, jako kdyby se natahovala k té mé, ale on ji rychle strčil do kapsy od svých kraťasů. Také jsem nechala svou ruku – stále ochranitelsky nataženou kolem jeho ramen – spadnout podél těla.

„No, čas běží," řekl Jeb, pořád trochu nevrlý. „Budete muset držet krok, protože já na vás čekat nebudu." Jeb se dal do pohybu ještě než domluvil.

21.kapitola – Pojmenovaná (Named)

Držela jsem se blízko u Jeba, troch před ním. Chtěla jsem od těch dvou mužů, co šli s námi, být co nejdál. Jamie šel někde uprostřed, nebyl si jistý, kde by chtěl být.

Nebyla jsem schopná se soustředit na zbytek Jebovy exkurze. Moje pozornost nebyla soustředěná na další set zahrad, kterými mě vedl – jedna s kukuřicí, která mi byla někam do pasu, zaplavená žhavým horkem ze zářících zrcadel – ani na širokou, ale nízkou jeskyni, které říkal ‚nahrávací místnost'. Byla černá jako uhel a hluboko pod zemí, ale Jeb mi řekl, že sem uměli zavést světlo, když chtěli hrát. Slovo *hrát* mi nedávalo smysl, ne tady, ve skupině napjatých, zlostných přeživších, ale o vysvětlení jsem ho nepožádala. Byla tu také voda, malý, sírou zapáchající pramen, o kterém Jeb řekl, že ho občas používají jako druhou latrínu, protože voda v něm není dobrá na pití.

Má pozornost byla rozdělená mezi dva muže jdoucí za námi a chlapce vedle mě.

Ian a doktor se chovali překvapivě dobře. Nikdo mě nenapadl zezadu – přestože mi připadalo, že se mi oči zaseknou vzadu, jak jsem se neustále snažila zahlédnout, co dělají. Jenom nás tiše následovali, občas spolu tiše mluvili. Jejich hovor se točil kolem jmen, která jsem neznala a přezdívek míst a věcí, které mohly, ale také nemusely být součástí jeskyní. Ani trochu jsem jim nerozuměla.

Jamie nic neříkal, Ale hodně se na mě díval. Když jsem se zrovna nesnažila pozorovat ostatní, také jsem často pokukovala po něm. To mi nechávalo jenom málo času na to, co mi Jeb ukazoval, ale on nevypadal, že by si mé roztržitosti všímal.

Některé tunely byly velmi dlouhé – vzdálenosti schované pod zemí byly šokující. Často jsme procházeli naprostou temnotou, ale Jeb a ostatní se ani nezastavili, viditelně byli dobře obeznámeni se svým okolím a už dlouho zvyklí na pohyb ve tmě. Bylo to pro mě těžší než když jsme s Jebem byli sami. Ve tmě mi každý zvuk připadal jako útok. Dokonce

i Ianův a doktorův opatrný rozhovor mi připadal jako krytí pro nějaký hanebný pohyb.

Jsi paranoidní, okomentovala to Melanie.

Pokud nás to má udržet naživu, tak prosím.

Přála bych si, abys dávala víc pozor na to, co říká strýček Jeb. Je to fascinující.

Se svým časem si dělej co chceš.

Slyším a vidím jenom to, co slyšíš a vidíš ty, Tulačko, řekla mi. Potom změnila téma. *Jamie vypadá v opřádku, nemyslíš? Není taka moc nešťastný.*

Vypadá… ostražitě.

Zrovna jsme vyšli z dlouhé vlhké tmavé chodby do slabého světla.

„Tohle je jižní část systému jeskyní," vysvětloval Jeb za chůze. „Ne moc pohodlná, ale je tu celý den dost světla. Proto tu máme nemocnici. Tady pracuje Doktor."

Ve chvíli, kdy Jeb oznámil, kde jsme, mé tělo ztuhlo a klouby se mi zasekly; prudce jsem se zastavila, nohy jako kdyby mi nohy přirostly k zemi. Mé oči, rozšířené hrůzou, se zakmitaly mezi Jebovou tváří a tváří doktora.

Byla tohle všechno tedy lest? Počkali, až bude tvrdohlavý Jared pryč a pak mě vylákali sem? Nedokázala jsem uvěřit, že jsem sem sama přišla. Jak jsem byla hloupá!

Melanie byla stejně konsternovaná jako já. *Stejně tak jsme se jim mohli zabalit do dárkového balení!*

Zírali na mě, jeb bezvýrazně, doktor stejně překvapeně, jako jsem se já cítila – ale ne tak zděšeně.

Bývala bych sebou cukla, trhla bych sebou pryč od doteku ruky na mé paži, kdyby nebyla tak povědomá.

„Ne," řekl Jamie, ruku váhavě položenou těsně pod mým zápěstím. „Ne, to je v pořádku. Vážně. Že jo, strýčku Jebe?" Jamie se s důvěrou v očích podíval na Jeba. „Je to v pořádku, že jo?"

„Jasně, že je." Jebovy světle modré oči byly klidné a jasné. „Jenom ti ukazuju svůj dům, holka, to je všechno."

„O čem to mluvíš?” zabručel Ian zpoza nás, zněl jako kdyby byl podrážděný, že nám nerozuměl.

„Ty si myslíš, že jsme tě sem přivedli schválně, pro Doktora?” řekl mi Jamie místo toho, aby odpověděl Ianovi. „Protože to bychom neudělali. Slíbili jsme to Jaredovi.”

Zírala jsem na jeho vážnou tvář a snažila se tomu uvěřit.

„Aha!” řekl Ian jak nám porozuměl a potom se zasmál. „To nebyl špatný plán. Překvapilo mě, že jsem na to nepomyslel.”

Jamie se na velkého muže zamračil a poplácal mě po ruce, než se odtáhl. „neboj se,” řekl.

Jeb navázal tam, kde přestal. „Takže tahle velká místnost je vybavená pár lůžky v případě, že někdo onemocní nebo se zraní. V tom jsme ale měli dost štěstí. Doktor tu nemá moc s čím pracovat v naléhavých případech.” Jeb se na mě zakřenil. „Vaši vyhodili všechny *naše* léky, když to tu převzali. Je těžký dostat to, co potřebujeme.”

Lehce jsem přikývla; byl to nepřítomný pohyb. Pořád jsem vrávorala, snažila jsem se vzpamatovat. Místnost vypadala dostatečně nevinně, jako kdyby byla opravdu používaná jenom na léčení, ale můj žaludek se stále svíral.

„Co víš o mimozemské medicíně?” zeptal se najednou doktor s hlavou nakloněnou na stranu. Pozoroval mou tvář s netrpělivou zvědavostí.

Mlčky jsem na něj zírala.

„Ach, s Doktorem můžeš mluvit,” povzbudil mě Jeb. „Když se nad tím zamyslíš, je to docela slušný člověk”

Jednou jsem zavrtěla hlavou. Chtěla jsem tak odpovědět na doktorovu ptázku, říct jim, že nic nevím, ale oni to tak nepochopili.

„Neprozrazuje žádná obchodní tajemství,” řekl Ian kysele. „Nebo ano, miláčku?”

„Chování, Iane,” vyštěkl Jeb.

„Je to tajemství?” zeptal se Jamie, ostražitý, ale zjevně zvědavý.

Znovu jsem zavrtěla hlavou. Všichni mě zmateně pozorovali. Doktor také pomalu zavrtěl hlavou, popleteně.

Zhluboka jsem se nadechla a potom jsem zašeptala: „Nejsem Léčitel. Nevím, jak to – ty léky – pracuje. Jenom, že *pracují* – léčí, spíš než zahánějí symptomy. Žádné experimenty, žádné chyby. Samozřejmě, že lidské léky byly vyřazené."

Všichni čtyři na mě zírali s prázdnými výrazy. Nejdřív byli překvapení, že jsem neodpověděla, a teď jsou překvapení, že jsem odpověděla. Lidem se bylo těžké zavděčit.

„Nezměnili jste moc z toho, co jsme tu zanechali, nezměnili," řekl Jeb po chvíli zamyšleně. „Jenom to zdravotnický zařízení a letadla jste vyměnili za vesmírný lodě. Až na tohle to vypadá, že život jde dál tak jako vždycky… na povrchu."

„Přišli jsme kvůli zkušenostem, ne něco měnit," zašeptala jsem. „Ale zdraví má před touhle filozofií přednost."

Se slyšitelným klapnutím jsem zavřela pusu. Musím být opatrnější. Lidé sotva chtěli přednášku o naší filozofii. Kdo ví, co je může rozzlobit? Nebo co přežene jejich tenké hranice trpělivosti?

Jeb přikývl, stále zamyšleně, a potom nás vedl dál. Nebyl tak nadšený, když pokračoval ve své exkurzi různými spojovacími chodby v nemocničním křídle, ne tak zaujatý svou prezentací. A když jsme se otočili a zamířili zase zpátky do temné chodby, utichl. Byla to dlouhá, tichá cesta. Promýšlela jsem všechno, co jsem řekla a hledala něco, čím jsem je mohla urazit. Jeb byl moc zvláštní na to, abych dokázala uhodnout, jestli to byl ten případ. Ostatní lidé, nepřátelští a podezřívaví, alespoň dávali smysl. Jak jsem mohla doufat, že v Jebovi nějaký smysl uvidím?

Exkurze zmizela hned, jakmile jsme znovu vstoupili do velké zahradní jeskyně, kde na temné podlaze tvořily výhonky mrkví jasně zelený koberec.

„Show skončila," řekl Jeb nevrle a podíval se na Iana a na doktora. „Jděte dělat něco užitečného."

Ian protočil oči a podíval se na doktora, ale oba se otočili – docela přirozeně a vydali se směrem k největšímu východu – k tomu, který vedl do kuchyně, to jsem si pamatovala. Jamie zaváhal, díval se za nimi, ale nepohnul se.

„Ty pojď se mnou," řekl jeb, tentokrát trochu méně nevrle. „Mám pro tebe práci."

„Dobře," řekl Jamie. Viděla jsem, jak ho potěšilo, že ho Jeb vybral.

Jamie šel znovu vedle mě, když jsme se vraceli k ložnicím. Překvapilo mě, že jakmile jsme se vydali třetí chodbou zleva, Jamie vypadal, jako kdyby hned věděl, kam jdeme. Jeb byl kousek za námi, ale Jamie se zastavil rovnou před zelenou zástěnou, která zakrývala vchod do sedmých dveří. Odhrnul zástěnu na stranu, ale zůstal v hale.

„Nevadilo by ti chvíli tu sedět?" zeptal se mě Jeb.

Přikývla jsem, vděčná za to, že se budu moct zase schovat. Přikrčila jsem se, prošla dveřmi a znovu se narovnala, ale nebyla jsem si jistá, co mám dělat. Melanie si vzpomněla, že tu byly knihy, ale já jsem jí připomněla svůj slib ničeho se nedotýkat.

„Musím něco dělat, hochu," řekl Jeb Jamiemu. „Jídlo se samo nepřipraví, víš. Máš chuť na strážní službu?"

„Jasně," řekl Jamie s širokým úsměvem. Jeho drobná hruď se nadmula, jak se hluboce nadechl.

Mé oči se nevěřícně rozšířily, když jsem pozorovala, jak Jeb položil pušku do Jamieho horlivých rukou.

„*Zbláznil* ses?" vykřikla jsem. Můj hlas byl tak hlasitý, že jsem ho nejdřív sama nepoznala. Připadalo mi, jako kdybych šeptala snad celou věčnost.

Jeb s Jamiem se na mě šokovaně podívali. Ve vteřině jsem byla u nich venku.

Skoro jsem se natáhla pro tvrdou kovovou hlaveň, skoro jsem ji vytrhla z chlapcových rukou. To, co mě nakonec zastavilo, nebyla myšlenka na to, že takový pohyb by mě určitě zabil. Zastavil mě fakt, že v téhle věci jsem byla slabší

než lidé; nedokázala jsem se přinutit dotknout se té zbraně, ani kdyby to mělo zachránit tohohle chlapce.

Místo toho jsem se otočila na Jeba.

„Co si myslíš? Dáš dítěti do ruky zbraň? Mohl by se zabít!"

„Myslím, že Jamie už toho zažil tolik, aby mohl bejt nazývanej mužem. Ví, jak se chovat se zbraní v ruce."

Jamie se při Jebově chvále narovnal a přitiskl si pušku pevně k hrudi.

Zírala jsem na Jeba a nemohla pochopit jeho zabedněnost. „Co když si pro mě přijdou a on tu bude? Přemýšlel jsi o tom, co by se mohlo stát? Tohle není legrace! Ublíží mu, aby se mohli dostat ke mně!"

Jeb zůstal klidný. „Nemyslím, že dneska budou problémy. Vsadím se, že nebudou."

„No, já ne!" Znovu jsem křičela. Můj hlas se odrážel od stěn tunelu – někdo ho určitě uslyší, ale mě to nezajímalo. Bude lepší, když přijdou, dokud tu ještě je Jeb. „Když si jsi tak jistý, tak mě tu nech samotnou. Ať se stane co se stát má. Ale nevystavuj Jamieho nebezpečí!"

„Je to opravdu to dítě, o co se bojíš, nebo máš prostě strach, že tu pušku otočí na tebe?" zeptal se Jeb pomalu.

Zamrkala jsem, můj vztek zmizel. Tohle mě ani nenapadlo. Nepřítomně jsem se podívala na Jamieho a setkala se s jeho překvapeným pohledem. Viděla jsem, že ta myšlenka ho také šokovala.

Chvíli mi zabralo, než jsem se vzpamatovala natolik, abych mohla pokračovat v hádce, a když se mi to povedlo, Jebův výraz byl úplně jiný. Jeho oči byly pátravé, jeho pusa našpulená – jako kdyby se zrovna chystal přidat poslední dílek do složité skládačky.

„Dej tu pušku Ianovi nebo komukoliv jinému. Je mi to jedno, řekla jsem pomalým, vyrovnaným hlasem. „Jenom z toho vynech toho kluka."

Jebův náhlý široký úsměv mi připomněl drápající kočku.

„Je to můj dům, holka, a budu si tu dělat, co budu chtít. Vždycky to tak dělám."

Otočil se k nám zády, loudal se chodbou a cestou si pískal. Dívala jsem se za ním s otevřenou pusou. Když zmizel, otočila jsem se na Jamieho, který mě pozoroval se vzdorovitým výrazem.

„Nejsem dítě," zamumlal hlubším hlasem než obvykle a bojovně vystrčil bradu. „Teď bys měla… měla bys jít do svého pokoje."

Nebyl to strohý rozkaz, ale nebylo tu nic jiného, co bych mohla dělat. Tuhle hádku bych prohrála na celé čáře.

Posadila jsem se zády ke skále vedle vchodu do svého pokoje – na té straně, kde jsem se mohla schovat za napůl zataženou zástěnou, ale stále pozorovat Jamieho. Objala jsem si rukama kolena a začala jsem dělat to, o čem jsem věděla, že budu dělat, dokud se tahle bláznivá situace nezmění: dělala jsem si starosti.

Také jsem napínala oči a uši po jakékoliv známce něčího příchodu, abych byla připravená. Navzdory tomu, co řekl Jeb, se budu každému snažit zabránit Jamieho pokoušet. Vzdám se dřív, než si o to řeknou.

Ano, souhlasila Melanie stručně.

Jamie ještě pár minut stál na chodbě, pušku pevně v rukou, nebyl si jistý, jak má dělat svou práci. Potom začal přecházet tam a zpátky kolem zástěny, ale vypadalo to, že si připadá hloupě. Pak se posadil vedle odsunuté zástěny. Pušku si položil na složené nohy a bradu si opřel o ruce. Po dlouhé době si povzdechl. Být na stráži nebylo tak vzrušující, jak očekával.

Já jsem se nenudila, když jsem ho pozorovala.

Po hodině nebo dvou na mě znovu začal vrhat krátké, rychlé pohledy. Jeho rty se párkrát otevřely, ale potom si to vždycky rozmyslel, ať už chtěl říct cokoliv.

„Ta planeta, odkud jsi přišla, než tě dali do Melanie," řekl nakonec. „Jaké to tam bylo? Bylo to tam jako tady?"

Směr jeho myšlenek mě zastihl nepřipravenou. „Ne," řekla jsem. Když tu byl jenom Jamie, připadalo mi správné mluvit normálně, nešeptat. „Ne, byla velmi odlišná."

„Řekneš mi, jaká byl?" zeptal se a naklonil hlavu na stranu, jako to dělal vždycky, když ho opravdu zajímala nějaká Melaniina pohádka.

Tak jsem mu to řekla.

Řekla jsem mu o vodní planetě Vidoucích květin. Řekla jsem mu o dvou sluncích, o eliptické oběžné dráze, o šedivých vodách, o nehybné stálosti kořenů, o uchvacujícím pohledu tisíců očí, o nekonečném rozhovoru milionů mlčenlivých hlasů.

Poslouchal mě s rozšířenýma očima a fascinovaným úsměvem.

„Je to jediné další místo?" zeptal se, když jsem umlkla, zatímco jsem se snažila najít něco, co jsem vynechala. „Jsou *Vidoucí* květiny" – krátce se té slovní hříčce zasmál – „jediní mimozemšťané?"

Také jsem se zasmála. „Sotva. Asi tak jako že já jsem jediný mimozemšťan na téhle planetě."

„Povídej."

A tak jsem mu povídala o Netopýrech na Zpívajícím světě – jaké to bylo žít v hudební slepotě, jaké to bylo létat – jaké bylo mít tlustou bílou srst a čtyři srdce, aby udržovaly teplo, jak dát drápavým bestiím velký úkryt.

Začala jsem mu vyprávět o Planetě Květin, o její barvě a světle, ale přerušil mě další otázkou.

„A co ty malý zelený mužíčci s trojúhelníkovýma hlavama a velkýma černýma očima? Ti, co spadli v Roswellu a tak. Byli jste to vy?"

„Ne, my ne."

„Takže to bylo falešný?"

„Nevím – možná ano, možná ne. Vesmír je veliký a je tam spousta života."

„A jak jste sem teda přišli – když nejste tihle malý zelený, co jste zač? Musíte mít těla, abyste se mohli hýbat, viď?"

„Správně," souhlasila jsem, překvapená, jak rychle to pochopil. Neměla bych být překvapená – věděla jsem, jak je chytrý, jeho mysl byla jako savá houba. „Na úplném začátku jsme používali naše pavoučí těla."

„Pavoučí?"

Tak jsem mu řekla o Pavoucích – fascinující druh. Nejjasnější, nejúžasnější mysli, jaké jsem kdy viděla, a každý Pavouk je měl tři. Zři mozky, každý v jedné ze tří částí jejich článkovaného těla. Ještě jsme nenašli problém, který by pro nás nedokázali vyřešit. A přesto měli tak analytické mysli, že málokdy přišli na problém, který by chtěli rozluštit jen tak, pro sebe. Ze všech našich hostitelů přivítali Pavouci naši okupaci nejlíp. Sotva si byli vědomi rozdílu, a když byli, vypadalo to, že jsou za vedení, které jsme jim poskytovali, vděční. Těch pár duší, které chodily po povrchu planety Pavouků ještě před implantací, nám řekli, že je studená a šedivá – není divu, že Pavouci viděli jenom černobíle a měli omezený cit pro teplotu. Pavouci měli krátké životy, ale mladí se rodili s tím, že znali všechno, co jejich rodiče, takže znalosti se neztrácely.

Já jsem také prožila jeden z jejich krátkých životů a necítila jsem žádnou touhu se tam vrátit. Úžasná čistota mých myšlenek, jednoduché odpovědi na jakoukoliv otázku, které přicházely téměř bez námahy, tanec čísel, který nebyl žádnou náhradou za emoce a barvy, kterým jsem v tom těle skoro nerozuměla. Zajímalo by mě, jak tu nějaká duše mohla být spokojená, ale planeta mohla být soběstačná po tisíce pozemských let. Byla pořád otevřená pro přistěhovalce jenom díky tomu, že se Pavouci tak rychle množili – velké množství vajec.

Začala jsem Jamiemu vyprávět, jak ofenziva probíhala na Zemi. Pavouci byli naši nejlepší konstruktéři – lodě, které pro nás vyráběli, proplouvaly mezi hvězdami hbitě a nezjistitelně. Těla Pavouků byla skoro stejně užitečná jako jejich mozky: čtyři dlouhé nohy na každém článku – podle kterých si zasloužili přezdívku, kterou jsme je na této planetě nazývali –

a na každé z nich dvanáct prstů. Prsty, ze kterých měl každý šest kloubů, byly stejně tenké a silné jako ocelová vlákna, byly schopné zvládnout i ty nejchoulostivější úkoly. Pavouci, těžší asi jako kráva, ale krátcí a štíhlí, neměli s prvními vloženími žádné problémy. Byli silnější než lidé, chytřejší než lidé, a připravení, což lidé nebyli…

Prudce jsem umlkla, v půlce věty, když jsem uviděla třpyt na Jamieho tváři.

Díval se přímo před sebe, rty sevřené do tenké linky. Po jeho tváři, která byla blíž u mě, telká kapka slané vody.

Pitomče, vynadala mi Melanie. *Nenapadlo tě, co pro něj bude tvůj příběh znamenat?*

A tebe *nenapadlo mě varovat dřív?*

Neodpověděla. Bezpochyby byla stejně zabraná do příběhu jako já.

„Jamie," zamumlala jsem. Můj hlas byl zastřený. Pohled na jeho slzy dělal s mým krkem zvláštní věci. „Jamie, je mi to líto. Nemyslela jsem."

Jamie zavrtěl hlavou. „To je dobrý. Řekl jsem si o to. Chtěl jsem vědět, jak se to stalo." Jeho hlas byl drsný, snažil se skrýt bolest.

Bylo to instinktivní, ta touha naklonit se a osušit mu obličej. Nejdřív jsem se to snažila ignorovat; nebyla jsem Melanie. Ale ta slza tam byla pořád, nehýbala se, jako kdyby nikdy neměla odtéct. Jamieho oči zůstaly přikované na prázdné zdi, jeho rty se chvěly.

Nebyl ode mě daleko. Natáhla jsem ruku, abych ho prsty pohladila po tváři; slza se rozetřela po jeho kůži a zmizela. Znovu jsem poslechla svůj instinkt a nechala ruku na jeho tváři, držela jsem jeho tvář.

Po krátkou chvíli předstíral, že mě ignoruje.

Potom se p'doplazil ke mně, oči zavřené, ruka napřažená. Stočil se u mě, tvář opřel o mé rameno, kam se kdysi vešla líp, a vzlykal.

Nebyly to slzy dítěte a to je jenom prohlubovalo – byly posvátnější a bolestnější tím, že brečel přede mnou, tohle bylo truchlení muže pro celou svou rodinu.

Mé ruce se obtočily kolem něho, nepasovaly tam tak, jako dřív, a také jsem začala brečet.

„Je mi to líto," říkala jsem znovu a znovu. V těch čtyřech slovech jsem se omlouvala za všechno. Že jsme tohle vůbec našly. Že jsme si ho vybrali. Že já jsem byla ta, kdo mu vzal sestru. Že jsem ji znovu přivedla zpátky a znovu mu tím ublížila, že jsem ho dnes svým necitlivým vyprávěním rozbrečela.

Nespustila jsem svou ruku, když se jeho trápení utišilo; nepospíchala jsem, abych ho pustila. Připadalo mi, jako kdyby moje tělo od samého začátku toužilo právě po tomhle, ale nikdy dřív mě nenapadlo, čím bych tu touhu mohla utišit. To tajemné pouto mezi matkou a dítětem – tak silné na této planetě – pro mě už teď nebylo tajemstvím. Žádné pouto nebylo silnější než to, které vyžadovalo jeden život za jiný. Předtím jsem tomu sice rozuměla, ale nerozuměla jsem tomu, *proč*. Teď už jsem věděla, proč by matka za své dítě dala život a to vědomí navždycky ovlivní můj pohled na vesmír.

„Vím, že jsem tě to učil líp, hochu."

Rychle jsme od sebe odskočili. Jamie vyskočil na nohy, ale já jsem se stočila ne zemi a přitiskla se ke zdi.

Jeb se ohnul a zvedl ze země pušku, na kterou jsme s Jamiem oba zapomněli. „Musíš na tu zbraň dávat lepší pozor, Jamie." Jeho tón byl velmi jemný – změkčoval tak jeho kritiku. Natáhl se, aby Jamiemu rozcuchal vlasy.

Jamie se přikrčil pod Jebovou rukou, jeho tvář zrudlá zahanbením.

„Promiň," zamumlal a otočil se, jako kdyby chtěl utéct. Ale po jednom kroku se otočil a podíval se zpátky na mě. „Nevím, jak se jmenuješ," řekl.

„Říkali mi Tulačka," zašeptala jsem.

„Tulačka?"

Přikývla jsem.

Také přikývl a potom odběhl pryč. Jeho krk byl zezadu stále červený.

Když byl pryč, Jeb se opřel o zeď a sesul se podle ní na místo, kde předtím seděl Jamie. A jako Jamie si položil pušku do klína.

„To je vážně zajímavý jméno," řekl mi. Vypadal, že má zpátky svou povídavou náladu. „Možná mi jednou řekneš, jak ses k němu dostala. Vsadím se, že je to dobrý příběh. Ale je to trochu krkolomné, nemyslíš? Tulačka?"

Jenom jsem na něho beze slova zírala.

„Nevadilo by ti, kdybych ti říkal zkráceně Wando (= zkratka Wanderer)? Jde do z pusy snáz."

Tentokrát chvíli počkal, jestli neodpovím. Nakonec jsem pokrčila rameny. Nezajímalo mě, jestli mi říkal jenom ‚holka' nebo jestli si pro mě vymyslel nějakou zvláštní lidskou přezdívku. Věřila jsem, že to nemyslel špatně.

„Tak dobře, Wando." Usmál se, jeho nápad ho potěšil. „Je pěkný o tobě něco vědět. Připadá mi to pak, že jsme staří přátelé."

Usmál se tím svým širokým úsměvem a já jsem si nemohla pomoct a musela jsem se také usmát, přestože můj úsměv byl spíš žalostný než nadšený. Jeb by měl být můj nepřítel. Pravděpodobně se zbláznil. A *byl* můj přítel. Ne že b mě odmítl zabít, kdyby se věci tak vyvinuly, ale rozhodně by to neudělal rád. A mezi lidmi, co víc jsem od přítele mohla chtít?

22.kapitola – Pošramocená (Cracked)

Jeb si dal ruce za hlavu a zamyšleně se zadíval do tmavého stropu. Jeho povídavá nálada nezmizela.

„Dost jsem přemýšlel o tom, jaké to je – nechat se chytit, víš. Viděl jsem, jak se to stalo, víc než jednou, dokonce jsem byl párkrát dost blízko. Napadlo mě, jaké by to bylo. Bolí to, když do tebe dají někoho jiného? Viděl sem, jak to dělají, víš."

Moje oči se překvapeně rozšířily, ale on se na mě nedíval.

„Připadá mi, že máte nějaký anestetikum, ale to je jenom domněnka. Ale nikdo přitom nekřičel bolestí, takže to nemůže bejt moc mučivý."

Nakrčila jsem nos. Mučení. Ne, to byla lidská specialita.

„Ty příběhy, cos vyprávěla tomu klukovi, byly fakt zajímavý."

Ztuhla jsem a on se nepatrně zasmál. „Jo, poslouchal jsem. Tajně, přiznám to. Ale nemrzí mě to – bylo to úžasný a ty se mnou nemluvíš tak jako s Jamiem. Vážně se mi líbilo to o těch netopýrech a kytkách a pavoucích. Jeden pak má o čem přemýšlet. Vždycky jsem rád čet takový věci, science fiction a tak. Úplně jsem to hltal. A to dítě je stejný jako já – všechny knihy, co mám, přečet snad dvakrát nebo třikrát. Musí pro něj bejt úžasný poslouchat tvý příběhy. Pro mě aspoň je. Jsi dobrý vypravěč."

Nechala jsem oči sklopené, ale cítila jsem, jak taji, jak trochu ztrácím svou ostražitost. Jako všem v těchhle emocionálních tělech i mně dělaly lichotky dobře.

„Všichni tady si myslí, žes nás pronásledovala, abys nás mohla prozradit Hledačům."

Při tom slově mnou proběhl šok. Má čelist ztuhla a zuby se mi zaryly do jazyka. Cítila jsem v ústech krev.

„Jaký jiný důvod by v tom mohl být?" pokračoval, buď si mé reakce nevšiml, nebo ji ignoroval. „Ale myslím, že jsou prostě zaujatí. Jsem tu jediný, kdo má otázky… Totiž, co to vlastně bylo za plán, jen tak se vydat to pouště bez možnosti k

návratu?" Zachechtal se. „Toulání – asi to bude tvoje specialita, co, Wando?"

Naklonil se ke mně a strčil do mě loktem. Můj pohled, plný nejistoty, se zvedl z podlahy, abych se mohla podívat na jeho tvář, a potom klesl zpátky na podlahu. Znovu se zasmál.

„ta cesta byla jenom pár kroků od skutečné sebevraždy, řekl bych. Rozhodně ne Hledačova parketa, jestli víš, jak to myslím. Snažil jsem se to rozlousknout. Použít logiku, víš? Takže, pokud jsi neměla nějakou zálohu, a já jsem žádnou neviděl, a neměla jsi žádnej způsob, jak se dostat zpátky, potom jsi musela mít jinej cíl. Od tý doby, cos sem přišla, jsi nebyla moc hovorná, kromě před chvílí s tim dítětem, ale poslouchal jsem to, co jsi *řekla*. Tak trochu mi připadá, že pravej důvod, proč jsi tam venku skoro umřela, byl ten, že jsi byla sakra odhodlaná najít toho kluka a Jareda."

Zavřela jsem oči.

„Jenomže proč by *tě* to zajímalo?" zeptal se Jeb, ale nečekal na odpověď. Jenom přemýšlel. „Takže, já to vidím takhle: buď jsi vážně dobrá herečka – jako super-Hledač, nějaké nové plemeno, lstivější než to první – s nějakým plánem, kterému nerozumím, nebo to nehraješ. To první je trochu moc komplikované vysvětlení pro tvé chování, a já tomu stejně nevěřím.

„Ale pokud to nehraješ…"

Na chvíli se odmlčel.

„Strávil jsem hodně času tím, že jsem pozoroval váš druh, holka. Pořád jsem čekal, až se změní, víš, až už nebudou potřebovat se chovat jako my, protože tu už nebude nikdo, *pro koho* by to divadlo udržovali. Pořád jsem se díval a čekal, ale oni se pořád chovali jako lidi. Zůstávali s rodinami svých těl, v dobrém počasí chodili na piknik, pěstovali kytky a malovali obrázky a všechno tohle. Napadlo mě, jestli se náhodou tak trochu nemění v lidi. Jestli na ně nakonec vlastně nemáme nějaký vliv."

Čekal, dával mi šanci odpovědět. Neodpověděla jsem.

„Před pár lety jsem viděl něco, co mi utkvělo v paměti. Starý pán s paní, nebo spíš těla starého pána a paní. Byli spolu tak dlouho, že se kůže na jejich prstech zahnula kolem jejich snubních prstýnků. Drželi se za ruce, on ji políbil na tvář a ona pod těmi všemi vráskami zrudla. Připadá, jako kdybyste měli úplně stejné pocity jako my, protože vlastně jste my, ne jenom ruce ovládající loutku."

„Ano," zašeptala jsem. „Máme stejné pocity. Lidské pocity. Naději, bolest, lásku."

„Takže pokud to nehraješ… no, přísahal bych, že je oba máš ráda. *Ty* je máš ráda. Wanda, ne jenom Melaniino tělo."

Položila jsem si hlavu na ruce. To gesto se rovnalo doznání, ale mě to nezajímalo. Už jsem ji nedokázala udržet vzpřímenou.

„No, tak to jsi ty. Ale přemýšlel jsem také o své neteři. Jaké to pro ni bylo, jaké to bude pro mě. Když ti někoho dají do hlavy, tak prostě… zmizíš? Vymažou tě? Jako kdybys umřela? Nebo je to jako usnout? Jsi si vědomá té vnější kontroly? A je si ta kontrola vědomá tebe? Jsi tam uvnitř prostě zavřená?"

Seděla jsem velice nehybně, snažila jsem se udržet klidnou tvář.

„Vlastně, tvé vzpomínky a tvé chování tu zůstanou. Ale tvé vědomí… Přijde mi, že někteří lidé by se nevzdali bez boje. Sakra, vím, že já bych se pokusil tu zůstat. Jsem bojovník. Všichni, kdo jsme tu zůstali, jsme bojovníci. A, víš, Melanii bych taky tipoval na bojovníka."

Jeho oči se nehnuly od stropu, ale já jsem se podívala na podlahu – zírala jsem na ni, snažila jsem se zapamatovat si vzory v tom fialovo šedém prachu.

„Jo, o tom jsem hodně přemýšlel."

Cítila jsem teď na sobě jeho oči, přestože moje hlava byla stále sklopená. Nepohnula jsem se, jenom jsem pomalu dýchala. Zabralo mi to hodně práce, udržet dech klidný. Musela jsem polknout; stále jsem v puse cítila krev.

Proč jsme si kdy mysleli, že je to blázen? přemýšlela Melanie. *Vidí všechno. Je to génius.*

Je obojí.

No, možná to znamená, že už nebudeme muset mlčet. On to ví. Byla plná naděje. Poslední dobou byla velmi tichá, většinu času to vypadalo, jako kdyby tu vůbec nebyla. Nebylo pro ni tak snadné se soustředit, když byla relativně šťastná. Vyhrála svůj velký boj. Dostala nás sem. Její tajemství už nebyla v ohrožení; Jared s Jamiem už jejíma vzpomínkami nikdy nemohli být prozrazeni.

A když byl její boj za ní, bylo pro ni těžší najít chuť promluvit, dokonce i na mě. Viděla jsem, jak ji myšlenka na odhalení – na to, že si ostatní lidé uvědomí její existenci – povzbudila.

Jeb to ví, ano. Ale vážně to něco mění?

Myslela na to, jak se ostatní lidé dívali na Jeba. *Správně.* Povzdechla si. *Ale myslím, že Jamie… no, asi to ani neví, ani to netuší, ale myslím, že pravdu* cítí.

Možná máš pravdu. Asi zjistíme, jestli to pro něho nebo pro nás nakonec bude dobré.

Jeb zvládl vydržet zticha jenom pár sekund, potom znovu promluvil a přerušil nás. „Docela zajímavý. Ne tak *bum! bum!* jako ty filmy, co jsem míval rád. Ale pořád docela zajímavý. Rád bych slyšel ještě něco o těch pavoučích věcičkách. Jsem vážně zvědavej… vážně zvědavej, to je jasný."

Zhluboka jsem se nadechla a zvedla hlavu. „Co bys chtěl vědět?"

Vřele se na mě usmál, oči se mu zvrásnily, takže vytvořily malé měsíčky. „Tři mozky, jo?"

Přikývla jsem.

„Kolik očí?"

„Dvanáct – jedno na každém kloubu na každé noze a na těle. Neměli jsme víčka, jenom hodně takových vláken – jako řasy z ocelových chlupů – aby je chránily."

Přikývl, oči rozsvícené. „Byli chlupatí, jako tarantule?"

„Ne. Tak nějak… obrnění – šupinatí, jako plazi nebo ryby.”

Opřela jsem se o zeď a připravila se na dlouhý rozhovor.

Jeb v tom smyslu nezklamal. Ztratila jsem přehled o tom, kolik otázek mi položil. Chtěl znát detaily – jak Pavouci vypadají, jak se chovají a jak snášejí Zemi. Nestranil se detailů o invazi; naopak to vypadalo, že si tu část užívá víc než to ostatní. Jeho otázky následovaly rychle po mých odpovědích a často se usmíval. Když o několik hodin později vyčerpal své otázky ohledně Pavouků, chtěl toho vědět víc o Květinách.

„O těch jsi moc nemluvila,” připomněl mi.

A tak jsem mu pověděla o té nejkrásnější a nejklidnější z planet. Skoro pokaždé, když jsem se odmlčela, abych se nadechla, mě přerušil novou otázkou. Rád se snažil uhodnout odpovědi na mé otázky, jetě než jsem je stihla říct a ani trochu mu nevadilo, když se netrefil.

„Takže jste jedli mouchy, jako mucholapky? Vsadím se, že jo – nebo možná něco většího, jako jsou ptáci – jako pterodaktyl!”

„Ne, krmili jsme se slunečním světlem, jako většina kytek tady.”

„Tak to rozhodně není tak zábavné jako můj nápad.”

Někdy jsem zjistila, že se směju s ním.

Zrovna jsme se přesunuli ke Drakům, když se ukázal Jamie s večeří pro tři.

„Ahoj, Tulačko,” řekl trochu rozpačitě.

„Ahoj, Jamie,” odpověděla jsem, trochu stydlivě, nebyla jsem si jistá, jestli nebude litovat té blízkosti, kterou jsme předtím sdíleli. Nakonec, já jsem tu byla tak zlá.

Ale posadil se hned vedle mě, mezi mě a Jeba, zkřížil nohy a tác položil tak, abychom na něj všichni dosáhli. Umírala jsem hlady a od všeho toho mluvení jsem měla sucho v puse. Vzala jsem si misku s polévkou a spolykala jsem ji několika loky.

„Měl jsem vědět, že jsi v jídelně jenom byla slušná. Musíš říct, když máš hlad, Wando. Neumím číst myšlenky."

S tím posledním jsem nesouhlasila, ale byla jsem moc zaměstnaná žvýkáním chleba, abych odpověděla.

„Wanda?" zeptal se Jamie.

Přikývla jsem, abych mu dala najevo, že mi to nevadí.

„Docela to k ní sedí, nemyslíš?" Jeb na sebe byl tak pyšný, že jsem byla překvapená, že se nezačal bít do prsou, čistě pro efekt.

„Tak trochu, myslím," řekl Jamie. „Mluvili jste o dracích?"

„Jo," řekl mu nadšeně Jeb, „ale ne o těch ještěrovitých. Tihle jsou celí z rosolu. Ale umějí létat… nebo něco takového. Vzduch je tam hustší, taky tak nějak rosolovitý. Takže je to skoro jako plavání. A umějí plivat kyselinu – to je asi tak stejně dobrý jako oheň, nemyslíš?"

Nechala jsem Jeba, aby Jamieho zasvětil do všech detailů, zatímco jsem snědla víc než svou porci jídla a vypila celou lahev vody. A když jsem měla znovu prázdnou pusu, začal Jeb znovu se svými otázkami.

„No, ta kyselina…"

Jamie se neptal tak jako Jeb a já jsem byla opatrnější ve svých odpovědích, když tu byl. Ale Jeb se tentokrát neptal na otázky, které by mohly vést k citlivým tématům, ať už náhodou nebo schválně, takže má opatrnost nebyla nutná.

Světlo pomalu zhasínalo, až byla chodba úplně černá. A potom byla stříbrná, osvětlená jenom slabým, tlumeným světlem měsíce, které bylo právě tak akorát na to, abych, když si m oje oči zvykly, viděla na muže a chlapce vedle mě.

Jak noc postupovala, Jamie se posunul blíž ke mně. Neuvědomila jsem si, že se mu při tom, jak mluvím, rukou probírám ve vlasech, dokud jsem si nevšimla, jak na mou ruku Jeb zírá.

Složila jsem si ruce do klína.

Nakonec Jeb zívnul a to způsobilo, že já s Jamiem jsme také začali zívat.

„Dobře vyprávíš, Wando," řekl Jeb, když jsme se všichni protáhli.

„Také jsem to dělala… předtím. Byla jsem učitelka na univerzitě v San Diegu. Učila jsem dějiny."

„Učitelka!" zopakoval Jeb nadšeně. „Páni, není to úžasné? Mohli bychom toho tady využít. Magina Sharon tu učí tři děti, ale je toho hodně, s čím nám nemůže pomoct. Nejvíc zvládá matiku a podobný věci. Ale dějiny –"

„Učila jsem jenom *naše* dějiny," přerušila jsem ho. Připadalo mi, že by nebyl dobrý nápad čekat, až se nadechne. „Moc bych vám tu jako učitelka nepomohla. Nemám žádný diplom."

„Vaše dějiny jsou lepší než nic. Jsou to věci, který bychom my lidé měli znát, když žijeme v obalenějším vesmíru než jsme si byli vědomi."

„Ale já jsem nebyla skutečná učitelka," řekla jsem zoufale. Vážně si myslel, že chtěl někdo slyšet můj hlas, natož pak poslouchat mé příběhy? „Byla jsem něco jako čestný profesor, hostující lektor. Chtěli mě jenom pro… no, pro příběh, který se točí kolem mého jména."

„To je další věc, na kterou jsem se tě chtěl zeptat," řekl Jeb samolibě. „O tvých zkušenostech s vyučováním si můžeme promluvit později. Tak – proč ti říkali Tulačka? Slyšel jsem hromadu zvláštních jmen, Dry Water (Suchá voda), Fingers in the Sky (Prsty v nebi), Falling Upward (Padající vzhůru) – všechny samozřejmě promíchaný s Pamelama nebo Jimama. Řeknu ti, to je ten typ věci, ze kterého se jeden může zvědavostí zbláznit."

Počkal jsem, dokud jsem si nebyla jistá, že domluvila, a pak jsem začala. „No, většinou to funguje tak, že duše vyzkouší jednu nebo dvě planety – dvě je průměr – a potom se usadí tam, kde se jí to líbilo nejvíc. Prostě se vždycky přesune do nového hostitele stejného druhu na stejné planetě, když se její tělo přiblíží smrti. Je velmi dezorientující se pořád přesunovat mezi jednotlivými sruhy. Většina duší to nenávidí. Někteří se dokonce nikdy nepřesunou z planety, na které se

narodili. Někdy se stane, že má někdo problém najít planetu, kde se cítí doma. Může pak vyzkoušet třeba tři planety. Jednou jsem potkala duši, která byla na pěti planetách, než se usadila mezi Neotpýry. Tam se mi to líbilo – myslím, že tam jsem byla nejblíž k rozhodnutí zůstat na jedné planetě. Kdyby jenom nebylo té slepoty…"

„Na kolika planetách jsi žila?" zeptal se Jamie tiše. Jak jsem mluvila, jeho ruka nějak našla cestu do té mé.

„Tohle je má devátá," řekla jsem a jemně stiskla jeho prsty.

„Páni, devět!" vydechl.

„Proto chtěli, abych učila. Každý jim může přeříkat statistiky, ale já mám osobní zkušenosti skoro s každou planetou, kterou jsme… zabrali." Zaváhala jsem na tom slově, ale nevypadalo to, že by Jamiemu vadilo. „Jsou jenom tři, na kterých jsem nebyla – tedy, teď čtyři. Zrovna otevřeli nový svět."

Čekala jsem, že mě Jeb hned zaplaví otázkami o tom novém světě, nebo o těch, na kterých jsem nebyla, ale on si jenom nepřítomně hrál s koncem svých vousů.

„Proč jsi nikdy nikde nezůstala?" zeptal se Jamie.

„Nikdy jsem nenašla místo, které bych měla ráda dost na to, abych se tam rozhodla zůstat."

„A co Země? Myslíš, že tady zůstaneš?"

Chtělo se mi usmát se jeho dětské důvěřivosti – jako kdybych ještě vůbec někdy měla dostat šanci posunout se do dalšího hostitele. Jako kdybych vůbec měla dostat šanci prožít jenom jeden měsíc v tom, ve kterém jsem žila teď.

„Země je… velmi zajímavá," zamumlala jsem. „Je to tu mnohem těžší než na jakémkoliv místě, kde jsem kdy byla."

„Těžší než na tom místě se zmrzlým vzduchem a těmi drápavými bestiemi?" zeptal se.

„Svým způsobem ano." Jak jsem mu mohla vysvětlit, že na Mlžné planetě přicházely útoky jenom zvenku – bylo mnohem těžší se ubránit těm přicházejícím zevnitř.

Útokům, ušklíbla se Melanie.

Zívla jsem. *Nemyslela jsem tebe*, řekla jsem jí. *Myslela jsem jenom všechny ty nestabilní emoce, které mě vždycky zradí. Ale ty jsi na mě také zaútočila. To, jak jsi mě zaplavila vzpomínkami.*

Poučila jsem se, ujistila mě suše. Cítila jsem, silně si byla vědomá ruky spočívající v té mé. Začínala se v ní budovat emoce, kterou jsem nepoznávala. Něco na hranici hněvu se špetkou touhy a velkým podílem beznaděje.

Závist, poučila mě.

Jeb znovu zívl. „Myslím, že se chovám velmi hrubě. Musíš být úplně utahaná – celý den jsme chodili a já tě teď půlku noci držím vzhůru a nutím tě mluvit. Měl bych být lepší hostitel. Pojď, Jamie, jdeme, necháme Wandu trochu se prospat."

Byla jsem vyčerpaná. Připadalo mi, že to byl velmi dlouhý den, a podle Jebových slov to asi nebyla jenom má představa.

„Dobře, strýčku Jebe." Jamie lehce vyskočil na nohy a potom starému muži nabídl ruku.

„Díky, hochu." Jeb zasténal, jak se zvedal. „A tobě taky," dodal mým směrem. „Byl to ten nejzajímavější rozhovor, který jsem kdy vedl za… no, asi nejzajímavější vůbec. Nech svůj hlas odpočinout, Wando, protože moje zvědavost je mocná věc. Á, tady je! Akorát včas."

Až v tu chvíli jsem si uvědomila zvuk blížících se kroků. Přitiskla jsem se ke zdi a posunula se hlouběji do jeskyně, ale tam jsem se cítila ještě víc odhalená, protože tam bylo měsíční světlo jasnější.

Překvapilo mě, že je to první osoba, která sem za celou dobu přišla; vypadalo to, že v této chodbě bydlí hodně lidí.

„Promiň, Jebe. Povídal jsem si se Sharon, a nějak jsem se nechal unést."

Bylo nemožné nepoznat tento lehký, mírný hlas. Můj žaludek se zvedl a já jsem si začala přát, aby byl prázdný.

„Ani jsme si toho nevšimli, Doktore," řekl Jeb. „Docela jsme si tu užili. Jednou jí musíš přemluvit, aby ti vyprávěla

nějakej ze svých příběhů – úžasný. Ale ne dneska. Vsadím se, že je pěkně unavená. Uvidíme se ráno."

Doktor si před vchodem rozložil matraci, stejně jako to dělal Jared.

„Dávej na tohle pozor," řekl Jeb a položil pušku vedle matrace.

„Jsi v pořádku, Wando?" zeptal se Jamie. „Třeseš se."

Ani jsem si to neuvědomila, ale celé mé tělo se chvělo. Neodpověděla jsem mu – mé hrdlo bylo úplně sevřené.

„No tak, no tak," řekl Jeb uklidňujícím hlasem. „Poprosil jsem doktora, jetsli by mu nevadilo vzít si hlídku. Nemusíš se ničeho bát. Doktor je čestný muž."

Doktor se ospale usmál. „Neublížím ti… Wanda, že ano? Slibuj. Jenom budu hlídat, zatímco budeš spát."

Kousla jsem se do rtu a nepřestávala se třást.

Jeb ale vypadal, že si myslí, že je všechno dáno. „Dobrou, Wando. Dobrou, Doktore," řekl a vydal se chodbou pryč.

Jamie zaváhal a podíval se na mě se starostlivým výrazem. „Doktor je dobrý," slíbil mi šeptem.

„Pojď, chlapče, je pozdě! ů

Jamie se rozběhl za Jebem.

Pozorovala jsem doktora, když byli pryč, a čekala na nějakou změnu. Ale jeho uvolněný výraz se nezměnil a pušky vedle sebe se ani nedotkl. Natáhl se po celé délce matrace, chodidla mu dokonce přečuhovala přes její okraj. Když ležel, vypadal o tolik menší, jak byl hubený.

„Dobrou noc," zamumlal ospale.

Samozřejmě jsem neodpověděla. Pozorovala jsem ho v tlumeném světle měsíce, porovnávala pohyb jeho hrudi nahoru a dolů s tím, jak mi v uších tepala krev. Jeho dech se zpomalil a prohloubil a potom začal tiše chrápat.

Mohl to jenom hrt, ale i kdyby ano, stejně toho nebylo moc, co jsem s tím mohla dělat. Mlčky jsem se odplížila dál do místnosti, dokud jsem za zády neucítila kraj matrace. Sice jsem si slíbila, že tohle místo nenaruším, ale snad nikomu

neublíží, když se jenom stočím v nohách postele. Podlaha byla tak drsná a tak tvrdá.

Zvuk doktorova chrápání byl uklidňující; i kdyby tu mělo být jenom pro to, aby mě uchlácholilo, bylo příjemné vědět, kde je.

Žít nebo zemřít, řekla jsem si, že stejně můžu jít spát. Byla jsem unavená jako kotě, jak by řekla Melanie. Nechala jsem své oči, aby se zavřely. Matrace byla měkčí než všechno ostatní, čeho jsem se od svého příchodu sem dotkla. Uvolnila jsem se, zabořila se do matrace…

Uslyšela jsem šouravý zvuk – byl se mnou v místnosti. Mé oči se prudce otevřely a uviděla jsem stín mezi mnou a měsícem osvětleným stropem. Venku nerušeně pokračovalo doktorovo chrápání.

23.kapitola – Odhalená (Confessed)

Stín byl obrovský a znetvořený. Tyčil se nade mnou, vratký, kýval se a blížil se k mému obličeji.

Myslím, že jsem chtěla vykřiknout, ale ten zvuk se mi zadrhl v krku a všechno, co z něho vyšlo, byl pouhý pískot.

„Pššt, to jsem jenom já," zašeptal Jamie. Něco tlustého a zakulaceného mu spadlo z ramen a jemně dopadlo na podlahu. Když to bylo pryč, rozeznala jsem v měsíčním světle jeho pravý, drobný stín.

Párkrát jsem se prudce nadechla a ruka mi vylétla ke krku.

„Promiň," zašeptal a posadil se na kraj matrace. „Asi to bylo pěkně hloupý. Snažil jsem se neprobudit Doktora – vůbec mě nenapadlo, jak tě to vyděsí. Jsi v pořádku?" poklepal mi na kotník, ten k němu byl nejblíž.

„Jasně," zafuněla jsem, pořád bez dechu.

„Promiň," zamumlal znovu.

„Co tu děláš, Jamie? Neměl bys spát?"

„Proto jsem tady. Strýček Jeb chrápal tak hlasitě, že bys tomu nevěřila. Už jsem to nedokázal vystát."

Jeho odpověď mi nedávala smysl. „Nespíš s Jebem normálně?"

Jamie zívl a sklonil se, aby rozmotal tlustou deku, kterou předtím upustil na podlahu. „Ne, normálně spím s Jaredem. Ten nechrápe. Ale to ty víš."

Ano.

„Tak proč nespíš v Jaredově pokoji? Má strach tam být sám?" Z toho bych ho neobviňovala. Připadalo mi, že já jsem tu byla neustále vyděšená.

„Strach," zamumlal uraženě. „Ne. *Tohle* je Jaredův pokoj. A můj."

„Co?" zalapala jsem po dechu. „Jeb mě dal do Jaredova pokoje?"

Nedokázala jsem tomu uvěřit. Jared by mě zabil. Ne, nejdřív by zabil Jeba a *potom* by zabil mě.

„Je to taky můj pokoj. A já jsem řekl Jebovi, že si ho můžeš vzít."

„Jared bude zuřit," zašeptala jsem.

„Se svým pokojem si můžu dělat, co chci," zamumlal vzpurně, ale potom se kousl do rtu. „Neřekneme mu to. Nemusí to vědět."

Přikývla jsem. „Dobrý nápad."

„Nebude ti vadit, když si tu lehnu, že ne? Strýček Jeb je vážně hlasitý."

„Ne, *mně* to nevadí. Ale Jamie, nemyslím si, že bys měl."

Zamračil se, snažil se vypadat tvrdě místo ublíženě. „Proč ne?"

„Protože to není bezpečné. Někdy mě v noci lidé přicházejí hledat."

Jeho oči se rozšířily. „Vážně?"

„Jared vždycky měl pušku – potom odešli."

„Kdo?"

„Nevím – někdy Kyle. Ale určitě i jiní, kdo jsou pořád tady."

Přikývl. „O důvod víc, proč bych tu měl zůstat. Doktor může potřebovat pomoc."

„Jamie –"

„Nejsem dítě, Wando. Dokážu se o sebe postarat."

Hádat se s ním by ho očividně jenom zatvrdilo. „Alespoň si vezmi postel,"ů řekla jsem poraženě. „Budu spát na podlaze. Je to tvůj pokoj."

„To není správně. Ty jsi host."

Tiše jsem si odfrkla. „Ha. Ne, postel je tvoje."

„V žádném případě." Lehl si na deku a pevně zkřížil ruce na prsou.

Znovu jsem viděla, že hádka byl špatný způsob, jak to s Jamiem vyřešit. Ale mohla jsem to napravit hned jak usně. Jamie spal tak hluboce, až se to podobalo komatu. Jakmile byl mimo, mohla ho Melanie odnést kamkoliv.

„Můžeš si vzít můj polštář," řekl mi a poklepal na stranu postele, vedle které ležel. „Nemusíš se mačkat tam na kraji."

Povzdechla jsem si, ale stočila jsem se s hlavouna jeho polštáři.

„To je ono," řekl pochvalně. „Tak, podala bys mi Jaredův?"

Zaváhala jsem a chtěla mu podat ten, na kterém jsem ležela. Vyskočil, natáhl se přese mě a popadl ten druhý. Znovu jsem si povzdechla.

Chvíli jsme mlčky leželi a poslouchali doktorovu pískavému dýchání.

„Doktor chrápe hezky, viď?" zašeptal Jamie.

„Nebude tě držet vzhůru," souhlasila jsem.

„Jsi unavená?"

„Jo."

„Ach."

Čekala jsem, jestli toho neřekne víc, ale byl ticha.

„Chtěl jsi něco?"

Neodpověděl hned, ale cítila jsem, jak sám se sebou bojuje, tak jsem čekala.

„Když se tě na něco zeptám, řekneš mi pravdu?"

Teď jsem byla na řadě já, kdo váhal. „Nevím všechno," ohradila jsem se.

„Tohle vědět budeš. Když jsme šli odsud… já a Jeb… říkal mi nějaké věci. Věci, které si myslí, ale já nevím, jestli má pravdu."

Melanie byla najednou v mé mysli velice *přítomná*.

Jamieho šepot byl těžko slyšitelný, byl tišší než mé dýchání. „Strýček jeb si myslí, že by Melanie mohla být pořád naživu. Myslím tam uvnitř, s tebou."

Můj Jamie. Melanie si povzdechla.

Ani jednu z nich jsem nic neřekla.

„Vůbec jsem nevěděl, že se to může stát. Stává se to?" Jeho hlas se zlomil a slyšela jsem, jak bojuje se slzami. Nebyl typ chlapce, který by často brečel, a přesto jsem se s ním dvakrát v jednom dni hluboce trápila. V hrudi mě začala bodat ostrá bolest.

„Stává, Wando?"

Řekni mu to. Prosím, řekni mu, že ho mám ráda.

„Proč mi neodpovídáš?" Jamie teď opravdu brečel, ale snažil se to zamaskovat.

Skulila jsem se z postele, vmáčkla se do úzkého místa mezi postel a deku a položila ruku kolem jeho třesoucí se hrudi. Opřela jsem si hlavu o jeho vlasy a cítila na krku jeho teplé slzy.

„Je Melanie pořád naživu, Wando? Prosím?"

Pravděpodobně byl jenom nástroj. Ten starý muž ho mohl poslat jenom, aby tohle zjistil; Jeb byl dost chytrý na to, aby viděl, jak snadno Jamie proklouzl mou obranou. Bylo možné, že se Jeb snaží potvrdit si své teorie a využíval k tomu toho kluka. Co by Jeb udělal, kdyby znal tu nebezpečnou pravdu? Jak by tu informaci použil? Nepřipadalo mi, že by mi chtěl ublížit, ale mohla jsem věřit svému úsudku? Lidé byli tak prolhaní, zrádní tvorové. Nedokázala jsem předvídat jejich temné záměry, když takové věci byly pro náš druh naprosto nemyslitelné.

Jamieho tělo se vedle mě třáslo.

On trpí, naříkala Melanie. Bezvýsledně bojovala s mou kontrolou.

Ale nemohla jsem vinit Melanii, kdyby se to ukázalo jako obrovská chyba. Věděla jsem, kdo teď mluvil.

„Slíbila ti, že se vrátí, ne?" zamumlala jsem. „Porušila by Melanie svůj slib tobě?"

Jamie mě objal kolem pasu a nadlouho se ke mně přitiskl. Po pár minutách zašeptal" „Mám tě rád, Mel."

„taky tě má ráda. Je tak šťastná, že jsi tady a v bezpečí."

Byl zticha dost dlouho na to, aby jeho slzy uschly a zanechaly za sebou slanou stopu.

„Všichni jsou takoví?" zašeptal Jamie dlouho po tom, co jsem došla k závěru, že usnul. „Všichni zůstanou?"

„Ne," řekla jsem mu smutně. „Ne. Melanie je zvláštní."

„Je silná a odvážná."

„Velmi."

„Myslíš, že…" odmlčel se a popotáhl. „Myslíš, že táta tu možná taky zůstal?"

Polkla jsem ve snaze zahnat knedlík, který se mi utvořil v krku. Nepomohlo to. „Ne, Jamie. Ne, to si nemyslím. Ne jako Melanie."

„Proč?"

„Protože za vámi přivedl Hledače. Totiž, duše v něm. Kdyby tam tvůj otec pořád byl, tohle by nedovolil. Tvoje sestra mě nikdy nenechala zjistit, kde byl váš srub – dokonce jsem hrozně dlouho nevěděla, že vůbec existuješ. Nepřivedla mě sem, dokud si nebyla jistá, že ti neublížím."

Bylo to moc informací. Teprve, když jsem domluvila, jsem si uvědomila, že doktor už nechrápe. Neslyšela jsem žádný zvuk jeho dýchání. Hloupé. V duchu jsem se proklela.

„Páni," řekl Jamie.

Zašeptala jsem mu do ucha tak tiše, že nebyla žádná šance, že by to doktor uslyšel. „Ano, je velmi silná."

Jamie se napjal, aby mě slyšel, zamračil se a potom se podíval do dveří na chodbu. Musel si uvědomit stejnou věc jako já, protože otočil tvář k mému uchu a zašeptal tišeji než předtím: „Proč bys to dělala? Neubližovala nám? Není to to, co chcete?"

„Ne. Nechci vám ublížit."

„Proč?"

„Tvoje sestra a já jsme… strávily hodně času společně. Sdílela tě se mnou. A… já jsem tě začala… také mít ráda."

„A Jareda taky?"

Za chvíli jsem zaťala zuby, zklamaná tím, že si to spojil tak rychle. „Samozřejmě, že nechci, aby se něco stalo Jaredovi."

„On tě nenávidí," řekl Jamie upřímně rozesmutněný tím faktem.

„Ano. Všichni mě nenávidí." Povzdechla jsem si. „Nemůžu je vinit."

„Jeb ne. A já taky ne."

„Ty můžeš, až se nad tím trochu víc zamyslíš."

„Ale dyť jsi tu ani nebyla, když tu převzali moc. Nevybrala sis mého tátu ani mou mámu ani Melanie. Byla jsi v tu dobu v dalekém vesmíru, že jo?"

„Ano, ale jsem, co jsem, Jamie. Udělala jsem to, co duše dělají. Před Melanií jsem měla už hodně hostitelů a nic mě nezastavilo v… braní životů. Znovu a znovu. Je to můj způsob života."

„A Melanie tě nenávidí?"

Chvíli jsem o tom přemýšlela. „Už ne tolik jako dřív."

Ne. Vůbec ne. Už ne.

„Říká, že už vůbec ne," zamumlala jsem skoro úplně tiše.

„Jak… jak se má?"

„Je šťastná, že je tady. Je tak šťastná, že tě vidí. Vůbec jí nevadí, že nás stejně zabijí."

Jamie pod mou rukou ztuhl. „Nemůžou! Ne když Melanie pořád žije!"

Rozrušila jsi ho, obvinila mě Melanie. *Tos nemusela říkat. Nebude to pro něho lečí, když nebude připravený.*

„Oni tomu neuvěří, Jamie," zašeptala jsem. „Budou si myslet, že lžu, abych tě oklamala. Budou mě chtít zabít tím víc, když jim to řeknu. Jenom Hledači lžou."

Při tom slově se zachvěl.

„Ale ty nelžeš. Já to vím," řekl po chvíli.

Pokrčila jsem rameny.

„Nenechám je, aby tě zabili."

Jeho hlas, přestože tichý jako dech, byl plný odhodlání. Byla jsem ochromená při pomyšlení, že by se do toho měl zaplést víc. Pomyslela jsem na ty barbary, se kterými žil. Ochrání ho jeho věk, kdyby se on pokusil chránit mě? To jsem pochybovala. Mé myšlenky vířily, hledala jsem nějaký způsob, jak ho od toho odradit, bez toho, abych znovu podnítila jeho tvrdohlavost.

Jamie promluvil, než jsem stihla něco říct; najednou byl klidný, jako kdyby odpověď ležela přímo před ním. „Jared něco vymyslí. Vždycky něco vymyslí."

„Ani Jared ti neuvěří. Bude z nich nejvzteklejší."

„I když tomu neuvěří, bude ji chránit. Čistě pro jistotu."

„Uvidíme," zamumlala jsem. Správná slova najdu později – argument, který nebude znít jako argument.

Jamie byl potichu, přemýšlel. Nakonec jeho dech zpomalil a jeho pusa se otevřela. Počkala jsem, dokud jsem si nebyla jistá, že už hluboce spí, a pak jsem se nad něho naklonila a velmi pomalu ho přesunula ze země na postel. Byl těžší než dřív, ale zvládla jsem to. Neprobudil se.

Položila jsem Jaredův polštář zpátky tam, kam patřil, a natáhla se na deku.

No, pomyslela jsem si, *právě jsem utekla ze žhavé pánve.* Ale byla jsem moc unavená na to, abych si dělala starosti o tom, co to pro mě bude znamenat zítra. Usnula jsem během pár sekund.

Když jsem se probudila, praskliny ve stropě zářily odraženým slunečním světlem a někdo si pískal.

Pískání přestalo.

„Konečně," zamumlal Jeb, když jsem otevřela oči.

Překulila jsem se na bok, abych se na něho mohla podívat; jak jsem se pohnula, sklouzla z mé paže Jamieho ruka. Někdy v noci se ke mně musel natáhnout – vlastně ne ke mně, ke své sestře.

Jeb se opíral o kamenný rám dveří s rukama založenýma na prsou. „‚Brý ráno," řekl. „Vyspaná?"

Protáhla jsem se, zjistila, že jsem přijatelně odpočinutá a přikývla jsem.

„Ach, nezkoušej na mě zase to svoje mlčení," stěžoval si zamračeně.

„Promiň," zamumlala jsem. „Spala jsem dobře, děkuji."

Jamie se při zvuku mého hlasu pohnul.

„Wando?" ozval se.

Byla jsem dojatá, že to, co pronesl ještě napůl ve spánku, byla moje hloupá přezdívka.

„Ano?"

Jamie zamrkal a odhrnul si zacuchané vlasy z očí. „Jé, ahoj, strýčku Jebe."

„Můj pokoj pro tebe není dost dobrej, hochu?”

„Chrápeš vážně hlasitě,” řekl Jamie a zívl.

„Copak jsem tě nic nenaučil?” zeptal se ho Jeb. „Odkdy host a navíc dáma spí na zemi?”

Jamie se prudce posadil a zmateně se rozhlédl. Zamračil se.

„Nezlob ho,” řekla jsem Jebovi. „Trval na tom, že bude spát dole. Přesunula jsem ho, když usnul.”

Jamie zafrkal. „Mel to taky vždycky dělala.”

Podívala jsem se na něj a vykulila oči, vyžila jsem se mu tak předat varování.

Jeb se zachechtal. Vzhlédla jsem a viděla, že se zase tváří jako drápající kočka, jako včera. Ten vítězoslavný výraz. Přišel blíž k nám a nakopl roh matrace.

„Už jsi promeškal svou ranní hodinu. Sharon bude nevrlá, tak se radši pohni.”

„Sharon je *vždycky* nevrlá,” opáčil Jamie, ale rychle se zvedl na nohy.

„Mazej, chlapče.”

Jamie se ještě jednou podíval na mě a potom rychle zmizel chodbou.

„Tak,” řekl Jeb, jakmile jsme byli sami. „Myslím, že tenhle hlídací nesmysl už trvá dost dlouho. Jsem vytíženej muž. Všichni jsou tu vytížený – až moc na to, aby si tu jen tak seděli a hráli na vojáky. Takže dneska budeš muset jít se mnou, zatímco budu pracovat.”

Cítila jsem, jak se mi otevřela pusa.

„Díval se na mě, neusmíval se.

„Netvař se tak vyděšeně,” zabručel. „Budeš v pořádku.” Poklepal na pušku. „Můj dům není místo pro mimina.”

S *tím* jsem se nemohla hádat. Třikrát jsem se rychle zhluboka nadechla, abych uklidnila své nervy. Krev v uších mi tepala tak hlasitě, že jeho hlas byl v porovnání s tím velmi tichý, když znovu promluvil.

„Pojď, Wando. Čas běží.”

Otočil se a odešel z pokoje.

Chvíli jsem zůstala stát, ztuhlá, ale pak jsem se rozběhla za ním. Nedělal si legraci – už zmizel za prvním rohem. Běžela jsem za ním, vyděšená při pomyšlení, že bych mohla v téhle evidentně obydlené části narazit na někoho jiného. Dohonila jsem ho těsně před tou velkou křižovatkou chodeb. Ani se na mě nepodíval, když jsem zpomalila a srovnala s ním tempo.

„Je čas osít severovýchodní pole. Nejdřív budeme muset pracovat s hlínou. Doufám, že ti nevadí, že se ušpiníš. Až budeme hotoví, podívám se, jestli pro tebe nevymyslíme možnost, jak se vykoupat. Potřebuješ to.” Významně začichal a potom se zasmál.

Cítila jsem, jak mi rudne krk, ale tu poslední část jsem ignorovala. „Nevadí mi, když se ušpiním,” zamumlala jsem. Podle toho, co jsem si pamatovala, bylo severozápadní pole trochu stranou. Třeba budeme mít šanci pracovat sami.

Jakmile jsme se dostali do jeskyně s velkým náměstím, začali jsme míjet lidi. Všichni nás rozzuřeně pozorovali, jako obvykle. Začínala jsem většinu z nich poznávat: ženu ve středním věku s dlouhým copem, kterou jsem viděla včera spolu se zavlažovacím týmem. Malého muž se zakulaceným břichem a šedivějícími pískovými vlasy a červenými tvářemi, který byl s ní. Žena s atletickou postavou s karamelovou kůží byla ta žena, která se skláněla, aby si zavázala tkaničku, když jsem poprvé přišla. Další žena s tmavou kůží s tlustými rty a ospalýma očima byla včera v kuchyni, blízko u těch dvou černovlasých dětí – možná to byla jejich matka? Potom jsme minuli Maggie; zlostně se na Jeba zamračila a otočila se pryč ode mě. Minuli jsme bledého, nemocně vypadajícího muže, o kterém jsem si byla jistá, že jsem ho tu ještě neviděla. Potom jsme minuli Iana.

„Ahoj, Jebe,” řekl vesele. „Co děláš?”

„Jdem prohrabat hlínu na východním poli,” zabručel Jeb.

„Chcete pomoct?”

„*Měl* bys být nějak užitečný,” zamumlal Jeb.

Ian si to vyložil jako schválení a šel za námi. Cítila jsem na zádech jeho oči a to mi nahánělo husí kůži.

Minuli jsme mladého muže, který nemohl být o moc starší než Jamie – jeho tmavé vlasy stály nad jeho olivově hnědý čelem dráty.

„Ahoj, Wesi," pozdravil ho Ian.

Wes nás mlčky pozoroval, když jsme kolem něho procházeli. Ian se zasmál jeho výrazu.

Minuli jsme Doktora.

„Ahoj, Doktore," řekl Ian.

„Iane," kývl Doktor. V ruce držel hroudu nějakého těsta. Jeho tričko bylo pokryté tmavým, hrubým práškem. „Brýtro, Jebe. Brýtro, Wando."

„Dobrý," odpověděl Jeb.

Neklidně jsem přikývla.

„Uvidíme se," řekl Doktor a pospíchal se svou zátěží pryč.

„Wanda, jo?" zeptal se Ian.

„Můj nápad," řekl mu Jeb. „Sedí to k ní, myslím."

„Zajímavý," bylo všechno, co Ian řekl.

Když jsme se konečně dostali k východnímu poli, všechny mé naděje se rozpadly v prach.

Bylo to víc lidí než na chodbách – pět žen a devět mužů. Všichni najednou přestali ve své práci a zamračili se, pochopitelně.

„Nevšímej si jich," zamumlal Jeb mým směrem.

Jeb ihned následoval svou vlastní radu, došel k neuspořádané hromadě nástrojů opřených o nejbližší zeď, pověsil si zbraň popruhem na krk a popadl motyku a dvě lopaty.

Měla jsem zvláštní pocit odhalení, když byl tak daleko. Ian byl jenom krok za mnou – cítila jsem jeho dech. Ostatní lidé v místnosti se i nadále mračili, nástroje stále v rukou. Nemohla jsem si nevšimnout skutečnosti, že motyky a kultivátory, které používali na lámání země, by se mohly stejně tak obře použít ke zlomení nějaké části těla. A v jejich

výrazech jsem četla, že jsem nebyla jediná, kdo měl takový nápad.

Jeb se vrátil po podal mi jednu lopatu. Popadla jsem hladkou, ochmatanou rukojeť a cítila jsem její váhu. Potom, co jsem v očích lidí viděla jejich krvežíznivost, bylo těžké nemyslet na lopatu ve svých rukou jako na zbraň. Nelíbilo se mi to. Pochybovala jsem o tom, že bych ji dokázala jako zbraň zvednout, i kdyby to mělo být jenom na blokování něčího úderu.

Jeb dal Ianovi motyku. V jeho rukách vypadal ostrý, lesklý kov přímo vražedně. Zabralo to veškerou mou vůli, abych zůstala na místě a neuskočila mu z dosahu.

„Vezmeme si zadní kout."

Alespoň, že mě Jeb vzal do nejzazšího kouta prosluněné jeskyně, kde bylo nejméně lidí. Řekl Ianovi, aby rozmělňoval ztvrdlé hroudy hlíny před námi, zatímco já jsem hroudy převracela a on mě následoval a krajem své lopaty rozbíjel menší kousky tak, aby z nich byla použitelná půda.

Když jsem viděla, jak po Ianových zádech stéká pot – po pár minutách práce ve spalujícím suchu si sundal tričko – a když jsem slyšela, jak Jeb za mnou prudce oddechuje, došlo mi, že mám ze všech nejlehčí práci. Přála jsem si, aby mi dali nějakou těžší práci, která by mi zabránila myslet na pohyby ostatních lidí. Chvěla jsem se a cukala sebou při každém jejich hnutí.

Nemohla bych dělat Ianovu práci – neměla jsem tak silnou ruku a svaly na zádech, abych zvládla rozseknout tvrdou hroudu hlíny. Ale rozhodla jsem se toho dělat co nejvíc z té Jebovy, rozkopávala jsem hrudky na menší kousky, než jsem se posunula dál. Trochu to pomáhalo – zaměstnalo to mé oči a unavilo mě to, takže jsem se musela soustředit na to, abych se přinutila pracovat.

Ian nám občas přinesl vodu. Byla tu žena – malá a hezká, viděla jsem ji včera v kuchyni – která vypadala, že měla za úkol nosit ostatním vodu, ale nás ignorovala. Ian vždycky přinesl dost pravšechny tři. Jeho změněný postoj vůči mně mě

znepokojoval. Opravdu už neusiloval o mou smrt? Nebo jenom čekal na příležitost? Voda tu vždycky chutnala zvláštně – po síře a zatuchle – ale teď mi ta chuť byla podezřelá. Snažila jsem se tu paranoiu ignorovat, jak nejvíc to šlo.

Pracovala jsem dost těžce na to, aby to udrželo mé oči zaměstnané a mou mysl otupělou; nevšimla jsem si, když jsme dorazili na konec řady. Zastavila jsem se, až když se zastavil Ian. Protáhl se, chytil motyku do obou rukou, natáhl je nad hlavu a prokřupal si klouby. Schoulila jsem se před zvednutou motykou, ale on si toho nevšiml. Uvědomila jsem si, že všichni ostatní také přestali pracovat. Podívala jsem se na čerstvě obrácenou hlínu, stejnou po celé ploše podlahy, a zjistila jsem, že pole bylo hotové.

„Dobrá práce," oznámil Jeb hlasitě celé skupině. „Zítra to zasejeme a zalijeme."

Místnost se naplnila tichým štěbetáním a řinčením, jak lidé vraceli nářadí ke zdi. Některé z těch rozhovorů byly uvolněné; jiné byly stále napjaté, kvůli mně. Ian napřáhl ruku pro mou lopatu, já jsem mu ji podala a cítila jsem, jak se moje už takhle mizerná nálada propadla až na bod mrazu. Nepochybovala jsem o tom, že v tom ‚my' jsem byla zahrnutá i já. Zítřek bude stejně těžký jako dnešek.

Truchlivě jsem se na Jeba podívala, usmíval se na mě. V jeho úsměvu byla samolibost, díky které mě napadlo, že přesně věděl, na co jsem myslela – nejenom, že uhodl, jak jsem znepokojená, ale dokonce si to i užíval.

Mrkl na mě, můj bláznivý přítel. Znovu jsem si uvědomila, že tohle bylo nejvíc, co jsem si od lidského přátelství mohla přát.

„Uvidíme se zítra, Wando," zavolal z druhé strany eskym Ian a zasmál se.

Všichni na nás zírali.

24.kapitola – Tolerovaná (Tolerated)

Byla pravda, že jsem nevoněla moc dobře.

Ztratila jsem pojem o tom, kolik dní jsem tady strávila – bylo to už víc než týden? víc než dva? – a všechny tyhle dny jsem se potila v tom samém oblečení, které jsem měla na svou katastrofickou výpravu do pouště. V mém bavlněném tričku zaschlo tolik soli, že záhyby na něm ztvrdly do tuhých vrásek. Bývalo světle žluté; teď bylo umazané a mělo asi tak stejnou tmavě fialovou barvu jako podlaha jeskyně. Moje krátké vlasy byly stejně ztuhlé a křupavé; cítila jsem, jak v divoké spleti stojí kolem mé hlavy, s tvrdým hřebínkem na temeni, jako má papoušek kakadu. Už jsem dlouho neviděla svoji tvář, ale představovala jsem si ji ve dvou odstínech fialové: odstín jeskynní hlíny a odstín hojících se modřin.

Takže jsem chápala, kam Jeb směřoval – ano, potřebovala jsem koupel. A také nové oblečení, aby koupel stála za tu námahu. Jeb mi nabídl, abych si vzala nějaké Jamieho oblečení, než to mé uschne, ale já jsem ho nechtěla vytáhnout. Naštěstí se mi nepokusil nabídnout nic s Jaredova. Nakonec jsem skončila s Jebovou zvláštní, ale čistou flanelovou košilí s utrženými rukávy a vybledlými děravými kraťasy, o které se už několik měsíců nikdo nepřihlásil. Měla jsem to všechno volně přehozené přes ruku – a v ní jsem držela nerovné odporně smradlavé kuličky, o kterých Jeb tvrdil, že to je domácí kaktusové mýdlo – když jsem Jeba následovala do jeskyně se dvěma řekami.

Znovu jsme nebyli sami a znovu jsem tím byla zklamaná. Tři muži a jedna žena – ta s copem – plnily kbelíky s vodou v té menší z řek. Z ‚koupelny' se ozývalo hlasité šplouchání a smích.

„Jenom počkáme, až na nás přijde řasa," řekl mi Jeb.

Opřel se o zeď. Stála jsem vedle něho, ztuhlá a nepříjemně si vědomá čtyř párů očí upřených na mě, přestože své vlastní jsem pečlivě udržovala na tmavém horkém prameni tekoucím pod děravou podlahou.

Po krátkém čekání z ‚koupelny' vyšly tři ženy, voda z mokrých vlasů jim máčela trička – ta atleticky stavěná s karamelovou kůží, mladá blondýnka, kterou jsem tu ještě neviděla, a melaniina sestřenice Sharon. Jakmile mě uviděly, jejich smích utichl.

„‚Brý odpoledne, dámy," řekl Jeb a dotkl se rukou čela, jako kdyby to měl klobouk.

„Jebe," vzala ho na vědomí ta karamelová žena.

Sharon a ta druhá holka nás ignorovaly.

„Dobře, Wando," řekl, když prošly. „Je to jenom tvoje."

Ponuře jsem se na něho podívala a potom opatrně vyrazila do černé místnosti.

Snažila jsem se vzpomenout si, jak tu vypadala podlaha – byla jsem si jistá, že tu bylo pár desítek centimetrů, než začínala voda. Sundala jsem si boty, abych ji mohla najít nohama.

Byla tu taková tma. Vzpomněla jsem si na inkoustový vzhled jezírka – spolu s nápady, co by mohla číhat pod jeho neprůhlednou hladinou – a zachvěla jsem se. Ale čím déle budu čekat, tím déle tu budu muset být, a tak jsem vedle bot položila své čisté oblečení a se smradlavým mýdlem v ruce jsem se šourala dopředu, dokud jsem nenarazila na okraj jezírka.

Voda byla chladná v porovnání se zapařeným vzduchem ve vnější jeskyni. Bylo to příjemné. Nezabránilo to tomu, abych byla vyděšená, ale přesto jsem si stále dokázala ten pocit vychutnat. Už to bylo dlouho, co jsem cítila něco *chladného*. Stále úplně oblečená jsem se brodila vodou, dokud mi nedosahovala do pasu. Cítila jsem, jak kolem mých kotníků krouží proud, jak objímá skálu. Byla jsem ráda, že voda není stojatá – bylo by špatné, jak bych ji zakalila, byla jsem hodně špinavá.

Ponořila jsem se do toho inkoustu kolem mě, dokud mi voda nedosahovala až po ramena. Přejížděla jsem hrubým mýdlem po mém oblečení, došla jsem k závěru, že to bude

nejlepší způsob, jak se ujistit, že je opravdu čisté. Pokaždé, když se mýdlo dotklo mé kůže, trochu ji spálilo.

Sundala jsem si namydlené oblečení a ponořila je pod vodu. Vyplachovala jsem ho stále znovu a znovu, dokud byla nějaká možnost, že by na něm mohla zůstat jenom malinká částečka mého potu nebo slz, potom jsem ho vyždímala a položila na podlahu vedle místa, kde jsem si myslel, že byly moje boty.

Mýdlo mě teď pálilo na kůži ještě mnohem víc, ale jeho zápach byl snesitelný, protože znamenal, že znovu můžu být čistá. Když jsem byla namydlená, kůže mě celá brněla a moje hlava byla jako opařená. Zdálo se mi, jako kdyby místa, na kterých jsem měla modřiny, byla citlivější než zbytek mého těla – asi ještě nezmizely. Byla jsem šťastná, když jsem mohla pálivé mýdlo položit na kamennou podlahu a opláchnout své tělo znovu a znovu, jako jsem oplachovala oblečení.

Cítila jsem podivnou směsici úlevy a lítosti, když jsem se opile vypotácela z bazénu. Voda byla velmi příjemná, stejně jako pocit čisté, jakkoliv pálící, kůže. Ale měla jsem docela dost slepoty a věcí, které bych si v temnotě mohla představit. Šmátrala jsem kolem sebe, dokud jsem nenahmatala suché oblečení, oblékla jsem se a rychle a strčila své vodou svraštělé nohy do bot. V jedné ruce jsem nesla své mokré oblečení a mýdlo jsem opatrně držela dvěma prsty druhé ruky.

Jeb se rozesmál, když mě uviděl; jeho oči spočívaly na mé ruce, která tak opatrně svírala mýdlo.

„Trochu pálí, viď? Snažíme se s tím něco udělat.” Napřáhl ruku, chráněnou kusem košile a já jsem ho do ní položila.

Neodpověděla jsem na jeho otázku, protože jsme nebyli sami; za ním mlčky čekala řada lidí – bylo jich pět a všechny jsem viděla dnes na poli.

Ian byl první.

„Vypadáš líp,” řekl, ale z jeho tónu jsem nedokázala poznat, jestli tím byl překvapený nebo podrážděný.

Zvedl jednu ruku a natáhl své dlouhé, bledé prsty k mému krku. Ucukla jsem a on se rychle odtáhl.

„Mrzí mě to," zamumlal.

Myslel tím to, že mě vylekal, nebo to, že mi ty modřiny způsobil? Nedovedla jsem si představit, že by se mohl omlouvat za to, že se mě pokusil zabít. Samozřejmě, že mě stále chtěl vidět mrtvou. Ale nebudu se ho na to ptát. Vyrazila jsem a Jeb se mnou brzy srovnal krok.

„No, dnešek nebyl tak hrozný," řekl, zatímco jsme procházeli temnou chodbou.

„Ne tak hrozný," zamumlala jsem. Nakonec, nikdo mě nezabil. To bylo pozitivní.

„Zítřek bude ještě lepší," sliboval. „Vždycky si užívám setí – pohled na to, jak v sobě ta malá, mrtvá semínka dokážou nashromáždit tolik života. Potom mi připadá, že i zvadlý starý muž v sobě může něco skrývat. I kdyby to mělo být jenom hnojivo." Zasmál se svému vlastnímu vtipu.

Když jsme došli do velké jeskyně se zahradou, chytil mě Jeb za loket a vedl mě na východ místo na západ.

„Nesnaž se mi vykládat, že po tom všem kopání nejsi hladová," řekl. „Nemám v popisu práce hrát si na pokojovou službu. Budeš prostě muset jíst tam kde ostatní."

Zašklebila jsem se na podlahu a nechala se dovést do kuchyně.

Bylo dobře, že jídlo bylo stejně jako vždycky, protože kdyby se tu nějakým zázrakem objevil balík Cheetos nebo něco podobného, nebyla bych schopná sníst nic. Přinutit se polknout mi zabralo všechno soustředění – nenáviděla jsem i ten nepatrný zvuk v mrtvém tichu, které následovalo můj příchod. V kuchyni nebylo moc lidí, jenom asi deset lidí se tu opíralo o pult, zatímco jedli svá chleby a pili své vodnaté polévky. Ale já jsem znovu účinně zarazila veškerou konverzaci. Napadlo mě, jak dlouho to takhle může vydržet.

Odpověď na mou otázku byla čtyři dny.

A stejně dlouho mi zabralo, než jsem porozuměla tomu, o co se Jeb snaží, co sleduje svou změnou z role galantního hostitele do role mrzutého dozorce.

Den po přehrabávání hlíny jsem strávila setím a zaléváním toho samého pole. Pracovala jsem s jinou skupinou lidí než den předtím; domyslela jsem si, že tu asi měli nějak zorganizované střídání míst, kde pracovali. V téhle skupině byla Maggie a také žena s karamelovou kůží, ale nezjistila jsem její jméno. Všichni většinou pracovali mlčky. Ale to mlčení bylo nepřirozené – jako by to byl protest proti mé přítomnosti.

Ian pracoval s námi, i když jasně nebyl na řadě, a to mě znepokojovalo.

Musela jsem znovu jíst v kuchyni. Byl tam Jamie a zabraňoval, aby se místnost propadla do naprostého mlčení. Věděla jsem, že je moc citlivý, aby si nevšiml mrzutého ticha, ale záměrně ho ignoroval, jako by předstíral, že já s Jebem jsme jediní lidé v místnosti. Povídal mi o svém dni v Sharonině třídě, trochu se chlubil, do jakého problému se dostal, když promluvil, kdy neměl, a stěžoval si na úkoly, které mu dala za trest. Jeb ho napůl vážně pokáral. Oběma se dařilo dělat, že je všechno normální. Já nemám herecké nadání. Když se mě Jamie ptal na mou náplň dne, všechno, co jsem dokázala, bylo upřeně zírat na jídlo přede mnou a zamumlat pár jednoslovných odpovědí. Vypadalo, že ho to mrzí, ale netlačil na mě.

V noci to bylo něco jiného – nedovolil mi přestat mluvit, dokud jsem neprosila o to, abych mohla jít spát. Jamie si vyžádal zpět svůj pokoj, vzal si Jaredovu stranu postele a trval na tom, že já budu spát na té jeho. Tohle bylo velmi podobné tomu, jak si to Melanie pamatovala, a líbilo se jí to.

Jebovi také. „Ušetří mi to problémy s hledáním někoho, aby si tu hrál na vojáky. Nevzdaluj se od zbrani a nezapomeň, že tu je," řekl Jamiemu.

Znovu jsem protestovala, ale oba, muž i chlapec, mě odmítli poslouchat. A tak Jamie spal s puškou položenou na druhé straně od sebe, než jsem byla já, a jsem se tím užírala a měla noční můry.

Třetí den jsem pracovala v kuchyni. Jeb mě naučil jak zadělat na chleba, jak těsto v kulatém bochánku odložit a nechat vykynout a potom jak přikládat do ohně dole ve velké kamenné peci, když už byla tma a kouř by nebyl vidět.

Během odpoledne Jeb odešel.

„Přinesu ještě nějakou mouku," zamumlal a pohrával si s páskou, za kterou mu na rameni visela puška.

Tři mlčenlivé ženy, které vedle nás hnětly těsto, nevzhlédly. Byla jsem až k loktům zapatlaná od mouky, ale začala jsem ji oklepávat, abych ho mohla následovat.

Jeb se usmál, vrhl pohled na ženy, které si nás nevšímaly, a zavrtěl hlavou. Potom se prudce otočil a vyřítil se ven, než jsem stihla něco udělat.

Ztuhla jsem a zadržela dech. Zírala jsem na ty tři ženy – na tu mladou blondýnku, kterou jsem viděla před koupelí, na tu ženu s dlouhým copem a na matku se ztěžklými víčky – a čekala, až si uvědomí, že by mě mohly zabít. Žádný Jeb, žádná zbraň, mé ruce uvězněné v lepivém těstě – nic by je nemohlo zastavit.

Ale ženy pokračovaly ve zpracovávání těsta a nevypadalo to, že by si tu očividnou skutečnost vůbec uvědomovaly. A po dlouhé chvíli, kdy jsem zadržovala dech a čekala, jsem se také vrátila ke své hroudě těsta. Má nehybnost by je ta současnou situaci pravděpodobně upozornila dřív, než když budu pokračovat v práci.

Jeb byl pryč celou věčnost. Možná to myslel tak, že dojde a *namele* ještě nějakou mouku. Připadalo mi, že to mohlo být jediné vysvětlení pro jeho dlouhou absenci.

„Zabralo ti to dost dlouho," řekla copatá žena, když se vrátil, takže jsem věděla, že jsem si to jenom nepředstavovala.

Jeb pustil těžký hrubý pytel a ten s hlasitým bouchnutím dopadl na zem. „V tom pytli je vážně hodně mouky. Schválně si to zkus potěžkat, Trudy."

Trudy si odfrkla. „A asi to chtělo hodně krát zastavit a odpočinout si, když jsi to musel donést takhle daleko."

Jeb se na ni zakřenil. „To je jasný."

Mé srdce, které celou dobu tlouklo jako srdce splašeného ptáka, se trochu uklidnilo.

Další den jsme čistili zrcadla v jeskyni s kukuřičným polem. Jeb mi řekl, že to museli dělat pravidelně, protože se díky kombinaci vlhkosti a prachu velmi rychle zanesla špínou a propouštěla dovnitř málo světla pro rostliny. Byl to Ian, který znovu pracoval s námi, kdo šplhal na vratký dřevěný žebřík, zatímco já s Jebem jsme se ho snažili udržet v klidu. Bylo to těžké, vzhledem k Ianově váze a také bídné stabilitě podomácku vyrobeného žebříku. Když jsme skončili, byly mé ruce úplně zesláblé a pekelně mě bolely.

Než jsme vyrazili směrem ke kuchyni, ani jsem si nevšimla, že improvizované pouzdro, které Jeb vždycky nosil, bylo prázdné.

Prudce jsem zalapala po dechu a kolena mi ztuhla jako vyplašenému hříběti. Mé tělo se zapotácelo a zastavilo.

„Co se děje, Wando?" zeptal se až příliš nevinně Jeb.

Odpověděla bych, kdyby přímo za Jebem nestál Ian s obrovským zájmem vepsaným v jeho živých modrých očích.

Takže jsem se na Jeba jenom podívala pohledem plným pochybností výčitky, znovu jsem pomalu vyrazila vedle něho a vrtěla jsem přitom hlavou. Jeb se zachechtal.

„Co to mělo znamenat?" zamumlal Ian směrem k Jebovi, jako kdybych byla hluchá.

„Dostala mě," řekl Jeb; lhal tak, jak to dokážou jenom lidé, klidně a nevinně.

Byl dobrý lhář a mě napadlo, jestli to, jak dnes nevzal s sebou zbraň, to, jak mě včera nechal samotnou a to, jak se snažil mě vnutit do lidské společnosti, nebyl jeho vlastní způsob, jak mě mít mrtvou bez toho, aby to musel udělat on sám. Bylo to přátelství jenom v mé hlavě? Další lež?

To byl čtvrtý den, kdy jsem jedla v kuchyni.

Jeb, Ian a já jsme vešli do dlouhé, horké místnosti – do davu lidí, kteří tiše klábosili a dnešním dni – a nic se nestalo.

Nic se nestalo.

Nenastalo žádné náhlé ticho. Nikdo se neodmlčel, aby mě probodl pohledem. Nikdo nevypadal, že by si nás vůbec všiml.

Jeb mě dovedl k prázdnému pultu a odešel, aby přinesl dost chleba pro tři. Ian se svalil vedle mě a uvolněně se otočil na dívku, která byla na jeho druhé straně. Byla to ta mladá blondýnka – říkal jí Paige.

„Jak se daří? Jak se držíš, když je teď Andy pryč?" zeptal se jí.

„Měla bych se dobře, jenom kdybych se tak nebála," odpověděla a kousla se do rtu.

„Bude brzy doma," ujistil ji Ian. „Jared vždycky všechny přivede zpátky. Má vážně talent. Od té doby, co se tu ukázal, jsme tu neměli žádné nehody, žádné problémy. Andy bude v pořádku."

Jakmile zmínil Jareda, můj zájem prudce stoupl – a Melanie, v těchto dnech tak ospalá, se pohnula – ale Ian už nic jiného neřekl. Jenom poklepal Paige na rameno a otočil se, aby si od Jeba vzal své jídlo.

Jeb si sedl vedle mě a přehlédl místnost s obrovskou známkou sebeuspokojení na tváři. Také jsem se rozhlédla s snažila se spatřit to, co on. Takhle to tu muselo vypadat vždycky, když jsem tu já nebyla. Ale dnes to vypadalo, že jim moje přítomnost vůbec nevadila. Už museli být unavení z toho, nechávat mě narušovat jejich životy.

„Věci se uklidňují," okomentoval to Ian.

„Věděl jsem, že to tak bude. Všichni tady jsme rozumní lidé."

V duchu jsem se zamračila.

„To je pravda, pro teď," zasmál se Ian. „Není tu můj bratr."

„Správně," souhlasil Jeb.

Bylo pro mě zajímavé, že se Ian počítal mezi rozumné lidi. Všiml si, že je Jeb neozbrojený? Spalovala mě zvědavost, ale nemohla jsem riskovat ho na to upozornit, jestli si toho náhodou nevšiml.

Jídlo pokračovalo tak, jak začalo. Novota mé přítomnosti zjevně vyprchala.

Když jsme dojedli, Jeb řekl, že si zasloužím pauzu. Odvedl mě až k mým dveřím, znovu si hrál na gentlemana.

„Odpoledne, Wando," řekl a dotkl se svého imaginárního klobouku.

„Zhluboka jsem se nadechla, abych získala odvahu. „Jebe, počkej."

„Ano?"

„Jebe…" zaváhala jsem, snažila jsem se najít způsob, jak to říct slušně. „Já… no, možná je to ode mě hloupé, ale tak trochu jsem si myslela, že jsme přátelé."

Zkoumala jsem jeho tvář a hledala jsem jakoukoliv změnu, která by mě upozornila na to, že se mi chystá lhát. Vypadal prostě mile, ale co jsem já věděla o způsobech lháře?

„Samozřejmě, že jsme, Wando."

„Tak proč se mě snažíš nechat zabít?"

Jeho chlupaté obočí se překvapeně stáhlo. „Tedy, proč si to myslíš, zlato?"

Vyjmenovala jsem své důkazy. „Dnes sis nevzal zbraň. A včera jsi mě nechal samotnou."

Jeb se usmál. „Myslel jsem, že tu zbraň nenávidíš."

Čekala jsem na to, až mi odpoví.

„Wando, kdybych chtěl, abys byla mrtvá, nevydržela bys ani ten první den."

„Já vím," zamumlala jsem a začínala jsem se cítit trapně, aniž bych rozuměla proč. „Proto je to všechno tak *matoucí*."

Jeb se vesele zasmál. „Ne, nechci, abys byla mrtvá! to je celé, holka. Snažím se, aby si zvykli na to, že tu jsi, aby přijali tuhle situaci, aniž by si to uvědomili. Je to jako vařit žábu."

Čelo se mi nad jeho výstředním přirovnáním zkrabatilo.

Vysvětlil mi to. „Když hodíš do hrnce s vařící vodou žábu, hned vyskočí. Ale když tu žábu dáš do hrnce s vlažnou vodou a pomalu ji zahříváš, žába nepozná, co se děje, dokud není moc pozdě. Vařená žába. Jde jenom o to pracovat postupně."

Chvíli jsem o tom přemýšlela – vzpomínala jsem, jak mě lidé dnes při obědě ignorovali. Jeb je přinutil, aby si na mě zvykli. Když jsem si to uvědomila, pocítila jsem zvláštní naději. Naděje byla v mé situaci hloupá věc, ale stejně se do mě dostala a zabarvila mé smysli trochu jasněji než předtím.

„Jebe?"

„Jo?"

„Jsem ta žába nebo voda?"

Zasmál se. „Tak tohle nechám na tobě. Introspekce prospívá duši." Znovu se zasmál, tentokrát hlasitěji, a otočil se k odchodu. „Myslim to vážně."

„Počkej – můžu se zeptat ještě na něco?"

„Jasně. Stejně bych řek, že jsi na řadě, po tom všem, na co jsem se já zeptal tebe."

„*Proč* jsi můj přítel, Jebe?"

Na chvíli našpulil rty a přemýšlel o odpovědi.

„Víš, že jsem zvědavej člověk," začal a já jsem přikývla. „No, daří se mi docela hodně pozorovat duše, ale nikdy se nedostanu k tomu si s nima promluvit. V hlavě jsem měl tolik otázek, pořád víc a víc se dostávaly na povrch… A navíc jsem si vždycky myslel, že když člověk chce, dokáže vždycky vyjít skoro se všema. Rád podrobuju svoje teorie zkouškám. A vidíš, tady jseš, jedna z nejmilejších holek, který jsem kdy potkal. Je vážně zajímavý mít za přítele duši, a cítím se úžasně neobyčejně, že jsem to zvládl."

Zamrkal na mě, trochu se uklonil a odešel.

*

Ale jenom proto, že jsem teď rozuměla Jebovu plánu, nebylo pro mě všechno rázem mnohem jednodušší.

Už nikdy si s sebou nevzal zbraň. Nevěděla jsem, kde byla, ale byla jsem ráda, že s ní alespoň Jamie už nemusel spát. Byla jsem trochu nervózní, že se mnou jamie byl nechráněný, ale rozhodla jsem se, že byl v menším nebezpečí, když neměl zbraň. Nikdo nebude považovat za nutné mu něco udělat, když nebude představovat hrozbu. A navíc, nikdo už mě nehledal.

Jeb mě začal posílat na menší obchůzky. Doběhni zpátky do kuchyně pro další rohlík, má stále hlad. Přines kýbl vody, tenhle kousek pole je suchý. Vytáhni Jamieho z hodiny, potřebuje s ním mluvit. Už jsou vidět výhonky špenátu? Jdi to zkontrolovat. Pamatuješ si cestu jižními jeskyněmi? Jeb měl vzkaz pro Doktora.

Pokaždé, když jsem měla splnit nějaký podobný rozkaz, byla jsem zahalená mlhou strachu. Soustředila jsem se hlavně na to, abych byla nenápadná, a velkými jeskyněmi a temnými tunely jsem se pohybovala, jak nejrychleji to šlo, aniž bych běžela. Snažila jsem se pohybovat se co nejblíže u zdí a držet oči sklopené. Občas jsem ještě přerušila nějaký rozhovor, ale většinou mě všichni ignorovali. Jediná chvíle, kdy jsem se cítila ve smrtelném nebezpečí, byla, když jsem přerušila Sharoninu hodinu, abych zavolala Jamieho. Pohled, který mi věnovala, vypadal jako jistá předzvěst nějakého nepřátelského skutku. Ale potom, co jsem ze sebe dostala svou tichou žádost, Jamieho pokývnutím nechala jít, a ten mě, když jsme byli sami, chytil za mou třesoucí se ruku a řekl mi, že se Sharon chová vždycky stejně, ať už její hodinu přerušil kdokoliv.

Nejhorší bylo, když jsem měla najít Doktora, protože Ian trval na tom, že mi ukáže cestu. Asi jsem to mohla odmítnout, ale Jeb nevypadal, že by s tím měl problém, a to znamenalo, že věřil, že mě ian nezabije. Zdaleka mi nebyla příjemné ověřovat právě *tuhle* teorii, ale bylo to nevyhnutelné. Pokud Jeb neměl pravdu, Ian svou příležitost stejně dostane velmi brzy. Takže jsem s Ianem procházela temnými jižními chodbami, jako kdyby to byla má zkouška ohněm.

První polovinu jsem přežila. Doktor dostal zprávu. Nevypadal překvapeně, když vedle mě uviděl Iana.možná to byla jenom moje představivost, ale připadalo mi, že si vyměnili významný pohled. V tu chvíli jsem napůl předpokládala, že mě přivážou k jednomu z doktorových lůžek. Na tomhle místě mě vždycky přepadala nevolnost.

Ale Doktor mi jenom poděkoval a poslal mě pryč, jako kdyby měl moc práce. Nedokázala jsem určit, co dělal – měl otevřených několik knih a všude kolem se válely hromady papírů s různými náčrty.

Cestou zpátky zvědavost překonala můj strach.

„Iane?" zeptala jsem se. Měla jsem trochu problémy to jméno poprvé vyslovit nahlas.

„Ano?" Byl překvapený, že jsem ho oslovila.

„Proč jsi mě ještě nezabil?"

Odfrkl si. „To je přímé."

„Mohl jsi, víš. Jeb by asi byl naštvaný, ale nemyslím si, že by tě zastřelil." Co jsem to říkala? Znělo to, jako kdybych ho přesvědčovala. Kousla jsem se do jazyka.

„Já vím," řekl trochu samolibě.

Chvíli bylo ticho, jenom zvuky našich kroků se tiše odrážely od stěn tunelu.

„Nezdá se mi to fér," řekl nakonec Ian. „Hodně jsem o tom přemýšlel a nevidím, jak by to čemukoliv prospělo. Bylo by to jako popravit vojína za generálovy válečné zločiny. Teda, nevěřím všem těm Jebovým teoriím – bylo by fajn tomu uvěřit, jasně, ale jenom proto, že chceš, aby něco byla pravda, se to pravdou nestane. Ale ať už má pravdu nebo ne, nevypadá to, že bys nám chtěla ublížit. Musím přiznat, že máš toho kluka asi hodně ráda. Je zvláštní to pozorovat. Každopádně, dokud nás nevystavíš nebezpečí, přijde mi… *kruté* tě zabít. Co na tomhle místě znamená jedna ztracená existence navíc?"

Chvíli jsem se zamyslela nad slovním spojením *ztracená existence*. Bylo to asi to nejpřesnější přirovnání, které jsem v souvislosti se svou osobou kdy slyšela. Kam jsem patřila?

Jak zvláštní, že Ian, ze všech lidí, by měl mít tak jemné nitro. Nedošlo mi, že *krutost* mu bude připadat jako něco záporného.

Mlčky čekal, zatímco jsem tohle všechno zvažovala.

„Když mě nechceš zabít, tak proč jsi se mnou dnes šel?" zeptala jsem se.

Znovu byl chvíli ticho, než odpověděl.

„Nejsem si jistý, že…" Zaváhal. „Jeb si myslí, že se věci uklidnily, ale já si tím až tak jistý nejsem.pořád je tu několik lidí… Každopádně, Doktor a já se na tebe snažíme dávat pozor, když můžeme. Čistě pro jistotu. Poslat tě do jižních jeskyní mi připadalo jako pokoušení tvého štěstí. Ale to umí Jeb nejlíp – pokouší štěstí tak dlouho, jak to jde."

„Ty… ty a Doktor se mě snažíte *chránit*?"

„Zvláštní svět, že jo?"

Trvalo mi pár vteřin, než jsem byla schopná odpovědět.

„Zvláštní," souhlasila jsem nakonec.

25.kapitola – Přinucená (Compelled)

Minul další týden, možná dva – nepřipadalo mi důležité počítat dny na tomhle místě, kde byl čas tak bezvýznamný – a všechno se pro mě stalo jenom zvláštnější.

S lidmi jsem teď pracovala každý den, ale ne vždycky s Jebem. Někdy se mnou byl Ian, jindy Doktor, a někdy jenom Jamie. Vytrhávala jsem plevel z polí, hnětla chleba a čistila pulty. Nosila jsem vodu, vařila cibulačku, prala oblečení na tom nejzazším konci temného jezírka a pálila si ruce při vyrábění kyselého mýdla. Každý dělal svou práci, a protože jsem neměla žádné právo tu být, snažila jsem se pracovat dvakrát tolik, než ostatní. Nemohla jsem si své místo zasloužit, to jsem věděla, ale alespoň jsem se snažila, aby má přítomnost byla pro ostatní co nejmenší zátěží.

Dozvěděla jsem se něco o lidech kolem mě, většinou jenom tím, že jsem poslouchala. Alespoň jsem se naučila jejich jména. Ta žena s karamelovou kůží se jmenovala Lily a byla z Philadelphie. Měla zvláštní, suchý humor a se všemi vycházela naprosto bez problémů, protože se nedala snadno rozčílit. Mladý muž s ježatými černými vlasy, Wes, ji hodně často pozoroval, ale ona nevypadala, že by si toho všimla. Bylo mu jenom devatenáct a utekl z Eureky v Montaně. Ta ospalá matka se jmenovala Lucina a její dva kluci byli Isaiah a Freedom (Svoboda) – Freedom se narodil tady v jeskyních, s Doktorovou pomocí. Tyhle tři jsem moc nevídala; připadalo mi, že se Lucina snaží své děti držet tak daleko ode mě, jak to v našem omezeném prostoru šlo. Holohlavý muž s červenými tvářemi patřil k Trudy a jmenoval se Geoffrey. Často jsem ho vídala s jiným mužem, s Heathem, který byl Geoffreyho nejlepší přítel už od dětství; tihle tři utekli invazi společně. Bledý muž s bílými vlasy byl Walter. Byl nemocný, ale Doktor nevěděl, co mu je – neměl, jak to zjistit, ne bez laboratoře a testů, a i kdyby dokázal určit diagnózu, neměl by na zjištěnou nemoc žádný lék. Jak Walterovy symptomy přibývaly, Doktor si začínal myslet, že je to rakovina. To mě mrzelo – dívat se, jak někdo *umírá* na něco, co by se dalo tak

snadno vyléčit. Walter se rychle unavoval, ale vždycky byl veselý. Ta žena s blonďatými, až skoro bílými vlasy – a s tmavýma očima, výraznýma v kontrastu s jejími vlasy – která ostatním první den na poli nosila vodu, to byla Heidi. Travis, John, Stanley, Reid, Carol, Violetta, Ruth Ann… Alespoň jsem znala všechna jména. V téhle kolonii bylo třicet pět lidí, z čehož jich šest bylo pryč na nájezdu, včetně Jareda. Dvacet devět lidí v jeskyních a jeden nevítaný mimozemšťan.

Také jsem se toho dozvěděla víc o svých sousedech.

Ian a Kyle se dělili o jeskyni se vchodem zakrytým skutečnými dveřmi. Ian začal na protest proti mé přítomnosti nocovat s Wesem v jiné chodbě, ale už po dvou nocích se nastěhoval zpátky. Ostatní blízké jeskyně byly také chvíli opuštěné. Jeb mi řekl, že se mě místní obyvatelé bojí, což mě rozesmálo. Dvacet devět chřestýšů se bojí jednoho osamoceného hraboše?

Do sousední jeskyně se po chvíli vrátila Paige, bydlela tam s Andym a teď byla smutná, že je pryč. Lily bydlela s Heidi v první jeskyni, v té s květinovými závěsy; Heath byl v té druhé, v té s lepenkou obmotaným kartonem; a Trudy s Geoffreym bydleli ve třetí, zakryté pruhovanou dekou. Reid a Violetta bydleli o jednu jeskyni dál než já a soukromí si chránili ošumělým barevným orientálním kobercem.

Čtvrtá jeskyně v chodbě patřila Doktorovi a Sharon a pátá Maggie, ale nikdo z těchto tří se nevrátil.

Doktor a Sharon spolu chodili a Maggie si ve vzácných chvílích naplněných jejím sarkastickým humorem dělala ze Sharon legraci; trvalo jí to až do konce světa, než si našla dokonalého muže – každá matka chce pro svou dceru doktora.

Sharon nebyla ta samá holka, jakou jsem viděla v Melaniiných vzpomínkách. Bylo to snad vinou let strávených o samotě se zamračenou Maggie, že se z ní stala pestřejší verze její vlastní matky? Přestože její vztah s Doktorem byl v tomhle světě novější než já, nepozorovala jsem na ní žádné známky čerstvé zamilovanosti.

Dobu trvání toho vztahu jsem věděla od Jamieho – Sharon s Maggie zřídka zapomínaly na mou přítomnost v místnosti a jejich rozhovory byly opatrné. Pořád tvořily nejsilnější opozici, byli to jediní lidé, jejichž ignorace byla pořád agresivní a nepřátelská.

Zeptala jsem se Jamieho, jak se sem Sharon s Maggie dostaly. Našly Jeba samy, byly tu dřív než Jared a Jamie? Připadalo mi, že porozuměl mé otázce: byla Melaniina snaha je najít úplně marná?

Jamie mi řekl, že ne, když mu Jared ukázal Melaniin poslední vzkaz, když mu vysvětlil, že je pryč – po tom slově mu chvíli trvalo, než mohl znovu mluvit, a v jeho tváři jsem uviděla, co jim oběma ta chvíle udělala – vydali se Sharon hledat sami. Maggie držela Jareda v šachu středověkým mečem, zatímco se jí všechno snažil vysvětlit; bylo to těsné.

Jakmile Maggie s Jaredem pracovali společně, netrvalo jim dlouho Jebovu hádanku vyřešit. A společně se všichni čtyři dostali do jeskyní ještě předtím, než jsem se přestěhovala z Chicaga do San Diega.

Když jsme s Jamiem mluvili o Melanii, nebylo to zdaleka tak těžké, jak by mělo být. Vžycky byla součástí těchto rozhovorů – tišila jeho bolest, uklidňovala mé rozpaky – přestože neměla mnoho co říct. Mluvila se mnou teď jen velmi zřídka, a když ano, bylo to tlumené; tu a tam jsem si nebyla jistá, jestli jsem ji opravdu slyšela, nebo jestli to nebyl jenom můj odhad, co by si v tu chvíli myslela. Ale snažila se, pro Jamieho. Když jsem ji slyšela, vždycky to bylo v době, kdy jsem byla s Jamiem. A i když moc nemluvila, oba jsme cítili její přítomnost.

„Proč je Melanie teď tak tichá?” zeptal se mě Jamie jednou pozdě v noci. Pro jednou mě nepodroboval křížovému výslechu o Pavoucích nebo o Ochutnavačích ohně. Oba jsme byli unavení – byl to dlouhý den strávený sklízením mrkví. Záda jsem měla v jednom ohni.

„Je pro ni těžké mluvit. Je to pro ni mnohem namáhavější než pro tebe nebo pro mě, nemá nic, co by tak moc potřebovala říct nahlas."

„Co *dělá* celou dobu?"

„Poslouchá, myslím. Asi. Nevím."

„Slyšíš ji teď?"

„Ne."

Zívla jsem a on byl zticha. Myslela jsem, že usnul. Také jsem k tomu směřovala.

„Myslíš, že odejde? Úplně pryč?" zašeptal najednou Jamie. Hlas se mi na posledním slově zlomil.

Nejsem lhář, ale nemyslím si, že bych Jamiemu lhala, i kdybych byla. Snažila jsem se nemyslet na důsledky svých citů k němu. Protože co to znamená, když největší láska všech mých devíti životů, první opravdový cit pro rodinu, pro mateřství, co jsem kdy cítila, byl k jiné formě života? Zahnala jsem tu myšlenku do pozadí.

„Nevím," řekla jsem mu. V tu chvíli to byla pravda. „Doufám, že ne," dodala jsem.

„Máš ji ráda tak jako mě? Nenáviděla jsi ji dřív, tak jako ona tebe?"

„Je to jiné, než jak mám ráda tebe. A nikdy jsem k ní vlastně necítila nenávist, dokonce ani na začátku ne. Bála jsem se jí a byla jsem na ni naštvaná, protože díky ní jsem nemohla být jako ostatní. Ale vždycky, vždycky jsem obdivovala sílu, a Melanie je ta nejsilnější osoba, kterou jsem kdy poznala."

Jamie se zasmál. „*Ty* ses bála *jí*?"

„Nemyslíš, že tvoje sestra umí být děsivá? Nevzpomínáš si na její ‚syčivý záchvat vzteku', jak to nazval Jared? Potom, co ses zatoulal moc daleko do kaňonu a přišel domů pozdě?"

Zasmál se při té vzpomínce. Potěšilo mě, že jsem ho rozptýlila a odvedla jeho myšlenky od té bolestivé otázky.

Byla jsem jako posedlá, jak jsem se snažila udržet se svými společníky mír. Myslela jsem si, že bych pro to udělala

cokoliv, jakkoliv krkolomného a smradlavého, ale ukázalo se, že to nebyla pravda.

„přemýšlel jsem," řekl mi jednoho dne Jeb, mohlo to být tak dva týdny potom, co se všichni ‚uklidnili'.

Začínala jsem tahle Jebova slova nenávidět.

„Vzpomínáš, jak jsem ti říkal o tom, že bys tu možná mohla trochu učit?"

Moje odpověď byla strohá. „Ano."

„No, tak co?"

Nemusela jsem o tom moc přemýšlet. „Ne."

To odmítnutí mi způsobilo nečekaný pocit viny. Nikdy dřív jsem neodmítla povolání. Připadalo mi to sobecké. Ale tohle nebylo stejné. Duše by po mně nikdy nechtěly něco tak sebevražedného.

Zamračil se a jeho husté obočí se spojilo v jednu čáru. „Proč ne?"

„Jak myslíš, že by to vzala Sharon?" zeptala jsem se vyrovnaným hlasem. Byl to jen jeden příklad, ale zato ten nejvýraznější.

Stále se mračil, ale přikývl, jako kdyby vzal můj argument na vědomí.

„Je to pro vyšší dobro," zavrčel.

Odfrkla jsem si. „Vyšší dobro? Nebylo by pro vyšší dobro lepší mě zastřelit?"

„Wando, to je krátkozraké," řekl a vypadalo to, jako kdyby moje odpověď byla opravdový pokus ho přesvědčit. „Co tu máme je velmi nezvyklá příležitost se něčemu naučit. Bylo by plýtvání ji promarnit."

„Vážně si nemyslím, že by se ode mě někdo chtěl něčemu naučit. Nebaví mi mluvit s tebou nebo s Jamiem –"

„Nezáleží na tom, co chtějí," naléhal Jeb. „Je to pro ně dobré. Jako čokoláda proti brokolici. Měli bychom toho o vesmíru vědět víc – nehledě na nové vlastníky naší planety."

„Jak jim to pomůže, Jebe? Myslíš, že znám něco, co by mohlo duše zničit? Odvrátit příliv? Jebe, je po všem."

„Není po všem, dokud jsme tady," řekl mi a usmál se, takže jsem věděla, že si ze mě zase dělá legraci. „Nečekám, že je zradíš a dáš nám nějakou super-zbraň. Jenom si myslím, že bychom toho měli vědět víc o světě, kde žijem."

Při slově *zradíš* jsem sebou trhla. „Nemohla bych vám dát žádnou zbraň, ani kdybych chtěla, Jebe, nemáme žádnou slabost, žádnou Achillovu patu. Žádné vesmírné nepřátele, kteří by vám přišli na pomoc, nejsou žádné viry, který by nás vysály z vašich těl, a nechali vás žít. Promiň."

„Nevzdávej to." Zkroutil ruku do pěsti a jemně mě šťouchl do ramene. „Třeba budeš překvapená. Říkal jsem ti, že je tu čas od času nuda. Lidé mohou chtít slyšet tvé příběhy víc, než si myslíš."

Věděla jsem, že to Jeb nenechá být. Byl Jeb schopný přiznat porážku? To jsem pochybovala.

Při jídle jsem normálně sedávala s Jebem a s Jamiem, pokud zrovna nebyl ve škole nebo nedělal něco jiného. Ian byl vždycky nablízku, přestože ne doopravdy s námi. Nedokázala jsem se úplně vyrovnat s jeho dobrovolnou rolí mého osobního strážce. Připadalo mi to až moc dobré, aby to byla pravda, a proto, podle lidské filozofie, to muselo být falešné.

Pár dní po tom, co jsem odmítla učit lidi ‚pro jejich vlastní dobro', si ke mně při večeři přisedl Doktor.

Sharon zůstala, kde byla, v koutě místnosti co nejdál od místa, kde jsem seděla já. Dnes byla sama, bez své matky. Neotočila se, aby pozorovala Doktora, jak jde ke mně. Její jasné vlasy byly svázané do vysokého drdolu, takže jsem viděla její ztuhlý krk a nahrbená, ztuhlá ramena. Najednou se mi chtělo odejít, než by mi Doktor stihl říct, co chtěl, aby mě nikdo nemohl nařknout z toho, že jsem se s ním na něčem tajně dohodla.

Ale byl se mnou Jamie, a když viděl, jak se mi do očí vkrádá ta známá panická hrůza, chytil mě za ruku. Vypěstoval si zvláštní schopnost poznat, že se vyděsím. Povzdechla jsem si a zůstala na místě. Asi by mi mělo být nepříjemné, že jsem se stala takovým otrokem chlapcových přání.

„Jak se máte?" zeptal se Doktor uvolněně a vklouzl na místo vedle mě.

Ian sedící pár stop od nás se otočil, takže to vypadalo, jako by byl součástí naší skupiny.

Pokrčila jsem rameny.

„Dneska jsme vařili polívku," oznámil Jamie. „Pořád mě ještě pálej oči."

Doktor zvedl ruce, úplně zarudlé. „Mýdlo."

Jamie se rozesmál. „Vyhráls."

Doktor se teatrálně uklonil a otočil se ke mně. „Wando, měl bych otázku…" Odmlčel se a nechal svá slova doznít.

Zvedla jsem obočí.

„No, napadlo mě… Ze všech planet, které znáš, jaký druh je fyzicky nejpodobnější lidskému?"

Zamrkala jsem. „Proč?"

„Jenom stará dobrá biologická zvědavost. Asi jsem moc přemýšlel o vašich Léčitelích… Kde získávají všechny ty vědomosti, jak vědí, jak mají léčit nemoci a ne si jenom hrát s příznaky, jak říkáš?" Doktor mluvil hlasitěji, než bylo nutné, jeho vlídný hlas se nesl dál než obvykle. Několik lidí vzhlédlo – Trudy a Geoffrey, Lily, Walter…

Objala jsem se rukama pevně kolem těla, snažila jsem se zabírat co nejmíň místa. „To jsou dvě různé otázky," zamumlala jsem.

Doktor se usmál a jednou rukou i pokynul, abych pokračovala.

Jamie mi stiskl ruku.

Povzdechla jsem si. „Asi Medvědi na Mlžné planetě."

„S těma drápavýma bestiemi?" zašeptal Jamie.

Přikývla jsem.

„Jak jsou podobní?" povzbuzoval mě Doktor.

Protočila jsem oči, poznala jsem v jeho chování Jebovy rozkazy, ale pokračovala jsem. „Jsou v mnoha ohledech blízcí savcům. Srst, teplokrevnost. Jejich krev není úplně stejná jako vaše, ale v podstatě má stejný úkol. Mají podobné emoce,

stejnou potřebu mít společnost a taky dát průchod své tvořivosti –"

„Tvořivosti?" Doktor vzrušeně se naklonil dopředu – nebo to možná jenom předstíral. „Jak to?"

Podívala jsem se na Jamieho. „Znáš to. Proč to Doktorovi nepovíš ty?"

„Můžu to říct špatně."

„Nemůžeš."

Podíval se na Doktora a ten přikývl.

„No, mají ty úžasný ruce." Jamie se hned nadchl. „Tak nějak s dvojitými klouby – můžou je ohýbat na obě strany." Natáhl vlastní prsty, jako kdyby se je snažil ohnout zpátky. „Jedna strana je měkká jako moje dlaň, ale ta druhá je jako břitva! Řežou led – dělají z něj sochy. Staví města. Který jsou jako křišťálový zámky, co nikdy neroztajou! Je to nádherné, viď, Wando?" otočil se ke mně pro ujištění.

Přikývla jsem. „Jsou schopni vidět jiné spektrum barev – led je pro ně duhový. Jejich města jsou jejich pýchou. Pořád se je snaží udělat ještě krásnějšími. Znala jsem jednoho Medvěda, říkali jsme mu… no, něco jako Glitter Weaver (= Tkadlec třpytu), ale zní to mnohem lépe v jejich jazyce, kvůli tomu, že to vypadalo, jako by led přesně věděl, jak se má pod jeho rukama vytvarovat, aby to vypadalo přesně jako v jeho snech. Jednou jsem se s ním setkala a viděla jeho výtvory. Je to jedna z mých nejkrásnějších vzpomínek."

„Oni sní?" zeptal se Ian tiše.

Pokřiveně jsem se usmála. „Ne tak živě jako lidé."

„Jak získávají vaši Léčitelé ty znalosti o fyziologii nového druhu? Přišli na tuhle planetu připravení. Viděl jsem, jak to začalo – pozoroval jsem, jak smrtelně nemocní pacienti vychází z nemocnice úplně zdraví…" Na Doktorově čele se objevila hluboká vráska ve tvaru V. Nenáviděl vetřelce stejně jako ostatní, ale na rozdíl od ostatních jim také záviděl.

Nechtěla jsem odpovědět. V tu chvíli nás už poslouchali úplně všichni a nebyla to tak hezká pohádka jako o

Medvědech opracovávajících led. Tohle byl příběh jejich porážky.

Doktor se stále mračil a čekal.

„Oni… berou si vzorky," zamumlala jsem.

Ian se usmál, jak pochopil. „Únos mimozemšťanů."

Ignorovala jsem ho.

Doktor našpulil rty. „To dává smysl."

Ticho v místnosti mi připomnělo okamžik, kdy jsem sem vstoupila poprvé.

„Kde jste začali?" zeptal se Doktor. „Vzpomínáte si? Myslím jako druh, víte, jak jste se vyvinuli?"

„Nejstarší," odpověděla jsem a přikývla. „Pořád tam žijeme. Tam jsem se… narodila."

„To je něco jako rarita," dodal Jamie. „Je vzácný potkat někoho z Nejstarší, že jo? Většina duší tam zůstává, viď, Wando?" Nečekal na moji odpověď. Začínala jsem litovat, že jsem každou noc tak podrobně zodpovídala jeho otázky. „Takže když se někdo odtamtud odstěhuje, stává se z něj skoro… celebrita? Nebo jako člen královské rodiny."

Cítila jsem, jak mi rudnou tváře.

„Je to úžasný místo," pokračoval Jamie. „Spousta mraků s obrovským množstvím různě barevných vrstev. Je to jediná planeta, kde můžou duše žít dlouho mimo hostitele. A i hostitelé jsou na nejstarší moc hezký, mají něco jako křídla a hodně tykadel a velké stříbrné oči."

Doktor se nakláněl dopředu a hlavu měl v dlaních. „Pamatují si, jak vznikl vztah hostitel-parazit? Jak začala kolonizace?"

Jamie se podíval na mě a pokrčil rameny.

„Vždycky jsme byli takoví," odpověděla jsem pomalu, stále neochotně. „Alespoň od té doby, co jsme byli dost inteligentní na to, abychom si to uvědomovali. Objevil nás jiný druh – tady jim říkáme Supové (angl. Vultures), ale je to spíš podle jejich osobnosti než podle toho, jak vypadají. Potom jsme zjistili, že se s nimi dokážeme spojit, jako jsme se spojovali s našimi původními hostiteli. A jakmile jsme je měli

pod kontrolou, využili jsme jejich technologii. Jejich planetu jsme zabrali jako první, a potom jsme je sledovali na Dračí planetu a na Letní svět – nádherná místa, kde si Supové také nehráli na hodné. Začali jsme kolonizaci; naši hostitelé se rozmnožovali o tolik pomaleji než my a jejich životy byly krátké. Začali jsme se vydávat dál do vesmíru…"

Utichla jsem, byla jsem si vědomá množství očí upřených na mě. Jenom Sharon se stále dívala stranou.

„Mluvíš skoro jako kdybys tam byla," poznamenal tiše Ian. „Jak e to dlouho, co se to stalo?"

„Potom, co tu byli dinosauři, ale předtím, než jste tu byli vy. Nebyla jsem tam, ale pamatuju si něco ze vzpomínek matky mojí matky."

„Jak jsi stará *ty*?" zeptal se Ian a naklonil se ke mně, jeho oslnivě modré oči pronikavé.

„Nevím, v pozemských letech."

„Odhad?" naléhal.

„Tisíce let, možná." Pokrčila jsem rameny. „Ztratila jsem pojem o čase stráveném v hibernaci."

Ian se překvapeně opřel dozadu.

„Páni, to je něco," vydechl Jamie.

„Ale v podstatě jsem mladší než ty," zamumlala jsem směrem k němu. „Není mi ani rok. Pořád se cítím jako dítě."

Jamieho rty se v koutcích maličko zvedly. Líbila se mu myšlenka, že je dospělejší než já.

„Jak stárnete?" zeptal se doktor. „Co váš přirozený běh života?"

„Nemáme," řekla jsem mu. „Dokud máme zdravého hostitele, můžeme žít věčnost."

Jeskyní proběhl šum – rozzlobený? vyděšený? znechucený? Nedovedla jsem ho rozeznat. Viděla jsem, že moje odpověď nebyla moudrá. Chápala jsem, co pro ně ta slova znamenala.

„Nádhera." To tiché, zuřivé slovo přišlo od Sharon, ale neotočila se.

Jamie stiskl mou ruku, znovu v mých očích spatřil touhu utéct. Tentokrát jsem se z jeho sevření jemně vymanila.

„Už nemám hlad," zašeptala jsem, přestože můj chleba ležel vedle mě téměř nedotčený. Seskočila jsem a těsně podél zdi jsem utekla.

Jamie byl hned za mnou. Dohonil mě na velkém zahradním náměstí a podal mi zbytek mého chleba.

„Bylo to doopravdy zajímavý, vážně," řekl. „Nemyslím si, že jsou nějak moc naštvaní."

„Jeb řekl Doktorovi, aby to udělal, že jo?"

„Dobře vyprávíš. Jakmile to všichni zjistí, budou tě chtít slyšet. Stejně jako já a Jeb."

„Ale co když jim *nechci* nic povídat?"

Jamie se zamračil. „No, to bys potom asi… neměla. Ale připadá mi, že mi ráda vyprávíš."

„Top je něco jiného. Ty mě máš rád." Mohla jsem říct: *Ty mě nechceš zabít*, ale to by ho rozrušilo.

„Jakmile tě lidé poznají, budou tě mít rádi všichni. Ian a Doktor tě mají rádi."

„Ian a Doktor mě nemají rádi, Jamie. Jsou jenom chorobně zvědaví."

„Jak myslíš."

„Uf," povzdechla jsem si. Už jsme byli u našeho pokoje. Odstrčila jsem zástěnu stranou a hodila sebou na matraci. Jamie se posadil o něco pomaleji a objal si rukama kolena.

„Nebuď naštvaná," prosil. „Jeb to myslí dobře."

Znovu jsem si povzdechla.

„Nebude to tak špatné.

„Doktor to bude dělat pokaždé, když vejdu do kuchyně, že jo?"

Jamie ostýchavě přikývl. „Nebo Ian. Nebo Jeb."

„Nebo ty."

„Všichni to chceme vědět."

Povzdechla jsem si a překulila se na břicho. „Musí Jeb vždycky dosáhnout toho, že je po jeho?"

Jamie chvíli přemýšlel a pak přikývl. „Dost často, jo."

Ukousla jsem si kus chleba. „Myslím, že odteď budu jíst tady," řekla jsem, když jsem ho rozžvýkala.

„Ian se tě na něco zeptá zítra, až budete plít špenát. Jeb ho nenutí – on chce sám."

„No, to je úžasné."

„Umíš docela dobře používat sarkasmus. Myslel jsem, že paraziti – totiž duše – nemají rádi negativní humor. Jenom to hezký."

„Tady se to dost rychle naučí, chlapče."

Jamie se zasmál a vzal mě za ruku. „Nejseš tady nerada, nebo jo? Nejsi nešťastná, viď že ne?"

Jeho velké čokoládově hnědé oči byly ustarané.

Přitiskla jsem si jeho ruku k obličeji. „Je mi fajn," řekla jsem mu a v tu chvíli to byla naprostá pravda.

26.kapitola – Vrácená (Returned)

Bez toho, abych s tím vlastně vůbec souhlasila, stala jsem se tím učitelem, kterým mě Jeb chtěl mít.

Moje ‚hodiny' nebyly formální. Každý večer po večeři jsem odpovídala na otázky. Zjistila jsem, že dokud budu ochotná to dělat, Ian a Doktor a Jeb mě během dne nechají na pokoji, takže jsem se mohla soustředit na své úkoly. Vždycky jsme se shromáždili v kuchyni; ráda jsem pomáhala s pečením, zatímco jsem mluvila. Měla jsem tak omluvu, abych se mohla odmlčet před odpovědí na nějakou těžkou otázku, a také místo, kam jsem se mohla dívat, když jsem se nechtěla dívat nikomu do očí. V mé mysli mi to připadalo správné; moje slova byla někdy rozčilující, ale moje skutky byly vždycky pro jejich dobro.

Nechtěla jsem přiznat, že měl Jamie pravdu. Lidé mě evidentně neměli *rádi*. Nemohli; nebyla jsem jedna z nich. Jamie mě měl rád, ale byla to jenom nějaká zvláštní chemie, která měla daleko k rozumu. Jeb mě měl rád, ale Jeb byl blázen. A zbytek neměl žádnou omluvu.

Ne, neměli mě rádi. Ale když jsem začala mluvit, věci se změnily. Poprvé jsem si toho všimla to ráno potom, co jsem u večeře zodpověděla Doktorovy otázky; byla jsem v černé koupelně, prala jsem s Trudy, Lily a Jamiem prádlo.

Mohla bys mi prosím podat mýdlo, Wando?" požádala mě Trudy nalevo ode mě.

Tělem mi proběhl elektrický šok, když jsem slyšela ženu říct mé jméno. Ochromeně jsem jí ho podala a opláchla si pálící ruce.

„Díky," dodala.

„Nemáš zač," odpověděla jsem. Můj hlas se na poslední slabice zatřásl.

O den později, když jsem před večeří hledala Jamieho, jsem minula Lily.

„Wando," řekla a kývla hlavou.

„Lily," odpověděla jsem a vyschlo mi v krku.

Brzy už to nebyl jenom Doktor a Ian, kdo mi večer pokládal otázky. Překvapilo mě, kdo byli ti nejhlasitější: vyčerpaný Walter, ve tváři znepokojivě šedý, se donekonečna zajímal o Netopýry ve Zpívajícím světě. Heath, který byl většinou tichý a nechával za sebe mluvit Trudy a Geoffreyho, byl během těchto večerů velmi slyšet. Fascinoval ho Ohnivý svět, a přestože to byl jeden z mých nejméně oblíbených příběhů, zasypával mě otázkami, dokud neslyšel každý detail, který jsem znala. Lily zajímaly všechny mechanismy – chtěla vědět o lodích, které nás vozily z planety na planetu, o jejich pilotech a palivu. Byla to Lily, komu jsem vysvětlovala funkci kryotanků – věcí, které všichni viděli, ale jen málokdo znal jejich účel. Stydlivý Wes, který obvykle seděl nedaleko Lily, se neptal na ostatní planety, ale a tuhle. Jak to funguje? Žádné peníze, žádná odměna za práci – jak je možné, že se naše společnost ještě nerozpadla? Snažila jsem se mu vysvětlit, že to není tak odlišné od života v jeskyních. Nepracujeme snad všichni bez peněz a nedělíme se o výsledky naší práce rovným dílem?

„Ano," přerušil mě a zavrtěl hlavou. „Ale tady je to jiné. Jeb má na lenochy zbraň."

Všichni se podívali na Jeba, ten zamrkal, a potom se rozesmáli.

Jeb tu byl skoro každý večer. Nezúčastňoval se; jenom seděl úplně vzadu a čas od času se usmál.

Měl pravdu, když mluvil o nudě; kupodivu mi tahle situace připomínala čas, který jsem strávila mezi Vidoucími květinami. Pro baviče tam měli dokonce zvláštní pojmenování, jako je *Utěšitel* nebo *Léčitel* nebo *Hledač*. Byla jsem jedním z *Vypravěčů*, takže můj přechod na vyučování nebyl až takovou změnou, alespoň z profesního hlediska. V kuchyni to po setmění, když byla místnost plná vůně kouře pečícího se chleba, vypadalo skoro stejně jako ve světě Vidoucích květin. Všichni tu byli zaseknutí, jako kdyby tu vyrostli. Mé příběhy byly něco nového, něco dalšího k přemýšlení – stále stejně se opakující úkoly, stejných třicet

pět tváří, stejné vzpomínky na jiné tváře, které s sebou přinášely stále stejný žal, stejný strach a stejné zoufalství, to byli dlouho příliš důvěrní společníci. Jenom Sharon a Maggie byly stále a zásadně nepřítomné.

Bylo to nejspíš během čtvrtého týdne mého neformálního vyučování, když se život v jeskyních znovu změnil.

Kuchyně byla plná, jako obvykle. Jediní, kdo kromě normální nepřítomné dvojice chyběli, byli Jeb s Doktorem. Na pultě vedle mě ležel kovový tác s tmavými bochánky, které vykynuly do dvojnásobné velikosti, než byly původně. Byly připravené, abychom je mohli dát do pece, hned, jak bude předchozí tác hotový. Trudy ho každých pár minut kontrolovala, aby se nic nespálilo.

Často jsem se snažila přimět Jamieho, aby mluvil za mě, když ten daný příběh dobře znal. Ráda jsem se dívala na nadšení, které rozzářilo jeho tvář, a na to, jak při vyprávění gestikuloval rukama. Ten večer se Heidi chtěla dozvědět víc o Delfínech, takže jsem řekla Jamiemu, aby na její otázky odpovídal on.

Lidé vždycky mluvili smutně, když se ptali na náš nejnovější majetek. Viděli delfíny jako obraz jich samých během prvních let okupace. Heidiny tmavé oči, zvláštně vystupující pod konečky její světle blonďaté ofiny, byly plné soucitu, když kladla své otázky.

„Vypadají spíš jako obrovské vážky, že jo, Wando?" Jamie se na mě skoro vždycky obracel pro potvrzení, přestože nikdy nečekal na mou odpověď. „Jsou celí pokrytí kůží a mají tři, čtyři nebo pět párů křídel, podle toho, jak jsou staří, viď? Takže tak nějak létají vodou – je lehčí než voda tady, ne tak hustá. Mají pět, sedm nebo devět nohou, podle toho jakého jsou pohlaví, viď, Wando? Existují tam tři různá pohlaví. Mají vážně dlouhé ruce s tvrdými silnými prsty, se kterýma můžou postavit úplně všechno. Z pevných rostlin, které tam rostou a které vypadají skoro jako stromy, ale ne úplně, staví podvodní města. Nejsou tak daleko jako my, viď, Wando? Protože

nikdy nepostavili žádný raketoplán nebo třeba nekomunikujou pomocí telefonů. Lidé byli ve vývoji dál."

Trudy vyndala tác upečených bochánků a já jsem se předklonila, abych do rozpálené temné díry zasunula další. Vždycky to byl boj, než se podařilo ho tam srovnat tak, jak měl být.

Jak jsem se potila u ohně, uslyšela jsem před kuchyní nějaký rozruch, ale ozvěna letěla chodbou odněkud z větší dálky. Bylo těžké odhadnout vzdálenost, s těmi všemi nepravidelnými zákruty a zvláštní akustikou.

„Hej!" vykřikl Jamie a já jsem se otočila právě včas, abych viděla jeho mizející záda.

Narovnala jsem se a vykročila, abych ho následovala.

„Počkej," řekl Ian. „Vrátí se. Řekni nám toho víc o Delfínech."

Ian seděl na pultě vedle pece – horké místo, které bych si já nevybrala – takže byl dost blízko, aby se mohl natáhnout a chytit mě za ruku. Moje ruka ucukla pod nečekaným dotykem, ale zůstala jsem, kde jsem byla.

„Co se to tam děje?" zeptala jsem se. Pořád jsem slyšela nějaké brebentění – připadalo mi, že v té směsici slyším Jamieho vzrušený hlas.

Ian pokrčil rameny. „Kdo ví? Možná Jeb…" Znovu pokrčil rameny, jako kdyby ho to nezajímalo dost na to, aby se nad tím obtěžoval zamýšlet. Vypadal lhostejně, ale v jeho očích bylo napětí, kterému jsem nerozuměla.

Byla jsem si jistá, že to stejně brzy zjistím, a tak jsem také pokrčila rameny a dala se do vysvětlování neuvěřitelně složitých rodinných vztahů mezi Delfíny, zatímco jsem pomáhala Trudy přendat teplé bochánky do plastových krabic.

„Šest z devíti… prarodičů, tak řečeno, s larvami tradičně zůstanou po celé jejich první stadium vývoje, zatímco tři rodiče pracují se *svými* šesti prarodiči na novém křídle rodinného sídla, aby tam mohli mladí žít, až budou pohybliví," vysvětlovala jsem s očima na bocháncích, které jsem měla v rukou, radši než na svém publiku, a když jsem ze

zadní části místnosti uslyšela prudké vydechnutí, pokračovala jsem automaticky další větou, zatímco jsem očima přejížděla po davu, abych zjistila, koho jsem rozčílila. „Zbylí tři prarodiče se obvykle zapojují…"

Nikdo na mě nebyl naštvaný. Každá hlava byla otočená stejným směrem, kam jsem se dívala já. Mé oči přeskočily z jejich zad k temnému východu.

První, co jsem viděla, byla Jamieho štíhlá postava pověšená na něčí ruce. Ten někdo byl tak špinavý, od hlavy až k patě, že skoro splýval se zdí jeskyně. Byl to někdo tak vysoký, že by to mohl být Jeb, ale ten stál za Jamieho ramenem. Dokonce i na tu dálku jsem viděla, že Jevoby oči byly zúžené a nos nakrčený, jako kdyby měl starosti – pro něho něco tak vzácného. Stejně tak jsem viděla, že Jamieho tvář byla rozzářená čirou radostí.

„Je to tady," zamumlal Ian a jeho hlas byl přes praskání plamenů téměř neslyšitelný.

Špinavý muž, kterého se Jamie držel, udělal krok dopředu. Jedna z jeho rukou se pomalu zvedla, jako podvědomý reflex, a prsty se stočily v pěst.

Z té špinavé postavy vyšel Jaredův hlas – naprosto postrádající jakékoliv zabarvení. „Co to má znamenat, Jebe?"

Najednou jsem měla knedlík v krku. Snažila jsem se polknout, ale zjistila jsem, že to nejde. Snažila jsem se dýchat, ale nebyla jsem púspěšná. Srdce mi bilo nepravidelně.

Jared! Melaniin rozjásaný hlas byl hlasitý, ale přesto to byl jenom mlčenlivý euforický výkřik. Najednou se uvnitř mé hlavy probrala k životu. *Jared je doma!*

„Wanda nás učí o vesmíru," drmolil Jamie nedočkavě, nevšiml si Jaredova vzteku – nebo byl možná až moc rozrušený, aby na to dával pozor.

„*Wanda*?" zopakoval Jared tak tiše, že to bylo skoro zavrčení.

Za ním v chodbě byly ještě další špinavé postavy. Všimla jsem si jich, až když Jaredovo zavrčení následovalo jejich pobouřené mumlání.

Ve ztuhlém davu se pohnula blonďatá hlava. Paige se prudce postavila. „Andy!" vykřikla a klopýtala mezi sedícími. Jeden špinavý muž se protáhl kolem Jareda a chytil ji, když zakopla o Wese. „Ach, Andy!" vzlykala a její tón mi připomínal ten Melaniin.

Paigin výbuch na chvíli změnil atmosféru v místnosti. Mlčenlivý dav začal hučet a skoro všichni lidé se zvedli. Bylo to jako přivítání, jak většina šla pozdravit navrátivší se cestovatele. Snažila jsem se rozpoznat zvláštní výraz na jejich tvářích, jak se nutili do úsměvů a kradmo se dívali zpátky na mě. Po dlouhé vteřině – připadalo mi, jako kdyby se čas kolem mě úplně zastavil – mi došlo, že to, co jsem nedokázala pojmenovat, byla *vina*.

„Bude to v pořádku, Wando," zamumlal tiše Ian.

Prudce jsem se na něj podívala a hledala na jeho tváři stejnou vinu. Nenašla jsem ji, viděla jsem jenom defenzivní napětí kolem jeho živých modrých očí, když pozoroval nově příchozí.

„Co to sakra je, lidi?" ozval se nový hlas.

Kyle – i navzdory špíně snadno rozpoznatelný díky své velikosti – se prodíral kolem Jeba a mířil… ke mně.

„Vy to necháte, aby vám to povídalo své lži? Zbláznili jste se? Nebo to sem zavedlo Hledače? Jste teď *všichni* paraziti?"

Hodně hlav se zahanbeně sklonilo. Jenom pár lidí drželo hlavu strnule vzhůru a ramena narovnaná: Lily, Trudy, Heath, Wes… a ze všech ostatních i slabý Walter.

„Klid, Kyle," řekl Walter mdlým hlasem.

Kyle ho ignoroval. Rozvážnými kroky došel ke mně a jeho oči, stejně zářivě kobaltově modré jako oči jeho bratra, svítily nenávistí. Nedokázala jsem na něm udržet pohled – pořád mi utíkal k Jaredovu temnému stínu, snažila jsem se porozumět jeho masce.

Melaniina láska se mnou najednou prohnala jako voda z protržené přehrady a ještě víc tak odváděla mou pozornost od rychle se blížícího rozzuřeného barbara.

Do mého zorného pole se postavil Ian, pohnul se tak, aby stál přede mnou. Natáhla jsem krk na stranu, abych měla čistý výhled na Jareda.

„Věci se změnily, když jste byli pryč, bratře."

Kyle se zastavil, tvář plnou nedůvěry. „Přišli tedy Hledači, Iane?"

„Ona pro nás nepředstavuje žádné nebezpečí."

Kyle stiskl zuby a já jsem koutkem oka zahlédla, jak si pro něco sáhl do kapsy.

Tohle konečně upoutalo mou pozornost. Přikrčila jsem se v očekávání, že vytáhne nějakou zbraň. „Nepleť se mu do cesty, Iane." Ta slova vyšla z mého jazyka jenom jako přidušený šepot.

Ian na mou prosbu neodpověděl. Byla jsem překvapená množstvím obav, které mi to způsobovalo, jak moc jsem nechtěla, aby ho někdo zranil. Nebyla to ta instinktivní ochrana, ta hluboce zakořeněná *potřeba* chránit, kterou jsem cítila vůči Jamiemu nebo Jaredovi. Prostě jsem věděla, že by Ian neměl trpět kvůli tomu, že se mě snažil chránit.

Kylova ruka se zvedla a vytrysklo z ní světlo. Namířil ho Ianovi do tváře a chvíli ho tak držel. Ian neucukl.

„Tak co teda?" chtěl vědět Kyle a vrátil baterku zpátky do kapsy. „Nejsi parazit. Jak se to k tobě dostalo?"

„Uklidni se a my ti to všechno povíme."

„Ne."

Ten nesouhlas nepřišel od Kyla ale zpoza něho. Dívala jsem se, jak Jared pomalu procházel mezi mlčenlivými pozorovateli směrem k nám. Jak se přibližoval, se zraněným Jamiem stále pověšeným na ruce, viděla jsem jeho výraz pod maskou prachu o něco lépe. Dokonce ani Melanie, blouznící štěstím z jeho návratu, si nemohla jeho výraz vyložit jinak než jako odpor a nechuť.

Jeb promarnil svou námahu na špatných lidech. Nezáleželo na tom, že se mnou Trudy nebo Lily mluví, že by se Ian postavil mezi mě a svého bratra, že Sharon s Maggie

proti mně nepodnikly žádný nepřátelský krok. Jediný, kdo v tu chvíli měl být přesvědčený, se konečně rozhodl.

„Nemyslím si, že se tu někdo potřebuje uklidňovat," procedil Jared skrz zaťaté zuby. „Jebe," pokračoval, aniž by se podíval, jestli ho starý muž následoval, „dej mi pušku."

Ticho, které následovalo, bylo tak napjaté, že jsem v uších cítila jeho tlak.

Ve chvíli, kdy jsem jasně spatřila jeho tvář, jsem věděla, že je konec. Věděla jsem, co teď musím udělat; Melanie se mnou souhlasila. Tak tiše, jak jsem jen mohla, jsem udělala krok do strany a trochu dozadu, abych nebyla schovaná za Ianem. Potom jsem zavřela oči.

„Náhodou ji zrovna nemám u sebe," odpověděl líně Jeb.

Vykoukla jsem přimhouřenýma očima a viděla jsem, jak se Jared otočil, aby se přesvědčil o pravdě Jebova prohlášení.

Jaredův dech se vztekle zrychlil. „Fajn," zamumlal. Udělal další krok směrem ke mně. „Ale takhle to bude pomalejší. Bylo by to humánnější, kdybys tu zbraň rychle našel."

„Prosím, Jarede, promluvme si," řekl Ian a viděla jsem, jak se narovnal, zatímco mluvil.

„Myslím, že jsme už mluvili až dost," zavrčel Jared. „Jeb to nechal na mně a já jsem se rozhodl."

Jeb si hlasitě odkašlal. Jared se napůl otočil, aby se na něho mohl znovu podívat.

„Co?" odsekl. „Tys to pravidlo zavedl, Jebe."

„No, to je pravda."

Jared se otočil zpátky na mě. „Iane, uhni."

„Dobře, dobře, počkej moment," vložil se do toho znovu Jeb. „Pokud si vzpomínáš, tak pravidlo znělo, že rozhodne ten, komu tělo patří."

Na Jaredově čele viditelně pulzovala žíla. „A?"

„Přijde mi, že je tu ještě někdo, kdo má stejný právo se rozhodnout jako ty, možná dokonce větší."

Jared zíral přímo před sebe zatímco to zpracovával. Po chvíli se na jeho čele objevila vráska pochopení. Podíval se dolů na chlapce stále visícího na jeho paži.

Z jamieho tváře zmizela všechna radost a zanechala ji bledou ochromenou hrůzou.

„To nemůžeš, Jarede!" vymáčkl ze sebe. „Nemůžeš. Wanda je hodná. Je to moje kamarádka! A Mel! Nemůžeš zabít mel! Prosím! Musíš –" zarazil se, jeho výraz zmučený.

Znovu jsem zavřela oči a snažila se z mysli vytěsnit pohled na trpícího chlapce. Bylo skoro nemožné za ním nejít. Přinutila jsem své svaly zůstat na místě, přesvědčovala jsem se, že by mu nepomohlo, kdybych se teď pohnula.

„Tak," řekl Jeb tónem v tu chvíli až příliš konverzačním, „jak vidíš, Jamie s tebou nesouhlasí. Myslím, že do toho má co mluvit přinejmenším stejně jako ty."

Dlouho nikdo nic neříkal, takže hsem mzsela znovu otevřít oči.

Jared zíral na Jamieho zmučenou a ustrašenou tvář se svou vlastní hrůzou.

„Jak jsi to mohl dopustit, Jebe?" zašeptal.

„*Je* potřeba si promluvit," odpověděl Jeb. „Proč si ale nejdřív trochu neoddechneš? Možná budeš mít po koupeli trochu větší chuť na rozhovor."

Jared se na starého muže zlověstně podíval, jeho oči naplněné šokem a bolestí zrazeného. Pro takový pohled jsem měla jenom lidská přirovnání. Caesar a Brutus, Ježíš a Jidáš.

Nesnesitelné napětí trvalo ještě pár minut a potom Jared setřásl z paže Jamieho prsty.

„Kyle," štěkl Jared a otočil se, aby důstojně vyšel z místnosti.

Kyle se na svého bratra naposledy zašklebil a následoval Jareda.

Ostatní špinaví členové výpravy šli mlčky za nimi, Paige ochranitelsky skrčená pod Andyho paží.

Většina z ostatních, všichni, kdo sklonili hlavy hanbou za to, že mě přijali do společnosti, se šourali za nimi. Zůstali jenom Jamie, Jeb a Ian a potom Trudy, Geoffrey, Heath, Lily, Wes a Walter.

Nikdo nepromluvil, dokud zvuky jejich kroků úplně nedozněly.

„No nazdar!" vydechl Ian. „To bylo o fous. Pěkněs to vymyslel, Jebe."

„Náhlá inspirace. Ale ještě nejsme za vodou," odpověděl Jeb.

„To vím taky! Nenechals tu pušku nikde moc na očích, že ne?"

„Ne, došlo mi, že tohle brzy přijde."

„To je něco."

Jamie se třásl, stál sám na najednou prázdném místě, které po sobě zanechal hromadný odchod. Obklopená těmi, které jsem musela považovat za své přátele, jsem cítila, že můžu jít k němu. Objal mě kolem pasu a já jsem ho roztřesenýma rukama hladila po zádech.

„To je dobrý," lhala jsem šeptem. „To je dobrý." Věděla jsem, že i blázen by slyšel ten falešný podtón v mém hlase, a Jamie nebyl blázen.

„Neublíží ti," řekl zastřeně Jamie a bojoval se slzami, které jsem viděla v jeho očích. „To nedovolím."

„Ššš," zamumlala jsem.

Byla jsem vyděšená – cítila jsem, jak je moje tvář stažené do masky plné hrůzy. Jared měl pravdu – jak tohle Jeb *mohl* dopustit? Kdyby mě zabili hned ten první den, než by mě Jamie vůbec uviděl… Nebo ten první týden, dokud mě Jared držel v izolaci, než jsme z nás s Jamiem stali přátelé… Nebo kdybych jenom držela pusu o Melanie… Na to všechno teď ale bylo pozdě. Objala jsem to dítě pevněji.

Melanie byla stejně zděšená jako já. *Chudáček malý.*

Říkala *jsem ti, že není dobrý nápad mu říkat všechno,* připomněla jsem jí.

Co mu to teď udělá, když umřeme?

Bude to hrozné. Bude traumatizovaný a vyděšený a zničený –

Melanie mě přerušila. *Dost. Já vím, já vím. Ale co můžeme dělat?*

Neumřít, předpokládám.

Obě jsme se zamyslely nad pravděpodobností, že přežijeme, a obě jsme pocítily stejné zoufalství.

Ian poplácal Jamieho po zádech – cítila jsem, jak se ten pohyb šíří oběma našimi těly.

„Netrap se tím, hochu," řekl. „Nejsi v tom sám."

„Jsou jenom v šoku, to je všechno." Poznala jsem Trudin alt. „Jakmile budeme mít šanci všechno vysvětlit, dostanou rozum."

„Dostanou rozum? Kyle?" zasyčel někdo nesrozumitelně.

„Věděli jsme, že tohle přijde, zamumlal Jeb. „Prostě to musíme přestát. Všechny bouřky se vždycky přeženou."

„Možná bys měl najít tu pušku," navrhla klidně Lily. „Dnešní noc bude dlouhá. Wanda může zůstat s Heidi a se mnou –"

„Myslím, že bude lepší nechat ji někde jinde," nesouhlasil Ian. „Možná v jižních tunelech? Budu na ni dávat pozor, Jebe, chceš mi pomoct?"

„Se mnou ji nebudou hledat." Walterova nabídka byla velmi tichá.

Wes promluvil, ještě než Walter skončil. „Půjdu s tebou, Iane. Je jich šest."

„Ne," dostala jsem ze sebe konečně. „Ne. To není správné. Neměli byste spolu bojovat. Všichni sem patříte. Patříte k sobě. Neměli byste kvůli mně bojovat."

Odmotala jsem ze sebe Jamieho ruce a chytila ho za zápěstí, když se mě snažil zastavit.

„Potřebuju chvíli sama pro sebe," řekla jsem mu a ignorovala pohledy, které jsem na sobě cítila. „Potřebuji být sama." Otočila jsem se a podívala se na Jeba. „A vy byste měli mít šanci probrat strategii, aniž bych vás poslouchala. Není to fér – muset vymýšlet strategii před očima nepřítele."

„No tak, nebuď taková," řekl Jeb.

„Dej mi trochu času na přemýšlení, Jebe."

Odstoupila jsem od Jamieho a pustila jeho ruce. Na mé rameno dopadla něčí ruka a já se přikrčila.

Byl to jenom Ian, „Není dobrý nápad, abys tu chodila sama."

Naklonila jsem se k němu a snažila se ztišit svůj hlas tak, aby mi Jamie nemohl rozumět. „Proč oddalovat nevyhnutelné? Bude to pro něho pak lehčí nebo těžší?"

Myslím, že jsem znala odpověď na tu otázku. Sklonila jsem se pod Ianovou rukou a rozběhla se ven.

„Wando!" zavolal za mnou Jamie.

Někdo ho rychle utišil. Neslyšela jsem za sebou žádné kroky. Museli vidět, jak je moudré mě nechat jít.

Chodba byla temná a opuštěná. Měla jsem štěstí. Budu schopná se proplížit hlavní jeskyní aniž by si mě někdo všiml.

Během té doby, co jsem tu strávila, jsem nenašla jedinou věc: cestu ven. Připadalo mi, jako kdybych prošla snad každým tunelem, a nikdy jsem neobjevila chodbu, kterou bych nakonec stejně neprozkoumala při hledání něčeho jiného. Přemýšlela jsem o tom, když jsem se plížila nejtemnějšími kouty velké jeskyně. Kde by mohl být východ? A také jsem přemýšlela o tomhle: kdybych to dokázala zjistit, byla bych schopná odejít?

Nedokázala jsem přijít na nic, kvůli čemu bych odešla – určitě ne kvůli poušti, čekající venku, ale také ne kvůli Hledačce, ani kvůli Léčiteli, ne kvůli mé Utěšitelce, ani kvůli mému dřívějšímu životu, který na mě stejně nezanechal nijak hluboký dojem. Všechno, co pro mě mělo nějaký smysl, bylo tady. Jamie. A přestože mě chtěl zabít, Jared. Nedokázala jsem si představit, že bych od nich měla odejít.

A Jeb. Ian. Měla jsem teď přátele. Doktor, Trudy, Lily, Wes, Walter, Heath. Zvláštní lidé, kteří dokázali přehlédnout, co jsem, a vidět něco, co nemusí zabít. Možná to byla jenom zvědavost, ale nehledě na to, byli ochotní postavit se na mou stranu proti zbytku své tak pevnými pouty spojené rodině přeživších. Udiveně jsem zavrtěla hlavou, jak jsem šla podél zdi s rukou kopírující tvrdou skálu.

Slyšela jsem na protějším konci jeskyně ostatní. Nezastavila jsem se; tady mě nemohli vidět a navíc jsem už skoro našla skulinu, kterou jsem hledala.

Nakonec, bylo jenom jedno místo, jam jsem mohla jít. Dokonce i kdybych nějak dokázala uhodnout, kudy utéct, stejně bych šla sem. Plížila jsem se tou nejčernější tmou a pospíchala ke svému cíli.

27.kapitola – Nerozhodnutá (Undecided)

Po hmatu jsem došla zpátky ke svému vězení. Byly to týdny, co jsem v téhle chodbě byla naposledy; nevrátila jsem se sem od toho rána, kdy mě Jeb po Jaredově odchodu osvobodil. Připadalo mi, že dokud jsem byla naživu a Jared byl v jeskyních, tohle bylo místo, kam jsem patřila.

Nebylo tu žádné tlumené světlo, které by mě přivítalo; ale byla jsem si úplně jistá, že už jsem skoro u cíle – zatáčky a zákruty mi byly povědomé. Táhla jsem ruku po zdi, jak nejníž jsem dosáhla a hledala vchod. Nebyla jsem rozhodnutá vlézt zase *dovnitř* do té stísněné díry, ale alespoň by mi dala nějaký záchytný bod, věděla bych, že jsem tam, kde být mám.

Ale nakonec to dopadlo tak, že jsem tu možnost stejně nedostala.

Ve chvíli, kdy se mé prsty dotkly okraje díry, narazila má noha na nějakou překážku a já jsem zavrávorala a spadla na kolena. Rozhodila jsem ruce, abych se něčeho zachytila, ale na něco s křupnutím dopadly a probořily se skrz něco, co nebyl kámen a co jsem nepatřilo.

Ten zvuk mě vylekal; nečekaná překážka mě vyděsila. Možná jsem někde špatně zatočila a teď nejsem nikde v blízkosti mém díry. Možná jsem byla v něčím pokoji. Znovu jsem si v hlavě přehrála svou cestu sem, přemýšlela jsem, jak jsem se mohla takhle zamotat. Mezitím jsem seděla v temnotě bez sebemenšího pohnutí a poslouchala, jestli neuslyším nějakou reakci na svůj pád.

Nic jsem neslyšela – žádná reakce, žádný zvuk. Byla tu jenom tma a dusno a vlhko, jako vždycky, a takové ticho, že jsem věděla, že musím být sama.

Opatrně, abych neudělala žádný hluk, jsem začala prohlížet své okolí.

Mé ruce byly v něčem zapadlé. Vytáhla jsem je a ohmatala to; vypadalo to jako lepenková krabice; lepenková krabice zakrytá tenkou, šustivou fólií, kterou mé ruce propadly. Strčila jsem je znovu dovnitř a našla další vrstvu šustivého igelitu – malé obdélníky, které dělaly velký hluk,

když jsem se jich dotkla. Rychle jsem ruce vytáhla, bála jsem se, že na sebe přivolám pozornost.

Vzpomněla jsem si, že jsem si myslela, že jsem našla vchod do díry. Natáhla jsem se nalevo a nahmatala další hromadu lepenkových krabic. Chtěla jsem najít jejich vrchol, ale aby se mi to povedlo, musela jsem se postavit – hromada byla vysoká jako já. Hmatala jsem kolem sebe, dokud jsem znovu nenašla zeď a potom i díru, přesně tam, kde jsem si myslela, že bude. Chtěla jsem vlézt dovnitř, abych se ujistila, že to opravdu je to správné místo – za jedinou vteřinu na té nerovné podlaze a věděla bych to naprosto jistě – ale nedostala jsem se dál než na kraj otvoru. Také moje díra byla úplně nacpaná krabicemi.

Zaraženě jsem hmatala kolem sebe a couvala zpátky do chodby. Zjistila jsem, že dál tunelem se také nedostanu; byl úplně přeplněný těmi záhadnými lepenkovými krabicemi.

Jak jsem rukama pátrala po podlaze a snažila se tomu porozumět, našla jsem ještě něco jiného než hromadu krabic. Byla to hrubá látka, jako pytlovina, pytel plný něčeho těžkého, co se s tichým syčivým zvukem posouvalo, když jsem do pytle strčila. Chytila jsem pytel oběma rukama, o něco méně znepokojená tichým sykotem než šustěním igelitu – připadalo mi nepravděpodobné, že by tenhle zvuk přivolal něčí pozornost.

Najednou se mi všechno vyjasnilo. Hlavní podíl na tom měl můj čich. Jak jsem si hrála s pískovitým materiálem v pytli, nečekaně ke mně zavála povědomá vůně. Připomněla mi mojí prázdnou kuchyni v San Diegu, nízkou skříň nalevo od dřezu. Před očima jsem úplně jasně viděla pytel nevařené rýže, umělou odměrku, kterou jsem používala k jejímu nabírání, řadu jídla v plechovkách za ním…

Jakmile mi došlo, že se dotýkám pytle s rýží, všemu jsem porozuměla. Nakonec jsem byla na správném místě. Neříkal snad Jeb, že tohle místo používali jako sklad? A nevrátil se snad zrovna Jared z jednoho dlouhého nájezdu? Teď se všechno, co nájezdníci v těch týdnech, co byli pryč, nakradli,

hromadilo v tomhle jednosměrném tunelu, dokud to nebude použito.

Mou hlavou najednou proběhla spousta myšlenek.

Nejdřív jsem si uvědomila, že jsem obklopená jídlem. Ne jenom tvrdým chlebem a slabou cibulačkou, ale *jídlem*. Někde v těchhle hromadách by mohlo být burákové máslo. Čokoládové sušenky. Brambůrky. *Cheetos*.

Dokonce i když jsem si tyhle věci jenom představovala, to, že je znovu ucítím na jazyku, ten pocit, že jsem poprvé od té doby, co jsem opustila civilizaci, úplně sytá, dokonce i při těch představách jsem se cítila provinile. Jared neriskoval svůj život a nestrávil týdny schováváním se a kradením jenom proto, aby nakrmil *mě*. Tohle jídlo bylo pro jiné.

Také jsem se bála, že tohle nebyl všechen náklad. Co když měli víc krabic k uložení? Budou Jared s Kylem těmi, kdo je sem přinese? Nepotřebovala jsem mít žádnou fantazii, abych si dokázala představit, jak by to dopadlo, kdyby mě tu našli.

Ale nebyl to důvod, proč jsem tu vůbec byla? Nebyl to ten důvod, proč jsem potřebovala být sama, proč jsem potřebovala přemýšlet?

Opřela jsem se o zeď. Pytel s rýží tvořil docela slušný polštář. Zavřela jsem oči – zbytečně, v té černočerné tmě – a připravila se na konzultaci.

Dobře, Mel. Co teď?

Byla jsem ráda, když jsem zjistila, že je stále vzhůru a v pohotovosti. Odpor jí dal sílu. Mizela, jenom když všechno šlo dobře.

Priority, rozhodla. *Co je pro nás nejdůležitější? Zůstat naživu? Nebo Jamie?*

Znala mou odpověď. *Jamie,* potvrdila jsem její domněnku a nahlas si povzdechla. Zvuk mého dechu se odrážel od černých zdí.

Souhlasím. Asi bychom ještě chvíli dokázaly vydržet, kdybychom nechaly Jeba a Iana, aby nás chránili. Pomůže mu to?

Možná. Bude to pro něj horší, když se vzdáme? Nebo když to budeme natahovat, jenom aby to špatně skončilo, což je zřejmě nevyhnutelné?

Nelíbilo se jí to. Cítila jsem, jak se hýbe, jak se snaží najít nějakou jinou možnost.

Pokusit se utéct? navrhla jsem.

Nepravděpodobné, rozhodla. *A navíc, co bychom tam venku dělaly? Co bychom řekly* jim*?*

Společně jsme si to představily – jak bych vysvětlila ty měsíce své nepřítomnosti? Mohla bych lhát, vymyslet si nějakou historku, nebo říct, že si nic nepamatuji. Ale představila jsem si Hledaččinu skeptickou tvář a vykulené oči plné podezření a věděla jsem, že by mé nešikovné pokusy o lest určitě selhaly.

Budou si myslet, že jsem převzala kontrolu já, souhlasila Melanie. *Potom tě vyndají a dají do mě* ji.

Pohnula jsem se, jako kdyby nová pozice na kamenné podlaze mohla odnést to pomyšlení pryč a otřásla jsem se. A potom jsem Melaniinu myšlenku dovedla do konce. *Řekne jim o tomhle místě a přijdou Hledači.*

Zaplavila nás hrůza.

Přesně, pokračovala jsem. *Takže útěk nepřipadá v úvahu.*

Přesně, zašeptala a byla tak plná emocí, že její myšlenka byla nestálá.

Takže, rozhodnutí tedy je… rychle nebo pomalu. Co mu ublíží míň?

Připadalo mi, že dokud se budu soustředit na účelnost, dokážu udržet svou stranu diskuze tupě praktickou. Melanie se snažila mou snahu napodobit.

Nejsem si jistá. Na jednu stranu, čím déle budeme my tři spolu, tím těžší pro něho logicky bude naše… odloučení. Ale pokud nebudeme bojovat, pokud to prostě vzdáme… to se mu nebude líbit. Bude mu to připadat, jako kdybychom ho zradily.

Podívala jsem se na to, co říkala, z obou stran, snažila jsem se o tom uvažovat racionálně.

Takže… rychle, ale musíme se co nejvíc snažit neumřít?

Připrav se na boj, potvrdila ponuře.

Boj. Nádhera. Pokusila jsem se si to představit – vzdorovat násilí násilím. Zvednout ruku za účelem někoho praštit. Dokázala jsem top opsat slovy, ale nedokázala jsem si to představit jako obraz.

To zvládneš, povzbuzovala mě. *Pomůžu ti.*

Díky, ale ne. Musí být nějaký jiný způsob.

Já tě nechápu, Wando. Úplně ses vzdala svého vlastního druhu, jsi připravená zemřít za mého bratra, jsi zamilovaná do muže, kterého miluju a který nás zabije, a přesto nechceš opustit své zvyky, které tu jsou ale naprosto nepraktické.

Jsem, kdo jsem, Mel. To nemůžu změnit, přestože všechno ostatní se změnit dá. Ty se pořád snažíš zůstat sama sebou; dovol mi udělat to samé.

Ale pokud budeme –

Dál by se se mnou hádala, ale něco nás přerušilo. Odněkud z temné chodby se ozval jakýsi šoupavý zvuk, jako bota o kámen.

Ztuhla jsem – každá funkce mého těla se zastavila, kromě mého srdce, a i to párkrát roztřeseně klopýtlo – a zaposlouchala se. Netrvalo dlouho a už jsem nemohla doufat, že jsem si ten zvuk jenom představovala. Během pár vteřin jsem ze stejného místa uslyšela tiché kroky.

Melanie zůstala klidná, ale já jsem začala propadat panice.

Postav se, přikázala mi.

Proč?

Nechceš bojovat, ale utíkat můžeš. Musíš se o něco pokusit – pro Jamieho.

Znovu jsem začala dýchat, tiše a mělce. Pomalu jsem se překulila. Svaly mi zaplavil adrenalin, až byly celé napnuté a brněly. Budu rychlejší než většina těch, kdo by se mě pokusili chytit, ale kam poběžím?

„Wando?" zašeptal někdo tiše. „Wando? Jsi tu? To jsem já."

Jeho hlas se na konci zlomil a já jsem ho poznala.

„Jamie," vyhrkla jsem. „Co to děláš? Řekla jsem ti, že potřebuju být sama."

V jeho hlase, teď už hlasitějším, byla znatelná úleva. „Všichni tě hledají. No, totiž, Trudy, Lily a Wes – *tihle* všichni. Jenomže nikdo nesmí vědět, co vlastně děláme. Nikdo se nesmí dozvědět, že jsi pohřešovaná. Jeb má zase zbraň. Ian je s Doktorem. Až bude Doktor moct, promluví s Jaredem a Kylem. Všichni poslouchají Doktora. Takže se nemusíš schovávat. Všichni jsou něčím zaneprázdnění a ty jsi určitě unavená…"

Zatímco Jamie mluvil, pokračoval v pohybu, dokud jeho tápající prsty nenašly mou ruku.

„Já se tu *neschovávám*, Jamie. Řekla jsem ti, že musím přemýšlet."

„Mohlas přemýšlet, když tu byl Jeb, ne?"

„Kam chceš, abych šla? Zpátky do Jaredova pokoje? Tohle je místo, kam patřím."

„Už ne." Do jeho hlasu se vkrádal ten známý tvrdohlavý podtón.

„Proč jsou všichni tak zaměstnaní?" zeptala jsem se, abych ho rozptýlila. „Co dělá Doktor?"

Můj pokus byl neúspěšný, neodpověděl.

Po chvíli mlčení jsem se dotkla jeho tváře. „Podívej, měl bys být s Jebem. Řekni ostatním, aby mě přestali hledat. Nějakou chvíli tu ještě zůstanu."

„Nemůžeš tu spát."

„už jsem tu spala."

Cítila jsem, jak zatřásl mou rukou.

„Dojdu aspoň pro deky a pro polštáře."

„Nepotřebuju víc než jeden."

„Nezůstanu s Jaredem, dokud se chová jako blbec."

V duchu jsem si povzdechla. „Tak buď s Jebem a s jeho chrápáním. Patříš k nim, ne ke mně."

Hrozba, že mě tu najde Kyle, mě velmi tížila. Ale kdybych to řekla nahlas, Jamie by se za mě začal cítit zodpovědný a chtěl by mě tu chránit.

„Fajn, ale musí ti to dovolit Jeb."

„Pozdějc. Dneska ho nebudu rušit."

„Co dělá?"

Jamie neodpověděl. Až v tu chvíli mi došlo, že už poprvé na mou otázku schválně neodpověděl. Něco mi nechtěl říct. Možná, že ostatní měli také plné ruce s mým hledáním. Možná se díky Jaredovu návratu vrátili ke svému původnímu názoru na mě. V kuchyni to tak vypadalo, když se skrytou vinou sklonili hlavy.

„Co se děje, Jamie?" přitlačila jsem.

„Nemám ti to říkat," zamumlal. „A neřeknu." Jeho ruce se mi pevně omotaly kolem pasu a položil mi hlavu na rameno. „Všechno bude zase dobrý," slíbil mi tiše.

Poplácala jsem ho po zádech a prsty mu prohrábla zacuchanou hřívu „Dobře," řekla jsem a přijala tak jeho mlčení. Nakonec, já jsem také měla svá tajemství, nebo ne? „Neboj se, Jamie. Všechno dobře dopadne. Budeš v pořádku." Jak jsem to říkala, přála jsem si, aby to byla pravda.

„Nevím, v co mám doufat," zašeptal.

Zírala jsem jen tak do prázdna, do tmy, a snažila se pochopit to, co mi nechtěl prozradit, když mou pozornost upoutala bledá záře na konci chodby – tlumená, ale v černé jeskyni velmi nápadná.

„Pššt," vydechla jsem. „Někdo jde. Rychle, schovej se mezi ty krabice."

Jamieho hlava se prudce zvedla a on se zadíval na zvětšující se žluté světlo. Napínala jsem uši, abych zaslechla kroky, které ho určitě doprovázely, ale neslyšela jsem nic.

„Nebudu se schovávat," vydechl. „Jdi za mě, Wando."

„Ne!"

„Jamie!" vykřikl Jared. „Vím, že tam jsi!"

Mé nohy byly najednou úplně ochromené. Musel to být Jared? Pro Jamieho by bylo o tolik jednodušší, kdyby ten, kdo mě má zabít, byl Kyle.

„Jdi pryč!" zakřičel zpátky Jamie.

Žluté světlo zrychlilo a za chvíli se změnilo na kruh na protější zdi jeskyně.

Jared prošel zatáčkou a baterka v jeho ruce se mihotala sem a tam. Byl už čistý a na sobě měl vybledlé červené tričko, které jsem poznávala – viselo v pokoji, kde jsem posledních pár týdnů žila. Jeho tvář jsem také poznávala – měla přesně ten samý výraz, jako jsem na ní vídala od té doby, co jsem se tu poprvé ukázala.

Záře baterky dopadla na můj obličej a oslepila mě; věděla jsem, že se světlo jasně odrazilo od stříbra v mých očích, protože jsem cítila, jak sebou Jamie škubl – jenom trochu, ale potom si sedl ještě jistěji.

„Jdi od toho pryč!" zaburácel Jared.

„Zmlkni!" zařval Jamie zpátky. „Ty ji neznáš!! Nech ji být!"

Snažila jsem se uvolnit jeho sevření, ale držel mě pevně.

Jared vypadal jako vzteklý býk. Jednou rukou popadl Jamieho zezadu za tričko a odtrhl ho ode mě. Stále držel látku chlapcova trička a třásl s ním, zatímco křičel.

„Chováš se jako idiot! Nevidíš, jak tě to využívá?"

Instinktivně jsem se pohnula mezi ně. Jak jsem chtěla, můj pohyb ho přinutil Jamieho pustit. Nechtěla jsem ale, a ze všeho nejmíň jsem potřebovala, aby se stalo to, co následovalo – to, jak jeho známá vůně zaútočila na mé smysly, jak jsem pod svýma rukama cítila tvar jeho hrudi.

„Nech Jamieho být," řekla jsem a pro jednou jsem si přála, abych mohla být taková, jakou Melanie chtěla, abych byla – aby mé ruce byly pevné a můj hlas silný.

Chytil má zápěstí do jedné ruky a využil páku, aby mě odmrštil stranou, do zdi. Náraz mě překvapil a vyrazil mi dech. Svezla jsem se z kamenné zdi na podlahu a znovu přistála v krabicích, což způsobilo další praskavý zvuk, jak jsem protrhla další celofán.

V hlavě mi bušilo, když jsem nepříjemně ležela ohnutá přes krabice a chvíli mi před očima blikala zvláštní světla.

„Zbabělče!” zakřičel Jamie na Jareda. „Neublížila by ti, aby si zachránila vlastní život! Proč ji nemůžeš nechat na pokoji?”

Slyšela jsem, jak se kolem mě pohnulo pár krabic a potom jsem na sobě ucítila Jamieho ruce. „Wando? Jsi v pořádku, Wando?”

„Jo,” vydechla jsem a ignorovala bušení v mé hlavě. V záři baterky, kterou musel Jarek upustit, jsem viděla jeho úzkostlivou tvář, jak se nade mnou sklání. „Měl bys teď jít, Jamie,” zašeptala jsem. „Běž.”

Jamie prudce zavrtěl hlavou.

„Drž se od toho *dál*!”zařval Jared.

Dívala jsem se, jak popadl Jamieho za rameno a prudce ho vytáhl z podřepu. Krabice, které tím pohybem shodil, mě zasypaly jako malá lavina. Odvalila jsem se stranou a zakryla si hlavu rukama. Jedna těžká bedna mi dopadla přímo mezi lopatky a já jsem vykřikla bolestí.

„Přestaň jí ubližovat!” zavyl Jamie.

Uslyšela jsem ostré křupnutí a někdo prudce vydechl.

S námahou jsem se vytáhla zpod těžkých krabic a omámeně se nadzvedla na loktech.

Jared měl jednu ruku přitisknutou na nose a přes jeho rty stékalo něco tmavého. Jeho oči byly rozšířené překvapením. Jamie stál proti němu s oběma rukama zaťatýma v pěst a vztekle se mračil.

Jamieho výraz pomalu měkl, zatímco Jared na něho jenom šokovaně zíral. Potom už Jamieho tvář nebyla vůbec zamračená, místo toho se na ní objevila bolest – bolest a zklamání tak hluboké, že by mohlo soupeřit s Jaredovým výrazem předtím v kuchyni.

„Nejsi takový muž, jaký jsem si myslel, že jsi,” zašeptal Jamie. Díval se na Jareda, jako kdyby byl hodně daleko, jako kdyby mezi nimi byla zeď a Jamie byl na své straně naprosto izolovaný.

Jamieho oči se začaly zalívat slzami, a tak otočil hlavu, styděl se takhle dávat před Jaredem najevo slabost. Rychle a trhaně odešel pryč.

Snažily jsme se, pomyslela si smutně Melanie. Bylo jí chlapce líto, ale toužila se podívat zpátky na toho muže. Dala jsem jí, co chtěla.

Jared se na mě nedíval. Zíral do tmy, ve které Jamie zmizel, ruku stále na nose.

„Á, *zatraceně!*" vykřikl najednou. „Jamie! Vrať se!"

Nikdo neodpověděl.

Jared na mě vrhl krátký ponurý pohled – přikrčila jsem se, přestože to vypadalo, že jeho vztek už zmizel – a potom zvedl baterku, odkopl z cesty jednu krabici a vyrazil za Jamiem.

„Mrzí mě to, dobře? Nebreč, dítě!" Zavolal ještě pár dalších rozzlobených omluv, než zahnul za roh a nechal mě ležet samotnou v temnotě.

Dlouhou dobu všechno, co jsem byla schopná dělat, bylo dýchat. Soustředila jsem se na vzduch, jak plynul dovnitř, ven a zase dovnitř. Když jsem cítila, že jsem to zvládla, snažila jsem se zvednout z podlahy. Trvalo mi pár vteřin, než jsem si vzpomněla, jak mám hýbat nohama, a dokonce i pak byly roztřesené a hrozilo, že se pode mnou podlomí, a tak jsem se znovu posadila ke zdi a sunula se podél ní, dokud jsem nenašla svůj rýžový polštář. Tam jsem klesla a začala zkoumat svůj stav.

Nic nebylo zlomené – až na Jaredův nos, možná. Pomalu jsem zavrtěla hlavou. Jamie a Jared by se neměli prát. Působila jsem jim tolik zmatku a neštěstí. Povzdechla jsem si a vrátila se ke svému hodnocení. Uprostřed zad bylo jedno bolavé místo a připadalo mi, že mám odřenou tvář od toho, jak jsem narazila na zeď. Píchalo mě tam, když jsem se toho místa dotkla, a na prstech mi ulpívala teplá tekutina. Ale to bylo to nejhorší. Ostatní modřiny a rány byly jenom mírné.

Když jsem si to uvědomila, nečekaně mě zaplavila úleva.

Byla jsem naživu. Jared měl šanci mě zabít a nevyužil ji. Místo toho šel za Jamiem, aby to mezi nimi urovnal. Takže ať

už jsem v jejich vztahu dělala jakoukoliv škodu, pravděpodobně nebyla nenapravitelná.

Byl to dlouhý den – už tak byl dlouhý, ještě než se tu ukázal Jared s ostatními, a to mi připadalo jako už hodně dávno. Zavřela jsem oči a usnula jsem tam, kde jsem byla; na rýži.

28.kapitola – Neinformovaná (Unenlightened)

Bylo dezorientující probudit se v naprosté tmě. Během uplynulých měsíců jsem si zvykla na to, že mě ráno budilo sluníčko. Nejdřív jsem si myslela, že je ještě noc, ale jak jsem ucítila pálení na tváři a bolest uprostřed zad, vzpomněla jsem si, kde jsem.

Vedle sebe jsem slyšela tichý, pravidelný dech; neděsil mě, protože mi byl důvěrně známý. Nebyla jsem překvapená, že se sem Jamie proplížil a spal u mě.

Možná, že ho probudila změna v mém dýchání; možná to bylo tím, že jsme měli úplně stejný denní režim. Každopádně se jeho dýchání trochu zrychlilo sotva pár sekund potom, co jsem se probudila.

„Wando?" zašeptal.

„Jsem tady."

Vydechl úlevou.

„Je tu vážně tma," řekl.

„Ano."

„Myslíš, že už je čas na snídani?"

„Nevím."

„Mám hlad. Pojď se tam podívat."

Neodpověděla jsem mu.

Mé mlčení si vyložil správně, přesně tak zbaběle, jako ve skutečnosti bylo. „Nemusíš se tu schovávat," řekl vážně po chvíli čekání, jestli nepromluvím. „Včera jsem mluvil s Jaredem. Už na tebe nebude mít spadeno – slíbil mi to."

Skoro jsem se usmála. Mít na mě spadeno.

„Půjdeš se mnou?" naléhal Jamie. Jeho ruka našla tu moji.

„Je to opravdu to, co chceš, abych udělala?" zeptala jsem se tiše.

„Ano, všechno bude stejný jako předtím."

Mel? Je tohle to nejlepší?

Nevím. Byla rozpolcená. Věděla, že nedokáže být objektivní; chtěla vidět Jareda.

To je bláznovství, víš.

Ne tak velké jako to, že ty ho chceš taky vidět.

„Fajn, Jamie," souhlasila jsem. „Ale nerozčiluj se, když to stejné nebude, ano? Když to bude ošklivé… No, prostě nebuď překvapený."

„Bude to dobrý. Uvidíš."

Nechala jsem ho, aby mě vedl tmou, vlekl mě za sebou a stále mě držel za ruku. Když jsme vcházeli do velké zahradní jeskyně, ztuhla jsem; dnes jsem si nemohla být jistá ničí reakcí. Kdoví, co si řekli, zatímco jsem spala?

Ale zahrada byla prázdná, přestože na ranní obloze jasně svítilo slunce. Odráželo se od stovek zrcadel a na chvíli mě oslepilo.

Jamieho opuštěná jeskyně nezajímala. Očima visel na mém obličeji a prudce se nadechl skrz zuby, když na mou tvář dopadlo světlo.

„Ach," zalapal po dechu. „Jsi v pořádku? Bolí to moc?"

Zlehka jsem se dotkla své tváře. Kůže byla hrubá – krev se mi smíchala s kamínky. Cítila jsem, jak v místě, kde se jí dotkly mé prsty, bolestivě pulzuje.

„Je mi fajn," zašeptala jsem; prázdná jeskyně ve mně vzbuzovala opatrnost – nechtěla jsem mluvit moc nahlas. „Kde jsou všichni?"

Jamie pokrčil rameny, v očích stále stejné napětí, jak si prohlížel mou tvář. „Asi mají práci." Neztišil hlas.

Připomněl mi tak včerejší večer, to tajemství, které mi nechtěl prozradit. Mé obočí se stáhlo.

Co myslíš, že to je, to, co nám nechce říct?

Víš toho tolik, co já, Wando.

Ty jsi člověk. Nemáš mít intuici nebo něco takového?

Intuici? Moje intuice mi říká, že tohle místo neznáme tak dobře, jak jsme si myslely, řekla Melanie.

Zamyslely jsme se nad tím, jak hrozivě to znělo.

Byla to skoro úleva slyšet z kuchyně normální zvuky jídla. Částečně jsem nechtěla nikoho vidět – až na tu bláznivou touhu vidět Jareda, samozřejmě – ale opuštěné tunely společně s vědomím, že přede mnou něco tajili, mě znervózňovaly.

Kuchyně nebyla ani z poloviny plná – zvláštní, pro tuhle denní dobu. Ale sotva jsem si toho všimla, protože vůně přicházející z plné kamenné pece přehlušila každou jinou myšlenku.

„Ááá," zasténal Jamie. „Vajíčka!"

Jamie mě teď táhl rychleji a já jsem ho neochotně následovala. S kručícími následky jsme pospíchali k pultu u pece, kde stála Lucina, matka, s plastovou naběračkou v ruce. Snídaně byla obvykle ve stylu ‚poslož si sám', ale na druhou stranu, k snídani obvykle byly tvrdé chlebové bochánky.

Když mluvila, dívala se jenom na chlapce vedle mě. „Před hodinou by ti chutnaly líp."

„Budou dobrý i teď," odporoval nadšeně Jamie. „Už jedli všichni?"

„Skoro. Myslím, že vzali dolů tác Doktorovi a ostatním…" Lucina se odmlčela a její oči poprvé zabloudily ke mně; a Jamieho také. Nerozuměla jsem výrazu, který Lucině přelétl po tváři – zmizel moc rychle, a když si prohlédla nové stopy na mém obličeji, hned ho nahradil jiný.

„Kolik zbývá?" zeptal se Jamie. Jeho dychtivost teď zněla trochu nuceně.

Lucina se otočila a předklonila a stáhla koncem naběračky z ohně kovovou pánev, „Kolik chceš, Jamie? Je tu dost," řekla mu, aniž se otočila.

„Předstírej, že jsem Kyle," řekl s úsměvem.

„Tak teda porci jako pro Kyla," řekla Lucina, ale když se usmála, zůstaly její oči nešťastné.

Naplnila jednu mísu na polévku až po okraj trochu gumovými míchanými vajíčky, narovnala se a podala ji Jamiemu.

Znovu se na mě podívala a tentokrát jsem její pohled pochopila.

„Pojď, sedneme si tam," řekla jsem a postrčila Jamieho směrem od pultu.

Zůstal na mě překvapeně zírat. „Ty nechceš?"

„Ne, to je –" Chtěla jsem říct ‚dobré', ale v břiše mi nesouhlasně zakručelo.

„Wando?" Podíval se na mě a pak zpátky na Lucinu, která měla ruce zkřížené na prsou.

„Dám si jenom chleba," zamumlala jsem a snažila se ho odstrčit pryč.

„Ne. Lucino, co je za problém?" Vyčkávavě se na ni podíval. Nepohnula se. „Jestli jsi tu už hotová, vystřídám tě," navrhl, jeho oči se zúžily a rty stáhly do malé, tvrdohlavé linky.

Lucina pokrčila rameny a položila naběračku na pult. Pomalu odešla a už se na mě nepodívala.

„Jamie," zamumlala jsem naléhavě. „Tohle jídlo není pro mě. Jared s ostatními neriskovali své životy pro to, abych já mohla mít k snídani vajíčka. Chleba stačí."

„Nebuď hloupá, Wando," řekl Jamie. „Teď tady žiješ stejně jako my ostatní. Nikomu nevadí, když mu pereš jeho prádlo, nebo když pečeš jeho chleba. A navíc, ty vajíčka už stejně moc dlouho nevydrží. Pokud je nesníš, stejně se vyhodí."

Cítila jsem, jak se mi oči všech přítomných vpalují do zad.

„To by se možná ostatním líbilo víc," řekla jsem ještě tišeji. Nikdo kromě Jamieho neměl šanci to slyšet.

„Na to zapomeň," zavrčel Jamie. Přeskočil pult a naplnil vajíčky další misku, kterou postrčil ke mně. „Sníš to až to posledního drobečku," řekl rázně.

Podívala jsem se na misku. Začaly se mi sbíhat sliny. Odstrčila jsem vajíčka pár stop od sebe a založila si ruce na prsou.

Jamie se zamračil. „Fajn," řekl a odstrčil vlastní misku na druhou stranu pultu. „Když nebudeš jíst ty, tak já taky ne." v břiše mu hlasitě zakručelo. Zkřížil si ruce na prsou.

Dvě dlouhé minuty jsme zírali jeden na druhého a oběma se nám chvěly žaludky, jak jsme vdechovali vůni vajíček. Tu a tam se Jamie koutkem oka podíval dolů na jídlo. To mě zlomilo – ten toužebný pohled v jeho očích.

„Fajn," kapitulovala jsem. Přitáhla jsem jeho misku zpátky před něho a potom jsem se natáhla i pro tu svojí. Počkal, až jsem si nabrala první sousto, a pak teprve se dotkl vlastního jídla. Potlačila jsem šťastný povzdech, když mi na jazyku ulpěla chuť vajíček. Věděla jsem, že ta vychladlá, gumová vajíčka nebyla to nejlepší, co jsem kdy jedla, ale připadalo mi to tak.

Jamie reagoval podobně. Potom si začal strkat jídlo do pusy tak rychle, až mi připadalo, že nemůže mít čas se nadechnout. Pozorovala jsem ho, abych se ujistila, že se neudusí.

Já jsem jedla pomaleji, doufala jsem, že ho budu schopná přesvědčit, aby dojedl zbytky, až bude jeho miska prázdná.

S plným břichem jsem najednou měla čas zaregistrovat atmosféru, jaká v kuchyni panovala.

Čekala bych větší oslavy, nějaké vzrušení, když vajíčka k snídani přerušila měsíce monotónnosti. Ale ovzduší bylo temné, všechny rozhovory šeptané. Byla to reakce na to, co se odehrálo včera večer? Rozhlížela jsem se po místnosti a snažila se to pochopit.

Lidi se na mě *dívali*, sem tam někdo, ale nebyli to jenom tihle, kdo mluvil vážným šepotem, ostatní si mě vůbec nevšímali. A navíc, nikdo nevypadal vztekle ani provinile ani napjatě, ani jsem na jejich tvářích neviděla žednou jinou emoci, kterou jsem očekávala.

Ne, byli *smutní*. Zoufalství bylo vepsané v každé tváři v místnosti.

Sharon byla poslední, koho jsem si všimla, seděla v tom nejvzdálenějším koutě a jako obvykle byla sama. Byla tak klidná, jak mechanicky jedla svou snídani, že jsem si nejdřív nevšimla proudu slz, které jí stékaly po tváři. Padaly jí do jídla, ale ona jedla, jako kdyby si toho nevšimla.

„Je něco s Doktorem?" zašeptala jsem k Jamiemu, najednou jsem se polekala. Napadlo mě, že jsem paranoidní – možná to se mnou vůbec nemělo co dělat. Smutek v pokoji mi připadal jako součást něčeho jiného, z čeho mě vynechali. Byl

to důvod, proč byli všichni tak zaneprázdnění? Stala se nějaká nehoda?

Jamie se podíval na Sharon, povzdechl si a potom odpověděl: „Ne, Doktor je v pořádku."

„Teta Maggie? Je zraněná?"

Zavrtěl hlavou.

„Kde je Walter?" pokračovala jsem, stále šeptem. Cítila jsem, jak mě nahlodávají obavy, jak jsem pomyslela na to, že by se jednomu z mých společníků něco stalo, dokonce i někomu z těch, kteří mě nenáviděli.

„Já nevím. Jsem si jistý, že je v pořádku."

V tu chvíli jsem si uvědomila, že Jamie je úplně stejně smutný jako ostatní.

„Co se děje, Jamie? Pro jsi tak smutný?

Jamie sklopil oči k vajíčkům, jedl teď pomalu a rozvážně, a neodpověděl mi.

Mlčky dojedl. Pokusila jsem se mu podstrčit to, co zbylo v mé misce, ale podíval se na mě tak divoce, že jsem si to radši vzala zpátky a bez námitek dojedla.

Přidali jsme své misky do velkého kýble na špinavé nádobí. Byl plný, a tak jsem ho zvedla. Nebyla jsem si jistá, co budu dnes v jeskyních dělat, a nádobí mi připadalo jako bezpečné zaměstnání.

Jamie šel vedle mě, oči ostražité. Nelíbilo se mi to. Nedovolila bych mu dělat mi bodyguarda, kdyby tu byla ta potřeba. Ale jak jsme procházeli velkou jeskyní, našel mě můj obvyklý bodyguard, takže to už nebylo nutné.

Ian byl špinavý; od hlavy k patě byl pokrytý světle hnědou špínou, místy tmavší, tam kde se mísila s jeho potem. Hnědé pramínky stékající po jeho obličeji ale nezakryly jeho vyčerpání. Nebyla jsem překvapená, když jsem viděla, že je stejně skleslý jako ostatní. Ale byla jsem zvědavá na tu špínu. Nebyl to ten fialovo-černý prach, co je uvnitř v jeskyních. Ian byl dnes ráno venku.

„Tady jste," zamumlal, když nás uviděl. Šel rychle, dlouhými, znepokojenými kroky zkracoval vzdálenost mezi

námi. Když k nám došel, nezpomalil, ale chytil mě za loket a táhl pryč. „Na chvíli se tu schováme."

Zatáhl mě do úzkého tunelu, který vedl k východnímu poli, kde už zrála kukuřice. Nešel dál, dovedl mě jenom na hranici tmy, kde už na nás z velké jeskyně nebyli vidět. Na své druhé paži jsem cítila dotek Jamieho ruky.

Po půl minutě se jeskyní začaly ozývat hluboké hlasy. Nebyly divoké – byly pochmurné, stejně skleslé jako všechny tváře, které jsem dnes ráno viděla. Hlasy přešly blízko okolo místa, kde jsme se schovávali, a Ianova ruka na mém lokti ztuhla, jeho prsty se mi zaryly do masa. Poznala jsem Jaredův hlas, a také Kylův. Melanie bojovala proti mé kontrole, která byla už tak oslabená. Obě jsme chtěly vidět jaredovu tvář. Bylo dobře, že nás Ian držel.

„…nevím, proč ho necháváme to pořád zkoušet. Když je konec, je konec," říkal Jared.

„Vážně si myslel, že to tentokrát má. Byl si tak jistý… Ale jestli na to přijde, všechno se nám vrátí," nesouhlasil Kyle.

„*Jestli*," odfrkl Jared. „Asi je dobře, že jsme našli tu brandy. Tempem, jaký si Doktor nasadil, se celou zásobou propije do západu slunce."

„Už brzo usne," řekl Kyle a jeho hlas se začal vzdalovat. „Přál bych si, aby Sharon…" A potom už jsem mu nerozuměla.

Ian počkal, dokud vlasy úplně neztichly, a potom ještě pár minut, než mě pustil.

„Jared to slíbil," zamumlal Jamie k Ianovi.

„Jo, ale Kyle ne," odpověděl Ian.

Vrátili se zpátky na světlo. Pomalu jsem je následovala, nejistá si svými pocity.

Ian si poprvé všiml, co jsem nesla.

„Teď žádné nádobí," řekl mi. „Dáme jim šanci se umejt a přesunout se."

Přemýšlela jsem o tom, že bych se ho zeptala, proč je tak špinavý, ale asi by mi stejně jako Jamie odmítl odpovědět.

Otočila jsem se čelem k tunelu, který vedl směrem k místnosti s řekami, a uvažovala jsem.

Ian vydal naštvaný zvuk.

Vyděšeně jsem se podívala zpátky na něho a potom jsem si uvědomila, co ho naštvalo – jenom viděl mou tvář.

Zvedl ruku, jako kdyby mi chtěl zvednout bradu, ale já jsem ucukla, a tak ji zase spustil.

„je mi z toho nanic," řekl a jeho hlas opravdu zněl, jako kdyby mu bylo špatně. „A co hůř, vím, že kdybych tu nezůstal, mohl bych to být já, kdo to udělal…"

Zavrtěla jsem hlavou. „To nic není, Iane."

„S *tím* nesouhlasím," zamumlal a otočil se k Jamiemu. „Asi bys měl jít do školy. Bude nejlepší, když se všechno co nejdřív vrátí k normálu."

Jamie si povzdechl. „Sharon bude dneska hotová *noční můra*."

Ian se zakřenil. „Čas udělat taky něco pro tým, hochu. Nezávidím ti to."

Jamie si znovu povzdechl a kopl do hlíny. „Dej pozor na Wandu."

„Dám."

Jamie se šoural pryč, každých pár minut se na nás ohlédl, dokud nezmizel v dalším tunelu.

„Ukaž, dej mi to," řekl Ian a vzal ode mě kýbl se špinavým nádobím dřív, než jsem stihla odpovědět.

„Není to těžké," řekla jsem mu.

Znovu se zakřenil. „Připadám si hloupě, když tu tak stojím s prázdnýma rukama a ty se s tím taháš. Připiš to dobrému vychování. Pojď, jdem si odpočinout někam stranou, než bude čistý vzduch."

Jeho slova mě trápila, a tak jsem ho následovala mlčky. Proč by na mě mělo platit dobré vychování?

Došel až ke kukuřičnému poli a potom se vydal směrem doprostřed pole, šel přitom jednou z brázd mezi stonky. Courala jsem se za ním, dokud se někde uprostřed nezastavil, potom postavil nádobí vedle sebe a natáhl se na zem.

„No, tohle je stranou," řekla jsem, když jsem se se zkříženýma nohama usadila vedle něho. „Ale neměli bychom pracovat?"

„Pracuješ až moc, Wando. Jsi jediná, kdo si nikdy nevezme na den volno."

„Mám pak co dělat," zamumlala jsem.

„Všichni si dneska berou volno, takže ty můžeš taky."

Zvědavě jsem se na něho podívala. Světlo odrážející se od zrcadel na něho přes kukuřici házelo dvojité stíny, křižovaly se na něm jako pruhy na zebře. Ale i pod těmito čárami a vrstvou hlíny bylo vidět, jak je jeho bledá tvář vyčerpaná.

„Ty vypadáš, že jsi pracoval."

Jeho oči se zúžily. „Ale teď odpočívám."

„Jamie mi nechce říct, co se děje," zamumlala jsem.

„Ne. A já ti to taky neřeknu." Povzdechl si. „Stejně to není něco, co bys chtěla vědět."

Zírala jsem na zem, na tu tmavě fialovo-černou hlínu, a můj žaludek se kroutil a převracel. Nedokázala jsem přijít na nic horšího než nevědět, ale možná to bylo jenom nedostatkem představivosti.

„Není to fér," řekl Ian po chvíli mlčení, „když já ti na tvoje otázky neodpovím, ale nevadilo by ti, kdybych sám jednu položil?"

To vyrušení bylo vítané. „Vůbec ne."

Nepromluvil hned, a tak jsem zvedla hlavu, abych zjistila, proč váhá. Upřeně pozoroval pruhy špíny na hřbetech svých rukou.

„Vím, že nejsi lhářka. Teď to vím," řekl tiše. „Uvěřím ti, ať už odpovíš cokoliv."

Znovu jsem čekala, zatímco on stále pozoroval hlínu na své kůži.

„Předtím jsem té Jebově povídačce nevěřil, ale on a Doktor jsou naprosto přesvědčení… Wando?" zeptal se a podíval se na mě. „Je tam pořád s tebou? Tak holka, jejíž máš tělo?"

Tohle už nebylo jenom moje tajemství. Jamie s Jebem oba znali pravdu. Ani to nebylo nijak důležité tajemství. Na každý pád jsem věřila, že Ian to hned nepoběží vykládat někomu, kdo by mě kvůli tomu chtěl zabít. „ano," řekla jsem mu. „Melanie je pořád tady."

Pomalu přikývl. „Jaké to je? Pro tebe? Pro ni?"

„Je to… frustrující, pro nás pro obě. Nejdřív bych byla dala cokoliv za to, aby zmizela, tak jak měla. Ale teď jsem… Zvykla jsem si na ni." Pokřiveně jsem se usmála. „Někdy je příjemné mít společnost. Pro ni je to těžší. Ve spoustě způsobů je jako vězeň. Ale radši žije v tomhle zajetí, než aby zmizela."

„Nevěděl jsem, že máme ba výběr."

„Na začátku jste neměli. První odpor se objevil teprve ve chvíli, kdy jste zjistili, co se děje. To bude asi ten klíč – znalost toho, co přijde. Lidé, které jsme překvapili, se nebránili."

„Takže kdyby mě chytili?"

V jeho výrazu jsem rozeznala zuřivost – v jeho jasných očích zaplál oheň.

„Pochybuju, že bys zmizel. Věci se ale změnily. Když teď chytí dospělého člověka, už ho nenabízí jako hostitele. Moc problémů." Napůl jsem se na něho usmála. „Problémů jako *já*. Zeslábnout, soucítit se svým hostitelem, ztratit směr…"

Dlouho nad tím přemýšlel, občas se díval na mě, občas na kukuřičné klasy, a občas se nedíval na nic.

„Co by se mnou teda udělali, kdyby mě teď chytili?" zeptal se nakonec.

„Myslím, že by stejně provedli vložení. Snažili by se získat informace. Asi by do tebe dali Hledače."

Otřásl se.

„Ale nenechali by tě jako hostitele. Ať už by našli informace, které hledali, nebo ne, byl bys… vyřazen." To slovo se říkalo těžce. Z té myšlenky se mi dělalo špatně. Zvláštní – většinou to byly lidské věci, které mi způsobovaly nevolnost. Ale nikdy dřív jsem se na tuhle situaci nepodívala

z pohledu těla; žádná planeta mě k tomu takhle nepřinutila. Těla, které nefungovalo správně, jsme se rychle a bezbolestně zbavili, protože bylo stejně tak nepoužitelné jako auto, které nejezdilo. Proč bychom si ho pak měli nechávat? Tělo mohlo být nepoužitelné také kvůli určitým stavům mysli; nebezpečné psychické závislosti, zlomyslné touhy, věci, které se nedaly vyléčit, a tělo pak bylo nebezpečné pro ostatní. Nebo, samozřejmě, mysl s tak silnou vůlí, že nemohla být vymazána. Anomálie významná právě a této planetě.

Nikdy jsem neviděla ohyzdné zacházení s neporazitelnou myslí jako s chybou tak jasně, jako teď, když jsem se dívala do Ianových očí.

„a kdyby chytili *tebe*?" zeptal se.

„Kdyby zjistili, kdo jsem… jestli mě ještě někdo hledá…" Pomyslela jsem na svou Hledačku a stejně jako on jsem se otřásla. „Asi by mě vyndali a dali do jiného hostitele. Mladého, poddajného. Doufali by, že budu schopná být znovu sama sebou. Možná by mě poslali mimo planetu – pryč od špatných vlivů."

„Byla bys znovu sama sebou?"

Podívala jsem se na něho. „Já *jsem* sama sebou. Neztratila jsem sama sebe ve prospěch Melanie. Cítila bych se pořád stejně jako teď, i jako Medvěd nebo Květina."

„Tebe by *nevyřadili*?"

„Duši ne. Vlastně pro náš druh nemáme žádný nejvyšší trest. Ať už by udělali cokoliv, bylo by to ve snaze mě zachránit. Dřív jsem si myslela, že něco takového vůbec není nutné, ale teď jsem sama živým důkazem opaku. Asi by bylo správné mě vyřadit. Jsem přece zrádce, no ne?"

Ian našpulil rty. „Možná spíš emigrant, řekl bych. Neobrátila ses proti nim; jenom jsi opustila jejich společnost."

Znovu jsme ztichli. Chtěla jsem věřit, že to, co řekl, byla pravda. Zamyslela jsem se nad slovem *emigrant* a snažila se sebe samu přesvědčit, že nejsem nic horšího.

Ian nahlas vydechl, až jsem leknutím nadskočila. „Až Doktor vystřízliví, ukážeme mu tvůj obličej." Natáhl se a dal

mi ruku pod bradu; tentokrát jsem neucukla. Otočil mi hlavu na stranu, aby si mohl mou ránu prohlédnout.

„To není důležité. Jsem si jistá, že to vypadá horší, než to je."

„To doufám – vypadá to hrozně." Povzdechl si a protáhl se. „Myslím, že jsme byli už dost dlouho schovaní a že Kyle je umytý a už o sobě neví. Chceš pomoct s tím nádobím?"

Ian mě nenechal mýt nádobí u toho pramene, kde jsem ho myla vždycky. Trval na tom, že půjdeme dozadu, do černé koupelny, kde nebudu vidět. Drhla jsem ho tedy v mělkém koutě temného bazénku, zatímco on ze sebe smýval špínu, které zbyla po jeho tajemné práci. Potom i pomohl s posledními špinavými miskami.

Když jsme byli hotoví, odvedl mě zpátky do kuchyně, která se začínala plnit lidmi čekajícími na oběd. Na jídelníčku byly další rychle se kazící potraviny: krajíce měkkého bílého chleba, plátky ostrého čedaru, kolečka šťavnatého salámu. Lidé jedli všechny ty delikatesy naprosto odevzdaně, na jejich svěšených ramenech a tvářích bez úsměvů bylo stále ještě znát zoufalství.

Jamie na mě čekal na našem obvyklém místě. Před ním stály dva sloupky sendvičů, ale nejedl. Ruce měl založené na prsou a čekal na mě. Ian si zvědavě prohlížel jeho výraz, ale bez jakýchkoliv otázek odešel, aby přinesl jídlo i sobě.

Protočila jsem oči nad Jamieho tvrdohlavostí a kousla si. Zakousl se do svého, jakmile jsem žvýkala. Ian se rychle vrátil a všichni jsme jedli mlčky. Jídlo bylo tak dobré, že bylo těžké vymyslet nějaký důvod pro konverzaci – nebo cokoliv jiného, co by vyprázdnilo naše pusy.

Já jsem skončila u druhého, ale Jamie s Ianem jedli, dokud nenaříkali bolestí. Ian vypadal, jako kdyby se měl každou chvíli zhroutit. Bojoval, aby udržel otevřené oči.

„Vrať se do školy, chlapče," řekl Jamiemu.

Jamie si ho prohlédl. „Možná bych tě měl vystřídat…"

„Jdi do školy," řekla jsem mu rychle. Chtěla jsem, aby ode mě Jamie byl dnes v bezpečné vzdálenosti.

„Uvidíme se později, ano? Nedělej si starosti s… s ničím.”

„Jasně.” Jednoslovná lež nebyla až tak nápadná. Nebo jsem možná jenom zase byla sarkastická.

Jakmile byl Jamie pryč, otočila jsem se na ospalého Iana. „Jdi si odpočinout. Budu v pořádku – zůstanu na nějakém nenápadném místě. Třeba uprostřed pole s kukuřicí.”

„Kde jsi dneska spala?” zeptal se, oči pod zpola zavřenými víčky překvapivě jasné.

„Proč?”

„Můžu tam spát teď a ty budeš nenápadná vedle mě.”

Mluvili jsme tiše, sotva jsme šeptali. Nikdo nám nevěnoval pozornost.

„Nemůžeš na mě pořád dávat pozor.”

„Chceš se vsadit?”

Pokrčila jsem rameny a kapitulovala jsem. „Byla jsem zpátky u… u té díry. Tam, kde mě drželi na začátku.”

Zamračil se; nelíbilo se mu to. Ale vstal a vedl mě dolů do tunelu, kde byl sklad. Hlavní náměstí bylo teď zase plné, pohybovala se tam spousta lidí, všichni vážní s očima přilepenýma na nohou.

Jakmile jsme zase byli sami v temném tunelu, znovu jsem se mu pokusila domluvit.

„Iane, jaký to má význam? Neublíží to Jamiemu víc, čím déle budu naživu? Nakonec by pro něho bylo lepší, kdyby –”

„Tohle neříkej, Wando. Nejsme zvířata. Tvoje smrt není nevyhnutelná.”

„nemyslím si, že jsi zvíře,” řekla jsem tiše.

„Díky. Ale já jsem to neřekl jako obvinění. Nedivil bych se, kdyby sis to myslela.”

To byl konec našeho rozhovoru; to byla chvíle, kdy jsme oba uviděli bledé modré světlo, jak se tlumeně odráží zpoza další zatáčky.

„Pššt,” vydechl Ian. „Počkej tady.”

Jemně mi přitlačil rameno dolů, abych zůstala na místě. Potom vykročil dopředu, ani se nesnažil ztlumit zvuky svých kroků. Zmizel za rohem.

„Jarede?” slyšela jsem, jak říká na oko překvapeným hlasem.

Srdce mi v hrudi najednou ztěžklo; cítila jsem ale víc bolest než strach.

„Vím, že je to s tebou,” odpověděl Jared. Zvýšil hlas, takže by ho naprosto určitě slyšel každý, kdo by byl mezi ním a hlavním náměstím. „Pojď ven, pojď ven, ať jsi kdekoli,” zvolal tvrdým, posměšným hlasem.

29.kapitola – Zrazená (Betrayed)

Možná jsem měla běžet na druhou stranu. Ale tentokrát mě nikdo nedržel, a přestože byl jeho hlas chladný a vzteklý, Jared mě volal. Melanie byla ještě dychtivější než já, když jsem opatrně zahnula za roh a vstoupila do modrého světla; tam jsem zaváhala.

Ian stál jenom pár stop přede mnou, připravený na jakýkoliv nepřátelský pohyb, o který by se Jared mohl směrem ke mně pokusit.

Jared seděl na zemi, na jedné z matrací, které jsme tu s Jamiem zanechali. Vypadal stejně vyčerpaně jako Ian, ale jeho oči byly mnohem ostražitější než zbytek jeho těla.

„Klid," řekl Jared Ianovi. „Jenom si s tím chci promluvit. Dal jsem tomu dítěti slib, a ten dodržím."

„Kde je Kyle?" chtěl vědět Ian.

„Chrápe. Vaše jeskyně se asi za chvíli rozpadne, jak celá vibruje."

Ian se nepohnul.

„Nelžu, Iane. A nezabiju to. Jeb má pravdu. Nezáleží na tom, jak moc je tahle hloupá situace zasviněná, Jamie do toho má co mluvit stejně jako já, a ten je naprosto pobláznění, takže pochybuju, že mi v dohledné době dá povolení."

„Nikdo není pobláznění," zavrčel Ian.

Jared máchl rukou, jako kdyby chtěl zahnat jejich neshodu v terminologii. „Ode mě tomu nehrozí žádné nebezpečí, to jsem chtěl říct." Poprvé za celou dobu se podíval na mě, hodnotil způsob, jakým jsem objímala zeď, pozoroval, jak se mi třesou ruce. „Už ti neublížím," řekl mi.

Udělala jsem malý krok dopředu.

„Nemusíš s ním mluvit, jestli nechceš, Wando," řekl rychle Ian. „Není to tvoje povinnost, ani úkol, který musíš splnit. Není to rozkaz. Máš na výběr."

Jaredovo obočí se stáhlo – Ianova slova ho zmátla.

„Ne," zašeptala jsem. „Promluvím s ním." Udělala jsem další krátký krok. Jared otočil ruku dlaní na ruku a dvakrát pohnul prsty, povzbuzoval mě.

Šla jsem pomalu, každý krok tvořil jednotlivý pohyb a následovalo ho zastavení, nešla jsem pravidelným tempem. Zastavila jsem se asi metr od něho. Ian šel za mnou jako stín a držel se blízko.

„Rád bych s tím mluvil o samotě, jestli by ti to nevadilo," řekl mu Jared.

Ian se zastavil. „To teda vadilo."

„Ne, Iane, to je v pořádku. Jdi se vyspat. Budu v pořádku." Lehce jsem ho šťouchla loktem.

Ian si pochybovačně prohlížel mou tvář. „Nemáš náhodou nějaké jiné úmysly? Ušetřit to dítě?" chtěl vědět.

„Ne. Jared by v tomhle Jamiemu nelhal."

Jared se zamračil, když jsem řekla jeho jméno hlasem plným jistoty.

„Prosím, Iane," prosila jsem. „Chci s ním mluvit."

Ian mě ještě dlouho pozoroval a pak se otočil a zamračil se na Jareda. Věta, co potom řekl, zněla jako rozkaz.

„Jmenuje se *Wanda*, ne *to*. Nedotkneš se jí. Jakoukoliv známku na ní zanecháš ti já oplatím dvakrát."

Škubla jsem sebou při té hrozbě.

Ian se náhle otočil a vyrazil do tmy.

Dlouho bylo ticho, jak jsme se oba dívali na prázdné místo, které tu zanechal Ian. Vzhlédla jsem jako první, podívala jsem se na jeho tvář, zatímco on stále sledoval místo, kde před chvílí stál Ian. Když se otočil, aby se setkal s mým pohledem, sklopila jsem oči k zemi.

„Páni. Nedělá si srandu, viď?" řekl Jared.

Považovala jsem to za řečnickou otázku.

„Proč se neposadíš?" zeptal se a poklepal vedle sebe na matraci.

Zamyslela jsem se a potom jsem se opřela o stejnou zeď jako on, ale blíž k díře, vložila jsem tak mezi nás celou délku matrace. Melanii se to nelíbilo; chtěla být blíž k němu, chtěla, abych cítila jeho vůni a teplo jeho těla vedle sebe.

To jsem nechtěla – a nebylo to pro to, že bych se ho bála; v tu chvíli nevypadal naštvaně, jenom unaveně a opatrně.

Prostě jsem k němu nechtěla být blíž. Něco v hrudi mě bolelo, když jsem ho měla takhle blízko – když seděl v mé blízkosti a já jsem věděla, že mě nenávidí.

Pozoroval mě s hlavou nakloněnou na stranu; dokázala jsem zvednout oči jenom na chvíli, než jsem se znovu musela podívat stranou.

„Mrzí mě ten včerejšek – tvůj obličej. Neměl jsem to dělat."

Zírala jsem na své ruce, které jsem měla složené v klíně.

„Nemusíš se mě bát."

Přikývla jsem, ale nepodívala jsem se na něho.

Zavrčel. „Myslel jsem, že jsi říkala, že si se mnou promluvíš?"

Pokrčila jsem rameny. Dokud jsem ve vzduchu cítila tíhu jeho nepřátelství, nedokázala jsem najít hlas.

Slyšela jsem, jak se pohnul. Posunoval se po matraci, dokud neseděl těsně vedle mě – tak, jak to chtěla Melanie. Moc blízko – bylo těžké souvisle myslet, těžké pravidelně dýchat – ale nedokázala jsem se přinutit odsunout se. Zvláštní bylo, že ačkoliv tohle bylo přesně to, co Melanie chtěla, byla najednou podrážděná.

Co? zeptala jsem se, polekaná sílou jejích emocí.

Nelíbí se mi, když je u tebe tak blízko. Není to správné. Nelíbí se mi to, jak chceš, aby tak zůstal. Poprvé, co jsme spolu opustily civilizaci, jsem od ní pocítila vlny nenávisti. Byla jsem v šoku. Tohle nebylo fér.

„Mám jenom jednu otázku," přerušil nás Jared.

Podívala jsem se mu do očí a přikrčila se – odvrátila jsem se jak od jeho tvrdých očí, tak od Melanina odporu.

„Asi si dokážeš představit jakou. Jeb s Jamiem strávili celou noc tím, že mi vykládali…"

Čekala jsem na jeho otázku a upřeně pozorovala pytel s rýží na druhé straně jeskyně – můj včerejší polštář. Periferním viděním jsem spatřila, jak se jeho ruka zvedla, a schoulila se do zdi.

„Neublížím ti," řekl znovu netrpělivě a chytil mou bradu svou tvrdou rukou, otočil si mou tvář, abych se na něho musela podívat.

Moje srdce zakolísalo, když se mě dotkl, a mé oči byly najednou moc vlhké. Zamrkala jsem, snažila jsem se zaostřit.

„Wando." Řekl mé jméno pomalu a poznala jsem, že neochotně, přestože jeho hlas byl vyrovnaný a bezvýrazný. „je Melanie pořád naživu – pořád tvou součástí? Řekni mi pravdu."

Melanie zaútočila stejně hrubou silou, jakou má bourací závaží. Bolelo to, jako náhlý záchvat migrény, když se snažila dostat ven.

Přestaň! Copak to nevidíš?

Bylo to tak jasné, ve tvaru jeho rtů, v napětí jeho očí. Nezáleželo na tom, co řeknu já nebo co řekne ona.

Nejsem pro něho víc než lhář, řekla jsem jí. *Nechce znát pravdu – jenom hledá důkaz, nějaký způsob, jak by Jebovi a Jamiemu dokázal, že jsem lhář, Hledač, aby mu dovolili mě zabít.*

Melanie mi odmítla odpovědět ani mi nechtěla uvěřit; bojovala jsem, abych ji udržela zticha.

Jared pozoroval, jak mi na čele vyrazil pot, jak mi po páteři přeběhlo zachvění, a jeho oči se zúžily. Stále držel mou bradu, nedovolil mi skrýt obličej.

Jarede, miluju tě, snažila se vykřiknout. *Jsem tady.*

Mé rty se nezachvěly, ale překvapilo mě, že si to nedovedl přečíst v mých očích.

Čas pomalu ubíhal a on čekal na mou odpověď. Byla to agonie, muset se mu dívat do očí, muset v nich vidět ten odpor. A jako kdyby to nebylo dost, zevnitř na mě nepřestával dorážet Melaniin vztek. Její závist se mnou prohnala jako hořká povodeň a zanechala za sebou jenom spoušť.

Uběhlo víc času a slzy, které se nahromadily v mých očích, už se tam nedokázaly udržet. Stékaly mi po tvářích a tiše se kutálely do Jaredovy dlaně. Jeho výraz se nezměnil.

Nakonec jsem toho už měla dost. Zavřela jsem oči a škubla hlavou dolů. Radši než aby mi ublížil, mě pustil.

Frustrovaně si povzdechl.

Čekala jsem, že odejde. Znovu jsem upřeně zírala na své ruce a čekala. Můj tep odbíjel míjející minuty. Nepohnul se. Vypadal, jako kdyby byl vytesaný z kamene. Patřila k němu, takhle kamenná nehybnost. Patřila k jeho novému, tvrdému výrazu, k jeho bezcitným očím.

Melanie se zamyslela nad tímhle Jaredem, přirovnávala ho k tomu muži, jakým byl. Vzpomínala na jeden všední den na útěku…

„Ááách," povzdechnou si Jared s Jamiem společně.

Jared sebou hodí na koženou pohovku a Jamie se natáhne na koberec před ním. Dívají se na basketbalový zápas na velkoplošné obrazovce. Paraziti, kteří tu žijí, jsou v práci, a my už jsme naplnili džíp vším, co se do něho vešlo. Máme teď pár hodin na odpočinek, než budeme znovu muset zmizet.

V televizi se dva muži slušně dohadují na postranní čáře. Kameraman je blízko; slyšíme, co říkají.

„Věřím, že jsem se ho dotkl jako poslední – je to váš míč."

„Tím si nejsem jistý. Nechtěl bych si přisvojovat nějakou spravedlivou výhodu. Radši bychom měli požádat sudí, aby si přehráli záznam."

Hráči si potřesou rukama a navzájem se poplácají po ramenech.

„To je absurdní," zavrčí Jared.

„Já to nevydržím,"souhlasí Jamie a perfektně napodobí Jaredův tón; každým dnem zní víc jako Jared – jedna z mnoha podob jeho obdivu. „Je tam něco jinýho?"

Jared přepíná kanály, dokud se nezastaví na záběru na běžeckou dráhu. Paraziti teď pořádají olympiádu v Haiti. Z toho, co vidíme, jsou mimozemšťani obrovsky nadšení. Většina má před domem olympijské vlajky. Ale není to stejné. Každý, kdo se zúčastní, teď dostane medaili. Ubohé.

Ale stovku překážky nedokážou úplně zkazit. Individuální sporty parazitů jsou zábavnější, než když se snaží přímo soupeřit proti sobě. Jde jim to líp každému zvlášť.

„Mel, pojď si odpočinout," zavolá Jared.

U zadních dveří stojím jenom ze zvyku, ne protože jsem připravená utéct. Ne protože se bojím. Jenom zvyk, nic víc.

Jdu k Jaredovi. Posadí si mě na klín a položí mi bradu na temeno hlavy.

„Dobrý?" zeptá se.

„Ano," odpovím, protože je to vážně pravda. Je mi dobře, tady, v domě mimozemšťanů.

Táta říkával spoustu legračních věcí – někdy jako kdyby mluvil svým vlastním jazykem. Salátové dny, čmuchal, krabice svěžesti, drozdí pozice, čokoládový šálek a něco o babičce sající vajíčka. Jedna z jeho nejoblíbenějších frází byla *bezpečný jako domy*.

Učil mě jezdit na kole a máma stála ve dveřích a s obavami nás pozorovala: „*Uklidni se, Lindo, tahle ulice je bezpečná jako domy.*" Přesvědčoval Jamieho, aby se nebál spát bez své noční lampičky: „*Tady je to bezpečný jako domy, synu, na míle daleko tu není jediný strašidlo.*"

Potom se svět přes noc změnil na odpornou noční můru a tahle fráze se pro mě a pro Jamieho stala vtipem. Domy byly to nejnebezpečnější místo, co jsme znali.

Schovávali jsme se v křoví a pozorovali, jak z garáže vyjíždí auto, rozhodovali jsme se, jestli má cenu si doběhnout pro něco k jídlu, jestli to nebylo moc nebezpečné. „*Myslíš, že paraziti budou pryč dlouho?" „V žádném případě – to místo je bezpečné jako domy. Pojď, vypadneme odsud."*

A teď tu sedím a dívám se na televizi jako před lety a máma s tátou jsou ve vedlejší místnosti a já jsem nikdy nestrávila noc schovaná ve stoce s Jamiem a se spoustou krys, zatímco zloději těl s baterkami hledali zloděje, kteří utekli s pytlíkem sušených fazolí a mísou studených špaget.

Vím, že kdybychom s Jamiem sami dokázali přežít ještě dvacet let, nikdy bychom ten pocit nezažili. Pocit bezpečí.

Dokonce víc než bezpečí – štěstí. V bezpečí a šťastní, dvě věci, o kterých jsem si myslela, že už nikdy nepocítím.

Díky Jaredovi se cítíme v bezpečí, aniž by se on o to nějak zvlášť snažil, dělá to už jenom tím, že je to Jared.

Vdechuji vůni jeho kůže a cítím pod sebou teplo jeho těla.

Jared dělá všechno bezpečným, všechno šťastným. Dokonce i domy.

Pořád se díky němu cítím v bezpečí, uvědomila si Melanie, když cítila teplo v místě, kde jeho ruka byla sotva pár centimetrů od mé. *Přestože on ani neví, že tu jsem.*

Já jsem se necítila v bezpečí. Díky lásce k Jaredovi jsem se cítila mnohem méně v bezpečí než za jakýchkoliv jiných podmínek, jaké jsem si v tu chvíli dokázala vymyslet.

Napadlo mě, jestli bychom s Melanií Jareda stále milovaly, kdyby už napořád zůstal tím, kým byl teď, kdyby ten usmívající se Jared z Melaniiných vzpomínek, ten, který k Melanii přišel s rukama plnýma naděje a zázraků, nadobro zmizel. Následovala by ho, i kdyby zůstal pořád tak tvrdý a cynický? Kdyby ho ztráta jeho usměvavého otce a divokých starších bratrů změnila tak, jako to udělala ztráta Melanie?

Samozřejmě. Melanie si byla jistá. *Milovala bych Jareda, ať už by byl jakýkoliv. I takhle, patří ke mně.*

Napadlo mě, jestli by to samé platilo i pro mě. Milovala bych ho teď, i kdyby stejný byl i v jejích vzpomínkách?

Potom jsem byla vyrušená. Bez jakéhokoliv podnětu, kterého bych si všimla, Jared najednou promluvil, a mluvil, jako kdybychom byli v půlce rozhovoru.

„A tak jsou kvůli tobě Jeb s Jamiem přesvědčení, že je možné si nějakým způsobem uchovat vědomí po… chycení. Oba jsou si jistí, že Melanie stále kope."

Lehce zaklepal na mou hlavu. Ucukla jsem před ním a on si založil ruce na prsou.

„Jamie si myslí, že s ním mluví." Protočil oči. „Vážně není fér si s tím dítětem takhle hrát – ale to předpokládá určitý smysl etiky, která tu zcela evidentně neplatí."

Objala jsem se rukama kolem těla.

„Jeb ale argumentuje logicky – a to mě zabíjí! Po čem vlastně *jdeš*? To, jak se po tobě Hledači pídili, nebylo nijak moc promyšlené ani… podezřívavé. Vypadalo to, že hledají jenom tebe – ne nás. Takže možná nevěděli, o co ses snažila. Možná pracuješ sama pro sebe? Něco jako práce v přestrojení. Nebo…"

Bylo lehčí ho ignorovat, když takhle bláhově uvažoval. Soustředila jsem se na svá kolena. Byla špinavá, jako vždycky, fialová a černá.

„Možná mají pravdu – alespoň v tom, jestli tě máme zabít."

Nečekaně přejel rukama po husí kůži, která mi při jeho slovech vystoupla na ruce. Když znovu promluvil, byl jeho hlas laskavější. „nikdo ti už neublíží. Dokud nebudeš dělat žádné problémy…" Pokrčil rameny. „Tak nějak jim rozumím, a možná, z nějakého zvráceného úhlu pohledu, by to *bylo* špatné, jak říkají. Možná tu není žádný omluvitelný důvod… Kromě toho, že Jamie…"

Moje hlava se prudce zvedla – jeho oči byly ostré, zkoumaly mou reakci. Litovala jsem, že jsem takhle ukázala svůj zájem, a znovu jsem začala pozorovat svá kolena.

„Děsí mě, jak se na tebe váže," zamumlal Jared. „Neměl jsem ho tu nechávat. Nikdy jsem si nemyslel… A nevím, co s tím mám dělat. Myslí si, že Melanie pořád žije. Co mu to udělá, až…?"

Všimla jsem si, že řekl *až*, ne *jestli*. Ať už slíbil cokoliv, nemyslí si, že vydržím dlouho.

„Jsem překvapený, že ses dostala k Jebovi," změnil téma. „Je to obezřetný stařík. Všechny triky tak lehce prohlédne. Do teď."

Chvíli o tom přemýšlel.

„Nejsi moc výmluvná, co?"

Následovalo další dlouhé mlčení.

Jeho slova vytryskla náhle. „To, co mě pořád žere, je, co když mají pravdu? Jak bych to sakra poznal? Nenávidím to, jak mi jejich logika dává smysl. Musí být jiné vysvětlení."

Melanie znovu bojovala, aby mohla promluvit, tentokrát ne tak hrubě, jako předtím, tentokrát nedoufala, že by se jí to povedlo. Držela jsem ruce a rty ztuhlé.

Jared se pohnul, posunul se od zdi, takže byl otočený ke mně. Pozorovala jsem ten pohyb koutkem oka.

„Proč jsi tady?" zašeptal.

Krátce jsem se podívala na jeho tvář. Byla jemná, milá, skoro tak, jak si ji Melanie pamatovala. Cítila jsem, jak má kontrola mizí; mé rty se chvěly. Udržet ruce nehybné zabralo veškerou mou sílu. Chtěla jsem se dotknout jeho tváře. Melanii se to nelíbilo.

Nenecháš mě promluvit, tak si aspoň nech svoje ruce pro sebe, zasyčela.

Snažím se. Je mi to líto. Bylo mi to líto. Tohle jí ubližovalo. Obě jsme trpěly, každá jinak. Bylo těžké říct, pro koho to v tu chvíli bylo horší.

Jared zvědavě pozoroval, jak se mi oči znovu naplnily slzami.

„Proč?" zeptal se jemně. „Víš, Jeb má takovej bláznivej nápad, že tu jsi kvůli mně a Jamiemu. Není to praštěný?"

Má pusa se napůl otevřela; rychle jsem se kousla do tru.

Jared se pomalu naklonil dopředu a vzal mou tvář do obou rukou. Mé oči se zavřely.

„Neřekneš mi to?"

Jednou jsem rychle zavrtěla hlavou. Nebyla jsem si jistá, čí to byla práce. Říkala jsem já neřeknu, nebo Melanie nemůžu?

Jeho ruce ztuhly. Otevřela jsem oči a jeho tvář byla jen pár centimetrů od té mojí. Srdce mi bylo nepravidelně a žaludek klesl – snažila jsem se dýchat, ale plíce mě nechtěly poslechnout.

Viděla jsem mu jeho úmysl na očích; věděla jsem, jak se pohne, úplně přesně jsem si dokázala vybavit, jaké bude cítit

jeho rty na svých. A přesto to pro mě bylo nové, když se jeho rty přitiskly na mé.

Myslím, že se jenom chtěl zlehka dotknout mých rtů, být jemný, ale jakmile se naše kůže dotkly, věci se změnily. Jeho rty byly najednou tvrdé a hrubé, rukama si mě přitahoval blíž, zatímco jeho rty se s neznámou naléhavostí vpíjely do těch mých. Bylo to tak jiné než vzpomínat, o tolik silnější. Nebyla jsem schopná souvisle myslet.

Moje tělo se bouřilo. Už jsem ho neovládala – ono ovládalo mě. Nebyla to Melanie – naše tělo teď bylo silnější než každá z nás. Naše dýchání bylo hlasité: moje divoké a přerývané, jeho divoké, skoro jako vrčení.

Ruce mě přestaly poslouchat. Má levá ruka se natáhla k jeho tváři, chtěla se jí dotknout.

Moje pravá ruka byla rychlejší. Nebyla moje.

Melanie ho praštila, s tichým tupým zvukem odtrhla jeho tvář od mé. Maso proti masu, tvrdě a vztekle.

Síla úderu nebyla dost velká na to, aby ho odstrčila daleko, ale po čtyřech se odplazil ode mě, jakmile naše rty nebyly spojené. Zděšenýma očima zíral na mou zděšenou tvář.

Zírala jsem na svou stále zaťatou pěst, se stejným odporem, jako kdybych právě zjistila, že mi z ruky vylézá štír. Z hrdla mi unikl povzdech plný odporu. Popadla jsem levou rukou své pravé zápěstí, zoufale jsem se snažila zabránit Melanie, aby mé tělo znovu využila k něčemu násilnému.

Vzhlédla jsem k Jaredovi. Také zíral na pěst, kterou jsem držela, jeho hrůza ustupovala, místo ní se na jeho tváři objevovalo překvapení. V tu chvíli jeho obličej postrádal jakoukoliv ochranu. Snadno jsem dokázala odhadnout jeho myšlenky, jak proplouvaly po jeho tváři.

Tohle nebylo to, co očekával. A on něco očekával; to jsem viděla. Tohle byla zkouška. Zkouška, na kterou si myslel, že je připravený. Zkouška, jejíž výsledky s naprostou jistotou předpokládal. Ale byl překvapený.

Znamenalo to, že jsem prošla nebo selhala?

Bolest v mé hrudi nebyla překvapením. Už jsem věděla, že pojem zlomené srdce nebyla nadsázka.

V situaci boj nebo útěk jsem nikdy neměla na výběr; vždycky by to byl útěk. Protože Jared byl mezi mnou a temnotou naplňující tunel vedoucí pryč, otočila jsem se a vrhla se do díry plné krabic.

Krabice praskaly a praskaly, když jsem je svou tíhou mačkala ke zdím a k podlaze. Dostala jsem se do toho nemožně malého místečka, plazila jsem se okolo tvrdších krabic a mačkala ty měkčí. Cítila jsem, jak mě na kotníku škrábly jeho prsty, a skopla jsem mezi nás jednu z těch pevnějších krabic. Zavrčel a zoufalství mi sevřelo hrdlo. Nechtěla jsem mu znovu ublížit; nechtěla jsem se trefit. Jenom jsem se snažila utéct.

Neslyšela jsem své vzlyky, jakkoliv byly hlasité, dokud jsem se nedostala až na konec naplněné díry a utichl zvuk padajících krabic. A když jsem se uslyšela, ty nepravidelné, trhané vzlyky plné agonie, zastyděla jsem se.

Tak zahanbená, tak ponížená. Byla jsem zhrzená sama sebou, násilím, které jsem nechala, aby naplnilo mé tělo, ať už záměrně nebo ne, ale to nebylo, proč jsem vzlykala. Vzlykala jsem, protože to bylo zkouška a jak jsem byla hloupé, hloupé, hloupé emocionální stvoření, chtěla jsem, aby to bylo opravdové.

Melanie se bolestí kroutila vedle mě a bylo těžké najít v té dvojité bolesti nějaký smysl. Cítila jsem se, jako kdybych umírala, protože to nebylo skutečné; ona se cítila, jako kdyby umírala, protože pro ni to bylo až mor skutečné. Od toho všeho, co ztratila, když zmizel její svět, tak dávno, se nikdy necítila zrazená. Když její otec přivedl Hledače pro své děti, věděla, že to nebyl *on*. Necítila zradu, jenom zármutek. Její otec byl mrtvý. Ale Jared byl naživu a sám sebou.

Nikdo tě nezradil, ty hloupá, osopila jsem se na ni. Chtěla jsem, aby její bolest skončila. Bylo toho moc, bylo to další závaží. Moje vlastní bolest byla velká až dost.

Jak mohl? Jak? opakovala a mě ignorovala.

Neovladatelně jsme vzlykaly.

Jedno slovo nás vrátilo zpátky za hranici hysterie.

Z ústí díry se Jaredův tichý, hrubý hlas – zlomený a překvapivě dětinský – zeptal: „Mel?”

30.kapitola – Zkrácená (Abbreviated)

„Mel?" zeptal se znovu a naděje, kterou nechtěl cítit, naplnila jeho hlas.

Unikl mi další otřesený vzlyk.

„Ty víš, že to bylo pro tebe, Mel. Ty to *víš*. Ne pro n – to. Víš, že jsem to nelíbal."

Můj další vzlyk byl hlasitější, skoro jako zasténání. Proč jsem nemohla být zticha? Pokusila jsem se zadržet dech.

„Jestli tam jsi, mel…" Odmlčel se.

Melanie nenáviděla to ‚jestli'. Z plic mi vyrazil další vzlyk a já zalapala po dechu.

„Miluju tě," řekl Jared. „I když tam nejsi, i když mě neslyšíš. Miluju tě."

Znovu jsem zadržela dech a kousala se do rtu, až začal krvácet. Ale ta fyzická bolest mě nerozptýlila tak moc, jak jsem si přála, aby mě rozptýlila.

Venku bylo ticho. Napjatě jsem poslouchala a soustředila se jenom na to, co jsem mohla slyšet. Nebudu myslet. Nic jsem neslyšela.

Bylo jsem zkroucená do té nejnemožnější pozice. Moje hlava byla nejníž, pravá tvář přitisknutá na tvrdé kamenné podlaze. Ramena jsem měla šikmo opřená o roh pomačkané krabice, pravé výš než levé. Boky jsem měla zkroucené neopačnou stranu a levé lýtko přitisknuté na strop. Boj s krabicemi zanechal následky – cítila jsem, že budu mít modřiny. Věděla jsem, že budu muset najít nějaký způsob, jak Ianovi a Jamiemu vysvětlit, že jsem si to udělala sama, ale jak? C bych měla říct? Jak bych jim mohla říct, že mě Jared na zkoušku políbil, jako kdyby dal laboratorní kryse elektrický šok, aby mohl pozorovat její reakci?

A jak dlouho bych tu měla vydržet? Nechtěla jsem udělat žádný hluk, ale cítila jsem, jako kdyby se mi každou chvíli měla zlomit páteř. Bolest byla každou vteřinu nesnesitelnější. Nebudu schopná moc dlouho vydržet zticha. Už teď jsem cítila, že mi každou chvíli unikne zakňučení.

Melanie mi neměla co říct. Sama se tiše probírala svou vlastní úlevou a zuřivostí. Jared k ní promluvil, konečně poznal, že existuje. Řekl jí, že ji miluje. Ale políbil mě. Snažila se přesvědčit sama sebe, že tu nebyl žádný důvod cítit se zraněná, snažila se uvěřit všem těm solidním důvodům, proč to nebylo tak, jak to vypadalo. Snažila se, ale ještě se jí to nepovedlo. Všechno tohle jsem slyšela, ale nebylo to záměrné. Nemluvila se mnou – v tom dětinském, malicherném smyslu. Nevšímala si mě.

Cítila jsem vůči ní neznámý hněv. Ne jako na začátku, kdy jsem se jí bála a přála si, abych ji dokázala vyhnat ze své mysli. Ne, teď jsem se cítila zrazená. Jak mohla být za to, co se stalo, naštvaná na *mě*? Jak to dávalo smysl? Jak to mohla být moje chyba, že jsem se zamilovala díky vzpomínkám, kterýma mě zaplavila *ona* a pak byla poražená tímhle neovladatelným tělem? Bylo mi líto, že trpěla, ale pro ni má bolest nic neznamenala. Užívala si ji. Zkažený člověk.

Slzy, o tolik slabší než ty předtím, mi tiše stékaly po tvářích. Nenávist, kterou cítila vůči mně, vřela uvnitř mé mysli.

Najednou byla bolest v mých pokroucených zádech plných modřin až moc. Poslední kapka, kvůli které sklenice přetekla.

„Uf," zabručela jsem a odstrčila se od kamenů a krabic, abych posunula se dozadu.

Už mi nezáleželo na hluku, prostě jsem chtěla ven. Slíbila jsem si, že už nikdy nepřekročím práh téhle ubohé šachty – to radši zemřu. Doslova.

Dostat se ven bylo těžší než dovnitř. Vrtěla jsem se a kroutila, až jsem měla pocit, že tím všechno jenom zhoršuju, že se ohýbám do tvaru křivého preclíku. Znovu jsem začala brečet, jako malé dítě, bála jsem se, že se nedostanu ven.

Melánie si povzdechla. *Zahákni se nohama za vchod a vytáhni se ven,* navrhla.

Ignorovala jsem ji a snažila se dostat z dosahu jednoho zvlášť tvrdého rohu jedné z krabic. Zarývalo se mi přesně pod žebra.

Nebuď malicherná, zavrčela.

Od tebe to sedí.

Já vím. Zaváhala, ale nakonec ustoupila. *Dobře, je mi to líto. Vážně. Koukni, jsem člověk. Někdy je těžké být fér. My většinou necítíme to, co máme, neděláme to, co je správné.* Pořád tam byl odpor, ale snažila se mi odpustit a zapomenout, že jsem se zrovna líbala s její životní láskou – tak to alespoň viděla ona.

Zahákla jsem nohu za roh vchodu a škubla. Moje koleno narazilo na podlahu a já jsem nárazu využila jako páky, abych se dostala od toho bolestivého rohu. Potom bylo lehčí použít druhou nohu a stejným způsobem se posunout dál. Konečně jsem rukama našla podlahu a vystrčila se ven, kde jsem tvrdě dopadla na tmavě zelenou matraci. Chvíli jsem tam jen tak ležela tváří dolů a snažila se zklidnit svůj dech. V tu chvíli jsem si byla jistá, že už je Jared dlouho pryč, ale hned jsem nevzhlédla, abych se ujistila. Jenom jsem dýchala a čekala, až budu připravená zvednout hlavu.

Byla jsem sama. Snažila jsem se držet úlevy, kterou jsem cítila, a ne smutku, který ve mně ten fakt vzbuzoval. Bylo lepší být sama. Ne tak ponižující.

Stočila jsem se do klubíčka a přitiskla tvář k zatuchlé matraci. Nebyla jsem ospalá, ale byla jsem unavená. Těžká váha Jaredova odmítnutí mě vyčerpala. Zavřela jsem oči a snažila se myslet na něco, po čem by mě nepálily, po čem by se mi nechtělo brečet. Na cokoliv, kromě toho vyděšeného pohledu na Jaredově tváři po tom, co se ode mě odtrhl…

Co teď asi dělal Jamie? Věděl, že jsem byla tady, nebo mě hledal? Ian bude spát dlouho, vypadal tak vyčerpaně. Probudí se Kyle brzy? Přijde mě hledat? Kde byl Jeb? Celý den jsem ho neviděla. Opravdu se Doktor chtěl zpít do bezvědomí? To mu nebylo moc podobné…

Probouzela jsem se pomalu, vzbudilo mě kručení v mém břiše. Pár minut jsem ležela tiše a snažila se zorientovat. Byl den, nebo byla noc? Jak dlouho jsem tu takhle sama spala?

Můj žaludek by se ale nenechal dlouho ignorovat, a tak jsem se překulila a klekla si na kolena. Musela jsem opravdu spát nějakou chvíli, aby mi takhle vyhládlo – musela jsem propásnout alespoň jedno nebo dvě jídla.

Chvíli jsem zvažovala, že bych snědla něco ze zásob v díře – nakonec, pravděpodobně jsem poškodila skoro všechno, co tam bylo, možná i něco zničila. Ale o to větší vinu jsem cítila, když jsem pomyslela na to, že bych si vzala ještě něco. Asi si půjdu z kuchyně vzít nějaký rohlík.

Byla jsem trochu zklamaná, ještě navrch ke vší té bolesti, že jsem tu byla tak dlouho, a nikdo za mnou nepřišel – jak zbytečné; proč by někoho mělo zajímat, co se mi stalo? – a tak se mi trochu ulevilo, když jsem u vchodu do velké jeskyně uviděla sedět Jamieho, otočeného zády do jeskyně, nepochybně čekal na mě.

Rozsvítily se mi oči, a jemu také. Vyškrábal se na nohy a obličej mu zalila úleva.

„Jsi v pořádku," řekl; přála jsem si, aby měl pravdu. Začal přecházet sem a tam. „Totiž, nemyslel jsem, že Jared lhal, ale řekl, že si myslí, že bys chtěla být sama, a Jeb řekl, že tě nemám chodit kontrolovat a že musím zůstat tady, aby viděl, že se tam nechci proplížit, ale i když jsem si *nemyslel*, že ti ublížil nebo něco, bylo těžké si nebýt jistý, víš?"

„Je mi fajn," řekla jsem mu. Ale natáhla jsem ruce, hledala jsem u něho útěchu. Objal mě kolem pasu a mě překvapilo, že když jsme stáli, mohl si položit hlavu na mé rameno.

„Tvoje oči jsou červený," zašeptal. „Byl na tebe ošklivý?"

„Ne." Nakonec, lidé se nechovali k laboratorním krysám krutě záměrně – jenom chtěli získat informace.

„Ať už jsi mu řekla cokoliv, myslím, že nám teď věří. Totiž, o Mel. Jak jej í?"

„Je ráda."

Potěšeně přikývl. „A co ty?"

Zaváhala jsem a snažila se najít přesnou odpověď. „Je pro mě lehčí říkat pravdu než ji skrývat."

Myslím, že ho moje výmluva uspokojila.

Za ním jsem viděla, jak světlo slunce červená a hasne. Na poušti už zapadlo slunce.

„Mám hlad," řekla jsem mu a vyprostila se z jeho objetí.

„Věděl jsem, že budeš. Schoval jsem ti nějaké jídlo."

Povzdechla jsem si. „Chleba stačí."

„Nech toho, Wando. Ian říká, že jsi moc obětavá, aby to pro tebe bylo dobrý."

Udělala jsem obličej.

„Myslím, že na tom něco je," zamumlal Jamie. „I když tě tu chceme, nebudeš sem patřit, dokud se tak sama nerozhodneš."

„Nikdy sem nemůžu patřit. A nikdo mě tu nechce, Jamie."

„Já jo."

Nehádala jsem se s ním, ale neměl pravdu. Nelhal, protože tomu, co říkal, opravdu věřil. Ale to, co opravdu chtěl, byla Melanie. Neoddeloval nás od sebe tak, jak by měl.

V kuchyni byly Trudy a Heidi, pekly chleba a dělily se o jasně zelené, šťavnaté jablko. Střídavě si vždycky ukously.

„Ráda tě vidím, Wando," řekla upřímně Trudy a zakryla si ústa, protože dojídala svoje poslední sousto. Heidi na pozdrav přikývla, zuby zaseknuté v jablku. Jamie do mě šťouchl a snažil se při tom být nenápadný – ukazoval mi, že mě tu lidé chtěli. Nebral v úvahu dobré vychování.

„Schovaly jste jí večeři?" zeptal se dychtivě.

„Jo," řekla Trudy. Sklonila se k peci a narovnala se s plechovým tácem v ruce. „Udržovala jsem to teplý. Asi je to teď odporně tvrdý, ale je to určitě lepší, než obvyklé jídlo."

Na tácu byl obrovský kus červeného masa. Začaly se mi zbíhat sliny, i když jsem přidělenou porci odmítala.

„To je moc."

„Musíme co nejdřív sníst všechno, co by se zkazilo," pobídl mě Jamie. „Všichni se vždycky přejí – je to tradice."

„A potřebuješ bílkoviny," dodala Trudy. „Už jsme až moc dlouho jedli jenom jeskynní příděly. Jsem překvapená, že nikdo není v horším stavu."

Jedla jsem své bílkoviny, zatímco Jamie ostřížím zrakem sledoval každé sousto, které stoupalo z tácu do mých úst. Snědla jsem všechno, abych ho potěšila, přestože mě neskutečně bolelo břicho.

Když jsem dojídala, začala se kuchyně plnit lidmi. Pár jich mělo v rukou jablka – všichni se s někým dělili. Zvědavé oči pozorovaly ránu na mé tváři.

„Proč sem všichni jdou?" zamumlala jsem k Jamiemu. Venku byla tma, už dávno bylo po večeři.

Jamie na mě chvíli zaraženě zíral. „Aby tě slyšeli učit." Jeho tón k té větě jako by přidal *samozřejmě*.

„Děláš si legraci?"

„Říkal jsem ti, že se nic nezměnilo."

Rozhlédla jsem se po úzké místnosti. Nebylo plno. Nebyl tu Doktor ani žádní navrátivší se nájezdníci, což znamenalo, že tu nebyla ani Paige. Ani Jeb, ani Ian, ani Walter. Pár dalších chybělo: Travis, Carol, Ruth Ann. Ale bylo jich tu víc, než bych si myslela, kdyby mě napadlo, že někdo bude sledovat zaběhlou rutinu po tom všem, co se dneska stalo.

„Můžeme se vrátit k Delfínům, tam kde jsme skončili?" zeptal se Wes a přerušil tak mé zkoumání. Viděla jsem, že na sebe vzal roli rozehrávače, spíš než že by ho tak moc zajímaly příbuzenské vztahy na jiné planetě.

Všichni se na mě dívali s očekáváním. Zjevně se tu život nezměnil tak moc, jak jsem si myslela.

Vzala jsem z Heidiných rukou tác s bochánky a otočila se, abych ho dala do pece. Stále otočená zády k nim jsem začala mluvit.

„Takže… ehm… hmm… ti, uhm, třetí prarodiče… Podle tradice slouží společnosti, tak to tedy vidí oni. Na Zemi by byli jako živitelé rodiny, ti, co odcházejí z domova a vydělávají. Většinou jsou to farmáři. Obdělávají rostlinám podobné výrůstky, ze kterých potom vysávají šťávu…"

A život pokračoval.

Jamie mě zkusil přemluvit, abych nespala dole ve skladu, ale jeho pokus byl váhavý. Prostě pro mě nebylo žádné jiné místo. Jako obvykle byl tvrdohlavý, trval na tom, že bude sdílet můj příbytek se mnou. Dokázala jsem si představit, že s tím Jared nesouhlasil, ale v noci ani další den jsem ho neviděla, a tak jsem si tuhle svou teorii nemohla potvrdit.

Znovu pro mě bylo nepříjemné plnit obvyklé koly, teď když bylo těch šest nájezdníků zpátky – úplně stejně, jako když mě Jeb poprvé vnutil do společnosti. Nenávistné pohledy, zlostné mlčení. Pro ně to ale bylo těžší než pro mě – *já* jsem na to byla zvyklá. Oni, na druhou stranu, naprosto nebyli zvyklí na to, jak se mnou zacházeli všichni ostatní. Například když jsem pomáhala se sklízením kukuřice a Lily mi úsměvem poděkovala za prázdný košík, Andyho oči skoro vylezly z důlků. Nebo když jsem s Trudy a s Heidi čekala, až bude v koupelně volno a Heidi si začala hrát s mými vlasy. Rostly a padaly mi do očí a já jsem si je chtěla znovu ostříhat. Heidi se pro mě snažila vymyslet nějaká styl, přehazovala je sem a tam. Brandt a Aaron – Aaron byl nejstarší muž, který šel na ten dlouhý nájezd, nevzpomínala jsem si, že bych ho předtím viděla – přišli a našli nás tam, trudy se zrovna smála nějakému hloupému účesu, který se mi snažila Heidi vytvořit na hlavě, a oba trochu zezelenali a mlčky nás minuli.

Samozřejmě, maličkosti jako tohle nic neznamenaly. Kyle se teď toulal po jeskyních a přestože měl očividně rozkaz nechat mě na pokoji, z jeho výrazu bylo zřetelné, že mu ten zákaz byl odporný. Vždycky jsem šla s někým, když jsem mu zkřížila cestu, ale přemýšlela jsem o tom, jestli to byl jediný důvod, proč se na mě jenom mračil a nevědomky zaťal ruce v pěst. Kvůli těmhle chvílím se mi vracela panika prvních týdnů, které jsem tu strávila, a já jsem jí podléhala – znovu jsem se začala schovávat, vyhýbala jsem se veřejným místům – ale druhou noc si přitáhlo mou pozornost něco důležitějšího než Kylovy vražedné pohledy.

Kuchyně se znovu naplnila – nejsem si jistá, jestli to bylo kvůli tomu, že je moje hodiny opravdu zajímaly, nebo jestli přišli kvůli čokoládovým tyčinkám, které rozdával Jeb. Já jsem svou odmítla a vysvětlila to nespokojenému Jamiemu tak, že bych nemohla najednou mluvit a žvýkat; podezřívala jsem ho, že pro mě stejně jednu schová, neústupný jako vždycky. Ian byl zpátky na svém obvyklém horkém místě u ohně a byl tu i Andy – oči ostražité – seděl vedle Paige. Nikdo další z nájezdníků, včetně Jareda, samozřejmě, tu nebyl. Doktor tu také nebyl a mě napadlo, jestli je ještě opilý, nebo má kocovinu. A znovu chyběl Walter.

Tu noc poprvé položil otázku Geoffrey, Trudin manžel. Potěšilo mě to, přestože jsem se snažila to nedat najevo, vypadalo to, že se přidal k lidem, kteří mě tolerovali. Ale na jeho otázky jsem nedokázala dobře odpovědět, což byla škoda. Jeho otázky byly jako Doktorovy.

„Vážně toho o Léčení moc nevím," přiznala jsem. „Nikdy jsem nebyla u Léčitele po tom… po tom, co jsem sem přišla. „Nikdy jsem nebyla nemocná. Vím jenom, že bychom si nikdy nevybrali planetu, dokud bychom nebyli schopní udržovat hostitelská těla v perfektním pořádku. Není nic, co nemůže být vyléčeno, od jednoduchého říznutí přes zlomenou kost až po jakoukoliv chorobu. Smrt teď způsobuje jenom stáří. Dokonce i zdravé lidské tělo je předurčeno jenom k jistému věku. A potom jsou tu nehody, myslím, přestože se s dušemi nestávají tak často. Jsme opatrní."

„Ozbrojení lidé nejsou nehody," zamumlal někdo. Přesouvala jsem horké bochánky; neviděl jsem, kdo promluvil, a ani jsem nepoznala jeho hlas.

„Ano, to je pravda," řekla jsem vyrovnaně.

„Takže nevíš, co používají k léčení nemocí?" naléhal Geoffrey. „Co je v jejich lécích?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Je mi to líto, ale nevím. Nebylo to něco, co by mě zajímalo, když jsem ještě k těm informacím měla přístup. Bojím se, že jsem to brala jako něco naprosto

normálního. Zdraví je prostě něco, co je každému dáno na každé planetě, kde žijeme."

Geoffreyho červené tváře zazářily jasněji než obvykle. Sklonil hlavu a vypadal naštvaně. Co jsem řekla, že jsem ho urazila?

Heath, sedící vedle Geoffreyho, ho poklepal po rameni. Místnost naplnilo hrobové ticho.

„Ehm – o těch Supech…" řekl ian – ta slova byla bucená, byla to úmyslná změna tématu. „Nevím, jestli jsem to neprošvihnul, ale nepamatuju si, že bys vysvětliovala, jak byli ‚nevlídní'…?"

Nebylo to něco, co už jsem *vysvětlovala*, ale byla jsem si jistá, že ho to doopravdy nezajímalo – byla to prostě první otázka, kterou dokázal vymyslet.

Moje neformální hodina ten den skončila dřív než obvykle. Otázky přicházely pomalu a většina z nich od Jamieho nebo od Iana. Po Geoffreyho otázce byli všichni roztržití.

„No, zítra musíme brzo vstávat a sundat ty klasy…" zabručel Je, přerušil tak další nepříjemné mlčení a jeho slova jako kdyby znamenala pokyn k odchodu. Lidé se zvedli a protáhli, mluvili tichými hlasy, které nebyly moc uvolněné.

„Co jsem řekla?" zašeptala jsem k Ianovi.

„Nic. Jenom myslí na smrtelnost." Povzdechl si.

Můj lidský mozek najednou porozuměl, pocítila jsem to, čemu říkali intuice.

„Kde je Walter?" zeptala jsem se, stále šeptem.

Ian si znovu povzdechl. „Je v jižním křídle. Je… na tom špatně."

„Proč mi to nikdo neřekl?"

„Věci byly pro tebe poslední dobou… složité, takže…"

Netrpělivě jsem při jeho úvaze zavrtěla hlavou. „Co mu je?"

Jamie byl najednou vedle mě; vzal mě za ruku.

„Některé z jeho kostí se zlomily, jsou tak křehké," řekl tlumeným hlasem. „Doktor si je jistý, že je to rakovina – konečné stadium, říká."

„Walt musel hodně dlouho mlčet o svých bolestech," dodal vážně Ian.

Škubla jsem sebou. „A nedá se nic dělat? Vůbec nic?"

Ian zavrtěl hlavou a stále se mi díval do očí. „My ne, dokonce i kdybychom nebyli uvízlí tady, nedokázali bychom mu už pomoct, nikdy se nám nepovedlo rakovinu vyléčit."

Kousla jsem se do rtu, abych zastavila návrh, který mi málem unikl. Pro Waltera už nebylo co udělat. Každý z těchto lidí by radši zemřel, pomalu a v obrovských bolestech, než aby za zdraví svého těla vyměnili svou mysl. Tomu jsem rozuměla… už.

„Ptá se po tobě," pokračoval Ian. „Teda, někdy říká tvoje jméno; je těžké odhadnout, co tím myslí – Doktor ho udržuje opilého, aby mu pomohl s tou bolestí."

„Doktor si vážně vyčítá, že spotřeboval tolik alkoholu sám," dodal Jamie. „Celkově je to špatně načasované."

Ian se zamračil a odfrkl. „Spoustě lidem by bylo podobný v tom něco hledat, co?" Zavrtěl hlavou. „Koho to ale zajímá, že jo? Jestli je to Waltovo poslední přání…"

„Správně," souhlasila jsem. Při slově *poslední* mě začaly pálit oči. „Pokud mě chce Walter vidět, tak asi nezáleží na tom, co si o tom myslí ostatní, nebo jestli jim to vadí."

„S tím si nedělej starosti – nedovolím, aby tě někdo trápil." Ianovy bílé rty se stiskly do tenké linky.

Cítila jsem obavy, jako kdybych se chtěla podívat na hodinky. Čas pro mě přestal být důležitý, ale najednou jsem cítila tíhu omezené časové lhůty. „Není moc pozdě, abych za ním šla teď? nebudeme ho rušit?"

„Nespí pravidelně. Můžeme se jít podívat."

Vyrazila jsem; táhla jsem za sebou Jamieho, protože se mě stále držel. Pocit plynoucího času, konců a konečnosti, mě poháněl dopředu. Ian nás svými dlouhými kroky rychle dohonil.

V zahradní jeskyni osvětlené měsíčním světlem jsme míjeli ostatní, kteří nám vesměs nevěnovali pozornost. Až moc často jsem se pohybovala ve Jamieho a Ianově společnosti, abych vzbudila zvědavost, přestože jsme tentokrát nešli obvyklým směrem.

Jedinou výjimkou byl Kyle. Když vedle mě spatřil svého bratra, zarazil se v půlce kroku. Jeho oči se mihly dolů, kde uviděl, jak svírám Jamieho ruku, a jeho rty se zkroutily do zavrčení.

Ian narovnal ramena, jak vstřebával reakci svého bratra – jeho rty se zkroutily jako zrcadlo Kylova výrazu – a úmyslně se natáhl pro mou druhou ruku. Kyle udělal zvuk, jako kdyby mu nebylo dobře, a otočil se k nám zády.

Když jsme byli v temnotě dlouhého jižního tunelu, pokusila jsem se ruku uvolit. Ian mě chytil pevněji.

„Přála bych si, abys ho neštval ještě víc," zamumlala jsem.

„Kyle nemá pravdu. A nemít pravdu je tak trochu jeho zvyk. Bude mu trvat dýl než komukoliv jinému, než se přes to dostane, ale to neznamená, že bychom na něho měli brát ohled."

„Děsí mě," přiznala jsem šeptem. „Nechci, aby měl víc důvodů mě nenávidět."

Ian a jamie stiskly mé ruce přesně ve stejnou dobu. A promluvili také oba současně.

„Neboj se," řekl Jamie.

„Jeb svůj názor vyjádřil velice jasně," řekl Ian.

„Co tím myslíš?" zeptala jsem se Iana.

„Jakmile Kyle přestane akceptovat Jebova pravidla, už tu nebude vítaný."

„Ale to není správné. Kyle sem patří."

Ian zavrčel. „Zůstává… takže se bude muset naučit se s tím vyrovnat."

Už jsme znovu nepromluvili. Cítila jsem se provinile – připadalo mi, že to tady byla má stálá emoce. Vina a strach a hluboký žal. Proč jsem se přišla?

Protože sem patříš, kupodivu, zašeptala Melanie. Byla si velmi vědoma tepla Ianovy a Jamieho ruky na mých. *Kde jinde bys tohle měla?*

Nikde, přiznala jsem a cítila jsem jenom větší depresi. *Ale to neznamená, že sem patřím. Ne tak, jako ty.*

Jsme v jednom balení, Wando.

Jako kdybych to potřebovala připomínat…

Byla jsem trochu překvapená, že jsem ji slyšela tak jasně. Poslední dva dny byla tichá, čekala, doufala, že znovu uvidí Jareda. A já jsem byla samozřejmě podobně zaměstnaná.

Možná je s Walterem. Možná tam byl celou dobu, pomyslela si nadějně Melanie.

Proto za Walterem ale nejdeme.

Ne. Samozřejmě, že ne. Její tón byl lítostivý, ale uvědomovala jsem si, že pro ni Walter neznamenal tolik, jako pro mě. Samozřejmě byla smutná, že umírá, ale byla s tím od začátku smířená. Já, na druhou stranu, jsem se nedokázala přinutit to přijmout ani teď. Walter byl můj přítel, ne její. Já jsem byla ta, kterou bránil.

Když jsme se blížili k nemocničnímu křídlu, přivítalo nás jedno z těch tlumených modrých světel. (Věděla jsem, že tyhle lucerny byly na solární pohon a přes den je nechávali nabíjet.) Všichni jsme teď šli tišeji, zpomalili jsme ve stejnou chvíli, aniž bychom se o tom museli dohodnout.

Nenáviděla jsem tuhle místnost. Ve tmě s těmi divnými stíny, které házelo slabá záře lampy, vypadalo to tam teď ještě víc odpudivě. Byl tam nový pach – pokoj čpěl hnilobou a bodavým zápachem alkoholu a žluče.

Dvě lůžka byla zabraná. Doktorovy nohy visely z jednoho; poznala jsem jeho lehké chrápání. Z druhého nás pozoroval Walter, vypadal ošklivě povadlý a znetvořený.

„Máš náladu na návštěvu, Walte?" zašeptal Ian, když k němu zabloudily Walterovy oči.

„Ungh," zasténal Walter. Jeho rty byly v ochablé tváři nevýrazné a jeho kůže se v tlumeném světle vlhce leskla.

„Potřebuješ něco?” zamumlala jsem. Uvolnila jsem si ruce – bezmocně jsem jimi mávla mezi sebou a Walterem.

Jeho nepřítomné oči pátraly v temnotě. Udělala jsem krok blíž k němu.

„Můžeme pro tebe něco udělat? Cokoliv?”

Jeho oči bloumaly po místnosti, dokud nenašly mou tvář. Najednou se přes opilou netečnost a bolest zaostřily.

„Konečně,” zalapal po dechu. Jeho dech byl těžký a pískavý. „Věděl jsem, že jestli počkám dost dlouho, tak že přijdeš, Ach, Gladys, musím ti toho tolik říct.”

31.kapitola – Potřebná (Needed)

Ztuhla jsem a rychle se podívala přes rameno, jestli za mnou někdo nestál.

„Gladys byla jeho žena," zašeptal skoro neslyšně Jamie. „Neunikla."

„Gladys," řekl mi Walter, nedbajíc mé reakce. „Věřila bys, že jsem prostě šel a dostal rakovinu? Jaký jsou vyhlídky, co? Nikdy v životě jsem nebyl nemocný…" Jeho hlas byl stále tišší a tišší, až už jsem ho neslyšela, ale jeho rty se stále pohybovaly. Byl moc slabý, aby zvedl ruku; jeho prsty se posunovaly ke kraji lůžka, ke mně.

Ian mě postrčil dopředu.

„Co mám dělat?" vydechla jsem. Pot, který mi vyrazil na čele, neměl vůbec co dělat s dusnem a horkem.

„…dědeček se dožil sto jedna let," řekl Walter těžce, ale znovu slyšitelně. „Nikdo u nás v rodině nikdy neměl rakovinu, ani bratranci nebo sestřenice. Ale neměla tvoje teta Regan náhodou rakovinu kůže?"

Důvěřivě se na mě podíval a čekal na odpověď. Ian mě šťouchl do zad.

„Ehm…" zamumlala jsem.

„Možná to byla Billova teta," připustil Walter.

Vrhla jsem na Iana pohled plný paniky, ale ten pokrčil rameny. „Pomoz," naznačila jsem rty.

Posunkem mi naznačil, abych vzala do ruky Walterovy pátrající prsty.

Walterova kůže byla křídově bílá a průsvitná. Na hřbetu jeho ruky jsem viděla, jak mu v modrých žilách pulzuje krev. Opatrně jsem jeho ruku zvedla, pomalu, dávala jsem pozor na jeho kosti, o kterých Jamie řekl, že jsou tak křehké. Jeho ruka byla moc lehká, jako kdyby byla dutá.

„Ach, Gladdie, bez tebe to bylo těžké. Je to tu pěkný; bude se ti tu líbit, i když já budu pryč. Dost lidí, se kterýma můžeš mluvit – vím, jak moc potřebuješ své rozhovory…" Jeho hlas se znovu ztišoval, až jsem mu už nerozuměla, ale jeho rty se stále tvarovaly do slov, která chtěl své ženě říct. Jeho pusa se

stále pohybovala, i když se jeho oči zavřely a hlava naklonila na stranu.

Ian našel mokrý hadr a začal mu s ním otírat Walterovu lesknoucí se tvář.

„Nejsem dobrá v… v klamání," zašeptala jsem a pozorovala Walterovy pohybující se rty, abych se ujistila, že mě neposlouchá. „Nechci ho rozrušit."

„Nemusíš nic říkat," ujistil mě Ian. „Není při smyslech dost na to, aby ho to zajímalo."

„Vypadám jako ona?"

„Ani trochu – viděl jsem ji na fotce. Podsaditá zrzka."

„Ukaž, já to udělám."

Ian mi podal hadr a já jsem umyla pot na Walterově krku. Když jsem měla zaměstnané ruce, vždycky jsem se cítila lépe. Walter dál mumlal. Myslím, že jsem ho slyšela říkat: „Díky, Gladdie, to je příjemné."

Nevšimla jsem si, že Doktorovo chrápání ustalo. Jeho známý hlas se najednou ozval těsně za mnou, moc jemný na to, aby mě vylekal.

„Jak mu je?"

„Blouzní," zašeptal Ian. „Je to spíš tou brandy nebo tou bolestí?"

„Myslím, že asi spíš bolestí. Vyměnil bych pravou ruku za trochu morfia."

„Možná se Jaredovi podaří vykonat další zázrak," podotkl Ian.

„Možná," povzdechl si Doktor.

Nepřítomně jsem dál čistila Walterovu sinalou tvář, teď jsem poslouchala pozorněji, ale o Jaredovi už nic neřekli.

Není tady, zašeptala Melanie.

Hledá pomoc pro Waltera, souhlasila jsem.

Sám, dodala.

Pomyslela jsem to, kdy jsem ho naposled viděla – polibek, uvěření… *Asi chtěl být chvíli sám.*

Doufám, že tam venku není proto, aby sám sebe znovu přesvědčil, že jsi velmi talentovaná herečka/Hledačka…

To je samozřejmě možné.

Melanie si tiše povzdechla.

Ian a Doktor si tiše povídali o nedůležitých věcech, většinou Ian vyprávěl Doktorovi, co se zrovna dělo v jeskyních.

„Co se stalo s Wandinou tváří?" Doktor sice šeptal, ale já jsem ho snadno zaslechla.

„Pořád to samý," odpověděl Ian napjatým hlasem.

Doktor udělal posmutnělý zvuk a potom mlaskl jazykem.

Ian mu řekl také něco o dnešní rozpačité hodině, o Geoffreyho otázkách.

„Hodilo by se, kdyby se Melanie zmocnil Léčitel," uvažoval Doktor nahlas.

Trhla jsem sebou, ale oni stáli za mnou a pravděpodobně si toho ani nevšimli.

„Máme štěstí, že to byla Wanda," zamumlal Ian na mou obranu. „Nikdo jiný –"

„Já vím," přerušil ho Doktor, dobrosrdečný jako vždycky. „Asi jsem to měl říct tak, že je škoda, že se Wanda trochu víc nezajímala o medicínu."

„Je mi to líto," zamumlala jsem. *Byla* jsem neopatrná, když jsem využívala všechny ty výhody dobrého zdraví, aniž by mě zajímalo, jak to funguje.

Mého ramene se dotkla něčí ruka. „nemáš se za co omlouvat," řekl Ian.

Jamie byl velmi tichý. Ohlédla jsem se a uviděla, že je stočený na lůžku, kde před chvílí spal Doktor.

„Je pozdě," poznamenal Doktor. „Walter dneska nikam nepůjde. Měli byste se jít vyspat."

„Vrátíme se," slíbil Ian. „Dej nám vědět, co můžeme přinést, pro vás oba."

Položila jsem Walterovu ruku a opatrně ji pohladila. Jeho oči se prudce otevřely a zaostřily se s větším vědomím, než předtím.

„Odcházíš?" zasupěl. „Musíš už jít?"

Znovu jsem ho rychle vzala za ruku. „Ne, nemusím jít."

Usmál se a znovu zavřel oči. Jeho prsty se slabě sevřely kolem mých.

Ian si povzdechl.

„Můžeš jít," řekla jsem mu. „Mně to nevadí. Vezmi Jamieho do postele."

Ian se rozhlédl po místnosti. „Vydrž vteřinu," řekl a popadl nejbližší lůžku. Nebylo těžké – lehce ho zvedl s posunul vedle Walterova. Co nejvíc jsem natáhla ruku, snažila jsem se přitom nestrčit do Waltera, aby pod ní mohl Ian protáhnout matraci. Potom stejně lehce zvedl mě a položil mě na ni. Tiše jsem zalapala po dechu, překvapená, jak uvolněně se mě Ian dotýkal – jako kdybych byla člověk.

Ian trhl hlavou k mé ruce sevřené ve Walterově. „Myslíš, že takhle budeš moct spát?"

„Ano, jsem si tím jistá."

„Tak dobrou." Usmál se na mě, otočil se a zvedl Jamieho. „Jdeme, hochu," zamumlal a nesl chlapce, aniž by na to vynaložil nějak velkou sílu. Jeho tiché kroky se ztrácely v tunelu, až už jsem nebyla schopná je zaslechnout.

Doktor zívl a šel si sednout za svůj stůl, který si postavil ze dřevěných bedýnek a hliníkových dveří, a vzal si s sebou lampu. Waltrova tvář byla ve tmě, takže jsem na ni neviděla, a z toho jsem byla nervózní. Nechala jsem se utěšovat jeho prsty, stále sevřenými kolem mých.

Doktor se začal probírat nějakými papíry a pro sám pro sebe si skoro neslyšitelně něco mumlal. Při tom jemném šustění jsem usnula.

Walter mě ráno poznal.

Neprobudil se, dokud se tam neukázal Ian, aby mě odvedl zpátky; dneska jsme měli z kukuřičného pole odklidit staré klasy. Slíbila jsem Doktorovi, že mu přinesu snídani, než půjdu pracovat. Poslední, co jsem udělala, bylo, že jsem si opatrně uvolnila zdřevěnělé prsty z Walterova sevření.

Jeho oči se otevřely. „Wando," zašeptal.

„Waltere?" Nebyla jsem si jistá, jak dlouho bude vědět, že jsem to já, nebo jestli si vzpomene na včerejšek. Jeho ruka

sevřela vzduch, a tak jsem mu podala svou levou, tu, která ještě neodumřela.

„Přišla ses na mě podívat. To je hezké. Vím… když jsou ostatní zpátky… musí být těžké… pro tebe… Tvůj obličej…"

Vypadalo to, že má problémy přinutit své rty, aby zformovaly slova, a jeho oči se střídavě zaostřovaly a rozostřovaly. Bylo mu tak podobné, že jeho první slova byla plná starostí.

„Všechno je v pořídku, Waltere. Jak se cítíš?"

„Ach –" povzdechl si tiše. „Ne tak… Doktore?"

„Jsem tady," zamumlal Doktor, stál blízko za mnou.

„Máš ještě?" zalapal po dechu.

„Samozřejmě."

Doktor byl už připravený. Přidržel hrdlo tlustostěnné lahve u Walterových povadlých rtů a opatrně nechal do jeho pusy stékat tmavě hnědou tekutinu. Trochu vyteklo a steklo na jeho polštář. Její zápach mě pálil do nosu.

„Lepší?" zeptal se Doktor po dlouhém, pomalém pití.

Walter zakašlal. Neznělo to jako souhlas. Jeho oči se zavřely.

„Ještě?" zeptal se Doktor.

Walter se ušklíbl a potom zasténal.

Doktor polohlasně zaklel. „Kde je Jared?" zamumlal.

Při zvuku toho jména jsem ztuhla. Melanie se pohnula, ale hned zase zmizela.

Walterova tvář sklesla. Jeho hlava spadla.

„Waltere?" zašeptala jsem.

„Bolest je moc silná, aby zůstal při vědomí. Nech ho být," řekl Doktor.

Cítila jsem v krku knedlík. „Co můžu dělat?"

Doktorův hlas byl skleslý. „Asi to, co já. Což je nic. Jsem zbytečný."

„Nebuď takový, Doktore," slyšela jsem Iana mumlat. „Tohle není tvoje chyba. Svět už nefunguje tak jako dřív. Nikdo od tebe víc nečeká."

V duchu jsem nahrbila ramena. Ne, jejich svět už nefungoval jako dřív.

Na ruku mi poklepal něčí prst. „Jdeme," zašeptal Ian.

Přikývla jsem a začala jsem si znovu uvolňovat ruku.

Walterovy nevidoucí oči se otevřely. „Gladdie? Jsi tady?" žadonil.

„Ehm… Jsem tady," řekla jsem nejistě a nechala jeho prsty, aby znovu sevřely ty mé.

Ian pokrčil rameny. „Přinesu vám oběma něco k jídlu," zašeptal a odešel.

S obavami jsem čekala, až se vrátí, Walterův mylný úsudek mě znervózňoval. Walter pořád opakoval Gladysino jméno, ale nevypadal, že by ode mě něco potřeboval, za což jsem byla vděčná. Po nějaké době, mohlo to být tak půl hodiny, jsem napjala uši a čekala, až v tunelu uslyším Ianovy kroky, a přemýšlela jsem, co mu mohlo trvat tak dlouho.

Doktor stál celou dobu u svého stolu a s pokleslými rameny zíral do prázdna. Bylo lehké vidět, jak zbytečný se cítil.

A potom jsem něco uslyšela, ale nebyly to kroky.

„Co to je?" zeptala jsem se šeptem Doktora; Walter byl zase zticha, možná v bezvědomí. Nechtěla jsem ho rušit.

Doktor se otočil na mě a současně naklonil hlavu na stranu a poslouchal.

Bylo to zvláštní drnkání, rychlé, slabé bouchání. Připadalo mi, že bylo chvíli hlasitější, ale potom to vypadalo, že se znovu ztišilo.

„To je divné," řekl Doktor. „Zní to skoro jako…" Odmlčel se a čelo se mu nakrčilo soustředěním, jak se ten povědomý zvuk ztrácel.

Napjatě jsme poslouchali, takže jsme ty kroky uslyšeli, ještě když byly daleko. Neodpovídaly tomu, co jsem čekala, nebyl to vyrovnaný rytmus Ianova návratu. Běžel – ne, pádil.

Doktor na zvuk problému reagoval ihned. Rychle vyběhl, aby se s Ianem setkal. Také jsem si přála, abych mohla vidět, co bylo špatně, ale nechtěla jsem Waltera rozrušovat tím, že

bych se znovu snažila vyprostit ruku z jeho sevření. Místo toho jsem poslouchala.

„Brandte?" slyšela jsem Doktorův překvapený hlas.

„Kde to je? *Kde to je?*" dožadoval se bez dechu druhý muž. Běžící kroky přestaly jenom na chvíli a potom se znovu rozběhly, ale ne tak rychle.

„O čem to mluvíš?" zeptal se Doktor.

„Ten parazit!" zasyčel Brandt netrpělivě a úzkostlivě, když se přiřítil klenutým vchodem.

Brandt nebyl velký jako Kyle nebo Ian; byl asi jenom o pár centimetrů vyšší než já, ale byl silný a pevný jako nosorožec. Jeho oči přelétly místnost; jeho pronikavý pohled se na pár vteřin zastavil na mně, potom se podíval na nevnímajícího Waltera a pokračoval dál, jenom aby se jeho oči znovu zastavily na mně.

Doktor ho dohonil a chytil ho svými dlouhými prsty za rameno přesně ve chvíli, kdy udělal první krok směrem ke mně.

„Co to děláš?" zeptal se Doktor a jeho hlas se blížil vrčení víc, než jsem kdy slyšela.

Než stihl Brandt odpovědět, vrátil se ten zvláštní zvuk, z tichého se stal obrovský rachot, a potom znovu ztichl tak najednou, až jsme všichni ztuhli. Bouchání následovalo jedno za druhým a ve vzduchu jsem cítila jeho vibrace, když bylo nejhlasitější.

„Je to – je to vrtulník?" zeptal se Doktor šeptem.

„Ano," odpověděl Brandt, také šeptem. „Je to ta Hledačka – ta samá, cop předtím, ta, co *to* hledala." Trhl bradou směrem ke mně.

Najednou mi vyschlo v krku – dech, který jím procházel, byl najednou slabý, mělký, nestačil. Byla jsem omámená.

Ne. Ne teď, prosím.

Co má za problém? zavrčela Melanie v mé hlavě. *Proč nás nemůže nechat na pokoji?*

Nemůžeme ji nechat, aby jim ublížila!

Ale jak ji zastavíme?

Nevím. Je to všechno moje chyba!

Moje taky, Wando. Naše.

„Jsi si jistý?" zeptal se Doktor.

„Kyle na ni měl jasný výhled, když se chvíli vznášela na místě. Ta samá, co viděl předtím."

„Hledá *tady*?" Doktorův hlas byl najednou zděšený. Napůl se otočil, oči mu zalétly k východu. „Kde je Sharon?"

Brandt zavrtěl hlavou. „Jenom přelétá. Začne u Picacha a pokračuje v náhodných paprscích. Nevypadá to, že by se soustředila na něco konkrétního. Párkrát zakroužila nad místem, kde jsme nechali auto."

„Sharon?" zeptal se znovu Doktor.

„Je s dětmi a s Lucinou. Jsou v pořádku. Kluci balí věci, pro případ, že bychom dneska museli zmizet, ale Jeb říká, že to není pravděpodobné."

Doktor vydechl a přešel ke svému stolu. Opřel se o něj a vypadal, jako kdyby právě doběhl dlouhý závod. „Takže nic nového," zamumlal.

„Ne. Jenom budeme muset pár dní dávat pozor," ujistil ho Brandt. Jeho oči se znovu rozlétly po místnosti a každých pár vteřin se zastavily na mně. „Nemáš tu lano?" zeptal se. Nadzvedl roh prostěradla na jednom prázdném lůžku a prozkoumal ho.

„Lano?" zopakoval Doktor nepřítomně.

„Na toho parazita. Kyle mě sem poslal, abych ho zajistil."

Mé svaly se mimoděk stáhly; stiskla jsem Walterovu ruku moc pevně a on zakňučel. Snažila jsem se uvolnit a nespouštěla pohled z Brandtovy tváře. Vyčkávavě se díval na Doktora.

„Jsi tady, abys Wandu *zajistil*?" zeptals e Doktor, jeho hlas znovu ztvrdl. „A proč si myslíš, že je to nutné?"

„No tak, Doktore. Nebuď hlupák. Máš tu hodně větracích děr a taky dost lesklýho kovu." Brandt pokynul ke kartotéce u zadní stěny. „Půl minuty nebudeš dávat pozor a už bude dávat tý Hledačce signál."

Šokovaně jsem se nadechla; v tiché místnosti to hlasitě vyniklo.

„Vidíš?" řekl Brandt. „Uhodl jsem jeho plán."

Sama jsem se chtěla zahrabat do písku, abych unikla ostrému, neúprosnému zraku své Hledačky, a on si přesto myslel, že ji sem chci zavést. Přivést ji sem, aby zabila Jamieho, Jareda, Jeba, Iana… Chtělo se mi zvracet.

„Můžeš jít, Brandte," řekl Doktor ledově. „Dám na Wandu pozor."

Brandt nadzvihl jedno obočí. „Co se to s vámi stalo? Tobě, Ianovi, Trudy a zbytku? Jako kdybyste byli zhypnotizovaní. Kdybyste neměli dobré oči, přemýšlel bych…"

„Jdi a přemýšlej si, jak chceš, Brandte. Ale když to budeš dělat, vypadni odsud."

Brandt zavrtěl hlavou. „Mám práci."

Doktor vyrazil směrem k Brandtovi a zastavil se, když byl mezi ním a mnou. Založil si ruce na prsou.

„Jí se nedotkneš."

V dálce znělo vrčení vrtulníku. Nehýbali jsme se, ani jsme nedýchali, dokud neutichlo.

Brandt zavrtěl hlavou, když bylo zase ticho. Nepromluvil; jenom došel ke stolu a zvedl Doktorovu kovovou židli. Donesl ji ke zdi, kde byla kartotéka, praštil s ní na zem a tvrdě si sedl, přičemž se židle posunula a zaskřípěla o kámen. Naklonil se dopředu, dal si ruce na kolena a upřeně mě pozoroval. Sup čekající až se umírající zajíc přestane hýbat.

Doktorova čelist ztuhla a přitom trochu křupla.

„Gladys," zamumlal Walter a probral se ze svého omámeného spánku. „Jsi tady."

Byla jsem moc nervózní promluvit, když tu byl Brandt, a tak jsem ho jenom pohladila po ruce. Jeho zamlžené oči hledaly mou tvář, viděly rysy, které tam nebyly.

„Bolí to, Gladdie. Moc to bolí."

„Já vím," zašeptala jsem. „Doktore?"

Už tam byl, brandy v ruce. „Otevři, Waltere."

Zvuk vrtulníku tiše brumlal, daleko, ale pořád moc blízko. Doktor sebou trhl a na mou ruku ukáplo pár kapek brandy.

*

Byl to hrozný den. Nejhorší z těch, které jsem na téhle planetě strávila, dokonce i horší než můj první den v jeskyních a i než ten poslední v horké, suché poušti, pár hodin do smrti.

Vrtulník kroužil a kroužil. Někdy uběhlo víc než hodina a já jsem si myslela, že už je po všem. Potom se ten zvuk vrátil a já jsem v hlavě viděla Hledaččinu neústupnou tvář, její vykulené oči zkoumající bezvýraznou poušť a hledající jakoukoliv známku lidí. Snažila jsem se ji vůlí přinutit, aby zmizela, soustředila jsem se na své vzpomínky na prázdnou, bezbarvou poušť, jako kdybych nějak mohla zajistit, že neuvidí nic jiného, jako kdybych ji dokázala přinutit odejít.

Brandt ze mě nikdy nespustil svůj podezřívavý pohled. Stále jsem ho cítila, i když jsem se na něj zřídka dívala. Když se Ian vrátil se snídaní i s obědem, trochu se to zlepšilo. Pořád byl špinavý, jak balil všechny věci pro evakuaci – ať už to znamenalo cokoliv. Měli kam jít? Ian se mračil tak, že vypadal jako Kyle, když mu Brandt krátkými větami vysvětloval, proč tu byl. Ian vedle mě přitáhl další prázdné lůžko, takže mohl sedět mezi mnou a Brandtem a blokoval mu výhled.

Vrtulník, Brandtův nedůvěřivý pohled, to ještě nebylo tak špatné. Během normálního dne – jestli tady vůbec ještě něco takového bylo – by mi to připadalo mučivé. Dnes, dnes to neznamenalo nic.

V poledne dal Doktor Walterovi poslední brandy. Připadalo mi, že to bylo jenom o pár minut později, když se Walter začal svíjet, sténat a lapat po dechu. Jeho prsty drtily a dřely ty mé, ale když jsem se odtáhla, změnilo se jeho sténání v pronikavý nářek. Jednou jsem odtamtud musela odejít, abych si došla na záchod; Brandt šel za mnou, pročež Ian cítil potřebu mě také následovat. Když jsme se vrátili – skoro celou cestu jsme běželi – Walterův křik už vůbec nezněl

lidsky. Doktorova tvář zkřivená zrcadlící se bolestí. Walter se po chvíli uklidnil, když jsem k němu mluvila, myslel si, že je jeho žena blízko. Byla to snadná lež, milá. Brandt vydával podrážděné zvuky, ale já jsem věděla, že nemá pravdu, když je naštvaný. Nic nemělo smysl, kromě Walterovy bolesti.

Fňukání a sviíjení ale pokračovalo a Brandt na druhé straně místnosti přecházel ze strany na stranu, snažil se od toho zvuku být co nejdál.

Jamie mě přišel hledat, když se jasné světlo začalo měnit na tlumenější, oranžové, a přinesl dost jídla pro čtyři. Nenechala jsem ho tam zůstat, přinutila jsem Iana, aby ho vzal do kuchyně, aby se najedl, přinutila jsem Iana, aby mi slíbil, že na něho bude celou noc dávat pozor, aby se sem neproplížil. Walter nemohl nekřičet, když si při tom, jak se kroutil, nepohnul zlomenou nohou, a zvuk jeho výkřiku byl téměř nesnesitelný. Jamie by neměl mít tuhle noc vpálenou do vzpomínek tak, jak to určitě bude v Doktorově a v mém případě. A možná i v Brandtově, přestože dělal, co mohl, aby ho dokázal ignorovat, zacpával si uši a falešně si prozpěvoval.

Doktor se nesnažil distancovat od Walterova trápení; místo toho trpěl s ním. Walterovy výkřiky se mu zařezávaly do tváře, jako kdyby to byly drápy.

Bylo zvláštní vidět u člověka tak hluboký soucit, zvlášť u Doktora. Nedokázala jsem se na něj už dívat stejně, po tom, co jsem ho viděla prožívat Walterovu bolest. Jeho soucit byl tak velký, že to vypadalo, jako kdyby spolu s ním vnitřně krvácel. Jak jsem ho pozorovala, přestalo být možné uvěřit, že byl Doktor krutá bytost; ten muž by prostě nedokázal nikoho mučit. Snažila jsem se vzpomenout si, co kdo řekl, abych došla k takovému závěru – obvinil ho někdo přímo? To si nemyslím. Musela jsem to ve své hrůze jenom špatně pochopit.

Pochybuji, že bych ještě někdy po tomhle hrůzném dni dokázala Doktorovi nevěřit. Ale vždycky budu jeho nemocnici považovat za hrozné místo.

Když zmizely poslední stopy dne, zmizel i vrtulník. Seděli jsme ve tmě a neodvážili se ani rozsvítit naše tlumené modré světlo. Trvalo pár hodin, než jsme uvěřili, že hon skončil. Brandt to přijal jako první; už měl také dost toho být v nemocnici.

„Dává smysl, že to vzdala," zamumlal a zamířil k východu. „V noci nic neuvidí. Jenom si s sebou vezmu to světlo, Doktore, aby Jebů parazití mazlíček nemohl nic zkusit, a půjdu."

Doktor neodpověděl, dokonce se na odcházejícího mrzutého muže ani nepodíval.

„Ať t přestane, Gladdie, ať to přestane!" prosil mě Wlater. Usušila jsem pot z jeho tváře, zatímco on drtil mou ruku.

Připadalo mi, že čas zpomalil a nakonec se i zastavil; černá noc mi připadala nekonečná. Walterovy křiky byly čím dál tím častější, čím dál tím mučivější.

Melanie byla daleko, věděla, že by nemohla dělat nic užitečného. Také bych se schovala, kdyby mě Walter nepotřeboval. Byla jsem ve své hlavě sama – přesně, jak jsem kdysi chtěla. Cítila jsem se ztracená.

Konečně k nám skrz díry ve stropě začalo dopadat tlumené, šedivé světlo. Vznášela jsem se na hranici spánku, ale Walterovy výkřiky a sténání mě držely vzhůru. Za sebou jsem slyšela Doktorovo chrápání. Byla jsem ráda, že tomu mohl na malou chvilku uniknout.

Neslyšela jsem Jareda, když přišel. Mumlala jsem slabá ujištění, sotva smysluplná, snažila jsem se waltera uklidnit.

„Jsem tady, jsem tady," mumlala jsem, když naříkal a volal svou ženu. „Pššt, je to dobré." Ta slova nic neznamenala. Ale bylo to něco, co jsem mohla říct, a mě připadalo, že můj hlas klidnil jeho nejhorší nářky.

Nevím, jak dlouho mě Jared pozoroval, než jsem si ho všimla. Ale muselo to být dlouho. Byla jsem si jistá, že jeho první reakcí bude vztek, ale když jsem ho slyšela promluvit, byl jeho hlas klidný.

„Doktore," řekl a slyšela jsem, jak se lůžko za mnou zachvělo. „Doktore, probuď se."

Prudce jsem si uvolnila ruku a dezorientovaně se otočila za tváří, která patřila k tomu nezaměnitelnému hlasu.

Jeho oči byly na mě, když třásl spícím mužem za rameno. Bylo nemožné rozeznat v tlumeném světle jejich výraz. Na jeho tváři nebyl vůbec žádný výraz.

Melanie se prudce probudila. Probírala se jeho výrazem, snažila se přečíst myšlenky schované za jeho maskou.

„Gladdie! Neodcházej! Ne!" Doktor se při Walterově zaječení prudce posadil a skoro tak převrhl své lůžko.

Otočila jsem se zpátky k Walterovi a chytila ho svou bolavou rukou za jeho pátrající prsty.

„Pššt, pššt! Waltere, jsem tady. Neodcházím. Neodejdu, slibuju."

Utišil se a zakňučel jako malé dítě. Položila jsem mu na čelo vlhký hadr; jeho vzlyk se změnil ba povzdech.

„Co to má znamenat?" zamumlal Jared stojící za mnou.

„Je ten nejlepší lék proti bolesti, který jsem byl schopný najít," řekl vyčerpaně Doktor.

„No, já jsem našel něco lepšího než je ochočený Hledač."

Můj žaludek se zkroutil a Melanie v mé hlavě zasyčela. *Tak hloupě, slepě tvrdohlavý!* vrčela. *Neuvěřil by ti, ani kdybys mu řekla, že slunce zapadá na západě.*

Ale Doktora to nezajímalo. „Tys něco našel!"

„Morfium – není ho moc. Dostal bych se sem dřív, kdyby mě tam nezdržela ta Hledačka."

Doktor se hned pustil do práce. Slyšela jsem, jak se probírá něčím papírovým a potom nadšeně zajásal. „Jarede, jsi zázračný muž!"

„Doktore, vteřinu…"

Ale Doktor už byl u mě, jeho vyčerpaná tvář rozsvícená očekáváním. Jeho ruce byly zaměstnané prací s malou injekční stříkačkou. Vrazil tenkou jehlu do ohybu pod Walterovým loktem, do té ruky, které se mě držela. Otočila

jsem hlavu stranou. Připadalo mi to nesmírně agresivní, bodat něčím takovým do jeho kůže.

Ale nedokázala jsem nic namítat proti výsledkům. Během půl minuty se Walterovo tělo uvolnilo, stala se z něho malá, slabá hromádka masa ležící na tenké matraci. Jeho dech se z rychlého a naléhavého změnil na tichý a vyrovnaný. Jeho ruka se uvolnila a pustila mou.

Masírovala jsem si ji svou druhou rukou a snažila se dostat krev zpátky do konečků prstů. Její tok následovalo lehké brnění.

„Ehm, Doktore, pro tohle tam opravdu není dost," zamumlal Jared.

Vzhlédla jsem z Waltrovy konečně klidné tváře. Jared ke mně byl otočený zády, ale viděla jsem překvapení v Doktorově tváři.

„Dost na co? Nebudu ho přece schovávat do soudného dne, Jarede. Jsem si jistý, že si až moc brzo budeme přát, abychom ho zase měli, ale nenechám Waltera křičet bolestí, když mám možnost mu pomoct!"

„Tak jsem to nemyslel," řekl Jared. Mluvil tak, jako vždycky, když o něčem dlouho a hodně přemýšlel. Pomalu a vyrovnaně, tak jako Walter dýchal.

Doktor se zmateně zamračil.

„Je ho dost, abychom zastavili jeho bolest a tři, možná na čtyři dny, ale to je všechno," řekl Jared. „Když mu ho budeš dávat po dávkách."

Nerozuměla jsem, co to Jared říkal, ale Doktor ano.

„Ach," povzdechl si. Otočil se, znovu se podíval na Waltera a já jsem viděla, jak z jeho očí vyrazily čerstvé slzy. Otevřel pusu, aby promluvil, ale nic z ní nevyšlo.

Chtěla jsem vědět, o čem to mluví, ale Jaredova přítomnost mě umlčela, vrátila zpátky opatrnost, kterou jsem teď už jen zřídka považovala za nutnou.

„nemůžeš ho zachránit. Jenom mu můžeš zmírnit bolest, Doktore."

„Já vím," řekl Doktor. Jeho hlas se zlomil, jako kdyby potlačoval vzlyk. „Máš pravdu."

Co se děje? zeptala jsem se. Dokud tu Melanie bude, může mi také být trochu užitečná.

Chtějí Waltera zabít, řekla mi věcně. *Mají dost morfia, aby ho předávkovali.*

Moje zalapání po dechu bylo v tiché místnosti hlasité. Nevzhlédla jsem, abych se podívala, jak na to ti dva zdraví muži zareagují. V očích se mi objevily mé vlastní slzy, když jsem se naklonila nad Walterovým polštářem.

Ne, pomyslela jsem si, *ne. Ještě ne. Ne.*

Byla bys radši, kdyby umřel v bolestech?

Já jenom… nedokážu snést ten… konec. Je tak úplný. Nikdy už svého přítele neuvidím.

Kolik svých přátel ses vrátila navštívit, Tulačko?

Nikdy jsem neměla takovéhle přátele.

Mí přátelé na jiných planetách mi všichni splývali; duše si byly tak podobné, někdy dokonce tak zaměnitelné. Walter byl zřetelně Walter. Až odejde, nebude tu nikdo, kdo by zaplnil jeho místo.

Houpala jsem Walterovu hlavu ve svých a nechala své slzy padat na jeho kůži. Snažila jsem se svůj pláč potlačit, ale stejně se dostal na povrch, spíš jako nářek než jako pláč.

Já vím. Další poprvé, zašeptala Melanie a v jejím tónu byl soucit. Soucit se mnou – to bylo také poprvé.

„Wando?" zeptal se Doktor.

Zavrtěla jsem hlavou, neschopná odpovědět.

„Myslím, že jsi tu moc dlouho," řekl a cítila jsem na svém rameni jeho dlaň, lehkou a teplou. „Měla by sis dát pauzu."

Znovu jsem zavrtěla hlavou a dál tiše naříkala.

„Jsi vyčerpaná," řekl. „Jdi se umýt, protáhni si nohy. Něco sněz."

Vzhlédla jsem k němu. „Bude tu Walter, až se vrátím?" zamumlala jsem skrz slzy.

Jeho oči se úzkostlivě zúžily. „Chceš to?"

„Chtěla bych dostat šanci se s ním rozloučit. Je to můj přítel.”

Poklepal mi na ruku. „Já vím, Wando, já vím. Můj taky. Nespěchám. Jdi na vzduch a potom se vrať. Walter teď bude chvíli spát.”

Prohlížela jsem si jeho vyčerpanou tvář a uvěřila upřímnosti v ní.

Přikývla jsem a opatrně položila Walterovu hlavu zpátky na polštář. Možná, že když se odsud na chvíli dostanu, najdu způsob, jak to zvládnout. Nebyla jsem si jistá, jak – neměla jsem žádné zkušenosti s dáváním opravdových sbohem.

Protože jsem do něho byla zamilovaná, nezáleželo na tom, že nechtěně, musela jsem se na Jareda podívat, než jsem odešla. Mel také chtěla, ale přála si, aby mě z toho nějakým způsobem mohla vynechat.

Upřeně mě pozoroval. Měla jsem pocit, že dlouho. Jeho tvář byla pečlivě poskládaná, ale znovu tam bylo překvapení a podezření. Unavovalo mě to. Jaký by teď mělo smysl udržovat nějakou šarádu, i kdybych byla talentovaný lhář? Walter už se za mě nikdy nepostaví.

Dlouho jsem se dívala Jaredovi do očí a potom se otočila a pospíchala černočerným tunelem, který byl jasnější než jeho výraz.

32.kapitola – Přepadená (Ambushed)

Jeskyně byly tiché; slunce ještě nevyšlo. Na velkém náměstí byla zrcadla bledě šedá, jak přicházel úsvit.

Mých pár kusů oblečení bylo stále v Jamieho a Jaredově pokoji. Vplížila jsem se dovnitř, ráda, že jsem věděla, kde je Jared.

Jamie hluboce spal, stočený do malého klubíčka v rohu matrace. Většinou takhle nespal, ale v tu chvíli k tomu měl velmi dobrý důvod. Ian byl roztažený přes celý zbytek matrace, jeho nohy a ruce visely přes kraje, na každé ze čtyř stran jedna končetina.

Z nějakého důvodu mě popadla hysterie. Musela jsem si dát pěst do pusy, abych potlačila výbuch smíchu, když jsem rychle popadla své staré tričko a kraťasy. Pospíchala jsem chodbou a stále potlačovala smích.

Jsi blázen, řekla mi Melanie. *Potřebuješ se vyspat.*

Vyspím se později. Až… Nedokázala jsem tu myšlenku dokončit. Najednou jsem byla zase vážná a všechno ztichlo.

Pořád jsem pospíchala ke koupelně. Věřila jsem Doktorovi, ale… Možná změní názor. Možná se s ním Jared bude hádat. Nemohlo mi to trvat celý den.

Zdálo se mi, že jsem za sebou něco slyšela, když jsem došla do chobotnicového větvení chodeb, kde se setkávaly všechny obydlené tunely. Ohlédla jsem se, ale nikoho jsem neviděla. Lidé se začínali probouzet. Brzy bude čas na snídani a začne další pracovní den. Pokud už jsou hotoví s těmi starými klasy, bude se na východním poli muset rozkopat hlína. Možná budu mít čas jim pomoct… později…

Šla jsem známou cestou k jeskyni se řekami, mysl soustředěnou na tisíce jiných míst. Nedokázala jsem se soustředit na nic konkrétního. Pokaždé, když jsem zkusila myslet jenom na jednu věc – Walter, Jared, snídaně, úkoly, koupel – během pár vteřin se mi v hlavě objevila nějaká jiná. Melanie měla pravdu; potřebovala jsem se vyspat. Ona byla stejně zmatená. Její myšlenky se točily kolem Jareda, ale ani ona z nich nedokázala dostat nic smysluplného.

Už jsem si na koupelnu zvykla. Naprostá tma, která tam panovala, už mi nevadila. Tolik míst tu bylo tmavých. Polovina mého dne byla vždycky strávená ve tmě. A už jsem tu tolikrát byla. Pod vodní hladinou se nikdy nic neschovávalo, nečekalo to, aby mě to stáhlo dolů.

Věděla jsem, že nemám čas se dlouho máčet. Ostatní budou brzy vzhůru a někteří z nich rádi začínali den umytí. Pustila jsem se do práce, nejdřív jsem umyla sebe a potom jsem se přesunula k oblečení. Divoce jsem drhla své tričko a přála si, abych z něho mohla smýt vzpomínky na poslední dvě noci.

Když jsem byla hotová, obě ruce mě pálily, uschlá kůže na mých kloubech bolela nejvíc. Opláchla jsem si je, ale nepocítila jsem žádný znatelný rozdíl. Povzdechl a jsem si a vylezla, abych se oblékla.

Nechala jsem své oblečení na uvolněných kamenech u vzdálenějšího konce. Jeden z nich jsem náhodou nakopla, hlasitě se kutálel na druhou stranu, narážel do zdi a se šplouchnutím přistál v jezírku. Při tom zvuku jsem nadskočila, přestože nebyl tak hlasitý, jako burácení horkého pramene ve vnější jeskyni.

Zrovna jsem si obouvala své ošumělé tenisky, když přišel někdo další.

„Ťuk, ťuk," ozval se z temného vchodu známý hlas.

„Dobré ráno, Iane," řekla jsem. „Už jsem hotová. Spal jsi dobře?"

„Ian ještě spí," odpověděl Ianův hlas. „Ale jsem si jistý, že nebude spát napořád, takže bychom s tímhle měli pohnout."

Celé mé tělo v tu chvíli jakoby zamrzlo. Nemohla jsem se pohnout. Nemohla jsem dýchat.

Předtím jsem si toho všimla, ale během dlouhých týdnů Kylovy nepřítomnosti jsem na to zapomněla; nejenom, že si Ian a jeho bratr byli velmi podobní, ale – když Kyle mluvil normálním hlasem, což se stávalo dost zřídka – měli úplně stejný hlas.

Nebyl tu vzduch. Byla jsem uvězněná v téhle černé díře a u dveří stál Kyle. Nebylo kudy ven.

Buď tiše! vypískla Melanie v mé hlavě.

To jsem mohla. Neměla jsem dost vzduchu, abych mohla vykřiknout.

Poslouchej!

Dělala jsem, co říkala, snažila jsem se soustředit, navzdory strachu, který mi bodal v hlavě jako miliony úzkých ledových hrotů.

Neslyšela jsem nic. Čekal Kyle na odpověď? Plížil se tiše místností? Poslouchala jsem pozorněji, ale přes zvuky tekoucí řeky jsem nic neslyšela.

Rychle, popadni nějaký kámen! přikázala Melanie.

Viděla jsem sama sebe, jak vrážím do Kylovy hlavy ostrý kámen.

To nezvládnu!

Potom teda zemřeme! křičela na mě. *Já to zvládnu! Nech mě!*

Musí být jiný způsob, zasténala jsem, ale přinutila svá ztuhlá kolena, aby se ohnula. Mé ruce pátraly v temnotě a objevily velký, ostrý kámen a hrst oblázků.

Boj nebo útěk.

Zoufale jsem se pokusila Melanie uvolnit, pustit ji ven. Nedokázala jsem najít dveře – moje ruce byly pořád moje, marně sevřené kolem věcí, ze kterých bych nikdy nedokázala udělat zbraně.

Zvuk. Tiché šplouchnutí, jak někdo vlezl do pramene, který odváděl vodu z jezírka do místnosti s latrínou. Jenom pár metrů ode mě.

Dej mi moje ruce!

Nevím jak! Vezmi si je!

Začala jsem se plížit pryč, blíž ke zdi, směrem k východu. Melanie zápasila, snažila se najít cestu z mé hlavy, ale ani ona ze své strany nedokázala najít dveře.

Další zvuk. Ne u vzdáleného pramene. Dech, u východu. Ztuhla jsem na místě.

Kde je?

Já nevím!

Znovu jsem neslyšela nic než řeku. Byl Kyle sám? Čekal někdo u dveří, aby mě chytil, zatímco mě Kyle nažene? Jak byl Kyle teď blízko?

Cítila jsem, jak mi vstávají chloupky na rukách. Ve vzduchu něco bylo, jako kdybych dokázala cítit jeho tiché pohyby. Dveře. Napůl jsem se otočila a pomalu vykročila zpátky, odkud jsem přišla, od místa, kde jsem slyšela dech.

Nemohl čekat věčnost. To málo, co mi řekl, mi napovědělo, že pospíchá. Někdo mohl každou chvíli přijít. Ale výhody byly na jeho straně. Bylo míň lidí, kteří by se ho pokusili zastavit, než těch, kteří by si mysleli, že tohle je nejlepší. A z těch, kteří by se ho pokusili zastavit, by mělo jen velmi málo šanci na úspěch. Jenom Jeb by v tom se svou puškou mohl udělat nějaký rozdíl. Jared byl alespoň tak silný jako Kyle, ale Kyle byl víc motivovaný. Jared by s ním teď asi nebojoval.

Další zvuk. Byl to krok u dveří? Nebo jsem si to vymyslela? Jak dlouho trvala tahle mlčenlivá remíza? Nedokázala jsem odhadnout, kolik vteřin nebo minut to bylo.

Připrav se. Melanie věděla, že tenhle klid už brzy skončí. Chtěla, abych kámen ve své ruce chytila pevněji.

Ale nejdřív se pokusím o útěk. Nebudu zdatný bojovník, ani kdybych se k tomu dokázala přinutit. Kyle byl asi tak dvakrát těžší než já a měl mnohem delší ruce.

Zvedla jsem ruku plnou oblázků a napřáhla se směrem k černému vchodu k latrínám. Možná bych mu mohla vnuknout myšlenku, že se jdu schovat a doufat v záchranu. Hodila jsem hrst kamínků a ucouvla, když dopadly na kamennou stěnu.

Znovu jsem uslyšela dech u dveří, a potom zvuk lehkých kroků směrem k mé návnadě. Plížila jsem se podél zdi tak tiše, jak jen to šlo.

Co když jsou dva?

Já nevím.

Už jsem byla skoro u východu. Kdybych se dokázala dostat k tunelu, myslím, že bych mu utekla. Byla jsem lehčí a rychlá…

Slyšela jsem kroky, tentokrát velmi jasně, jak vkročil do pramene. Plížila jsem se rychleji.

Ticho narušilo hlasité šplouchnutí. Na kůži mi dopadla sprška vody a já jsem zalapala po dechu. Voda se rozprskla na zdi a udělala přitom hlasitý, šplouchavý zvuk.

Jde jezírkem! Utíkej!

Zaváhala jsem jenom o vteřinu déle. Mé lýtko a kotník sevřely velké prsty. Trhla jsem nohou. Zavrávorala jsem a díky setrvačnosti, se kterou jsem dopadla na zem, jsem z jeho prstů vyklouzla. Chytil mou botu. Skopla jsem ji a nechala mu ji v ruce.

Byla jsem na zemi, ale on také. Dalo mi to dost času, abych se škrábala dopředu, rozdírala jsem si kolena o hrubou podlahu.

Kyle zavrčel a chytil mě za patu. Ničeho se nemohl zachytit; znovu jsem mu vyklouzla. Vrhla jsem se dopředu, se stále skloněnou hlavou jsem se vytáhla na nohy, každou vteřinu jsem vzdorovala nebezpečí, že znovu spadnu, protože mé tělo se pohybovalo skoro rovnoběžně se zemí. Rovnováhu jsem udržovala čistě silou vůle.

Nikdo jiný tu nebyl. Nikdo mě u východu nechytal. Běžela jsem a v žilách jsem cítila naději a adrenalin. Plnou rychlostí jsem vrazila do jeskyně s řekami, jediná moje myšlenka byla doběhnout do tunelu. Slyšela jsem za sebou Kylův těžký dech, ale nebyl dost blízko. Každý můj krok byl silnější, každým krokem jsem se od něho vzdalovala.

Nohou mi projela ostrá bolest.

Přes hukot řeky jsem slyšela, jak na zem dopadly dva těžké kameny – ten, který jsem předtím svírala já, a ten, který po mně hodil, aby mě zastavil. Noha se pode mnou zkroutila tak, že jsem spadla na zem, a ve stejné vteřině on dopadl na mě.

Jeho váha praštila mou hlavou o tvrdý kámen a přišpendlila mě k zemi. Neměla jsem šanci.

Křič!

Vzduch ze mě vyšel jako ječení sirény, tak hlasitý, že nás všechny překvapil. Bylo to víc, než v co jsem doufala – určitě ho někdo uslyší. Prosím, ať ten někdo je Jeb. Prosím, ať má u sebe zbraň.

„Uhng!" nesouhlasil Kyle. Jeho dlaň byla dost velká, aby zakryla většinu mé tváře. Přitiskl ji k mé puse a utnul tak můj výkřik.

Potom se odkulil, což mě překvapilo tak, že jsem neměla čas vymyslet, jak toho využít. Vzal mě sebou a rychle nás oba kutálel, takže jsem byla hned pod ním, hned nad a zase pod ním. Byla jsem omámená a zmatená, hlava se mi pořád točila, ale všechno mi došlo, jakmile se moje tvář dotkla vody.

Když se mi do plic dostala voda, moje tělo zpanikařilo. Jeho škubání bylo silnější, než Kyle očekával. Okončetiny sebou trhaly a kroutily v různých směrech a můj krk vyklouzl z jeho sevření. Pokusil se mě lépe chytit a já jsem se na popud nějakého instinktu pohnula směrem k němu, než pryč, jak by očekával. Přitáhla jsem se k němu jenom asi o patnáct centimetrů, ale zvedla jsem tak bradu z vody, a také dost na to, abych byla schopná vykašlat nějakou vodu a nadechnout se.

Bojoval se mnou, ale já jsem se pod ním kroutila a smýkala tak, že jeho vlastní váha pracovala proti němu. Stále ještě jsem reagovala na vodu v mých plicích, byla jsem v křeči a nekontrolovatelně kašlala.

„Dost!" zavrčel.

Zvedl se ze mě a já jsem se pokusila odtáhnout pryč.

„Ale ne, to *ne*!" vyprskl mezi zuby.

Byl konec, a já jsem to věděla.

S mou poraněnou nohou bylo něco v nepořádku. Byla ochromená a já ji nedokázala přinutit, aby udělala, co jsem chtěla. Mohla jsem se po podlaze posunovat jenom pomocí

rukou a zdravé nohy. A i na to jsem moc kašlala. Až moc, abych mohla znovu vykřiknout.

Kyle mě popadl za zápěstí a trhnutím mě zvedl z podlahy. Pod váhou mého těla se mi podlomila zraněná noha a já jsem klesla na něho.

Chytil obě má zápěstí do jedné ruky a druhou mě chytil kolem pasu. Znovu mě zvedl z podlahy a přehodil si mě přes rameno, jako neohrabaný pytel mouky. Kroutila jsem se a moje zdravá noha kopala do prázdného prostoru.

„Tak to ukončíme."

Přeskočil úzký pramen a nesl mě k nejbližšímu ústí. Do tváře mi zavanula pára z horkého pramene.

Chtěl mě hodit do temné, horké díry a nechat vařící vodu, aby mě odnesla pryč.

„Ne, ne!" křičela jsem, ale můj hlas byl moc chraplavý na to, aby se někam donesl.

Zběsile jsem se kroutila. Koleno mi narazilo do jednoho křehkého kamenného sloupu a já jsem se za něj zahákla nohou a pokusila se vymanit z jeho sevření. Odtrhl mě od sloupu s netrpělivým zavrčením.

Ale alespoň uvolnil své ruce natolik, že mi to umožnilo udělat ještě jeden pohyb. Předtím to fungovalo, a tak jsem to zkusila znovu. Místo toho, abych se snažila uvolnit, jsem se otočila a obtočila mu nohy kolem pasu, zahákla jsem zdravý kotník za ten pochroumaný a snažila se ignorovat bolest, abych se mohla držet.

„Slez *ze* mě, ty –" Zápasil se mnou, aby se mě zbavil, a já jsem si škubnutím uvolnila jedno zápěstí. Objala jsem ho tou rukou kolem krku a chytla ho za vlasy. Pokud do té černé řeky půjdu já, tak on také.

Kyle zasyčel a přestal tahat za moje nohy na dost dlouho, aby mě mohl praštit do boku.

Zalapala jsem bolestí po dechu, ale zvládla ho chytit za vlasy i druhou rukou.

Chytil mě oběma rukama, takže jsme vypadali spíš, jako kdybychom se objímali, než jako kdybychom zápasili na život

a na smrt. Potom mě z obou stran chytil za pas a použil veškerou svou sílu, aby uvolnil mé sevření.

S mýma rukama šly ven i jeho vlasy, ale on jen zavrčel a zatlačil víc.

Slyšela jsem blízko vodu, připadalo mi, jako kdyby byla hned pode mnou. Pára stoupala kolem nás jako obrovský mrak a já jsem chvíli neviděla nic jiného než Kylovu tvář nenávistí zkroucenou do nestvůrné, nemilosrdné masky.

Cítila jsem, jak mi zraněná noha vypovídá poslušnost. Snažila jsem se k němu dostat blíž, ale jeho síla byla větší než mé zoufalství. Během chvíle bude volný a já spadnu do syčícího pramene a zmizím.

Jarede! Jamie! Ta myšlenka, ta agonie, patřila i Melanii i mně. Nikdy se nedozví, co se nám stalo. Ian. Jeb. Doktor. Walter. Žádná sbohem.

Kyle nečekaně vyskočil a dopadl s hlasitým bouchnutím. Prudký dopad měl ten efekt, kterého chtěl dosáhnout: moje nohy se uvolnily.

Ale než toho mohl využít, stalo se ještě něco.

Praskání bylo ohlušující. Připadalo mi, jako kdyby se na nás řítila celá jeskyně. Podlaha pod námi se třásla.

Kyle zalapal po dechu, uskočil, a mě – ruce stále v jeho vlasech – táhl s sebou. S dalším praskáním se začaly pod jeho nohama ulamovat kameny.

Naše společná váha prolomila křehký převis nad vodou. Jak Kyle vrávoravě couval, praskání ho následovalo. Bylo rychlejší než on.

Zpod jeho noh zmizel kus podlahy a on se zaduněním spadl. Moje váha ho zatlačila zpátky a jeho hlava tvrdě narazila do kamenného sloupu. Jeho ruce mě pustily a bezvládně se prověsily dolů.

Praskání se změnilo na vytrvalé skřípání. Cítila jsem, jak se podlaha pod Kylovým tělem chvěje.

Byla jsem na jeho hrudi. Naše nohy se komíhaly ve vzduchu a pára se nám na kůži srážela v miliony kapiček vody.

„Kyle?”

Žádná odpověď.

Bála jsem se vůbec se pohnout.

Musíš z něho slézt. Jste moc těžcí. Opatrně – použij ten sloup. Odtáhni se pryč od té díry.

Skučíc strachy jsem dělala, co mi Melanie řekla, bála jsem se myslet sama za sebe. Pustila jsem Kylovy vlasy a opatrně jsem šplhala po jeho těle a přitom používala sloup jako kotvu, abych se mohla vytáhnout nahoru. Připadal mi dost pevný, ale podlaha pod námi nebyla.

Vytáhla jsem se na podlahu za sloupem. Byla pevná, ale já jsem pospíchala pryč, dál k bezpečí tunelu.

Ozvalo se další prasknutí a já se ohlédla. Jedna z Kylových nohou se propadla dál a shodila kámen. Tentokrát jsem slyšela i šplouchnutí, jak dopadl do vody. Zem se pod Kylem otřásla.

Spadne, uvědomila jsem si.

To je dobře, zavrčela Melanie.

Ale…!

Když spadne, nemůže nás pak zabít, Wando. Když nespadne, udělá to.

Nemůžu jenom…

Ano, můžeš. Jdi pryč. Nechceš žít?

Chtěla jsem. Chtěl jsem žít.

Kyle mohl zmizet. A kdyby zmizel, byla tu šance, že by mi už nikdo znovu neublížil. Alespoň nikdo z lidí tady. Pořád musíme brát v úvahu mou Hledačku, ale třeba to někdy vzdá, a to bych potom mohla napořád zůstat s lidmi, které jsem milovala…

V noze mi pulzovala bolest a nahradila tak ochablost. Po rtech mi stékala teplá tekutina. Bezmyšlenkovitě jsem ji olízla a uvědomila si, že je to moje krev.

Jdi pryč, Tulačko. Já *chci žít. Také chci mít na výběr.*

Z místa, kde jsem stála, jsem cítila, jak se tam země chvěje. Další kus podlahy se šplouchnutím spadl do řeky. Kyle se posunul a sklouzl trochu dolů.

Nech ho být.

Melanie věděla líp než já, o čem mluví. Tohle byl její svět. Její pravidla.

Zírala jsem do tváře muže, který měl právě zemřít – muž, který mě chtěl zabít. Když byl v bezvědomí, nebyla už jeho tvář tváří rozčileného zvířete. Byla uvolněná, skoro mírumilovná.

Podobnost mezi ním a jeho bratrem byla zjevná.

Ne! protestovala Melanie.

Po kolenou jsem se doplazila zpátky k němu – pomalu, před každým pohybem jsem zkoušela, jestli je podlaha dost pevná. Bála jsem se jít dál za sloup, a tak jsem si z něj zase udělala kotvu a zahákla za něj zdravou nohu. Naklonila jsem se dopředu a provlékla ruce po Kylovými pažemi a spojila je na jeho prsou.

Táhla jsem tak silně, až jsem si skoro vytáhla ruce z kloubů, ale nepohnul se. Slyšela jsem, jak se podlaha sype, jako zvuk písku v přesýpacích hodinách.

Znovu jsem zatáhla, ale jediné, čeho jsem docílila, bylo, že se sypání zrychlilo. Jak jsem posunula jeho těžiště, začala se podlaha bořit rychleji.

Zrovna, když mě to napadlo, žbluňkl do vody velký kus kamene, a Kylova nejistá rovnováha byla narušená. Začal padat.

„*Ne!*" vykřikla jsem a z hrdla mi znovu vyrazila siréna. Přitiskla jsem se ke sloupu a povedlo se mi tam přitáhnout i Kyla. Pevně jsem ho objala kolem hrudi. Bolely mě ruce.

„Pomozte!" křičela jsem. „Slyšíte? Pomoc!"

33.kapitola – Pochybovaná (Doubted)

Další žbluňknutí. Kylova váha mučila mé ruce.

„Wando? Wando!"

„Pomoc! Kyle! Podlaha! Pomoc!"

Měla jsem hlavu přitisknutou ke sloupu, obrácenou obličejem k východu. Jak vycházelo slunce, bylo světlo nad námi jasnější. Zadržela jsem dech. Bolely mě ruce.

„Wando" Kde jsi?"

Ian přiběhl s puškou v ruce, držel ji nízko a připravenou. Na jeho tváři byla stejná vzteklá maska, kterou jsem předtím viděla na tváři jeho bratra.

„Pozor!" křičela jsem na něho. „Podlaha se propadá! Už ho moc dlouho neudržím!"

Asi dvě vteřiny mu trvalo, než pochopil, že to, co se dělo, bylo tak odlišné od toho, co očekával – Kyle, snažící se mě zabít. To, co se tu opravdu dělo, před pár vteřinami.

Odhodil zbraň na podlahu a rychlým krokem vyrazil ke mně.

„Dolů – rozlož váhu!"

Klesl na všechny čtyři a pospíchal ke mně, oči mu v záři zapadajícího slunce hořely.

„Nepouštěj," varoval.

Zasténala jsem bolestí.

Na chvíli se zastavil, aby zhodnotil situaci, a pak vklouzl za mě a přitlačil mě blíž ke kameni. Jeho ruce byly delší než moje. Dokonce i když jsem mu překážela, dokázal je dostat i kolem svého bratra.

„Raz, dva, tři," vydechl.

Přitáhl Kyla ke kameni, o hodně bezpečněji, než jsem ho držela já. Ten pohyb mi přitiskl tvář na sloup. Tu zraněnou stranu – už se nemohla pochroumat o moc víc.

„Posunu ho na stranu. Zvládneš se vyvlíknout?"

„Pokusím se."

Ujistila jsem se, že Ian Kyla držel a uvolnila své ruce, cítila jsem, jak mě ramena bolí úlevou. Potom jsem se vykroutila ze svého místa mezi Ianem a kamenem. Odplazila

jsem se kousek dál, připravená Iana zachytit, kdyby začal klouzat dolů.

Ian přetáhl svého nehybného bratra kolem jedné strany sloupu, táhl ho trhaně, kousek po kousku. Podlaha se zase o kousek propadla, ale sloup zůstal neporušený. Asi třicet centimetrů od sloupu se vytvořila další mělčina.

Ian se plazil zpátky, stejně jako já a táhl svého bratra za sebou krátkými, trhanými pohyby svalů a vůle. Během minuty jsme byly všichni tři u vchodu do tunelu, já a Ian jsme prudce oddychovali.

„Co se… sakra… stalo?"

„Naše váha… byla moc… velká. Podlaha se propadla."

„Cos dělala… u kraje? S Kylem?"

Sklonila jsem hlavu a soustředila se na dýchání.

No, řekni mu to.

Co se stane potom?

Víš, co se stane. Kyle porušil pravidla. Jeb ho zastřelí nebo ho vykopnou. Možná ho Ian nejdřív zmlátí. Byla by zábava se na to dívat.

Melanie to nemyslela vážně – alespoň já jsem si to nemyslela. Byla jenom pořád naštvaná, že jsem riskovala naše životy, abych zachránila toho, kdo nás chtěl zavraždit.

Přesně tak, řekla jsem jí. *A kdyby Kyla kvůli mně vykopli… nebo ho zabili…* Otřásla jsem se. *No, nevidíš, jak by to nedávalo smysl? Je jedním z vás.*

Máme tu život, Wando. Ohrožuješ ho.

Je to také můj život. A já… no, já jsem já.

Melanie s odporem zavrčela.

„Wando?" nedal se Ian.

„Nic," zamumlala jsem.

„Jsi mizerný lhář. Ty to víš, viď?"

Držela jsem hlavu skloněnou a dýchala.

„Co udělal?"

„Nic," lhala jsem. Neúspěšně.

Ian mi dal ruku pod bradu a zvedl mi hlavu. „Teče ti krev z nosu." Otočil mi hlavu na stranu. „A ve vlasech máš taky krev."

„Já – praštila jsem se do hlavy, když se podlaha zřítila."

„Z obou stran?"

Pokrčila jsem rameny.

Ian si mě dlouho prohlížel. Temnota v tunelu tlumila jas jeho očí.

„Měli bychom dostat Kyla k Doktorovi – dost se praštil do hlavy, když spadl."

„Proč ho chráníš? Pokusil se tě zabít." Bylo to konstatování faktu, ne otázka. Jeho výraz se pomalu změnil ze vzteku na zděšení. Myslel na to, co jsme dělali na té nestabilní ploše – viděla jsem mu to na očích. Když jsem neodpověděla, znovu promluvil, tentokrát šeptem. „Chtěl tě hodit do řeky…" Jeho tělem proběhl zvláštní záchvěv.

Ian měl jednu ruku kolem Kyla – zhroutil se tak a vypadalo to, že je moc unavený na to, aby se pohnul. Teď prudce odstrčil svého bezvědomého bratra pryč a znechuceně se od něho odsunul. Posunul se ke mně a objal mě kolem ramen. Přitáhl si mě blíž k sobě – cítila jsem, jak dýchá. Stále o něco trhaněji než normálně.

Bylo to zvláštní.

„Měl bych ho odvalit zpátky a shodit ho tam dolů sám."

Prudce jsem zavrtěla hlavou, až mě zabolela. „Ne."

„Ušetří nám to čas. Jeb stanovil jasná pravidla. Pokusíš se tu někomu ublížit a dostaneš trest. Bude soud."

Pokusila jsem se od něho odtáhnout, ale jenom mě chytil pevněji. Neděsilo mě to jako Kylovo sevření. Ale bylo to rušivé – vyvádělo mě to z rovnováhy. „Ne. To nemůžeš, protože nikdo neporušil pravidla. Podlaha se propadla, to je všechno."

„Wando –"

„Je to tvůj bratr."

„Věděl, co dělá. Ano, je to můj bratr, ale udělal, co udělal, a ty jsi… ty jsi… moje přítelkyně."

„Nic neudělal. Je to člověk," zašeptala jsem. „Tohle je jeho místo, ne moje."

„Nebudeme o tom zase diskutovat. Tvoje definice člověka není stejná jako moje. Pro tebe to znamená něco… záporného. Pro mě to je kompliment – a podle mé definice jsi ty člověk a on není. Ne po tomhle."

„Člověk pro mě není nic záporného. Znám tě. Ale Iane, je to tvůj *bratr*."

„A já se za to stydím."

Znovu jsem se od něho pokusila odtáhnout. Tentokrát mě nechal. Možná to mělo co dělat s tím, že když jsem pohnula nohou, unikl mi tichý bolestný povzdech.

„Jsi v pořádku?"

„Myslím, že ano. Musíme najít Doktora, ale nevím, jestli budu moct jít. Já – narazila jsem si nohu, když jsem spadla."

Potlačil zavrčení. „Kterou nohu? Podívám se."

Pokusila jsem se narovnat svou zraněnou nohu – byla to ta pravá – a znovu jsem zasténala. Chytil mě za kotník a začal mi ji prohmatávat. Opatrně mi točil kotníkem.

„Výš. Tady." Položila jsem mu ruku zezadu na své stehno, těsně nad koleno. Když ho zmáčkl, znovu jsem zasténala. „Není to zlomené nebo tak něco, alespoň si to myslím. Jenom to vážně bolí."

„Je to hluboké," zamumlal. „Jak se to stalo?"

„Musela jsem… dopadnout na kámen."

Povzdechl si. „Dobře, dostaneme tě k Doktorovi."

„Kyle to potřebuje víc než já."

„Stejně musíme najít Doktora – nebo někoho. Nedonesu Kyla daleko, ale tebe určitě. Ups – vydrž."

Nečekaně se otočil a vrátil se do místnosti s řekami. Rozhodla jsem se, že se s ním nebudu hádat. Chtěla jsem vidět Waltera, než… Doktor slíbil, že na mě počká. Odezní ta první dávka brzy? Točila se mi hlava. Bylo tolik starostí a já jsem byla tak unavená. Adrenalin zmizel a zanechal za sebou jenom prázdnotu.

Ian se vrátil s puškou. Zamračila jsem se, protože mi to připomnělo, že jsem si předtím přála, aby ji někdo přinesl. Nelíbilo se mi to.

„Jdeme."

Bez přemýšlení mi podal zbraň. Nechala jsem ji spadnout do mých otevřených rukou, ale nedokázala jsem je kolem ní sevřít. Usoudila jsem, že to byl přijatelný trest, že jsem tu věc musela nést.

Ian se zachechtal. „Jak by se tě někdo mohl bát…" zamumlal si jen tak pro sebe.

Lehce mě zvedl a než jsem se s tím stihla srovnat, už byl v pohybu. Snažila jsem se, aby ta nejcitlivější místa – temeno hlavy, noha – do něho moc tvrdě nenarážela.

„Jak ses tak namočila?" zeptal se. Procházeli jsme pod jednou dírou a já jsem v tom slabém světle viděla jeho bledé rty, jak se ponuře usmívají.

„Nevím," zamumlala jsem. „Pára?"

Znovu jsme byly ve tmě.

„Chybí ti bota."

„Ach."

Prošli jsme dalším světlem a jeho oči se safírově zaleskly. Byly teď vážně a upřeně mě pozorovaly.

„Jsem… *moc* rád, že ti nic není, Wando. No, spíš bych měl říct nic horšího."

Neodpověděla jsem. Bála jsem se, že řeknu něco, co by mohl použít proti Kylovi.

Jeb nás našel než jsme došli do velké jeskyně. Bylo dost světla na to, abych v jeho očích viděla záblesk zvědavosti, když mě uviděl v Ianových rukou, s krvácející tváří a opatrně držící zbraň.

„Měl jsi teda pravdu," hádal Jeb. Zvědavost byla silná, ale ostří v jeho hlase bylo silnější. Viděla jsem, jak byla jeho čelist pod vousy pevně zaťatá. „Neslyšel jsem výstřel. Kyle?"

„Je v bezvědomí," řekla jsem rychle. „Měl bys všechny varovat – v jeskyni s řekami se zřítila část podlahy. Nevím,

jak je teď stabilní. Kyle se hodně praštil do hlavy, když se odtamtud snažil dostat. Potřebuje Doktora."

Jeb zvedl jedno obočí tak vysoko, že se skoro dotklo šátku, který nosil kolem hlavy.

„To je její verze," řekl Ian a ani se nesnažil zakrýt pochyby. „A evidentně si za ní stojí."

Jeb se zasmál. „Já ti to vezmu," řekl mi.

Ochotně jsem mu podala zbraň. Znovu se zasmál, když viděl můj výraz.

„Řeknu Andymu a Brandtovi, aby mi pomohli. Přijdeme za vámi."

„Hlídejte ho, až se probudí," řekl Ian tvrdě.

„Jasně."

Jeb odešel hledat další ruce, které by mu pomohly. Ian se mnou pospíchal do nemocniční jeskyně.

„Kyle může být vážně zraněný… Jeb by si měl pospíšit."

„Kylova hlava je tvrdší než jakýkoliv kámen tady."

Tunel mi připadal delší než obvykle. Umíral Kyle, navzdory mé snaze? Byl znovu při vědomí a zase mě hledal? A co Walter? Pořád spal, nebo už…? Vzdala Hledačka svůj lov, nebo se znovu vrátí, až bude světlo?

Bude jared pořád s Doktorem? přidala Melanie své otázky k mým vlastním. *Bude naštvaný, až tě uvidí? Pozná mě?*

Když jsme došli do světla v jižní jeskyni, nevypadali Jared s Doktorem, že by se nějak hodně pohnuli. Opírali se bok po boku o Doktorův provizorní stůl. Když jsme tam došli, bylo ticho. Nemluvili, jenom pozorovali, jak Walter spí.

Když mě Ian položil na lůžko vedle Waltera, zůstali na nás zírat s otevřenýma očima. Ian opatrně narovnal mou pravou nohu.

Walter chrápal. Ten zvuk trochu zmírnil mé napětí.

„Co teď?" chtěl vědět naštvaně Doktor. Jakmile to dořekl, nakláněl se nade mnou a otíral krev z mé tváře.

Jaredova tvář byla ztuhlá překvapením. Byl opatrný, nedovolil, aby jeho výraz prozradil něco jiného.

„Kyle," odpověděl Ian ve stejné chvíli, kdy jsem já řekla: „Podlaha –"

Doktorův pohled zmateně kmital mezi námi.

Ian si povzdechl a protočil oči. Bezděčně mi položil jednu ruku na čelo. „U první díry nad řekou se propadla podlaha. Kyle spadl a narazil hlavou do kamene. Wanda mu zachránila jeho bezcenný život." Ian se na Doktora významně podíval. „*Něco*," řekl sarkasticky, „jí pěkně praštilo zezadu do hlavy." Začal vyjmenovávat. „Její nos krvácí, ale myslím, že není zlomený. Tady má nějak poškozený sval." Dotkl se mého bolavého stehna. „Má pěkně odřená kolena, znovu si narazila tvář, ale to jsem možná způsobil já, když jsem se snažil vytáhnout Kyla z té díry. Neměl jsem se s tím obtěžovat." To poslední větu jenom zamumlal.

„Něco dalšího?" zeptal se Doktor. V tu chvíli se jeho prsty dotkly místa, kam mě Kyle praštil. Zalapala jsem po dechu.

Doktor mi vyhrnul tričko a slyšela jsem, jak Ian s Jaredem zasyčeli, když to uviděli.

„Nech mě hádat," řekl ian hlasem jako led. „Spadla jsi na kámen."

„Správně," souhlasila jsem bez dechu. Doktor mi prohmatával bok a já jsem se snažila potlačit sténání.

„Možná sis zlomila žebro, ale nejsem si jistý," zamumlal Doktor. „Přál bych si, abych ti mohl dát něco na bolest –"

„S tím si nedělej starosti, Doktore," zafuněla jsem. „Jsem v pořádku. Jak je Paterovi? Vzbudil se vůbec?"

„Ne, bude nějakou dobu trvat, než ta dávka přestane účinkovat," řekl Doktor. Vzal mou ruku a začal mi zavazovat zápěstí a loket.

„Jsem v pořádku."

Jeho oči byly něžné, když se podíval do těch mých. „Budeš. Budeš jen muset chvíli odpočívat. Dám na tebe pozor. Otoč hlavu."

Udělala jsem, co řekl, a škubla sebou, když začal prohlížet mou ránu.

„Tady ne," zamumlal ian.

Neviděla jsem na Doktora, ale viděla jsem, jak se Jared na Iana ostře podíval.

„Nesou sem Kyla. Nechci je mít ve stejné místnosti."

Doktor přikývl. „To je asi moudré."

„Připravím pro ni místo. Budu potřebovat, aby sis tu Kyla nechal, dokud… dokud nerozhodneme, co s ním."

Chtěla jsem něco říct, ale Ian mi položil prst na rty.

„Jasně," souhlasil Doktor. „jestli chceš, tak ho svážu."

„Když budeme muset. Můžeme ji přesunout?" Ian se s obavami podíval směrem k tunelu.

Doktor zaváhal.

„Ne," zašeptala jsem přes Ianovy prsty. „Walter. Chci tu být pro Waltera."

„Už jsi dneska zachránila všechny životy, cos mohla, Wando," řekl Ian smutným hlasem.

„Chci mu říct… říct sbo – sbohem."

Ian přikývl. Potom se podíval na Jareda. „Můžu ti věřit?"

Jaredova tvář zaplála vztekem. Ian zvedl ruku.

„Nechci ji tu nechávat nechráněnou, než jí najdu nějaké bezpečné místo," řekl Ian. „Nevím, jestli bude kyle při vědomí, až ho sem přinesou. Když ho Jeb zastřelí, rozruší ji to. Ale ty s Doktorem byste měli být schopní ho zvládnout. Nechci, aby tu byl Doktor sám, a nechci Jeba pokoušet."

Jared promluvil skrz zatnuté zuby. „Doktor tu nebude sám."

Ian zaváhal. „Během posledních pár dnů si prošla peklem. Pamatuj."

Jared krátce přikývl, zuby stále zatnuté.

„Já tu budu," připomněl Doktor Ianovi.

Ian se mi podíval do očí. „Dobře." Naklonil se nade mě, svýma zářivýma očima se díval do těch mých. „Vrátím se brzy. Neboj se."

„Nebojím se."

Sklonil se a přitiskl mi rty na čelo.

Nikdo tím nebyl překvapený víc než já, ale slyšela jsem, jak Jared tiše zalapal po dechu. Moje pusa zůstala otevřená, když se Ian otočil a vyběhl z místnosti.

Slyšela jsem, jak se Doktor skrz zub nadechl, jako opačné zahvízdání. „Dobře," řekl.

Oba mě dlouho upřeně pozorovali. Byla jsem tak unavená a všechno mě bolelo, sotva mě zajímalo, co si mysleli.

„Doktore –" začal Jared naléhavě, ale přerušil ho hluk u tunelu.

U vchodu se objevilo pět mužů. Jeb, vepředu, měl v rukách Kylovu levou nohu. Wes držel pravou a za nimi šli Andy a Aaron a podpírali Kyla za ramena. Jeho hlava se kývala sem a tam.

„Nebesa, ten je těžkej," zavrčel Jeb.

Jared a Doktor vyrazili dopředu, aby jim pomohli. Po pár minutách klení a hekání ležel Kyle konečně na lůžku pár metrů ode mě.

„Jak dlouho je mimo, Wando?" zeptal se mě Doktor. Zvedl Kylovi víčka a nastavil jeho hlavu tak, aby mu do očí posvítilo sluníčko.

„Ehm…" Rychle jsem přemýšlela. „Tak dlouho, jako jsem tady, těch asi deset minut, co trvalo Ianovi, než mě sem donesl a potom možná tak pět minut předtím?"

„Aspoň dvacet minut, co říkáš?"

„Ano. Asi tak."

Zatímco jsme se o tom bavili, Jeb stanovil vlastní diagnózu. Nikdo si ho nevšímal, když se postavil vedle Kylovy hlavy. Nikdo si ho vůbec nevšímal – dokud Kylovi nevylil do tváře plnou lahev vody.

„Jebe," posteskl si Doktor a odstrčil jeho ruku.

Ale Kyle zaprskal a zamrkal a potom zasténal. „Co se stalo? Kam to zmizelo?" Začal se zvedat a snažil se rozhlédnout. „Podlaha… hýbe se…"

Jak promluvil, zaplavila mě panika a já jsem hrůzou svírala kraje svého lůžka. Bolela mě noha. Mohla bych se odplížit pryč? Možná pomalu…

„To je dobrý," zamumlal někdo. Ne někdo. Ten hlas vždycky poznám.

Jared se pohnul a postavil se mezi moje lůžko a Kylovo, zády ke mně, s očima upřenýma na velkém muži. Kyle zakýval hlavou dopředu a dozadu a zasténal.

„Jsi v bezpečí," řekl Jared tiše. Nepodíval se na mě. „Neboj se."

Zhluboka jsem se nadechla.

Melanie se ho chtěla dotknout. Jeho ruka byla blízko u mé, ležela na kraji mé matrace.

Prosím, ne, řekla jsem jí. *Už takhle mě tvář dost bolí!*

Neuhodil by tě.

To si myslíš ty. *Já to nebudu riskovat.*

Melanie si povzdechla; toužila se pohnout směrem k němu. Nebylo by tak těžké to snést, kdybych po tom také netoužila.

Dej mu čas, prosila jsem. *Nech ho, ať si na nás zvykne. Počkej, až uvěří.*

Znovu si povzdechla.

„Áá, zatraceně!" zavrčel Kyle. Můj pohled zalétl k němu, když jsem uslyšela jeho hlas. Kolem Jaredova lokte jsem přesně viděla jeho jasné oči, soustředěné na mě. „Nespadlo to!" posteskl si.

34.kapitola – Skrytá (Buried)

Jared se vrhl dopředu, pryč ode mě. Jeho pěst dopadla na Kylovu tvář s hlasitým mlasknutím.

Kylovy oči se protočily a jeho hlava ochabla.

V místnosti bylo pár vteřin ticho.

Ehm," řekl Doktor mírně, „z medicínského hlediska, nevím, jestli to bylo dobrý pro jeho stav."

„Ale *mně* je líp," odpověděl vzdorně Jared.

Doktor se trochu usmál. „No, možná ho pár minut bezvědomí navíc nezabije."

Doktor se znovu podíval po jeho víčka, měřil mu puls…

„Co se stalo?" Wes byl u mé hlavy a mluvil tlumeně.

„Kyle se to pokusil zabít," odpověděl Jared, než jsem stihla něco říct. „Jsme vážně překvapení?"

„Nepokusil," zamumlala jsem.

Wes se podíval na Jareda.

„Altruismus je pro to jednodušší než lži," poznamenal Jared.

„*Snažíš* se být otravný?" vyhrkla jsem. Má trpělivosti nemizela, byla už úplně pryč. Jak je dlouho, co jsem spala? Jediné, co mě bolelo víc než noha, byla hlava. Bok mě bolel při každém nadechnutí. S určitým překvapením jsem si uvědomila, že mám vážně špatnou náladu. „Protože jestli ano, vážně se ti to daří."

Jared a Wes na mě zírali šokem rozšířenýma očima. Byla jsem si jistá, že kdybych viděla na ostatní, byly by jejich výrazy stejné. Jebův možná ne. Ten byl mistr v zachování pokerové tváře.

„Já *jsem* žena," naříkala jsem. „Jak o mně pořád mluvíš jako o ‚tom' mi vážně začíná lézt na nervy."

Jared překvapeně zamrkal. Potom jeho tvář zase ztvrdla. „Kvůli tělu, které máš?"

Wes na něho vrhl zlobný pohled.

„Kvůli *mně*," zasyčela jsem.

„Podle čí definice?"

„Co třeba podle vaší? Ve svém druhu jsem já ta, co rodí mladé. Je to pro tebe dost ženské?"

To ho umlčelo. Skoro jsem pocítila sebeuspokojení.

To bys měla, pochválila mě Melanie. *Nemá pravdu a tvrdohlavě si stojí za svým.*

Díky.

My holky musíme držet spolu.

„O tom jsi nám nikdy nevyprávěla," zamumlal Wes, zatímco Jared hledal nějakou pádnou odpověď. „Jak to funguje?"

Wesova olivová tvář ztemněla, jako kdyby si zrovna uvědomil, že to řekl nahlas. „Totiž, nemusíš na to odpovídat, jestli jsem tě urazil."

Zasmála jsem se. Moje nálada se prudce měnila, nekontrolovatelně. Jsem blázen, přesně, jak řekla Mel. „Ne, neptáš se na nic… nevhodného. Nemáme tak komplikovaný… propracovaný plán, jako váš druh." Znovu jsem se zasmála a potom ucítila ve tváři horkost. Až moc dobře jsem si pamatovala, jak moc komplikovaný ten postup mohl být.

Drž svou mysl dál od toho příkopu.

Je to tvoje mysl, připomněla jsem jí.

„Tak…?" Zeptal se Wes.

Povzdechla jsem si. „Je jenom několik z nás, které jsou… Matky. Ne úplně Matky. Tak nám říkají, ale vlastně je to jenom potenciál se stát Matkou…" Byla jsem znovu vážná, zamyslela jsem se. Nebyly žádné Matky, žádné přeživší Matky, jenom vzpomínky na ně.

„Ty máš ten *potenciál*?" zeptal se strnule Jared.

Věděla jsem, že nás ostatní také poslouchají. Dokonce i Doktor přestal pracovat, s uchem stále na Kylově hrudi.

Neodpověděla jsem na jeho otázku. „Jsme… jako vaše roje včel, nebo jako mravenci. Velmi, velmi mnoho bezpohlavních členů rodiny a potom jedna královna…"

„Královna?" zopakoval Wes a pozoroval mě zvláštním pohledem.

„Ne takhle. Ale na každých pět, deset tisíc duší je jedna Matka. Někdy míň. Není na to žádný zákon."

„A kolik trubců?" napadlo Wese.

„Ach, ne – žádní trubci nejsou. Ne, říkala jsem vám, je to mnohem jednodušší."

Čekali na vysvětlení. Polka jsem. Neměla jsem to zmiňovat. Už jsem o tom nechtěla mluvit. Vážně to byl takový problém, že mi Jared říkal ‚to'?

Pořád čekali. Zamračila jsem se, ale pak jsem promluvila. Začala jsem to sama. „Matky se… dělí. Z každé… asi byste tomu mohli říkat buňka, přestože naše struktura není taková jako vaše, z každé buňky se stane nová duše. Každá nová duše má kousek vzpomínek své matky, kousek Matky, který přetrvá."

„Kolik buněk?" zeptal se zvědavě Doktor. „Kolik mladých?"

Pokrčila jsem rameny. „Asi milion."

Oči, které jsem viděla, se rozšířily a vypadaly trochu divočeji. Pokusila jsem se potlačit zklamání, když jsem viděla, jak se ode mě Wes odtáhl.

Doktor tiše hvízdl. Byl jediný, koho to stále zajímalo. Aaron a Andy měli ve tvářích obezřetné, znepokojené výrazy. Nikdy dřív mě neslyšeli učit. Nikdy mě neslyšeli tolik mluvit.

„Kdy se to stane? Je nutný nějaký katalyzátor?" zeptal se Doktor.

„Je to volba. Dobrovolná volba," řekla jsem mu. „Je to jediný způsob, jak se můžeme dobrovolně rozhodnout zemřít. Výměnou za novou generaci."

„Mohla by sis to zvolit teď? Prostě se jenom tak rozdělit?"

„Ne prostě jenom tak, ale ano."

„Je to komplikované?"

„To rozhodnutí ano. A ten proces je… bolestivý."

„Bolestivý?"

Proč ho to tak překvapilo? Není to pro jeho druh stejné?

Muži. Melanie si odfrkla.

„Mučivý,” řekla jsem mu. „Všichni si pamatujeme, jako to bylo pro naše Matky.”

Doktor si jako u vytržení hladil bradu „Přemýšlím, jaký by asi byl běh evoluce… společnost na bázi roje se sebevražednými královnami…” Byl ztracený ve svých myšlenkách.

„Altruismus,” zamumlal Wes.

„Hmm,” zamumlal Doktor. „Ano, to.”

Zavřela jsem oči a přála si, abych byla bývala držela pusu zavřenou. Byla jsem omámená. Byla jsem prostě unavená, nebo to bylo tou ránou na hlavě?

„Ach,” zamumlal Doktor. „ty jsi spala ještě míň než já, viď, Wando? Měli bychom tě nechat odpočívat.”

„To je super,” slyšela jsem někoho tiše poznamenat. „Žije tu s náma zatracená *mimozemská královna matka*. Mohla by se každou chvíli roztrhnout na milion malých prevítů.”

„Pššt.”

„Nemohli by vám ublížit,” řekla jsem tomu někomu, aniž bych otevřela oči. „Bez hostitelských těl by rychle zemřeli.” Trhla jsem sebou, když jsem si představila ten nepředstavitelný žal. Milion malých, bezmocných duší, drobných stříbrných miminek, umírajících…

Nidko mi neodpověděl, ale ve vzduchu jsem cítila jejich úlevu.

Byla jsem tak unavená. Nezajímalo mě, že Kyle je jenom metr ode mě. Nezáleželo mi na tom, že dva z mužů, kteří tu byli se mnou, by byli na Kylově straně, kdyby se probudil. Nezáleželo mi na ničem jiném, než na spánku.

Samozřejmě, že se v tu chvíli probudil Walter.

„Ááá,” zasténal, ale jenom tiše. „Gladdie?”

Se svým vlastním zasténáním jsem se otočila k němu. Škubla jsem sebou, jak mě zabolelo v noze, ale nemohla jsem se natočit jenom vrškem těla. Natáhla jsem se k němu a našla jeho ruku.

„Tady,” zašeptala jsem.

„Ach,” povzdechl si s úlevou Walter.

Doktor utišil muže, kteří začali protestovat. „Wanda se vzdala klidu a spánku, aby mu pomohla s bolestí. Na jejích rukách jsou modřiny od toho, jak ho držela. Co jste pro něho udělali vy?"

Walter znovu zasténal. Ten zvuk byl nejdřív tichý a hrdelní, ale brzy se změnil ve vysoko položené zakňučení.

Doktor sebou trhl. „Aarone, Andy, Wesi… mohli byste, ehm, dojít pro Sharon, prosím?"

„Všichni?

„Vypadněte," přeložil Jeb.

Jedinou odpovědí byly jejich kroky.

„Wando," zašeptal mi Doktor do ucha. „Má bolesti. Nemůžu ho nechat přijít úplně k sobě."

Snažila jsem se dýchat vyrovnaně. „Bude lepší, když mě nepozná. Bude lepší, když si bude myslet, že je tu Gladdie."

Přinutila jsem své oči, aby se otevřely. Jeb stál vedle Waltera, jehož tvář stále vypadala, jako kdyby spal.

„Ahoj, Walte," řekl Jeb. „Uvidíme se na druhý straně."

Udělal krok zpátky.

„Jsi dobrý muž. Budeš nám chybět," zamumlal Jared.

Doktor znovu zápolil s balíčkem morfia. Papír se roztrhl.

„Gladdie?" vzlykal Walt. „Bolí to."

„Pššt. Už to nebude bolet dlouho. Doktor to zastaví."

„Gladdie?"

„Ano?"

„Miluju tě, Gladdie. Miloval jsem tě celý svůj život."

„Já vím, Waltere. Já – Já tě taky miluju. Ty víš, jak tě miluju."

Walter si povzdechl.

Zavřela jsem oči, když se nad Walterem naklonil Doktor s injekční stříkačkou v ruce.

„Spi sladce, příteli," zamumlal Doktor.

Walterovy prsty zeslábly, uvolnily se. Držela jsem je – teď jsem mačkala já jeho.

Minuty ubíhaly a všude bylo ticho, slyšela jsem jenom vlastní dech. Byl trhaný a lámal se, byly to spíš tiché vzlyky.

Někdo mi poklepal na rameno. „Je pryč, Wando," řekl Doktor zastřeným hlasem. „Už ho nic nebolí."

Uvolnil mi ruku a opatrně mě přetočil z mé nepříjemné pozice tak, že mě to bolelo trochu míň. Ale ne o moc. Teď, když jsem věděla, že Waltera nebudu rušit, už jsem nevzlykala jenom tiše. Chytla jsem se za bok, jak mě tam bolelo.

„Ach, jasně. Jinak nebudeš šťastný," zamumlal Jared s trochou nevole. Pokusila jsem se otevřít oči, ale nedokázala jsem to.

Něco mě píchlo do ruky. Nevzpomínala jsem si, že bych si zranila ruku. A na takovém zvláštním místě, přesně v lokti…

Morfium, zašeptala Melanie.

Už nás unášel. Snažila jsem se být poplašená, ale nešlo to, už jsem byla moc daleko.

Nikdo neřekl sbohem, pomyslela jsem si těžkopádně. Nemohla jsem čekat, že by Jared… ale Jeb… Doktor… Nebyl tu Ian…

Nikdo neumírá, slíbila mi. *Tentokrát přichází jenom spánek…*

*

Když jsem se probudila, strop nade mnou byl matný, hvězdnatý. Noční. Bylo tam tolik hvězd. Napadlo mě, kde to vlastně jsem. Žádné černé přerušení, žádný strop. Jenom hvězdy a hvězdy a hvězdy…

Do tváře mi zavanul vítr. Voněl jako… hlína a… ještě něco, co jsem nedovedla přesně pojmenovat. Absence. Zatuchlý zápach byl pryč. Nebyla cítit žádná síra a vzduch byl suchý.

„Wando?" zašeptal někdo a dotkl se mé zdravé tváře.

Mé oči našly Ianovu tvář, jak se nade mnou sklání, osvětlená bílým svitem hvězd. Jeho ruka byla chladnější než vzduch kolem, ale ten byl tak suchý, že to nebylo nepříjemné. Kde to jsem?

„Wando? Jsi vzhůru? Už nebudou dýl čekat."

Šeptala jsem, protože šeptal on. „Co?"

„Už začínají. Věděl jsem, že bys tu chtěla být."

„Probírá se?" ozval se Jebův hlas.

„Co začíná?" zeptala jsem se.

„Walterův pohřeb."

Pokusila jsem se si sednout, ale mé tělo bylo úplně gumové. Ianova ruka se přesunula na mé čelo a přidržela mě dole.

Otočila jsem pod jeho rukou hlavu, chtěla jsem vidět…

Byla jsem venku.

Venku.

Po mé levici se tyčila miniaturní hora tvořená hrubými, popadanými kameny a na jejím vrcholu byl zakrslý keřík. Napravo ode mě se táhla pouštní pláň a mizela v temnotě. Podívala jsem se dolů, přes své nohy, a uviděla jsem shluk lidí, byli v otevřeném prostoru celí nesví. Přesně jsem věděla, jak se cítí. Odhalení.

Znovu jsem se pokusila vstát. Chtěla jsem být blíž, chtěla jsem vidět. Ianova ruka mi v tom zabránila.

„Klídek," řekl. „Nesnaž se vstávat."

„Pomozte mi," prosila jsem.

„Wando?"

Slyšela jsem Jamieho a pak jsem ho i uviděla, vlasy mu nadskakovali, jak běžel k místu, kde jsem ležela.

Prsty jsem přejela po krajích matrace pode mnou. Jak jsem se sem dostala, ve spánku, sem pod hvězdy?

„Nepočkali," řekl Jamie Ianovi. „Už brzy bude po všem."

„Pomozte mi vstát," řekla jsem.

Jamie se natáhl, ale Ian zavrtěl hlavou. „Já ji vezmu."

Ian vsunul své ruce pode mě, opatrně se vyhýbal mým nejbolestivějším zraněním. Zvedl mě ze země a mě se zatočila hlava, jako kdybych byla na lodi, která se má každou chvíli převrhnout. Zasténala jsem.

„Co mi to Doktor udělal?"

„Dal ti trochu zbylého morfia, aby tě mohl prohlédnout, aniž by ti ještě víc ublížil. Stejněs potřebovala spát."

Nesouhlasně jsem se zamračila. „Nebude ten lék někdo potřebovat víc?"

„Pššt," řekl a já jsem z větší dálky uslyšela tichý hlas. Otočila jsem se.

Znovu jsem uviděla tu skupinu lidí. Stáli v ústí nízkého, temného prostoru vymletého větrem, přesně nestabilně vyhlížející hromadou balvanů. Stáli v nerovné řadě a dívali se do temné jeskyně.

Poznala jsem Trudin hlas.

„Walter se na všechno vždycky díval z té jasnější stránky. Viděl světlo i v té nejčernější díře. Bude mi to chybět."

Viděla jsem, jak jedna z postav udělala krok dopředu, jak se zhoupl její blonďatý cop, a pozorovala jsem, jak Trudy hodila do tmy plnou hrst. Z jejích prstů se sypal písek a se slabým zašuměním dopadl na zem.

Vrátila se zpátky a postavila se vedle svého muže. Geoffrey se pohnul směrem od ní, udělal krok dopředu k černému místu.

„Našel teď svou Gladys. Tam, kde je, je šťastnější." Geoffrey také hodil svou hrst hlíny.

Ian mě donesl na pravou stranu řady, dost blízko, abych viděla do tmavé jeskyně. Na zemi před námi byla tmavší plocha,velký obdélník, kolem kterého v nepravidelném půlkruhu stála veškerá lidská populace.

Byli tu všichni – všichni.

Kyle vystoupil z řady.

Roztřásla jsem se a Ian mě jemně stiskl.

Kyle se nepodíval naším směrem. Viděla jsem jeho tvář z boku; jeho pravé oko bylo nateklé, skoro zavřené.

„Walter zemřel jako člověk," řekl Kyle. „Nikdo z nás si nemůže přát víc." Hodil do tmy svou hrst hlíny.

Kyle se vrátil do řady.

Jared stál vedle něho. Chvíli se prošel a zastavil se na kraji Walterova hrobu.

„Walter byl skrz naskrz dobrý člověk. Nikdo z nás se mu nevyrovná." Hodil svůj písek.

Jamie vyrazil dopředu a jared ho poplácal po rameni, když ho míjel.

„Walter byl statečný," řekl Jamie. „Nebál se zemřít, nebál se žít a… nebál se *uvěřit*. Sám se rozhodoval a rozhodoval se dobře." Jamie hodil svou hrst. Otočil se a šal zpátky, celou tu dobu se díval na mě.

„Jsi na řadě," zašeptal, když byl zpátky u mě.

Andy už vykročil dopředu s lopatou v ruce.

„Počkej," řekl Jamie a jeho tichý hlas se nesl tichem. „Wanda a Ian nic neřekli."

Okolo m se ozvalo nesouhlasné mumlání. Připadalo mi, jako kdyby sebou můj mozek házel, jako kdyby se vznášel v mé lebce.

„Prokažme nějaký respekt," řekl Jeb hlasitěji než Jamie. Mě to přišlo až moc nahlas.

Můj první instinkt mi říkal, abych na Andyho mávla, aby pokračoval, a abych řekla Ianovi, aby mě odnesl. Tohle byl lidský smutek, ne můj.

Ale já jsem truchlila také. A měla jsem co říct.

„Iane, pomoz mi podat písek."

Ian se shýbl, abych mohla zvednout hrst malých kamínků u našich nohou. Opřel si mě o koleno a nabral si vlastní dávku hlíny. Potom se narovnal a donesl mě k okraji hrobu.

Neviděla jsem dovnitř. Pod kamenným převisem byla tma a hrob mi připadal velmi hluboký.

Ian začal mluvit dřív, než jsem to stihla já.

„Walter byl to nejlepší a nejbystřejší z toho, co vůbec znamená být člověk," řekl a nasypal svůj písek do díry. Padal dlouho, než jsem ho slyšela dopadnout na dno.

Ian se podíval na mě.

Hvězdami prosvícená noc byla naprosto tichá. Dokonce i vítr utichl. Šeptala jsem, ale věděla jsem, že se můj hlas donesl ke všem.

„V tvém srdci nebyla nenávist," šeptala jsem. „To, že jsi byl naživu, byl důkaz, že jsme neměli pravdu. Neměli jsme

právo vám brát váš svět, Waltere. Doufám, že jsou vaše pohádky pravdivé. Doufám, že najdeš svoji Gladdie."

Nechala jsem kameny propadnout mezi prsty a čekala, dokud jsem neslyšela, jak s tichým zaduněním dopadly na Waltrovo tělo, nejasné v hlubokém, temném hrobě.

Andy začal pracovat, jakmile udělal Ian první krok pryč, lopatou házel světlou, prachovou hlínu z hromady pár desítek centimetrů dál v jeskyni. Lopata do hromady narážely s hlasitým rámusem. Při tom zvuku jsem se přikrčila.

Aaron kolem nás prošel s další lopatou. Ian se pomalu otočil a odnesl mě pryč, aby jim udělal místo. Těžké nárazy padající hlíny se nesly za námi. Začaly se ozývat tiché hlasy. Slyšela jsem kroky, jak se lidé shromažďovali, aby si povídali o pohřbu.

Poprvé jsem se na Iana pořádně podívala, jak mě nesl zpátky k matraci, která ležela o kus dál na hlíně – nevhodně, nepatřičně. Ianova tvář byla zbrázděná bledým prachem, jeho výraz byl vyčerpaný. Už jsem ho takhle viděla. Nedokázala jsem tu vzpomínku přesně určit, než mě znovu položil a zneklidnil mě tak. Co jsem měla dělat tady venku? Spát? Doktor byl hned za námi; oba si s Ianem klekli do prachu vedle mě.

„Jak se cítíš?" zeptal se Doktor prohlížeje můj bok.

Chtěla jsem se posadit, ale Ian mi hned přitlačil rameno dolů, když jsem se o tom pokusila.

„Je mi dobře. Myslím, že bych možná mohla jít…"

„Není třeba to pokoušet. Dáme té noze pár dní, ano?" Doktor mi nepřítomně nadzvedl levé oční víčko a úzkým paprskem světla mi posvítil do oka. Pravým okem jsem viděla jasný odlesk, který vrhlo na jeho tvář. Podíval se stranou a o pár centimetrů couvl. Ianova ruka na mém rameni se nepohnula. Překvapilo mě to.

„Hmm. To nepomůže diagnóze, že? Co tvoje hlava?" zeptal se Doktor.

„Mám trochu závrať. Ale myslím, že je to spíš těmi léky, cos mi dal, ne tou ránou. Nelíbí se mi to – radši bych myslím cítila tu bolest."

Doktor se ušklíbl. Ian také.

„Co?" chtěla jsem vědět.

„Budu ti je muset dát zase, Wando. Mrzí mě to."

„Ale… proč?" zašeptala jsem. „Vážně mi nic tak vážného není. Nechci –"

„Musíme tě vzít zpátky dovnitř," přerušil mě Ian tichým hlasem, jako kdyby nechtěl, aby ho slyšeli ostatní. Slyšela jsem, jak se za námi od kamenů nesou jejich hlasy. „Slíbili jsme… že nebudeš při vědomí."

„Zavažte mi zase oči."

Doktor vytáhl z kapsy malou injekční stříkačku. Už byla trochu stlačená, zbývala jenom čtvrtina. Uhnula jsem a posunula se blíž k Ianovi. Jeho ruka na mém rameni se najednou stala zábranou.

„Znáš jeskyně moc dobře," zamumlal Doktor. „Nechtějí, abys měla šanci uhodnout…"

„Ale kam bych šla?" zašeptala jsem zoufale. „Kdybych věděla, kudy ven? Proč bych teď odcházela?"

„Když je to uklidní…" řekl Ian.

Doktor mě vzal za zápěstí a já jsem se s ním neprala. Uhnula jsem pohledem, když se jehla dotkla mé kůže, podívala jsem se na Iana. Jeho oči měly ve tmě barvu půlnoci. Napjaly se, když viděl v těch mých výraz zklamání.

„Promiň," zamumlal. To bylo to poslední, co jsem slyšela.

35.kapitola – Osvědčená (Tried)

Zasténala jsem. Moje hlava byla jako na vodě, připadalo mi, jako kdyby byla úplně odpojená od zbytku mého těla. Zvedal se mi žaludek.

„Konečně," zamumlal někdo s úlevou. Ian. Samozřejmě. „Máš hlad?"

Chvíli jsem o tom přemýšlela a potom mi unikl dávivý zvuk.

„Ach. Zapomeň na to. Promiň. Zase. Museli jsme to udělat. Lidi byli najednou úplně… paranoidní, když jsme tě vzali ven."

„To je dobrý," povzdechla jsem si.

„Chceš vodu?"

„Ne."

Otevřela jsem oči a snažila se v temnotě zaostřit. Prasklinami nad sebou jsem viděla dvě hvězdy. Pořád byla noc. Nebo možná zase noc, kdo ví?

„Kde to jsem?" zeptala jsem se. Tvary prasklin byly neznámé. Přísahala bych, že jsem tenhle strop ještě nikdy neviděla.

„Ve svém pokoji," řekl Ian.

Hledala jsem ve tmě jeho tvář, ale dokázala jsem rozeznat jenom černý stín jeho hlavy. Prsty jsem zkoumala povrch, na kterém jsem ležela; byla to opravdová matrace. Pod hlavou jsem měla polštář. Má tápající ruka se dotkla té jeho a on mé prsty chytil dřív, než jsem ji stihla stáhnout.

„Čí pokoj je to ve skutečnosti?"

„Tvůj."

„Iane…"

„Byl náš – Kylův a můj. Kyle je… držený v nemocničním křídle, dokud nebude rozhodnuto. Já se můžu nastěhovat k Wesovi."

„Nevezmu si váš pokoj. A co myslíš tím ‚dokud nebude rozhodnuto'?"

„Říkal jsem ti, že bude soud."

„Kdy?"

„Proč to chceš vědět?”

„Protože když už to musí být, musím tam být i já. Vysvětlit.”

„Lhát.”

„Kdy?” zeptala jsem se znovu.

„Při prvním světle. Nevezmu tě tam.”

„Tak se tam vezmu sama. Vím, že budu moct chodit, jakmile se mi přestane točit hlava.”

„Udělala bys to, viď?”

„Ano. Nebylo by fér, kdybys mě tam nenechal mluvit.”

Ian si povzdechl. Pustil mou ruku a pomalu se narovnal. Slyšela jsem, jak mu praskají klouby, když se postavil. Jak dlouho tu seděl ve tmě a čekal, až se vzbudím? „Vrátím se vrzy. Ty možná nemáš hlad, ale já umírám hlady.”

„Měl jsi dlouhou noc.”

„Ano.”

„Pokud se rozední, nebudu tu sedět a čekat na tebe.”

Nevesele se zasmál. „Tím jsem si jistý. Takže se vrátím předtím a pomůžu ti dostat se, kam budeš chtít.”

Odklonil jedny ze dveří do svého pokoje, prošel kolem nich a nechal je zapadnout na své místo. Zamračila jsem se. To by mohlo být těžké zvládnout na jedné noze. Doufala jsem, že se Ian vážně vrátí.

Zatímco jsem na něho čekala, dívala jsem se nahoru na ty dvě hvězdy, které byly vidět, a nechala jsem svou hlavu, aby se pomalu uklidnila. Vážně jsem neměla ráda lidské léky. Fuj. Bolelo mě celé tělo, ale třeštění v hlavě bylo horší.

Čas plynul pomalu, ale neusnula jsem. Prospala jsem většinu uplynulých dvaceti čtyř hodin. Asi jsem také *měla* hlad. Ale budu muset počkat, až se můj žaludek trochu uklidní, než si budu jistá.

Ian se vrátil před rozedněním, předně jak slíbil.

„Je ti líp?” zeptal se, když procházel kolem dveří.

„Myslím. Ještě jsem nepohnula hlavou.”

„Myslíš, že to *ty* takhle reaguješ na to morfium nebo Melaniino tělo?”

„Je to Mel. Reaguje špatně na většinu léků proti bolesti. Zjistila to, když si před deseti lety zlomila zápěstí.”

Chvíli o tom přemýšlel. „Je to… zvláštní. Jednat se dvěma lidmi najednou.”

„Zvláštní,” souhlasila jsem.

„Máš už hlad?”

Usmála jsem se. „Myslela jsem si, že cítím chleba. Ano, myslím, že se můj žaludek už dostal z nejhoršího.”

„Doufal jsem, že to řekneš.”

Jeho tmavá postava se natáhla vedle mě. Hmatem našel mou ruku, rozevřel mi prsty a položil mi do ní známý oválný bochánek.

„Pomůžeš mi nahoru?” poprosila jsem ho.

Opatrně mi dal ruce kolem ramen a zvedl mě, aniž by mnou nějak moc pohnul, a zmírnil tak bolest v boku na minimum. Cítila jsem, že tam na kůži mám něco cizího, pevného a tuhého.

„Díky,” řekla jsem trochu zadýchaně. Hlava se mi trochu točila. Volnou rukou jsem se dotkla boku. Něco jsem měla přilepeného na kůži, pod tričkem. „Mám teda zlomená žebra?”

„Doktor si není jistý. Dělá, co může.”

„Tolik se snaží.”

„To ano.”

„Cítím se špatně… že jsem ho neměla ráda,” přiznala jsem.

Ian se zasmál. „Samozřejmě, žes neměla. Jsem ohromený, že můžeš mít ráda někoho z nás.”

„Tys to změnil,” zamumlala jsem a zakousla se do tvrdého bochánku. Mechanicky jsem žvýkala, polkla a na chvíli chleba odložila, abych viděla, jak na to bude můj žaludek reagovat.

„Ne moc chutné, já vím,” řekl Ian.

Pokrčila jsem rameny. „Jenom to zkouším – abych věděla, jestli ta nevolnost už opravdu ustoupila.”

„Možná by bylo lepší něco lákavějšího.”

Zvědavě jsem se na něho podívala, ale jeho tvář stále nebyla vidět. Slyšela jsem zašustění a potom ostré prasknutí… a potom jsem to ucítila a pochopila.

„Cheetos!" vykřikla jsem. „Vážně? Pro mě?"

Něco se dotklo mého rtu a já se zakousla do delikatesy, kterou mi nabízel.

„O tomhle jsem snila." Jak jsem žvýkala, povzdechla jsem si.

To ho rozesmálo. Dal mi pytlík do ruky.

Rychle jsem snědla všechno, co v malém pytlíku zbývalo, a potom jsem ještě dojedla svůj chleba, trochu okořeněný chutí sýra, která mi stále ulpívala na rtech. Podal mi láhev vody, než jsem si o ni stihla říct.

„Díky. Za víc, než za ty Cheetos, víš. Za tolik."

„Bylo mi potěšením, Wando."

Dívala jsem se do jeho tmavě modrých očí a snažila se rozluštit, co všechno tou větou říkal – připadalo mi, že to myslel jako víc než jako zdvořilost. A potom mi došlo, že vidím barvu jeho očí; rychle jsem se podívala na prasklinu nad sebou. Hvězdy byly pryč a tmavá obloha se měnila na světle šedou. První světlo.

„Jsi si jistá, že to musíš udělat?" zeptal se Ian, ruku napůl nataženou, aby mě zvedl.

Přikývla jsem. „Nemusíš mě nést. Moje noha už je lepší."

„Uvidíme."

Pomohl mi na nohy a nechal mi ruku kolem pasu, zatímco mou si přehodil kolem krku.

„Teď opatrně. Tak co?"

Popošla jsem o krok dopředu. Bolelo to, ale zvládnu to. „Skvělý. Jdeme."

Myslím, že tě má Ian až moc rád.

Až moc? Byla jsem překvapená, že jsem Melanii slyšela tak jasně. Poslední dobou takhle mluvila, jenom když byl nablízku Jared.

Já jsem tady taky. Zajímá ho to vůbec?

Samozřejmě, že ano. Věří nám víc než kdo jiný, kromě Jamieho a Jeba.

To nemyslím.

A co *myslíš?*

Ale už byla pryč.

Cesta nám zabrala hodně času. Překvapilo mě, jak daleko jsme museli jít. Myslela jsem, že jdeme na velké náměstí nebo do kuchyně – na nějaké místo obvyklé pro shromažďování. Ale prošli jsme východním polem a pokračovali dál, dokud jsme konečně nedošli do velké, temně černé jeskyně, které Jeb říkal ‚hrací místnost'. Od své první prohlídky jsem tu nebyla. Uvítal mě ostrý zápach sirného pramene.

Na rozdíl od většiny ostatních místností byla hrací místnost mnohem širší, než byla vysoká. To jsem teď viděla, protože tlumená modrá světla visela na stropě, místo aby byla položená na zemi. Strop byl jenom pár desítek centimetrů nad mou hlavou, asi tak vysoko jako normální strop v domě. Ale zdi jsem neviděla, světla od nich byla daleko. Neviděla jsem ten zapáchající plamen, byl zastrčený v nějakém vzdálenějším koutě, ale slyšela jsem, jak šplouchá a syčí.

Kyle seděl na nejosvícenějším místě. Své dlouhé ruce měl omotané kolem nohou. Jeho obličej se změnil ve ztuhlou masku. Nevzhlédl, když jsem s Ianovou pomocí vkulhala dovnitř.

Vedle Kyle stáli z každé strany Jared a Doktor, ruce volně svěšené, ale připravení zasáhnout. Jako kdyby byli… stráže.

Jeb stál vedle Jareda, pušku přes rameno. Vypadal uvolněně, ale já jsem věděla, jak rychle by se to mohlo změnit. Jamie ho držel za volnou ruku… ne, Jeb držel Jamieho za zápěstí a vypadalo to, že se to Jamiemu nelíbí. Ale když mě uviděl, usmál se a zamával. Zhluboka se nadechl a významně se podíval na Jeba. Jeb pustil jeho zápěstí.

Sharon stála vedle Doktora a na její druhé straně byla teta Maggie.

Ian mě dostrkal na hranici tmy obklopující skupinu lidí. Nebyli jsme tam sami. Viděla jsem stíny mnoha dalších, ale ne jejich tváře.

Bylo to zvláštní; když jsme šli jeskyněmi, podpíral mě Ian naprosto bez námahy. Ale teď to vypadalo, jako kdyby se najednou unavil. Ruka, kterou měl kolem mě, ochabla. Kulhala jsem a poskakovala dopředu, jak nejlépe jsem mohla, dokud jsme se nedostali tam, kam chtěl. Posadil mě na zem a pak si sedl vedle mě.

„Au," slyšela jsem někoho zašeptat.

Otočila jsem se a rozeznala Trudy. Posunula se blíž k nám a Geoffrey a posléze i Heath ji následovali.

„Vypadáš mizerně," řekla mi. „Jak moc jsi zraněná?"

Pokrčila jsem rameny. „Jsem v pořádku." Začala jsem přemýšlet o tom, jestli mě Ian nenechal pajdat samotnou, aby všem ukázal má zranění – abych beze slov svědčila proti Kylovi. Zamračila jsem se na jeho nevinný výraz.

V tu chvíli dorazili Wes a Lily a posadili se ke skupince mých spojenců. O pár vteřin později vstoupil Brandt, pak Heidi, a potom Andy a Paige. Aaron přišel jako poslední.

„To jsou všichni," řekl. „Lucina zůstala se svými dětmi. Nechce je mít tady – říkala, abychom pokračovali bez ní."

Aaron se posadil vedle Andyho a chvíli bylo ticho.

„Tak dobře," řekl Jeb hlasitě, aby ho všichni slyšeli. „Bude to probíhat takhle. Budeme se řídit podle názoru většiny. Jako vždycky já rozhodnu sám, jestli budu mít problém s rozhodnutím většiny, protože tohle –"

„Je můj dům," doplnilo ho sborově pár hlasů. Někdo se zasmál, ale rychle přestal. Tohle nebylo vtipné. Člověk byl souzený za pokus o vraždu mimozemšťana. Pro všechny to musel být hrozný den.

„Kdo promluví proti Kylovi?" zeptal se Jeb.

Ian vedle mě se začal zvedat.

„Ne," zašeptala jsem a chytila ho za loket.

Setřásl mě a postavil se.

„Je to jednoduché," řekl Ian. Chtěla jsem vyskočit a rukou mu zacpat pusu, ale nemyslela jsem si, že bych se dokázala zvednout bez pomoci. „Můj bratr byl varovaný. Neměl žádné pochyby o Jebově názoru. Wanda je členkou naší společnosti – platí pro ni stejná pravidla a ochrany jako pro kohokoliv z nás. Jeb Kylovi jasně řekl, že když tu nemůže žít s ní, musí pryč. Kyle se rozhodl zůstat. Věděl, a ví, jaký je tady trest za vraždu."

„Pořád to žije," zavrčel Kyle.

„A proto nežádám tvou smrt," odsekl Ian. „Ale už tu nemůžeš žít. Ne, když v srdci jsi vrah."

Ian svého bratra dlouho upřeně pozoroval a potom se znovu posadil vedle mě na zem.

„Ale mohli by ho chytit a my bychom se o tom vůbec nedozvěděli," protestoval Brandt a zvedl se. „Bez varování by je sem zavedl."

Místností se rozlehl šepot.

Kyle zíral na Brandta. „Nikdy mě nedostanou živého."

„Takže je to tak jako tak rozsudek smrti," zamumlal někdo ve stejnou chvíli, jako promluvil Andy. „To nemůžeš zaručit."

„Jeden po druhém," varoval Jeb.

„Už dřív jsem venku přežil," řekl vztekle Kyle.

Ze tmy se ozval další hlas. „Je to risk." Nedokázala jsem rozeznat, komu tyhle hlasy patřily – bylo to jenom rozzuřené syčení.

A další. „Co udělal Kyle špatně? Nic."

Jeb udělal krok směrem k tomu hlasu a zlostně se mračil. „Moje pravidla."

„Není jedna z nás," protestoval někdo jiný.

Ian se znovu začal zvedat.

„Hej!" vybuchl Jared. Jeho hlas byl tak hlasitý, že se všichni lekli. „Wanda tu teď není souzená! Má někdo proti ní nějakou konkrétní stížnost – proti Wandě samotné? Požádejte o jiný soud. Ale všichni víme, že nikomu tady neublížila. Dokonce zachránila jeho život." Ukázal prstem na Kylova záda. Kyle se nahrbil, jako kdyby cítil jeho bodnutí. „Jenom

pár vteřin potom, co se ji pokusil hodit do řeky, riskovala život, aby ho ušetřila stejné bolestivé smrti. Musela vědět, že kdyby ho nechala spadnout, bylo by to pro ni bezpečnější. Ale stejně ho zachránila. Udělal by kdokoliv z vás to samé – zachránili byste svého nepřítele? Pokusil se ji zabít, ale promluví ona proti němu?"

Cítila jsem na sobě oči všech lidí v tmavé místnosti, když Jared zvedl ruku dlaní nahoru směrem ke mně.

„*Promluvíš* proti němu, Wando?"

Zírala jsem na něho s doširoka otevřenýma očima, šokovaná, že se postavil za mě, že mluvil *na* mě, že používal mé jméno. Melanie byla také šokovaná, rozpolcená. Byla rozradostněná tou vlídností v jeho tváři, když se na nás díval, tou jemností v jeho očích, která byla tak dlouho pryč. Ale bylo to *moje* jméno, co řekl…

Trvalo mi pár vteřin, než jsem byla schopná najít hlas.

„Je to všechno nedorozumění," zašeptala jsem. „Oba jsme spadli, když se podlaha propadla. Nic jiného se nestalo." Doufala jsem, že když budu šeptat, bude těžší zaslechnout v mém hlase tu lež, ale jakmile jsem domluvila, Ian se zachechtal. Loktem jsem do něho strčila, ale to ho nezastavilo.

Jared se na mě doopravdy usmál. „Vidíte. Dokonce se snaží i lhát na jeho obranu."

„*Snaží* je to klíčové slovo,"dodal Ian.

„Kdo říká, že to lže? Kdo to může dokázat?" zeptala se hrubě Maggie a udělala krok dopředu na volné místo vedle Kyla. „Kdo dokáže, že to není pravda, co na těch rtech zní tak falešně?"

„Mag –" začal Jeb.

„Zmlkni, Jebediahu – ještě mluvím. Není důvod, abychom tu byli. Ten zákeřný narušitel nemá žádnou stížnost. Tohle všechno je jenom ztráta času."

„S tím souhlasím," dodala Sharon jasným, hlasitým hlasem.

Doktor se na ni podíval pohledem plným bolesti.

Trudy vyskočila na nohy. „Nemůžeme tu trpět vraha – a jenom tak čekat, až jednou bude úspěšný!"

„*Vražda* je subjektivní pojem," zasyčela Maggie. „Za vraždu považuju jenom to, když je zabit0ho n2co lidského."

„*Člověk* je také subjektivní pojem, Magnolie," řekl Jared a zlostně se na ni mračil. „Měl jsem dojem, že ta definice zahrnuje *nějaký* soucit, trochu slitování."

„Pojďme hlasovat," řekla Sharon, než mu její matka mohla odpovědět. „Zvedněte ruku, pokud si myslíte, že by tu Kyle měl zůstat a že by neměl být za to… nedorozumění potrestán." Když použila slovo, které jsem použila já, podívala se na Iana vedle mě, ne na mě.

Ruce se začaly zvedat. Pozorovala jsem Jaredovu tvář, jak se jeho rysy pomalu stahovaly, jak se mračil.

Také jsem chtěla zvednout ruku, ale Ian mě chytil pevněji a udělal nosem podrážděný zvuk. Držela jsem ruku, jak nejvýš jsem mohla. Nakonec ale můj hlas ani nebyl nutný.

Jeb počítal nahlas. „Deset… patnáct… dvacet… dvacet tři. Fajn, to je jasná většina."

Nerozhlédla jsem se, abych viděla, kdo jak hlasoval. Dost na tom, že v našem koutě měli všichni ruce pevně založené na prsou a vyčkávavě se dívali na Jeba.

Jamie odešel od Jeba a vmáčkl se mezi Trudy a mě. Objal mě, dal svou ruku pod tu Ianovu.

„Možná o nás duše měli pravdu," řekl dost hlasitě, aby jeho vysoký, tvrdý hlas slyšeli všichni. „Většina nás není lepší než –"

„Tiše!" zarazila jsem ho.

„Dobře," řekl Jeb. Všichni ztichli. Jeb se podíval na Kyla, potom na mě a pak na Jareda. „Dobře, já se přikláním k tomu, co si myslí většina."

„Jebe –" řekli zároveň Jared a Ian.

„Můj dům, moje pravidla," připomněl jim Jeb. „Na to nezapomínejte. Tak, poslouchej mě, Kyle. A ty bys myslím měla taky poslouchat, Magnolie. Kdokoliv se pokusí Wandě

znovu ublížit, ten už nebude mít soud, ten bude mít rovnou pohřeb.” Poplácal svou pušku, aby to zdůraznil.

Trhla jsem sebou.

Magnolie na svého bratra nenávistně zírala.

Kyle přikývl, jako kdyby ty podmínky přijal.

Jeb se rozhlédl po nerovnoměrně rozmístěném publiku a podíval se do očí každému kromě malé skupinky lidí kolem mě.

„Soud skončil,” oznámil Jeb. „Kdo si zahraje?”

36.kapitola – Uvěřená (Believed)

Shromáždění se uvolnilo a půlkruhem proběhl nadšenější šepot.

Podívala jsem se na Jamieho. Našpulil rty a pokrčil rameny. „Jeb se jenom snaží vrátit věci k normálu. Bylo to pár špatných dní. Walterův pohřeb…"

Cukla jsem sebou.

Viděla jsem, jak se Jeb kření na Jareda. Po chvíli odolávání si Jared povzdechl a protočil oči směrem na toho zvláštního starého muže. Potom se otočil a rychle vykročil pryč z jeskyně.

„Jared přinesl nový míč?" zeptal se někdo.

„Super," řekl Wes vedle mě.

„Hraní her," řekla Trudy a zavrtěla hlavou.

„Když to zmírní napětí," odpověděla Lily tiše a pokrčila rameny.

Jejich hlasy byly tiché, hned vedle mě, ale také jsem slyšela jiné, hlasitější.

„Tentokrát se chovej opatrně," řekl Andy Kylovi. Stál nad ním a nabízel mu ruku.

Kyle se nabízené ruky chytil a pomalu se zvedl na nohy. Když stál, jeho hlava skoro narážela do luceren.

„Ten minulej míč byl slabej," řekl Kyle a zakřenil se na staršího muže. „Strukturálně nedostačující."

„Navrhuju jako kapitána Andyho," křikl někdo.

„Já navrhuju Lily," zvolal Wes, postavil se a začal se protahovat.

„Andy a Lily."

„Jo, Andy a Lily."

„Chci Kyla," řekl rychle Andy.

„Tak já Iana," kontrovala Lily.

„Jared."

„Brandt."

Jamie se zvedl a stoupl si na špičky, snažil se vypadat větší.

„Paige."

„Heidi.”

„Aaron.”

„Wes.”

Vybírání pokračovalo. Jamie se rozzářil, když ho Lily vybrala ještě než byla vybraná půlka dospělých. Do týmů byli vybraní dokonce i Maggie a Jeb. Čísla byla vyrovnaná, dokud se s Jaredem nevrátila Lucina a nepřivedla s sebou své dva kluky nadskakující vzrušením. Jared měl v ruce zářivý nový fotbalový míč; držel ho před sebou a Isaiah, starší z chlapců, vyskakoval a snažil se ho z jeho ruky srazit.

„Wando?” zeptala se Lily.

Zavrtěla jsem hlavou a ukázala na svou nohu.

„Jasně. Promiň.”

Jsem dobrá ve fotbale, reptala Melanie. *Nebo jsem alespoň byla.*

Můžu sotva chodit, připomněla jsem jí.

„Myslím, že tuhle hru vynechám,” řekl Ian.

„Ne,” namítal Wes. „Mají Kyla a Jareda. Bez tebe jsme mrtví.”

„Hraj,” řekla jsem mu. „Já… já budu počítat.”

Podíval se na mě a jeho rty se změnily v úzkou, pevnou čárku. „Vážně nemám náladu na hraní.”

„Potřebují tě.”

Odfrkl si.

„No tak, Iane,” pobízel ho Jamie.

„Chci se dívat,” řekla jsem. „Ale bylo by to… nudné, kdyby měl jeden z týmů takovou výhodu.”

„Wando.” Ian si povzdechl. „Jsi vážně ten nejhorší hráč, kterého jsem kdy potkal.”

Ale zvedl se a začal se s Wesem protahovat.

Paige postavila ze čtyř luceren branky.

Pokusila jsem se zvednout, byla jsem přesně uprostřed hřiště. Nikdo si mě v tlumeném světle nevšiml. Atmosféra kolem mě byla pozitivní, nabitá očekáváním. Jeb měl pravdu. Tohle bylo něco, co potřebovali, jakkoliv mi to připadalo zvláštní.

Zvládla jsem se dostat na všechny čtyři a potom jsem vysunula svou zdravou nohu dopředu, takže jsem klečela na té špatné. Bolelo to. Pokusila jsem se vyhoupnout na tu zdravou nohu. Ale moje rovnováha byla úplně vykolejená, díky divné váze mé zraněné nohy.

Než jsem stihla spadnout na obličej, chytily mě silné ruce. Trochu žalostně jsem vzhlédla, abych Ianovi poděkovala.

Ale slova se mi zasekla v krku, když jsem viděla, že to byly Jaredovy ruce, co mě chytily.

„Mohlas prostě někoho poprosit o pomoc," řekl konverzačním tónem.

„Já –" Odkašlala jsem si. „Měla jsem. Nechtěla jsem…"

„Na sebe přitahovat pozornost?" Ta slova zněla, jako kdyby byl doopravdy zvědavý. Nebylo v nich žádné obvinění. Pomohl mi dokulhat ke vchodu do jeskyně.

Krátce jsem zavrtěla hlavou. „Nechtěla jsem… nikoho nutit, aby ze zdvořilosti dělal něco, co by nechtěl." To nebylo úplně přesné vysvětlení, ale vypadalo to, že rozuměl, co jsem tím chtěla říct.

„Nemyslím si, že by ti Jamie nebo Ian neradi podali pomocnou ruku."

Ohlédla jsem se přes rameno. Nikdo z nich si ještě v tom mírném světle nevšiml, že jsem pryč. Odráželi míč hlavami a smáli se, když jím Wes dostal do obličeje.

„Ale oni se baví. Nechtěla bych to přerušovat."

Jared si prohlížel mou tvář. Došlo mi, že se láskyplně usmívám.

„Docela ti na tom klukovi záleží," řekl.

„Ano."

Přikývl. „A na tom muži?"

„Ian je… Ian mi věří. Dává na mě pozor. Dokáže být velmi milý… na člověka." Skoro jako duše, chtěla jsem říct. Ale to by nevyznělo v tomhle prostředí jako kompliment.

Jared si odfrkl. „Na člověka. Důležitější detail, než jsem si myslel."

Sklonil se se mnou u ústí tunelu. Tvořil mělkou lavičku, která byla pohodlnější než tvrdá podlaha.

„Díky," řekla jsem mu. „Jeb udělal správnou věc, víš."

„S tím nesouhlasím." Jaredův hlas byl jemnější než jeho slova.

„Taky díky – za předtím. Nemusel jsi mě bránit."

„Každé slovo byla pravda."

Dívala jsem se na podlahu. „Je pravda, že bych nikdy neudělala nic, čím bych někomu tady ublížila. Ne schválně. Mrzí mě, že jsem ti ublížila, když jsem sem přišla. A Jamiemu. Tolik mě to mrzí."

Se zamyšleným výrazem ve tváři se posadil vedle mě. „Upřímně…" Zaváhal. „To dítě je na tom líp, od té doby, co jsi přišla. Tak trochu jsem zapomněl, jak zní jeho smích."

Oba jsme ho teď poslouchali, jak se ozývá přes hlubší dospělý smích.

„Díky, žes mi to řekl. Byla to moje… největší starost. Doufala jsem, že jsem nenapáchala trvalou škodu."

„Proč?"

Zmateně jsem se na něho podívala.

„Proč ho máš ráda?" zeptal se, jeho hlas byl stále zvědavý, ale ne prudký.

Kousla jsem se do rtu.

„Můžeš mi to říct. Jsem… mám…" Nedokázal najít slova. „Můžeš mi to říct," zopakoval.

Když jsem odpovídala, dívala jsem se na své nohy. „Částečně proto, že ho má ráda Melanie." Nevzhlédla jsem se, abych se podívala, jestli sebou při zvuku toho jména škubl. „Vzpomínat na to tak jako ona… to je mocná věc. A potom, když jsem ho poznala osobně…" Pokrčila jsem rameny. „Nemůžu ho *nemít* ráda. Je to součástí… samotné stavby těchhle buněk, abych ho měla ráda. Dřív jsem si neuvědomovala, jak velký vliv na mě má můj hostitel. Možná jsou to jenom lidská těla. Možná jenom Melanie."

„Mluví s tebou?" Udržoval svůj hlas vyrovnaný, ale slyšela jsem to úsilí.

„Ano.”

„Jak často?”

„Když chce. Když má zájem.”

„Co dneska?”

„Moc ne. Je… na mě tak trochu naštvaná.”

Překvapeně se zasmál. „Je naštvaná? Proč?”

„Protože…” Bylo tu něco jako dvojité ohrožení? „To nic.”

Znovu slyšel tu lež a spojil si to.

„Aha. Kyle. Chtěla, aby se usmažil.” Znovu se zasmál. „Udělala by to.”

„Umí být… násilná,” souhlasila jsem. Usmála jsem se, abych tu urážku zjemnila.

Pro něho to nebyla urážka. „Vážně? Jak?”

„Chce, abych taky bojovala. Ale já… nemůžu. Nejsem bojovník.”

„To vidím.” Dotkl se špičkou jednoho prstu mé otlučené tváře. „Je mi to líto.”

„Ne. Každý by udělal to samé. Vím, jak by ses musel cítit.”

„Ty bys ne –”

„Kdybych byla člověk, ano. A navíc, to jsem nemyslela… Myslela jsem na tu Hledačku.”

Ztuhl.

Znovu jsem se usmála a on se trochu uvolnil. „Mel chtěla, abych ji uškrtila. Vážně tu Hledačku nenávidí. A já nedokážu… v sobě najít vůli ji za to obviňovat.”

„Pořád tě hledá. Ale aspoň to vypadá, že už musela vrátit ten vrtulník.”

Zavřela jsem oči, zaťala pěsti a pár vteřin se soustředila na dýchání.

„Dřív jsem se jí nebála,” zašeptala jsem. „Nevím, proč mě teď tolik děsí. Kde je?”

„Neboj se. Včera jenom projela tam a zpátky dálnici. Nenajde tě.”

Přikývla jsem a snažila jsem se mu uvěřit.

„Slyšíš… Slyšíš teď Mel?” zamumlal.

Nechala jsem oči zavřené. „Jsem… si jí vědomá. Poslouchá velmi napjatě."

„Co si myslí?" Jeho hlas byl jenom zašeptání.

Máš šanci, řekla jsem jí. *Co mu chceš říct?*

Pro jednou byla opatrná. Ta otázka ji znejistěla. *Proč? Proč nám teď věří?*

Otevřela jsem oči a zjistila, že mě se zatajeným dechem upřeně pozoruje.

„Chce vědět, co se stalo, že tě to… změnilo. Proč nám věříš?"

Chvíli se nad tím zamyslel. „Asi… víc věcí. Bylas tak… milá k Walterovi. Nikdy jsem nikoho kromě Doktora neviděl, že by byl tak soucitný. A zachránilas Kylovi život ve chvíli, kdy by ho většina z nás nechala spadnout jenom proto, aby se ochránila, když pomineme zamýšlenou vraždu." Krátce se zasmál. „Pořád jsem se tyhle věci snažil vidět jako důkaz nějakého velkého plánu. Možná se zítra probudím a znovu to tak bude."

Mel a já jsme sebou trhly.

„Ale když tě dneska začali napadat… no, vybuchl jsem. Viděl jsem v nich všechno, co nemělo být ve mně. Uvědomil jsem si, že jsem ti už věřil a jenom jsem byl tvrdohlavý. Krutý. Myslím, že jsem ti věřil od… no, od té první scény hned první noc, kdy ses postavila přede mě, abys mě *zachránila* před Kylem." Zasmál se, jako kdyby si nemyslel, že je Kyle nebezpečný. „Ale umím lhát líp než ty. Dokážu dokonce lhát i sám sobě."

„Doufá, že nezměníš názor. Bojí se, že se to stane."

Zavřel oči. „Mel."

Moje srdce najednou bilo mnohem rychleji. Byla to její radost, která ho zrychlila, ne moje. Muselo mu být jasné, že ho miluju. Po té otázce o Jamiem už to musel uhodnout.

„Řekni jí… to se nestane."

„Ona tě slyší."

„Jak… přímé je to spojení?"

„Slyší, co slyším já, vidí, co vidím já."

„Cítí, co ty cítíš?”

„Ano.”

Jeho nos se nakrčil. Znovu se dotkl mé tváře, jemně, pohladil mě. „Ani nevíš, jak je mi to líto.”

Moje kůže byla v místě, kde se jí dotkl, teplejší; bylo to dobré teplo, ale jeho slova byla teplejší než jeho dotek. Samozřejmě, že mu bylo víc líto, že ublížil jí. Samozřejmě. To by mi nemělo vadit.

„Dělej, Jarede! Jdeme!”

Vzhlédli jsme. Kyle volal na Jareda. Vypadal naprosto uvolněně, jako kdyby dnes vůbec nebyl u soudu. Možná, že věděl, že bude po jeho. Možná se prostě přes všechno rychle dostal. Nevypadal, že by si všiml mě vedle Jareda.

Poprvé jsem si uvědomila, že ostatní ano.

Jamie nás pozoroval se spokojeným úsměvem. Asi to z jeho pohledu vypadalo jako dobrá věc. A byla?

Co tím myslíš?

Co vidí, když se na nás podívá? To, že se jeho rodina dala zase dohromady?

Není to tak? Určitým způsobem?

S jedním nevítaným dodatkem.

Ale lepší než to bylo včera.

asi…

Já vím, přiznala. *Jsem ráda, že Jared ví, že jsem tady… ale pořád se mi nelíbí, když se tě dotýká.*

A mě se to líbí až moc. Kůže mě v místě, kde se mě dotkly Jaredovy prsty, pálila. *Promiň mi to.*

Neviním tě za to. Nebo alespoň vím, že bych neměla.

Díky.

Jamie nebyl jediný, kdo nás pozoroval.

Jeb byl zvědavý, v koutku úst se mu začal objevovat malý úsměv.

Snaron a Maggie nás pozorovaly s ohněm v očích. Jejich výrazy byly úplně stejné, takže ani mladistvá pokožka ani zářivé vlasy nepomohly Sharon, aby vypadala mladší než její prošedivělá matka.

Ian měl obavy. Jeho oči byly zúžené a vypadal, že je na pokraji rozhodnutí přijít a zase mě chránit. Aby se ujistil, že mě Jared nerozruší. Usmála jsem se, abych ho ujistila. Neopětoval můj úsměv, ale zhluboka se nadechl.

Nemyslím, že to je důvod, proč má obavy, řekla Melanie.

„Posloucháš ji teď?" Jared byl na nohou, ale pořád pozoroval mou tvář.

Jeho otázka mě vyrušila dřív, než jsem se jí stihla zeptat, co tím myslela. „Ano."

„Co říká?"

„Všimly jsme si, co si ostatní myslí o tvé… změně názoru." Kývla jsem hlavou směrem k Melaniině tetě a sestřenici. Zároveň se ke mně obě otočily zády.

„Tvrdý oříšek," uznal.

„Tak dobře," zahučel Kyle a otočil se k míči, který ležel pod nejjasnějším světlem. „Vyhrajeme bez tebe."

„Už jdu!" Jared vrhl na mě – na nás – jeden zadumaný pohled a odběhl, aby se zapojil do hry.

Nebyla jsem nejlepší rozhodčí. Byla moc velká tma na to, abych z místa, kde jsem seděla, viděla na míč. Byla dokonce i moc velká tma na to, abych viděla hráče, když nebyli v těch nejvíc osvětlených místech. Začala jsem počítat body podle Jamieho reakcí. Když jeho tým skóroval, vždycky vyrazil vítězný pokřik a zasténal, když skóroval protihráč. Zasténání bylo víc než výkřiků.

Všichni hráli. Maggie byla brankář Andyho týmu a Jeb Lilyna. Oba byli překvapivě dobří. Ve světle luceren tvořících branky jsem viděla jejich siluety, pohybovaly se tak lehce, jako kdyby byli o několik desetiletí mladší. Jeb se nebál narazit na zem, když se snažil zastavit míč, ale Maggie byla efektivnější bez toho, aby se uchylovala do takových extrémů. Byla jako magnet na ten neviditelný míč. Pokaždé, když Ian nebo Wes vystřelili… *bum!* Přistál v jejích rukách.

Trudy a Paige asi po půl hodině skončily a minuly mě cestou ven, zatímco si nadšeně povídaly. Připadalo mi

nemožné, že jsme ten den začali soudem, ale byla to pleva, že se tak drasticky změnil.

Ženy nebyly pryč dlouho. Vrátily se s rukama plnýma krabic. Müsli tyčinky – ty s ovocnou náplní. Hra se pozastavila. Jeb vyhlásil poločas a všichni si pospíchali sníst snídani.

Zboží bylo vyrovnané do řady uprostřed pole. Nejdřív se tam všichni chaoticky seběhli.

„Tady máš, Wando," řekl Jamie a vynořil se ze skupiny. Ruce měl plné tyčinek a pod rukama měl lahve vody.

„Díky. Bavíš se?"

„Jo! Přál bych si, abys mohla hrát."

„Příště," řekla jsem.

„Tady máš…" Byl tu Ian s rukama plnýma tyčinek.

„Byl jsem tu dřív," řekl mu Jamie.

„Ach," řekl Jared, když se objevil za Jamieho druhým ramenem. Také měl v rukou až moc tyčinek pro jednoho.

Ian a Jared si vyměnili dlouhý pohled.

„Kde je všechno jídlo?" dožadoval se Kyle. Stál nad prázdnou krabicí, otáčel hlavou po místnosti a hledal pachatele.

„Chytej," řekl Jared a házel mu tyčinky jednu po druhé, tvrdě, jako nože.

Kyle je snadno chytal přímo v letu a potom přiběhl, aby se podíval, jestli ho Jared neošidil.

„Na," řekl Ian a hodil půlku své hromady na svého bratra, aniž by se na něho podíval. „Teď jdi."

Kyle ho ignoroval. Poprvé se dneska podíval přímo na mě, shlédl dolů na místo, kde jsem seděla. Jeho duhovky byly černé, jak za ním svítilo světlo. Nedokázala jsem přečíst jeho výraz.

Ucukla jsem a zadržela dech, když má žebra začala protestovat.

Jared a Ian se postavili přede mě jako kdyby se zatáhla opona.

„Slyšels ho," řekl Jared.

„Můžu nejdřív něco říct?" zeptal se Kyle. Nakoukl přes jejich ramena.

Neodpověděli.

„Není mi to líto," řekl mi Kyle. „Pořád si myslím, že to byla správná věc."

Ian do svého bratra strčil. Kyle se odpotácel dozadu, ale pak znovu přišel.

„Vydrž. Ještě jsem neskončil."

„Ano, skončil," řekl Jared. Jeho ruce byly zaťaté a kůže na kloubech bílá.

Všichni si nás teď všimli. Místnost byla tichá, všechna zábava ze hry se ztratila.

„Ne, neskončil." Kyle zvedl ruce, gesto kapitulace, a znovu promluvil ke mně. „Nemyslím si, že jsem neměl pravdu, ale zachránilas mi život. Nevím proč, ale udělalas to. Takže mě napadlo, život za život. Nezabiju tě. Splatím tak svůj dluh."

„Ty natvrdlý osle," řekl Ian.

„Kdo je tady zabouchlej do červa, co, brácho? Ty budeš mě říkat *natvrdlý*?"

Ian zvedl pěsti a naklonil se dopředu.

„Řeknu ti proč," řekla jsem a promluvila trochu hlasitěji, než jsem chtěla. Ale dosáhla jsem toho, čeho jsem dosáhnout chtěla. Ian a Jared a Kyle se otočili a upřeně mě pozorovali, na chvíli zapomněli na svou hádku.

Znervóznělo mě to. Odkašlala jsem si. „Nenechala jsem tě spadnout, protože… protože nejsem *jako* ty. Neříkám, že nejsem… jako lidé. Protože jsou tu jiní, kteří by udělali to samé. Jsou tu i milí a hodní lidé. Lidé jako tvůj bratr a Jeb a Doktor… Říkám, že nejsem jako ty *osobně*."

Kyle mě chvíli upřeně pozoroval a pak se zachechtal. „Au," řekl a pořád se smál. Pak se otočil od nás, když už předal svou správu, a odešel, aby si přinesl nějakou vodu. „Život za život," zavolal přes rameno.

Nebyla jsem si jistá, že jsem mu uvěřila. Vůbec jsem si nebyla jistá. Lidé byli dobří lháři.

37.kapitola – Chtěná (Wanted)

Ve výhrách bylo pravidlo. Když hráli spolu Jared s Kylem, vyhráli. Když hrál Jared s Ianem, vyhrál jejich tým. Připadalo mi, že Jared nemůže být poražený, dokud jsem neviděla bratry hrát spolu.

Poprvé mi připadalo, že v tom vidím jejich odpor, alespoň z Ianovy strany, když měl hrát s Kylem v jednom týmu. Ale po pár minutách běhání ve tmě spadli do běžného vzorce chování – vzorce, který tu byl dlouho předtím, než jsem přišla na tuhle planetu.

Kyle věděl, co Ian udělá, ještě než to udělal, a naopak. Aniž by promluvili, řekli si všechno. Dokonce i když Jared na svou stranu přetáhl všechny nejlepší hráče – Brandta, Andyho, Wese, Aarona, Lily a Maggie jako brankáře – Kyle s Ianem vyhráli.

„Dobře, dobře," řekl Jeb, když chytil jednu z Aaronových střel a dal si míč pod ruku. „Myslím, že všichni víme, kdo vyhrál. Nerad kazím zábavu, ale práce čeká… a, upřímně, jsem hotovej."

Ozvalo se pár váhavých protestů a zasténání, ale víc smíchu. Nikdo nevypadal moc naštvaný tím, že zábava skončila. Z toho, jak si pár lidí sedlo na místě, kde byli, a dalo hlavu mezi kolena, aby mohli dýchat, bylo jasné, že Jeb tu není jediný vyčerpaný.

Lidé se začali po dvojicích nebo trojicích pomalu vytrácet. Naklonila jsem se na stranu, abych jim udělala místo ve vchodu, asi byli na cestě do kuchyně. Už muselo být dávno později, než obvykle bývá oběd, ale v téhle černé díře bylo těžké odhadnout čas. Mezerami mezi odcházejícími lidmi jsem pozorovala Kyla a Iana.

Když byla hra ukončená, zvedl Kyle ruku, aby si s Ianem plácl, ale Ian se kolem něho odpotácel, aniž by si toho gesta všiml. Potom Kyle chytl svého bratra za rameno a otočil ho. Ian Kylovu ruku odpálil. Ztuhla jsem a připravila se na hádku – nejdřív to jako hádka opravdu vypadalo. Kyle chtěl Iana praštit do břicha. Ian se mu ale lehce vyhnul a já jsem viděla,

že v té ráně nebyla žádná síla. Kyle se zasmál a využil své natažené ruky a ponořil pěst do Ianových vlasů. Ian tu ruku odstrčil a tentokrát se napůl usmál.

„Dobrý hra, brácho," slyšela jsem Kyla. „Pořád na to máš."

„Ty jsi takovej idiot, Kyle," odpověděl Ian.

„Ty máš mozek, já mám vzhled. Připadá mi to fér."

Kyla ho znovu slabě praštil. Tentokrát Ian jeho ruku chytil a vzal Kyla do kleští. Teď se doopravdy usmíval a Kyle zároveň klel a smál se.

Všechno mi to připadalo velmi násilné; mé oči se zúžily, napjaté stresem z přihlížení. Ale ve stejnou chvíli mi na mysli vytanula jedna z Melaniiných vzpomínek: tři štěňata válející se v trávě, vztekle kňučící a cenící zuby, jako kdyby jejich jediný cíl bylo roztrhnout svým bratrům hrdlo.

Ano, hrají si, potvrdila Melanie. *Pouta bratrství jsou silná.*

Měla by. Tohle je správné. Pokud nás Kyle vážně nezabije, tohle bude dobrá věc.

Pokud, zopakovala Melanie zasmušile.

„Máš hlad?"

Vzhlédla jsem a mé srdce na krátký bolestivý okamžik přestalo bít. Vypadalo to, že mi Jared stále ještě věřil.

Zavrtěla jsem hlavou. To mi dalo těch pár vteřin, které jsem potřebovala, abych mu byla schopná odpovědět. „Nevím proč, když jsem vlastně nic kromě sezení nedělala, ale jsem jenom unavená."

Napřáhl ruku.

Vzpamatuj se, varovala mě Melanie. *Je jenom zdvořilý.*

Myslíš, že to nevím?

Snažila jsem se, aby se mi ruka netřásla, když jsem ji natáhla k té jeho.

Opatrně mě vytáhl na nohy – nebo spíš na nohu. Balancovala jsem na své zdravé noze a nebyla si jistá, co mám dělat. On byl také zmatený. Pořád mě držel za ruku, ale mezi námi byla široká mezera. Napadlo mě, jak směšně bych vypadala, kdybych poskakovala jeskyněmi, a cítila jsem, jak

mi rudnou tváře. Mé prsty stiskly ty jeho, přestože jsem ho doopravdy jako oporu nevyužívala.

„Kam?"

„Ach…" Zamračila jsem se. „To vážně nevím. Předpokládám, že dole u té dí– u skladu je ještě pořád ta matrace."

Také se zamračil, ten nápad se mu nelíbil o nic víc než mě.

A potom byla pod mými pažemi silná ruka a podepřela mě.

„Dovedu ji, kam potřebuje," řekl Ian.

Jaredova tvář byla opatrná, vypadal přesně tak, jako vždycky, když nechtěl, abych věděla, co si myslí. Ale díval se na Iana.

„Zrovna jsme se bavili o tom, kam by to vlastně mělo být. Je unavená. Možná nemocnice…?

Zavrtěla jsem hlavou ve stejné chvíli jako Ian. Po těch posledních pár dnech, které jsem tam strávila, jsem si nemyslela, že bych snesla být v té místnosti, které jsem se dřív tak zbytečně bála. Hlavně Walterovu prázdnou postel…

„Mám pro ni lepší místo," řekl Ian. „Ty lůžka nejsou o moc měkčí než kameny a ona má hodně bolestivých míst."

Jared mě pořád držel za ruku. Uvědomoval si, jak pevně ji svíral? Ten tlak začínal být nepříjemný, ale nepřipadalo mi, že by si toho byl vědomý. A já si určitě nebudu stěžovat.

„Proč nepřineseš oběd?" navrhl Jared Ianovi. „Vypadáš hladově. Vezmu ji tam, kam jsi plánoval…?"

Ian se zachechtal, byl to tichý, temný zvuk. „Jsem v pořádku. A upřímně, Jarede, Wanda potřebuje trochu větší pomoc než jenom ruku. Nevím, jestli by… ti bylo příjemné jí ji poskytnout. Víš –"

Ian se odmlčel, sklonil se a rychle mě zvedl do své náruče. Zalapala jsem po dechu, jak mi ten pohyb trhl bokem. Jared mou ruku nepustil. Konečky mých prstů začínaly rudnout.

„– ona myslím dneska cvičila až dost. Ty jdi napřed do kuchyně."

Chvíli na sebe zírali a mé prsty začínaly fialovět.

„Já ji můžu nést," řekl konečně tiše Jared.

„Můžeš?" vybídl ho Ian. Podržel mě dál od sebe. Nabídka.

Jared dlouho pozoroval mou tvář. Potom si povzdechl a pustil mou ruku.

Au, to bolí! stěžovala si Melanie. Myslela tím náhlé bodnutí bolesti, které vystřelilo mou hrudí, ne to, jak se mi vracela krev do prstů.

Promiň. Co chceš, abych s tím dělala?

Není tvůj.

Ano, já to vím.

Au.

Promiň.

„Myslím, že půjdu s vámi," řekl Jared, když se Ian s drobným, triumfálním úsměvem vznášejícím se v koutcích jeho úst otočil a zamířil k východu. „Něco s tebou potřebuju probrat."

„Poslož si."

Jared s ním ale nic neprobíral, jak jsme procházeli temným tunelem. Byl tak tichý, že jsem si nebyla jistá, jestli tam ještě pořád je, ale když jsme se dostali do světla na kukuřičném poli, byl hned vedle nás.

Nepromluvil, dokud jsme neprošli velkým náměstím – dokud kolem nás tří nikdo nebyl.

„Jaký máš názor na Kyla?" zeptal se Iana.

Ian si odfrkl. „Pyšní se tím, že co řekne, to dodrží. Obvykle bych jeho slibu věřil. V téhle situaci… nespustím ji z očí."

„Dobře."

„Bude to v pořádku, Iane," řekla jsem. „Nebojím se."

„Nemusíš. Slibuju – nikdo ti už nikdy nic takového neudělá. *Budeš* tu v bezpečí."

Bylo těžké se mu přestat dívat do očí, když takhle planuly. Bylo těžké pochybovat o něčem, co řekl.

„Ano," souhlasil Jared. „Budeš."

Šel hned za Ianovým ramenem. Neviděla jsem jeho výraz.

„Díky," zašeptala jsem.

Nikdo nepromluvil, dokud Ian nezastavil před červenými a šedými dveřmi, které zakrývaly vchod do jeho jeskyně.

„Mohl bys to prosím otevřít?" řekl Ian Jaredovi a kývl ke dveřím.

Jared se nepohnul. Ian se otočil, takže jsme na něho oba viděli; jeho tvář byla zase opatrná.

„*Tvůj* pokoj? Tohle je to tvé lepší místo?" Jaredův hlas byl skeptický.

„Je to teď její pokoj."

Kousla jsem se do rtu. Chtěla jsem Ianovi říct, že tohle samozřejmě nebyl můj pokoj, ale nestihla jsem to, než se ho Jared začal vyptávat.

„Kde bydlí Kyle?"

„Zatím s Wesem."

„A ty?"

„Nejsem si jistý."

Chvíli na sebe zírali zkoumavýma očima.

„Iane, tohle je –" začala jsem.

„Ach," přerušil mě, jako kdyby si teprve teď uvědomil mou přítomnost… jako kdyby byla moje váha tak zanedbatelná, že na mě zapomněl. „Jsi vyčerpaná, viď? Jarede, mohl bys prosím otevřít ty dveře?"

S trochu větší silou, než bylo nutné, trhl Jared mlčky červenými dveřmi a posunul je na ty šedivé.

Teď jsem poprvé doopravdy viděla Ianův pokoj, když sem úzkými prasklinami prosvítalo polední slunce. Nebyl tak jasný jako Jamieho a Jaredův pokoj, ani tak vysoký. Byl menší, rovnoměrnější. Kulatý – trochu jako moje díra, ale desetkrát větší. Na podlaze byly dvě totožné matrace, přisunuté k opačným zdím, aby mezi nimi vzniklo úzké místo. U zadní zdi byla nízká dřevěná skříňka; na levé straně byla hromádka oblečení, dvě knihy a balíček karet. Pravá strana byla úplně prázdná, ale v prachu byly stopy toho, že tam ještě nedávno něco bylo.

Ian mě opatrně položil na pravou matraci, narovnal mi nohu a natřásl polštář. Jared stál ve dveřích čelem do chodby.

„Dobrý?” zeptal se mě Jared.

„Ano.”

„Vypadáš unaveně.”

„Neměla bych být – poslední dobou jsem nedělala nic jiného, než že jsem spala.”

„Tvoje tělo spánek potřebuje, aby se mohlo uzdravit.”

Přikývla jsem. Nemohla jsem popřít, že jsem sotva udržela víčka otevřená.

„Jídlo ti přinesu později – nedělej si s ničím starosti.”

„Díky. Iane?”

„Jo?”

„Tohle je tvůj pokoj,” zamumlala jsem. „Budeš samozřejmě spát tady.”

„Nevadí ti to?”

„Proč by mělo?”

„Asi je to dobrý nápad – nejlepší způsob, jak na tebe dávat pozor. Spi.”

„Dobře.”

Oči už jsem měla zavřené. Poklepal mi na ruku a potom jsem slyšela, jak se zvedl. O pár vteřin později se dřevěné dveře zasunuly zpátky na místo.

Co si myslíš, že děláš? chtěla vědět Melanie.

Co? Co jsem teď udělala?

Wando, jsi… z většiny člověk. Musíš si uvědomovat, co si o tomhle pozvání bude Ian myslet.

Pozvání? Teď už jsem viděla směr jejích myšlenek. *Tak to není. Tohle je velký pokoj. Jsou tu dvě postele. Není tu dost míst na spaní, abych já mohla mít vlastní pokoj. Samozřejmě, že bychom tu měli být spolu. Ian to ví.*

Opravdu? Wando, otevři oči. Začíná… Jak bych ti to jen mohla vysvětlit, abys tomu správně porozuměla? K robě cítit… to samé, co ty cítíš k Jaredovi. Ty to nevidíš?

Po dvě bouchnutí srdce jsem nedokázala odpovědět.

To není možné, řekla jsem nakonec.

„Myslíš, že to, co se dnes ráno stalo, bude mít nějaký vliv na Aarona nebo Brandta?” zeptal se Ian na druhé straně dveří.

„Myslíš, jak Kyle dostal podmínku?”

„Jo. Předtím nemuseli… *dělat* nic. Ne, když vypadalo tak pravděpodobné, že to Kyle udělá za ně.”

„Rozumím. Promluvím s nimi.”

„Myslíš, že to bude stačit?” zeptal se Ian.

„Oběma jsem zachránil život. Něco mi dluží. Když je o něco požádám, udělají to.”

„Vsadil bys na to její život?”

Chvíli bylo ticho.

„Budeme na ni dávat pozor,” řekl nakonec Jared.

Další dlouhé ticho.

„Nepůjdeš se najíst?” zeptal se Jared.

„Myslím, že chvíli budu tady… Co ty?”

Jared neodpověděl.

„Co?” zeptal se Ian. „Je něco, co bys mi chtěl říct, Jarede?”

„Ta holka tam uvnitř…” řekl Jared pomalu.

„Ano?”

„To tělo jí nepatří.”

„Co tím chceš říct?”

Jaredův hlas byl tvrdý, když odpověděl. „Drž své ruce od něho.”

Ian se tiše zachechtal. „Žárlíš, Howe?”

„To vážně není ten případ.”

„Vážně.” Ian teď byl sarkastický.

„Připadá mi, že Wanda teď víceméně s Melanií spolupracuje. Zní to skoro jako by měly… přátelský vztah. Ale rozhoduje očividně Wanda. Co kdybys to byl ty? jak by ses cítil, kdybys byl Melanie? Co kdybys ty byl ten, kdo je takhle… omezený? Kdybys byl uvězněný a někdo jiný by říkal tvému tělu, co má dělat? Kdybys za sebe nemohl mluvit? Nechtěl bys, aby byla tvá přání – stejně jako by byla známá – respektovaná? Přinejmenším alespoň ostatními lidmi?”

„Dobře, dobře. Rozumím. Budu na to myslet.”

„Co tím myslíš, že *na to budeš myslet*?”

„Myslím, že o tom budu přemýšlet.”

„Není nic k přemýšlení," odsekl Jared. Při zvuku jeho hlasu jsem přesně věděla, jak vypadal – zaťaté zuby, napjatá čelist. „To tělo a ta osoba zavřená uvnitř patří *mně*."

„Jsi si jistý, že Melanie pořád cítí to –"

„Melanie bude vždycky moje. A já budu vždycky její."

Vždycky.

Melanie a já jsme najednou byly na opačných stranách spektra. Ona létala, plná radosti. Já… ne.

S obavami jsme přečkávaly následné mlčení.

„A co kdybys to byl ty?" zeptal se Ian trochu hlasitěji než šeptem. „Co kdyby tě nacpali do lidského těla a vypustili na tuhle planetu, jenom abys zjistil, že jsi mezi svým vlastním druhem ztracený? Co kdybys byl tak dobrý… osobnost, že by ses pokusil zachránit toho, čí život jsi vzal, až tak, že bys skoro zemřel při pokusu dostat ji k její vlastní rodině? Co kdybys potom najednou byl obklopený násilnými mimozemšťany, kteří tě nenávidí a ubližují ti a pokouší se tě zabít, a to všechno znovu a *znovu*?" Jeho hlas se trochu zachvěl. „Co kdybys pořád dělal co bys mohlo, abys tyhle lidi navzdory všemu zachránil a uzdravil? Nezasloužil by sis také svůj život? Nezasloužil by sis alespoň tolik?"

Jared neodpověděl. Cítila jsem, jak mi vlhnou oči. Opravdu měl o mně Ian tak vysoké mínění? Opravdu si myslel, že jsem si zasloužila právo na život tady?

„Rozumíš?" naléhal Ian.

„Já – o tomhle budu muset přemýšlet."

„Udělej to."

„Ale stejně –"

Ian ho s povzdechem přerušil. „Nevzrušuj se. Wanda navzdory tomu tělu není úplně člověk. Nepřipadá mi, že by reagovala na… fyzický kontakt stejně, jako by reagoval člověk."

Teď se Jared zasmál. „To je tvá teorie?"

„Co je tu vtipného?"

„Je docela schopná reagovat na fyzický kontakt,” informoval ho Jared, hlas znovu vážný. „Na to je dost lidská. Nebo alespoň její tělo je.”

Zrudla jsem.

Ian byl zticha.

„Žárlíš, O’Sheo?”

„Vlastně… ano. Překvapivě.” Ianův hlas byl napjatý. „Jaks na to přišel?”

Teď zaváhal Jared. „Byl to… tak trochu experiment.”

„*Experiment*?”

„Nevyšel tak, jak jsem si myslel, že vyjde. Mel mě praštila.” Slyšela jsem, že se při té vzpomínce usmívá, a v duchu jsem viděla, jak se kolem jeho očí tvoří ty drobné vrásky.

„Melanie… tě… praštila?”

„Určitě to nebyla Wanda. Měls vidět její tvář… Co? Hej, Iane, klídek, chlape!”

„Napadlo tě vůbec aspoň na moment, co jí to udělá?” zasyčel Ian.

„Mel?”

„Ne, ty hlupáku, Wandě!”

„Udělá *Wandě*?” zeptal se Jared a vypadal tou myšlenkou upřímně zmatený.

„Ach, vypadni odsud. Jdi něco sníst. Zůstaň ode mě pár hodin dál.”

Ian mu nedal šanci odpovědět. Škubl dveřmi stranou – hrubě, ale tiše – vklouzl do místnosti a vrátil dveře na místo.

Otočil se a setkal se s mým pohledem. Z jeho výrazu jsem poznala, že byl překvapený, že jsem vzhůru. Překvapený a mrzutý. Oheň v jeho očích zaplál a potom pomalu pohasl. Našpulil rty.

Naklonil hlavu na stranu a poslouchal. Já jsem také poslouchala, ale Jaredův odchod nevydal žádný zvuk. Ian ještě chvíli počkal, potom si povzdechl a svezl se na kraj matrace naproti mně.

„Asi jsme nebyli tak tiše, jak jsem si myslel,” řekl.

„Zvuk se v těchhle jeskyních nese," zašeptala jsem.
Přikývl. „Tak…" řekl nakonec. „Co si myslíš?"

38.kapitola – Dojatá (Touched)

„Co si myslím o čem?"

„O naší… diskuzi tam venku," upřesnil Ian.

Co jsem si o tom myslela? Nevěděl jsem.

Nějakým způsobem byl Ian schopný se na věci dívat z mého úhlu pohledu, mého *mimozemského* úhlu pohledu. Myslel, že jsem si zasloužila právo na svůj život.

Ale on… žárlil? Na Jareda?

Věděl, co jsem. Věděl, že jsem jenom drobné stvoření, které splynulo s Melaniiným mozkem. Červ, jak řekl Kyle. A přesto si i Kyle myslel, že do mě byl Ian ‚zabouchlej'. Do *mě*? To nebylo možné.

Nebo chtěl vědět, co jsem si myslela o Jaredovi? Co jsem si myslela o jeho experimentu? Víc detailů o mé reakci na fyzický kontakt? Otřásla jsem se.

Nebo mé myšlenky o Melanii? Melaniiny myšlenky o jejich konverzaci? Jestli jsem souhlasila s Jaredem o *jejích* právech?

Nevěděla jsem, co jsem si myslela. O ničem z toho.

„Vážně nevím," řekla jsem.

Přikývl. „To je pochopitelné."

„Jenom pro to, že ty jsi velmi chápavý."

Usmál se na mě. Bylo zvláštní, jak jeho oči dokázaly být zároveň spalující i hřejivé. Zvlášť, když se jejich barva blížila spíš ledu než ohni. V tuhle chvíli byly docela teplé.

„Mám tě moc rád, Wando."

„Teprve teď to začínám vidět. Asi jsem troch pomalá."

„Pro mě je to taky překvapení."

Oba jsme se nad tím zamysleli.

Našpulil rty. „A… předpokládám… *to* je jedna z věcí, o kterých nevíš, co si o nich myslíš?"

„Ne. Totiž ano, já… *nevím*. Á… já –"

„To je dobrý. Neměla jsi čas o tom přemýšlet. A musí to vypadat… divně."

Přikývla jsem. „Ano. Víc než divně. Nemožně."

„Řekni mi jedno," řekl po chvíli Ian.

„Pokud budu znát odpověď.”

„Není to těžká otázka.”

Nezeptals e mě hned. Místo toho se natáhl a zvedl mou ruku. Chvíli ji podržel ve svých a potom pomalu přejel prsty své levé ruky nahoru po mé paži, od zápěstí k rameni. Pak se stejně pomalu vrátil. Nespouštěl oči z mé kůže, místo toho, aby se mi díval do tváře, pozoroval, jak mi tam, kde se mě dotkl, naskakuje husí kůže.

„Bylo to pro tebe dobré nebo špatné?” zeptal se.

Špatné, tvrdila Melanie.

Ale nebolelo to, protestovala jsem.

Na to se neptá. Když říká dobré… Ach, to je jako mluvit s malým dítětem!

Víš vlastně mi ještě není ani rok. Nebo už je?

Nesoustředila jsem se, snažila jsem se určit přesné datum.

Melanie nebyla nepozorná. *Dobré pro něho znamená to, co cítíme, když se nás dotýká Jared.* Vzpomínka, kterou své vysvětlení doplnila, nebyla z jeskyní. Byla z toho kouzelného kaňonu, osvětlená zapadajícím sluncem. Jared stál za ní a rukama objížděl tvar jejích paží, od ramen k zápěstím. Zachvěla jsem se rozkoší z toho jednoduchého dotyku. *Takhle.*

Ach.

„Wando?”

„Melanie říká špatné,” zašeptala jsem.

„A co říkáš *ty*?”

„Já říkám… nevím.”

Když jsem se mu mohla znovu podívat do očí, byly teplejší, než jsem čekala. „Nedovedu si ani představit, jak to pro tebe musí být matoucí.”

Utěšovalo mě, že mi rozuměl. „Ano. Jsem zmatená.”

Znovu mi rukou přejel nahoru a dolů po paži. „Chceš, abych přestal?”

Zaváhala jsem. „Ano,” rozhodla jsem se. „To… co děláš… ztěžuje mi to přemýšlení. A Melanie je… na mě naštvaná. To také ztěžuje přemýšlení.”

Nejsem naštvaná na tebe. *Řekni mu, ať odejde.*

Ian je můj přítel. Nechci, aby odešel.

Odklonil se ode mě a založil si ruce na prsou.

„Nepředpokládám, že by nás nechala chvíli o samotě?"

Zasmála jsem se. „Pochybuju."

Se zamyšleným výrazem naklonil hlavu na stranu.

„Melanie Stryderová?" oslovil ji.

Obě jsme sebou při zvuku toho jména trhly.

Ian pokračoval. „Rád bych dostal šanci si s Wandou soukromě promluvit, kdyby ti to nevadilo. Je nějaký způsob, jak by se to dalo zařídit?"

Co si to dovoluje! Pověz mu, že říkám ani za nic! Tohohle muže vážně nemám ráda.

Nakrčila jsem nos.

„Co říkala?"

„Řekla ne." Snažila jsem se to říct, jak nejjemněji to šlo. „A že tě… nemá ráda."

Ian se zasmál. „To můžu respektovat. Můžu respektovat *ji*. Ale za pokus to stálo." Povzdechl si. „To mi trochu kazí plány, mít obecenstvo."

Jaké plány? zavrčela Melanie.

Ušklíbls jsem se. Nelíbil se mi její vztek. Byl o tolik zlomyslnější než ten můj.

Zvykej si.

Ian mi položil ruku na tvář. „Nechám tě si to promyslet, ano? Aby ses mohla rozhodnout, co cítíš."

Snažila jsem se na tu ruku pohlížet objektivně. Její dotek na mé kůži byl jemný. Bylo to… příjemné. Ne jako když se mě dotkl Jared. Ale také rozdílné od Jamieho objetí. Jiné.

„Může to chvíli trvat. Nic z toho nedává smysl, víš," řekla jsme mu.

Usmál se. „Já vím."

Ve chvíli, kdy se na mě usmál, jsem si uvědomila, že chci, aby mě měl rád. Ten zbytek – jeho ruka na mé tváři, prsty na mé paži – s tím jsem si pořád nebyla jistá. Ale chtěla jsem,

aby mě měl a aby si o mně myslel hezké věci. A přesně proto bylo těžké říct mu pravdu.

„Víš, tohle všechno necítíš ke *mně*," zašeptala jsem. „Je to tohle tělo… Je hezká, viď?"

Přikývl. „Je. Melanie je moc hezká holka. Dokonce překrásná." Jeho ruka se přesunula na mou zraněnou tvář, jemnými prsty pohladil zjizvenou kůži. „Navzdory tomu, co jsem jí udělal."

Normálně bych mu automaticky odporovala. Připomněla bych mu, že rány na mé tváři nejsou jeho chyba. Ale byla jsem tak zmatená, že se mi točila hlava a já nebyla schopná zformulovat smysluplnou odpověď.

Proč by mi mělo dělat starosti, že si myslí, že je Melanie překrásná?

Dostalas mě. Moje city jí nedávaly o nic větší smysl než mě samotné.

Odhrnul mi vlasy z čela.

„Ale jakkoliv je krásná, je pro mě cizí. Ona není ta, na které… mi záleží."

To mě uklidnilo. A to na tom všem bylo ještě víc matoucí.

„Iane, ty nás… nikdo tady nás neodděluje tak, jak by měl. Ani ty, ani Jamie, ani Jeb." Pravda ze mě vypadla ve spěchu, zlostnější, než jsem chtěla. Nemohlo by ti na mě záležet. Kdybys mě mohl držet v ruce, *mě*, byl bys znechucený. Pustil bys mě na zem a špičkou boty rozmáčkl."

Jeho bledé čelo se zvrásnilo, když stáhl obočí. „Já… ne, kdybych věděl, že jsi to ty."

Nevesele jsem se zasmála. „Jak bys to mohl vědět? Nedokázal bys mě poznat."

Koutky jeho úst se stočily dolů.

„Je to jen to tělo," zopakovala jsem.

„To vůbec není pravda," nesouhlasil. „Není to tvář, ale její výraz. Není to hlas, ale to, co říkáš. Není to to, jak v tom těle vypadáš, ale to, co s ním děláš. *Ty* jsi překrásná."

Jak mluvil, pohnul se dopředu, klekl si vedle postele, na které jsem ležela, a vzal mou ruku do svých.

„Nikdy jsem nepoznal někoho takového, jako jsi ty.”

Povzdechla jsem si. „Iane, co kdybych sem přišla v Magnoliině těle?”

Ušklíbl se a pak se zasmál. „Dobře. To je dobrá otázka. Nevím.”

„Nebo ve Wesově?”

„Ale ty jsi žena – ty sama jsi žena.”

„A vždycky žádám o to pohlaví, které je na dané planetě jejím ekvivalentem. Připadá mi to… správnější. Ale mohli by mě vložit do mužského těla a stejně bych fungovala dobře.”

„Ale ty nejsi v mužském těle.”

„Vidíš? To je ono. Tělo a duše. V mém případě dvě různé věci.”

„Nechtěl bych ho bez tebe.”

„Nechtěl bys *mě* bez *něho*.”

Znovu se dotkl mé tváře a nechal ruku tak, palec pod mou bradou. „Ale tohle tělo je tvou součástí. Je to součást toho, kdo jsi. A pokud nezměníš názor a všechny nás neprozradíš, je to součást toho, kým už budeš navždy.”

Ach, ta konečnost. Ano, v tomhle těle zemřu. Konečnou smrtí.

A já už v něm nikdy nebudu žít, zašeptala Melanie.

Talhle si žádná z nás svou budoucnost neplánovala, viď?

Ne. Žádná z nás si neplánovala nemít žádnou budoucnost.

„Další interní rozhovor?” hádal Ian.

„Přemýšlíme o naší smrtelnosti.”

„Mohla bys žít navždy, kdybys nás opustila.”

„Ano, to bych mohla.” Povzdechla jsem si. „Víš, lidé mají ten nejkratší život ze všech druhů, kterými jsem kdy byla, kromě Pavouků. Máte tak málo času.”

„Nemyslíš teda…” Ian se odmlčel a naklonil se blíž ke mně, takže jsem neviděla nic jiného než jeho tvář, jenom sníh a safír a inkoust. „Že bychom toho v čase, který máme, neměli udělat co nejvíc? Že bys měla *žít*, dokud jsi naživu?”

Neviděla jsem to přicházet, tak jako jsem to viděla s Jaredem. Ian pro mě nebyl tak známý. Melanie si uvědomila,

co udělá, dřív než já, jenom o vteřinu dřív, než se jeho rty dotkly těch mých.

Ne!

Nebylo to jako líbat Jareda. S Jaredem nebyly myšlenky, byla jenom touha. Žádná kontrola. Jako když se vznítí benzín – nevyhnutelné. A Ianem jsem ani nevěděla, co cítím. Všechno bylo tak popletené a zmatené.

Jeho rty byly jemné a teplé. Lehce je tiskl na mé a přejížděl jimi sem tam po mých.

„Dobré nebo špatnmé?" zašeptal do mých rtů –

Špatné! Špatné, špatné!

„Já – já nemůžu myslet." Když jsem pohnula ústy, abych promluvila, pohnuly se jeho se mnou.

„To zní… dobře."

Jeho ústa se teď na ta má přitiskla silněji. Chytil svými rty můj spodní a jemně zatáhl.

Melanie ho chtěla praštit – o tolik víc, než chtěla udeřit Jareda. Chtěla ho odstrčit a kopnout do obličeje. Byl to příšerný obrázek. Nepříjemně si odporoval s pocitem z Ianova polibku.

„Prosím," zašeptala jsem.

„Ano?"

„Prosím, přestaň. Nemůžu myslet. Prosím."

Okamžitě se posadil a sepnul ruce před sebou. „Dobře," řekl obezřetným tónem.

Přitiskla jsem si ruce na tvář a přála si, abych mohla vytlačit Melaniin vztek.

„No, aspoň mě nikdo nepraštil," zakřenil se Ian.

„Chtěla udělat víc než to. Fuj. Nemám ráda, když je naštvaná. Bolí mě z toho hlava. Vztek je tak… odporný."

„Proč to neudělala?"

„Protože jsem neztratila kontrolu. Dostane se ven, jenom když jsem… ohromená."

Pozoroval, jak jsem si mnula čelo.

Uklidni se, prosila jsem ji. *Nedotýká se mě.*

Zapomněl, že jsem tady taky*? Copak ho to nezajímá? Jsem to já,* já*!*

Snažila jsem se mu to vysvětlit.

A co ty? Zapomnělas na Jareda?

Zaplavila mě vzpomínkami, jako to udělala na samém začátku, ale tentokrát to bylo jako údery. Tisíce úderů jeho úsměvů, jeho očí, jeho rtů na mých, jeho rukou na mé kůži…

Samozřejmě, že ne. Zapomněl jsi, že nechceš, abych ho milovala?

„Mluví s tebou."

„Křičí na mě," opravila jsme ho.

„Dokážu to poznat. Vidím, jak se na ten rozhovor soustředíš. Nikdy dřív jsem si toho nevšiml."

„Není vždycky takhle hlasitá."

„*Je* mi to líto, Melanie," řekl. „Vím, že tohle pro tebe musí být nemožné."

Znovu si představila, jak ho kope do nosu a zanechává ho křivý jako Kylův. *Řekni mu, že nechci slyšet jeho omluvy.*

Trhla jsem sebou.

Ian se napůl usmál a napůl ušklíbl. „Nepřijala to."

Zavrtěla jsem hlavou.

„Takže se může dostat ven? Když jsi ohromená?"

Pokrčila jsem rameny. „Někdy, když mě překvapí a jsem moc… rozrušená. Emoce ztěžují soustředění. Ale poslední dobou je to pro ni těžší. Jako kdyby byly dveře mezi námi zamčené. Nevím proč. *Snažila* jsem se ji pustit, když Kyle –" prudce jsem se zarazila a pevně stiskla zuby.

„Když se tě Kyle pokusil zabít," dokončil věcně. „Chtělas, aby byla volná? Proč?"

Mlčky jsem na něho zírala.

„Aby s ním bojovala?" hádal.

Neodpověděla jsem.

Povzdechl si. „Dobře. Neříkej mi to, proč si myslíš, že jsou ty… dveře zamčené?"

Zamračila jsem se. „Nevím. Možná je to časem… Dělá nám to starosti."

„Ale předtím prorazila ven, aby praštila Jareda."

„Ano." Otřásla jsem se při vzpomínce na to, jak moje pěst zasáhla jeho bradu.

„Protože jsi byla ohromená a rozrušená?"

„Ano."

„Co udělal? Jenom tě políbil?"

Přikývla jsem.

Ian couvl. Jeho oči se napjaly.

„Co?" zeptala jsem se. „Co se děje?"

„Když tě líbá Jared, jsi… ohromená emocemi."

Upřeně jsem ho pozorovala a jeho výraz mě děsil. Melanie si ho užívala. *To je ono!*

Povzdechl si. „A když tě líbám já… nejsi si jistá, jestli se ti to líbí. Nejsi… ohromená."

„Ach." Ian žárlil. Jak je tenhle svět zvláštní. „Mrzí mě to."

„Nemusí. Řekl jsem, že ti dám čas, a nevadí mi počkat, až si to promyslíš. Vůbec mi to nevadí."

„A co ti vadí?" Protože něco mu hodně vadilo.

Zhluboka se nadechl a pomalu vydechoval. „Viděl jsem, jak miluješ Jamieho. Vždycky to bylo dobře vidět. Asi jsem měl vidět, že miluješ i Jareda. Možná jsem nechtěl. Dává to smysl. Přišla jsi sem kvůli jim dvěma. Miluješ je oba, stejně, jako je milovala Melanie. Jamieho jako bratra. A Jareda…"

Díval se stranou, upřeně pozoroval zeď nade mnou. Také jsem se musela podívat pryč. Zírala jsem na místo, kde sluneční paprsky dopadaly na červené dveře.

„Kolik z toho je Melanie?" chtěl vědět.

„Nevím. Záleží na tom?"

Jeho odpověď jsem sotva slyšela. „Ano. Mně ano." Aniž se na mě podíval, a vypadalo to, že i aniž si to uvědomil, vzal Ian zase mou ruku do svých.

Chvíli bylo ticho. Dokonce i Melanie byla klidná. To bylo příjemné.

Potom, jako kdyby někdo cvaknul vypínačem, byl Ian zase sám sebou. Zasmál se.

„Čas je na mé straně," řekl a zakřenil se. „Máme tu zbytek našich životů. Jednou si budeš lámat hlavu nad tím, cos kdy na Jaredovi viděla."

Ani ve snu.

Zasmála jsem se s ním, šťastná, že zase vtipkoval.

„Wando? Wando, můžu dál?"

Slyšela jsem, jak se Jamieho hlas ozýval z konce chodby a společně s ním se blížily i jeho rychlé kroky, až se zastavil před dveřmi.

„Samozřejmě, Jamie."

Už jsem k němu měla nataženou ruku, ještě než odstrčil dveře stranou. Poslední dobou jsem ho ani zdaleka nevidívala dostatečně často. V bezvědomí nebo zmrzačená jsem neměla možnost ho vyhledat.

„Čau Wando! Čau Iane!" Jamie celý zářil, vlasy mu nadskakovaly pokaždé, když se pohnul. Zamířil j m natažené ruce, ale Ian mu seděl v cestě. Takže se spokojil s tím, že se posadil na kraj mé matrace a položil mi ruku na nohu. „Jak se cítíš?"

„Líp."

„Máš už hlad? Je tam sušené hovězí maso a celé klasy kukuřice! Mohl bych ti něco donést."

„To je dobré. Jak se máš? Poslední dobou jsem tě moc neviděla."

Jamie se ušklíbl. „Sharon mě nechala po škole."

Usmála jsem se. „Cos udělal?"

„Nic. Byl jsem naprosto vzorný." Jeho nevinný výraz byl trochu přehnaný a on radši rychle změnil téma. „Hádej, co je novýho? Jared u oběda říkal, že si nemyslí, že je vůči tobě fér, aby ses musela vystěhovat z pokoje, na který jsi zvyklá. Říkal, že jsme nebyli dobrý hostitelé. Říkal, že by ses měla nastěhovat zpátky ke mně! Není to skvělý? Zeptal jsem se ho, jestli ti to můžu jít hned říct a on řekl, že to je dobrý nápad. Říkal, že budeš tady."

„To se vsadím," zamumlal Ian.

„Tak co si myslíš, Wando? Budeme zase bydlet spolu!"

„Ale Jamie, kde bude bydlet Jared?”

„Počkej – nech mě hádat,” přerušil nás Ian. „Vsadím se, že říkal, že ten pokoj je pro tři dost velký. Je to tak?”

„Jo. Jak to víš?”

„Mám štěstí.”

„Takže je to dobrý, ne, Wando? Bude to zase tak, jak to bylo, když jsme sem přišli!”

Jak to říkal, připadalo mi, jako kdyby mi s každým slovem zasunoval hlouběji mezi žebra ostrou žiletku – moc čistá a přesná bolest na to, aby to byla modřina nebo zlomenina.

Jamie vyplašeně analyzoval můj zmučený výraz.”Ach. Ne, myslel jsem i s tebou. Bude to hezké. My čtyři společně, ano?”

Snažila jsem se přes bolest zasmát; nebolelo to o nic víc, než kdybych se nesmála.

Ian mi stiskl ruku.

„My čtyři,” zamumlala jsem. „Hezké.”

Jamie přelezl po matraci, proplazil se kolem Iana a dal mi ruce kolem krku.

„Promiň. Nebuď smutná.”

„Nedělej si s tím starosti.”

„Víš, že tě mám taky rád.”

Tak ostré, tak bodavé, byly emoce na téhle planetě. Jamie mi tahle slova nikdy neřekl. Moje tělo bylo najednou o pár stupňů teplejší.

Tak ostré, souhlasila Melanie a trhla sebou ve své vlastní bolesti.

„Vrátíš se?” prosil Jamie na mém rameni.

Nedokázala jsem mu hned odpovědět.

„Co chce Mel?” zeptal se.

„Chce žít s vámi,” zašeptala jsem. Na to jsem se jí nemusela ptát.

„A co chceš ty?”

„Chceš, abych žila s vámi?”

„Ty víš, že ano, Wando. Prosím.”

Zaváhala jsem.

„Prosím?”

„Pokud je to to, co chceš, Jamie. Dobře.”

„Juchů!” zajásal mi Jamie do ucha. „Super! Jdu to říct Jaredovi. A přinesu ti taky něco k jídlu, ano?” Už byl na nohou a rozkýval přitom matraci tak, až jsem to cítila ve svých bolavých žebrech.

„Dobře.”

„Chceš něco, Iane?”

„Jasně, chlapče. Vyřiď Jaredovi, že se nestydí.”

„Co?”

„To nic. Přines Wandě oběd.”

„Jasně. A poprosím Wese o tu postel, co má navíc. Kyle se může vrátit sem a všechno bude jak má!”

„Perfektní,” řekl Ian a i když jsem se na něho nepodívala, věděla jsem, že protáčí oči.

„Perfektní,” zašeptala jsem a znovu jsem pocítila ostří žiletky.

39.kapitola – Ustaraná (Worried)

Perfektní, zavrčela jsem si pro sebe. *Prostě perfektní.*

Ian přicházel, aby se ke mně na obědě připojil, na tváři široký úsměv. Snažil se mě rozveselit… zase.

Myslím, že to s tím sarkasmem poslední dobou trochu přeháníš, řekla mi Melanie.

Budu to mít na paměti.

Poslední týden jsem toho od ní moc neslyšela. Ani jedna z nás teď nebyla dobrá společnice. Bylo lepší, když jsme se vyhýbaly společnosti, dokonce i té druhé.

„Ahoj Wando," pozdravil mě Ian a vyskočil na pult vedle mě. V jedné ruce měl rajskou polévku, ze které se ještě kouřilo. Moje miska stále vedle mě, vychladlá a poloprázdná. Hrála jsem si s kouskem rohlíku a drobila ho na malé kousky.

Neodpověděla jsem mu.

„Ale no tak." Dal mi ruku na koleno. Melina naštvaná reakce byla letargická. Byla už na takovéhle věci moc zvyklá, aby ji to nějak nadzvedlo. „Dneska se vrátěj. Bezpochyby před západem slunce."

„Tos říkal před třemi dny, předevčírem a včera taky," připomněla jsem mu.

„Dneska mam dobrý pocit. Netrucuj – je to tak lidské," popichoval.

„Já netrucuju." *Netrucovala* jsem. Byla jsem tak ustaraná, že jsem nedokázala souvisle myslet. Neměla jsem sílu dělat něco jiného.

„To není první nájezd, kterého se Jamie zúčastní."

„To mi vážně pomůže." Znovu ten sarkasmus. Melanie měla pravdu – vážně jsem to přeháněla.

„Má s sebou Jareda a Geoffreyho a Trudy. A Kyle je *tady*." Ian se zasmál. „Takže se nemůžou dostat do problémů."

„Nechci o tom mluvit."

„Dobře."

Obrátil pozornost ke svému jídlu a nechal mě mému strachu. To bylo na Ianovi hezké – vždycky se mi snažil dát

to, co jsem chtěla, i když to, co jsem chtěla, nebylo vždycky jasné ani jednomu z nás. Samozřejmě kromě jeho vytrvalých pokusů rozptýlit mou úzkost. Věděla jsem, že *to* jsem nechtěla. Chtěla jsem se strachovat; bylo to to jediné, co jsem mohla dělat.

Už to byl měsíc, co jsem se nastěhovala zpátky do Jamieho a Jaredova pokoje. Čtyři týdny času, kdy jsme my čtyři žili společně. Jared spal na matraci za hlavou postele, kde jsem spala já a Jamie.

Zvykla jsem si na to – alespoň na to spaní; bylo pro mě těžké spát v prázdném pokoji. Chyběl mi zvuk dvou dalších dýchajících těl.

Nezvykla jsem si na to, že jsem se každé ráno budila v Jaredově přítomnosti. Pořád mi ještě trvalo o vteřinu déle, než by mělo, než jsem mu ráno oplatila jeho pozdrav. On také nebyl klidný, ale vždycky byl zdvořilý. Oba jsme byli velmi zdvořilí.

Bylo to jako scénář.

„Dobré ráno, Wando, jak ses vyspala?"

„Dobře, děkuju, a ty?"

„Dobře, díky. A… Mel?"

„Také dobře, díky."

Jamieho neustálý stav euforického veselí a jeho šťastné blábolení udržovalo atmosféru, aby nebyla napjatá k nesnesení. Tak často mluvil o – a k – Melanii, dokud její jméno nepřestalo bát zdrojem stresu jako dřív, když u toho byl Jared. S každým dnem rozpaků trochu ubývalo a můj život tady se stával snesitelnější.

Byly jsme… skoro šťastné. Melanie i já.

A potom, před týdnem, vyrazil Jared na další krátký nájezd – především nahradit rozbité nástroje – a Jamieho vzal s sebou.

„Unavená?" zeptal se Ian.

Uvědomila jsem si, že si mnu oči. „Ani ne."

Pořád špatně spíš?"

„je tam moc ticho."

„Mohl bych spát s tebou – á, uklidni se, Melanie. Víš, jak jsem to myslel."

Ian vždycky poznal, když mě Melaniin odpor přinutil se přikrčit.

„Myslela jsem, že se dneska vrátí," opáčila jsem.

„Máš pravdu. Asi teda není potřeba měnit uspořádání."

Povzdechla jsem si.

„Možná by sis odpoledne měla vzít volno."

„Nebuď hloupý," řekla jsem mu. „Mám dost energie, abych mohla pracovat."

Usmál se, jako kdybych řekla něco, co ho potěšilo. Něco, co doufal, že řeknu.

„Dobře. Hodila by se mi pomoc s jedním úkolem."

„S jakým úkolem?"

„Ukážu ti to – už jsi hotová?"

Přikývla jsem.

Když mě vedl z kuchyně, vzal mě za ruku. Tohle bylo také tak běžné, že Melanie sotva protestovala.

„Proč jdeme tudy?" Východní pole žádnou pozornost nepotřebovalo. Byli jsme součástí skupiny, která ho dnes ráno zavlažovala.

Ian neodpověděl. Pořád se usmíval.

Vedl mě východním tunelem, přes pole do chodby, která vedla jenom na jedno místo. Jak jsme vešli do tunelu, uslyšela jsem hlasy přerušené nepravidelným *bum*, *bum*, které jsem nedokázala hned zařadit. Zatuchlý, hořký sirný zápach mi pomohl přiřadit zvuk ke vzpomínce.

„Iane, nemám na to náladu."

„Říkalas, že máš dost energie."

„Na práci. Ne na fotbal."

„Ale Lily a Wes budou vážně zklamaní. Slíbil jsem jim zápas dva proti dvěma. Ráno pracovali tak tvrdě, aby se mohli na odpoledne uvolnit…"

„Nesnaž se, abych se cítila provinile," řekla jsem, když jsme prošli poslední zatáčkou. Viděla jsem modré světlo několika lamp a také stíny, které se v něm pohybovaly.

„Nefunguje to?" popichoval. „No tak, Wando. Bude to pro tebe dobrý."

Postrčil mě do nízké hrací místnosti, kde si Lily a Wes přes celé hřiště posílali fotbalový míč.

„Ahoj Wando. Ahoj Iane," zavolala na nás Lily.

„Tohle vyhrajem, O'Sheo," varoval ho Wes.

„Nedovolíš, abych prohrál s Wesem, že ne?"

„Dokázal bys je porazit sám."

„Pořád by to byl propadák. Nikdy bych to nepřežil."

Povzdechla jsem si. „Fajn. *Fajn*. Jak chceš."

Ian mě objal s nadšením, které Melanie považovala za zbytečné. „Jsi moje nejoblíbenější osoba v celém známém vesmíru."

„Díky," zamumlala jsem suše.

„Připravená k ponížení, Wando?" dobíral si mě Wes. „Možná jste vyhráli tuhle planetu, ale tuhle hru prohrajete."

Ian se zasmál, ale já jsem neodpověděla. Ten vtip mě zneklidnil. Jak mohl Wes o tomhle vtipkovat? Lidé mě pořád překvapují.

Včetně Melanie. Doteď měla stejně mizernou náladu jako já, ale teď byla najednou nadšená.

Posledně jsme nemohly hrát, vysvětlila. Cítila jsem její touhu běhat. Běhat pro potěšení místo ze strachu. Běh byl něco, co vždycky milovala. *Nicnedělání jim nijak nepomůže. Hodilo by se nějaké rozptýlení.* Už přemýšlela nad strategií, odhadovala soupeře.

„Znáš pravidla?" zeptala se mě Lily.

Přikývla jsem. „Pamatuju si je."

Nepřítomně jsem ohnula nohu v koleni a za kotník si ji protáhla. Pro mé tělo to byla známá pozice. Protáhla jsem si i druhou nohu a potěšilo mě, že byla jako nedotčená. Modřina, kterou jsem měla zezadu na stehně, měla vybledlou žlutou barvu, už skoro zmizela. Můj bok byl už také v pořádku, až mi připadalo, že jsem vlastně žádné žebro zlomené neměla.

Když jsme před dvěma týdny čistili zrcadla, viděla jsem svou tvář. Jizva, která se na ní tvořila, byla tmavě červená,

velká asi jako moje dlaň, a její okraje byly zubaté. Melanii vadila víc než mě.

„Jdu do brány," řekl mi Ian, zatímco Lily couvla k jejich bráně a Wes přecházel kolem míče. Byl v přesile. Melanii se to líbilo. Konkurence ji přitahovala.

Od chvíle, kdy hra začala – Wes kopl míč Lily a rozběhl se dopředu, aby se dostal za mě a ona mu mohla přihrát – jsem měla málo času na přemýšlení. Byl čas jenom reagovat a cítit. Viděla jsem, jak se Lily pohnula, a odhadla jsem směr, kterým pošle míč. Odřízla jsem Wese – och, byl ale překvapený, jak jsem byla rychlá – poslala balon Ianovi a pohnula se do hřiště. Lily byla moc vepředu. Závodily jsme k jejich lucernové bráně a já jsem vyhrála. Ian mířil přesně a já jsem dala první gól.

Byl to příjemný pocit; cítit napnutí a tah svalů, pot z námahy a ne z horka, týmová práce s Ianem. Výborně jsme se doplňovali. Já jsem byla rychlá a jeho muška smrtelná. Wesův posměch utichl, než dal Ian třetí gól.

Lily hru odvolala, když jsme dosáhli dvacátého prvního. Těžce dýchala. Já ne; bylo mi dobře, se zahřátými a pružnými svaly.

Wes chtěl odvetu, ale Lily byla hotová.

„Přiznej si to, jsou lepší."

„Roznesli nás."

„Nikdo nikdy neříkal, že neumí hrát."

„Ale nikdo taky nikdy neříkal, že je profík."

To se mi líbilo – usmála jsem se.

„Neumíš prohrávat," řekla Lily a natáhla se, aby ho hravě polechtala na břiše. Chytil její prsty a přitáhl si ji blíž. Zasmála se a vytrhla se mu, ale Wes si ji přitáhl zpátky a vážně ji políbil na její smějící se rty.

S Ianem jsme si vyměnili rychlý, překvapený ohled.

„Pro tebe bych prohrál kdykoliv a s grácií," řekl jí Wes a pustil ji.

Lilyna hladká, karamelová kůže na jejích tvářích a krku trochu zrůžověla. Pokukovala po mě s Ianem, aby zhodnotila naši reakci.

„A teď," pokračoval Wes, „si jdu hledat náhradu. Uvidíme, jak si ten tvůj malý střelec povede proti Kylovi, Iane." Vysokým hodem poslal míč daleko do tmavého kouta jeskyně, kde jsem ho slyšela šplouchnout do vody.

Ian odběhl, aby ho přinesl, zatímco já jsem nespouštěla zvědavé oči z Lily.

Zasmála se mému výrazu, vypadala trochu nesvá, což pro ni bylo nezvyklé. „Já vím, já vím."

„Jak dlouho… to trvá?" zajímala jsem se.

Ušklíbla se.

„Není to moje věc. Promiň."

„To je dobrý. Není to tajemství – jak by tady vůbec něco mohlo zůstat tajemstvím? Je to pro mě jenom… vážně nové. Tak trochu je to tvoje chyba," dodala a usmála se, aby mi ukázala, že si jenom dělá legraci.

Stejně jsem se cítila trochu provinile. A byla jsem zmatená. „Co jsem udělala?"

„Nic," ujistila mě. „Byla to Wesova… reakce na tebe, co mě překvapilo. Nevěděla jsem, že má v sobě takovou hloubku. Nikdy předtím jsem si ho doopravdy nevšimla. A, no jo. Je pro mě trochu mladý, ale co na tom tady záleží?" Znovu se zasmála. „Je zvláštní, jak jsou život a láska vytrvalé. Nečekala jsem to."

„Jo, zvláštní, jak se to stává," souhlasil Ian. Neslyšela jsem, kdy se vrátil. Dal mi ruku kolem ramen. „Ale je to hezké. Víš, že do tebe byl Wes zblázněný od té doby, co sem poprvé přišel, viď?"

„Říká to. Nikdy jsem si toho nevšimla."

Ian se zasmál. „Tak to jsi potom jediná. Wando, co si zahrát proti sobě, zatímco čekáme?"

Cítila jsem Melaniio mlčenlivé nadšení. „Dobře."

Nechal mi míč a vrátil se zpátky, držel se u své brány. Moje první střela padla mezi něho a tyč, do brány. Dohnala jsem ho, když vyrazil, a sebrala mu míč. Dala jsem další gól.

Nechává nás vyhrát, zavrčela Melanie.

„To tak, Iane. Hraj."

„Vždyť hraju."

Řekni mu, že hraje jako holka.

„Jako holka."

Zasmál se a já jsem mu znovu sebrala míč. Ten posměch nestačil. V tu chvíli mě něco napadlo, a tak jsem rychle vystřelila, došlo mi, že to asi bude poslední příležitost, kterou dostanu.

Mel protestovala. *Ten nápad se mi nelíbí.*

Ale vsadím se, že bude fungovat.

Dokopala jsem míč zpátky ke středu hřiště. „Když vyhraješ, můžeš, dokud budou pryč, spát v mém pokoji." Potřebovala jsem se v noci vyspat.

„Do deseti." S výkřikem kolem mě kopl míč tak silně, až se odrazil od vzdálené, neviditelné zdi za mojí bránou a vrátil se k nám.

Podívala jsem se na Lily. „Bylo to mimo?"

„Ne, mě to připadalo jako přesný střed."

„Jedna-tři," oznámil Ian.

Vyhrát mu trvalo čtvrt hodiny, ale alespoň jsem se musela opravdu namáhat. Dokonce se mi podařilo dát ještě jeden gól, na který jsem byla náležitě pyšná. Lapala jsem po dechu, když mi znovu sebral míč a naposledy ho mírně prostřelil mou brankou.

Ian nebyl zadýchaná „Deset-čtyři, vyhrál jsem."

„Dobrá hra," zafuněla jsem.

„Unavená?" zeptal se a nevinnost v jeho hlase byla trochu přehnaná. Dělal si ze mě legraci. Protáhl se. „Myslím, že jsem taky tak akorát do postele." Trochu melodramaticky se na mě poťouchle usmál.

Trhla jsem sebou.

„Áá, Mel, vždyť víš, že si dělám legraci. Buď hodná."

Lily nás zmateně pozorovala.

„Jaredova Melanie má proti mně námitky," řekl jí Ian a mrkl.

Její obočí vylétlo vzhůru. „To je… zajímavé."

„Zajímalo by mě, co trvá Wesovi tak dlouho?" zamumlal Ian a její reakce si moc nevšímal. „Neměli bychom ho jít popohnat? Docela bych se napil."

„Já taky," souhlasila jsem.

„Přineste nějakou vodu sem." Lily se ani nepohnula, dál ležela napůl natažená na zemi.

Jak jsme vešli do úzkého tunelu, dal mi Ian lehce ruku kolem pasu.

„Víš," řekl, „To vážně není od Melanie fér, když nutí trpět *tebe*, když je naštvaná na mě."

„Odkdy jsou lidé féroví?"

„To je fakt."

„A navíc, ona by tě ráda nechala trpět, kdybych ji nechala."

Zasmál se.

„To s Wesem a Lily je hezké, viď?" řekl.

„Ano. Ona vypadají šťastně. Jsem ráda."

„Já taky. Wes tu holku konečně dostal. Dává mi to naději." Mrkl na mě. „Myslíš, že by tě Melanie hodně trápila, kdybych tě teď políbil?"

Na chvíli jsem ztuhla a zhluboka se nadechla. „Pravděpodobně."

Ach, ano.

„Určitě."

Ian si povzdechl.

V tu chvíli jsme uslyšeli Wesův křik. Jeho hlas se ozýval ze začátku tunelu a s každým slovem se přibližoval.

„Jsou zpátky! Wando, jsou zpátky!"

Trvalo mi méně než vteřinu to pochopit a pak jsem běžela. Za mnou si Ian mumlal něco o marné námaze.

Skoro jsem Wese srazila. „Kde?" lapala jsem po dechu.

„Na náměstí."

A znovu jsem běžela. Doběhla jsem do velké zahrady a očima jsem pátrala kolem. Nebylo těžké je najít. Jamie stál před skupinou lidí kousek od vchodu do jižního tunelu.

„Ahoj Wando!" zakřičel a zamával.

Trudy natáhla ruku, když jsem obíhala pole, jako kdyby ho chtěla zadržet, aby ke mně neběžel.

Oběma rukama jsem ho popadla za ramena a přitáhla si ho k sobě. „Ach, Jamie!"

„Chyběl jsem ti?"

„Jenom trošku. Kde jsou všichni? Jsou všichni doma? Jsou všichni v pořádku?" Kromě Jamieho tu byla z těch, co se vrátili, jenom Trudy. Všichni ostatní v tomhle malém shromáždění – Lucina, Ruth Ann, Kyle, Travis, Violetta, Reid – je vítali doma.

„Všichni jsou zpátky a v pořádku," ujistila mě Trudy.

Mé oči bloudily po velké jeskyni. „Kde jsou?"

„Ehm… myjou se, vykládají…"

Chtěla jsem jim nabídnout svou pomoc – cokoliv, co by mě dostalo tam, kde byl Jared, abych mohla na vlastní oči vidět, že je v pořádku – ale věděla jsem, že by mi nedovolili vidět, kudy se sem dostává náklad.

„Vypadáš, že potřebuješ koupel," řekla jsem Jamiemu a rozcuchala jeho špinavé, zamotané vlasy, aniž bych ho pustila.

„Má si jít lehnout," řekla Trudy.

„*Trudy*," zamumlal Jamie a temně se na ni podíval.

Trudy se rychle podívala na mě a potom stranou.

„Lehnout…?" Pozorovala jsem Jamieho a odtáhla se od něho, abych si ho mohla dobře prohlédnout. Nevypadal unavený – jeho oči byly jasné a tváře pod opálením zrudlé. Krátce jsem ho přejela očima odshora dolů a můj pohled se zastavil na jeho pravé noze.

V jeho džínech byla rozedraná díra, jenom pár centimetrů nad kolenem. Látka kolem díry byla tmavě červenohnědá a ta zlověstná barva se táhla v dlouhé skvrně až ke švu.

Krev, uvědomila si s hrůzou Melanie.

„Jamie! Co se stalo?”

„Díky, Trudy.”

„Stejně by si toho brzo všimla. Pojďte, můžeme si promluvit cestou.”

Trudy mu dala ruku pod paži a pomáhala mu poskakovat dopředu, jeden pomalý krok po druhém, a snažila se, aby měl váhu jenom na levé noze.

„Jamie, řekni mi, co se stalo!” Podepřela jsem ho z druhé strany a snažila jsem se ho nést, jak nejvíc jsem mohla.

„Je to vážně hloupý. A naprosto moje chyba. *A* mohlo se to stát tady.”

„Řekni mi to.”

Povzdechl si. „Zakopl jsem s nožem v ruce.”

Otřásla jsem se. „Neměli bychom tě vzít na druhou stranu? Měl bys jít za Doktorem.”

„Odtamtud zrovna jdu. Šli jsme tam úplně nejdřív.”

„Co Doktor říkal?”

„Je to dobrý. Vyčistil to a zavázal a řekl, abych si šel lehnout.”

„A nechal tě dojít až sem? Proč jsi nezůstal v nemocnici?”

Jamie se ušklíbl a vzhlédl na Trudy, jako kdyby hledal odpověď.

„Jamiemu bude pohodlněji na jeho posteli,” napověděla.

“Jo,” souhlasil rychle. „Kdo by chtěl zůstat na tom hrozném lůžku?”

Podívala jsem se na ně a potom za sebe. Skupinka byla pryč. Slyšela jsem, jak se jejich hlasy odráží od stěn jižního tunelu.

Co to mělo znamenat? zajímala se Melanie ostražitě.

Připadalo mi, že trudy nebyla o nic lepší lhář než já. Když říkala, že se ostatní účastníci nájezdu myli a vykládali, v jejím hlase byl umělý podtón. Měla jsem pocit, že jsem si vzpomínala, jak se její očí mihly doprava, zpátky k tomu tunelu.

„Nazdar, chlapče! Nazdar, Trudy! Ian nás dohonil.

„Ahoj, Iane,” pozdravili ho ve stejnou chvíli.

„Co se stalo?”

„Spad jsem na nůž,” zavrčel Jamie a sklonil hlavu.

Ian se zasmál.

„Nemyslím, že je to legrační,” řekla jsem mu napjatým hlasem. Melanie, šílená strachem, si představila, že ho praštím. Ignorovala jsem ji.

„Mohlo se to stát každému,” řekl Ian a lehce Jamieho šťouchl do ruky.

„Správně,” zamumlal Jamie.

„Jde jsou všichni?”

Koutkem oka jsem pozorovala, jak mu Trudy odpovídá.

„Museli, ehm, dokončit vykládání.” Tentokrát se její oči pohnuly směrem k jižnímu tunelu záměrně a Ianův výraz ztvrdl, na půl vteřiny se změnil na rozzuřený. Trudy se podívala zpátky na mě a přistihla mě, jak je pozoruju.

Rozptyl je, zašeptala Melanie.

Rychle jsem se podívala dolů na Jamieho.

„Máš hlad?” zeptala jsem se ho.

„Jo.”

„Kdy *nemáš* hlad?” škádlil ho Ian. Jeho tvář se zase uvolnila. V přetvářce byl lepší než Trudy.

Když jsme došli k našemu pokoji, Jamie se vděčně svezl na velkou matraci.

„Vážně jsi v pořádku?” ujišťovala jsem se.

„Nic to není. Vážně. Doktor říkal, že budu za pár dní v pořádku.”

Přikývla jsem, přestože mě nepřesvědčil.

„Jdu se umýt,” zamumlala trudy a odešla.

Ian se opřel o zeď a nehýbal se.

Drž hlavu dole, když lžeš, poradila mi Melanie.

„Iane?” Upřeně jsem pozorovala Jamieho zakrvácenou nohu. „Mohl bys nám přinést něco k jídlu? Mám také hlad.”

„Jo. Přines nám něco k jídlu.”

Cítila jsem na sobě Ianovy oči, ale nevzhlédla jsem.

„Dobře,” souhlasil. „Budu hned zpátky.” Zdůraznil slovo *hned*.

Pořád jsem se dívala dolů, jako kdybych si prohlížela jeho ránu, dokud Ianovy kroky neutichly.

„nejsi na mě naštvaná?" zeptal se Jamie.

„samozřejmě, že ne."

„Vím, žes nechtěla, abych šel."

„Teď jsi v bezpečí; to je to, na čem teď záleží." Nepřítomně jsem mu poklepala na nohu. Potom jsem se zvedla a nechala vlasy, které mi teď sahaly po bradu, aby mi spadly do očí, aby schovaly mou tvář.

„Hned se vrátím – zapomněla jsem Ianovi něco říct."

„A co?" zeptal se, zmatený mým tónem.

„Zvládneš to tu sám?"

„Jasně, že jo," odsekl, jak jsem odvedla jeho pozornost.

Protáhla jsem se kolem zástěny, než se mohl ještě na něco zeptat.

Chodba byla prázdná, Ian nebyl v dohledu. Musela jsem si pospíšit. Věděla jsem, že už má podezření. Všiml si, že jsem si *já* všimla Trudina nešikovného a strojeného vysvětlení. Nebude pryč dlouho.

Šla jsem rychle, ale neběžela jsem, když jsem procházela velkým náměstím. Šla jsem rozhodně, jako kdybych plnila nějaký úkol. Bylo tam jenom pár lidí – Reid, který mířil k chodbě, která vedla ke koupelně; Ruth Ann a Heidi, které stály u ústí východního tunelu a povídaly si; Lily a Wes, kteří stáli zády ke mně a drželi se za ruce. Nikdo si mě nevšímal. Dívala jsem se před sebe, jako kdybych vůbec nemířila do jižního tunelu, a zatočila jsem do něho na poslední chvíli.

Jakmile jsem byla v černočerné tmě chodby, zrychlila jsem, běžela jsem známou cestou.

Nějaký instinkt mi našeptával, že tohle je stejné – že je to stejné, jako když se Jared s ostatními vrátili z nájezdu a všichni byli smutní a Doktor se opil a nikdo mi nechtěl odpovídat na otázky. Dělo se to znovu, to, o čem jsem neměla vědět. O čem jsem podle Iana nechtěla vědět. Cítila jsem, jak mě zezadu na krku mrazí. Možná jsem to *nechtěla* vědět.

Ano, chceš. Obě chceme.

Bojím se.
Já taky.
Běžela jsem temným tunelem, jak nejtišeji to šlo.

40.kapitola – Zděšená (Horrified)

Zpomalila jsem, když jsem uslyšela hlasy. Nebyla jsem dost blízko u nemocnice, aby to byl Doktor. Ostatní se vraceli. Přitiskla jsem se ke kameni a plížila se dopředu co nejtišeji. Po běhu jsem přerývaně dýchala. Zakryla jsem si pusu rukou, abych ten zvuk ztlumila.

„… proč to pořád děláme," stěžoval si někdo.

Nebyla jsem si jistá, čí hlas to byl. Něčí, koho jsem dobře neznala. Možná Violettin? Byl v něm stejný deprimovaný tón, který jsem slyšela už předtím. Zamítl tak všechny teorie, že jsem si to jenom vymyslela.

„Doktor nechtěl. Tentokrát to byl Jaredův nápad."

Byla jsem si jistá, že tohle byl Geoffrey, přestože jeho hlas byl trochu změněný potlačovaným odporem. Geoffrey byl s Trudy na nájezdu, samozřejmě. Všechno dělali společně.

„Myslel jsem, že byl největší odpůrce téhle záležitosti."

Hádala jsem, že tohle byl Travis.

„Je teď víc… motivovaný," odpověděl Geoffrey. Jeho hlas byl tichý, ale poznala jsem, že ho něco naštvalo.

Prošli jenom asi dvacet centimetrů od místa, kde jsem se tiskla ke kamenům. Ztuhla jsem a zadržela dech.

„Myslím, že je to zvrácené," zamumlala Violetta. „Odporné. Nikdy to nebude fungovat."

Šli pomalu, kroky ztěžklé zoufalstvím.

Nikdo jí neodpověděl. Nikdo už znovu nepromluvil. Zůstala jsem bez pohnutí, dokud jejich kroky trochu neutichly, ale nemohla jsem čekat, dokud úplně nezmizí. Ian už teď mohl jít za mnou.

Plížila jsem se, jak nejrychleji jsem mohla, a když jsem se rozhodla, že už je to bezpečné, znovu jsem se rozběhla.

Když jsem před sebou uviděla denní světlo, jak prosvítá zatáčkou, změnila jsem tempo na tichý klus, ale stále jsem se pohybovala dost rychle. Věděla jsem, že jakmile projdu tím obloukem, uvidím dveře do Doktorova království. Šla jsem dál a světlo bylo čím dál jasnější.

Teď jsem se pohybovala opatrně, obě nohy jsem pokládala se zvláštní péčí. Bylo velmi ticho. Na chvíli mě napadlo, jestli jsem vůbec měla pravdu a jestli tu vůbec někdo byl. A potom, když se do mého zorného pole dostal nerovný vchod, který na protější zeď vrhal blok jasného světla, jsem uslyšela tiché vzlyky.

Doplížila jsem se až ke kraji a zaposlouchala se.

Vzlyky pokračovaly. A doprovázel je další zvuk, jemné, tiché dunění.

„No tak, no tak." Byl to Jebův hlas, plný nějaké emoce. „To je dobrý, Doktore. Neber si to tak."

Pokojem se pohybovaly tlumené kroky, víc než jedny. Slyšela jsem šustění látky. Zvuk, jak se něco posunovalo. Připomnělo mi to zvuky čištění.

Cítila jsem zápach, který sem nepatřil. Zvláštní… ne úplně kovový, ale ani jiný. Nebyl mi povědomý – byla jsem si jistá, že jsem ho nikdy dřív necítila – a přesto jsem měla takový zvláštní pocit, že by mi *měl* být povědomý.

Bála jsem se pohnout.

Co nejhoršího nám mohou udělat? zdůraznila Melanie. *Přinutit nás odejít?*

Máš pravdu.

Věci se rozhodně změnily, pokud tohle bylo to nejhorší, čeho bych se od lidí teď měla bát. Zhluboka jsem se nadechla – a znovu si uvědomila ten zvláštní, *špatný* zápach – a obešla kamenný roh u vchodu do nemocnice.

Nikdo si mě nevšiml.

Doktor klečel na zemi s hlavou v dlaních a roztřesenými rameny. Jeb se nakláněl nad ním a hladil ho po zádech.

Jared s Kylem pokládali vedle jednoho z lůžek stojících uprostřed místnosti hrubá nosítka. Jaredova tvář byla hrubá – když byl pryč, maska se na ni vrátila.

Lůžka nebyla prázdná, jako obvykle. Něco leželo na obou z nich, přikryté tmavě zelenými dekami. Něco dlouhého, nepravidelného, se známými křivkami a výběžky…

Doktorův podomácku vyrobený stůl byl posunutý k hlavám těchto lůžek, na nejjasnějším světle. Stůl se třpytil stříbrem – lesklé skalpely a dalšími zastaralými nástroji, které jsem nedokázala pojmenovat.

Jasnější než tohle stříbro byly jiné stříbrné věci. Lesknoucí se díly stříbra natažené v pokroucené, zmučené kousíčky přes celý stůl… tenoučká vlákna roztrhaná a holá a rozptýlená… cákance stříbrné tekutiny rozmazané po stole, na dekách, na zdech…

Ticho v pokoji bylo otřesené mým výkřikem. Celý *pokoj* byl otřesený mým výkřikem. Točil se a třásl s jeho zvukem, točil se kolem mě a já jsem nemohla najít cestu ven. Zdi, zdi potřísněné stříbrem, se proti mně zvedaly a blokovaly mi útěk, ať jsem se otočila na jakoukoliv stranu.

Někdo křičel mé jméno, ale nedokázala jsem poznat, čí hlas to byl. Křik byl moc hlasitý. Bolela mě z něho hlava. Narazila do mě kamenná zeď, ze které stékalo stříbro, a já jsem spadla. U země mě držely těžké ruce.

„Doktore, pomoz mi!”

„Co je s ní?”

„Má to záchvat?”

„Co viděla?”

„Nic – nic. Těla byla zakrytá!”

To byla lež! Těla byla odporně nezakrytá, byla sprostě znetvořená, rozmazaná po lesknoucím se stole, znetvořená, zmučená těla rozervaná na groteskní kousíčky…

Jasně jsem viděla zbytky tykadel stále připojených k osekané přední části dítěte. Jenom dítě! Miminko! Miminko nahodila rozházené ve zmrzačených kousíčkách po stole potřísněné jeho vlastní krví…

Žaludek se mi houpal stejně, jako se houpaly zdi, a mým hrdlem stoupala žluč.

„Wando? Slyšíš mě?”

„Je při vědomí?”

„Myslím, že bude zvracet.”

Ten poslední hlas měl pravdu. Silné ruce mi podržely hlavu, zatímco se můj žaludek prudce obracel naruby.

„Co máme dělat, Doktore?"

„Držte ji – nenechte ji, aby si ublížil."

Kašlala jsem a kroutila se, snažila jsem se utéct, krk se mi vyčistil.

„Pusťte mě!" byla jsem ze sebe konečně schopná vymáčknout. Ta slova byla zkomolená. „Jděte ode mě pryč! Jděte pryč; jste zrůdy! Mučitelé!"

Znovu jsem beze slov vříškala a kroutila se v pevném sevření.

„Uklidni se, Wando! Pššt! Je to dobrý!" To byl Jaredův hlas. Pro jednou nezáleželo na tom, že to byl Jared.

„Zrůdo!" křičela jsem na něj.

„Je hysterická," řekl mu Doktor. „Vydrž."

Na tvář mi dopadl ostrý, bodavý úder.

Daleko od zmatku kolem mě jsem uslyšela zalapání po dechu.

„Co to *děláte*?" zařval Ian.

„Má to záchvat nebo něco, Iane. Doktor se to snaží vzkřísit."

Zvonilo mi v uších, ale ne z toho úderu. Byl to ten zápach – zápach stříbrné krve kapající ze zdí – zápach krve duší. Pokoj kolem mě se svíjel, jako kdyby byl živý. Světlo se měnilo ve zvláštní tvary, tvořilo stíny netvorů z mé minulosti. Sup roztahoval svá křídla… drápavá příšera k mé tváři natáhla svá těžká klepeta… Doktor se usmál, natáhl se ke mně a z konečků prstů mu odkapávalo stříbro…

Pokoj se ještě jednou trochu pomaleji otočil a pak zčernal.

*

Bezvědomí netrvalo dlouho. Muselo to být jenom o pár vteřin později, když se mi v hlavě vyjasnilo. Až moc; přála jsem si, abych mohla zůstat mimo déle.

Hýbala jsem se, houpala jsem se dopředu a dozadu a byla moc velká tma, abych něco viděla. Ten hrozný zápach

milosrdně zmizel. Zatuchlý, dusný jeskynní vzduch byl jako parfém.

Pocit toho, že mě někdo nese, že mě houpe, mi byl povědomý. První týden potom, co mě Kyle zranil, jsem v Ianových rukou byla na mnoha místech.

„… myslel, že uhodla, co děláme. Asi jsem se zmýlil," mumlal Jared.

„Myslíš, že to je to, co se stalo?" Ianův hlas se tvrdě zařízl do ticha tunelu. „Že se bála, protože se Doktor snažil ty ostatní duše vyndat? Že se bála o sebe?"

Jared chvíli neodpověděl. „Ty si to nemyslíš?"

Ian si odfrkl. „Ne. Nemyslím. Jakkoliv jsem *já* znechucený z toho, že jste pro Doktora přivedli další… oběti, že jste je přinesli *ted'*! – jakkoliv se mi z toho dělá špatně, to není to, co ji rozrušilo. Jak můžeš být tak slepý? Nedovedeš si představit, jak to tam pro ni muselo vypadat?"

„Vím, že jsme ta těla měli zakrytá, než –"

„*Špatná těla*, Jarede. Ach, jsem si jistý, že by Wandu lidská mrtvola rozrušila – je tak jemná; násilí a smrt nejsou součástí jejího normálního života. Ale pomysli, co pro ni musely znamenat ty věci na tom stole."

Chvíli mu to trvalo. „Ach."

„Ano. Kdybys ty nebo já vešel do lidské pitevny, kde by byla roztrhaná lidská těla a krev úplně na všem okolo, nebylo by to pro nás tak hrozné jako tohle bylo pro ni. Všechno to jsme už viděli – dokonce i před invazí, aspoň v hororech. Vsadím se, že ona nikdy nebyla vystavená něčemu takovému, ani v jednom ze všech svých životů."

Znovu se mi dělalo špatně. Jeho slova to přinášela zpátky. Ten pohled. Ten zápach.

„Pust mě," zašeptala jsem. „Dej mě dolů."

„Nechtěl jsem tě probudit. Mrzí mě to." Jeho poslední slova byla vřelá, omlouval se víc než za to, že mě vzbudil.

„Pust mě."

„Není ti dobře. Vezmu tě do tvého pokoje."

„Ne. Hned mě polož."

„Wando –”

„Hned!” vykřikla jsem. Odstrčila jsem se od Ianovy hrudi a zároveň kopala nohama. Moje zuřivost ho překvapila. Pustil mě a já jsem napůl spadla na zem.

Vyskočila jsem z podřepu a rozběhla se.

„Wando!”

„Nech ji jít.”

„Nedotýkej se mě! Wando, vrať se!”

Znělo to, jako by se za mnou prali, ale já jsem nezpomalila. Byli to lidé. Násilí pro ně bylo potěšení.

Nezastavila jsem se, když jsem vběhla do světla. Proběhla jsem velkou jeskyní, aniž bych se podívala na jediného z netvorů, kteří tam byli. Cítila jsem na sobě jejich pohledy, ale nezajímalo mě to.

Ani mě nezajímalo, kam jsem běžela. Prostě někam, kde jsem mohla být sama. Vyhýbala jsem se tunelům, ve kterých někdo byl, a zahnula do prvního prázdného.

Byl to východní tunel. To bylo podruhé, co jsem tudy dnes běžela. Posledně radostně, teď s hrůzou. Bylo těžké si vzpomenout, jak jsem se odpoledne cítila, když jsem se dozvěděla, že se nájezdníci vrátili. Všechno teď bylo temné a hrozivé, včetně jejich návratu. I kameny mi připadaly odporné.

Tenhle tunel byla správná volba. Nikdo neměl důvod sem chodit, takže tu bylo prázdno.

Běžela jsem na konec tunelu do hluboké noci prázdné hrací místnosti. Vážně jsem s nimi před tak krátkou dobou mohla hrát hry? Věřit úsměvům na jejich tvářích, nevidět ty netvory pod nimi…

Pokračovala jsem dopředu, dokud jsem se po kotníky nezabořila do olejovité vody temného pramene. S nataženou rukou jsem couvala, abych našla zeď. Když jsem našla hrubý kamenný výběžek – s ostrou hranou přesně pod mými prsty – otočila jsem se do prohlubně za ním a stočila se tam na zemi do pevného klubíčka.

Není to, jak jsme si myslely. Doktor nikomu úmyslně neubližoval; jenom se snažil zachránit –

VYPADNI Z MÉ HLAVY! zaječela jsem na ni.

Odstrčila jsem ji pryč – umlčela jsem ji, abych nemusela poslouchat její ospravedlňování – a uvědomila jsem si, jak za ty měsíce přátelství zeslábla. Jak jsem byla povolná. Povzbudivá.

Bylo skoro až moc lehké ji umlčet. Tak, jak to mělo být od začátku.

Teď jsem tu byla jenom já. Jenom já a bolest a hrůza, které nikdy neuteču. Už nikdy nenastane chvíle, kdy ten obraz *nebudu* mít před očima. Nikdy už se od něho neosvobodím. Už navždy bude mou součástí.

Nevěděla jsem, jak bych tady měla truchlit. Pro tyhle ztracené duše, jejichž jména se nikdy nedozvím, jsem nemohla truchlit lidským způsobem. Ani pro to zlomené dítě tam na stole.

Na Nejstarší jsem nikdy nemusela truchlit. Nevěděla jsem, jak se to tam dělalo, tam, v mém pravém domově. A proto jsem se spokojila se způsobem Netopýrů. Připadalo mi to vhodné, protože kolem mě byla taková tma, jako kdybych byla slepá. Netopýři truchlili mlčením – týdny nezpívali, dokud bolest z nicoty, kterou za sebou zanechávalo mlčení, nebyla větší než bolest ze ztráty duše. Tam jsem poznala ztrátu. Přítel, který zemřel při hloupé nehodě, v noci na něho spadl strom, a když ho ráno našli, bylo už pozdě na to ho vytáhnout z pochroumaného těla jeho hostitele. Spirálovitě… vzhůru… soulad; to byla slova, kterými by se tady dalo vyjádřit jeho jméno. Ne přesně, ale skoro. V jeho smrti nebyla hrůza, jenom smutek. Byla to nehoda.

Bublající pramen byl moc hlasitý, aby mi připomínal naše písně. Vedle tohohle naprosto neharmonického rachotu jsem mohla truchlit.

Pevně jsem si rukama objala ramena a truchlila jsem pro to dítě a tu druhou duši, která zemřela s ním. Mí sourozenci. Moje rodina. Kdybych odsud našla cestu ven, kdybych

varovala Hledače, jejich ostatky by nebyly tak zmrzačené a promíchané v té zakrvácené místnosti.

Chtěla jsem brečet, naříkat. Ale to byl lidský způsob. Takže jsem stiskla rty a nahrbila se v temnotě, držela jsem bolest uvnitř.

Mé mlčení, mé truchlení, mi bylo ukradeno.

Trvalo jim to pár hodin. Slyšela jsem, jak hledají, slyšela jsem ozvěny jejich hlasů, jak se nesou dlouhými chodbami. Volali mě, čekali na mou odpověď. Když žádnou nedostali, přinesli světla. Ne ty tlumené modré lucerny, se kterými by mě tu nikdy nenašli, ukrytou ve vší té temnotě, ale ostré světlo baterek. Míhalo se tam a zpátky jako světelné kyvadlo. Dokonce ani s baterkami mě nenašli hned, až když potřetí prohledávali místnost. Proč mě nenechají o samotě?

Když na mě konečně dopadlo světlo, slyšela jsem, jak někdo úlevou zalapal po dechu.

„Našel jsem ji! Řekni ostatním, aby se vrátili zpátky dovnitř! Nakonec je tady!"

Znala jsem ten hlas, ale nedokázala jsem k němu přiřadit jméno. Jenom další netvor.

„Wando? Wando? Jsi v pořádku?"

Nezvedla jsem hlavu ani jsem neotevřela oči. Truchlila jsem.

„Kde je Ian?"

„Co myslíš, měli bychom dojít pro Jamieho?"

„Neměl by se s tou nohou hýbat."

Jamie. Při zvuku toho jména jsem se otřásla. Můj Jamie. On byl také netvor. Byl stejný jako ostatní. Můj Jamie. Působilo mi fyzickou bolest na něho myslet.

„Kde je?"

„Tady, Jarede. Není… neodpovídá."

„Nedotkli jsme se jí."

„Tady, dej mi to světlo," řekl Jared. „Teď odsud vypadněte. Odvolejte poplach. Dejte jí prostor, ano?"

Slyšela jsem, jak se šourají pryč, ale nedošli daleko.

„Vážně, lidi. Tady nepomůžete. Odejděte. Úplně."

Zvuky jejich odchodu byly nejdřív pomalé, ale potom se zrychlily. Slyšela jsem spoustu kroků, jak odcházejí a potom utichají.

Jared čekal, dokud nebylo zase úplné ticho.

„Dobře, Wando, jsi tu jen ty a já."

Čekal na nějakou odpověď.

„Koukni, asi to muselo být dost… hrozné. Nikdy jsme nechtěli, abys to viděla. Mrzí mě to."

Mrzí? Geoffrey říkal, že to byl Jaredův nápad. Chtěl mě vyříznout ven, rozkrájet na malé kousky a mou krví zamazat zeď. Pomalu by mě trhal na miliony kousíčků, kdyby dokázal najít způsob, jak si udržet svého milovaného netvora u sebe a naživu. Všechny by nás rozřezal na kousíčky.

Dlouho byl zticha, pořád čekal na mou reakci.

„Vypadáš, že chceš být sama. To je v pořádku. Můžu je držet dál, pokud je to to, co chceš."

Nepohnula jsem se.

Něco se dotklo mého ramene. Přikrčila jsem se a přitiskla se k ostrým kamenům.

„Promiň," zamumlal.

Slyšela jsem, jak se zvedl, a světlo – červené za mýma zavřenýma očima – začalo uhasínat, jak odcházel.

U vchodu do jeskyně někoho potkal.

„Kde je?"

„Chce být sama. Nech ji být."

„Nestav se mi zase do cesty, Howe."

„Myslíš, že chce útěchu od tebe? Od člověka?"

„Já jsem s tím neměl nic společného –"

Jared odpověděl tišeji, ale slyšela jsem ozvěnu jeho hlasu. „*Tentokrát* ne. Jsi jedním z nás, Iane. Její nepřítel. Slyšel jsi, co tam říkala? Křičela *zrůdy*. Tak nás teď vidí. Nechce tvou útěchu."

„Dej mi světlo."

Už nepromluvili. Uběhla minuta a já jsem uslyšela pomalé kroky, jak obcházejí místnost. Nakonec mě znovu zaplavilo světlo a moje víčka znovu zčervenala.

Schoulila jsem se pevněji, čekala jsem, že se mě dotkne.

Slyšela jsem tichý povzdech a potom zvuk, jak se posadil na kámen, ne tak blízko ke mně, jak bych bývala čekala.

Světlo s cvaknutím zmizelo.

Dlouho jsem v tichu čekala, až promluví, ale on byl stejně tiše jako já.

Nakonec jsem přestala a vrátila se ke svému truchlení. Ian mě nepřerušil. Seděla jsem v temnotě velké černé díry v zemi a oplakávala ztracené duše s člověkem po svém boku.

41.kapitola – Zmizelá (Vanished)

Ian se mnou v temnotě seděl po tři dny.

Odešel vždycky jenom na pár minut, aby nám přinesl jídlo a vodu. Ian nejdřív jedl, ale já ne. Ale potom, jakmile si uvědomil, že můj tác nenechávala plný ztráta chuti, přestal také.

Jeho krátké absence jsem využívala k tomu, abych vykonala fyzické potřeby, které jsem nemohla ignorovat, byla jsem vděčná za blízkost zapáchajícího pramene. Jak se můj půst prodlužoval, tyhle potřeby zmizely.

Nedokázala jsem se ubránit spánku, ale nespala jsem pohodlně. První den jsem se probudila a zjistila, že mám hlavu a ramena položená v Ianově klíně. Odskočila jsem od něho a třásla se tak divoce, že už to gesto nezopakoval. Potom jsem se vždycky opřela o kameny tam, kde jsem byla, a vždycky, když jsem se probudila, znovu jsem se stočila do svého malého klubíčka.

„Prosím," zašeptal Ian třetí den – alespoň jsem si myslela, že to bylo třetí den; nemohl jsem si být jistá. Bylo to poprvé, kdy promluvil.

Věděla jsem, že přede mnou byl tác s jídlem. Přistrčil ho blíž ke mně, až se dotýkal mé nohy. Couvla jsem.

„Prosím, Wando. Prosím, sněz něco."

Dal mi ruku na paži, ale rychle ji zase stáhnul, když jsem před ní uhnula.

„Prosím, nesmíš mě nenávidět. Tolik mě to mrzí. Kdybych to věděl… zastavil bych je. Nedovolím, aby se to stalo znovu."

Nikdy by je nezastavil. Byl sám proti mnoha. A, jak řekl Jared, předtím mu to nevadilo. Byla jsem nepřítel. Dokonce i u těch nejsoucitnějších byl lidský rozsah milosrdnosti vždycky jenom pro jejich vlastní druh.

Věděla jsem, že by Doktor nikdy nikomu záměrně nezpůsobil bolest. Pochybuju, že by byl něčeho takového schopný, byl tak jemný. Ale co červ, stonožka? Proč by ho zajímala agonie divného, mimozemského stvoření? Proč by

mu mělo vadit zavraždit dítě – pomalu, ukrajovat kousek po kousku – kdyby nemělo žádného člověka, skrz kterého by mohlo křičet?

„Měl jsem ti to říct," zašeptal Ian.

Záleželo by na tom, kdyby mi to jenom řekl, místo abych ty zmučené ostatky viděla na vlastní oči? Byla by bolest méně silná?

„Prosím jez."

Ticho se vrátilo. Chvíli jsme seděli jen tak, možná hodinu.

Ian se zvedl a tiše odešel.

Nerozuměla jsem svým emocím. V tu chvíli jsem nenáviděla to tělo, se kterým jsem byla svázaná. Jak mě mohlo to, že odešel deprimovat? Proč by mě měla ta samota, kterou jsem si vyžádala, tak bolet? Chtěla jsem, aby se ten netvor vrátil a to bylo naprosto špatné.

Nebyla jsem sama dlouho. Nevím, jestli pro něho Ian šel, nebo jestli jenom čekal, až Ian odejde, ale poznala jsem Jebovo přemýšlivé pískání, když se ke mně blížil temnotou.

Pískání se zastavilo pár desítek centimetrů ode mě a ozvalo se hlasité cvaknutí. Do očí mě pálil prudký paprsek světla. Zamrkala jsem.

Jeb postavil baterku na zem jako lampičku. Vrhala na strop kulaté světlo a trochu to osvítilo prostor kolem nás.

Jeb se usadil ke zdi vedle mě.

„Takže hodláš umřít hlady? To je tvůj plán?"

Upřeně jsem pozorovala kamennou podlahu.

Kdybych k sobě byla upřímná, přiznala bych si, že moje truchlení bylo u konce. Truchlila jsem. To dítě ani tu druhou duši v jeskyni hrůzy jsem neznala. Nemohla jsem truchlit věčně pro cizince. Ne, teď jsem byla naštvaná.

„Jestli chceš umřít, je tu spousta lehčích a rychlejších způsobů."

Jako kdybych si *tohohle* nebyla vědomá.

„Tak mě tedy dejte Doktorovi," zaskřehotala jsem.

Jeb nebyl překvapený, že mě slyšel mluvit. Pro sebe si přikývl, jako kdyby přesně věděl, že tohle vyjde z mých úst.

„Čekalas, že se vzdáme, Tulačko?" Jebův hlas byl přísný a vážnější, než jsem ho kdy slyšela. „Máme o něco silnější pud sebezáchovy. Samozřejmě, že chceme najít způsob, jak dostat své mysli zpátky. Jednou by to mohl být kdokoliv z nás. Tolik lidí, které milujeme, je už ztraceno.

„Není to lehké. Doktora pokaždé skoro zabije, když zklame – tos viděla. Ale je to naše realita, Wando. Je to náš svět. Prohráli jsme válku. Vymíráme. Snažíme se najít způsob, jak se zachránit."

Poprvé se mnou Jeb mluvil, jako kdybych byla duše a ne člověk. Ale měla jsem pocit, že ten rozdíl mu vždycky byl jasný. Byl to galantní netvor.

Nedokázala jsem popřít pravdu v tom, co říkal, ani její význam. Šok zmizel a já jsem zase byla já. Bylo v mé povaze být spravedlivá.

Pár lidí se na to dokázalo podívat z mého pohledu; přinejmenším Ian. A já jsem také zvažovala jejich úhel pohledu. Byli to netvoři, ale možná to byli netvoři, u kterých se dalo ospravedlnit to, co dělali.

Samozřejmě, že si myslí, že to, co hledají, najdou násilím. Nedokázali by si představit jinou situaci. Mohla bych je vinit z toho, že jejich genetické dispozice takhle omezovali jejich schopnosti řešení problémů?

Odkašlala jsem si, ale můj hlas byl stále chraplavý, jak jsem ho dlouho nepoužívala. „Řezání do dětí nikoho nezachrání, Jebe, teď jsou *všichni* mrtví."

Chvíli byl zticha. „Nedokážeme rozeznat vaše mladé od dospělých."

„Ne, to já vím."

„Vy naše děti nešetříte."

„Ale nemučíme je. Nikdy nikomu úmyslně nezpůsobujeme bolest."

„Děláte něco horšího. Vymažete je."

„Vy děláte obojí."

„To ano, děláme – protože to musíme zkoušet. Musíme bojovat. Je to jediný způsob, co známe. Můžeme se pořád

snažit nebo zahrabat hlavu do písku a umřít.” Zvedl jedno obočí.

Tak muselo vypadat to, co jsem dělala já.

Povzdechla jsem si a vzala do ruky lahev vody, kterou Ian nechal kousek od mé nohy. Na jedno napití jsem ji vyprázdnila a znovu si odkašlala.

„Nikdy to nebude fungovat, Jebe, můžete pokračovat a rozřezávat nás na kusy, ale jenom zabijete další a další živé bytosti obou našich druhů. Nezabíjíme rádi, ale naše těla nejsou slabá. Naše spojení možná vypadají jako jemné stříbrné vlásky, ale jsou silnější než vaše orgány. To je to, co se děje, že ano? Doktor rozkrájí *mou* rodinu a jejich končetiny roztrhají mozky té *vaší*.”

„Jako ementál,” souhlasil.

Zvedl se mi žaludek a otřásla jsem se.

„Také je mi z toho špatně,” přiznal. „Doktora to vždycky hrozně rozhodí. Pokaždé má pocit, že už to dokázal, ale znovu se to zhatí. Zkusil snad všechno, co ho napadlo, ale pořád je nedokáže zachránit. Vaše duše nereagují na sedativa… ani na jed.”

Můj hlas byl hrubý hrůzou. „Samozřejmě, že ne. Naše chemická stavba je od té vaší naprosto odlišná.”

„Jednou jedna z duší uhodla, co se stane. Než stihl Doktor toho člověka uspat, ta stříbrná věcička jeho mozek zevnitř roztrhala. Samozřejmě jsme to nezjistili, dokud ho Doktor neotevřel. Ten chlap se prostě zhroutil.”

Byla jsem překvapená, zvláštně ohromená. Ta duše musela být velmi odvážná. Nikdy jsem neměla odvahu ten krok učinit, dokonce ani na začátku, kdy jsem si byla jistá, že se mě pokusí mučit, aby ze mě dostali informaci právě tuhle informaci. Nedokázala jsem si představit, že by se tu odpověď pokusili zjistit sami; takové rozhodnutí bylo tak očividně odsouzené k neúspěchu, že mě to nikdy ani nenapadlo.

„Jebe, jsme relativně malí tvorové, naprosto závislí na neochotných hostitelích. Nevydrželi bychom dlouho, kdybychom neměli nějakou možnost obrany.”

„Nepopírám, že máte právo na tuhle možnost. Jenom ti říkám, že prostě budeme pokračovat v boji, jakkoliv můžeme. Nechceme nikomu způsobovat bolest. Vymýšlíme to za pochodu. Ale *budeme* bojovat."

Podívali jsme se jeden na druhého.

„Tak bys možná *měl* nechat Doktora, aby mě rozřezal. Na co jiného jsem dobrá?"

„No tak, no tak. Nebuď hloupá, Wando. My lidé se nechováme takhle logicky. Máme větší rozsah dobra a zla než vy. No, spíš toho zla."

Přikývla jsem, ale on pokračoval a mě ignoroval.

„Ceníme si jednotlivců. Asi klademe až *moc* velký důraz na individualitu, když k tomu přijde. Kolik lidí by, hypoteticky… řekněme Paige… kolik lidí by obětovala, aby udržela Andyho naživu? Ta odpověď by nedávala smysl, kdybys celé lidstvo viděla jako sobě rovné.

„To, jak jsi tu ceněná… No, to nedává moc smysl, ani když se na to díváš z lidského pohledu. Ale je tu pár lidí, kteří by si tě cenili víc než cizího člověka. Musím přiznat, já sám se to té skupiny řadím. Beru tě jako svého přítele, Wando. Samozřejmě to ale nebude fungovat, když mě budeš nenávidět."

„Necítím k tobě nenávist, Jebe. Ale…"

„Jo?"

„Jenom nevidím, jak tu můžu dál žít. Ne, když budete v sousedním pokoji rozřezávat mou rodinu. A samozřejmě nemůžu ani odejít. Rozumíš mi? Co jiného tu pro mě je než Doktorovo nesmyslné řezání?" Otřásla jsem se.

Vážně přikývl. „No, to je oprávněné. Není fér od tebe žádat, abys s tím žila."

Moje srdce pokleslo. „Kdybych dostala na výběr, vlastně bych byla radši, kdybys mě zastřelil," zašeptala jsem.

Jeb se zasmál. „Zpomal trochu, zlato. Nikdo tu nebude střílet mé přátele, ani je rozřezávat. Vím, že nelžeš, Wando. Když říkáš, že takhle to nepůjde, tak to budeme muset znovu promyslet. Řeknu klukům, aby sem zatím nepřiváděli další

duše. Myslím, že Doktor má nervy nadranc. Už toho o moc víc nevydrží."

„Mohl bys mi lhát," připomněla jsem mu. „Pravděpodobně bych to nepoznala."

„Budeš mi teda muset věřit. Protože já tě nezastřelím. A nenechám tě ani vyhladovět. Sněz něco, holka. To je rozkaz."

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se přemýšlet. Nebyla jsem si jistá, jestli jsme se dohodli nebo ne. V tomhle těle nic nedávalo smysl. Měla jsem lidi tady až moc ráda. Byli to přátelé. Zrůdní přátelé, na které jsem se nedokázala podívat v tom správném světle, dokud mě takhle zaplavovaly emoce.

Jeb zvedl kus kukuřičného chleba namočeného v ukradeném medu a dal mi ho do ruky.

Ušpinil mi ji, přilepil se mi k prstům. Znovu jsem si povzdechla a začala si ruku olizovat.

„Hodná holka! Dostaneme se přes to. Všechno se vyřeší, uvidíš. Snaž se myslet pozitivně."

„myslet pozitivně," zamumlala jsem s plnou pusou a pochybovačně zavrtěla hlavou. Jenom Jeb…

V tu chvíli se vrátil Ian. Když vešel do osvětleného kruhu a uviděl chleba v é ruce, výraz, který se mu rozlil na tváři, mě naplnil vinou. Byla to radostná úleva.

Ne, niokdy jsem nikomu záměrně nezpůsobila bolest, ale Ianovi jsem hluboce ublížila jenom tím, že jsem ubližovala sama sobě. Lidské životy byla tak nemožně zamotané. Takový zmatek.

„Tady jsi, Jebe," řekl tlumeným hlasem, když se posadil naproti nám, jenom o trochu blíž k Jebovi. „Jared říkal, že budeš tady."

Posunula jsem se kousek blíž k němu, ruce mě z toho, jak jsem se dlouho nehýbala, bolely, a položila jsem svou ruku na jeho.

„Promiň," zašeptala jsem.

Otočil ruku, aby chytil tu mou. „Neomlouvej se mi."

„Měla jsem to vědět. Jeb má pravdu. Samozřejmě, že bojujete. Jak vás za to můžu vinit?"

„Je to jiné, když jsi tady ty. Mělo to přestat."

Ale to, že jsem tady já, jenom mnohonásobně zvýšilo důležitost řešení tohohle problému. Jak mě vytrhnout ven a nechat Melanie tady, jak mě vymazat a přivést ji zpátky.

„Ve válce je dovoleno vše," zamumlala jsem a pokusila se usmát.

Slabě se usmál. „A v lásce. Na to jsi zapomněla."

„Dobře, nechte toho," zamumlal Jeb. „Ještě jsem neskončil."

Zvědavě jsem se na něho podívala. Co tu ještě bylo?

„Tak." Zhluboka se nadechl. „Snaž se zase nevyšilovat, ano?" řekl a díval se na mě.

Ztuhla jsem a sevřela Ianovu ruku pevněji.

Ian na Jeba vrhl úzkostlivý pohled.

„Řkeneš jí to?" zeptal se Ian.

„Co teď?" zalapala jsem po dechu. „Co je to *teď*?"

Jeb nasadil pokerový výraz. „Jamie."

To slovo zase obrátilo svět vzhůru nohama.

Po tři dlouhé dny jsem byla Tulačka, duše mezi lidmi. Teď jsem najednou byla zase Wanda, velmi zmatená duše s lidskými emocemi, které byly moc silné, aby je mohla ovládat.

Vyskočila jsem na nohy – a vytáhla Iana s sebou, svou rukou jsem svírala jeho jako svěrák – a zapotácela jsem se, zatočila se mi hlava.

„Ježiši. Říkal jsem, abys nevyšilovala, Wando. Jamie je v pořádku. Jenom se o tebe vážně bojí. Slyšel, co se stalo, a ptá se po tobě – je úplně vyděšenej, ten kluk – a já si nemyslím, že je to pro něj dobrý. Přišel jsem, abych tě poprosil, abys za ním zašla. Ale nemůžeš jít takhle. Vypadáš hrozně. Jenom ho to zbytečně rozruší. Posaď se a ještě něco sněz."

„Jeho noha?" dožadovala jsem se.

„Chytil infekci," zamumlal Ian. „Doktor chce, ab zůstal ležet, jinak by pro tebe už dávno přišel. Kdyby ho Jared doslova nepřišpendlil k posteli, stejně by přišel."

Jeb přikývl. „Jared sem skoro přišel a násilím tě vynesl, ale řekl jsem mu, že si s tebou chci nejdřív promluvit. Moc by mu nepomohlo, kdyby tě viděl katatonickou."

Připadalo mi, že se moje krev změnila v ledovou vodu. Ale určitě to byla jen má představivost.

„Co s tím Doktor dělá?"

Jeb pokrčil rameny. „Nemůže *dělat* nic. Ten kluk je silnej; ubrání se."

„Nemůže nic dělat? Co tím myslíš?"

„Je to bakteriální infekce,"řekl Ian. „Už nemáme antibiotika."

„Protože nefungují – bakterie jsou chytřejší, než vaše léky. Musí být něco lepšího, jiného."

„No, my nic jiného nemáme," řekl Jeb. „Je to zdravej kluk. Prostě to musí proběhnout samo."

„Proběhnout… samo," mumlala jsem omámeně.

„Sněz něco," naléhal Ian. „Vyděsíš ho, když tě takhle uvidí."

Promnula jsem si oči a snažila se myslet jasně.

Jamie byl nemocný. Tady pro něho nebyly žádné léky. Žádné možnosti kromě čekání, až se jeho tělo samo vyléčí. A když ne…

„Ne," zalapala jsem po dechu.

Připadalo mi, jako kdybych znovu stála nad Walterovým hrobem a poslouchala, jak se do temnoty sype písek.

„Ne," zasténala jsem a bojovala proti té vzpomínce.

Otočila jsem se a strnule vyrazila k východu.

„Počkej," řekl Ian, ale za ruku, za kterou mě držel, nezatáhl. Šel se mnou.

Jeb mě dohonil a do druhé ruky mi vrazil další jídlo.

„Jez, pro dobro toho kluka," řekl.

Zakousla jsem se do jídla, aniž bych cítila jeho chuť, žvýkala jsem, aniž bych o tom přemýšlela a polykala, aniž bych cítila, jak mi jídlo prochází hrdlem.

„Věděl jsem, že bude reagovat přehnaně," zavrčel Jeb.

„Tak pročs jí to říkal?" zeptal se frustrovaně Ian.

Jeb neodpověděl. Přemýšlela jsem proč. Bylo to horší, než jsem si myslela?

„Je v nemocnici?" zeptala jsem se mrtvým hlasem.

„ne, ne," ujistil mě Ian rychle. „Je ve vašem pokoji."

Ani jsem necítila úlevu. Byla jsem na to moc ochromená.

Šla bych do té místnosti znovu, pro Jamieho, i kdyby pořád páchl krví.

Neviděla jsem jeskyně, kterými jsme procházeli. Sotva jsem si uvědomovala, že je den. Nemohla jsem se podívat do očí lidem, kteří se zastavovali, když jsme kolem nich procházeli. Dokázala jsem jenom dávat jednu nohu před druhou, než jsme konečně nedošli do haly.

Před sedmou jeskyní byla skupinka pár lidí. Hedvábná zástěna byla odstrčená daleko stranou a oni natahovali krky, aby viděli dovnitř, do Jaredova pokoje. Všechny jsem znala, všechny jsem považovala za přátele. A také za Jamieho přátele. Proč tu byli? Byl jeho stav tak nestabilní, že ho musela často kontrolovat?

„Wanda," řekl někdo. „Wanda je tady."

„Nechte ji projít," řekl Wes. Poplácal Jeba po zádech. „Dobrá práce."

Prošla jsem malou skupinkou, aniž bych vzhlédla. Uvolnili mi cestu; kdyby to neudělali, asi bych narazila přímo do nich. Nedokázala jsem se soustředit na nic jiného než na pohyb dopředu.

Ve vysokém pokoji bylo jasno. Pokoj samotný nebyl nacpaný. Doktor a Jared drželi všechny venku. Nejasně jsem si byla vědoma Jareda, opíral se o zadní zeď s rukama spojenýma za zády – postoj, který zaujímal jenom, když měl vážné obavy. Doktor klečel vedle postele, na které ležel Jamie, přesně, jak jsem ho opustila.

Proč jsem ho opustila?

Jamieho tvář byla rudá a zpocená. Pravá nohavice jeho džínů byla odříznutá a obvaz byl odhrnutý z jeho rány. Nebyla tak velká, jak jsem čekala. Ne tak hrozná, jak jsem si představovala. Jenom asi pět centimetrů dlouhá sečná rána s

rovným okrajem. Ale právě ten okraj byl děsivě červený a kůže kolem byla oteklá a lesklá.

„Wando," Jamie vydechl, když mě uviděl. „Ach, jsi v pořádku. Ach." Zhluboka se nadechl.

Zakopla jsem a padla na kolena vedle něho, Iana jsem stáhla s sebou. Dotkla jsem se Jamieho tváře a cítila, jak pod mou rukou hoří. Můj loket se dotkl Doktorova, ale sotva jsem si toho všimla. Odsunul se, ale já jsem nevzhlédla, abych se podívala, jaká emoce se mu zračila na tváři, jestli to byl odpor nebo vina.

„Jamie, dítě, jak ti je?"

„Hloupě," řekl a ušklíbl se. „Prostě hloupě. Věříš tomu?" Ukázal na svou nohu. „Takový štěstí."

Na jeho polštáři jsem našla mokrý hadr a otřela jsem mu s ním čelo.

„Budeš v pořádku," slíbila jsem mu. Byla jsem překvapená, jak divoce můj hlas zněl.

„Samozřejmě. Nic to není. Ale Jared mě nechtěl nechat jít za tebou." Jeho tvář byla najednou úzkostlivá. „Slyšel jsem o… a Wando, víš, že já –"

„Pššt. Ani na to nemysli. Kdybych měla tušení, že jsi nemocný, byla bych tu dřív."

„Nejsem doopravdy nemocný. Je to jenom hloupá infekce. Ale jsem rád, že jsi tady, nelíbilo se mi, když jsem nevěděl, kde jsi."

Nedokázala jsem se zbavit knedlíku v mém krku. Netvor? Můj Jamie? Nikdy.

„Slyšel jsem, že jsi proškolila Wese, ten den, co jsme se vrátili," řekl Jamie a se širokým úsměvem tak změnil téma. „Páni, přál bych si, abych to mohl vidět. Vsadím se, že Melanie byla nadšená."

„Ano, to byla."

„Je v pořádku? Nebojí se moc?"

„Samozřejmě, že se bojí," zamumlala jsem a pozorovala, jak mu po čele přejíždí ten kus látky, jako kdyby s ním pohyboval někdo jiný.

Melanie.

Kde byla?

Prohledávala jsem svou hlavu a hledala její známý hlas. Nenašla jsem nic než mlčení. Proč tu nebyla? Jamieho kůže hořela, když jsem se jí dotkla. Ten pocit – to nezdravé horko – jí mělo vyděsit stejně jako mě.

„Jsi v pořádku?" zeptal se Jamie. „Wando?"

„Jsem… unavená. Jamie, je mi to líto. Jsem jen… mimo."

Starostlivě mě pozoroval. „Nevypadáš dobře."

Co jsem to udělala?

„Nějakou dobu jsem se nemyla."

„Jsem v pořádku, víš. Měla bys jít něco sníst. Jsi bledá."

„Se mnou si nedělej starosti."

„Přinesu ti něco k jídlu," řekl Ian. „Máš hlad, chlapče?"

„Ach… ne, ani ne."

Moje oči se mihly zpátky k Jamiemu. Jamie měl vždycky hlad.

„Pošli někoho jiného," řekla jsem Ianovi a chytila ho pevněji.

„Jasne." Jeho tvář byla klidná, ale viděla jsem v ní překvapení a obavy. „Wesi, mohl bys přinést něco k jídlu? A taky něco pro Jamieho. Jsem si jistý, že než se vrátíš, tak dostane hlad."

Hodnotila jsem Jamieho tvář. Byla červená, ale jeho oči byly jasné. Bude v pořádku, když ho na pár minut nechám o samotě.

„Jamie, nevadilo by ti, kdybych si došla umýt obličej? Připadám si… špinavá."

Zamračil se, když si všiml strojeného podtónu v mém hlase. „Jasně, že ne."

Znovu jsem s sebou zvedla i Iana, když jsem se postavila."Hned se vrátím. A tentokrát to myslím vážně."

Usmál se mému chabému vtipu.

Když jsem odcházela z pokoje, cítila jsem na sobě něčí oči. Jaredovy nebo Doktorovy, to jsem nevěděla. Nezajímalo mě to.

V chodbě už stál jenom Jeb; ostatní byli pryč, asi se ujistili, že Jamie je v pořádku. Jebova hlava se zvědavě naklonila na stranu, jak se snažil přijít na to, co dělám. Byl překvapený, že mě vidí opouštět Jamieho tak brzy a tak náhle. On také slyšel faleš v mé výmluvě.

Utíkala jsem před jeho pátravým pohledem a táhla Iana za sebou.

Vlekla jsem ho zpátky skrz místnost, kde se setkávaly tunely vedoucí do celé obydlené části. Místo abych pokračovala dál na hlavní náměstí, dostrkala jsem ho do jedné z tmavých chodeb, vybrala jsem ji náhodně. Byla opuštěná.

„Wando, co –"

„Potřebuju, abys mi pomohl, Iane." Můj hlas byl napjatý, zuřivý.

„Cokoliv potřebuješ. To víš."

Položila jsem mu ruce ze stran na obličej a dívala se mu do očí. Sotva jsem v té tmě viděla jejich modrý lesk.

„Potřebuju, abys mě políbil, Iane. Teď. Prosím."

42.kapitola – Vynucená (Forced)

Ianova čelist ochabla. „Ty… co?"

„Za chvíli ti to vysvětlím. Není to vůči tobě fér, ale… prosím. Prostě mě polib."

„Nerozruší tě to? Melanie to nebude vadit?"

„Iane!" namítla jsem. „Prosím!" Byl stále zmatený, ale dal mi ruce kolem pasu a přitáhl naše těla k sobě. Jeho tvář byla tak ustaraná a mě napadlo, jestli to vůbec bude fungovat. Já jsem tu romantiku sotva potřebovala, ale on možná ano.

Zavřel oči a automaticky se naklonil ke mně. Jeho rty se jednou lehce přitiskly na mé a potom se odtáhl, aby se na mě mohl podívat, na tváři stále stejný, ustaraný výraz.

Nic.

„Ne, Iane. Doopravdy mě *polib*. Jako… jako když se *snažíš*, abys dostal ránu. Rozumíš?"

„Ne. Co se děje? Nejdřív mi to řekni."

Dala jsem mu ruce kolem krku. Bylo to zvláštní; vůbec jsem si nebyla jistá, jak to mám udělat. Postavila jsem se na špičky a zároveň si přitahovala jeho hlavu k sobě, dokud jsem nedosáhla svými rty na jeho.

Tohle by s žádným jiným druhem nefungovalo. Žádná mysl by se nenechala takhle lehce ohromit svým vlastním tělem. Jiný živočišný druh by měl své priority uspořádané lépe. Ale Ian byl člověk a jeho tělo reagovalo.

Tlačila jsem svými ústy proti jeho, a když jeho první reakcí bylo se odtáhnout, chytila jsem ho pevněji. Vzpomněla jsem si, jak se předtím jeho ústa pohybovala proti mým, a snažila jsem se to teď napodobit. Jeho rty se pootevřely a já jsem pocítila vlnu triumfálního vzrušení. Zuby jsem chytla jeho spodní ret a uslyšela jsem, jak mu překvapením unikl z hrdla tichý, divoký zvuk.

A potom už jsem se nemusela snažit. Jedna z Ianových rukou mi znehybněla tvář, zatímco druhá mě sevřela kolem pasu, držel mě tak blízko u sebe, že bylo těžké se nadechnout. Lapala jsem po dechu, ale on také. Jeho dech se mísil s mým. Cítila jsem, jak se má záda dotkla kamenné zdi, jak se k ní

přitiskla. Využil toho a přiblížil se ke mně ještě víc. Nebyla ve mně jediná buňka, která by nebyla spojená s ním.

Byli jsme jenom my dva, tak blízko, že jsme se jako dva sotva počítali.

Jenom my.

Nikdo jiný.

Sami.

Ian cítil, když jsem to vzdala. Musel na to čekat – jeho tělo ho asi neovládalo tak, jak jsem si myslela. Odtáhl se, jakmile mé ruce ochably, ale jeho tvář zůstala blízko, špičky našich nosů se dotýkaly.

Spustila jsem ruce a on se zhluboka nadechl. Pomalu uvolnil sevření obou svých rukou a lehce mi je položil na ramena.

„Vysvětli," zašeptal.

„Není tady," zašeptala jsem, stále lapajíc po dechu. „Nemůžu ji najít. Dokonce ani teď."

„Melanii?"

„Neslyším ji! Iane, jak se můžu teď vrátit k Jamiemu? Pozná, že lžu! Jak mu můžu teď říct, že jsem ztratila jeho sestru? Iane, je nemocný! Nemůžu mu to říct! Rozruším ho, ztížím mu uzdravení. Já –"

Ian mi přitiskl prsty na rty. „Ššš, šššš. Dobře. Zamyslíme se. Kdys ji naposledy slyšela?"

„Ach, Iane! Hned potom, co jsem viděla… v nemocnici. A ona se je snažila bránit… a já jsem na ni křičela… a – přinutila jsem ji zmizet! A od té doby jsem ji neslyšela. Nemůžu ji najít!"

„Šššš," řekl znovu. „Klid. Dobře. Tak, co doopravdy chceš? Já vím, že nechceš rozrušit Jamieho, ale on bude v pořádku tak jako tak. Takže to rozvaž – nebylo by pro tebe lepší, kdyby –"

„Ne! Nemůžu Melanii vymazat! Nemůžu. To by bylo špatné! To by ze mě také udělalo netvora!"

„Dobře, dobře! Dobře. Šššš. Takže ji musíme najít?"

Naléhavě jsem přikývla.

Znovu se zhluboka nadechl. „Takže musíš být… vážně ohromená, ne?"

„Nevím, co tím myslíš."

Ale bála jsem se, že jsem to věděla.

Líbat Iana, to byla jedna věc – možná i příjemná, kdybych nebyla tak utrápená – ale něco víc… důkladného… Mohla bych? Mel by byla vzteklá,. Kdybych její tělo takhle využila. Bylo to to, co jsem musela udělat, abych ji našla? Ale co Ian? Bylo by to vůči němu tak nechutně nespravedlivé.

„Hned se vrátím," slíbil Ian. „Zůstaň *tady*."

Přitiskl mě ke zdi, jako kdyby chtěl zdůraznit to poslední slovo, a vyšel zpátky na chodbu.

Bylo těžké ho poslechnout. Chtěla jsem jít za ním, vidět, co dělá a kam jde. Museli jsme si o tom promluvit; musela jsem si to promyslet. Ale neměla jsem čas. Jamie na mě čekal s otázkami, které jsem nemohla zodpovědět lží. Ne, nečekal na mě; čekal na Melanii. Jak jsem to mohla udělat? Co když byla doopravdy pryč?

Mel, Mel, Mel, vrať se! Melanie, Jamie potřebuje tebe. *Je nemocný, mel. Mel, slyšíš? Jamie je nemocný!*

Mluvila jsem sama k sobě. Nikdo mě neslyšel.

Ruce se mi třásly strachem a stresem. Nebudu už moct dlouho čekat. Připadalo mi, že se budu obavami plnit, až prasknu.

Konečně jsem uslyšela kroky. A hlasy. Ian nebyl sám. Prostoupil mě zmatek.

„Prostě na to mysli jako na… experiment," říkal Ian.

„Zbláznil ses?" odpověděl Jared. „Je to nějaký zvrácený vtip?"

Můj žaludek se propadl podlahou.

Ohromená. *Takhle* to myslel.

Do tváře mi stoupla krev, horká jako Jamieho horečka. Co mi to Ian dělal? Chtěla jsem utéct, schovat se na nějaké lepší místo než posledně, někam, kde by mě nikdy nemohli najít, nezáleželo by na tom, kolik baterek by použili. Ale nohy se mi třásly a já se nemohla ani pohnout.

Ian s Jaredem vešli do mého zorného pole, tam, kde se setkávaly tunely. Ianova tvář byla bez výrazu; jednou ruku měl na Jaredově rameni a vedl ho, skoro ho strkal. Jared na Iana zíral se směsicí vzteku a pochyb.

„Tudy," povzbudil ho Ian a nasměroval ho ke mně. Přitiskla jsem záda ke kameni.

Jared mě uviděl, všiml si mého skleslého výrazu, a zastavil se.

„Wando, co to má znamenat?"

Zpražila jsem Iana vyčítavým pohledem a pak jsem se pokusila podívat Jaredovi do očí.

Nedokázala jsem to. Místo toho jsem se podívala na jeho nohy.

„Ztratila jsem Melanii," zašeptala jsem.

„*Ztraztilas* ji!"

Zbědovaně jsem přikývla.

Jeho hlas byl tvrdý a vzteklý. „Jak?"

„Nejsem si jistá. Přinutila jsem ji být zticha… ale ona se vždycky vrací… vždycky předtím… teď ji neslyším… a Jamie…"

„Je pryč?" V jeho hlase byla potlačovaná bolest.

„Já nevím. Nemůžu ji najít."

Zhluboka se nadechl. „Proč si Ian myslí, že tě musím políbit?"

„Ne *mě*," řekla jsem hlasem tak slabým, že jsem ho ani já skoro neslyšela. „Ji. Nic ji nenaštvalo víc, než když jsi nás políbil… předtím. Nic ji tak nevytáhlo na povrch. Možná… Ne. Nemusíš. Budu se snažit ji najít sama."

Pořád jsem se dívala na jeho nohy, a tak jsem viděla, jak udělal krok směrem ke mně.

„Myslíš, když ji políbím…?"

Nedokázala jsem ani přikývnout. Pokusila jsem se polknout.

Po krku mi přejely známé ruce a sjely mi na ramena. Srdce mi bušilo tak hlasitě, že mě napadlo, jestli ho slyší i on.

Styděla jsem se za to, že ho nutím, aby se mě takhle dotýkal. Co když si myslel, že to byl trik – můj nápad, ne Ianův?

Napadlo mě, jestli tu Ian pořád je, jestli se pořád dívá. Jak moc by mu tohle ublížilo?

Jedna Jaredova ruka pokračovala, jak jsem věděla, že bude, dolů po mé paži až k zápěstí a zanechávala za sebou oheň. Jeho druhá ruka podržela mou bradu, jak jsem věděla, že musí, a zvedla mi hlavu.

Jeho tvář se přitiskla k mé, kůže mě pálila tam, kde jsme se dotýkali, a on mi šeptal do ucha.

„Melanie. Vím, že tam jsi. Vrať se ke mně."

Jeho tvář se pomalu sunula zpátky a jeho brada se naklonila na stranu, takže jeho ústa zakryla ta má.

Snažil se mě políbit jemně. Poznala jsem, že se snažil. Ale jeho záměry shořely na prach, stejně jako předtím.

Oheň byl *všude*, protože *on* byl všude. Jeho ruce mi přejížděly po kůži, pálily ji. Jeho rty ochutnávaly každý centimetr mé tváře. Byla jsem přiražená ke kamenné zdi, ale necítila jsem bolest. Necítila jsem nic než oheň.

Mé ruce se mu zamotaly do vlasů, přitáhla jsem si ho k sobě, jako kdyby byl vůbec nějaký způsob, jak mu být ještě blíž. Mé nohy se mu obepjaly kolem pasu, zeď dala potřebnou páku. Jeho jazyk se proplétal s mým a v mé mysli nebyla jediná částečka, kterou by neovládala ta bláznivá touha.

Uvolnil si ústa a znovu mi přitiskl rty k uchu.

„Melanie Stryderová!" Bylo to hlasité zavrčení, skoro výkřik. „*Neopustíš* mě! Copak mě nemiluješ? Dokaž to! *Dokaž to!* Zatraceně, Měl! Vrať se!"

Jeho rty znovu zaútočily na ty mé.

Aaach, zasténala slabě vzadu v mé hlavě.

Nedokázala jsem jasně myslet, abych ji pozdravila. Hořela jsem.

Oheň hořel až k ní, až dozadu do toho malého místečka, kde se potácela, skoro bez života.

Mé ruce sevřely látku Jaredova trička a trhly s ním nahoru. To byl jejich nápad; neříkala jsem jim, co mají dělat. Jeho ruce mi pálily kůži na zádech.

Jarede? zašeptala. Pokusila se zorientovat, ale mysl, kterou jsme sdílely, byla tak dezorientovaná.

Rukama smáčknutýma mezi námi jsem cítila svaly na jeho břiše.

Co? Kde… snažila se Melanie vzpamatovat.

Odtrhla jsem se od jeho rtů, abych se mohla nadechnout, a jeho ústa si vypalovala cestu po mém hrdle. Ponořila jsem mu svou hlavu do vlasů a vdechovala jeho vůni.

Jarede! Jarede! NE!

Nechala jsem ji prolétnout mými pažemi, věděla jsem, že to bylo to, co jsem chtěla, přestože jsem na to teď sotva dávala pozor. Ruce na jeho břiše ztuhly, najednou byly vzteklé. Prsty se mu zaryly do kůže a pak ho odstrčily tak tvrdě, jak mohly.

„NE!" vykřikla mými ústy.

Jared chytil její ruce a potom i mě, než jsem mohla spadnout. Prohnula jsem se, moje tělo bylo zmatené protichůdnými příkazy, které dostávalo.

„Mel? Mel!"

„Co to *děláš*?"

Úlevou zasténal. „Věděl jsem, že to dokážeš! Ach, Mel!"

Znovu ji políbil, políbil rty, které teď ovládala ona, a obě jsme cítily slzy, které mu stékaly po tvářích.

Kousla ho.

Jared od nás odskočil a já jsem se svezla na zem.

Začal se smát. „To je moje holčička. Pořád ji máš, Wando?"

„Ano," zalapala jsem po dechu.

Co to sakra bylo, Wando? ječela na mě.

Kdes byla*? Máš vůbec ponětí, čím jsem si prošla, když jsem se tě snažila najít?*

Jo, vidím, žes vážně trpěla.

Ach, já budu trpět, slíbila jsem jí. Už jsem cítila, jak to přichází. Stejně jako předtím…

Probírala se mými myšlenkami, jak nejrychleji mohla. *Jamie?*

To jsem se ti snažila říct. Potřebuje tě.

Tak proč nejsme s ním?

Protože je na takovéhle věci pravděpodobně ještě trochu mladý.

Ještě chvíli se probírala mými myšlenkami. *Páni, Ian taky. Jsem ráda, že tuhle část jsem propásla.*

Byla jsem tak vyděšená. Nevěděla jsem, co mám dělat…

Ale no tak. Jdeme.

„Mel?" zeptal se Jared.

„Je tady. Je rozzuřená. Chce vidět Jamieho."

Jared dal jednu ruku kolem mě a pomohl mi nahoru. „Můžeš být tak naštvaná, jak jen chceš, Mel. Jenom tu zůstaň."

Jak dlouho jsem byla pryč?

Tři dny.

Její hlas byl najednou slabší. *Kde jsem byla?*

Ty to nevíš?

Nepamatuju si… nic.

Otřásly jsme se.

„Jsi v pořádku?" zeptal se Jared.

„Více méně."

„Byla to předtím ona, kdo mluvil – kdo mluvil nahlas?"

„Ano."

„Může… můžeš ji nechat to udělat znovu teď?"

„Můžu to zkusit." Zavřel jsem oči.

Dokážeš se přese mě dostat? zeptala jsem se jí. *Můžeš promluvit?*

Snažila jsem se přitisknout ke kraji. „No tak," zamumlala jsem. „Tady."

Melanie bojovala, ale nebylo cesty ven.

Jaredovy rty tvrdě narazily do mých. Šokovaně jsem otevřela oči. Jeho zlatavé oči byly také otevřené, jenom dva centimetry od mých.

Trhla naší hlavou zpátky. „Nech *toho*! Nedotýkej se jí!"

Usmál se a kolem očí se mu objevily drobné vrásky. „Ahoj, lásko."

To není vtipný.

Snažila jsem se pravidelně dýchat. „Nesměje se."

Nechal svou ruku kolem mě. Kolem nás. Vyšli jsme na křižovatku tunelů a nikdo tam nebyl. Žádný Ian.

„Varuju tě, mel," řekl Jared a stále se široce usmíval. Škádlil ji. „Radši bys tu měla zůstat. Nedám ti žádnou záruku, co udělám nebo neudělám, abych tě dostal zpátky."

Můj žaludek se zatřepetal.

Řekni mu, že ho zaškrtím, jestli se tě znovu dotkne. Ale její hrozba byla také jenom vtip.

„Zrovna ti hrozí smrtí," řekla jsem mu. „Ale myslím, že si dělá legraci."

Zasmál se, levou lehkomyslný. „Jsi pořád tak vážná, Wando."

Vaše vtipy nejsou legrační," zamumlala jsem. Ne pro mě.

Jared se znovu zasmál.

Ach, řekla Melanie. *Trpíš.*

Pokusím se, aby to Jamie neviděl.

Díky, žes mě přivedla zpátky.

Nevymažu tě Melanie. Je mi líto, že ti nemůžu dát víc než to.

Děkuju.

„Co říká?"

„Jenom se… usmiřujeme."

„Proč předtím nemohla mluvit, když ses jí snažila pustit?"

„Já nevím, Jarede. Vážně tu není dost místa pro nás pro obě. As se nemůžu úplně odsunout stranou. Je to jako… ne jako snažit se zadržet dech. Jako snažit se zastavit tlukot srdce. Nedokážu neexistovat. Nevím jak."

Neodpověděl a má hruď pulzovala bolestí. Jak plný radosti by byl, kdybych *mohla* najít způsob, jak vymazat sama sebe!

Melanie to chtěla… ne popřít, ale chtěla, abych se cítila lépe; bojovala se slovy, aby zmírnila mou agonii. Nedokázala najít ta správná.

Ale Ian by byl zničený. A Jamie. Jebovi bys chyběla. Máš tu tolik přátel.

Díky.

Byla jsem ráda, že už jsme byli u našeho pokoje. Potřebovala jsem myslet na něco jiného, jinak bych začala brečet. Teď není čas na sebelítost. Po ruce jsem měla mnohem důležitější záležitosti než své srdce, které se znovu lámalo.

43.kapitola – Posedlá (Frenzied)

Představovala jsem si, že navenek vypadám jako socha. Ruce jsem měla založené před sebou, na tváři prázdný výraz, dech moc mělký, aby pohyboval hrudí.

Zevnitř jsem se rozkládala, jako kdyby částice mých atomů měnily náboj a odstrkovaly se daleko od sebe.

To, že jsem přivedla Melanii zpátky, ho nezachránilo. Všechno, co jsem mohla udělat, nestačilo.

Chodba před naším pokojem byla nacpaná. Jared, Kyle a Ian se ze svého zoufalého nájezdu vrátili s prázdnou. Lednička s ledem – to bylo všechno, co nám mohli po třídenním riskování svých životů nabídnout. Trudy dělala obklady a dávala je Jamiemu na čelo, zezadu na krk, na hruď.

Ale i kdyby led dokázal snížit horečku, která se vymykala naší kontrole, jak dlouho bude trvat, než všechen roztaje? Hodinu? Víc? Míň? Za jak dlouho bude znovu umírat?

Já bych mohla být ta, kdo mu dává obklady, ale nemohla jsem se pohnout. Kdybych se pohnula, rozpadla bych se na mikroskopické kousíčky.

„Nic?" zamumlal Doktor. „Zkontrolovali jste –"

„Každé místo, které nás napadlo," přerušil ho Kyle. „Není to jako léky proti bolesti, drogy – hodně lidí mělo důvod je schovávat. Antibiotika se vždycky nechávaly venku. Jsou pryč, Doktore."

Jared jenom upřeně pozoroval dítě ležící na posteli s rudou tváří a nemluvil.

Ian stál vedle mě. „Nedívej se takhle," zašeptal. „Zvládne to, je houževnatý."

Nedokázala jsem odpovědět. Ani jsem jeho slova neslyšela.

Doktor si klekl vedle Trudy a otevřel Jamiemu pusu. Miskou nabral trochu ledové vody z ledničky a nechal ji stékat dovnitř. Všichni jsme slyšeli ten těžký, bolestivý zvuk Jamieho polykání. Ale jeho oči se neotevřely.

Připadalo mi, že se už nikdy nebudu moct pohnout. Že se stanu součástí té kamenné zdi. Chtěla jsem být kámen.

Kdyby pro Jamieho vykopali hrob v poušti, museli by mě do něho dát taky.

To nestačí, zavrčela Melanie.

Byla jsem zoufalá, ale ona byla plná vzteku.

Snažili se.

Snažení se ale nic nevyřeší. Jamie neumře. *Musí zpátky ven.*

A proč? I kdyby našli nějaká stará antibiotika, jaká je pravděpodobnost, že budou ještě dobrá? Stejně zabírají jenom v půlce případů. Nepotřebuje vaše léky. Potřebuje něco víc. Něco, co doopravdy funguje…

Jakmile jsem si to uvědomila, můj dech se zrychlil a prohloubil.

Potřebuje moje, došlo mi.

Mel a já jsme obě byly zhrozené zřetelností toho nápadu. Tou jednoduchostí.

Mé kamenné rty se prolomily. „Jamie potřebuje opravdové léky. Ty, které mají duše. Musíme mu je přinést."

Doktor se na mě zamračil. „Ani nevíme, co ty věci dělají, jak fungují."

„Záleží na tom?" Do mého hlasu pronikalo něco z Melaniina vzteku. „Fungují. Můžou ho zachránit."

Jared mě upřeně pozoroval. Cítila jsem na sobě také Ianovy oči, Kylovy, i oči zbytku pokoje. Ale viděla jsem jenom Jareda.

„Nemůžem je přinést, Wando," řekl Jeb a v jeho hlase byla porážka. Vzdával to. „Dostanem se jenom na opuštěný místa. V nemocnici je vždycky spousta vašich. Dvacet čtyři hodin denně. Moc očí. Když nás chytí, Jamiemu to nepomůže."

„Jasně," řekl Kyle tvrdě. „Stonožky by ho tak rádi vyléčily, kdyby nás tu našly. A udělaly by z něho jednoho z nich. O to ti jde?"

Otočila jsem se a vrhla po tom velkém, šklebícím se muži pronikavý pohled. Ztuhla jsem a naklonila se dopředu. Ian mi dal ruku na rameno, jako kdyby mě držel zpátky. Nemyslela

jsem si, že bych proti Kylovi podnikla nějaký agresivní krok, ale možná jsem se mýlila. Byla jsem tak daleko od svého normálního já.

Když jsem promluvila, byl můj hlas smrtelně klidný, nebylo v něm nic. „Musí tu být nějaký způsob."

Jared přikyvoval. „Možná nějaké malé místo. Puška by způsobila moc velký rámus, ale kdyby nás bylo dost, abychom byli v přesile, mohli bychom použít nože."

„Ne." Mé ruce se v šoku natáhly dopředu a potom mi spadly do klína. „Ne. Tak jsem to nemyslela. Žádné zabíjení – "

Nikdo mě neposlouchal. Jeb se hádal s Jaredem.

„To nepůjde, chlapče. Někomu se podaří zavolat Hledače. I kdybysme to měli vzít jenom rychle dovnitř a rychle ven, něco takovýho by je na nás upozornilo a napadli by nás. Měli bysme velkej problém se vůbec dostat ven. A sledovali by nás."

„Počkejte. Nemůžete –"

Pořád mě nikdo neposlouchal.

„Taky nechci, aby ten kluk umřel, ale pro jednoho nemůžeme riskovat životy všech," řekl Kyle. „Lidi tu umírají; to se stává. Nemůžeme se zbláznit, jenom abychom zachránili jednoho kluka."

Chtěl a jsem ho zadusit, zavřít mu přívod vzduchu, abych zastavila jeho chladná slova. Já, ne Melanie. *Já* jsem chtěla být ta, kdo způsobí, že mu zbrunátní tvář. Melanie to cítila stejně, ale já jsem dokázala poznat, kolik toho násilí přicházelo ode mě.

„Musíme ho zachránit," řekla jsem, tentokrát hlasitěji.

Jeb se na mě podíval. „Zlato, nemůžeme tam prostě vejít a pěkně je poprosit."

V tu chvíli mi došla další velmi jednoduchá a zřetelná pravda.

„Vy ne. Ale já ano."

Pokoj naprosto ztichl.

Byla jsem zabraná do krásy toho plánu, který se mi formoval v hlavě. Do jeho dokonalosti. Mluvila jsem hlavně sama k sobě a k Melanii. Byla ohromená. Tohle by mohlo fungovat. Mohly bychom Jamieho zachránit.

„Nejsou *podezřívaví*. Vůbec ne. Dokonce i když jsem mizerný lhář, nikdy by mě z ničeho nepodezírali. Nehledali by lži. Samozřejmě, že ne. Jsem jedna z nich. Udělali by cokoliv, aby mi pomohli. Řekla bych, že jsem se zranila při turistice nebo tak něco… a pak bych našla způsob, jak být chvíli sama, a vzala bych tolik, kolik bych byla schopná schovat. Přemýšlejte o tom! Mohla bych přinést dost, abychom vyléčili všechny. Vydrželo by to roky. A Jamie by byl v pořádku! Proč mě to nenapadlo dřív? Možná by nebylo pozdě ani pro Waltera."

S rozzářenýma očima jsem vzhlédla. Bylo to tak dokonalé!

Tak dokonalé, tak naprosto správné, pro mě tak zřetelné, že mi trvalo věčnost, než jsem porozuměla výrazům na jejich tvářích. Kdyby se Kyle netvářil tak jednoznačně, mohlo by mi to trvat ještě déle.

Nenávist. Podezření. Strach.

Dokonce ani Jebova pokerová tvář nestačila. Jeho oči byly napjaté nedůvěrou.

Každá tvář říkala *ne*.

Zbláznili se? Nevidí, jak by to pomohlo nám všem?

Nevěří mi. Myslí si, že jim ublížím, že ublížím Jamiemu!

„Prosím," zašeptala jsem. „Je to jediný způsob, jak ho zachránit."

„Je to vytrvalý, co?" odplivl si Kyle. „Pěkně si to počkalo na příležitost, nemyslíte?"

Znovu jsem bojovala s touhou ho zadusit.

„Doktore?" prosila jsem.

Nepodíval se mi do očí. „I kdybychom tě nějakým způsobem mohli pustit ven, Wando… Prostě bych nedokázal věřit lékům, kterým nerozumím. Jamie je houževnaté dítě. Jeho systém se s tím vypořádá."

„Půjdeme znovu ven, Wando," zamumlal Ian. „Něco najdeme. Nevrátíme se dřív, než něco najdeme."

„To nestačí." V očích se mi hromadily slzy. Podívala jsem se na tu jedinou osobu, která by mohla cítit stejnou bolest jako já. „Jarede. Ty to víš. Ty *víš*, že bych nikdy nedovolila, aby Jamiemu někdo ublížil. Ty víš, že bych tohle zvládla. Prosím."

Dlouho se mi díval do očí. Potom se rozhlédl po pokoji, podíval se na každou přítomnou tvář. Jeb. Doktor, Kyle, Ian, Trudy. Ven, za dveře, na mlčenlivé přihlížející, jejichž výraz zrcadlil Kylův: Sharon, Violetta, Lucina, Reid, Geoffrey, Heath, Heidi, Andy, Aaron, Wes, Lily, Carol. Mí přátelé promíchaní s mými nepřáteli a všichni s Kylovou tváří. Upřeně se díval na další řadu, kterou jsem neviděla. Potom shlédl na Jamieho. V celém pokoji nebylo slyšet žádný dech.

„Ne, Wando," řekl tiše. „Ne."

Zbytek vydechl úlevou.

Podlomila se mi kolena. Spadla jsem dopředu a vytrhl se z Ianových rukou, když se mě pokusil zvednout. Doplazila jsem se k Jamiemu a loktem odstrčila Trudy. Celý pokoj mě mlčky pozoroval. Vzala jsem obklad z jeho hlavy a doplnila roztátý led. Nesetkala jsem se s pohledy, které jsem cítila na kůži. Stejně jsem nic neviděla. Před očima mi plavaly slzy.

„Jamie, Jamie, Jamie," naříkala jsem. „Jamie, Jamie, Jamie…"

Připadalo mi, že nemůžu dělat nic než vzlykat jeho jméno a znovu a znovu se dotýkat balíčků s ledem a čekat, až bude potřeba je vyměnit.

Slyšela jsem je odcházet, jednoho po druhém. Slyšela jsem jejich hlasy, většinou vzteklé, jak utichají na chodbách. Ale jejich slovům jsem nerozuměla.

Jamie, Jamie, Jamie…

„Jamie, Jamie, Jamie…"

Ian si klekl vedle mě, když byl pokoj skoro prázdný.

„Vím, že bys to neudělala… ale Wando, zabijí tě, jestli se o tom pokusíš," zašeptal. „Po tom, co se stalo… v nemocnici.

Bojí se, že teď máš dobrý důvod nás zničit… Beztak bude v pořádku. Musíš tomu věřit.”

Otočila jsem se k němu zády a on odešel.

„Promiň, holka,” zamumlal Jeb, když odcházel.

Jared odešel. Neslyšela jsem to, ale věděla jsem, že je pryč. Připadalo mi to správné. Nemiloval Jamieho tak jako my. Dokázal to. *Měl* odejít.

Doktor zůstal a bezmocně nás pozoroval. Nepodívala jsem se na něho.

Denní světlo pomalu pohasínalo, změnilo se na oranžové a pak na šedé. Led roztál a zmizel. Jamie se pod mýma rukama začal škvařit zaživa.

„Jamie, Jamie, Jamie…” Můj hlas byl teď nakřáplý a ochraptělý, ale nedokázala jsem přestat. „Jamie, Jamie, Jamie…”

Pokoj zčernal. Už jsem neviděla Jamieho tvář. Odejde v noci? Už jsem jeho tvář, jeho živou tvář, viděla naposledy?

Jeho jméno bylo na mých rtech pouhý šepot, tak tichý, že jsem přes něj slyšela Doktorovo tiché chrápání.

Bez přestání jsem mu omývala tělo vlhkým hadříkem. Jak voda usychala, trochu ho to zchladilo. Oheň se zmírnil. Začínala jsem věřit,. Že dnes nezemře. Ale nebudu schopná ho tu udržet navždycky. Uteče mi. Zítra. Pozítří. A potom zemřu i já. Nebudu žít bez Jamieho.

Jamie, Jamie, Jamie.… vzdychala Melanie.

Jared nám nevěří. Ten nářek patřil nám oběma. Obě jsme si to pomyslely ve stejnou chvíli.

Pořád bylo ticho. Nic jsem neslyšela. Nic m nevarovalo.

Potom Doktor najednou vykřikl. Byl to zvláštní tlumený zvuk, jako kdyby křičel do polštáře.

Mým očím stíny ve tmě nejdřív nedávaly žádný smysl. Doktor sebou divně škubal. A vypadal větší – jako kdyby měl moc rukou. Bylo to děsivé. Naklonila jsem se nad Jamieho nehybné tělo, abych ho ochránila před tím, co se děje. Nemohla jsem utéct, když on by tu zůstal bezmocně ležet. Srdce mi bušilo do žeber.

Potom škubající se ruce znehybněly. Doktor začal zase chrápat, hlasitěji a silněji než předtím. Sesunul se na zem a velký stín se rozdělil. Od Doktorova stínu se oddělil ještě jeden a zůstal stát v temnotě.

„Jdeme," zašeptal Jared. „Nesmíme ztrácet čas."

Srdce mi skoro explodovalo.

Věří.

Vyskočila jsem na nohy, silou jsem přiměla ztuhlá kolena se narovnat. „Cos udělal Doktorovi?"

„Chloroform. Nevydrží to dlouho"

Rychle jsem se otočila a nalila na Jamieho zteplalou vodu, promočila jsem mu oblečení i matraci, na které ležel. Nepohnul se. Možná ho to udrží v chladu, než se probere Doktor.

„Za mnou."

Byla jsem těsně za ním. Pohybovali jsme se tiše, skoro jsme se dotýkali, skoro jsme běželi, ale ne úplně. Jared šel těsně podél zdi a já jsem ho napodobovala.

Zastavil se, když jsme doběhli do měsícem osvětlené zahrady. Byla opuštěná a nehybná.

Poprvé jsem se na Jareda mohl pořádně podívat. Měl na zádech pověšenou pušku a za pasem nůž. Zvedl ruce, držel v nich dlouhý kus tmavé látky. Pochopila jsem.

Šeptaná slova se mi vysypala z úst jako vodopád. „Ano. Zavaž mi oči."

Přikývl a já jsem zavřela oči, zatímco mi přes ně zavazoval látku. Stejně je budu mít zavřené.

Uzel byl rychlý a pevný. Když byl hotový, rychle jsem se zatočila – jednou, dvakrát…

Jeho ruce mě zastavily. „To stačí," řekl. Chytil mě a zvedl ze země. Překvapeně jsem zalapala po dechu, když si mě hodil přes rameno. Ohnula jsem se, hlava a hruď mi visely na jeho zádech, hned vedle pušky. Rukou mi přichytil nohy a rozběhl se. Nadskakovala jsem, jak běžel, tvář se mi s každým krokem dřela o jeho tričko.

Neměla jsem ani ponětí, kudy jsme šli; nesnažila jsem se hádat, ani myslet, ani cítit. Soustředila jsem se jenom na rytmus jeho chůze a počítala jsem kroky. Dvacet, dvacet jedna, dvacet dva, dvacet tři…

Cítila jsem, jak se naklání, když se cesta svažovala nebo stoupala. Snažila jsem se na to nemyslet.

Čtyři sta dvanáct, čtyři sta třináct, čtyři sta čtrnáct…

Poznala jsem, když jsme byli venku. Cítila jsem suchý, čistý pouštní vánek. Vzduch byl horký, i když se už musela blížit půlnoc.

Sundal mě a postavil mě na nohy.

„Země je rovná. Myslíš, že dokážeš běžet poslepu?"

„Ano."

Pevně mě chytil za loket a vyrazil, nasadil ostré tempo. Nebylo to lehké. Čas od času mě zachytil, než jsem spadla. Po chvíli jsem si na to začala zvykat a lépe jsem na drobných nerovnostech držela rovnováhu. Běželi jsme, dokud jsme oba nelapali po dechu.

„Když… se nám podaří… dostat se k džípu… budeme v… bezpečí."

K džípu? Pocítila jsem zvláštní vlnu nostalgie. Mel neviděla džíp na vlastní oči od té katastrofální cesty do Chicaga, nevěděla, že přežil.

„A když… ne?" zeptala jsem se.

„Chytí nás… zabijou tě. Ian… má v téhle… věci pravdu."

Snažila jsem se běžet rychleji. Ne, abych si zachránila život, ale protože jsem byla jediná, kdo mohl zachránit ten Jamieho. Znovu jsem zakopla.

„Asi ti… sundám ten šátek. Budeš… rychlejší."

„Jsi si jistý?"

„Ne… nerozhlížej se. Dobře?"

„Slibuju."

Trhl za uzel za mou hlavou. Když mi z očí spadla látka, soustředila jsem se jenom na zem u svých nohou.

Byl to velký rozdíl. Měsíční světlo bylo jasné a písek byl velmi hladký a bledý. Jared spustil ruku a zrychlil tempo. Teď

jsem mu lehce stačila. Hádala jsem, že bychom uběhli kilometr tak za tři čtyři minuty. Nebudu schopná běžet tímhle tempem pořád, ale budu se snažit.

„Slyšíš… něco?" zeptal se.

Poslouchala jsem. Jenom dvoje běžící kroky na písku.

„Ne."

Souhlasně zabručel.

Napadlo mě, že tohle je důvod, proč vzal pušku. Z větší vzdálenosti by nás bez ní nezastavili.

Běželi jsme ještě asi hodinu. Zpomalovala jsem a on také. Pusa mi hořela, chtěla vodu.

Nikdy jsem nevzhlédla ze země, a tak jsem se lekla, když mi dal ruku přes oči. Klopýtla jsem a on zpomalil do chůze.

„Už je to dobrý. Hned před námi…"

Nechal mi ruku přes oči a postrčil mě dopředu. Slyšela jsem, jak se naše kroky od něčeho odráží. Poušť tu nebyla tak rovná.

„Dovnitř."

Jeho ruka zmizela.

Byla skoro taková tma, jako když mi zakrýval oči. Další jeskyně. Ne moc hluboká. Kdybych se otočila, viděla bych ven. Neotočila jsem se.

Džíp byl otočený směrem do tmy. Vypadal úplně stejně, jak jsem si ho pamatovala, vůz, který jsem nikdy neviděla.

Jared už byl na svém sedadle. Naklonil se a znovu mi zavázal oči. Nehýbala jsem se, abych mu to ulehčila.

Zvuk motoru mě vyděsil. Připadal mi moc nebezpečný. Tolik lidí by nás teď nemělo najít.

Rychle jsme se otočili a potom mi do tváře začal foukat vítr. Za džípem se ozýval zvláštní zvuk, něco, co si Melanie nepamatovala.

„Jedeme do Tucsonu," řekl mi. „Nikdy tam nejezdíme – je to moc blízko. Ale nemáme na nic jiného čas. Vím, kde je tam malá nemocnice, ne moc v centru."

„Ne Saint Mary's?"

Slyšel úzkost v mém hlase. „Ne, proč?"

„Znám tam někoho.”

Chvíli byl zticha. „Poznají tě?”

„Ne. Nikdo nebude znát mou tvář. Nemáme… hledané. Ne jako jste měli vy.”

„Dobře.”

Ale to mě přinutilo přemýšlet, přemýšlet o tom, jak vypadám. Než jsem mohla vyslovit své obavy, vzal mě za ruku a dal mi do ní něco velmi malého.

„Nech si to po ruce.”

„Co to je?”

„Jestli uhodnou, že jsi… s námi, jestli budou chtít… dát do Melina těla někoho jiného, dáš si to do pusy a pořádně do toho kousneš.”

„Jed?”

„Ano.”

Chvíli jsem o tom přemýšlela. A potom jsem se zasmála; nemohla jsem si pomoct. Měla jsem nervy nadranc.

„Není to vtip, Wando,” řekl naštvaně. „Jestli to nedokážeš, budu tě muset vzít zpátky.”

„Ne, ne, dokážu.” Snažila jsem se sebrat. „Vím, že to dokážu. Proto se směju.”

Jeho hlas byl hrubý. „Nechápu tě.”

„Nevidíš to? Nikdy jsem nebyla schopná to udělat, ani pro miliony svých druhů. Ani ne pro své vlastní… děti. Vždycky jsem se moc bála naposledy umřít. Ale pro jedno cizí dítě to udělat dokážu.” Znovu jsem se zasmála. „Vůbec to nedává smysl. Ale neboj se. Dokážu zemřít, abych ochránila Jamieho.”

„Věřím ti, že to uděláš.”

Chvíli bylo ticho a potom jsem si vzpomněla, jak vypadám.

„Jarede, nevypadám správně. Na to, abych vešla do nemocnice.”

„Máme u… míň podezřelých aut ukryté lepší oblečení. Tam teď jedeme. Ještě asi pět minut.”

Tak jsem to nemyslela, ale měl pravdu. Tohle oblečení by nikdy nestačilo. Počkala jsem, než jsem mu řekla ten zbytek. Nejdřív jsem se na sebe potřebovala podívat.

Džíp zastavil a on mi sundal šátek.

„Nemusíš se teď dívat dolů," řekl mi, když se moje hlava automaticky sklonila. „Tady nás nic neprozradí. V případě, že by to tu někdy objevili."

Nebyla to jeskyně. Byla to kamenná prohlubeň. Pár větších kamenů bylo opatrně odvaleno a pod nimi byla chytrá tmavá místa, pod kterými by nikdo nehledal nic jiného než hlínu a menší kameny.

Džíp už byl uložený v jednom z úzkých míst. Byla jsem tak blízko u kamene, že jsem musela přelézt přes zadek auta, abych se dostala ven. K nárazníku bylo přidělaného něco divného – řetězy a dvě velmi špinavé plachty, celé pomačkané a roztrhané.

„Tady," řekl Jared a vedl mě ke stinné prasklině jenom o něco vyšší, než byl on. Odhrnul zaprášenou, tmavou plachtu a prohrabal se hromadou schovanou za ní. Vytáhl tričko, měkké a čisté, ještě na něm byly cedulky. Strhl je a hodil mi ho. Potom se hrabal dál, dokud nenašel khaki kalhoty. Zkontroloval velikost a také mi je hodil.

„Obleč si to."

Chvíli jsem zaváhala, zatímco čekal a přemýšlel, co jsem měla za problém. Zrudla jsem a otočila se k němu zády. Přetáhla jsem si své roztrhané tričko přes hlavu a tak rychle, jak to mé neohrabané prsty zvládly, jsem ho nahradila novým.

Slyšela jsem, jak si odkašlal. „Ach. Já, ehm, dojdu pro auto." Slyšela jsem, jak odešel.

Stáhla jsem si své kraťasy a natáhla si ty nové. Mé boty byly ve špatném stavu, ale nebyly tak nápadné. Navíc, nebylo lehké narazit na pohodlné boty. Mohla jsem předstírat, že k nim mám pouto.

Rozběhl se další motor, tišší než motor džípu. Otočila jsem se a uviděla, jak z hluboké tmy pod jedním kamenem vyjíždí skromný, všední sedan. Jared vylezl a přidělal

roztrhané plachty z džípu k zadnímu nárazníku. Potom dojel tam, kde jsem stála a jak jsem viděla těžké plachty mazat stopy pneumatik z písku, došel mi jejich účel.

Jared se naklonil přes sedadlo, aby mi otevřel. Na sedadle byl batoh. Byl placatý, prázdný. Přikývla jsem. Ano, tohle jsem potřebovala.

„Jedeme."

„Počkej," řekla jsem.

Přikrčila jsem se a podívala se na sebe do zrcátka.

Špatné. Hodila jsem si vlasy na tvář, ale nestačilo to. Dotkla jsem se své tváře a kousla jsem se do rtu.

„Jarede. Nemůžu tam jít, když moje tvář vypadá takhle." Ukázala jsem na svou dlouhou, rozeklanou jizvu.

„Co?" chtěl vědět.

„Žádná duše by neměla takovouhle jizvu. Měli by ji ošetřenou. Budou se zajímat, kde jsem byla. Budou se ptát."

Jeho oči se rozšířily a potom zúžily. „Na to jsi možná měla myslet předtím, než jsem tě dostal ven. Když se teď vrátíme, budou si myslet, že jsem to udělal schválně, abys zjistila, kudy ven."

„Nevrátíme se bez léků pro Jamieho." Můj hlas byl tvrdší než jeho.

Jeho hlas ztvrdl, aby se mému vyrovnal. „Co tedy zamýšlíš udělat, Wando?"

„Potřebuju kámen." Povzdechla jsem si. „Budeš mě muset praštit."

44.kapitola – Uzdravená (Healed)

„Wando…"

„Nemáme čas. Udělala bych to sama, ale nezvládla bych to ze správného úhlu. Není jiná možnost."

„Nemyslím si, že to můžu… udělat."

„Ani pro Jamieho?" přitlačila jsem svou zdravou tvář na opěrku, jak nejsilněji jsem mohla, a zavřela oči.

Jared držel tvrdý kámen velký asi jako lidská pěst, který jsem našla. Už pět minut ho jen tak potěžkával v ruce.

„Musíš sundat jenom pár vrstev kůže. Jenom schovat tu jizvu, to je všechno. No tak, Jarede, musíme si pospíšit. Jamie…"

Řekni mu, že jsem řekla, ať to udělá hned. A ať je to pořádná rána.

„Mel říká, ať to hned uděláš. A ujisti se, že to bude dost tvrdě. Musíš to zvládnout na první pokus."

Ticho.

„Udělej to, Jarede!"

Zhluboka se nadechl a povzdechl si. Cítila jsem, jak se kolem mě hýbe vzduch a stiskla jsem oči pevněji.

Slyšela jsem ránu – bylo to první, co jsem si uvědomila – a potom, když opadal šok z rány, jsem to také ucítila.

„Ungh," zasténala jsem. Nechtěla jsem udělat žádný zvuk. Věděla jsem, že by to pro něho bylo horší. Ale s tímhle tělem toho tolik bylo nedobrovolného. Do očí mi vhrkly slzy a já jsem zakašlala, abych skryla vzlyk. Zvonilo mi v hlavě, vibrovala následným otřesem.

„Wando? Mel? Je mi to líto!"

Jeho ruce se ovinuly kolem nás, přitáhl si nás k sobě.

„Dobrý," zakňučela jsem. „Jsme v pořádku. Je to všechno?"

Jeho ruka se dotkla mé brady a otočil mi hlavu.

„Ach," znechuceně zalapal po dechu. „Utrhl jsem ti půlku tváře. Je mi to tak líto."

„Ne, to je dobře. To je dobře. Jedeme."

„Správně.” Jeho hlas byl stále slabý, ale opřel mě zpátky do mého sedadla, opatrně mě uložil a potom auto pod námi zahřmělo.

Do tváře mi zavanul ledový vítr, lekla jsem se, odřená tvář mě pálila. Zapomněla jsem, jak chutná klimatizace.

Otevřela jsem oči. Jeli jsme hladkým korytem – hladším, než by mělo být, pečlivě udržovaným, aby tak zůstalo. Vinulo se před námi, zahýbalo kolem křoví. Neviděla jsem moc daleko dopředu.

Stáhla jsem stínítko a otevřela zrcátko. V tlumeném měsíčním světle byla moje tvář černá a bílá. Černá byla na pravé straně, stékala mi po bradě a po krku a vsakovala se do límečku mého nového, čistého trička.

Zvedl se mi žaludek.

„Dobrá práce,” zašeptala jsem.

„Bolí tě to moc?”

„Ano ne,” lhala jsem. „Beztak to už nebude bolet moc dlouho. Jak daleko jsme od Tucsonu?”

Zrovna v tu chvíli jsme vjeli na asfalt. Bylo zvláštní, jak ten pohled přinutil mé srdce panicky zrychlit. Jared zastavil, nechal auto schované mezi křovím. Vystoupil a odmontoval z nárazníku plachty a řetězy a dal je do kufru. Vrátil se a popojel dopředu, opatrně kontroloval, jestli je dálnice prázdná. Natáhl se k vypínači světel.

„Počkej,” zašeptala jsem. Nemohla jsem mluvit hlasitěji. Připadala jsem si tady tak odhalená. „Nech mě řídit.”

Podíval se na mě.

„Nemůžu vypadat, jako že jsem takhle do té nemocnice *došla*. Moc otázek. Musím řídit. Schováš se vzadu a budeš mi říkat, kam mám jet. Máš něco, pod co se můžeš schovat?”

„Dobře,” řekl pomalu. Otočil auto a zajel s ním zpátky mezi křoví. „Dobře. Schovám se. Ale jestli pojedeš někam, kam neřeknu…”

Au! Melanie bolela jeho pochybovačnost stejně jako mě.

Můj hlas byl plochý. „Zastřel mě.”

Neodpověděl. Vystoupil a nechal motor běžet. Přelezla jsem přes stojánky na hrníčky na jeho sedadlo. Slyšela jsem, jak zabouchl kufr.

Jared si vlezl na zadní sedadlo a v ruce držel tlustou deku.

„Vyjeď doprava," řekl.

Auto mělo automatickou převodovku, ale už to bylo dlouho, co jsem naposledy řídila, a já jsem si za volantem nebyla úplně jistá. Opatrně jsem popojela dopředu a potěšilo mě, že jsem to nezapomněla. Dálnice byla pořád prázdná. Vyjela jsem na silnici a mé srdce opět reagovalo na volný prostor.

„Světla," řekl Jared. Jeho hlas se ozýval nízko nad sedadlem.

Hledala jsem, dokud jsem nenahmatala vypínač, a rozsvítila. Světla mi připadala hrozně jasná.

Nebyli jsme daleko od Tucsonu – viděla jsem na obzoru nažloutlou záři. Světla města.

„Mohla bys jet trochu rychleji."

„Jedu tolik, kolik je tu dovoleno," namítla jsem.

Na chvíli se odmlčel. „Duše nepřekračují rychlost?"

Zasmála jsem se. Byl to jenom trochu hysterický zvuk. „Řídíme se všemi zákony, dopravní nevyjímaje."

Světla zesílila – změnila se na jednotlivé jasné body. Zelené cedule mi říkaly, kam můžu sjet.

„Jeď po Ina Road."

Udělala jsem, co říkal. Mluvil tiše, přestože jsme mohli oba křičet a nikdo by nás neslyšel.

Bylo těžké být v tomhle neznámém městě. Vidět domy a byty a obchody s rozsvícenými světly. Vědět, že jsem obklopená a v menšině. Napadlo mě, jaké to musí být pro Jareda. Jeho hlas byl pozoruhodně klidný. Ale už to dělal, mockrát.

Na silnici teď byl i jiná auta. Když mi jejich světla dopadla na přední sklo, krčila jsem se hrůzou.

Nesesyp se teď, Wando. Musíš být silná, pro Jamieho. Nebude to fungovat, když to nezvládneš.

Zvládnu. Zvládnu to.

Soustředila jsem se na Jamieho a mé ruce byly na volantu jistější.

Jared mě navigoval spícím městem. Lékařské zařízení bylo malé. Dřív to musela být zdravotnická budova – spíš kanceláře než opravdová nemocnice. Skrz většinu oken a skrz skleněné dveře pronikalo ven jasné světlo. Viděla jsem ženu za recepcí. Nevzhlédla, aby se podívala na mé reflektory. Zajela jsem do nejtemnějšího kouta parkoviště.

Navlékla jsem si na záda batoh. Nebyl nový, ale byl v dobrém stavu. Perfektní. Už chyběla jenom jedna věc."

„Rychle, dej mi nůž."

„Wando… vím, že Jamieho miluješ, ale vážně si nemyslím, že bys ho mohla použít. Nejsi bojovník."

„Ne na ně, Jarede. Potřebuju ránu."

Zalapal po dechu. „*Máš* ránu. To stačí!"

„Potřebuju stejnou, jako má Jamie. Nevím toho o Léčení moc. Musím přesně vidět co dělat. Udělala bych to už dřív, ale nebyla jsem si jistá, že bych mohla řídit."

„Ne. Už ne."

„Dej ho teď mně. Někdo si toho všimne, když nepůjdu brzo dovnitř."

Jared to rychle promyslel. Byl nejlepší, jak říkal Jeb, protože dokázal udělat, co se udělat muselo, a dokázal to udělat rychle. Slyšela jsem kovový zvuk, jak vysunul nůž z pouzdra.

„Buď velmi opatrná. Ne moc hluboko."

„Chceš to udělat?"

Prudce se nadechl. „Ne."

„Dobře."

Vzala jsem si ten odporný nůž. Měl těžkou rukojeť a byl velmi ostrý; na špičce byl zaostřený.

Nedovolila jsem si o tom přemýšlet. Nechtěla jsem, aby se ze mě stal zbabělec. Do ruky, ne do nohy – to bylo všechno, o čem jsem přemýšlela. Klepala se mi kolena. Nechtěla jsem to muset skrývat.

Natáhla jsem levou ruku; třásla se. Opřela jsem se o dveře a otočila hlavu, takže jsem se mohla zakousnout do opěrky. Držela jsem nůž nešikovně, ale pevně v pravé ruce. Přitiskla jsem si ho ke kůži na předloktí, abych neminula. Potom jsem zavřela oči.

Jared ztěžka dýchal. Musela jsem to udělat rychle, nebo mě zastaví.

Prostě předstírej, že kopeš lopatou do země, říkala jsem si.

Potom jsem řízla.

Opěrka ztlumila můj výkřik, ale stejně byl moc hlasitý. Nůž mi vypadl z ruky – vytrhl se z mého svalu – a zazvonil o podlahu.

„Wando!" vykřikl Jared.

Ještě jsem nedokázala odpovědět. Snažila jsem se potlačit další výkřiky, které jsem cítila přicházet. Udělala jsem dobře, že jsem to nechala až na teď.

„Ukaž mi to!"

„Zůstaň tam," zalapala jsem po dechu. „Nehýbej se."

Slyšela jsem, jak se deka navzdory mému varování hýbe. Přitiskla jsem si levou ruku k tělu a pravou otevřela dveře. Jaredova ruka mě pohladila po zádech, když jsem napůl vypadla ven. Nebyl to pokus mě zastavit. Bylo to povzbuzení.

„Hned se vrátím," dostala jsem ze sebe a kopla do dveří, aby se zavřely.

Vrávorala jsem přes parkoviště a bojovala s nevolností a panikou. Připadalo mi, že spolu bojují – jedna bránila druhé převzít kontrolu nad mým tělem. Bolest nebyla tak hrozná – nebo spíš už jsem ji tak moc necítila. Přicházel šok. Moc druhů bolesti moc blízko u sebe, po prstech mi stékala horká tekutina a kapala na asfalt. Napadlo mě, jestli s nimi mohu pohnout. Bála jsem se to zkusit.

Žena za recepcí – ve středním věku s tmavou, čokoládovou pokožkou a s pár šedými pramínky v černých vlasech – vyskočila na nohy, když jsem se kymácela skrz automatické dveře.

„Ach, ne! Jemine!” Popadla mikrofon a její slova se zesílená odrážela od stropu. „Léčitelko Knits! Potřebuji vás na recepci! Je to naléhavé!”

„Ne.” Snažila jsem se mluvit klidně, ale kymácela jsem se. „Jsem v pořádku. Byla to nehoda.”

Odložila mikrofon a doběhla ke mně. Chytila mě kolem pasu.

„Ach, zlatíčko, co se ti stalo?”

„Tak nedbalé,” zamumlala jsem. „Byla jsem na túře… Spadla jsem na kameny. Myla jsem… nádobí po večeři. V ruce jsem měla nůž…”

Mé zaváhání pro ni bylo jako součást šoku. Nedívala se na mě podezřívavě – ani pobaveně, jak se na mě někdy díval Ian, když jsem lhala. Jenom starostlivě.

„Chudinko! Jak se jmenuješ?”

„Glass Spires (Skleněná spirála),” řekla jsem jí a použila běžné jméno člena smečky z času, kdy jsem byla s Medvědy.

„Dobře, Glass Spires. Tady přichází Léčitelka. Za chvíli budeš v pořádku.”

Už jsem necítila žádnou paniku. Ta milá žena mě poplácala po zádech. Tak jemně, tak laskavě. Nikdy by mi neublížila.

Léčitelka byla mladá žena. Její vlasy, kůže i oči měly podobný odstín hnědé. Vypadala proto neobvykle – jednobarevně. Měla na sobě žlutohnědé oblečení, které ten dojem ještě podtrhávalo.

„Páni,” řekla. „Jsem Léčitelka Knits Fire (Plete oheň). Dám tě hned do pořádku. Co se stalo?”

Znovu jsem jí převyprávěla svůj příběh, když mě vedly chodbou a hned do prvních dveří. Položily mě na papírem pokrytou postel.

Ten pokoj mi byl povědomý. Na vlastní oči jsem viděla jenom jedno místo, které vypadalo takhle, ale v Melaniino dětství bylo takových vzpomínek plné. Nízká řada skříněk, dřez, kde si Léčitelka myla ruce, jasné, čistě bílé zdi…

„Vezmeme to pěkně od začátku," řekla Knits Fire vesele. Otevřela jednu skříňku. Snažila jsem se zaostřit pohled, věděla jsem, že tohle bylo důležité. Skříňka byla plná poliček s bílými válečky. Vzala jeden z nich, sáhla pro něho bez hledání; věděla, kde najde to, co chce. Na nádobce byla nálepka, ale nedokázala jsem ji přečíst. „Trochu Žádné bolesti by neuškodilo, co myslíš?"

Když odšroubovala víčko, uviděla jsem na nálepku. Dvě krátká slova. *Žádná bolest?* To tam bylo napsáno?

„Otevři ústa, Glass Spires."

Poslechla jsem. Vzala malý, tenký čtvereček – vypadal jako papírový kapesník – a položila mi ho na jazyk. Hned se rozpustil. Neměl žádnou příchuť. Automaticky jsem polkla.

„Lepší?" zeptala se Léčitelka.

Bylo to lepší. Už. Moje hlava byla jasná – mohla jsem se bez problémů soustředit. Bolest se odplavila spolu s tím drobným čtverečkem. Zmizela. Zamrkala jsem. Byla jsem v šoku.

„Ano."

„Vím, že se cítíš dobře, ale prosím, nehýbej se. Tvá zranění ještě nejsou ošetřena."

„Samozřejmě."

„Cerulean, mohla bys nám přinést vodu? Vypadá, že má sucho v ústech."

„Hned to bude, Léčitelko Knits."

Starší žena odešla z místnosti.

Léčitelka se otočila zpátky ke skříním a otevřela další z nich. Také byla plná válečků. „Tady to máme." Vytáhla jeden z vrchu a potom vzala další z druhé strany.

Skoro jako kdyby se mi snažila pomoct splnit můj úkol, vyjmenovala jejich jména, když se pro ně natahovala.

„Vyčistění – uvnitř a venku… Zahojení… Uzavření… A kde je… ano, Uhlazení. Nechceme, aby ti na té krásné tváři zůstala jizva, že ne?"

„Ach… ne."

„Neboj se. Budeš zase v pořádku."

„Děkuji.”

„Nemáš vůbec zač.”

Naklonila se nade mě s další krabičkou. Víčko se s lupnutím otevřelo a pod ním byla rozprašovací trubička. Nastříkala mi na předloktí, pokryla ránu jasnou mlhou, naprosto bez zápachu.

„Léčení musí být zajímavá profese.” Můj hlas zněl úplně správně. Byl v něm zájem, ale nebyl přehnaný. „Od svého Vložení jsem nebyla v Lékařském zařízení. Je to velmi zajímavé.”

„Ano, mám to tu ráda.” Začala mi stříkat sprejem na tvář.

„Co děláte teď?”

Usmála jsem. Asi jsem nebyla první zvědavá duše. „To je Vyčištění. Zabrání to tomu, aby v ráně zůstalo něco nepatřičného. Zabije všechno, co by mohlo přivodit infekci.”

„Vyčištění,” zopakovala jsem.

„A teď Vnitřní Vyčištění, jenom pro případ, že by e něco dostalo hlouběji. Vdechni tohle, prosím.”

Měla v ruce další bílý váleček, tenčí lahvičku na, jejímž vršku byla pumpička. Vyfoukla z ní do vzduchu nad mou tváří obláček. Nadechla jsem se. Voněl jako máta.

„A tohle je Zahojení,” pokračovala Léčitelka Knits a otočila víčkem další nádobky a odhalila malou nálevku. „Popožene to tvou tkáň, aby se znovu spojila, aby rostla tak, jak má.”

Kápla malý kousek průhledné tekutiny do širokého říznutí na mé paži a přitiskla kraje k sobě. Cítila jsem její dotyk, ale žádnou bolest.

„Uzavřu to, než se posuneme dál.” Otevřela další nádobku, tentokrát pružnou tubu, a vymáčkla si z ní na prst trochu hustého, průhledného želé. „Jako lepidlo,” řekla mi. „Drží to všechno dohromady a nechá Zahojení pracovat.” Jednou rychle přejela prstem přes mou ránu. „Dobře, už s tím můžeš hýbat. Tvá paže je už v pořádku.”

Zvedla jsem ji, abych se na ni mohla podívat. Pod lesklým gelem byla vidět světlá růžová linka. Krev na mé paži byla

ještě mokrá, ale už nebylo nic, odkud by tekla. Jak jsem si prohlížela svou paži, Léčitelka mi ji rychlým pohybem ruky s vlhkým ručníkem otřela.

„Otoč se sem, prosím. Hmm, musela jsi na ty kameny dopadnout úplně špatně. Taková kaše."

„Ano. Byl to hrozný pád."

„No, díky Bohu, že jsi byla schopná sem dojet."

Lehce mi kapala Zahojení na tvář a roztírala ho prsty. „Ach, tak ráda se dívám, jak to pracuje. Už to vypadá mnohem lépe. Dobře… teď kraje." Sama pro sebe se usmála. „Možná ještě jednou. Chci, aby to úplně zmizelo." Ještě minutu pracovala. „Moc pěkné."

„tady je nějaká voda," řekla starší žena a vešla do místnosti.

„Děkuji, Cerulean."

„Dejte mi vědět, jestli budete ještě něco potřebovat. Budu vepředu."

„Díky."

Cerulean odešla. Napadlo mě, jestli nebyla z Planety květin. Modré květiny byly vzácné – mohla si proto nechat své jméno.

„Můžeš se osadit. Jak se cítíš?"

Zvedl jsem se. „Perfektně." Byla to pravda. Už dlouho jsem se necítila tak zdravě. To, jak rychle bolest odezněla, ten pocit ještě zvýraznilo.

„Tak by to také mělo být. Dobře, teď trochu Uhlazení."

Otevřela víčko posledního válečku a nasypala si do ruky duhový prášek. Přitiskla mi ho na tvář a potom mi další hrst přitiskla na paži.

„Tady budeš mít vždycky malou jizvu," řekla omluvně. „Jako na krku. Hluboká rána…" Pokrčila rameny. Bezmyšlenkovitě mi odhrnula kůži na krku a podívala se na mou jizvu. „To je pěkná práce. Kdo byl tvůj Léčitel?"

„Ehm… Faces Sunward (Obrácený ke slunci)," řekla jsem a použila jméno jednoho ze svých studentů. „Byla jsem v…

Eurece, v Montaně. Nelíbilo se mi, jaká tam byla zima. Tak jsem se přestěhovala na jih."

Tolik lží. Pocítila jsem, jak se mi žaludek zkroutil obavami.

„Já jsem začala v Maine," řekla, ničeho nepoctivého si v mém hlase nevšimla. Jak mluvila, utírala mi krev z krku. „Také tam na mě bylo moc zima. Jaké je tvé Povolání?"

„Ehm… roznáším jídlo. V mexické restauraci ve… Phoenixu. Mám ráda kořeněné jídlo."

„Já také." Nedívala se na mě divně. Utírala mi tvář.

„Moc hezké. Neboj se, Galss Spires. Tvoje tvář vypadá báječně."

„Děkuji, Léčitelko."

„Samozřejmě. Chtěla bys trochu vody?"

„Ano, prosím." Držela jsem se zpátky. Nebylo by dobré vypít sklenici tak rychle, jak jsem chtěla. Ale nebyla jsem schopná si zabránit vypít ji celou. Voda byla tak dobrá.

„Chceš ještě?"

„Já… ano, to by bylo hezké. Děkuji."

„Hned se vrátím."

Ve chvíli, kdy za sebou zavřela dveře, jsem sklouzla z matrace. Papír zapraskal a já tuhla. Nevrátila se. Měla jsem jenom pár vteřin. Cerulean to zabralo pár minut, než přinesla vodu. Možná to Léčitelce zabere stejně dlouho. Možná, že to k té chladné, čisté vodě bylo daleko. Možná.

Strhla jsem si batoh z ramen a prudce ho otevřela. Začala jsem u druhé skříňky. Byl tak vyrovnaný sloupek Zahojení. Popadla jsem ho celý a nechala ho sesypat na dno batohu.

Co bych řekla, kdyby mě chytila? Jakou lež bych mohla říct?

Potom jsem z první skříňky vzala dva druhy Vyčištění. Za každým sloupkem byl ještě jeden, a tak jsem vzala ještě půlku toho. Potom Žádnou bolest, dva sloupky. Už jsem se chtěla otočit pro Uzavření, když mou pozornost upoutala další řada válečků.

Ochlazení. Na horečku? Nebyl tam návod, jenom štítek. Vzala jsem ho. Nic tady by lidskému tělu neublížilo. Tím jsem si byla jistá.

Vzala jsem ještě všechno Uzavření a dvě plechovky Uhlazení. Už jsem nemohla pokoušet štěstí. Tiše jsem zavřela skříňky a dala si batoh na záda. Opřela jsem se o matraci, znovu to zapraskalo. Snažila jsem se vypadat uvolněně.

Nevrátila se.

Podívala jsem se na hodiny. Byla to minuta. Jak daleko odtud byla voda?

Dvě minuty.

Tři minuty.

Byly mé lži tak průhledné, jak mi připadaly?

Na čele mi vyrašil pot. Rychle jsem ho utřela.

Co kdyby se vrátila s Hledačem?

Pomyslela jsem na malou pilulku ve své kapse a roztřásly se mi ruce. Ale dokázala bych to, pro Jamieho.

V tu chvíli jsem uslyšela na chodbě tiché kroky.

45.kapitola – Úspěšná (Succeeded)

Léčitelka Knits Fire a Cerulean prošly dveřmi společně. Léčitelka mi podala vysokou sklenici s vodou. Nepřipadala mi tak chladná jako ta předtím – mé prsty teď byly studené strachy. Černoška pro mě také něco měla. Podala mi plochý obdélník s rukojetí.

„Myslela jsem, že se budeš chtít vidět," řekla Knits Fire s hřejivým úsměvem.

Napětí najednou zmizelo. Nebylo tu podezření ani strach. Jenom další laskavost od duší, které zasvětily své životy Léčení.

Cerulean mi dala zrcátko.

Zvedla jsem ho a potlačila zalapání po dechu.

Moje tvář vypadala tak, jak jsem si ji pamatovala ze San Diega. Byla to tvář, které jsem si předtím necenila. Moje pravá tvář byla hladká a neporušená. Když jsem se podívala pozorně, byla trochu světlejší a růžovější než ta druhá.

Byla to tvář, která patřila Tulačce, duši. Patřila sem, na tohle civilizované místo, kde nebyla žádná nenávist a žádná hrůza.

Uvědomila jsem si, jak jednoduché bylo lhát těmhle jemným stvořením. Protože bylo tak správné s nimi mluvit, protože jsem rozuměla jejich rozhovorům, jejich pravidlům. Moje lži mohly být… možná *měly* být pravda. Měla bych někde plnit nějaké povolání, ať už učit na univerzitě nebo roznášet jídlo v restauraci. Lehký, poklidný život přispívající vyššímu dobru.

„Co myslíš?" zeptala se Léčitelka.

„Vypadám dokonale. Děkuji."

„Bylo mi potěšením tě vyléčit."

Znovu jsem se na sebe podívala, vedle dokonalosti jsem viděla jiné detaily. Mé vlasy byly roztřepené – špinavé, nestejně dlouhé. Neměly žádný lesk – za to mohlo domácí mýdlo mizerná strava. Přestože Léčitelka umyla můj krk od krve, stále byl umazaný fialovou špínou.

„Je na čase, abych skončila s kempováním. Musím se umýt," zamumlala jsem.

„Kempuješ často?"

„Poslední dobou v celém svém volném čase. Já… neudržím se daleko od pouště."

„Musíš být odvážná. Město mi připadá mnohem pohodlnější."

„Ne odvážná – jenom jiná."

V zrcadle jsem viděla své oči, známé, lísko-oříškové. Tmavě šedé zvenku, potom mechově zelené a kolem panenky karamelově hnědé. Jejich barvu podtrhával slabý záblesk stříbra, které na světle házelo prasátka.

Jamie? řekla Melanie naléhavě, začínala být nervózní. Bylo to tu pro mě až moc uklidňující. Viděla logiku toho druhého plánu, jak leží přede mnou, a děsila ji.

Vím, kdo jsem, řekla jsem jí.

Zamrkala jsem a podívala se na přátelské tváře vedle mě.

„Děkuji," řekla jsem znovu Léčitelce. „Asi bych už měla jít."

„Je velmi pozdě. Mohla bys tu přespat, kdybys chtěla."

„Nejsem unavená. Cítím se… perfektně."

Léčitelka se usmála. „To dělá Žádná bolest."

Cerulean mě dovedla kdo recepce. Dala mi ruku na rameno, když jsem procházela dveřmi.

Srdce se mi rozbušilo rychleji. Všimla si, že můj batoh, předtím poloprázdný, byl teď nacpaný?

„Buďte opatrnější, drahá," řekla a poplácala mě po paži.

„Budu. Už nikam nepůjdu ve tmě."

Usmála se a vrátila se ke svému stolu.

Držela jsem stejné tempo celou cestu přes parkoviště. Chtěla jsem běžet. Co kdyby se Léčitelka podívala do svých skříněk? Za jak dlouho si všimne, že jsou poloprázdné?

Auto tu pořád bylo, stálo v tmavé mezeře mezi dvěma lampami. Vypadalo prázdné. Začala jsem dýchat rychleji a nepravidelně. Samozřejmě, že vypadá prázdné. To byl účel.

Ale mé plíce se neuklidnily, dokud jsem nespatřila na zadním sedadle pod dekou neurčitý stín.

Otevřela jsem dveře a dala batoh na sedadlo spolujezdce – dosedl s uklidňujícím rachotem – nastoupila jsem a zavřela dveře. Nebyl důvod zamykat; ignorovala jsem to nutkání.

„Jsi v pořádku?" zašeptal Jared, jakmile byly dveře zavřené. Jeho hlas bylo napjaté, úzkostlivé zašeptání.

„Pššt," řekla jsem a snažila se co nejméně hýbat rty. „Počkej."

Projela jsem kolem jasného vchodu a zamáváním odpověděla na Ceruleanino.

„Děláš si tu přátele?"

Byli jsme na silnici. Nikdo se už nedíval. Poklesla jsem v sedadle. Začaly se mi třást ruce. Teď, když to skončilo, jsem si to mohla dovolit. Teď, když jsem uspěla.

„Všechny duše jsou přátelé," řekla jsem mu normálním hlasem.

„Jsi v pořádku?" zeptal se znovu.

„Jsem uzdravená."

„Ukaž."

Natáhla jsem k němu levou ruku, aby se mohl podívat na tu tenkou růžovou čárku.

Překvapeně se nadechl.

Deka zašustila; posadil se a prolezl místem mezi sedadly dopředu. Odstrčil si batoh z cesty a pak si ho vzal na klín a potěžkal.

Vzhlédl, když jsme projížděli pod lampou, a zalapal po dechu.

„Tvoje tvář!"

„Je také vyléčená. Přirozeně."

Zvedl jednu ruku a nejistě ji podržel ve vzduchu u mého krku. „Bolí to?"

„Samozřejmě, že ne, je to jako by mi vůbec nic nebylo."

Jeho prsty přejely po mé nové kůži. Zachvěla se, ale to bylo z jeho dotyku. Potom se vrátil k práci.

„Měli nějaké podezření? Myslíš, že zavolají Hledače?"

„Ne. Říkala jsem, že mě podezírat nebudou. Ani mi nekontrolovali oči. Byla jsem zraněná, a tak mě vyléčili.” Pokrčila jsem rameny.

„Co jsi vzala?” zeptal se a otevřel batoh.

„Správné věci pro Jamieho… jestli se vrátíme včas…” Automaticky jsem se podívala na hodiny, přestože nezáleželo na tom, co ukazovaly. „A víc do budoucnosti. Vzala jsem jenom to, čemu rozumím.”

„Vrátíme se včas,” slíbil. Prohlížel si bílé nádobky. „Uhlazení?”

„Není to nutné. Ale vím, co to dělá, takže…”

Přikývl a dál se hrabal v batohu. Mumlal si pro sebe jména léků. „Žádná bolest? Funguje to?”

Zasmála jsem se. „Je to úžasné. Když se řízneš, mohla bych ti to ukázat… to byl vtip.”

„Já vím.”

Zíral na mě s výrazem, kterému jsem nerozuměla. Jeho oči byly rozšířené, jako kdyby ho něco hluboce překvapilo.

„Co?” Můj vtip nebyl *tak* špatný.

„Zvládlas to.” Jeho tón byl plný podivu.

„Nebyl to účel?”

„Ano, ale… asi jsem si doopravdy nemyslel, že se dostaneme ven.”

„Ne? Tak proč…? Proč jsi mě nechal to zkusit?”

Jeho odpověď byla velmi tichá. „Došlo mi, že je lepší zemřít při pokusu o jeho záchranu než bez toho kluka žít.”

Na chvíli mě umlčely emoce. Mel byla také dojatá, také nemohla mluvit. V té chvíli jsme byli rodina. Všichni.

Odkašlala jsem si. Není potřeba cítit věci, ze kterých stejně nic nebude.

„Bylo to velmi lehké. Asi by to zvládl každý z vás, kdybyste se chovali přirozeně. Dívala se mi na krk.” Podvědomě jsem se ho dotkla. „Tvoje jizva je evidentně domácí, ale s léky, které jsem vzala, by to mohl Doktor spravit.”

„Pochybuju, že by se někdo z nás dokázal chovat tak přirozeně.”

Přikývla jsem. „Ano. Pro mě je to lehké. Vím, co očekávají.” Krátce jsem se zasmála. „Jsem jedna z nich. Kdybyste mi věřili, pravděpodobně bych vám dokázala přinést naprosto cokoliv.” Znovu jsem se zasmála. Cítila jsem se lehce, jak ze mě opadal stres. Ale připadalo mi to legrační. Uvědomoval si, že bych to pro něho udělala? Naprosto cokoliv.

„Já ti věřím,” zašeptal. „Věřím ti všemi našimi životy.”

A *opravdu* mi věřil všemi lidskými životy. Svým, Jamieho a všemi ostatními.

„Děkuji,” zašeptala jsem.

„Zvládlas to,” opakoval udiveně.

„zachráníme ho.”

Jamie bude žít, radovala se Melanie. *Děkuju, Wando.*

Pro ně cokoliv, řekla jsem jí a potom jsem si povzdechla, protože to byla pravda.

Potom, co jsme znovu přidělali plachty, když jsme dojeli ke korytu, řídil Jared. Znal cestu a jel rychleji, než bych jela já. Nechal mě vystoupit, než zajel do nemožně malého prostoru pod kameny. Čekala jsem, až uslyším náraz kovu do kamene, ale Jared našel cestu dovnitř.

A pak jsme byli zpátky v džípu a letěli jsme nocí. Jared se triumfálně rozesmál, když jsme se kodrcali přes poušť a vítr odnášel jeho hlas.

„Kde je šátek?” zeptala jsem se.

„Proč?”

Podívala jsem se na něho.

„Wando, kdybys nás chtěla prozradit, mělas šanci. Nikdo teď nemůže popřít, že jsi jedna z nás.”

Přemýšlela jsem o tom. „Myslím, že někdo by pořád mohl. Budou se tak cítit líp.”

„Ten tvůj *někdo* se přes to bude muset dostat.”

Vrtěla jsem hlavou, představovala jsem si, jak nás přijmou. „Nebude to lehké, vrátit se dovnitř. Přemýšlej o tom, co si teď myslí. Na co čekají…"

Neodpověděl. Jeho oči se zúžily.

„Jarede… když… nebudou poslouchat… když nepočkají…" Začala jsem mluvit rychleji, cítila jsem náhlý tlak, snažila jsem se mu předat všechny informace, než bude pozdě. „Nejdřív dej Jamiemu Žádnou bolest – polož mu to na jazyk. Potom sprej Vnitřní vyčištění – musí ho jenom vdechnout. Budeš potřebovat Doktora, aby –"

„Hej, hej! Ty tam budeš dávat pokyny."

„Ale nech mě ti říct –"

„Ne Wando. Nepokazí se to. Zastřelím kohokoliv, kdo se tě dotkne."

„Jarede –"

„Nepanikař. Budu mířit nízko a ty pak můžeš použít tyhle věci, abys je zase vyléčila."

„Jestli je to vtip, není legrační."

„Není to vtip, Wando."

„Kde je šátek?"

Stiskl rty.

Ale měla jsem své staré tričko – zděděné po Jebovi. To bude stačit.

„Bude pro ně trochu lehčí nás pustit dovnitř," řekla jsem, když jsem ho motala do tlustého pásu. „A top znamená, že se rychleji dostaneme k Jamiemu." Zavázala jsem si ho přes oči.

Chvíli bylo ticho. Džíp nadskakoval na nerovném povrchu. Vzpomněla jsem si na takovéhle noci, kdy tu místo mě seděla Melanie…

„Vezmu nás rovnou do jeskyní. Je tam místo, kde bude džíp na den dva dost dobře schovaný. Ušetří nám to čas."

Přikývla jsem. Čas byl teď klíčový.

„Jsme skoro tam," řekl po minutě. Vydechl. „Čekají."

Slyšela jsem, jak něco hledá, a pak se ozvalo kovové cvaknutí, jak i ze zadního sedadla podal pušku.

„Nezastřel nikoho."

„Nic neslibuju.”

„Stát!” zakřičel někdo. Zvuk se v prázdném pouštním vzduchu nesl.

Džíp zpomalil a pak zastavil.

„Jsme to jenom my,” řekl Jared. „Ano, ano, podívejte. Vidíte? Jsem to pořád já.”

Na druhé straně zaváhali.

„Podívejte – vezu džíp do úkrytu, dobře? Máme léky pro Jamieho a pospícháme. Nezajímá mě, co si myslíte, dneska se mi nepřipletete do cesty.”

Džíp popojel dopředu. Zvuk se změnil a slyšela jsem ozvěnu.

„Dobře, Wando, všechno je v pořádku. Jdeme.”

Už jsem měla batoh na ramenou. Opatrně jsem vylezla z džípu, nebyla jsem si jistá, kde byla zeď. Jared chytil mé tápající ruce.

„Á hop,” řekl a znovu si mě přehodil přes rameno.

Nebyla jsem si tak jistá jako předtím. Držel mě jenom jednou rukou. Druhá musela držet pušku. Nelíbilo se mi to.

Ale bála jsem se dost na to, abych za pušku byla vděčná, když jsem za námi uslyšela běžící kroky.

„Jarede, ty *idiote*!” křičel Kyle. „Co sis myslel?”

„Klídek, Kyle,” řekl Jeb.

„Je zraněná?” chtěl vědět Ian.

„Uhněte mi z cesty,” řekl Jared chladně. „pospíchám. Wanda je v perfektním stavu, ale trvala na tom, že bude mít zavázané oči. Jak je Jamiemu?”

„Horko,” řekl Jeb.

„Wanda má co potřebujeme.” Pohyboval se rychle, sbíhal z kopce.

„Můžu ji nést.” Ian, samozřejmě.

„Je jí dobře tam, kde je.”

„Vážně jsem v pořádku,” řekla jsem a hlas mi přeskakoval v rytmu Jaredových kroků.

Znovu do kopce, udržoval stabilní tempo, navzdory mé váze. Slyšela jsem, jak za námi běží ostatní.

Poznala jsem, když jsme byli v hlavní jeskyni – obklopilo nás vzteklé syčení.

„Z cesty," zaburácel Jared a přehlušil jejich hlasy. „Doktor je s Jamiem?"

Nedokázala jsem rozpoznat odpověď. Jared by mě mohl položit, ale moc pospíchal, aby na tu vteřinu zastavil.

Vzteklé hlasy se ozývaly za námi, zvuk nás následoval i do menších tunelů. Cítila jsem, kde jsme, v hlavě jsem sledovala zatáčky, jak jsme proběhli křižovatkou chodeb k té třetí. Skoro jsem dokázala počítat dveře, jak mě neviděné míjely.

Jared prudce zastavil a využil mé setrvačnosti, aby mě sundal. Mé nohy narazily na zem. Strhl mi tričko z očí.

Náš pokoj byl osvícený několika tlumenými modrými lucernami. Doktor ztuhle stál, jako kdyby zrovna vyskočil na nohy. Vedle Jamieho klečela Sharon a držela mu na čele mokrý hadr. Její tvář skoro nebyla poznat, tak byla ovládaná vztekem. Maggie se těžce zvedala na nohy na druhé straně od Jamieho.

Jamie stále ležel nehybně, stále byl rudý, jeho hruď se dechem sotva zvedala.

„Ty" vyprskla Sharon a vymrštila se z podřepu. Jako kočka skočila na Jareda a nehty mu mířila na tvář.

Jared ji chytil za ruce a zkroutil jí je za zády.

Maggie vypadala, jako kdyby se chtěla přidat ke své dceři, ale Jeb prošel kolem bojujícího páru a stoupl si těsně před ni.

„Pusť ji!" vykřikl Doktor.

Jared ho ignoroval. „Wando – uzdrav ho!"

Doktor se pohnul mezi Jamieho a mě.

„Doktore," vymáčkla jsem ze sebe. Násilí, které se točilo kolem Jamieho nehybného těla, mě děsilo. „Potřebuji tvou pomoc. Prosím. Pro Jamieho."

Doktor se nepohnul, oči nespouštěl ze Sharon a Jareda.

„No tak, Doktore," řekl Ian. Malý pokoj byl přecpaný, když si Ian stoupl vedle mě a položil mi ruku na rameno. „Necháš kvůli své pýše to dítě zemřít?"

„To není pýcha. Nevím, co mu tyhle cizí látky udělají!”

„Už se to nemůže moc zhoršit, nebo jo?”

„Doktore,” řekla jsem. „Podívej se na mou tvář.”

Doktor nebyl jediný, kdo na má slova reagoval. Jeb, Ian a dokonce i Magie se na mě podívali a pomalu pochopili. Maggie rychle uhnula pohledem, naštvaná, že takhle prozradila svůj zájem.

„Jak?” chtěl vědět Doktor.

„Ukážu ti to. Prosím. Jamie nemusí trpět.”

Doktor zaváhal, upřeně se díval na mou tvář, a potom si povzdechl. „Ian má pravdu – už mu nemůže být o moc hůř. Jestli ho to zabije…” Trhl sebou a ramena mu poklesla. Udělal krok zpátky.

„Ne!” vykřikla Sharon.

Nikdo si jí nevšímal.

Klekla jsem si vedle Jamieho, strhla si batoh z ramen a trhnutím ho otevřela. Hrabala jsem v něm, dokud jsem nenašla Žádnou bolest. Vedle mě se rozsvítilo jasné světlo a posvítilo Jamiemu do tváře.

„Vodu, Iane?”

Otevřela jsem víčko a vyndala jeden z malých čtverečků. Když jsem Jamiemu otevřela pusu, jeho kůže mi spálila ruku. Položila jsem mu čtvereček na jazyk a natáhla ruku, aniž bych vzhlédla. Ian mi do ní dal misku s vodou.

Opatrně jsem Jamiemu do pusy nakapala tolik vody, aby splácla lék. Zvuk jeho polknutí byl suchý a bolestivý.

Horečně jsem hledala malou lahvičku se sprejem. Když jsem ji našla, sundala jsem víčko a jedním rychlým pohybem jsem nad jeho tvář střík la obláček mlhy. Čekala jsem a pozorovala jeho hruď, dokud se nenadechl.

Dotkla jsem se jeho tváře a byla tak horká! Hledala jsem Ochlazení a modlila se, aby bylo snadné ho používat. Víčko spadlo a já jsem zjistila, že váleček byl plný čtverečků, tentokrát světle modrých. Vydechla jsem plevou a položila jeden Jamiemu na jazyk. Znovu jsem zvedla misku a nalila mu skrz rty další lok vody.

Jeho polknutí bylo tentokrát rychlejší, méně napjaté.

Jamieho tváře se dotkla další ruka. Poznala jsem Doktorovy kostnaté prsty.

„Doktore, máš ostrý nůž?"

„Mám skalpel. Chceš, abych otevřel ránu?"

„Ano, abych ji mohla vyčistit."

„Přemýšlel jsem o tom… že ji nechám vysušit, ale ta bolest…"

„Teď nic neucítí."

„Podívej se na jeho obličej," zašeptal Ian a naklonil se ke mně.

Jamieho tvář už nebyla červená. Byla přirozeně, zdravě opálená. Na čele se mu pořád leskl pot, ale věděla jsem, že to byl ten, který tam už byl. Doktor a já jsme se jeho čela dotkli ve stejnou chvíli.

Funguje to. Ano! Jásot zaplavil mě i Melanii.

„Pozoruhodné," vydechl Doktor.

„Horečka klesla, ale v noze mu může zůstat infekce. Pomoz mi s jeho ránou, Doktore."

„Sharon, podala bys mi –" začal bezmyšlenkovitě. Potom vzhlédl. „Ach. Ehm, Kyle, mohl bys mi prosím podat tu tašku u tvých nohou?"

Posunula jsem se dolů, takže jsem seděla nad Jamieho zarudlým, nateklým říznutím. Ian namířil světlo lépe, abychom viděli pořádně. Oba jsme se s Doktorem prohrabávali svými taškami ve stejnou chvíli. Vytáhl stříbrný skalpel, z pohledu na něj mi přeběhl mráz po zádech. Ignorovala jsem to a připravila větší lahvičku Vyčistění.

„Neucítí to?" kontroloval Doktor a zaváhal.

„Ahoj," zaskřehotal Jamie, jeho oči byly do široka otevřené, bloudil jimi po pokoji, dokud nenašel mou tvář. „Ahoj Wando. Co se děje? Co tu všichni dělají?"

46.kapitola – Obklopená (Encircled)

Jamie si začal sedat.

„Klídek, hochu. Jak se cejtíš?" Ian se posunul a přitiskl Jamieho ramena k matraci.

„Je mi… vážně dobře. Proč jsou tu všichni? Nepamatuju si…"

„Byl jsi nemocný. Nehýbej se, ať to můžeme dokončit."

„Můžu dostat trochu vody?"

„Jasně, hochu. Tady máš."

Doktor na Jamieho nedůvěřivě zíral.

Sotva jsem mohla mluvit, jakou jsem měla radost. „To je Žádná bolest," zamumlala jsem. „Je to báječný pocit."

„Proč Jared drží Sharon?" zašeptal Jamie k Ianovi.

„Má špatnou náladu," zašeptal nahlas Ian.

„Vůbec se nehýbej, Jamie," varoval ho Doktor. „Teď… ti vyčistíme zranění. Ano?"

„Ano," souhlasil Jamie slabě. Všiml si skalpelu v Doktorově ruce. Ostražitě ho pozoroval.

„Řekni mi, jestli tohle cítíš," řekl Doktor.

„Když to bude bolet," doplnila jsem.

Doktor jedním rychlým, zkušeným pohybem prořízl skalpelem porušenou kůži. Oba jsme se podívali na Jamieho. Zíral přímo nahoru na temný strop.

„To je divný," řekl Jamie. „Ale nebolí to."

Doktor přikývl a znovu přiblížil skalpel k Jamieho kůži a udělal přes ránu křížový řez. Vytékala z něho červená krev a žlutý hnis.

Jakmile Doktor uhnul s rukou, stříkala jsem na krvavé X Vyčištění. Když se sprej dotkl žluté tekutiny, vypadalo to, že syčí. Hnis začal ustupovat. Skoro jako když na mýdlové bubliny dopadne voda. Rozpustil se. Doktor vedle mě rychle dýchal.

„Podívejte se na *to*."

Pro jistotu jsem to ještě přestříkala. Tmavší krev už z Jamieho kůže zmizela. Všechno, co zbylo, byla normálně zbarvená lidská krev, která vytékala ven.

„Dobře, Zahojení," zamumlala jsem. Našla jsem správnou nádobku a kápla trochu do řezů na jeho kůži. Čirá tekutina vtekla dovnitř na odkryté maso a zaleskla se tam. Krvácení se na místech, kde bylo Zahojení, okamžitě zastavilo. Vylila jsem do rány půlku nádobky – určitě dvakrát tolik, kolik bylo potřeba.

„Dobře, podrž prosím kraje u sebe, Doktore."

„Doktor ztratil řeč a jeho pusa byla dokořán. Udělal, co jsem řekla, použil obě ruce.

Jamie se zasmál. „To lechtá."

Doktor vykulil oči.

Namazala jsem přes X Uzavření a s hlubokým uspokojením sledovala, jak se kraje rány spojily a zrůžověly.

„Můžu se podívat?" zeptal se Jamie.

„Můžeš ho pustit, Iane. Už jsme skoro hotoví."

„Jamie se zvedl na loktech, oči měl jasné a zvědavé. Zpocené, mastné vlasy měl přilepené k hlavě. Nepatřily mu, teď když jeho tvář zářila tak zdravě.

„Vidíš, tohle dáš na to," řekla jsem a přitiskla na řezy hrst prášku, „a jizva je pak mnohem světlejší. Jako tahle." Ukázala jsem mu tu na své paži.

Jamie se zasmál. „Ale nepůsobí jizvy na holky? Kdes to vzala, Wando? Je to jako kouzlo."

„Jared mě vzal na nájezd."

„Vážně? To je *úžasný*."

Doktor se dotkl třpytivého prášku, který mi zbyl na ruce, a přičichl si k prstům.

„Měls ji vidět," řekl Jared. „Byla neuvěřitelná."

Byla jsem překvapená, že jsem slyšela jeho hlas tak blízko za sebou. Automaticky jsem se rozhlédla a uviděla, jak Sharoniny ohnivé vlasy mizí za dveřmi. Maggie byla hned za ní.

Jak smutné. Jak děsivé. Být naplněná takovou nenávistí, že se ani nedokáže radovat z uzdravení dítěte… Jak se někdo mohl takhle změnit?

„Vešla rovnou do nemocnice, přímo k těm mimozemšťanům, a řekla jim, ať jí ošetří její zranění, úplně neohroženě. Potom, když se k ní otočili zády, obrala je úplně o všechno!" Jared to řekl tak, že to bylo vzrušující. Jamie si to také užíval; jeho úsměv byl obrovský. „Vyšla přímo odtamtud a léky, které nám vydrží hodně dlouho. Dokonce ještě na toho prevíta zamávala, když odjížděla." Jared se zasmál.

Já jsem tohle pro ně udělat nemohla, řekla Melanie, najednou plná žalu. *Jsi pro ně cennější než bych kdy byla já.*

Mlč, řekla jsem. Nebyl čas na smutek a na žárlivost. Jenom na radost. *Nebyla bych tu, abych jim pomohla, kdyby nebylo tebe. Tys ho taky zachránila.*

Jamie na mě zíral s rozšířenýma očima.

„Nebylo to tak vzrušující, vážně," řekla jsem mu. Vzal mě za ruku a zmáčkl jí, srdce se mi nafouklo vděkem a láskou. „Bylo to velmi lehké. Nakonec, já jsem taky prevít."

„Nemyslel jsem –" začal se Jared omlouvat.

S úsměvem jsem mávla rukou.

„Jak jsi vysvětlila jizvu na tváři?" zeptal se Doktor. „Neptali se, proč jsi ne –"

„Musela jsem samozřejmě mít čerstvá zranění. Byla jsem opatrná, abych jim nedala nic, co by jim mohlo být podezřelé. Řekla jsem jim, že jsem spadla s nožem v ruce." Loktem jsem šťouchla Jamieho. „Mohlo se to stát každému."

Vážně jsem se teď vznášela. Připadalo mi, že všechno září – látky, tváře, dokonce i zdi. Dav uvnitř pokoje i venku začal mumlat a ptát se, ale všechen ten hluk mu jenom zvonil v uších – jako ten zvuk, když doznívá úder do zvonu. Jako když se chvěje vzduch. Nic mi nepřipadalo skutečné kromě kruhu lidí, které jsem milovala. Jamie a Jared a Ian a Jeb. Dokonce i Doktor patřil do tohoto dokonalého okamžiku.

„Čerstvá zranění?" zeptal se Ian plochým hlasem.

Upřeně jsem ho pozorovala, překvapená vztekem v jeho očích.

„Bylo to nutné. Musela jsem schovat svou jizvu. A naučit se, jak uzdravit Jamieho."

Jared zvedl mou levou ruku a prstem pohladil růžovou jizvu. „Bylo to hrozné," řekl a z jeho hlasu najednou zmizel všechen humor. „Skoro si uřízla ruku. Myslel jsem, že už ji nikdy nebude moct používat."

Jamieho oči se rozšířily hrůzou. „Řízla ses?"

Stiskla jsem mu ruku. „Nedělej si starosti – nebylo to tak hrozné. Věděla jsem, že to bude brzy v pořádku."

„Měli jste ji vidět," opakoval Jared tiše a pořád mi hladil ruku.

Ianovy prsty mi přejely po tváři. Bylo to příjemné a já jsem naklonila hlavu do jeho ruky, když ji tam nechal. Napadlo mě, jestli to byla jenom Žádná bolest, nebo jestli to, že bylo všechno tak hřejivé a zářivé, způsobila radost z Jamieho záchrany.

„Už žádné nájezdy," zamumlal Ian.

„Samozřejmě, že znovu půjde ven," zvýšil Jared překvapením hlas. „Iane, byla absolutně fenomenální. Musel bys to vidět, abys tomu porozuměl. Jenom si začínám domýšlet všechny ty možnosti –"

„Možnosti?" Ianova ruka mi po krku sklouzla na rameno. Přitáhl si mě blíž, abych byla dál od Jareda. „Za jakou cenu? *Nechal* jsi ji, aby si skoro *uřízla* svou vlastní *ruku*?" Jeho prsty se mi zatínaly do ramene, když mluvil.

Vztek nepatřil k té záři. Lne, Iane, tak to nebylo," řekla jsem. „Byl to můj nápad– Musela jsem."

„Samozřejmě, že to byl tvůj nápad," zavrčel Ian. „Udělala bys cokoliv… Nemáš žádné *zábrany*, když přijde k těmhle dvěma. Ale Jared tě neměl nechat –"

„Jaký jiný způsob byl, Iane?" přel se Jared. „Měl jsi lepší plán? Myslel sis, že bude šťastnější, když bude nezraněná, ale Jamie bude mrtvý?"

Při té odporné myšlence jsem ucukla.

Ianův hlas už byl méně nepřátelský, když odpověděl. „Ne. Ale nerozumím tomu, jak jsi tam mohl jen tak sedět dívat se, jak si ubližuje." Ian znechuceně zavrtěl hlavou a Jaredova ramena se nahrbila. „Co jsi to za muže –"

„Praktický," přerušil ho Jeb.

Všichni jsme vzhlédli. Jeb stál nad námi a v ruce měl velkou kartonovou krabici.

„Proto je Jared ten nejlepší. Protože dokáže udělat to, co se udělat musí. Nebo se dívat na to, co se udělat musí. Dokonce i když je dívání se těžší.

„Teď, vím, že jsme blíž k snídani než k večeři, ale říkal jsem si, že někteří z vás nějakou dobu nejedli," pokračoval Jeb a jemně tak změnil téma. „Máš hlad, hochu?"

„Um… nejsem si jistý," přiznal Jamie. „Připadám si prázdný, ale není to… *špatný* pocit."

„To je Žádná bolest," řekla jsem. „Měl bys jíst."

„A pít," řekl Doktor. „Potřebuješ tekutiny."

Jeb pustil neforemnou krabici na matraci. „Myslel jsem si, že to můžeme trochu oslavit. Dej se do toho."

„Páni, mňam!" řekl Jamie a roztrhl krabici se sušeným jídlem, které používají trampové. „Špagety. Vynikající."

„S kuřetem na česneku," řekl Jeb. „Česnek mi už dost chyběl – ale je mi jasný, že nikomu nechyběl v mým dechu." Zachechtal se.

Jeb byl připravený, měl lahve vody a přenosný vařič. Lidé se začali scházet, namačkali se do malého prostoru našeho pokoje. Byla jsem stěsnaná mezi Jaredem a Ianem a vzala jsem si Jamieho na klín. Přestože na to byl už trochu starý, neprotestoval. Musel vycítit, jak jsme to obě potřebovaly – Mel i já jsme ho *musely* cítit živého a zdravého ve vlastních rukách.

Připadalo mi, že se hřejivý kruh rozšířil na celou naši noční party, udělal ze všech přítomných rodinu. Všichni trpělivě čekali, až Jeb připraví nečekanou pochoutku. Strach byl nahrazený úlevou a štěstím. Dokonce i Kyle, stlačený v malém prostoru na druhé straně svého bratra, tu nebyl nevítaný.

Melanie si spokojeně povzdechla. Jasně si byla vědoma tepla chlapcova těla v mém klíně a dotyku muže, který mi

stále hladil rukou paži. Dokonce ji nerozhodila ani Ianova ruka kolem mých ramen.

Také cítíš tu Žádnou bolest, popichovala jsem ji.

Nemyslím si, že je to Žádná bolest. Ani pro jednu z nás.

Ne, máš pravdu. Tohle je víc, než jsem kdy měla.

Tohle je tolik z toho, co jsem ztratila.

Čím to bylo, že jsem o tolik víc toužila po téhle lidské lásce než po lásce někoho z mého druhu? Bylo to proto, že byla tak exkluzivní a nevypočitatelná? Duše nabízely lásku a přijetí všem. Chtěla jsem větší výzvu? Tahle láska byla choulostivá; neměla přesná pravidla – mohla být dávána zadarmo, jako u Jamieho, nebo získána časem a tvrdou prací, jako u Iana, nebo naprosto a srdcervoucně nedosažitelná, jako u Jareda.

Nebo byla prostě nějakým způsobem lepší? Protože lidé mohli tak moc nenávidět, bylo na druhé straně to, že mohli milovat víc a horlivěji a vroucně?

Nevěděla jsem, proč jsem po ní tak zoufale toužila. Věděla jsem jenom to, že teď jsem ji měla a že stála za každou vteřinu risku a agonie, kterou si vyžádala. Bylo to lepší, než jsem si představovala.

Bylo to všechno.

Když bylo jídlo připravené a snědené, pozdní – nebo spíš brzká – hodina nás začala dohánět. Lidé vrávoravě odcházeli z pokoje do svých postelí. Jak odešli, bylo tu víc místa.

Zbytek se trochu roztáhl, když se pokoj uvolnil. Postupně jsme se sesouvali níž, až jsme leželi vodorovně. Moje hlava skončila na Jaredově břiše místo na polštáři; jeho ruka mě čas od času pohladila po vlasech. Jamieho tvář jsem měla přitisknutou k hrudi a jeho ruce kolem krku. Jednu ruku jsem měla kolem jeho ramen. Ianova hlava byla na mém břiše a mou druhou ruku si držel na tváři. Cítila jsem vedle sebe Doktorovy dlouhé natažené nohy, jeho botu jsem měla u boku. Doktor spal – slyšela jsem, jak chrápal. Možná jsem se někde dotýkala Kyla.

Jeb byl roztažený na posteli. Říhl si a Kyle se zachechtal.

„Lepší než jsem plánoval. Mám rád, když ze všeho pesimismus vyjde bez odměny," přemítal Jeb. „Díky, Wando."

„Hmm," povzdechla jsem si, napůl spící.

„Až se příště zúčastní nájezdu…" řekl Kyle odněkud zpoza Jaredova těla. Ticho přerušilo hlasité zívnutí. „Až se příště zúčastní nájezdu, chci být u toho."

„Už nepůjde věn," odpověděl Ian a jeho tělo ztuhlo. Pohladila jsem ho po tváři a snažila se ho uklidnit.

„Samozřejmě, že ne," zamumlala jsem. „nemusím nikam chodit, dokud to nebude potřeba. Nevadí mi tu zůstávat."

„nemluvím o tom, že bychom tě tu věznili, Wando," vysvětlil podrážděně Ian. „Můžeš jít kam chceš, pokud jde o mě. Jít si zaběhat na dálnici, kdyby se ti chtělo. Ale ne na nájezd. Mluvím o tom, že budeš v bezpečí."

„Potřebujeme ji," řekl Jared tvrdším hlasem, než jsem chtěla slyšet.

„Bez ní jsme si vystačili."

„Vystačili? Jamie by bez ní zemřel. Může nám přinést věci, které by nedokázal sehnat nikdo jiný."

„Je to osoba, Jarede, ne nástroj."

„To vím. Neřekl, jsem, že –"

„To záleží na Wandě," přerušil Jeb hádku dřív, než jsem to stihla já. Moje ruka teď držela Iana dole a cítila jsem, jak se mi pod hlavou posouvá Jaredovo tělo, jak se připravoval, že vstane. Jebova slova je zarazila.

„nemůžeš to nechat na ní, Jebe," protestoval Ian.

„Proč ne? Připadá mi, že dokáže myslet sama za sebe. Je to tvoje práce za ní rozhodovat?"

„Řeknu ti proč ne," zavrčel Ian. „Wando?"

„Ano, Iane?"

„*Chceš* se účastnit nájezdů?"

„Když budu moct pomoct, samozřejmě, že bych měla."

„Na to jsem se neptal, Wando."

Chvíli jsem byla zticha a snažila se vzpomenout si na jeho otázku, abych zjistila, kde jsem udělala chybu.

„Vidíš, Jebe? Nikdy nebere v úvahu, co chce ona sama – své vlastní štěstí, dokonce ani své *zdraví*. Udělala by cokoliv, o co bychom jí řekli, i kdyby ji to mělo zabít. Není fér se jí ptát tak, jak bychom se zeptali kohokoliv jiného. *My* musíme přestat myslet jen na sebe. Ona to nedělá."

Bylo ticho. Nikdo Ianovi neodpověděl. Mlčení trvalo, dokud jsem nepocítila nutnost promluvit za sebe sama.

„To není pravda," řekla jsem. „Myslím na sebe pořád. A… *chci* pomáhat. To se počítá? Byla jsem tak šťastná, když jsem dnes mohla pomoct Jamiemu. Nemůžu být šťastná tak, jak chci *já*?"

Ian si povzdechl. „Vidíte, co myslím?"

„No, nemůžu jí zakázat jít, když chce," řekl Jeb. „Už není vězeň."

„Ale nemusíme se ptát."

Jared byl celou dobu velmi tichý. Jamie byl také tiše, ale byla jsem si jistá, že spal. Věděla jsem, že Jared nespal; jeho ruka mě hladila po tváři. Planula a pálila mě na tváři.

„nemusíte se ptát," řekla jsem. „Hlásím se dobrovolně. Vážně to nebylo… děsivé. Vůbec ne, ostatní duše jsou velmi milé. Nebojím se jich. Bylo to až moc lehké."

„Lehké? Řezat se –"

Rychle jsem Iana přerušila. „To bylo naléhavé. Už to nebudu muset udělat." Na chvíli jsem se odmlčela. „Že ne?" ujistila jsem se.

Ian zasténal. „Když půjde ona, jdu taky," řekl ponuře. „*Někdo* ji musí chránit před ní samotnou."

„A já tam budu, abych chránil zbytek před *ní*," řekl Kyle zachechtal se. Potom zanadával a řekl: „Au."

Byla jsem moc unavená na to, abych zvedla hlavu a podívala se, kdo ho praštil teď.

„A já tam budu, abych vás všechny přivedl živé zpátky," zamumlal Jared.

47.kapitola – Zaměstnaná (Employed)

„Je to moc lehké. Už to ani není zábava," stěžoval si Kyle.

„Chtěl jsi jít," připomněl mu Ian.

Kyle a Ian byli v zadní části dodávky, kde nebyla okna, a probírali se trvanlivými potravinami a toaletními potřebami, které jsem zrovna přinesla z obchodu. Bylo poledne a na Wichitu svítilo slunce. Nebylo tu tak horko jako v arizonské poušti, ale bylo tu větší dusno. Ve vzduchu se rojily drobné mouchy.

Jared jel směrem k dálnici, ven z města, a opatrně se držel pod limitem. Pořád ho to dráždilo.

„Už tě nakupování unavuje, Wando?" zeptal se Ian.

„Ne. Nevadí mi to."

„To říkáš vždycky. Je vůbec *něco*, co ti vadí?"

„Vadí mi… být pryč od Jamieho. A trochu mi vadí být venku. Zvlášť ve dne. Je to jako opak klaustrofobie. Všechno je moc otevřené. Taky ti to vadí?"

„Někdy. Ve dne moc ven nechodíme."

„Alespoň si protáhne nohy," zamumlal Kyle. „Nevím, proč chceš slyšet *ji* si stěžovat."

„Protože je to tak nezvyklé. Protože je to příjemná změna, kdy pořád slyšíme, jak si stěžuješ *ty*."

Vypustila jsem je. Jakmile Ian s Kylem jednou začali, obvykle jim to chvíli vydrželo. Soustředila jsem se na mapu.

„Teď Oklahoma City?" zeptala jsem se Jareda.

„A po cestě ještě pár menších měst, jestli máš chuť," odpověděl s očima na silnici před sebou.

„Jasně."

Jared jen zřídka ztrácel soustředění, když byl na nájezdu. Neuvolnil se, nevtipkoval, jako to dělali Ian s Kylem pokaždé, když jsem úspěšně zvládla další misi. Usmála jsem se, když to slovo použili – *mise*. Znělo to tak hrozivě. Ve skutečnosti to byl jenom výlet do obchodu. Jako jsem to dělala v San Diegu, když jsem nakupovala jen pro sebe.

Jak řekl Kyle, bylo lehké vyvolat rozruch. Tlačila jsem košík tam a zpátky uličkou. Usmívala jsem se na duše, které

se usmívaly na mě, a plnila ho věcmi, které vydrží. Obvykle jsem vzala i pár věci, co by nevydržely, pro muže schovávající se v dodávce. Třeba sendviče – takové věci, abychom se mohli najíst. A občas nějaké překvapení. Ian měl zálibu ve zmrzlině s čokoládovými sušenkami. Kyle měl rád sladké karamelové medvídky. Jared snědl cokoliv, co jsem mu nabídla; připadalo mi, že se svých oblíbených věcí vzdal už před mnoha lety, zvykl si na život, kde byly chutě nevítané a potřeby promyšlené. To byl další důvod, proč byl v tomhle životě tak dobrý – viděl priority neovlivněné vlastními touhami.

Občas, v menších městech, si mě někdo všiml, promluvil na mě. Už jsem svou roli v takových případech znala tak dobře, že bych pravděpodobně převezla i člověka.

„Ahoj. Jste ve městě nová?"

„Ano. Jsem."

„Co vás přivádí do Byers?"

Vždycky jsem před odchodem pečlivě zkontrolovala mapu, abych věděla, jak se město, kde jsme, jmenuje.

„Můj partner hodně cestuje. Je fotograf."

„To je úžasné! Umělec. Ano, tady okolo je opravdu hodně zajímavých věcí."

Původně jsem byla Umělcem já. Ale zjistila jsem, že když řeknu, že jsem zadaná, ušetří mi to nějaký čas při mluvení a muži.

„Mockrát děkuji za pomoc."

„Nemáte vůbec za co. Vraťte se brzy."

Jednou jsem musela mluvit s lékárníkem, v Salt Lake City; potom už jsem věděla, co mám hledat.

Nesměle jsem se usmála. *„Nejsem si jistá, jestli jím dost výživně. Nedokážu odolat fast-foodům. Tohle tělo má tak zvláštní chutě."*

„Musíte být moudrá, Thousand Petals (Tisíc květů). Vím, že je lehké poddat se svým chutím, ale myslete na to, co jíte. Mezitím byste měla užívat doplňky stravy."

Zdraví. Tak zřetelný nápis na lahvi, že jsem se začala cítit hloupě.

„Chtěla byste radši jahodový nebo čokoládový?"

„Mohu zkusit oba?"

A ta milá duše jménem Earthborn (Zrozený ze země) mi dala obě velké lahve.

Nebyla to velká výzva. Jediné okamžiky, kdy jsem cítila strach, byly ty, kdy jsem si vzpomněla na tu malou pilulku kyanidu, kterou jsem měla ve snadno dosažitelné kapse. Čistě pro jistotu.

„V příštím městě by sis měla vzít nové oblečení," řekl Jared.

„Zase?"

„Tohle už vypadá trochu pomačkaně."

„Dobře," souhlasila jsem. Nelíbilo se mi, že jsem to musela dělat tak často, ale zvětšující se hromada špinavého prádla nepřijde nazmar. Lily a Heidi a Paige měli podobnou velikost jako já a budou rády, když budou mít něco nového. Muži se zřídka zabývali věcmi, jako je oblečení, když byli na nájezdu. Každá loupež znamenala život nebo smrt – oblečení nebylo prioritou. Ani jemná mýdla a šampony, které jsem brala v každém obchodě.

„Asi by ses taky měla umýt," řekl Jared s povzdechem. „Takže to znamená pro dnešek hotel."udržování vzhledu nebylo něco, s čím si předtím dělali starosti. Samozřejmě, že já jsem byla jediná, kdo musel vypadat civilizovaně. Muži teď měli na sobě džíny a tmavá trička, věci, které nepřitahovali pozornost v krátkých momentech, kdy je mohl někdo zahlédnout.

Všichni nenáviděli spaní v hospodách u silnice – usnout nepříteli přímo ve chřtánu. Děsilo je to víc než cokoliv jiného, co jsme dělali. Ian řekl, že by radši bojoval s ozbrojeným Hledačem.

Kyle prostě odmítl. Spal ve dne v dodávce a v noci seděl a hlídal.

Pro mě to bylo tak lehké jako nakupování. Přihlásila jsem nás a popovídala si s recepčním. Řekla jsem mu svojí povídačku o mém partnerovi-fotografovi a o tom, jak s námi cestuje kamarád (pro případ, že by nás někdo viděl všechny tři vejít do pokoje). Používali jsme jména ze všedních planet. Někdy jsme byli Netopýři: Word Keeper (Držitel slova), Sings the Egg Song (Zpívá vajíčkům) a Sky Roost (Nebeský spánek). Jindy jsme byli Vidoucí květiny: Twisting Eyes (Spletené oči), Sees to the Surface (Vidí na povrch) a Second Sunrise (Druhý východ slunce). Pokaždé jsem jména změnila, i když se nikdo nesnažil nás sledovat. Melanie se tak cítila bezpečněji. Ze všeho kolem měla pocit, že je postava v lidském špionážním filmu.

Ta těžká část, ta, co mi opravdu vadila – ne že bych to řekla před Kylem, vždycky ho rychle přepadávaly pochyby o mých úmyslech – byla, že si toho beru tolik a nic nedávám. Nikdy mi nevadilo nakupovat v San Diegu. Vzala jsem, co jsem potřebovala, a nic víc. A trávila jsem dny na univerzitě a snažila se odměnit společnosti tím, že jsem se s ní podělila o své znalosti. Nedaněné Povolání, ale brala jsem ho vážně. Plnila jsem méně příjemné úkoly. Pracovala jsem tak, že jsem sbírala odpadky a čistila ulice. Všichni jsme to dělali.

A teď jsem si brala o tolik víc a nic nedávala. Připadala jsem si sobecká a špatná.

Není to pro tebe. Je to pro ostatní, připomněla mi Melanie, když jsem o tom přemýšlela.

Stejně je to špatné. I já to cítím, ty ne?

Nemysli na to, to bylo její řešení.

Byla jsem ráda, že jsme se vraceli domů z našeho dlouhého nájezdu. Zítra navštívíme naše rostoucí skladiště – stěhovací náklaďák, který jsme vždycky schovali den cesty od naší zastávky – a naposledy vyprázdníme dodávku. Už jenom pár měst, pár dní přes Oklahomu, potom Nové Mexiko a pak přímo bez zastávek skrz Arizonu.

Zase domů. Konečně.

Když jsme spali v hotelu místo v přeplněné dodávce, většinou jsme se přihlašovali po setmění a odjížděli před úsvitem, aby si nás duše nemohly dobře prohlédnout. To ale nebylo nutné.

Jared a Ian si to začínali uvědomovat. Tuhle noc – protože jsme měli tak úspěšný den – dodávka byla úplně plná; Kyle by měl málo místa – a protože si Ian myslel, že vypadám unaveně, jsme zastavili brzy. Slunce ještě nezapadlo, když jsem se vrátila k dodávce s plastovou čipovou kartou.

Malá hospůdka nebyla moc plná. Zaparkovali jsme blízko u našeho pokoje a Jared s Ianem došli přímo dovnitř pěti nebo šesti roky, oči sklopené k zemi. Na jejich krcích byly malé, bledé, růžové čárky a poskytovali jim maskování. Jared nesl poloprázdný kufr. Nikdo se na ně nepodíval, ani na mě.

Uvnitř byly zatažené tmavé závěsy a muži se trochu uvolnili.

Ian se svalil na postel, na které budou spát s Jaredem, a zapnul televizi. Jared položil kufr na stůl, vyndal naši večeři – studené kousky kuřete, které jsem koupila v posledním obchodě – a poslal ho dokola. Seděla jsem u okna, a jak jsem jedla, vykukovala jsem ven.

„Musíš přiznat, Wando, že my lidi jsme měli lepší zábavu," škádlil mě Ian.

Na televizní obrazovce mluvily dvě duše a jejich řeč i držení těla bylo dokonalé. Nebylo těžké domyslet si, o čem příběh byl, protože scénáře, které napsaly duše, nebyly moc pestré. V tomhle se dvě duše shledávaly po dlouhém odloučení. Mezi ně se dostalo mužovo omezení mezi Vidoucími květinami, ale vybral si možnost být člověkem, protože věděl, že jeho partnerku bude přitahovat Země se svými teplokrevnými hostiteli. A zázrak zázraků, našel ji tady.

Všechny končily šťastně.

„Musíš brát v úvahu diváky."

„Pravda. Přál bych si, aby znovu pouštěli lidské pořady." Zkusil všechny kanály a zamračil se. „Pár jich občas dávali."

„Byly moc rušivé. Musely být nahrazeny věcmi, které nebyly tak… násilné.”

„*The Brady Bunch* (americký komediální seriál)?”

Zasmála jsem se. Viděla jsem tenhle pořad v Sand Diegu a Melanie si ho pamatovala z dětství. „Promíjel agresi. Vzpomínám si jeden díl, kde malý chlapec praštil nějakého surovce a bylo to vykresleno jako správná věc. Byla tam krev.”

Ian nevěřícně zavrtěl hlavou, ale obrátil pozornost zpátky k filmu o bývalé Vidoucí květině. Smál se ve špatných částech, tam, kde měl být dojatý.

Dívala jsem se z okna a pozorovala něco mnohem zajímavějšího než předvídatelný příběh v televizi.

Přes ulici byl malý park ohraničený z jedné strany školou a z druhé polem, kde se pásly krávy. Bylo tam pár mladých stromků a staromódní hřiště s pískovištěm, klouzačkou, pár prolézačkami a jeden kolotoč. A samozřejmě také houpačky a to byla jediná věc, kterou zrovna někdo používal.

Večerního chladu využívala malá rodina. Otec měl vlasy na spáncích propletené stříbrem; matka vypadala o mnoho let mladší. Její zrzavé vlasy byly stažené do culíku, který poskakoval, když se pohnula. Měli malého chlapce, ani ne rok starého. Otec ho zezadu houpal a matka stála před ním a vždycky, když se zhoupl k ní, naklonila se a dala mu pusu na čelo, což ho rozesmálo tak, až měl buclatou tvářičku celou červenou. Tomu se smála ona – viděla jsem, jak se její tělo třese a její vlasy nadskakují.

„Na c koukáš, Wando?”

Jaredova otázka nebyla úzkostlivá, protože jsem se slabě usmívala, jak jsem se dívala na tu překvapivou scénu.

„Na něco, co jsem za všechny své životy neviděla. Dívám se na… naději.”

Jared se postavil vedle mě a nakoukl mi přes rameno. „Co tím myslíš?” Očima přejel po silnici a domech okolo, nezastavil se pohledem na hrající si rodině.

Chytla jsem ho za bradu a namířila mu hlavu správným směrem. Necukl sebou tam moc při mém nečekaném dotyku a to mě příjemně zahřálo. „Podívej," řekla jsem.

„Na co se dívám?"

„Na jedinou naději přežití, kterou jsem kdy viděla pro hostitelský druh."

„Kde?" ptal se zmateně.

Věděla jsem, že za námi stojí Ian a mlčky poslouchá.

„Vidíš?" Ukázala jsem na smějící se matku. „Vidíš, jak miluje své lidské dítě?"

V tu chvíli sundala matka své dítě z houpačky, stiskla ho v pevném objetí a pokryla mu tvář polibky. Pomazlil se s ní – bylo to malé dítě. Ne miniaturní dospělý, jakým by byl, kdyby nesl jednoho z našich.

Jared zalapal po dechu. „To dítě je *člověk*? Jak? Proč? Na jak dlouho?"

Pokrčila jsem rameny. „Nikdy jsem nic takového neviděla – nevím. Nenabídla ho jako hostitele. Nedovedu si představit, že by k tomu byla… přinucená. Mateřství je mezi mými uctíváno. Když nechce…" Potřásla jsem hlavou. „Nemám tušení, co s tím udělají. Tohle se jinde nestává. Emoce těchto těl jsou o tolik silnější než logika."

Vzhlédla jsem na Jareda s Ianem. Oba pozorovali mezidruhovou rodinu s otevřenými ústy.

„Ne" zamumlala jsem sama pro sebe. „Nikdo by nenutil rodiče dítě odevzdat, kdyby nechtěli. A *podívejte* se na ně."

Otec měl teď ruce kolem matky s dítětem. Podíval se na biologického syna svého těla s ohromující něhou v očích.

„Kromě nás samotných je tohle první planeta, kterou jsme objevili, kde se rodí živá mláďata. A váš systém určitě není ten nejlehčí a nejbohatší. Zajímalo by mě, jestli to je ten rozdíl… nebo jestli je to bezmocnost vašich mladých. Všude jinde probíhá rozmnožování přes vajíčka nebo přes semínka. Většina rodičů své děti nikdy nepotká. Zajímalo by mě…" Utichla jsem, myšlenky plné úvah.

Matka vzhlédla ke svému partnerovi a on ji políbil na rty. Lidské dítě zářilo nadšením.

„Hmm. Možná, že někdy bude můj druh a váš žít v míru. Nebylo by to… divné?"

Ani jeden z mužů nedokázal odtrhnout oči od zázraku před nimi.

Rodina odcházela. Matka si oprášila písek z kalhot a otec vzal chlapce do náruče. Potom duše se svým lidským dítětem odešli domů, cestou se držely za ruce a houpaly jimi mezi sebou.

Ian hlasitě polkl.

Po zbytek večera jsme nepromluvili, všichni jsme přemýšleli nad tím, co jsme viděli. Šli jsme spát brzy, abychom mohli brzy vstát a vrátit se do práce.

Spala jsem sama v posteli, která stála nejdál ode dveří. Bylo mi to trapné. Dva velcí muži se na jednu postel vešli špatně; Ian měl tendenci se roztahovat, když hluboce spal, a když se to stalo, Jared nikdy nešel daleko pro ránu. Pro oba by bylo pohodlnější, kdybych na velké posteli spala já s jedním z nich. Spávala jsem teď stočená do malého klubíčka; možná to bylo tím, že jsem se přes den pohybovala v až moc otevřeném prostoru, že jsem se v noci stahovala do sebe, nebo jsem možná jenom byla tak zvyklá spát stočená za sedadlem dodávky, že jsem zapomněla spát rovně.

Ale věděla jsem, proč mi nikdo neřekl, abych spala na velké posteli. První noc, kdy si muži posmutněle uvědomili nutnost hotelové sprchy, slyšela jsem přes hučení kohoutku, jak si o mně povídají.

„… nefér chtít, aby si vybrala," říkal Ian. Mluvil potichu, ale sprcha nebyla dost hlasitá, aby ho přehlušila. Hotelový pokoj byl velmi malý.

„Proč? Je férovější jí prostě *říct*, kde bude spát? Nemyslíš, že by bylo zdvořilejší –"

„U někoho jiného ano. Ale Wanda se tím bude mučit. Bude se tak moc snažit, aby potěšila všechny ostatní, že bude nakonec sama nešťastná."

„Zase žárlíš?”

„Tentokrát ne. Jenom vím, jak myslí.”

Chvíli bylo ticho. Ian měl pravdu. *Věděl*, jak myslím. Asi už odhadl, že kdyby Jared dal jenom trochu najevo, že by mu to tak bylo příjemnější, vybrala bych si jeho, a potom bych byla celou noc vzhůru a trápila bych se, že tím, že jsem vedle něho, jsem ho udělala nešťastným, a že jsem tím ranila Ianovy city.

„Fajn,” prskl Jared. „Ale jestli se mě pokusíš v noci obejmout, Bůh ti pomoz, O’Sheo.”

Ian se zachechtal. „Nechci znít arogantně, ale abych řekl pravdu, Jarede, kdyby mě to táhlo tím směrem, myslím, že bych měl na víc.”

Přestože jsem se cítila trochu provinile, že jsem zabírala tolik potřebné místo, asi jsem opravdu spala lépe sama.

Nemuseli jsme znovu do hotelu. Dny začaly ubíhat rychleji, jako kdyby se vteřiny snažily rozběhnout se domů. Cítila jsem na svém těle zvláštní volání západu. Všichni jsme se toužili vrátit do našeho temného, stísněného přístavu.

Dokonce i Jared přestal být opatrný.

Bylo pozdě, za horami na západě pohasínala sluneční záře. Za námi jeli Kyle s Ianem a střídali se za volantem velkého náklaďáku naloženého ukradenými věcmi stejně, jako jsem se já střídala s Jaredem v řízení dodávky. Museli jet s těžkým náklaďákem opatrněji než Jared s dodávkou. Světla za námi pomalu mizela, až se za jednou prudkou zatáčkou ztratila docela.

Byli jsme na cestě domů. Tucson už byl za námi. Během pár krátkých hodin uvidím Jamieho. Budeme vykládat vítané zásoby obklopeni usměvavými tvářemi. Opravdový návrat domů.

Můj první, uvědomila jsem si.

Pro jednou mi návrat nepřinese nic než radost. Tentokrát jsme neměli s sebou žádné odsouzené rukojmí.

Nevšímala jsem si ničeho kromě svého vlastního očekávání. Připadalo mi, že silnice pod námi nemizí moc rychle; pokud šlo o mě, nikdy to nemohlo být *dost* rychle.

Za námi se znovu objevila světla náklaďáku.

„Musí řídit Kyle," zamumlala jsem. „Dohánějí nás."

A potom se černou nocí za námi najednou roztočilo červené a modré světlo. Odráželo se od všech zrcátek, jeho odrazy tančily na střeše, na sedadlech, na našich ztuhlých tvářích a na palubovce, kde ručička tachometru ukazovala, že jedeme o třicet kilometrů rychleji, než je tu povolené.

Pouštní ticho prořízl jekot sirény.

48.kapitola – Zdržená (Detained)

Červené a modré světlo se střídalo do rytmu sirény.

Než sem přišly duše, měla tahle světla a zvuky jenom jeden význam. Zákon, udržovatel míru, vykonavatelé trestu na provinilcích.

Teď měly tyhle barevné záblesky a zlostný rámus také jenom jeden význam. Důvěrně známý význam. Stále to byli udržovatelé míru. Pořád vykonavatelé trestů.

Hledači.

Nebyl to tak častý pohled a zvuk jako dřív. Policejní síly teď byly potřeba jenom při nehodách nebo jiných naléhavých případech, ne aby si vynucovaly poslušnost. Většina civilních zaměstnanců neměla auto se sirénou, pokud to nebyla sanitka nebo hasičské auto.

Tohle malé, upravené auto nejelo k žádné nehodě. Byl to vůz s určitým cílem. Nikdy dřív jsem nic takového neviděla, ale věděla jsem, co to znamená.

Jared byl ztuhlý a jeho noha stále tlačila na pedál plynu. Viděla jsem, jak se snaží najít východisko, způsob, jak jim v téhle sešlé dodávce uniknout, nebo jak se jim vyhnout – schovat obrovskou bílou plochu v nízkém, uschlém pouštním křoví – aniž bychom je zavedli ke zbytku. Aniž bychom někoho prozradili. Byli jsme teď tak blízko k ostatním. Spícím, nic netušícím…

Když to po dvou vteřinách usilovného přemýšlení vzdal, vydechl.

„Je mi to tak líto, Wando," zašeptal. „Podělal jsem to."

„Jarede?"

Natáhl se k mé ruce a zvolnil tempo. Auto začalo zpomalovat.

„Máš tu pilulku?" vyrazil ze sebe.

„Ano," zašeptala jsem.

„Mel mě slyší?"

Ano. Její myšlenka byla jenom vzlyk.

„Ano." Sotva jsem zabránila svému hlasu, aby mi také unikl jenom jako vzlyk.

„Miluju tě, Mel. Promiň.”

„Miluje tě. Víc než cokoliv.”

Krátké, bolestivé ticho.

„Wando, já… na tobě mi taky záleží. Jsi skvělá, Wando. Zasloužíš si víc než to, co jsem ti dal. Víc než tohle.”

Držel v prstech něco malého, moc malého na to, aby to bylo tak smrtonosné.

„Počkej,” zalapala jsem po dechu.

Nesmí zemřít.

„Wando, nemáme šanci. Nemůžeme jim utéct, ne tímhle autem. Když se pokusíme utéct, půjdou jich za námi tisíce. Mysli na Jamieho.”

Dodávka zpomalovala a zatáčela ke kraji.

„Dej mi jeden pokus,” prosila jsem. Rychle jsem z kapsy vylovila svůj prášek. Podržela jsem ho mezi palcem a ukazováčkem a zvedla ho. „Nech mě, abych se z toho zkusila vylhat. Okamžitě to polknu, když se cokoliv pokazí.”

„Nikdy se ti nepodaří prolhat se kolem Hledače.”

„Nech mě to zkusit. Rychle!” Rozepnula jsem si pás a naklonila se k němu, abych uvolnila i ten jeho. „Vyměňs e se mnou. Rychle, než se přiblíží dost na to, aby si toho všimli.”

„Wando –”

„Jeden pokus. Pospěš si!”

Byl nejlepší v rozhodování se během zlomku vteřiny. Hladce a rychle se přehoupl přes mé přikrčené tělo. Pak jsem se já překulila na jeho sedadlo.

„Pás,” přikázala jsem mu stroze. „Zavři oči. Otoč se na druhou stranu.”

Udělal přesně to, co jsem řekla. Byla moc velká tma, abych to mohla vidět, ale z tohohle úhlu bude jeho nová narůžovělá jizva dobře viditelná.

Zapnula jsem si pás a opřela hlavu o opěrku.

Lhát tělem, to byl klíč. Záleželo jenom na těch správných pohybech. Na imitaci. Jako filmoví herci, jenom lepší. Jako lidé.

„Pomoz mi, Mel,” zamumlala jsem.

Nemůžu ti pomoct být lepší duše, Wando. Ale ty to dokážeš. *Zachraň ho. Vím, že to dokážeš.*

Být lepší duše. To jsem mohla zvládnout jenom sama.

Bylo pozdě. Byla jsem unavená. To nebudu muset předstírat.

Nechala jsem svá víčka klesnout a sesunula se na sedadle trochu níž.

Klam. Můžu je oklamat. Teď jsem to cítila.

Koutky se mi stočily do stydlivého úšklebku.

Auto Hledačů nezastavilo za námi, jak očekávala Melanie. Zastavilo na druhé straně, v protisměru. Z jeho okénka vytrysklo oslňující světlo. Zamrkala jsem a záměrně pomalu jsem zvedla ruku, abych si zastínila oči. Přes zář reflektorů jsem viděla, jak se na silnici objevily dva světlé body, světlo, které se mi odráželo od očí.

Bouchly dveře. Slyšela jsem, jak na asfaltu dupe jeden pár kroků. Neslyšela jsem kameny, takže Hledač vystoupil ze strany spolujezdce. Byli tedy alespoň dva, ale vyslýchat mě přišel jenom jeden. To bylo dobré znamení, znamení klidu a sebedůvěry.

Mé zářící oči byly talisman. Kompas, který nikdy neselže – jako Polárka, bezchybný.

Lhát tělem *nebyl* klíč. Říkat s ním pravdu stačilo. S tím lidským dítětem tak v parku jsem měla něco společného: nic podobného nikdy dřív neexistovalo.

Hledačovo tělo zastínilo světlo a já jsem zase viděla.

Byl to muž. *Pravděpodobně* ve středních letech – jeho rysy si navzájem odporovaly, bylo těžké odhadnout jeho věk; vlasy měl úplně bílé, ale tvář hladkou a bez vrásek. Na sobě měl kraťasy a tričko a u pasu dobře viditelnou hranatou zbraň. Jednu ruku měl zaháknutou za opasek. V druhé držel tmavou baterku. Nezapnul ji.

„Máte nějaký problém, slečno?" řekl, když byl pár desítek centimetrů ode mě. „Jela jste nebezpečně rychle."

Jeho oči byly nepokojné. Rychle zhodnotily můj výraz – který byl, doufám, ospalý – a přeběhly po celé délce dodávky,

prudce se stočily do tmy za námi, přeběhly dopředu a zadívaly se na prázdnou dálnici před námi, osvícenou našimi světly, a potom se vrátily zpět k mé tváři. A pak ceolu svou cestu zopakovaly znovu.

Měl obavy. Z toho faktu se mi začaly potit dlaně, ale snažila jsem se, aby mi panika nepronikla do hlasu.

„Je mi to moc líto," omlouvala jsem se hlasitým šepotem. Podívala jsem se na Jareda, jako kdybych chtěla zkontrolovat, jestli ho moje slova neprobudila. „Myslím… totiž, myslím, že jsem možná usnula. Neuvědomila jsem si, že jsem tak unavená."

Pokusila jsem se o kajícný úsměv. Věděla jsem, že zním jako ti přeopatrní herci v televizi.

Hledačovy oči znovu přejely po silnici, tentokrát ale chvíli setrvaly na Jaredovi. Srdce mi bolestně tlouklo do žeber. Stiskla jsem svou pilulku ještě pevněji.

„bylo ode mě nezodpovědné jet takhle dlouho bez spánku," řekla jsem rychle a znovu se pokusila trochu usmát. „Myslela jsem, že se dostaneme do Phoenexu, než si budu potřebovat odpočinout. Je mi to velmi líto."

„Jak se jmenujete, slečno?"

Jeho hlas nebyl tvrdý, ale ani nebyl vřelý. Mluvil tiše, následoval tak můj příklad.

„Leaves Above (Odchází vzhůru)," řekla jsem a použila jméno z posledního hotelu. Bude si chtít mou povídačku ověřit? Mohla bych potřebovat místo, kam bych ho poslala.

„Obrácená květina?" hádal. Jeho oči znovu objely svou dráhu.

„Ano, tou jsem byla."

„Má partnerka také. Byl jste na ostrově?"

„Ne," řekla jsem rychle. „Na pevnině. Mezi velkými řekami."

Přikývl, možná trochu zklamaně.

„Měla bych se vrátit zpět do Tucsonu?" zeptala jsem se. „Myslím, že teď jsem dost vzhůru. Nebo bych si možná mohla zdřímnout tady –"

„Ne!” přerušil mě hlasitěji.

Vylekaně jsem nadskočila a malá pilulka mi vyklouzla z prstů. Se sotva slyšitelným cinknutím dopadla na kovovou podlahu. Cítila jsem, jak mi z tváře mizí krev, jako kdyby někdo vytáhl špunt.

„Nechtěl jsem vás vylekat,” omlouval se rychle a jeho oči se znovu rozběhly po své nepokojné trase. „Ale neměla byste se tu zdržovat.”

„Proč?” dokázala jsem zašeptat. Mé prsty úzkostlivě sevřely vzduch.

„Nedávno tu… někdo zmizel.”

„Tomu nerozumím. Zmizel?”

„Pravděpodobně to byla nehoda… ale mohli by tu být…” Zaváhal, nechtěl to slovo vyslovit. „V této oblasti by mohli být lidé.”

„Lidé?” vypískla jsem hlasitě. Slyšel v mém hlase strach a vyložil si ho tím jediným způsobem, jakým mohl.

„Nemáme důkaz, Leaves Above. Nikdo je neviděl. Nemějte obavy. Ale *měli* byste pokračovat do Phoenexu bez zbytečných zdržení.”

„Samozřejmě. Nebo možná do Tucsonu? Je to blíž.”

„Nehrozí žádné nebezpečí. Můžete pokračovat podle svého původního plánu.”

„Pokud jste si jistý, Hledači…”

„Jsem si naprosto jistý. Jenom se neprocházejte v poušti, Květino.” Usmál se. Zahřálo to jeho tvář, zjemnilo. Jako ostatní duše, se kterými jsem se setkala. Neměl obavy *ze* mě, ale *o* mě. Nehledal lži. A pravděpodobně by je ani nepoznal, kdyby je hledal. Jenom další duše.

„To jsem ani neplánovala.” Také jsem se usmála. „Budu opatrnější. Vím, že teď už neusnu.” S obezřetným výrazem jsem se podívala Jaredovým okýnkem do pouště, aby si Hledač myslel, že mě ten pohled udržuje čilou. Můj výraz ztuhl do šklebící se masky, když jsem v zrcátku uviděla záblesk světel.

Jared ztuhl ve stejnou chvíli jako já, ale nepohnul se. Byl napjatý.

Očima jsem se vrátila k Hledačově tváři.

„S tím vám mohu pomoci," řekl a stále se usmíval, ale sklonil hlavu a začal něco hledat v kapse.

Nevšiml si změny v mé tváři. Smažila jsem se ovládnout své mimické svaly, uvolnit je, ale nedokázala jsem se na to dostatečně soustředit.

Světla ve zpětném zrcátku se přibližovala.

„Nemělo by se to užívat často," pokračoval Hledač a prohledával druhou kapsu. „Není to škodlivé, samozřejmě, jinak by to Léčitelé nerozdávali. Ale když to užíváte často, může to narušit váš spánkový cyklus… Ach, tady to je. Probuzení."

Světla zpomalila, když se přiblížila.

Prostě projeďte, prosila jsem je v duchu. *Nezastavujte, nezastavujte, nezastavujte.*

Ať je za volantem Kyle, dodala Melanie, znělo to skoro jako motlitba.

Nezastavujte. Jeďte. Nezastavujte. Jeďte.

„Slečno?"

Zamrkala jsem a snažila se soustředit. „Ehm, Probuzení?"

„Jenom to vdechněte, Leaves Above."

Měl v ruce úzkou bílou lahvičku. Stříkl do vzduchu přede mnou obláček mlhy. Ochotně jsem se naklonila a nadechla se a ve stejnou chvíli jsem se podívala do zrcátka.

„Má grapefruitovou příchuť," řekl Hledač. „Hezké, nemyslíte?"

„Moc hezké." Můj mozek byl najednou jasný, ostrý.

Velký stěhovací náklaďák zpomalil a chystal se zastavit za námi.

Ne! vykřikly jsme společně s Mel a já jsem zlomek vteřiny očima prohledávala podlahu, marně jsem doufala, že malou pilulku uvidím. Neviděla jsem ani vlastní nohy.

Hledač nepřítomně vzhlédl a mávl na náklaďák, aby pokračoval.

Také jsem se podívala zpátky na náklaďák a donutila se trochu usmát. Neviděla jsem, kdo řídí. Mé oči odrážely světla náklaďáku, vypadalo to, že také září.

Náklaďák zaváhal.

Hledač znovu mávl, tentokrát víc. „Pokračujte," zamumlal si sám pro sebe.

Jeďte! Jeďte! Jeďte!

Jaredova ruka vedle mě se zatnula v pěst.

Řidič náklaďáku zařadil a pomalu projel mezi naším vozem a autem Hledačů. Rozsvícený světla osvítila dvě temné siluety, dva černé profily, oba otočené přímo dopředu. Ten za volantem měl křivý nos.

Obě jsme s Mel vydechly úlevou.

„Jak se cítíte?"

„Vzhůru," řekla jsem Hledači.

„Přestane to působit asi za čtyři hodiny."

„Děkuji."

Hledač se zachechtal. „Já děkuji *vám*, Leaves Above. Když jsme vás viděli tak uhánět, mysleli jsme si, že jste lidé. Potil jsem se a nebylo to z horka!

Otřásla jsem se.

„Nemějte obavy. Budete v pořádku. Jestli chcete, můžeme jet s vámi až do Phoenexu."

„To je v pořádku. Nemusíte se obtěžovat."

„Rád jsem vás poznal. Těším se, až mi skončí služba a budu moci jít domů a říci své partnerce, že jsem potkal další Květinu. Bude tak nadšená."

„Ehm… vyřiďte jí ode mě: ‚Jasné slunce, dlouhý den.'," řekla jsem, byla to pozemská obdoba bežného pozdravu na Planetě květin.

„Samozřejmě. Šťastnou cestu."

„A vám klidnou noc."

Udělal krok dozadu a světlo mi znovu zazářilo do očí. Divoce jsem zamrkala.

„Zhasni, Hanku," řekl Hledač a zastínil si oči, když se vracel k autu. Noc znovu zčernala a já se nuceně usmála na Hledače jménem Hank.

Třesoucíma se rukama jsem nastartovala.

Hledači byli rychlejší. Malé černé auto se světlem na střeše, které jako by tam nepatřilo, se probudilo k životu. Prudce se otočilo a pak už jsem viděla jenom jeho zadní světla. A i ta rychle zmizela do noci.

Vrátila jsem se zpátky na silnici. Srdce mi tvrdě pumpovalo krev do žil. Cítila jsem svůj tep až v konečcích prstů.

„Jsou pryč," zašeptala jsem a rozklepala se mi brada.

Slyšela jsem, jak Jared polkl.

„To bylo… těsné," řekl.

„Myslela jsem, že Kyle zastaví."

„Já taky."

Ano jeden z nás nemohl mluvit hlasitěji než šeptem.

„Ten Hledač to sežral." Jeho zuby byly stále neklidně stisknuté.

„Ano."

„Já bych ti nevěřil. Tvé herecké schopnosti se moc nezlepšily."

Pokrčila jsem rameny. Tělo jsem měla tak ztuhlé, že se pohnulo celé. „Nemůže mi *nevěřit*. Co jsem zač… no, je to něco nemožného. Něco, co by nemělo existovat."

„Něco neuvěřitelného," souhlasil. „Něco úžasného."

Jeho pochvala trochu zahřála led v mém břiše a cévách, část ho roztála.

„Hledači nejsou tak odlišní od ostatních duší," zamumlala jsem sama pro sebe. „Není to něco, čeho bychom se měli nějak zvlášť bát."

Pomalu zavrtěl hlavou.

„Není nic, co bys nezvládla, co?"

Nebyla jsem si jistá, jak bych na to měla odpovědět.

„To, že jsi s námi, všechno mění," pokračoval tiše, mluvil teď spíš sám k sobě."

Cítila jsem, jak jeho slova Melanii rozesmutněla, ale tentokrát nebyla naštvaná. Byla odevzdaná.

Můžeš jim pomoct. Můžeš je chránit líp, než jsem mohla já. Povzdechla si.

Pomalu se pohybující zadní světla mě nevyděsila, když se objevila před námi. Byla známá, byla to pleva. Zrychlila jsem – jenom trochu, stále jsem nepřekročila povolenou rychlost – abych je předjel.

Jared vytáhl baterku. Chápala jsem, co dělá: uklidňuje.

Když jsme míjeli náklaďák, namířil si světlo do očí. Podívala jsem se přes něho. Kyle na Jareda krátce kývl a zhluboka se nadechl. Ian se starostlivě nakláněl přes něj, oči zaměřené na mě. Zamávala jsem a on se ušklíbl.

Přibližovali jsme se k našemu ukrytému sjezdu.

„Mám jet až do Phoenexu?"

Jared o tom chvíli přemýšlel. „Ne. Mohli by nás vidět, jak se vracíme, a znovu nás zastavit. Nemyslím, že nás sledují. Soustředí se na cestu."

„Ne, nebudou nás sledovat." Tím jsem si byla jistá.

„Takže jedeme domů."

„Domů," souhlasila jsem z celého srdce.

Zhasli jsme světla a Kyle nás napodobil.

Vezmeme oba vozy až k jeskyním a rychle je vyložíme, abychom je mohli ještě před úsvitem ukrýt. Malý převis u vchodu by je neschoval.

Protočila jsem oči, když jsem pomyslela na cestu ven z jeskyní. Na to *velké tajemství*, které jsem sama nebyla schopná vyřešit. Jeb byl tak lstivý.

Lstivý – stejně jako s pokyny, která dal Mel, s čárami, které jí vyryl do zadních desek fotoalba. Vůbec nevedly do jeho jeskynní skrýše. Ne, místo toho nutily člověka, který šel podle nich, aby se promenádoval tam a zpátky kolem jeho tajného úkrytu, což mu dalo dost času rozhodnout se, jestli dotyčného pozve dovnitř.

„Co myslíš, že se stalo?" zeptal se Jared a přerušil tak proud mých myšlenek.

„Cože?”

„To nedávné zmizení, o kterém mluvil ten Hledač.”

Netečně jsem se dívala přímo před sebe. „Nejsem to snad já?”

„Nemyslím si, že je tvoje zmizení *nedávné*, Wando. A navíc, než jsme odjeli, nebyla dálnice hlídaná. Je to nové. Hledají nás. Tady.”

Jeho oči se zúžily, zatímco moje se rozšířily.

„Co udělali?” vybuchl najednou Jared a hlasitě praštil do palubní desky. Nadskočila jsem.

„Myslíš, že Jeb a ostatní něco provedli?”

Neodpověděl; divokýma očima pozoroval hvězdami ozářenou poušť.

Nechápala jsem to. Proč by Hleadči hledali lidi jenom proto, že někdo zmizel v poušti? Nehody se stávají. Proč by je napadlo zrovna tohle?

A proč byl Jared naštvaný? Naše rodina v jeskyních by nikdy neudělala nic, čím by na sebe přitáhli pozornost. Byli opatrní. Nevylezli by ven, kdyby to nebylo nějakým způsobem naléhavé.

Nebo kdyby *cítili*, že je to naléhavé. Nutné.

Využili Doktor s Jebem mé nepřítomnosti?

Jeb souhlasil s tím, že přestanou vraždit lidi a duše, jenom dokud budu pod stejnou střechou. Byl tohle jejich kompromis?

„Jsi v pořádku?” zeptal se Jared.

Hrdlo jsem měl moc stažené na to, abych mu odpověděla. Zavrtěla jsem hlavou. Po tvářích mi tekly slzy a kapaly mi z brady do klína.

„Možná bych měl řídit já.”

Znovu jsem zavrtěla hlavou. Viděla jsem dobře.

Nehádal se se mnou.

Pořád jsem mlčky plakala, když jsme dorazili k malým horám, které skrývaly náš jeskynní systém. Byl to vlastně jenom kopec – zanedbatelný výběžek sopečného kamene, jako tolik dalších, řídce pokrytý hubenými kreozoty a trnitými

opunciemi. Tisíce malých otvorů byly neviditelné, ztracené v hromadách uvolněných fialových kamenů. Někde tam také stoupal kouř, tmavý na černé obloze.

Vystoupila jsem z dodávky, opřela se o dveře a utírala si oči. Jared se postavil vedle mě. Zaváhal, ale pak mi položil ruku na rameno.

„Je mi to líto. Nevěděl jsem, že to plánují. Neměl jsem tušení. Neměli…"

Ale to si myslel jenom proto, že je nějak přistihli.

Náklaďák zastavil za námi. Bouchly dvoje dveře a dvoje kroky se rozběhly k nám.

„Co se stalo?" chtěl vědět Kyle, který k nám doběhl jako první.

Ian byl hned za ním. Jednou se podíval na můj výraz, na slzy stékající mi po tvářích, na Jaredovu ruku na mém rameni, udělal krok dopředu a objal mě. Přitáhl si mě k sobě. Nevěděla jsem proč, ale to mě rozbrečelo ještě víc. Přitiskla jsem se k němu a mé slzy mu máčely tričko.

„To je dobrý. Bylas skvělá. Už je po všem."

„Hledač není ten problém, Iane," řekl Jared napjatým hlasem, stále se mě dotýkal, přestože se musel naklánět dopředu, aby na mě osáhl.

„Co?"

„Hlídali silnici z nějakého důvodu. Vypadá to, že Doktor během naší nepřítomnosti… pracoval."

Otřásla jsem se a na chvíli jsem měla pocit, že vzadu v krku cítím pachuť té stříbrné krve.

„Co, ti –!" Vztek Iana zbavil řeči. Nedokázal ani dořící větu.

„Pěkný," řekl Kyle znechuceně. „Idioti. Jsme na pár týdnů pryč a oni vyburcujou Hledače. Mohli nám prostě říct, aby –"

„Zmlkni, Kyle," řekl Jared tvrdě. „Na to teď není ta správná chvíle, ani místo. Musíme nejdřív všechno vyložit. Kdo ví, kolik jich nás hledá? Vezmeme něco dolů a zavoláme si pomoc."

Odtáhla jsem se od Iana, abych mohla nosit. Slzy nepřestávaly téct. Ian se držel vedle mě, do náruče vzal těžké plato s plechovkami polévky, které jsem zvedla, a dal mi místo něj velkou, ale lehkou krabici těstovin.

S Jaredem v čele jsme vyrazili prudkou chodbou. Naprostá tma mi nevadila. Tuhle cestu sem neznala tak dobře, ale nebyla složitá. Rovně z kopce a potom rovně do kopce.

Byli jsme v půlce cesty, když jsme z dálky uslyšeli známý hlas. Odrážel se od stěn tunelu a lámal se.

„Jsou zpátky… átky… zpátky!" křičel Jamie.

Snažila jsem se si o tričko otřít slzy, ale nepovedlo se mi to úplně.

Přibližovalo se k nám modré světlo, nadskakovalo, jak ten, kdo ho nesl, běžel. Potom jsme uviděla Jamieho.

Jeho tvář mě vyděsila.

Snažila jsem se sebrat, abych ho pozdravila, předpokládala jsem, že bude mít radost, a nechtěl jsem ho rozrušit. Ale Jamie už rozrušený byl. Jeho tvář byla bílá a napjatá, oči červené. Na jeho špinavé tváři byly v prachu dva potůčky, které vytvořily slzy.

„Jamie?" řekli jsme s Jaredem současně a oba jsme upustili své krabice.

Jamie doběhl přímo ke mně a prudce mě objal.

„Ach Wando! Ach Jarede!" vzlykal. „Wes je mrtvý! Je *mrtvý*! Ta Hledačka ho zabila!"

49.kapitola – Vyslechnutá (Interrogated)

Zabila jsem Wese.

Moje ruce, poškrábané a pomlácené a špinavé od fialového prachu ještě z divokého vykládání by mohly stejně tak dobře být smáčené jeho krví.

Wes byl mrtvý a byla to moje vina, stejně jako by to byla moje vina, kdybych to byla já, kdo zmáčkl spoušť.

Všichni, kromě pěti, jsme se teď, když byl náklaďák vyložený, shromáždili v kuchyni a jedli jsme jídlo, které by se brzy zkazilo a které jsme nabrali v posledním obchodě – sýr a čerstvý chléb s mlékem – a poslouchali Jeba s Doktorem, když všechno vysvětlovali Jaredovi, Ianovi a Kylovi.

Seděla jsem s hlavou v dlaních kousek od ostatních, moc otupělá zármutkem a vinou na to, abych mohla jako ostatní pokládat otázky. Jamie seděl u mě. Občas mi rukou poklepal na záda.

Wes byl už pohřbený v temné jeskyni vedle Waltera. Zemřel před čtyřmi dny, tu noc, kdy jsme s Jaredem a Ianem stáli u okna a pozorovali rodinu v parku. Už nikdy neuvidím svého přítele, nikdy neuslyším jeho hlas…

Slzy kapaly na kámen pode mnou a Jamieho poklepávání se stávalo častější.

Andy a Paige tu nebyli.

Zavezli náklaďák a dodávku zpátky do skrýše. Vezmou džíp zpátky do jeho hrubé garáže a dojdou zbytek cesty pěšky. Budou zpět před úsvitem.

Lily tu nebyla.

„Není… na to moc dobře," zamumlal Jamie, když mě přistihl, jak ji hledám. Víc jsem vědět nechtěla. Dovedla jsem si to představit.

Aaron a Brandt tu nebyli.

Brandt měl teď pod klíční kostí hladkou růžovou jizvu. Kulka o vlásek minula jeho srdce a plíci a zarazila se o lopatku. Doktor použil skoro všechno Zahojení, aby ji dostal ven. Brandt byl teď v pořádku.

Psova kulka byla mířená lépe. Provrtala jeho vysoké olivové čelo a vyletěla ven druhou stranou. Doktor nemohl dělat nic, dokonce ani kdyby tam byl s nimi a měl u sebe celou krabici Zahojení.

Brandt, který teď jako těžkou, hranatou trofej ze setkání s Hledačkou nosil u pasu kožené pouzdro, byl s Aaronem. Byli v tunelu, kde bychom bývali uložili naši kořist, kdyby už nebyl obsazený. Znovu sloužil jako vězení.

Jako kdyby ztráta Wese nestačila.

Připadalo mi odporně špatné, že čísla zůstala stejná. Třicet pět živoucích těl, stejně jako než jsem přišla do jeskyní já. Wes a Walter byli pryč, ale byla jsem tu já.

A teď ta Hledačka.

Moje Hledačka.

Kdybych jenom jela rovnou do Tucsonu. Kdybych jenom zůstala v San Diegu. Kdybych jenom tuhle planetu přeskočila a šla někam úplně jinam. Kdybych se třeba vzdala jako Matka, jako by to udělali ostatní po tom, co by navštívili pět nebo šest planet. Kdyby, kdyby, kdyby… Kdybych sem jen nepřišla, kdybych jen nedala Hledačce vodítko, které sledovala, byl by Wes naživu. Jejich rozluštění jí zabralo déle než mě, ale když se jí to podařilo, nemusela je sledovat opatrně. Hnala se pouští v terénním SUV, zanechávala na křehké krajině čerstvé jizvy a každým přejetím se blížila.

Museli něco udělat. Museli ji zastavit.

Zabila jsem Wese.

Stejně by mě chytili, Wando. Já jsem je sem zavedla, ne ty.

Bylo mi moc mizerně na to, abych jí odpověděla.

Navíc, kdybychom sem nepřišli, Jamie by byl mrtvý. A možná i Jared. Zemřel by dnes, bez tebe.

Smrt na každé straně. Smrt všude, kam jsem se podívala.

Proč mě musela sledovat? zasténala jsem v duchu. Neubližuji *tady ostatním duším. Dokonce zachraňuji jejich životy, tím že Doktorovi bráním v jeho marné snaze. Proč mě musela sledovat?*

Proč ji nechali naživu? zavrčela Mel. *Proč ji hned nezabili? Nebo proč ji nezabijou pomalu – mě to nezajímá! Proč pořád žije?*

Žaludek se mi strachem stáhl. Hledačka byla naživu; Hledačka byla tady.

Neměla bych se jí bát.

Samozřejmě, dávalo smysl, že její zmizení na nás přivedlo další Hledače. Všichni se toho báli. Když pozorovali, jak hledali mé tělo, viděli lidé, jak průbojně prosazuje svá přesvědčení. Snažila se ostatní Hledače přesvědčit, že se v pouštní pustině skrývají lidé. Vypadalo to, že ji nikdo nebral vážně. Šli domů, ona byla jediná, kdo nepřestal hledat.

Ale teď uprostřed svého hledání zmizela. To všechno změnilo.

Její vůz byl převezen daleko, zanechán v poušti na druhé straně Tucsonu. Vypadalo to, že zmizela stejným směrem, kudy se věřilo, že jsem zmizela já: kusy jejího batohu ležely roztrhané kousek od něho, jídlo, které si s sebou nesla rozžvýkané a rozdrobené nedaleko. Připustí si ostatní duše tuto shodu náhod?

Už jsme věděli, že ne. Ne úplně. Hledali. Budou hledat pečlivěji?

Ale bát se samotné Hledačky… To moc smysl nedávalo. Fyzicky byla zanedbatelná, pravděpodobně dokonce menší než Jamie, byla jsem silnější a rychlejší než ona. Já jsem byla obklopená přáteli a spojenci a ona, alespoň uvnitř v jeskyních, byla úplně sama. Dvě zbraně, puška a její vlastní Glock – ta, kterou jí kdysi Ian záviděl, ta, která zabila Wese – na ní byly nepřetržitě namířené. Doteď ji držela při životě jenom jedna věc a ta ji už nemohla chránit moc dlouho.

Jeb si myslel, že bych s ní mohla chtít mluvit. To bylo všechno.

Teď, když jsem byla zpátky, byla odsouzená zemřít během pár hodin, ať už s ní promluvím nebo ne.

Tak proč mi připadalo, že jsem v nevýhodě? Proč jsem měla tu zvláštní předtuchu, že *ona* bude ta, kdo z naší konfrontace odejde?

Nerozhodla jsem se, jestli s ní chci mluvit. Alespoň to jsem řekla Jebovi.

Bezpochyby jsem s ní *nechtěla* mluvit. Bála jsem se jí znovu podívat do tváře – do tváře, kterou jsem si nedokázala představit vyděšenou, ať jsem se snažila jakkoliv.

Ale kdybych jim řekla, že po té konverzaci vůbec netoužím, Aaron by ji zastřelil. Bylo by to, jako kdybych mu dala rozkaz. Jako kdybych sama zmáčkla spoušť.

Nebo hůř. Doktor by se ji pokusil vyříznout z jejího lidského těla. Trhla jsem sebou při vzpomínce na stříbrnou krev rozmazanou po rukou mého přítele.

Melanie se neklidně kroutila, snažila se utéct před mými mučivými myšlenkami.

Wando? Oni ji prostě zastřelí. Nepanikař.

Mělo mě to utěšit? Nedokázala jsem se vyhnout až moc živé představě Aarona s Hledaččinou zbraní v ruce, Hledaččina těla, jak se pomalu sune k zemi v kaluži rudé krve…

Nebudeš se muset dívat.

To tu popravu nezastaví.

Melaniiny myšlenky byly najednou zuřivé. *Ale my chceme, aby zemřela. Že jo? Zabila Wese! A navíc nemůže zůstat naživu. Ať se stane cokoliv.*

Ve všem měla samozřejmě pravdu. Byla pravda, že neexistoval způsob, jak by Hledačka mohla zůstat naživu. Kdyby zůstala uvězněná, zarputile by se snažila utéct. Kdyby byla volná, rychle by se stala smrtí mé rodiny.

Byla pravda, že zabila Wese. Byl tak mladý, tak milovaný. Jeho smrt po sobě zanechala palčivou agonii. Rozuměla jsem nárokům lidské spravedlnosti, která si za to žádala její život.

Také byla pravda, že jsem chtěla, aby zemřela.

“Wando? Wando?”

Jamie mi zatřásl rukou. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že někdo říkal mé jméno. Možá i několikrát.

„Wando?" ozval se znovu Jebův hlas.

Vzhlédla jsem. Stál nade mnou. Jeho tvář byla bezvýrazná, prázdná, znamenala, že jím zmítaly nějaké silné emoce. Jeho pokerová tvář.

„Kluci chtějí vědět, jestli máš pro tu Hledačku nějaké otázky."

Dala jsem si ruku na čelo a snažila se ty obrázky zastavit. „A jestli nemám?"

„Jsou připraveni splnit svou strážní službu. Je to teď těžký. Radši by byli se svými přáteli."

Přikývla jsem. „Dobře. Myslím, že bych za ní… asi měla jít." Odstrčila jsem se od zdi a postavila se. Ruce se mi třásly, a tak jsem je zaťala v pěsti.

Nemáš žádné otázky.

Nějaké vymyslím.

Proč oddalovat nevyhnutelné?

Nemám tušení.

Snažíš se ji zachránit, obvinila mě Melanie pobouřeně.

Není nic, co bych pro ni mohla udělat.

Ne. Není. A ty stejně chceš, aby byla mrtvá. Tak je nech, ať ji zastřelí.

Trhla jsem sebou.

„Jsi v pořádku?" zeptal se Jamie.

Jenom jsem přikývla, nevěřila jsem svému hlasu.

„Nemusíš," řekl mi Jeb a pozoroval mě bystrýma očima.

„To je v pořádku," zašeptala jsem.

Jamie mě chytil za ruku, ale setřásla jsem ho. „Zůstaň tady, Jamie."

„Půjdu s tebou."

Můj hlas byl teď silnější. „Ale ne, *nepůjdeš*."

Chvíli jsme jeden druhého pozorovali a pro jednou jsem hádku vyhrála já. Tvrdohlavě vystrčil bradu, ale opřel se zpátky o zeď.

Ian také vypadal, že chce jít se mnou, ale zastavila jsem ho jediným pohledem. Jared mě pozoroval s nevyzpytatelným výrazem.

„Pořád reptá," řekl mi Jeb tiše vestou k díře. „Není tak tichá, jakos byla ty. Pořád něco chce – jídlo, vodu, polštáře… Taky hodně vyhrožuje. ‚Hledači vás všechny dostanou!' Tenhle typ výhrůžek. Pro Brandta je to zvlášť těžký. Dotlačila jeho trpělivost až na hranici."

Přikývla jsem. Tohle mě nepřekvapovalo.

„Ale nepokusila se o útěk. Má hodně řečí, ale skutek utek. Jakmile někdo zvedne zbraň, hned si dá zpátečku."

Trhla jsem sebou.

„Hádám, že zatraceně moc chce zůstat naživu," zamumlal Jeb sám k sobě.

„Jsi si jistý, že je to to… nejbezpečnější místo?" zeptala jsem se, když jsme vešli do černého zakrouceného tunelu.

Jeb se zachechtal. „Tys cestu ven nenašla," připomněl mi. „Někdy je pod svícnem opravdu největší tma."

Má odpověď byla přímá. „Je motivovanější, než jsem byla já."

"Hoši ji bedlivě střeží. Nemusíš se ničeho bát."

Už jsme byli skoro na místě. Tunel se ostrým V otočil do protisměru.

Kolikrát jsem takhle prošla kolem tohohle rohu, s rukou přitisknutou na zdi, přesně jako teď? Nikdy jsem nešla podél vnější zdi. Byla nerovná a byla na ní spousta výběžků, od kterých bych měla modřiny a o které bych zakopávala. A zůstat uvnitř v zatáčce bylo stejně kratší.

Když mi poprvé ukázali, že V vlastně nebylo V, ale Y – dvě větve, spojující se v jeden tunel, *ten* tunel – cítila jsem se pěkně hloupě. Jak říkal Jeb, schovávat věci přímo pod svícnem bylo někdy to nejchytřejší. Ve chvílích, kdy jsem byla tak zoufalá, že jsem vůbec přemýšlela o pokusu o útěk z jeskyní, moje mysl tohle místo vždycky přeskočila. Tohle byla díra, vězení. V mé hlavě to bylo to nejtemnější, nejhlubší zákoutí v jeskyních. Bylo to místo, kde mě ukryli.

Dokonce ani Mel, lstivější než já, se nikdy ani nesnilo a tom, že by mě drželi jenom pár kroků od východu.

Dokonce to nebyl jenom jediný východ. Ale ten druhý byl malý a těsný, člověk by se tam musel plazit. Ten jsem nenašla, protože jsem jeskyněmi chodila zpříma. Nehledala jsem *takovýhle* tunel. A navíc jsem nikdy nezkoumala zákoutí Doktorovy nemocnice; od začátku jsem se jí vyhýbala.

Mé myšlenky přerušil její hlas, tak známý, přestože mi připadalo, jako kdybych ho naposledy slyšela v nějakém minulém životě.

„Zajímalo by mě, jak můžete být pořád naživu, když takhle jíte. Fuj!"

O kameny zarachotilo něco plastového.

Když jsme zahnuli za poslední roh, uviděla jsem modré světlo.

„Nevěděla jsem, že lidé mají trpělivost na to nechat někoho vyhladovět. Připadá mi to jako moc složitý plán pro tak krátkozraká stvoření."

Jeb se zachechtal. „Musím říct, že na mě kluci zapůsobili. Překvapilo mě, že vydrželi takhle dlouho."

Zatočili jsme do osvíceného slepého konce tunelu. Brandt a Aaron, ona sedící co nejdál od přecházející Hledačky, pistole v rukou, úlevně vydechli, když nás viděli přicházet.

„Konečně," zamumlal Brandt. V jeho tváři byly vyryté tvrdé vrásky žalu.

Hledačka se prudce zastavila.

Překvapily mě podmínky, za kterých tu byla držená.

Nebyla nacpaná do drobné stěsnané díry, byla naopak relativně volná, přecházela po tunelu od jedné stěny ke druhé. Na podlaze u zadní stěny ležela matrace a polštář. Asi v půlce chodby byl o stěnu opřený plastový tác; kolem něho leželo pár rozdrobených mexických brambor. Vedle nich bylo rozlito trochu polévky. To vysvětlovalo zvuky, které jsem před chvílí slyšela – odhodila své jídlo. Ale vypadalo to, že nejdřív ho většinu snědla.

Upřeně jsem se dívala na to relativně lidské vybavení a pocítila v břiše zvláštní osten bolesti.

Koho jsme zabily my? zamumlala Melanie zasmušile. Také se jí to dotklo.

„Chceš s ní být minutku sama?" zeptal se mě Brandt a mě znovu bodla ta zvláštní bolest. Použil někdy Brandt v souvislosti se *mnou* ženské osobní zájmeno? Nebyla jsem překvapená, když to u Hledačky dělal Jeb, ale někdo jiný?

„Ano," zašeptala jsem.

„Opatrně," varoval mě Aaron. „Je to vzteklá potvůrka."

Přikývla jsem.

Ostatní zůstali, kde byli. Šla jsem tunelem sama.

Bylo těžké zvednout oči, setkat se s pohledem, který se mi tiskl k tváři jako dlouhé, studené prsty.

Hledačka mě pozorovala a tvář jí zkroutil nevrlý úšklebek. Nikdy dřív jsem na žádné duši takový výraz neviděla.

„Ale, podívejme se, *Melanie*," posmívala se mi. „Co ti trvalo tak dlouho, žes mě nepřišla navštívit dřív?"

Neodpověděla jsem. Šla jsem pomalu k ní a moc se snažila uvěřit, že nenávist, která mě zaplavovala, vlastně nebyla moje.

„Myslí si tví malí přátelé, že snad s tebou budu mluvit? Že ti všechno vyklopím jenom proto, že v sobě nosíš spoutanou a nehybnou duši, proto, že se ti odráží v očích?" Drsně se zasmála.

Udělala jsem dva dlouhé kroky od ní, tělo připravené k útěku. Neudělala žádný agresivní pohyb, ale já jsem se nedokázala uvolnit. Tohle nebylo jako to setkání s Hledači tam na dálnici – neměla jsem ten obvyklý pocit bezpečí, který jsem cítila kolem jemnějšího zbytku svého druhu. Znovu mě zaplavilo to zvláštní přesvědčení, že ona bude žít ještě dlouho po tom, co já tady zemřu.

Nebuď směšná. Polož jí své otázky. Vymyslela sis nějaké?

„Tak, co chceš? Vyžádala sis povolení zabít mě osobně, Melanie?" zasyčela Hledačka.

„Tady mi říkají Wanda," řekla jsem.

Lehce sebou trhla, když jsem promluvila, jako kdyby čekala, že budu křičet. Můj tichý, vyrovnaný hlas ji rozrušil víc než výkřik, který očekávala.

Prohlížela jsem si její tvář, zatímco na mě zírala svýma vykulenýma očima. Byla špinavá, pokrytá fialovým prachem a zaschlým potem. Kromě toho na ní nebylo žádné jiné znamení. Znovu mě to zabolelo.

„Wanda," zopakovala. „No, na co teda čekáš? Nedali ti snad povolení? Plánovala ses spolehnout na holé ruce, nebo jsi chtěla použít mou zbraň?"

„Nepřišla jsem tě zabít."

Kysele se zasmála. „Takžes mě přišla vyslechnout? Kde jsou tvé mučicí nástroje, člověče?"

Trhla jsem sebou. „Neublížím ti."

Po tváři jí přeběhla nejistota, ale zase rychle zmizela za jejím úšklebkem. „Proč si mě tu teda necháváte? Myslí si snad, že mě zkrotí stejně jako tu tvou domácí duši?"

„Ne. Oni jenom… nechtěli tě zabít, dokud to… neprobrali se mnou. Pro případ, že bych s tebou předtím chtěla mluvit."

Její víčka klesla a její vyboulené oči se tak zúžily. „A máš mi co říct?"

Polkla jsem. „Přemýšlela jsem…" Měla jsem jenom tu jednu otázku, na kterou jsem si sama nebyla schopná odpovědět. „Proč? Proč jsi mě nemohla uznat za mrtvou, jako ostatní? Proč jsi byla tak odhodlaná mě dostihnout? Nechtěla jsem nikomu ublížit. Jenom jsem chtěla… jít svou vlastní cestou."

Stoupla si na špičky, až měla tvář kousek od mé. Za mnou se něco pohnulo, ale nic jiného jsem neslyšela – křičela mi přímo do tváře.

„Protože jsem měla *pravdu*!" křičela. „Víc než pravdu! *Podívej* se na ně! Odporné hnízdo vrahů, skrytých, čekajících! Přesně jak jsem si myslela, jenom o tolik *horší*! *Věděla* jsem, že tu jsi, že tu jsi s nimi! *Jednou* z nich! *Říkala* jsem jim to!"

S funěním se odmlčela, udělala krok dozadu a dívala se mi přes rameno. Neohlédla jsem se, abych se podívala, proč

couvla. Předpokládala jsem, že to mělo co dělat s tím, co mi před chvílí řekl Jeb – *jakmile někdo zvedne zbraň, hned si dá zpátečku*. Chvíli jsem si prohlížela její tvář, zatímco se její dech zklidňoval.

„Ale oni tě neposlouchali. A tak sis pro nás přišla sama."

Hledačka neodpověděla. Udělala další krok zpátky a tvář jí zkroutily pochyby. Na moment vypadala zvláštně zranitelně, jako kdyby má slova smetla štít, za kterým se schovávala.

„Budou tě hledat, ale oni ti vlastně nikdy nevěřili, že ne?" zeptala jsem se a pozorovala, jak mi její zoufalé oči potvrzují každé slovo. Byla jsem si díky tomu velmi jistá. „Takže nebudou hledat moc dlouho. Když tě nenajdou, jejich zájem brzy opadne. Budeme opatrní, jako vždycky. Nenajdou nás."

V jejích očích jsem teď poprvé uviděla opravdový strach. To hrozné – alespoň pro ni – vědomí, že mám pravdu. A já jsem se cítila lépe, když jsem pomyslela na své lidské hnízdečko, na svou rodinu. *Měla* jsem pravdu. Budou v bezpečí. A přesto jsem se kupodivu sama lépe necítila.

Už jsem pro Hledačku neměla další otázky. Až teď odejdu, zamře. Počkají, dokud nebudu dost daleko, abych neslyšela výstřel? Bylo vůbec někde v jeskyních místo, které by bylo dost daleko?

Pozorovala jsem její vzteklou, vyděšenou tvář a věděla jsem, jak hluboce ji nenávidím. Jak moc už ji nikdy nechci vidět.

A kvůli té nenávisti bylo pro mě nemožné nechat ji zemřít.

„Nevím, jak tě zachránit," zašeptala jsem tak tiše, že mě lidé nemohli slyšet. Proč to mně samotné znělo jako lež? „Nic mě nenapadá."

„Proč bys mě měla chtít zachránit? Jsi jedna z nich!" Ale v očích jí zajiskřila naděje. Jeb měl pravdu. Všechen ten kravál, všechny ty výhrůžky… Moc si přála zůstat naživu.

Přikývla jsem na její obvinění, trochu nepřítomně, protože jsem usilovně a rychle přemýšlela. „Ale pořád jsem to já," zamumlala jsem. „Nechci… Nechci…"

Jak tuhle větu dokončit? Nechtěla jsem… aby zemřela? Ne. To nebyla pravda.

Nechtěla jsem… nenávidět Hledačku? Nenávidět ji tak moc, abych chtěla, aby zemřela. Nechat ji zemřít a nenávidět ji. Skoro jako by zemřela *kvůli* mé nenávisti.

Kdybych doopravdy nechtěla, aby byla mrtvá, byla bych schopná vymyslet, jak ji zachránit? Byla to právě moje nenávist, co mi bránilo najít odpověď? Byla bych za její smrt zodpovědná?

Zbláznila ses? protestovala Melanie.

Zabila mého přítele, zastřelila ho v poušti, zlomila Lily srdce. Vystavila mou rodinu nebezpečí. Dokud žila, byla pro ně nebezpečím. Pro Iana, pro Jamieho, pro Jareda. Udělala by všechno, co by bylo v její moci, aby je viděla mrtvé.

To je lepší. Melanie schvalovala tenhle můj proud myšlenek.

Ale když zemře a já bych ji bývala mohla zachránit, kdybych chtěla… kdo potom jsem?

Musíš být praktická, Wando. Tohle je válka. Na čí straně jsi?

Na to znáš odpověď.

Znám. A to je to, kdo jsi, Wando.

Ale… ale co kdybych mohla udělat obojí? Co kdybych jí dokázala zachránit život a zároveň všechny tady udržela v bezpečí?

Žaludkem se mi převalila těžká vlna nevolnosti, když jsem uviděla odpověď, o které jsem se snažila uvěřit, že neexistuje.

Jediná zeď, kterou jsem kdy vytvořila mezi mnou a Melanií se zhroutila v prach.

Ne! zalapala Mel po dechu. A potom vykřikla: *NE!*

Odpověď, o které jsem musela vědět, že ji najdu. Odpověď, která vysvětlovala mou zvláštní předtuchu.

Protože jsem Hledačku mohl zachránit. Samozřejmě, že jsem mohla. Ale bude mě to něco stát, obchod. Co to říkal Kyle? Život za život.

Hledačka mě upřeně pozorovala, tmavé oči plné jedu.

50.kapitola – Obětovaná (Sacrificed)

Hledačka zkoumala mou tvář, zatímco jsme se s Mel hádaly.

Ne, Wando, ne!

Nebuď hloupá, Mel. Ty bys ze všech lidí měla vidět potenciál téhle volby. Není tohle to, co chceš?

Ale i když jsem se snažila dívat se hlavně na ten šťastný konec, nedokázala jsem uniknout hrůze své volby. Tohle bylo tajemství, při jehož ochraně bych měla zemřít. Informace, kterou jsem si byla tak odhodlaná nechat pro sebe, ať už by na mě použili jakýkoliv druh mučení.

Tohle nebyl ten druh mučení, který jsem očekávala; osobní krize přesvědčení, zmatek a komplikovanost lásky k mé lidské rodině. Nicméně velmi bolestivý.

Už bych se nemohla považovat za emigranta, kdybych to udělala. Ne, stal by se ze mě pouze zrádce.

Ne pro ni, Wando! Ne pro ni! naříkala Mel.

Měla bych počkat? Počkat, než chytí další duši? Nevinnou duši, kterou bych neměla důvod nenávidět? Někdy tohle rozhodnutí budu muset udělat.

Ne teď! Počkej! Promysli si to!

Znovu se mi zvedl žaludek a musela jsem se předklonit a zhluboka se nadechnout. Těsně se mi povedlo zabránit zvracení.

„Wando?" zavolal Jeb starostlivě.

Dokázala bych to, Mel. Dokázala bych si ospravedlnit to, že jsem ji nechala zemřít, kdyby to byla jedna z těch nevinných duší. Dokázala bych je nechat ji zabít. Věřila bych, že se rozhodnu objektivně.

Ale ona je hrozná, Wando! Nenávidíme ji!

Přesně. A já si nedokážu *věřit. Podívej, jak jsem málem přehlídla tu odpověď…*

„Wando, jsi v pořádku?"

Hledačka se dívala za mě, na Jeba.

„V pořádku, Jebe," zalapala jsem po dechu. Můj hlas byl zadýchaný, napjatý. Byla jsem překvapená, jak špatně zněl.

Hledaččiny oči se nejistě mihly ke mně. Potom ode mě couvla a přitiskla se ke zdi. Poznala jsem její postoj – přesně jsem si pamatovala, jaké to bylo takhle stát.

Na rameno mi dopadla jemná ruka a otočila mě.

„Co se s tebou děje, zlato?" zeptal se Jeb.

„Potřebuju minutku," řekla jsem bez dechu. Podívala jsem se do jeho očí v barvě vybledlých džínsů a řekla mu něco, co rozhodně nebyla lež. „Mám ještě jednu otázku. Ale vážně potřebuju být chvíli o samotě. Můžete… na mě počkat?"

„Jasně, že můžeme ještě chvíli počkat. Dej si pauzu."

Přikývla jsem a cop nejrychleji odešla. Nohy jsem měla z počátku ztuhlé hrůzou, ale jak jsem šla, pomalu se uvolňovaly. Když jsem procházela kolem Aarona a Brandta, skoro jsem běžela.

„Co se stalo?" slyšela jsem Aarona zaraženě zašeptat Brandtovi.

Nebyla jsem si jistá, kam bych se měla schovat, zatímco budu přemýšlet. Mé nohy, jako kdyby běžely na autopilota, mě automaticky zanesly k pokoji, kde jsem spávala. Mohla jsem jenom doufat, že bude prázdná.

Byla tma, popraskaným stropem sotva probleskovalo nějaké světlo hvězd. Neviděla jsem Lily, dokud jsem o ni ve tmě nezakopla.

Skoro jsem její tvář zmáčenou slzami nepoznala. Byla stočená to pevného, drobného klubíčka na zemi uprostřed chodby. Její oči byly rozšířené, nepoznávala mě.

„Proč?" zeptala se.

Beze slova jsem na ni zírala.

„Říkala jsem, že láska a život přetrvají. Ale *proč*? Neměly by. Už ne. Proč by měly?"

„Nevím, Lily. Vůbec si nejsem jistá."

„Proč?" zeptala se znovu, ale už nemluvila ke mně. Její skelné oči se dívaly přímo skrz mě.

Opatrně jsem ji obešla a pospíchala do svého pokoje. Měla jsem jenom jednu otázku, na kterou jsem potřebovala znát odpověď.

K mé obrovské plevě byl pokoj prázdný. Zabořila jsem obličej do matrace, na které jsme spávali s Jamiem.

Když jsem Jebovi řekla, že mám ještě jednu otázku, byla to pravda. Ale ta otázka nebyla pro Hledačku. Byla pro mě.

Ta otázka zněla, zda bych to udělala – zda bych to *mohla* udělat.

Mohla jsem zachránit Hledačce život. Věděla jsem jak. Nevystavila bych nikoho tady žádnému nebezpečí. Kromě sebe samé. To bude moje cena.

Ne. Melanie se přes svou paniku snažila znít pevně.

Prosím, nech mě přemýšlet.

Ne.

To je ono, Mel. Stejně je to nevyhnutelné. Teď to vidím. Měla jsem to vidět už před dlouhou dobou. Je to tak jasné.

Ne, není.

Vzpomněla jsem si na náš rozhovor, když byl Jamie nemocný. Když jsme se usmiřovaly. Řekla jsem jí, že ji nikdy nevymažu a že mě mrzí, že jí nemůžu dát víc než to.

Nebyla to lež, byla to spíš nedokončená věta. Nemohla jsem jí dát víc než to – přitom sama zůstat naživu.

Opravdovou lež slyšel Jared. Jenom o pár vteřin později jsem mu řekla, že nevím, jak se přinutit neexistovat. V kontextu naší diskuze to byla pravda. Nevěděla jsem, jak zmizet, jak nebýt uvnitř Melanie. Ale byla jsem překvapená, že jsem v tu chvíli ve svém hlase neslyšela tu jasnou lež, že jsem v tu chvíli neviděla to, co vidím teď. Samozřejmě, že jsem věděla, jak se přinutit neexistovat.

Jenom jsem tu možnost nikdy nepovažovala za realizovatelnou, byla by to definitivní zrada vůči každé jiné duši na téhle planetě.

Jakmile by lidé věděli, že tohle vím, tohle, kvůli čemu znovu a znovu zabíjeli, něco by mě to stálo.

Ne, Wando!

Nechceš být volná?

Dlouho mlčela.

Nežádala bych tě o to, řekl nakonec. *A já bych to pro tebe neudělala. A zcela určitě bych to neudělala pro Hledačku!*

Nemusíš mě o to žádat. Myslím, že bych se nabídla jako dobrovolník… nakonec.

Proč si to myslíš? chtěla vědět, její tón měl velmi blízko ke vzlyku. Dojalo mě to. Čekala jsem, že bude mít radost.

Částečně kvůli nim. Kvůli Jaredovi a Jamiemu. Můžu jim dát celý svět, všechno, co chtějí. Můžu jim dát tebe. *Asi bych si to uvědomila… jednou. Kdo ví? Možná by mě o to požádal Jared. Víš, že bych neřekla ne.*

Ian má pravdu. Jsi moc obětavá. Nemáš žádné zábrany. Potřebuješ zábrany, Wando!

Ach, Ian, zasténala jsem. Zaplavila mě nová bolest, byla překvapivě blízko k mému srdci.

Vezmeš mu celý svět. Všechno, co chce.

S Ianem by to nikdy nefungovalo. Ne v tomhle těle, přestože ho miluje. Tohle tělo nemiluje jeho.

Wando, já… Melanie bojovala se slovy. Ale radost, kterou jsem od ní čekala, stále nepřicházela. Znovu mě to dojalo. *Nemyslím si, že tě můžu nechat to udělat. Na to jsi moc důležitá. Z dlouhodobého hlediska jsi pro ně mnohem cennější než já. Můžeš jim pomoct; můžeš je zachránit. Já nic z toho nemůžu. Musíš tu zůstat.*

Nevidím žádnou jinou možnost, Mel. Zajímalo by mě, proč jsem to neviděla dřív. Samozřejmě, *že ti musím vrátit tvé tělo. Už vím, že duše udělaly chybu, když sem přišly. Takže nemám jinou možnost než udělat tu správnou věc a odejít. Předtím jste beze mě přežili; dokážete to znovu. Tolik ses toho ode mě naučila o duších – pomůžeš jim. Copak to nevidíš? Tohle je šťastný konec. Je to způsob, jakým všichni potřebují, aby příběh skončil. Můžu jim dát naději. Můžu jim dát… ne budoucnost. To asi ne. Ale dám jim toho, co nejvíc můžu. Všechno, co můžu.*

Ne, Wando, ne.

Brečela, její myšlenky už nebyly souvislé. Její žal mi vhrkl slzy do očí. Neměla jsem tušení, že jí na mě tolik

záleželo. Skoro tak jako mě na ní. Neuvědomila jsem si, že jsme se milovaly.

Dokonce kdyby mě o to nežádal Jared, kdyby Jared neexistoval… Jakmile bych tuhle cestu spatřila, pokračovala bych dál po ní. Tolik jsem ji měla ráda.

Není divu, že tady na Zemi bylo tak nízké procento úspěšnosti u odolných hostitelů. Jakmile jsme se našeho lidského hostitele naučily milovat, jakou naději jsme my duše měly? Nedokážeme existovat na úkor někoho, koho milujeme. Duše ne. Duše by takhle nemohla žít.

Přetočila jsem se na záda a ve světle hvězd jsem se podívala na své tělo.

Mé ruce byly špinavé a poškrábané, ale pod těmi skvrnami byly nádherné. Kůže měla krásnou opálenou barvu; dokonce i osvětlená bledým světlem hvězd byla krásná. Nehty jsem měla nakrátko okousané, ale byly hladké a zdravé, u kořínků jsem viděla jejich bílé půlměsíce. Zahýbala jsem prsty a pozorovala, jak mé svaly pohybují mými kostmi v ladných pohybech. Nechala jsem je tančit nade mnou, kde se z nich proti světlu hvězd staly jenom prchavé stíny.

Prohrábla jsem si vlasy. Měla jsem je teď skoro k ramenům. Mel se to bude líbit. Po pár týdnech používání šamponů v hotelových sprchách a vitamínech Zdraví byly zase lesklé a jemné.

Natáhla jsem ruce, jak nejdál to šlo, napínala jsem šlachy, až mi křuplo v některých kloubech. Mé ruce byly silné. Dokázaly by mě vytáhnout na horský hřeben, dokázaly by unést těžký náklad, dokázaly orat pole. Ale také byly jemné. Mohly by držet dítě, utěšit přítele, milovat… ale to nebylo pro mě.

Zhluboka jsem se nadechla, z koutků očí mi vytryskly slzy a kutálely se mi po spáncích do vlasů.

Napjala jsem svaly na nohou, cítila jejich připravenou sílu a rychlost. Chtěla jsem běžet, mít volné pole, po kterém bych mohla běžet tak daleko, jak bych jen chtěla. Chtěla jsem běžet bez bot, abych pod chodidly cítila zem. Chtěla jsem cítit vítr

ve vlasech. Chtěla jsem, aby pršelo, abych při běhu cítila ve vzduchu déšť.

Napínala jsem a povolovala chodidla do rytmu svého dechu. Nádech, výdech. Napnout, povolit. Byl to hezký pocit.

Špičkami prstů jsem si přejela po tváři. Má kůže byla teplá, kůže, která byla hladká a krásná. Byla jsem ráda, že Melanii vracím její tvář takovou, jaká byla dřív. Zavřela jsem oči a přejela si prsty po víčkách.

Žila jsem v tolika tělech, ale žádné z nich jsem nemilovala jako tohle. Po žádném jsem takhle nedychtila. Samozřejmě, že tohle bude to, kterého budu muset vzdát.

Ta ironie mě rozesmála a já se soustředila na ten pocit, jak mi vzduch z hrudi unikal v malých bublinkách smíchu. Smích byl jako čerstvý vánek – čistil mi tělo, byl to úžasný pocit. Měl nějaký jiný druh takhle jednoduchý lék? Na žádný jsem si nevzpomínala.

Dotkla jsem se svých rtů a vzpomněla si, jaké to bylo líbat Jareda a jaké to bylo líbat Iana. Ne každý dostal šanci políbit tolik tak krásných tváří. Dostalo se mi toho víc než většině ostatních, ale za tak krátký čas.

Bylo ho prostě tak málo! Možná rok, nebyla jsem si jistá. Jenom jedno obkroužení Modré planety po oběžné dráze jedné obyčejné žluté hvězdy. Nejkratší život, jaký jsem kdy žila.

Ten nejkratší, nejdůležitější, nejvíc srdcervoucí ze všech mých životů. Život, který mě navždy charakterizoval. Život, který mě konečně připoutal k jedné hvězdě, k jedné planetě, k jedné malé rodině cizinců.

Trochu víc času… bylo by to tak špatné?

Ne, zašeptala Mel. *Dej si trochu načas.*

Nemůžeš vědět, kolik máš času, odpověděla jsem.

Ale já jsem to věděla. Přesně jsem věděla, kolik času mám. Už jsem si víc načas dát nemohla. Můj čas vypršel.

Stejně půjdu. Musím udělat správnou věc, musím být sama sebou, musím využít ten čas, který mi zbývá.

S povzdechem, který zdánlivě vycházel až z mých chodidel a z dlaní mých rukou, jsem se zvedla.

Aaron a Brandt nebudou čekat věčnost. A já jsem teď měla pár dalších otázek, na které jsem potřebovala znát odpověď. A tentokrát byly mé otázky pro Doktora.

Jeskyně byly plné smutných, sklopených očí. Bylo lehké kolem nich nepozorovaně proklouznout. Nikoho nezajímalo, co dělám, možná kromě Jeba, Aarona a Brandta, a ti tu nebyli.

Neměla jsem široké pole a nepršelo, ale alespoň jsem měla dlouhý jižní tunel. Byla moc velká tma, abych se mohla rozběhnout tak, jak jsem chtěla, ale držela jsem stálé tempo. Bylo příjemné cítit, jak se mi zahřívají svaly.

Očekávala jsem, že tam Doktora najdu, ale kdybych musela, počkala bych tam na něho. Bude sám. Chudák Doktor, většinou to tak teď bylo.

Doktor spával teď sám v nemocnici, od té noci, co jsme Jamiemu zachránili život. Sharon vzala svoje věci z jejich pokoje a přestěhovala se ke své matce. Doktor nechtěl spát v prázdném pokoji.

Taková nenávist. Sharon radši zničí své a Doktorovo štěstí, než aby mu odpustila to, že mi pomohl vyléčit Jamieho.

Sharon a Maggie teď někdo v jeskyních viděl jen zřídka. Všechny teď přehlížely, tak jako dřív přehlížely jenom mě. Napadlo mě, jestli se to změní, až tu nebudu, nebo jestli na změnu není už pozdě.

Jaké nepochopitelné plýtvání časem.

Poprvé za celou dobu, co jsem tady, mi cesta jižním tunelem připadala krátká. Když jsem si myslela, že ještě nejsem ani v půlce, už jsem před sebou uviděla tlumeně zářit Doktorovo světlo. Byl doma.

Zpomalila jsem do chůze, než jsem ho vyručila. Nechtěla jsem ho vyděsit, nechtěla jsem, aby si myslel, že je to něco naléhavého.

Stejně se lekl, když jsem se téměř bez dechu objevila ve vchodu.

Vyskočil zpoza svého stolu. Kniha, kterou četl, mu vypadla z rukou.

„Wando? Děje se něco?"

„Ne, Doktore," ujistila jsem ho. „Všechno je v pořádku."

„Potřebuje mě někdo?"

„Jenom já." Slabě jsem se usmála.

Došel ke mně, oči zvědavostí rozšířené. Zastavil se půl kroku ode mě a nadzvedl jedno obočí.

Jeho dlouhá tvář byla jemná, ne znepokojená. Bylo těžké si vzpomenout na to, jak mi mohl připadat jako monstrum.

„Jsi čestný muž," začala jsem.

Přikývl a otevřel ústa, aby něco řekl, ale já jsem zvedla jednu ruku.

„Nikdo to nikdy nepodrobí větší zkoušce než teď já," varovala jsem ho.

Čekal, zmatený a obezřetný.

Zhluboka jsem se nadechla, cítila jsem, jak mi vzduch roztáhl plíce.

„Vím, jak dokázat udělat to, pro co jsi ukončil tolik životů. Vím, jak vyndat duši z lidského těla, aniž by bylo jednomu z nich ublíženo. Samozřejmě, že to vím. Všichni musíme, kdyby něco. Dokonce jsem to jednou i dělala, když jsem byla Medvěd."

Upřeně jsem ho pozorovala, čekala na jeho odpověď. Trvalo mu to dlouho a jeho oči se s každou vteřinou ještě víc rozšiřovaly.

„Proč mi to říkáš?" vydechl najednou prudce.

„Protože ti… dám ti znalosti, které potřebuješ." Znovu jsem zvedla ruku. „Ale jenom, když mi za to dáš to, co chci já. Varuji tě, nebude to pro tebe o nic lehčí, než to bude pro mě."

Jeho tvář byla divočejší, než jsem ji kdy viděla. „Jmenuj své podmínky."

„Nesmíte je zabíjet – duše, které vyndáš. Musíš mi dát své slovo – slíbit mi to, přísahat, zavázat se mi – že je bezpečně pošleš na cestu do jiného života. To bude trochu nebezpečné;

budete muset mít kryotanky a budete muset ty duše dostat do lodí na jiné planety. Musíte je poslat žít na jiný svět. Ale nebudou vám moct ublížit. V době, kdy dorazí na svou další planetu, budou tvá vnoučata po smrti."

Zmírní mé podmínky mou vinu? Jenom pokud Doktorovi mohu věřit.

Usilovně přemýšlel, když jsem to vysvětlovala. Pozorovala jsem jeho tvář, abych viděla, k čemu dojde. Nevypadal naštvaně, ale jeho oči byly stále divoké.

„Nechceš, abychom zabili tu Hledačku?" hádal.

Neodpověděla jsem mu, protože by odpovědi nerozuměl; chtěla jsem, aby ji zabili. To byl právě ten problém. Místo toho jsem se pustila do dalšího vysvětlování.

„Bude první, jako zkouška. Chci se ujistit, dokud jsem tady, že mě poslechneš. Udělám to sama. Až bude v bezpečí, naučím tě, jak se to dělá."

„Na kom?"

„Na unesených duších. Stejně jako předtím. Nemůžu ale zaručit, že se jejich lidské mysli vrátí. Nevím, jestli se může vrátit to, co je vymazané. Uvidíme, jak to dopadne s Hledačkou."

Doktor zamrkal, jak mu něco došlo. „Co tím myslíš, dokud jsi tady? Odcházíš?"

Pozorovala jsem ho a čekala, až mu to dojde úplně. Nechápavě můj pohled opětoval.

„Neuvědomuješ si, co ti dávám?" zašeptala jsem.

Konečně se mu ve tváři objevilo pochopení.

Rychle jsem promluvila, dřív, než mohl promluvit on. „Chci tě požádat ještě o něco, Doktore. Nechci… *Nepošleš* mě na jinou planetu. Tohle je moje planeta, opravdu je. A přesto tu pro mě není místo. Takže… vím, že to může někoho… urazit. Neříkej jim to, když ti bude připadat, že to nedovolí. Lži, pokud budeš muset. Ale chtěla bych být pohřbená u Walta a Wese. Můžeš to pro mě udělat? Nezaberu moc místa." Znovu jsem se slabě usmála.

Ne! naříkala Melanie. *Ne, ne, ne, ne…*

„Ne, Wando," protestoval i Doktor se šokovaným výrazem.

„Prosím, Doktore," zašeptala jsem a trhla sebou, když se protestování v mé hlavě zhlasilo. „Nemyslím si, že by to Wesovi nebo Waltovi vadilo."

„Tak jsem to nemyslel! Nemůžu tě zabít, Wando. Fuj! Je mi tak špatně ze smrti, tak špatně ze zabíjení přátel." Doktorův hlas ze změnil ve vzlyk.

Položila jsem mu ruku na paži a pohladila ho. „Lidé tu umírají. To se stává." Něco podobného říkal Kyle. Zvláštní, že bych ze všech lidí měla dvakrát za jednu noc citovat Kyla.

„A co Jared a Jamie?" zeptal se Doktor přiškrceně.

„Budou mít Melanii. Bude jim dobře."

„Ian?"

Stiskla jsem zuby. „Bude mu líp beze mě."

Doktor zavrtěl hlavou a utřel si oči. „Potřebuju si to promyslet, Wando."

„Nemáme moc času. Nebudou na mě čekat věčnost, než Hledačku zabijí."

„Tohle nemyslím. S těmihle podmínkami souhlasím. Ale nemyslím, že tě dokážu zabít."

„Všechno nebo nic, Doktore. Musíš se rozhodnout hned. A…" Uvědomila jsem si, že mám ještě jeden požadavek. „Nesmíš o posledním bodě naší dohody nikomu říct. Nikomu. To jsou moje podmínky, ber nebo nech být. Chceš vědět, jak dostat duši z lidského těla?"

Doktor znovu zavrtěl hlavou. „Nech mě přemýšlet."

„Už odpověď znáš, Doktore. Tohle je to, co jsi hledal."

Jenom dál vrtěl hlavou.

Ignorovala jsem ten symbol záporu, protože jsme oba věděli, že už se rozhodl.

„Dojdu pro Jareda," řekla jsem. „Provedeme rychlý nájezd pro kryotanky. Zadrž ostatní. Řekni jim… řekni jim pravdu. Řekni jim, že vám pomůžu dostat Hledačku z toho těla ven."

51.kapitola – Připravená (Prepared)

Našla jsem Jareda a Jamieho v našem pokoji, čekali na mě a oba měli ve tvářích obavy. Jared musel mluvit s Jebem.

„Jsi v pořádku?" zeptal se mě Jared, zatímco Jamie vyskočil a objal mě.

Nebyla jsem si jistá, jak odpovědět. Neznala jsem odpověď. „Jarede, potřebuji tvou pomoc."

Jared byl na nohou, sotva jsem to dořekla. Jamie se zaklonil a vzhlédl ke mně. Nepodívala jsem se mu do očí. Nebyla jsem si jistá, kolik bych toho teď snesla.

„Co potřebuješ, abych udělal?" zeptal se Jared.

„Podnikám nájezd. Pomohly by mi… další svaly."

„Po čem jdeme?" Byl vážný, už se přepínal do svého ‚nájezdového' režimu.

„Vysvětlím ti to cestou. Nemáme moc času."

„Můžu jít s váma?" řekl Jamie.

„Ne!" odpověděli jsme s Jaredem současně.

Jamie se zamračil, pustil mě a s překříženýma nohama se svezl na matraci. Dal si hlavu do dlaní a trucoval. Nedokázala jsem se na něho podívat, než jsem odešla. Toužila jsem po tom sednout si vedle něho, pevně ho obejmout a zapomenout na všechno ostatní.

Jared šel za mnou, když jsem se vracela zpátky jižním tunelem.

„Proč tudy?" zeptal se.

„Já…" Pozná, když se pokusím lhát nebo vyhnout se odpovědi. „Nechci na nikoho narazit. Hlavně na Jeba, Aarona nebo na Brandta."

„Proč?"

„Nechci jim to vysvětlovat. Ještě ne."

Chvíli mlčel, snažil se mou odpověď pochopit.

Změnila jsem téma. „Nevíš, kde je Lily? Nemyslím, že by měla být sama. Byla…"

„Je s ní Ian."

„To je dobře. Je ze všech nejmilejší."

Ian Lily pomůže – byl přesně to, co teď potřebovala. Kdo pomůže Ianovi, až…? Potřásla jsem hlavou a snažila se z ní tu myšlenku dostat.

„Pro co tak pospícháme?" zeptal se mě Jared.

Než jsem odpověděla, zhluboka jsem se nadechla. „Kryotanky."

Jižná tunel byl tmavý. Neviděla jsem jeho tvář. Jeho kroky nezakolísaly a pár minut nic neříkal. Když znovu promluvil, slyšela jsem, že se soustředil na nájezd – jenom na nájezd, veškerou zvědavost, kterou cítil, odsunul stranou až do chvíle, kdy bude spokojený s plánem našeho nájezdu.

„Kde je sebereme?"

„Prázdné kryotanky se skladují za Lékařskými zařízeními, než jsou zapotřebí. Nikdo je nebude hlídat; nikdo si nevšimne, že nějaké chybí."

„Jsi si jistá? Kde jsi tuhle informaci získala?"

„Viděla jsem je v Chicagu, byly jich tam hromady. I to malé zařízení, do kterého jsme šli v Tucsonu, jich tam pár mělo, zabalených v krabici hned vedle vchodu."

„Když byly zabalené, jak si můžeš být jistá –"

„Nevšiml sis naší záliby v nálepkách a štítkách?"

„Nepochybuji o tobě," řekl. „Jenom se chci ujistit, že sis to promyslela."

Slyšela jsem v jeho slovech dvojsmysl.

„Promyslela."

„Tak teda jdeme na to."

Doktor byl už pryč – asi byl už s Jebem, když jsme ho nepotkali cestou. Musel odejít těsně po mě. Zajímalo by mě, jak ostatní přijmou jeho novinky. Doufala jsem, že nebudou tak hloupí, aby se o tom bavili před Hledačkou. Roztrhala by mozek svého hostitele, kdyby věděla, co dělám? Okamžitě by považovala za samozřejmé, že jsem zradila? Že bych lidem dala to, co chtějí bez jakéhokoliv omezení?

Co s tím ale budu dělat? Až budu pryč, dodrží Doktor svoje slovo?

Ano, *bude* se snažit. Tomu jsem věřila. Musela jsem tomu věřit. Ale nedokáže to sám. A kdo mu pomůže?

Plazili jsme se úzkou černou dírou, která ústila na jižní svah kamenitého kopce, asi tak v půlce cesty nahoru. Na východě se začínalo objevovat šedé světlo. Mezi linií oblohy a kamenů jenom trošku prosvítala růžová.

Oči jsem měla upřené na svých nohou, když jsem šplhala dolů. Bylo to nutné; nebyla tu cesta a kameny byly zrádné. Ale i kdyby byla cesta upravená a hladká, pochybuju, že bych byla schopná zvednout zrak. Připadalo mi, že i má ramena jsou ztuhlá a nahrbená.

Zrádce. Ne ztracená existence, ne tulačka. Jenom zrádce. Vkládala jsem životy svých mírumilovných bratrů a sester do vzteklých a motivovaných rukou své adoptivní lidské rodiny.

Mí lidé měli právo duše nenávidět. Tohle byla válka a já jsem jim dávala zbraň. Způsob, jak beztrestně zabíjet.

Přemýšlela jsem o tom, když jsme za úsvitu běželi pouští – běželi, protože když na nás teď Hledači číhali, nesměli jsme dlouho zůstávat na světle.

Když jsem o tom přemýšlela z tohohle úhlu – dívala se na to ne jako na oběť, ale jako na to, že dávám lidem zbraň výměnou za život Hledačky – věděla jsem, že to je špatné. A kdybych se snažila zachránit jenom Hledačku, v tuhle chvíli bych změnila názor a otočila se. Nestála za to, abych prodala i ostatní. Ani ona by s tím nesouhlasila.

Nebo ano? Najednou jsem se nad tím zamyslela. Hledačka nebyla tak… jako bylo to slovo, co použil Jared? *Altruistická*. Tak altruistická jako my ostatní. Možná by si svůj život cenila víc než životy tolika ostatních.

Ale bylo pozdě změnit názor. Už jsem o tom přemýšlela jako o něčem víc než jen o záchraně Hledačky. Zaprvé, tohle už se znovu nestane. Lidé zabijí každou duši, která se přiblíží, pokud jim nedám jinou možnost. A navíc, zachráním Melanii, a to mi za tu oběť stálo. Zachráním také Jareda a Jamieho. A když už jsem u toho, můžu rovnou zachránit i tu odpornou Hledačku.

Duše udělaly chybu, když sem přišly. Mí lidé si svůj svět zasloužili. Nedokážu jim ho vrátit, ale můžu jim dát tohle. Kdybych si jenom mohla být jistá, že nebudou krutí.

Budu prostě muset věřit Doktorovi a doufat.

A možná také vymáčknout slib z dalších několika přátel, čistě pro jistotu.

Napadlo mě, kolik lidských životů zachráním. Kolik životů duší bych *mohla* zachránit. Jediná duše, kterou jsem teď nemohla zachránit, jsem byla já.

Ztěžka jsem si povzdechla. I přes naše zrychlené dýchání to Jared slyšel. Periferním viděním jsem si všimla, jak se jeho tvář natočila ke mně, ale neotočila jsem se, abych se na něho podívala. Upřeně jsem pozorovala zem.

Dostali jsme se k úkrytu, kde byl džíp, ještě než slunce vystoupalo nad kopec, přestože obloha už byla celá modrá. Vlezli jsme do mělké jeskyně zrovna ve chvíli, kdy první sluneční paprsky obarvily pouštní písek na zlato.

Jared ze zadního sedadla vzal dvě lahve vody, jednu mi hodil a opřel se o zeď. Vypil půlku lahve a než promluvil, hřbetem ruky si utřel pusu.

„Chápu, že jsme pospíchali, abychom se odtamtud dostali, ale musíme počkat, než se setmí, jestli plánuješ přepadení."

Napila jsem se. „To je v pořádku. Jsem si jistá, že teď na nás počkají."

Jeho oči zkoumaly mou tvář.

„Viděl jsem tvou Hledačku," řekl mi a pozoroval mou reakci. „Je… energická."

Přikývla jsem. „A hlasitá."

Usmál se a protočil oči. „Nevypadá to, že si užívá ubytování, které jsme jí poskytli."

Sklopila jsem oči. „Mohlo by to být horší," zamumlala jsem. Ta zvláštní bolest, žárlivost, kterou jsem cítila, mi pronikla do hlasu.

„To je pravda," řekl mírně.

„Proč jsou k ní tak milí?" zašeptala jsem. „Zabila Wese."

„No, to je tvoje chyba."

Vzhlédla jsem a překvapilo mě, když jsem viděla, že jeho ústa jsou lehce zkroucená; dobíral si mě.

„Moje?"

Jeho lehký úsměv zakolísal. „Nechtěli si připadat jako netvoři. Už ne. Snaží se napravit to předtím, jenom trochu pozdě – a se špatnou duší. Neuvědomil jsem si, že by ti… to ublížilo. Myslel jsem, že je to takhle pro tebe lepší."

„Ano." Nechtěla jsem, aby někomu ublížili. „Vždycky je lepší být milý. Já jenom…" Zhluboka jsem se nadechla. „Jsem ráda, že vím proč."

Byli milí kvůli mně, ne kvůli ní. Má ramena mi najednou připadala lehčí.

„Není to dobrý pocit – vědomí, že si nejspíš zasloužíš titul *netvor*. Je lepší být milý než cítit vinu." Znovu se usmál a potom zívl. Také jsem zívla.

„Dlouhá noc," vysvětlil. „A další máme před sebou. Měli bychom spát."

Byla jsem za jeho návrh vděčná. Věděla jsem, že měl spoustu otázek o tom, co tenhle nájezd přesně znamená. Také jsem věděla, že už si něco dal dohromady. A o ničem z toho jsem se nechtěla bavit.

Natáhla jsem se na písek vedle džípu. K mému překvapení si Jared lehl vedle mě, *těsně* vedle mě. Cítila jsem, jak si lehl úplně stejně jako já, jak se ke mně přitiskl.

„Tady," řekl, natáhl se a dal mi prsty pod hlavu. Zvedl mi ji ze země a pohnul svou druhou paží pode mě, udělal z ní něco jako polštář. Druhou ruku mi nechal splývat kolem pasu.

Chvíli mi trvalo, než jsem byla schopná odpovědět. „Díky."

Zívl. Cítila jsem, jak mi jeho dech zahřívá krk. „Odpočiň si, Wando."

Jared usnul rychle, vždycky to uměl, a držel mě tak, že se to dalo považovat za objetí. Snažila jsem se uvolnit s jeho rukou kolem těla, ale trvalo mi to dlouho.

To objetí mě přinutila přemýšlet, kolik toho už uhodl.

Mé unavené myšlenky se motaly a kroutily. Jared měl pravdu – byla to dlouhá noc. Ale ne dost. Zbytek mých dnů a nocí poletí tak, jako by to byly jenom minuty.

Další, co jsem věděla, bylo, že mnou Jared třásl, abych se probudila. Světlo v jeskyni bylo tlumené a oranžové. Slunce zapadalo.

Jared mě vytáhl na nohy a podal mi jídlo – to, co jsme obvykle nechávali u džípu. Mlčky jsme dojedli a dopili zbytek vody. Jaredova tvář byla vážná a soustředěná.

„Pořád pospícháš?" zeptal se, když jsme nastupovali do džípu.

Ne. Chtěla jsem čas natáhnout donekonečna.

„Ano." Proč bych to měla odkládat? Hledačka a její tělo zemřou, když nám to bude trvat moc dlouho, a já se budu stejně jednou muset rozhodnout.

„Pojedeme teda do Phoenexu. Je logické, že takového nájezdu si nevšimnou. Nedává to smysl, aby lidé kradli vaše chladicí boxy. Co bychom z nich měli?"

Ta otázka vůbec nezněla jako řečnická a já jsem cítila, jak se na mě dívá. Ale dívala jsem se přímo před sebe a nic jsem neříkala.

Už byla chvíli tma, když jsme vyměnili vozy a dostali se na dálnici. Jared počkal pár opatrných minut s vypnutými světly našeho nenápadného sedana. Napočítala jsem deset aut, která nás minula. Potom byla mezi světly dlouho tma a Jared vyjel na silnici.

Cesta do Phoenexu byla velmi krátká, přestože Jared se držel opatrně pod limitem. Čas se zrychloval, jako kdyby se Země začala točit rychleji.

Zařadili jsme se do stabilně se pohybujícího provozu na okruhu kolem centra. Viděla jsem nemocnici. Sledovali jsme jedno auto po výjezdové rampě, pohybovali jsme se vyrovnaně, beze spěchu.

Jared zahnul na hlavní parkoviště.

„Kam teď?" zeptal se napjatě.

„Podíváme se, jestli vede silnice dozadu. Kryotanky budou složeny u zadního východu."

Jared jel pomalu. Bylo tu hodně duší, procházeli dveřmi do nemocnice tam a zpátky, někteří měli pláště. Léčitelé. Nikdo nám nevěnoval žádnou zvláštní pozornost.

Silnice vedla kolem chodníku a zahýbala za budovu.

„Podívej. Nákladáky. Jeď k nim."

Minuli jsme skupinu nízkých budov a garáž. U vykládacích ramp stálo několik dalších nákladáků, nepochybně přivezli léky. Očima jsem přejížděla po štítcích na krabicích.

„Pokračuj… ale možná cestou můžeme vzít ještě něco tady. Vidíš – Zahojení… Ochlazení… Utišení? Zajímalo by mě, na co to je."

Líbilo se mi, že byly krabice popsané a nehlídané. Moje rodina nebude muset být bez věcí, které potřebují, až budu pryč. *Až budu pryč*; připadlo mi, že tahle věta je teď připoutaná ke každé mé myšlence.

Zahnuli jsme za další budovu. Jared jel trochu rychleji a díval se přímo před sebe – byli tu lidé, čtyři, a vykládali jeden náklaďák. Mou pozornost upoutala přesnost jejich pohybů. Nezacházeli s krabicemi hrubě; právě naopak, s neskonalou péčí je pokládali na kraj do pasu vysokého betonového stupínku.

V tu chvíli jsem nepotřebovala vidět na štítky, abych si byla jistá, ale v tu chvíli jeden z nich otočil krabici tak, že jsem přesně viděla na písmena.

„Tohle je místo, které hledáme. Zrovna vykládají plné nádrže. Prázdné nebudou daleko… Ach! Támhle, na druhé straně. Ta bouda je jimi do poloviny naplněná. Vsadím se, že ty zavřené jsou úplně plné."

Jared pokračoval stále tou samou opatrnou rychlostí a zahnul za roh budovy.

Tiše si odfrkl.

„Co?" zeptala jsem se.

„Postavy. Vidíš?"

Trhl bradou směrem k ceduli na budově.

Bylo to těhotenské oddělení.

„Ach," řekla jsem. „No, ty vždycky víš, kam se podívat, co?"

Když jsem to řekla, jeho oči se mihly ke mně, ale hned zase zpátky.

„Budeme muset chvíli počkat. Vypadá to, že jsou skoro hotoví."

Jared znovu objel nemocnici a zaparkoval za konci největšího parkoviště, mimo světla.

Vypnul motor a opřel se. Natáhl se a vzal mě za ruku. Věděla jsem, že se bude ptát, a snažila jsem se připravit.

„Wando?"

„Ano?"

„Chceš zachránit Hledačku, viď?"

„Ano, chci."

„Protože je to správná věc?" hádal.

„To je jeden z důvodů."

Chvíli byl potichu.

„Víš, jak dostat duši ven aniž bys ublížila tělu?"

Mé srdce se prudce rozbušilo a musela jsem polknout, než jsem mohla odpovědět. „Ano. Už jsem to dělala. Byl to stav nouze. Ne tady."

„Kde?" zeptal se. „Co to bylo za stav nouze?"

Byl to příběh, který jsem jim ze zjevných důvodů nikdy nevyprávěla. Byl jeden z mých nejlepších. Spousta akce. Jamiemu by se moc líbil. Povzdechla jsem si a tiše začala.

„Bylo to na Mlžné planetě. Byla jsem se svým přítelem Harness Light (Světelná zbroj) a ještě s průvodcem. Nepamatuji si, jak se jmenoval. Říkali mi tam Lives in the Stars (Žije ve hvězdách). Už jsem měla nějakou pověst."

Jared se zachechtal.

„Putovali jsme přes čtvrtý velký ledovec, abychom se podívali na jedno z nejvíc oslavovaných krystalových měst. Měla to být bezpečná cesta – proto jsme byli jenom tři.

„Drápavé příšery rády kopou jámy a zahrabávají se do sněhu. Jako kamufláž, víš. Past.

„V jednu chvíli nebylo v dohledu nic než rovný, nekonečný sníh. A v další to vypadalo, jako kdyby celé to bílé pole najednou explodovalo.

„Průměrně velký Medvěd by se dal svou velikostí přirovnat k bizonovi. Vzrostlá drápavá příšera je velká asi tak jako plejtvák obrovský. A tahle byla větší než průměr.

„Průvodce jsem neviděla. Drápavá příšera vyskočila mezi námi, otočená tam, kde jsme stáli s Harness Light. Medvědi jsou rychlejší než drápavé příšery, ale tahle měla výhodu překvapení. Její velká klepeta tvrdá jako kámen sebou trhla a rozstřihla Harness Light napůl než jsem pochopila, co se děje."

Po druhé straně parkoviště pomalu přejelo auto. Mlčky jsme čekali, dokud nepřejelo.

„Zaváhala jsem. Měla jsem začít utíkat, ale… můj přítel tam na ledu umíral. A kvůli tomu zaváhání bych také zemřela, kdyby příšeru nikdo nevyrušil. Později jsem zjistila, že ji náš průvodce – kéž bych si pamatovala jeho jméno – napadl zezadu, doufal, že nám dá šanci utéct. Nevěděl, že pro Harness Light už bylo na útěk pozdě.

„Drápavá příšera se otočila na průvodce a vykopla druhou nohou, čímž mě vyhodila do vzduchu. Vedle mě přistála horní část těla Harness Light. Teplem jeho krve pod ním tál sníh."

Odmlčela jsem se a otřásla se.

„Moje další činy nedávaly smysl, protože jsem pro Harness Light neměla tělo. Byli jsme na půl cesty mezi dvěma městy, moc daleko, abychom mohli utéct. Asi to také bylo kruté, vyndat ho bez léků proti bolesti. Ale nedokázala jsem ho nechat zemřít v půlce těla jeho medvědího hostitele.

"Použila jsem hřbet své ruky – tu stranu na řezání ledu. Byl ale moc široký… Způsobil hodně škody. Mohla jsem jenom doufat, že Harness Light byl moc mimo na to, aby vnímal tu bolest.

„Použila jsem své měkké části prstů, abych vyprostila Harness Light z Medvědova mozku.

„Stále žil. Sotva jsem se zastavila, abych se ujistila. Vrazila jsem ho do své kapsy na vajíčka, kterou jsem měla na břiše, mezi svá dvě nejteplejší srdce. To ho zachrání od smrti chladem, ale bez těla vydrží jenom pár krátkých minut. A kde bych v té pustině našla prázdné tělo?

„Přemýšlela jsem o tom, že bych se s ním podělila o svého hostitele, ale pochybovala jsem o tom, že bych dokázala zůstat při vědomí celou dobu, než bych ho vložila do své vlastní hlavy. A protože jsem neměla žádné léky, rychle bych zemřela. Se všemi těmi srdci krvácí Medvědi velmi rychle.

„Drápavá příšera zařvala a s hlasitým bouchnutím dopadla na zem. Nevěděla jsem, kde byl náš průvodce, jestli vůbec žil. Nevěděla jsem, jak dlouho bude trvat, než nás drápavá příšera ve sněhu najde. Byla jsem hned vedle přeseknutého Medvěda. Jasná krev k nám volala netvorovy oči.

„A pak jsem dostala ten bláznivý nápad."

Na chvíli jsem se odmlčela a tiše se zasmála.

„Neměla jsem pro Harness Light medvědího hostitele. Nemohla jsem použít své tělo. Náš průvodce byl mrtvý nebo utekl. Ale na tom ledovém poli byli ještě *jedno* tělo.

„Bylo to bláznovství, ale všechno, na co jsem dokázala myslet, byl Harness Light. Ani jsme nebyli moc blízcí přátelé, ale věděla jsem, že pomalu umírá, přímo mezi mými dvěma srdci. To jsem nemohla dovolit.

„Slyšela jsem, jak vzteklá příšera řve, a běžela jsem za tím zvukem. Brzy jsem uviděla její hustou bílou srst. Běžela jsem rovnou k její třetí noze a vyskočila tak vysoko, jak jsem dokázala. Skákala jsem dobře. Použila jsem všech svých šest rukou, své postranní nože, abych se příšeře vyšplhala až nahoru na hřbet. Řvala a točila se, ale to nepomohlo. Představ si psa, jak s í honí ocas. Drápavé příšery mají velmi malý mozek – omezenou inteligenci.

„Dostala jsem se až na její záda a vyběhla po její dvojité páteři, zasekávala jsem se do ní svými noži, aby mě nesetřásla.

„Trvalo mi jenom pár vteřin, než jsem se dostala k její hlavě. Ale čekala mě ta nejtěžší část. Mé nože na led byly dlouhé jenom… asi jako tvoje předloktí. Kůže drápavých příšer je dvakrát tak tlustá. Zarazila jsem do ní svou ruku, jak nejhlouběji jsem mohla a prorazila tak první blanku. Příšera vyla a zvedla se na své zadní nohy. Skoro jsem spadla.

„Vrazila jsem dvě ruce do díry, kterou jsem vytvořila – příšera křičela a mlátila sebou. Dalšíma dvěma rukama jsem střídavě řezala do rány. Kůže byla tak tlustá a tak tvrdá, že jsem nevěděla, jestli vůbec budu schopná dostat se skrz.

„Příšera byla zběsilá. Třásla se tak, že jsem chvíli nemohla dělat nic jiného než se jenom držet. Ale Harness Light utíkal čas. Vrazila jsem ruce do díry v kůži a pokusila se ji roztrhnout.

„Drápavá příšera sebou hodila dozadu na sníh.

„Kdybychom nebyli nad jejím pelechem, nad tím, který si vykopala, aby se v něm schovala, bylo by mě to rozdrtilo. Přestože mě pád omámil, vypadalo to, že mi pomohl. Nože už jsem měla zaražené v jejím krku. Když jsem dopadla na zem, její vlastní váha jí protrhla kůži. Dostala jsem se hlouběji, než jsem potřebovala.

„Obě jsme byly omráčené; já jsem byla napůl udušená. Věděla jsem, že musím něco hned udělat, ale nedokázala jsem si vybavit, co by to mělo být. Příšera se začala zmateně válet. Čerstvý vzduchu mi vyčistil hlavu a já si vzpomněla na Harness Light.

„Chránila jsem ho svýma rukama před zimou, jak nejlépe jsem mohla a přesunula jsem ho ze své kapsy ke krku drápavé příšery.

„Příšera se postavila na nohy a poskočila. Tentokrát jsem z ní spadla. Pustila jsem se, abych mohla vložit Harness Light, víš. Příšera byla rozzuřená. Rána na její hlavě ani zdaleka nebyla dost, aby ji zabila – jenom ji rozčílila.

„Sníh se usadil dost na to, abych byla vidět, zvlášť když jsem byla potřísněná její krví. Je velmi jasná, má barvu, jakou vy tady neznáte. Zvedla svá klepeta a já jsem viděla, jak je zhoupla ke mně. Myslela jsem si, že to je konec, a trochu mě utěšovalo, že jsem zemřela při tom, když jsem se *snažila* zachránit přítele.

„A potom klepeta narazila do sněhu vedle mě. Nedokázala jsem uvěřit tomu, že se netrefila! Dívala jsem se do její obrovské, odporné tváře a skoro jsem se musela… no, ne smát. Medvědi se nesmějí. Ale měla jsem takový pocit. Protože ta ošklivá tvář byla plná zmatku a překvapení a zklamání. Žádná drápavá příšera nikdy takový výraz neměla.

„Harness Light trvalo pár minut, než se propojil s drápavou příšerou – byla vážně velká a on se musel doopravdy natáhnout. Ale potom ji ovládal. Byl zmatený a pomalý – neměl dost velký mozek, aby s ním mohl pracovat, ale stačilo to, aby věděl, že mu neublížím.

„Musela jsem jet na něm až to krystalového města – držet jeho ránu zavřenou, dokud jsme se nedostali k Léčiteli. To způsobilo trochu pozdvižení. Chvíli mi potom říkali Rides the Beast (Jezdí na příšeře). Nelíbilo se mi to. Přinutila jsem je vrátit se k mému bývalému jménu.”

Dívala jsem se přímo před sebe, na světla nemocnice a na postavy duší, které se míhaly před nimi, když jsem vyprávěla. Teď jsem se poprvé podívala na Jareda. Díval se na mě vyjeveně, oči rozšířené a ústa otevřená.

Vážně to *byl* jeden z mých nejlepších příběhů. Melanie mi bude muset slíbit, že ho bude vyprávět Jamiemu, až budu…

„Asi už skončili s nakládáním, nemyslíš?” řekla jsem rychle. „Rychle to dokončíme a vrátíme se domů.”

Ještě chvíli mě upřeně pozoroval a potom pomalu potřásl hlavou.

„Ano, rychle to dokončíme, Tulačko, Lives in the Stars, Rides the Beast. Ukrást pár nehlídaných krabic nebude pro *tebe* moc velká výzva, co?”

52.kapitola – Oddělená (Separated)

Pronesli jsme náš lup šachtou, přestože to znamenalo, že budeme před úsvitem muset ještě přesunout džíp. Hlavně jsem se bála toho, že kdybychom šli větším vchodem, Hledačka by slyšela rozruch, který by náš návrat určitě způsobil. Nebyla jsem si jistá, jestli má nějaké tušení, co chci udělat, a já jsem jí nechtěla dávat žádnou záminku zabít sebe a svého hostitele. To, co mi Jeb vyprávěl o jednom z jejich zajatců – o tom muži, které se prostě zhroutil a nenechal tak žádný vnější důkaz o pohromě, kterou zanechal uvnitř své lebky – mě teď pronásledovalo skoro pořád.

Nemocnice nebyla prázdná. Když jsem se protáhla posledním užším místem ven do větší místnosti, uviděla jsem Doktora, jak se připravuje na operaci. Jeho stůl byl roztažený; na něm stála plynová svítilna – nejjasnější světlo, ke kterému jsme měli přístup – a čekala, až ji někdo rozsvítí. V tlumenějším modrém světle solární lampy se leskly Doktorovy nástroje.

Věděla jsem, že Doktor bude s mými podmínkami souhlasit, ale jak jsem ho viděla takhle zaměstnaného, zaplavila mě najednou vlna nervozity a nevolnosti. Nebo to možná byla jenom vzpomínka na ten jiný den, ze kterého se mi dělalo špatně, na den, kdy jsem ho přistihla s krví na rukou.

„Jste zpátky," řekl s plevou. Uvědomila jsem si, že se o nás bál, stejně jako se ostatní báli, když někdo opustil bezpečí jeskyní.

„Přinesli jsme ti dárek," řekl Jared, když také vylezl z tunelu. Narovnal se a natáhl se zpátky pro krabici. Rozmáchlým gestem ji zvedl a ukázal Doktorovi štítek.

„Zahojení!" zajásal Doktor. „Kolik jste ho vzali?"

„Dvě krabice. A našli jsme o hodně lepší způsob, jak obnovit zásoby, než aby se Wanda musela řezat."

Doktor se Jaredovu vtipu nezasmál. Místo toho se otočil, aby mě probodl pohledem. Oba jsme museli myslet na to samé: *Příhodné, když tu Wanda nebude.*

„Přinesli jste kryotanky?" zeptal se trochu sklesleji.

Jared si všiml jeho pohledu i jeho napětí. Podíval se na mě nečitelným výrazem.

„Ano," odpověděla jsem. „Deset. Víc se do auta nevešlo."

Zatímco jsem mluvila, zatáhl Jared za lano za sebou. Spolu s pár uvolněnými kameny se na podlahu sesypala druhá krabice Zahojení následovaná kryotanky. Kryotanky klapaly jako kov, přestože byly vyrobené z hmoty, která na této planetě neexistovala. Řekla jsem Jaredovi, že je v pořádku zacházet s prázdnými kryotanky tvrdě; byly stavěné, aby zvládly i horší věci než tažení na laně kamenným tunelem. Teď se vysypaly na podlahu a vypadaly zářivě a nedotčeně.

Doktor jeden zvedl, odvázal ho z lana a otáčel ho v rukách.

„Deset?" Vypadalo to, že ho to číslo překvapilo. Myslel si, že je to moc'? Nebo málo? „Je těžké je používat?"

„Ne. Extrémně jednoduché. Ukážu vám to."

Doktor přikývl a rukama zkoumal mimozemskou konstrukci. Cítila jsem, jak mě Jared pozoruje, ale nespouštěla jsem oči z Doktora.

„Co říkali Jeb, Brandt a Aaron?" zeptala jsem se.

Doktor vzhlédl a podíval se mi do očí. „S tvými podmínkami… souhlasí."

Přikývla jsem, ale nepřesvědčil mě. „Neukážu ti to, dokud tomu nebudu věřit."

„To je fér."

Jared nás pozoroval, zmatený a frustrovaný.

„Cos mu řekla?" zeptal se mě opatrně Doktor.

„Jenom to, že chci zachránit Hledačku." Otočila jsem se Jaredovým směrem, ale nepodíval jsem se přímo na něho. „Doktor mi slíbil, že když vám ukážu, jak provést oddělení, zajistíte volným duším bezpečnou cestu na jinou planetu. Žádné zabíjení."

Jared zamyšleně přikývl a jeho oči se mihly k Doktorovi. „S tím můžu souhlasit. A můžu zajistit, že to ostatní budou

dodržovat. Předpokládám, že máš plán, jak je dostat z planety?"

„Nebude to nebezpečnější, než co jsme dělali dnes. Jenom opak – na hromadu se bude přidávat, místo aby se z ní bralo."

„Dobře."

„Máš… rozmyšlený časový rozvrh?" zeptal se Doktor. Snažil se znít lhostejně, ale já jsem za jeho hlasem slyšela jeho nedočkavost.

Prostě chce znát odpověď na otázku, která ho už tak dlouho trápí, snažila jsem se přesvědčit sebe samu. Nebylo to tím, že by pospíchal, aby mě už mohl zabít.

„Musím vzít džíp zpátky – počkáte? Chtěl bych to vidět."

„Jasně, Jarede," souhlasil Doktor.

„Nebude mi to trvat dlouho," slíbil Jared a vlezl zpátky do díry.

Tím jsem si byla jistá. Nezabere mu to vůbec žádný čas.

S Doktorem jsme nepromluvili, dokud zvuk Jaredova odchodu neutichl.

„Nemluvila jsi o… Melanii?" zeptal se jemně.

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že chápe, kam tohle spěje. Musel už můj plán uhodnout."

„Ale ne celý. Nedovolí –"

„Nebude do toho moct mluvit," přerušila jsem ho vážně. „Všechno nebo nic, Doktore."

Doktor si povzdechl. Po chvíli ticha se protáhl a podíval se k východu. „Půjdu si promluvit s Jebem a všechno připravím."

Natáhl se pro lahvičku stojící na stole. Chloroform. Byla jsem si jistá, že duše měly něco lepšího. Budu se muset pokusit to pro Doktora najít, než budu pryč.

„Kdo o tom všechno ví?"

„Pořád jenom Jeb, Aaron a Brandt. Všichni se chtějí dívat."

To mě nepřekvapilo; Aarno a Brandt mě budou podezřívat. „Nikomu jinému to neříkej. Ne dnes."

Doktor přikývl a potom zmizel v černé chodbě.

Šla jsem si sednout ke zdi, tak daleko od připraveného lůžka, jak jsem mohla. Až příliš brzy bude místo na něm připravené pro mě.

Jak jsem se snažila myslet na něco jiného než na ten pochmurný fakt, uvědomila jsem si, že jsem Melanii neslyšela od… Kdy se mnou naposledy mluvila? Když jsem se dohodla s Doktorem? Trochu opožděně mě překvapilo, že nijak nereagovala na uspořádání spaní dnes u džípu.

Mel?

Žádná odpověď.

Nebylo to jako předtím, takže jsem nezpanikařila. Byla jsem si naprosto jistá, že ji vzadu ve své hlavě cítím, ale ona mě… ignorovala? O co se to snažila?

Mel? Co se děje?

Žádná odpověď.

Jsi na mě naštvaná? Mrzí mě to předtím, tam u džípu. Ale nic jsem neudělala, *víš, takže vážně není fér –*

Podrážděně mě přerušila. *Ach, přestaň. Nejsem, na tebe* naštvaná. *Nech mě na pokoji.*

Proč se mnou nemluvíš?

Žádná odpověď.

Zatlačila jsem trochu silněji a doufala, že najdu směr jejích myšlenek. Snažila se mě udržet mimo, vrátit zeď na místo, ale ta byla slabá, jak ji nepoužívala. Viděla jsem její plán.

Snažila jsem se udržet svůj mentální tón vyrovnaný. *Zbláznila ses?*

Jak se to vezme, škádlila mě váhavě.

Myslíš, že když se přinutíš zmizet, že mě to zastaví?

Co jiného můžu dělat, abych tě zastavila? Jestli máš lepší nápad, prosím poděl se se mnou.

Já to nechápu, Melanie. Ty je nechceš *zpátky? Nechceš být zase s Jaredem? S Jamiem?*

Bloudila v kruhu, bojovala se zjevností odpovědi. *Ano, ale… Nemůžu…* Na chvíli se odmlčela, aby se uklidnila. *Zjistila jsem, že nemohu způsobit tvou smrt, Wando. Nesnesu to.*

Viděla jsem hloubku její bolesti a do očí mi vhrkly slzy.

Já tě mám taky ráda, Mel. Ale pro nás pro obě tu není místo. V tomhle těle, v téhle jeskyni, v jejich životech…

S tím nesouhlasím.

Podívej, prostě se přestaň snažit zmizet, dobře? Protože pokud si budu myslet, že se ti to může povést, řeknu Doktorovi, aby mě vyndal ještě dnes. Nebo to povím Jaredovi. Jenom si představ, co by udělal.

Představila jsem si to pro ni a skrz slzy jsem se trochu usmála. *Vzpomínáš? Řekl, že ti nezaručí, co udělá nebo co neudělá, aby tě tu udržel.* Myslela jsem na ty spalující polibky tam v chodbě… myslela jsem na ty ostatní polibky a ostatní noci z jejích vzpomínek. Můj obličej hořel, jak jsem zrudla.

Nebojuješ fér.

To se vsaď.

Nevzdám se.

Varovala jsem tě. Už žádné mlčenlivé výhrůžky.

Pak jsme myslely na jiné věci, na věci, které nebolely. Jako třeba kam pošleme Hledačku. Mel byla po vyslechnutí mého příběhu dnes v noci pro Mlžnou planetu, ale já jsem si myslela, že jí Planeta květin bude vyhovovat lépe. Ve vesmíru nebyla jemnější planeta. Hledačka potřebovala hezký dlouhý život plný sluníčka.

Myslely jsme na naše vzpomínky, na ty pěkné. Na ledové zámky a noční hudbu a barevná slunce. Bylo to pro ni jako pohádky. A ona mi také vyprávěla pohádky. Skleněné pantofle, otrávená jablka, mořské víly, které chtěly mít duše…

Samozřejmě, že jsme neměly čas povědět si moc příběhů.

Všichni se vrátili dohromady. Jared se vrátil hlavním vchodem. Trvalo to tak málo času – možná jenom objel džípem kopec a zaparkoval ho tam pod převisem. Pospíchal.

Slyšela jsem, jak se jejich hlasy blíží, napjaté, vážné, tiché, a z jejich tónu jsem poznala, že Hledačka je s nimi. Věděla jsem, že nastal čas na první část mé smrti.

Ne.

Dávej pozor. Budeš jim muset pomáhat, až –

Ne!

Ale neprotestovala proti mým instrukcím, jenom proti závěrům mých myšlenek.

Hledačku do místnosti vnesl Jared. Vešel jako první, ostatní byli hned za ním. Aaron a Brandt měli oba připravené zbraně – asi pro případ, že by bezvědomí jenom předstírala a byla připravená na ně zaútočit svýma drobnýma rukama. Jeb s Doktorem vešli jako poslední a já jsem věděla, že Jebovy oči budou upřené na mě. Kolik si toho už se svou bláznivou, vševidoucí bystrostí domyslel?

Snažila jsem se soustředit na úkol, který byl přede mnou.

Jared položil Hledaččino tělo na připravené lůžko s výjimečnou opatrností. To by mi možná předtím vadilo, ale teď mě to dojalo. Rozuměla jsem, že to dělal pro mě, a přál si, aby se mnou takhle zacházel od začátku.

„Doktore, kde je Žádná bolest?"

„Přinesu ti ji," zamumlal.

Dívala jsem se n Hledačku, zatímco jsem čekala, a přemýšlela jsem o tom, jaké to bude, až bude její hostitel volný. Zůstane tam něco? Bude hostitel prázdný, nebo se znovu vrátí jeho právoplatný majitel? Bude ta tvář vůči mně méně odporná, když se z jejích očí bude dívat jiné vědomí?

„Tady máš." Doktor mi dal do ruky nádobku.

„Díky."

Vyndala jsem jeden čtvereček a podala mu nádobku zpátky.

Zjistila jsem, že je mi odporné se Hledačky dotýkat, ale přinutila jsem své ruce, aby se pohybovaly rychle a účelně, když jsem jí otevřela ústa a vložila jí na jazyk Žádnou bolest. Její tvář byla velmi malá – připadalo mi, že jsou mé ruce moc velké. Její zanedbatelná velikost mě vždycky odradila. Připadala mi tak nepřiměřená.

Znovu jsem jí zavřela ústa. Bylo vlhko – lék se brzy rozplynul.

„Jarede, mohl bys ji prosím přetočit na břicho?" požádala jsem.

Udělal, co jsem řekla – znovu velmi jemně. V tu chvíli se rozsvítila plynová svítilna. Jeskyně byla najednou jasná, skoro jako v denním světle. Instinktivně jsem vzhlédla a uviděla, že Doktor zakryl díry ve stropě, aby světlo neunikalo. Dobře se během naší nepřítomnosti připravil.

Bylo velmi ticho. Slyšela jsem, jak Hledačka vyrovnaně dýchá. Slyšela jsem rychlejší, napjatý dech mužů, kteří tu byli se mnou. Někdo přenesl váhu z jedné nohy na druhou, slyšela jsem, jak písek pod jeho nohama zašuměl o kameny. Cítila jsem na sobě tíhu jejich pohledů.

Polkla jsem a doufala, že můj hlas bude znít normálně. „Doktore, potřebuju Zahojení, Vyčištění, Uzavření a Uhlazení."

„Přímo tady."

Odsunula jsem Hledaččiny hrubé vlasy a odhalila malou růžovou čárku těsně pod její lebkou. Upřeně jsem se dívala na její olivovou opálenou kůži a zaváhala.

„Řízneš ty, Doktore? Já… já nechci."

„Žádný problém, Wando."

Viděla jsem jenom jeho ruce, jak se postavil naproti mně. Postavil na lůžku vedle Hledaččina ramene malou řadu bílých krabiček. Skalpel odrážel jasné světlo a vrhal mi ho do očí.

„Přidrž jí vlasy stranou."

Chytila jsem je oběma rukama.

„Přál bych si, abych mohl odsávat," zamumlal Dkotor sám pro sebe, očividně se cítil nepřipravený.

„To není nutné. Máme Vyčištění."

„Já vím." Povzdechl si. Co doopravdy chtěl, to byla rutina, klid mysli, který mu dávaly staré zvyky.

„Kolik místa potřebuješ?" zeptal se a zastavil ruku s ostřím těsně nad její kůží.

Cítila jsem, jak mě hřejí další těla, jak se ostatní přisunuli blíž,, aby lépe viděli. Byli velmi opatrní, aby se ani jednoho z nás nedotkli.

„Jenom jak je dlouhá její jizva. To bude stačit."

Nepřipadalo mu to dost. „Jsi si jistá?"

„Ano. Ach, počkej!”

Doktor zvedl skalpel.

Uvědomila jsem si, že to dělám všechno obráceně. Nejsem Léčitel. Nejsem v tom zběhlá. Klepaly se mi ruce. Nemohla jsem odtrhnout oči od Hledaččina těla.

„Jarede, mohl bys mi prosím podat jeden z kryotanků?”

„Samozřejmě.”

Slyšela jsem, jak udělal pár kroků stranou, slyšela jsem tupé, kovové klapnutí, jak do sebe nádrže narážely.

„Co teď?”

„na víčku je kruh. Zamáčkni ho dovnitř.”

Slyšela jsem tiché šumění, jak se kryobank zapnul. Muži zamumlali a posunuli se dál od něj.

„Dobře, na straně by ml být vypínač… vlastně spípš něco jako ciferník. Vidíš ho?”

„Ano.”

„Otoč s ním až dolů.”

„Dobře.”

„Jakou barvu má světlo na vrchu nádrže?”

„Právě… právě mění barvu z fialové na… modrou. Teď je to světle modrá.”

Zhluboka jsem se nadechla. Alespoň, že nádrže fungovaly.

„Výborně. Otevři ho a čekej.”

„Jak?”

„Pod ním je petlice.”

„Mám to.” Slyšela jsem cvaknutí víčka a potom vrnění mechanizmu. „Je to *studené*!”

„To je tak nějak účel.”

„Jak to funguje? Čím je to poháněné?”

Povzdechla jsem si. „Věděla jsem to, když jsem byla Pavouk. Teď tomu nerozumím. Doktore, můžeš. Jsem připravená.”

„Jdeme na to,” zašeptal Doktor a skalpel obratně, skoro půvabně proklouzl skrz kůži. Po straně krku stékala krev a vsakovala se do ručníku, které Doktor připravil.

„Trochu hlouběji. Přímo pod okraj –”

„Ano, vidím to.” Doktorovo dýchání se vzrušením zrychlilo.

Mezi červenou barvou zasvítila stříbrná.

„Dobře. Teď podrž vlasy.”

Doktor si se mnou vyměnil místo jedním rychlým, klidným pohybem. Byl ve svém povolání dobrý. Byl by z něho vynikající Léčitel.

Nesnažila jsem se před ním skrývat, co dělám. Mé pohyby byly až moc nepatrné, aby něco mohl vidět. Nebude schopný to udělat, dokud mu to nevysvětlím.

Opatrně jsem vsunula jeden prst podél hřbetu toho malého stříbrného stvoření, dokud jsem ho nezasunula až dolů ke spodnímu kraji hostitelova krku. Sledovala jsem přední tykadla a cítila linie roztažených spojení napjatých jako struny na harfě a nořících se jí hlouběji do hlavy.

Otočila jsem prstu kolem spodní strany těla duše, pohladila jsem ji od prvního článku podél dalších spojení, tuhých a hojných jako štětiny na kartáči.

Opatrně jsem ohmatávala spojení těchhle napjatých strun, drobné klouby mezi nimi, ne větší než špendlíkové hlavičky. Posunula jsem ruku do třetiny vzdálenosti. Mohla jsem to odpočítat, ale to by trvalo moc dlouho. Bylo by to dvě stě sedmnáct spojení, ale byl jiný způsob, jak najít to správné místo. Tady to bylo, malý výběžek, který trochu vyvyšoval jeden kloub nad ostatní – drobná perla spíš než špendlíková hlavička. Na dotek byla jemná.

Jemně jsem na ni zatlačila, něžně jsem ji masírovala. Vlídnost byl vždycky ten správný způsob. Nikdy násilí.

„Uvolni se,” vydechla jsem.

A přestože mě duše nemohla slyšet, poslechla mě. Napjaté struny se uvolnily, ochably. Cítila jsem, jak se pod mými prsty posunují, jak se tělo zvětšilo, když je přijalo zpátky. Ten proces nezabral déle než pár úderů mého srdce. Zadržela jsem dech, když se tělo pod mým dotykem zavlnilo. Jak se mi chtělo vykroutit.

Nechala jsem ho, aby se vytočilo ještě kousek dál, a potom jsem kolem toho drobného, křehkého tělíčka opatrně obtočila prsty. Zvedla jsem ho, stříbrné a lesknoucí se, mokré od krve, která se rychle objevila v hladké ráně, a podržela ho v ruce.

Byla krásná. Duše, jejíž jméno jsem nikdy neznala, se v mé ruce vlnila jako stříbrné moře… půvabná stříbrná stuha.

V téhle formě jsem Hledačku nedokázala nenávidět. Zaplavila mě téměř mateřská láska.

„Spi sladce, maličká," zašeptala jsem.

Otočila jsem se směrem ke slabému hučení kryotanku po mé levici. Jared ho držel nízko a šikmo, takže bylo snadné nechat duši sklouznout do hrozivě studeného vzduchu, který z nádržky unikal. Spustila jsem ji do toho malého místa a opatrně za ní zavřela víčko.

Vzala jsem kryotank z Jaredových rukou, pustil ho, aniž bych musela zatáhnout, a se zvláštní péčí jsem ho otočila, aby byl svisle, a přitiskla jsem si ho k hrudi. Jeho vnější stěna měla stejnou teplotu jako zbytek místnosti. Ochranitelsky jsem ho houpala v náručí, jako matka.

Podívala jsem se zpátky na toho cizince ležícího na stole. Doktor už na zacelenou ránu prášil Uhlazení. Byli jsme dobrý tým: jeden dohlížej na duši, druhý na tělo. O všechny bylo postaráno.

Doktor vzhlédl, oči plné radosti a údivu. „Úžasné," zamumlal. „To bylo neuvěřitelné."

„Dobrá práce," odpověděla jsem šeptem.

„Kdy myslíš, že se probere?" zeptal se Doktor.

„To záleží na tom, kolik chloroformu vdechla."

„Moc ne."

„A také jestli je pořád tady. Musíme počkat a uvidíme."

Než jsem ho o to mohla poprosit, Jared opatrně zvedl nehybné tělo bezejmenné ženy, otočil ji tváří vzhůru a položil na jiné, čistší lůžko. Jeho něžnost mnou nepohnula. Ta něžnost byla pro člověka, pro Melanii…

Doktor šel s ním, zkontroloval pulz, zvedl jí víčka. Posvítil jí baterkou do očí a pozoroval, jak se panenky stáhly. Žádné

světlo se neodrazilo zpátky. Vyměnil si s Jaredem dlouhý pohled.

„Vážně to zvládla," řekl Jared tiše.

„Ano," souhlasil Doktor.

Neslyšela jsem Jeba, když se ke mně přitočil.

„Pěkná frajeřina, holka," zamumlal.

Pokrčila jsem rameny.

„Cítíš se trochu rozporuplně?"

Neodpověděla jsem.

„Jo. Já taky, zlato. Já taky."

Aaron a Brandt za mnou si povídali, hlasy zvýšené nadšením, navzájem si odpovídali na otázky, než mohly být položeny.

Žádný konflikt.

„Počkejte, až to uslyší ostatní!"

„Pomysli na –"

„Měli bychom přivést nějaké –"

„Hned teď, jsem připravený –"

„Zadržte," přerušil Jeb Brandta. „Žádné unášení duší, dokud nebude tenhle kryotank bezpečně na cestě do dalekého vesmíru. Je to tak, Wando?"

„Ano," souhlasila jsem hlasitěji a objala kryotank pevněji.

Brandt a Aaron si vyměnili kyselé pohledy.

Budu potřebovat víc spojenců. Jared a Jeb a Doktor byli jenom tři, i když určitě tři nejvlivnější. Stejně budou potřebovat podporu.

Věděla jsem, co to znamená.

Znamená to rozhovor s Ianem.

S ostatními samozřejmě také, ale Ian bude muset být jeden z nich. Připadalo mi, že mi srdce kleslo níž, že se stulilo samo do sebe. Od té doby, co jsem se přidala k lidem, jsem udělala tolik věcí, které jsem udělat nechtěla, ale nedokázala jsem si vzpomenout na nic, co by bylo takhle ostře a kousavě bolestivé. Dokonce ani rozhodnutí, že svůj život vyměním za život Hledačky – to byla obrovská, rozsáhlá rána, široké pole bolesti, ale byla skoro zvládnutelná, protože byla spojená s

něčím větším. Rozloučení s Ianem bude ostré jako břitva; těžko jsem přes něj viděla vyšší dobro, pro které jsem to dělala. Přála jsem si, aby existoval nějaký způsob, jakýkoliv, které by ho ušetřil té bolesti. Neexistoval.

Jediná věc, která bude horší, bude rozloučení s Jaredem. To bude rána pálivá a hnisající. Protože on bolest *neucítí*. Jeho radost spolehlivě přehluší jakoukoliv drobnou lítost, kterou by nade mnou mohl cítit.

A pokud jde o Jamieho, no, s tím se vůbec neplánuji loučit.

„Wando!" Doktorův hlas byl rázný.

Pospíchala jsem k posteli, nad kterou se nakláněl. Než jsem se tam dostala, viděla jsem, jak se drobné olivově hnědé ruce střídavě zatínají a povolují, jak visely přes okraj lůžka.

„Ach," zasténal Hledaččin známý hlas z lidského těla. „Ach."

Pokoj najednou naprosto ztichl. Všichni se dívali na mě, jako kdybych já byla expert na lidi.

Loktem jsem šťouchla do Doktora, ruce stále kolem kryotanku. „Mluv na ni," zašeptala jsem.

„Ehm… Haló? Slyšíte mě… slečno? Jste v bezpečí. Rozumíte mi?"

„Ach," povzdechla si. Její oči se otevřely a rychle se zaostřily na Doktorovu tvář. V jejím výrazu nebyl neklid – Žádná bolest jí navodí úžasný pocit, samozřejmě. Její oči byly onyxově černé. Rozhlížely se po pokoji, dokud se nezastavily na mě a poznání rychle následovalo zamračení. Podívala se stranou a její pohled se vrátil k Doktorovi.

„No, je to dobrý pocit mít svou hlavu zase zpátky," řekla hlasitým, jasným hlasem. „Díky."

53.kapitola – Odsouzená (Condemned)

Hledaččino tělo se jmenovalo Lacey; elegantní, jemné, ženské jméno. *Lacey.* Podle mého názoru stejně nevhodné jako její velikost. Jako pojmenovat pitbula Alík.

Lacey byla stejně hlasitá jako Hledačka – a stejně jako ona si stěžovala.

„Musíte mi odpustit, že pořád mluvím," tvrdila a nedala nám jinou možnost. „Křičela jsem tam roky a nikdy jsem sama za sebe nemohla promluvit. Mám toho teď hodně co říct, jak se to nastřádalo."

Jaké štěstí. Skoro jsem byla ráda, že odcházím.

Zjistila jsem odpověď na svou dřívější otázku, ne, její tvář nebyla méně odporná s jiným vědomím za ní. Protože to vědomí nebylo zase o tolik rozdílné.

„Proto t nemáme rády," řekla mi tu první noc a stále se držela přítomného času a množného čísla. „Když jí došlo, že slyšíš Melanii tak jako ona slyšela mě, vyděsilo ji to. Bála se, že to uhodneš. Byla jsem její hluboké temné tajemství." Protivně se zasmála. „Nedokázala mě přinutit zmlknout. Proto se stala Hledačkou, protože doufala, že najde způsob, jak se lépe vypořádat s vzdorujícími hostiteli. A potom si vyžádala tvůj případ, aby se podívala, jak to uděláš ty. Žárlila na tebe; není to ubohé? Chtěla být tak silná jako ty. Vážně nás to nakoplo, když jsme si myslely, že Melanie vyhrála. Ale myslím, že se to nestalo. Myslím, že jsi vyhrála ty. Tak proč jsi sem přišla? Proč pomáháš rebelům?"

Neochotně jsem jí vysvětlila, že jsme s Melanií přítelkyně. Nelíbilo se jí to.

„Proč?" chtěla vědět.

„Je dobrý člověk."

„Ale proč má ona ráda *tebe*?"

Ze stejného důvodu.

„Říká, že ze stejného důvodu."

Lacey si odfrkla. „Vymylas jí mozek, co?"

Páni, je ještě horší než ta první.

Ano, souhlasila jsem. *Vidím, proč byla Hledačka tak nepříjemná. Dovedeš si představit mít něco takového pořád v hlavě?*

Já jsem nebyla to jediné, proti čemu Lacey protestovala.

„Nemáte něco lepšího k bydlení než tyhle jeskyně? Je to tu tak *špinavé*. Není tu někde třeba nějaký dům? Co tím myslíte, že se musíme dělit o pokoje? Rozvrh úkolů? Tomu nerozumím. Musím pracovat? Nemyslím si, že *vy* rozumíte…"

Jeb jí další den vzal na obvyklou exkurzi a snažil se skrz stisknuté zuby vysvětlit, jak tu všichni žijeme. Když mě míjeli – jedla jsem s Ianem a Jamiem v kuchyni – podíval se na mě pohledem, kterým se jasně ptal, proč jsem nenechala Aarona, aby ji zastřelil, dokud jsem měla tu možnost.

Její exkurze se zúčastnilo víc lidí než té mé. Nevypadalo to, že by ostatním vadilo, jak je… nesnášenlivá. Byla vítaná. Víc než vítaná. Znovu jsem pocítila tu hořkou žárlivost. Ale to bylo hloupé. Ona byla člověk. Ztělesňovala naději. Patřila sem. Bude tady ještě dlouho potom, co já budu pryč.

Máš štěstí, zašeptala Melanie sarkasticky.

Říct Ianovi a Jamiemu, co se stalo, nebylo tak těžké a bolestivé, jak jsem si myslela.

Bylo to proto, že oba byli, každý z jiného důvodu, zcela neinformovaní. Ani jeden z nich nechápal, že tyhle nové vědomosti znamenají také můj odchod.

U Jamieho jsem tomu rozuměla. Víc než kdo jiný přijal mě a Mel jako celek, jakým jsme byly. Svou mladou, otevřenou myslí byl schopný pochopit realitu naší rozdvojené osobnosti. Zacházel s námi jako se dvěma lidmi spíš než s jedním. Mel byla pro něho tak opravdová, tak přítomná. Stejně jako byla pro mě. Nechyběla mu, protože ji měl. Neviděl nutnost našeho rozdělení.

Nebyla jsem si jistá, proč tomu nerozuměl Ian. Byl tak uchvácený potenciálem nových vědomostí? Změnami, které přijdou pro lidskou společnost? Všichni tak znejistěli, že myšlenka na to, že je chytí – konec – už nebyla konečná. Byl

způsob, jak se vrátit. Připadalo mu přirozené, že jsem se zachovala tak, abych zachránila Hledačku; asi to odpovídalo jeho představě o mé osobnosti. Možná o tom víc nepřemýšlel.

Nebo možná neměl Ian prostě šanci si to promyslet, vidět tu jasnou možnost, něco ho vyrušilo. Vyrušilo a rozzuřilo.

„Měl jsem ho už dávno zabít," opakoval Ian, když jsme balili potřebné věci na náš nájezd. Na můj poslední nájezd; na to jsem se snažila nemyslet. „Ne, naše matka ho měla hned po narození utopit!"

„Je to tvůj bratr."

„Nevím, proč top pořád říkáš. Snažíš se, abych se cítil ještě hůř?"

Všichni byli na Kyla naštvaní. Jaredovy rty byly vztekem stažené do úzké linie, Jeb hladil pušku častěji než obvykle.

Jeb byl nadšený, plánoval se k nám na tenhle pamětihodný nájezd přidat, byl by to jeho úplně první nájezd, od té doby, co jsem sem přišla. Zvlášť se těšil na to, že uvidí zblízka naše vesmírné lodě. Ale teď, když nás Kyle vystavil nebezpečí, se rozhodl pro jistotu zůstat doma. A proto, že nebylo po jeho, měl špatnou náladu.

„Trčím tady s tou potvorou," mumlal si pro sebe a znovu pohladil pušku – jeho názor na nového člena komunity se nezlepšoval. „Přijdu o všechnu zábavu." Plivl na podlahu.

Všichni jsme věděli, kde Kyle je. Jakmile pochopil, jak se červ-Hledačka přes noc zázračně změnila na člověka-Lacey, vyklouzl zadem. Očekávala jsem, že povede stranu požadující Hledaččinu smrt (vždycky jsem měla kryotank u sebe; spala jsem lehce a pořád jsem se ho dotýkala), ale nebyl k nalezení a Jeb za jeho nepřítomnosti lehce potlačil veškerý odpor.

Jared byl ten, kdo si uvědomil, že je džíp pryč. A Ian byl ten, kdo si tahle dvě zmizení spojil.

„Šel za Jodi," zasténal Ian. „Co jiného?"

Naděje a zoufalství. Ostatním jsem dala to první, Kylovi to druhé. Zradí je všechny dřív, než stihnou tu naději využít?

Jared s Jebem chtěli nájezd odložit, dokud nebudeme vědět, že Kyle uspěl – trvalo by mu to přinejlepším tři dny,

pokud jeho Jodi stále žila v Oregonu. Pokud by ji tam dokázal najít.

Bylo ještě jedno místo, ještě jedna jeskyně, kam bychom mohli utéct. Mnohem menší a bez vody, takže bychom se tam nemohli schovávat dlouho. Přemýšleli, jestli bychom se měli všichni přesunout hned nebo ještě počkat.

Ale já jsem pospíchala. Viděla jsem, jak se všichni dívají na stříbrnou nádobu v mých rukách. Slyšela jsem jejich šepot. Čím déle tu Hledačku nechám, tím větší je šance, že ji někdo zabije. Když jsem poznala Lacey, začala jsem Hledačku litovat. Zasloužila si klidný, příjemný život mezi Květinami.

Ironií bylo, že se Ian postavil na mou stranu a pomohl mi uspíšit nájezd. Neviděl, kam to povede.

Ale byla jsem vděčná, že mi pomohl přesvědčit Jareda, že je čas uspořádat nájezd a vrátit se předtím, než bude rozhodnuto co s Kylem. Také jsem byla vděčná, že se vrátil ke své roli bodyguarda. Věděla jsem, že Ianovi můžu ohledně lesklého kryotanku věřit víc než komukoliv jinému. Byl jediný, koho jsem nechala ho podržet, když jsem potřebovala volné ruce. Byl jediný, kdo kromě obrysu malé nádobky viděl i život, který je potřeba ochraňovat. Dokázal na ten obrys myslet jako na přítele, na něco, co by mohlo být milováno. Byl ze všech nejlepší spojenec. Byla jsem za něho tak vděčná, stejně jako jsem byla vděčná za nedbalost, která ho prozatím chránila od bolesti.

Museli jsme být rychlí, pro případ, že by Kyle všechno zkazil. Šli jsme znovu do Phoenexu, do jedné z mnoha komunit, které byly daleko od středu. Na jihovýchodě bylo velké letiště, ve městě jménem Mesa, v jehož blízkosti bylo také několik Lékařských zařízení. Přesně to jsem chtěla – než půjdu, dám jim všechno, co budu moci. Když vezmeme Léčitele, budeme moci uchovat jeho vzpomínky v hostitelově těle. Bude někdo, kdo bude rozumět všem lékům a jejich použití. Někdo, kdo bude vědět, jak se nejlépe dostat k nehlídaným skladům. Doktorovi se to bude líbit. Dovedla

jsem si představit všechny ty otázky, na které umírá touhou se zeptat.

Nejdřív letiště.

Mrzelo mě, že o to Jeb přijde, ale v budoucnosti bude mít tolik dalších šancí. Přestože byla tma, přistávala dlouhá řada raketoplánů s tupými nosy a další nekonečná řada vzlétala.

Řídila jsem starou dodávku, zatímco všichni ostatní byli vzadu – Ian s kryotankem v ruce, samozřejmě. Objela jsem celé letiště a držela se daleko od rušného místního terminálu. Bylo lehké najít obrovské úhledné lodě, které opouštěly planetu. Neodlétaly tak často jako ty menší. Všechny, které jsem viděla, byly zakotvené, žádná se nepřipravovala k okamžitému odletu.

„Všechno je označené," ohlásila jsem ostatním, schovaným vzadu. „Tohle je důležité. Vyhýbejte se lodím k Netopýrům a *hlavně* Vidoucím květinám. Vidoucí květiny jsou jenom ob jeden systém – trvá jenom jedno desetiletí dostat se tam a zpátky. To je moc málo. Květiny jsou nejdál a cesta k Delfínům, Medvědům a Pavoukům trvá alespoň jedno století. Posílejte kryotanky jen tam."

Zpomalila jsem a přiblížila se k plavidlům.

„Tohle bude lehké. Mají tu spoustu různých vozů, takže se ztratíme. Ach! Vidím náklaďák s kryotanky – vypadá přesně stejně jako ty, co jsme je viděli vykládat u nemocnice, Jarede. Je tam muž, prohlíží hromady… Dává je na vysokozdvižný vozík. Bude je nakládat…" Jela jsem ještě pomaleji a snažila se získat dobrý výhled. „Ano, na *tuhle* loď. Přímo do toho otevřeného otvoru. Ještě jednou to objedu a vyrazím, až bude v lodi." Projela jsem kolem a ještě jednou si všechno prohlédla ve zpětných zrcátkách. Vedle tunelu, který spojoval předek lodě s terminálem, byla osvětlená cedule. Usmála jsem se, když jsem si ji v zrcátku přečetla. Tahle loď směřovala ke Květinám. Asi to tak mělo být.

Pomalu jsem se otočila, když muž zmizel v trupu lodi.

„Připravte se," zašeptala jsem, když jsem vjela do stínu pod křídlem vedlejší lodi. Byla jsem jenom dva nebo tři metry

od náklaďáku. Kousek před lodí ke Květinám pracovalo pár techniků a ještě dál na staré ranveji byli další. Budu jenom další postavou v noci.

Vypnula jsem motor a vyskočila ven, snažila jsem se vypadat bezmyšlenkovitě, jako kdybych jenom dělala svou práci. Obešla jsem dodávku a otevřela zadní dveře. Kryotank byl už u kraje, světlo na něm zářilo mdlou červení a dávalo tak všem na vědomí, že nádoba je plná. Opatrně jsem ji zvedla a zavřela dveře.

Udržovala jsem lehký, kymácivý krok, když jsem šla k náklaďáku. Ale můj dech se zrychlil. Připadalo mi to mnohem nebezpečnější než v nemocnici a to mě znepokojovalo. Můžu očekávat, že budou moji lidé takhle riskovat své životy?

Já tu budu. Udělám to sama, stejně jako bys to udělala ty. Pokud teda bude po tvém, samozřejmě.

Díky, Mel.

Musela jsem se nutit být klidná, abych se pořád neohlížela přes rameno na otvor, ve kterém muž zmizel. Jemně jsem položila nádobu na vrchol nejbližšího sloupce. Jedna nádoba přibyla ke stovkám; nebylo to nápadné.

„Sbohem," zašeptala jsem. „Hodně štěstí s dalším hostitelem."

Došla jsem zpátky k dodávce, jak nejpomaleji jsem dokázala.

V dodávce bylo ticho, když jsem couvala zpod velké lodi. Rozjela jsem se zpátky tam, kudy jsme přijeli, a srdce mi bilo až moc rychle. V zrcátku jsem viděla, že otvor je stále prázdný. Neviděla jsem muže vycházet, dokud byla loď v dohledu.

Ian si sedl na sedadlo spolujezdce. „Nevypadá to složitě."

„Měli jsme štěstí s načasováním. Příště budete možná na příležitost čekat déle."

Ian se natáhl a vzal mě za ruku. „Ty jsi naše štěstí."

Neodpověděla jsem.

„Cítíš se líp, když je teď v bezpečí?"

„Ano."

Viděla jsem, jak se jeho hlava prudce otočila ke mně, když v mém hlase uslyšel neočekávanou lež. Nepodívala jsem se na něho.

„Jdeme chytit nějaké Léčitele," zamumlala jsem.

Ian po zbytek krátké cesty k Lékařskému zařízení zamyšleně mlčel.

Myslela jsem, že ten druhý úkol bude ta výzva, to nebezpečí. Podle plánu se budu – pokud budou podmínky a čísla správná – snažit vyvést jednoho nebo dva Léčitele ven z budovy pod záminkou, že mám v dodávce zraněného přítele. Starý trik, ale zato takový, který bude na nic netušící, důvěřivé Léčitele fungovat až moc dobře.

Ukázalo se, že nebudu muset jít dovnitř. Vjela jsem na parkoviště, zrovna když do jiného auta nastupovali dva Léčitelé ve fialových uniformách, muž a žena ve středním věku. Skončila jim směna, byli na cestě domů. Auto bylo za rohem od vchodu. Nikdo jiný v dohledu nebyl.

Ian napjatě přikývl.

Zastavila jsem přímo za jejich autem. Překvapeně vzhlédli.

Otevřela jsem dveře a vyklouzla ven. Můj hlas byl zakalený slzami, výraz plný lítosti, a to mi pomohlo je oklamat.

„Můj přítel je vzadu – nevím, co s ním je."

Odpověděli okamžitým znepokojením, přesně, jak jsem věděla, že odpoví. Pospíchala jsem dozadu, abych jim otevřela dveře, byli hned za mnou. Ian dodávku obešel z druhé strany. Jared byl připravený s chloroformem.

Nedívala jsem se.

Trvalo to jenom pár vteřin. Jared vytáhl nehybná těla dovnitř a Ian za nimi zabouchl dveře. Jenom na okamžik se podíval na mou slzami zbrázděnou tvář a potom si sedl na místo řidiče.

Rozbrečela jsem se. Znovu mě chytil za ruku.

„Je mi to líto, Wando. Vím, že je to pro tebe těžké."

„Ano.” Neměl tušení, jak těžké to bylo, z tolika různých důvodů.

Stiskl mi prsty. „Ale alespoň, že to šlo dobře. Děláš zázraky.”

Až moc dobře. Obě mise vyšly až moc perfektně, až moc rychle. Můj osud mě dohánět.

Ian jel zpátky na dálnici. Po pár minutách jsem v dálce uviděla jasnou, známou cedulil. Zhluboka jsem se nadechla a utřela si oči.

„Iane, udělal bys pro mě něco?”

„Cokoliv budeš chtít.”

„Chci fast food.”

Zasmál se. „Žádný problém.”

Na parkovišti jsme si vyměnili místa a já jsem dojela k objednávacímu přístroji.

„Co chceš?” zeptala jsem se Iana.

„Nic. Úplně mě odrovnalo, že tě vidím dělat něco pro sebe. Tohle musí být poprvé.”

Nezasmála jsem se jeho vtipu. Pro mě to bylo něco jako poslední jídlo – poslední přání odsouzenci. Už se z jeskyní nedostanu.

„Jarede, co ty?”

„Dvakrát to, co si dáš ty.”

Takže jsem objednala tři cheesburgery, troje hranolky a tři jahodové shaky.

Když jsem převzala naše jídlo, znovu jsme se s Ianem vyměnili, abych mohla za jízdy jíst.

„Fuj,” řekl, když viděl, jak namáčím hranolky do shaku.

„Měl bys to ochutnat. Je to dobré.” Nabídla jsem mu namočený hranolek.

Pokrčil rameny a vzal si ho. Hodil si ho do pusy a žvýkal. „Zajímavé.”

Zasmála jsem se. „Melanie si také myslí, že to je nechutné.” Proto jsem si tenhle zvyk na začátku osvojila. Bylo legrační, jak jsem se dokázala přemáhat, abych ji naštvala.

Neměla jsem doopravdy hlad. Jenom jsem chtěla sníst něco konkrétního, co jsem si pamatovala, ještě jednou. Ian dojedl půlku mého sendviče, když už jsem nemohla.

Domů jsme to zvládli bez dalších zvláštních příhod. Nezpozorovali jsme žádné známky Hledačů. Možná přijali tu souhru náhod. Možná si mysleli, že to bylo nevyhnutelné – procházejte se pouští dost dlouho a stane se vám něco špatného. Na Mlžné planetě jsme měli takové přísloví: Tak dlouho budeš sám přecházet přes ledová pole, dokud se nestaneš večeří drápavých příšer. To je jenom volný překlad. Když jsem byla Medvěd, znělo to lépe.

Čekalo nás vřelé přijetí.

Usmála jsem se na své přátele: na Trudy, Geoffreyho, Heatha a Heidi. Mých skutečných přátel ubývalo. Walter, Wes. Nevěděla jsem, kde je Lily. Byla jsem z toho smutná. Možná už jsem na téhle smutné planetě nechtěla žít, když tu bylo tolik smrti. Možná byla nicota lepší.

Jakkoliv to bylo malicherné, také mě rozesmutnělo, když jsem vedle Lacey uviděla stát z jedné strany Lucinu, Reida a Violettu. Živě si povídali, vypadalo to, jako by se jí na něco ptali. Lacey držela v náručí Freedoma. Nevypadal nijak zvlášť nadšeně, ale byl šťastný, že je součástí rozhovoru dospělých, a tak se nesnažil vykroutit.

Nikdy mě nepustili blízko k tomu dítěti, ale Lacey už byla jedna z nich. Už jí věřili.

Šli jsme přímo do jižního tunelu, Jared s Ianem sehnutí pod tíhou obou Léčitelů. Ian měl toho těžšího, toho muže, a po tváři mu stékal pot. Jeb odehnal ostatní od ústí tunelu a pak nás následoval.

Doktor na nás čekal v nemocnici, bezmyšlenkovitě si mnul ruce, jako kdyby si je myl.

Čas stále zrychloval. Jasná lampa byla rozsvícená. Léčitelé dostali Žádnou bolest a leželi tvářemi dolů na lůžkách. Jared ukázal Ianovi jak aktivovat kryotank. Drželi je připravené a Ian sebou trhl, když ucítil chlad, který z nich

stoupal. Doktor se naklonil nad ženu, v ruce skalpel a léky vyrovnané vedle sebe.

„Wando?" zeptal se.

Srdce se mi bolestivě stáhlo. „Slibuješ, Doktore? *Všechny* mé podmínky? Přísaháš na vlastní život?"

„Přísahám. Splním všechny tvé podmínky, Wando. Slibuju."

„Jarede?"

„Ano. Naprosto žádné zabíjení, nikdy."

„Iane?"

„Budu je ochraňovat celým svým životem, Wando."

„Jebe?"

„Je to můj dům. Každý, kdo se nedokáže s touhle dohodou srovnat, bude muset vypadnout."

Doktor, zase nadšený, řízl do Léčitelčina krku, až byl vidět stříbrný lesk. Potom rychle skalpel odložil. „Co teď?"

Dala jsem svou ruku na jeho.

„Jeď prsty po té vyvýšenině. Cítíš to? Nahmatej obrysy jednotlivých článků. Směrem dopředu se zmenšují. Dobře, teď bys měl cítit tři malé… štětiny. Víš, o čem mluvím?"

„Ano," vydechl.

„Dobře. To jsou přední tykadla. Tam začni. Teď velmi jemně vjeď prstem pod tělo. Najdi linii připojení. Budou napjatá, jako struny."

Přikývl.

Dovedla jsem ho do třetiny a řekla mu, jak počítat, kdyby si nebyl jistý. Neměli jsme čas na počítání se vší tou krví. Byla jsem si jistá, že Léčitelčino tělo, jestli se k nám ona vrátí, nám s tím bude moct pomoct – musí na to být nějaká pomoc. Pomohla jsem mu najít největší uzlík.

„Teď to místo trochu jemně promni. Lehce ho masíruj."

Doktorův hlas se zvýšil, byl trochu vylekaný. „Hýbe se."

„To je dobře – znamená to, že to děláš správně. Dej mu čas se stáhnout. Počkej, až se trochu vykroutí a pak ho vezmi do ruky."

„Dobře." Třásl se mu hlas.

Natáhla jsem se k Ianovi. „Dej mi ruku."

Cítila jsem, jak se kolem mě Ianova ruka pohnula. Otočila jsem ji, vytvarovala z ní misku a přiblížila ji k Doktorovi.

„Dej duši Ianovi – jemně, prosím."

Ian bude dokonalý asistent. Až budu pryč, kdo by se takhle staral o mé malé příbuzné?

Doktor předal duši Ianovi a znovu se otočil k lidskému tělu.

Ian upřeně pozoroval stříbrnou stuhu ve své ruce, tvář plnou údivu, ne odporu. Jak jsem viděla jeho reakci, něco uvnitř mě se zahřálo.

„Je nádherná," zašeptal překvapeně. Nezáleželo na tom, co cítil ke mně, očekával, že uvidí parazita, stonožku, monstrum. Uklízení rozřezaných těl ho nepřipravilo na tuhle krásu.

„Taky si myslím. Dej ji do svého kryotanku."

Ian držel duši ještě chvíli v ruce, jako kdyby si chtěl zapamatovat se pohled a pocit. Potom ji s jemnou péčí nechal sklouznout do chladu.

Jared mu ukázal, jak zavřít víčko.

Spadl mi kámen ze srdce.

Byla jsem hotová. Bylo pozdě si něco rozmyslet. Nebyl to tak hrozný pocit, jak jsem čekala, protože jsem si byla jistá, že tihle čtyři lidé se o duše postarají přesně tak, jak bych se o ně starala já. Až budu pryč.

„Pozor!" vykřikl najednou Jeb. Měl v ruce pušku a mířil za nás.

Otočili jsme se směrem k nebezpečí a Jaredův kryotank spadl na podlahu, jak skočil k Léčiteli, který v šoku klečel na lůžku a zíral na nás. Ian měl dost duchapřítomnosti, aby myslel na to, že drží plný kryotank.

„Chloroform," vykřikl Jared, když se chopil Léčitele a přitiskl ho na lůžko. Ale bylo pozdě.

Léčitel se díval přímo na mě, jeho tvář vypadala jako obličej malého dítěte, jak byl zmatený. Věděla jsem, proč se díval na mě – světlo lucerny se odráželo od jeho očí i od těch mých a vytvářelo na stěnách diamantové vzory.

„Proč?” zeptal se mě.

Potom byla jeho tvář najednou prázdná, jeho tělo ochablo na lůžku, přestalo odporovat. Z nosu mu stékaly dva pramínky krve.

„*Ne*!” vykřikla jsem a vrhla se k jeho nehybnému tělu, přestože jsem věděla, že už je pozdě.

54.kapitola – Zapomenutá (Forgotten)

„Elizabeth?" ptala jsem se. „Anne? Karen? Jak se jmenujete? No tak. Vím, že to víte."

Léčitelčino tělo stále nehybně leželo na lůžku. Už to bylo dlouho – nebyla jsem si jistá, jak přesně. Hodiny a hodiny. Ještě jsem nespala, přestože slunce už stálo vysoko na obloze. Doktor vylezl na kopec, aby sundal zástěny, takže sluneční paprsky teď zářily skrz díry ve stropě a pálily mě na kůži. Posunula jsem bezejmennou ženu tak, aby měla obličej ve stínu.

Teď jsem se lehce dotýkala její tváře, odhrnula jsem stranou její jemné hnědé vlasy místy prokvetlé stříbrnými prameny.

„Julie? Brittany? Angela? Patricia? Jsem blízko? Mluvte se mnou. Prosím?"

Všichni kromě Doktora – který teď tiše chrápal v nejtmavším koutě nemocnice – odešli už před hodinami. Někteří šli pohřbít hostitelské tělo, které jsme ztratili. Trhla jsem sebou, když jsem si vzpomněla na jeho zmatenou otázku a na rychlost, s jakou jeho tělo ochablo.

Proč? zeptal se mě.

Tolik bych si přála, aby ta duše počkala na odpověď, abych se mu to mohla pokusit vysvětlit. Možná by mi i porozuměl. Nakonec, co je důležitější než láska? Nebyla láska pro duši středem všeho? A láska by byla bývala má odpověď.

Možná, kdyby počkal dost dlouho, by uviděl tu pravdu. Kdyby mě opravdu pochopil, byla jsem si jistá, že by nechal to lidské tělo žít.

Má žádost by mu ale asi dávala jenom velmi málo smysl. To tělo bylo *jeho*, nebyla to samostatná bytost. Jeho sebevražda pro něho byla jenom sebevraždou, ne vraždou. Skončil jenom jeden život. A možná měl pravdu.

Alespoň že duše přežily. Světlo na jeho kryotanku zářilo vedle jejího svou matnou červení; nemohla jsem chtít větší důkaz, že mí lidé své závazky dodrží, než to, že ušetřili jeho život.

„Mary? Margaret? Susan? Jill?"

Přestože Doktor spal a já jsem byla sama, stále jsem ve vzduchu cítila napjetí, které tu zanechali ostatní; stále tu ulpívalo.

Napjetí tu zůstávalo, protože žena se neprobudila, když dozněly účinky chloroformu. Nepohnula se. Stále dýchala, srdce jí stále bilo, ale nereagovala na žádný z Doktorových pokusů ji oživit.

Bylo už pozdě? Byla ztracená? Byla už pryč? Stejně mrtvá jako tělo toho muže?

Byli takoví všichni? Bylo jich jenom tak málo, jako Hledaččin hostitel, Lacey, a Melanie – ti, co křičeli, co odolávali – kteří se mohli vrátit? Byli všichni ostatní pryč?

Byla Lacey jenom anomálie? Vrátí se Melanie tak jako ona… nebo byla tu vůbec ta možnost?

Já nejsem ztracená. Jsem tady. Ale Melin vnitřní hlas byl defenzivní. Také měla obavy.

Ano. Jsi tady. A zůstaneš tady, slíbila jsem jí.

S povzdechem jsem se vrátila ke své snaze. Ke své marné snaze?

„Vím, že máte jméno," řekla jsem té ženě. „Je to Rebecca? Alexandra? Olivia? Nebo možná něco jednoduššího… Jane? Jean? Joan?"

Bylo to lepší než nic, pomyslela jsem si nevrle. Alespoň jsem jim dala způsob, jak si pomoci, kdyby je chytili. Mohla jsem pomoci těm, co stále odolávali, když ne nikomu jinému.

Nepřipadalo mi to dostačující.

„Moc mi nepomáháte," zamumlala jsem. Vzala jsem její ruku do svých a jemně ji pohladila. „Vážně by byl hezké, kdybyste se trochu snažila. Mí přátelé už takhle budou dost smutní. Uvítali by nějaké dobré zprávy. A navíc, když je Kyle pořád pryč… To taky. Vím, že chcete pomoct. Všechny evakuovat bude samo o sobě už dost těžké, aniž bychom vás museli nosit. Tohle je vaše rodina, víte. Je to váš druh. Jsou moc milí. Většina. Budou se vám líbit."

Její jemné rysy byly prázdné, bezvědomé. Byla krásná, svým vlastním, nenápadným způsobem – její rysy byly pravidelné, její obličej byl oválný. Čtyřicet pět let, možná o něco méně, možná o něco víc. Bylo těžké to odhadnout, když v její tváři nebyly známky života.

„Potřebují vás," pokračovala jsem, prosila. „Můžete jim pomoct. Víte toho tolik, co já jsem nikdy nevěděla. Doktor se tolik snaží. Zaslouží si pomoc. Už nějakou chvíli jste Léčitelem; muselo ve vás uvíznout něco z té starosti o dobro ostatních. Myslím, že jste jako Doktor.

„Jmenujete se Sarah? Emily? Kristin?"

Hladila jsem její jemnou tvář, ale nijak nereagovala, tak jsem znovu vzala její bezvládnou ruku do své. Dírami ve stropě jsem se dívala na modrou oblohu. Mé myšlenky se zatoulaly.

„Zajímalo by mě, co udělají, jestli se Kyle nevrátí. Jak dlouho se budou schovávat? Budou si muset najít jiný domov? Je jich tu tolik… Nebude to lehké. Přála bych si, abych jim mohla pomoct, ale ani kdybych tu mohla zůstat, nemám žádné rady.

„Možná se jim tu podaří zůstat… nějak. Možná to Kyle nezkazí." Nevesele jsem se zasmála a přemýšlela o jejich vyhlídkách. Kyle nebyl opatrný. Ale než se tahle situace vyřeší, budu tu zapotřebí. Možná, kdyby po nich Hledači začali pátrat, budou potřebovat mé spolehlivé oči. Může to trvat dlouho, a to mě zahřálo víc než slunce svítící mi na kůži. Byla jsem vděčná, že byl Kyle tak impulzivní a sobecký. Jak dlouho to bude trvat, než si budeme jistí, že jsme v bezpečí?

„Zajímalo by mě, jaké to tu je, když je zima. Už si sotva pamatuji, jaké to je, když je mi zima. A co když prší? Musí tu někdy pršet, nebo ne? Se všemi těmi dírami ve stropě tu musí být vážně mokro. Zajímalo by mě, kde potom všichni spí." Povzdechla jsme si. „Možná dostanu možnost to zjistit. Ale asi bych na to neměla sázet. To vůbec nejste zvědavá? Pokud se probudíte, dostanete všechny odpovědi. *Já jsem* zvědavá.

Možná se na to zeptám Iana. Je zvláštní si představovat, jak se to tu mění… Léto asi nemůže být napořád.”

Její prsty v mé ruce se pohnuly.

Překvapilo mě to, protože mé myšlenky se zatoulaly daleko od ležící ženy, začínala jsem se propadat do melancholie, která byla poslední dobou vždycky poblíž.

Upřeně jsem ji pozorovala; nic se nezměnilo – ruka, kterou jsem držela, byla ochablá, její výraz byl stále prázdný. Možná jsem si ten pohyb vymyslela.

„Řekla jsem něco, co vás zajímá? O čem jsem mluvila?” Rychle jsem přemýšlela a přitom se dívala na její tvář. „Byl to déšť? Nebo myšlenka na změnu? Změna? Máte toho hodně před sebou, co? Ale nejdřív se musíte probudit.”

Její tvář byla prázdná, její ruka zůstávala nehybná.

„Takže změna vás nezajímá. Nemůžu říct, že bych vás za to obviňovala. Také nechci, aby přišla změna. Jste jako já? Chcete, aby zůstalo léto?”

Kdybych se na ni tak upřeně nedívala, bývala bych neviděla, jak se jí zatřepotala víčka.

„Máte ráda léto, že ano?” zeptala jsem se nadějně.

Její rty se zaškubaly.

„Summer?”

Její ruka se zatřásla.

„To je vaše jméno – Summer? Summer? To je hezké jméno.”

Její ruka se stiskla v pěst a její rty se pootevřely.

„Vraťte se, Summer. Vím, že to zvládnete. Summer? Poslouchejte mě, Summer. Otevřete oči, Summer.”

Zamrkala.

„Doktore!” zavolala jsem přes rameno. „Doktore, vzbuď se!”

„Co?”

„Myslím, že přichází k sobě!” Otočila jsem se zpátky k ženě. „Nepřestávejte, Summer. Zvládnete to. Vím, že je to těžké. Summer, Summer, Summer. Otevřete oči.”

Ušklíbla se – měla bolesti?

„Přines Žádnou bolest, Doktore. Rychle.”

Žena mi stiskla ruku a její oči se otevřely. Nejdřív se nezaostřily, jenom bloudily po osvětlené jeskyni. Jaký to pro ni musel být zvláštní, nečekaný pohled.

„Budete v pořádku, Summer. Budete v pořádku. Slyšíte mě, Summer?”

Její oči se vrátily ke mně a panenky se stáhly. Pozorovala mě, má tvář ji upoutala. Potom ode mě ucukla a přikrčila se ke kraji lůžka, jako kdyby chtěla utéct. Ze rtů jí unikl tichý, chraptivý výkřik strachu.

„Ne, ne, ne,” naříkala. „Už ne.”

„Doktore!”

Byl tam, na druhé straně lůžka, jako předtím, když operoval.

„Je to dobré, paní,” ujišťoval ji. „Nikdo vám tady neublíží.”

Žena stiskla víčka k sobě a přitiskla se k tenké matraci.

„Myslím, že se jmenuje Summer.”

Podíval se na mě a potom se ušklíbl. „Oči, Wando,” vydechl.

Zamrkala jsem a pak jsem si uvědomila, že mi do tváře svítilo slunce. „Ach.” Nechala jsem ženu, aby svou ruku vytáhla z mé.

„Prosím, ne,” prosila. „Už ne.”

„Pššt,” zamumlal Doktor. „Summer? Lidi mi tu říkají Doktore. Nikdo vám nic neudělá. Budete v pořádku.”

Couvala jsem od nich, do stínu.

„Neříkejte mi tak!” vzlykala. „To není mé jméno! Je její, její! Už ho neříkejte!”

Měla jsem špatné jméno.

Mel protestovala proti vině, která mě zaplavila. *Není to tvoje chyba. Summer je také lidské jméno.*

„Samozřejmě, že ne,” slíbil jí Doktor. „Jaké je *vaše* jméno?”

„Já – já – já nevím!” bědovala. „Co se stalo? Kdo jsem byla? Nenuťte mě bát zase někým jiným.”

Házela sebou a mlátila do matrace.

„Uklidněte se; bude to dobré, slibuju. Nikdo vás nebude nutit být někým jiným než vámi, vzpomenete si na své jméno. Všechno se vrátí."

„Kdo jste?" chtěla vědět. „Kdo je ona? Je jako… jako jsem byla já. Viděla jsem její oči!"

„Jsem Doktor. A jsem člověk, stejně jako vy. Vidíte?" Posunul se, aby mu a tvář dopadalo světlo a zamrkal na ni. „Oba jsme lidé. Je tu hodně lidí. Tak rádi se s vámi seznámí."

Znovu sebou trhla. „Lidé! Bojím se lidí."

„Ne, vy ne. Ta… osoba, která byla ve vašem těle, se bála lidí. Byla duše, vzpomínáte? A vzpomínáte si, jaké to bylo předtím, než tu byla ona? Byla jste člověk, a jste jím zase."

„Nepamatuji si své jméno," řekla mu hlasem plným strachu.

„Já vím. Vzpomenete si."

„Jste doktor?"

„Ano."

„Já jsem… ona byla taky doktor. Byla… Léčitel. Jako doktor. Jmenovala se Summer Song (Letní píseň). Kdo jsem já?"

„To zjistíme. To vám slibuju."

Plížila jsem se k východu. Trudy bude ideální člověk, který Doktorovi pomůže, nebo možná Heidi. Někdo s uklidňující tváří.

„Ona není člověk!" zašeptala ta žena naléhavě k Doktorovi, můj pohyb přitáhl její pozornost.

„Ona je přítel; nebojte se. Pomohla mi přivést vás zpátky."

„Kde je Summer Song? Byla vyděšená. Byli tam lidé…"

Odešla jsem, když si mě přestala všímat.

Slyšela jsem, jak jí Doktor odpovídá. „Půjde na novou planetu. Vzpomínáte si, čím byla, než sem přišla?"

Podle jejího jména jsem dokázala uhodnout, jak odpoví.

„Byla… Netopýr? Uměla létat… uměla zpívat… Vzpomínám si… ale to bylo… ne tady. Kde jsem?"

Pospíchala jsem chodbou, abych našla Doktorovi pomoc. Byla jsem překvapená, když jsem před sebou uviděla světlo velké jeskyně – překvapená, protože byla tak tichá. Většinou byly dřív slyšet hlasy, než bylo vidět světlo. Byl den. Někdo tu měl být, i kdyby jenom procházel.

Vešla jsem do jasného poledního slunce a obrovské místo přede mnou bylo prázdné.

Čerstvé výhonky melounů byly tmavě zelené, tmavší než hlína, ze které vyrůstaly. Hlína byla tak suchá – kus dál byl připravený sud, aby to mohl spravit, podél řádků ležely natažené hadice. Ale nikdo neobsluhoval pumpu. Byla opuštěná na kraji pole.

Nehýbala jsem se, snažila jsem se něco zaslechnout. Obrovská jeskyně byla tichá, a to ticho bylo zlověstné. Kde jsou všichni?

Odešli beze mě? Prostoupila mě vlna strachu a bolesti. Ale neodešli by bez Doktora, samozřejmě. Nikdy by neopustili Doktora. Chtěla jsem utíkat zpátky tunelem, abych se ujistila, že Doktor také nezmizel.

Bez nás by také neodešli, hlupáčku. Jared a Jamie a Ian by nás tu nenechali.

Máš pravdu. Máš pravdu. Půjdeme… zkontrolovat kuchyň?

Běžela jsem tichou chodbou, a když mlčení pokračovalo, obavy mě naplňovaly čím dál tím víc. Možná jsem si to jenom představovala, možná to bylo hlasitým tlukotem mého srdce, které mi znělo v uších. Samozřejmě, že musím něco slyšet. Když se uklidním a zpomalím svůj dech, uslyším hlasy.

Ale doběhla jsem do kuchyně a ta byla také prázdná. Žádní lidé. Na stolech ležely opuštěná napůl snědená jídla. Burákové máslo na zbytku měkkého chleba. Jablka a teplé plechovky se sodovkou.

Můj žaludek mi připomněl, že jsem celý den nejedla, ale sotva jsem si toho všimla. Strach byl o tolik silnější.

Co když… co když jsme nezmizeli včas?

Ne! zalapala Mel po dechu. *Ne, něco bychom slyšeli! Někdo by… nebo by… Pořád by tu byli, hledali by nás. Nevzdali by to, dokud by se nepodívali všude. To nemůže být ono.*

Pokud nás nehledají teď.

Otočila jsem se zpátky ke vchodu a očima jsem prohledávala stíny.

Ne! Nemohou být pryč! Jamie, Jared… jejich tváře byly tak jasné, jako kdybych je měla vypálené zevnitř na oční víčka.

A Ianova tvář, když jsem k jejich tvářím přidala jednu svou. Jeb, Trudy, Lily, Heath, Geoffrey. *Všechny je dostaneme zpátky,* slíbila jsem. *Jednoho po druhém je vystopujeme a vezmeme si je zpátky!* Nenechám *je vzít mi rodinu!*

Kdybych ještě měla nějaké pochyby, na jaké straně jsem, tahle chvíle by je vymazala. Nikdy jsem v žádném ze svých životů nepocítila takovou zuřivost. Stiskla jsem zuby, až jsem slyšela zvuk, jak scvakly k sobě.

A potom jsem uslyšela ten zvuk, ty hlasy, kvůli kterým jsem s tolika obavami napínala uši, ozývaly se z chodby, až mi to vyrazilo dech. Tiše jsem se sesula podél zdi a přitiskla se k ní, do stínu, poslouchala jsem.

Velká zahrada. Je to slyšet v ozvěně.

Zní to jako velká skupina.

Ano. Ale tvoje nebo moje?

Naše nebo jejich, opravila mě.

Plížila jsem se chodbou a držela jsem se v těch nejtmavších stínech. Slyšely jsme teď hlasy zřetelněji a některé z nich byly známé. Znamenalo to něco? Jak dlouho trvá trénovanému Hledači provést vložení?

A když jsem došla až na kraj velké jeskyně, zvuky se vyjasnily a mě zaplavila pleva – protože ty hlasy byly úplně stejné, jako když jsem sem poprvé přišla. Vražedně vzteklé.

Musely to být lidské hlasy.

Kyle musí být zpátky.

Úleva ve mně válčila s bolestí, když jsem pospíchala do jasného slunečního světla, abych se podívala, co se děje. Úleva, protože mí lidé byli v pořádku. A bolest, protože jestli byl Kyle už bezpečně zpátky, potom…

Pořád tě potřebují, Wando. O tolik víc než mě.

Jsem si jistá, že bych si dokázala najít výmluvu tu zůstat napořád, Mel. Vždycky bude nějaký důvod.

Tak tu zůstaň.

S tebou jako mým vězněm?

Přestaly jsme se hádat, když jsme odhadly rozruch v jeskyni.

Kyle *byl* zpátky – bylo nejlehčí ho najít, byl nejvyšší a jako jediný se díval mým směrem. Byl přitisknutý davem, ke vzdálenější zdi. Přestože on způsoboval ty vzteklé zvuky, sám nebyl jejich zdrojem. Jeho tvář byla smířlivá, prosebná. Ruce měl podél těla, dlaněmi dozadu, jako kdyby za ním bylo něco, co se snažil chránit.

„Prostě se uklidněte, ano?" Jeho hluboký hlas se nesl nad kakofonií ostatních hlasů. „Zpátky, Jarede, děsíš ji!"

Za loktem se mu zaleskly černé vlasy – neznámá tvář s rozšířenýma, vyděšenýma očima vykukovala zpoza něho na houf lidí.

Jared stál ke Kylovi nejblíže. Viděla jsem, jak je jeho krk zezadu rudý. Jamie mu visel na jedné ruce a držel ho zpátky. Ian byl na jeho druhé straně, ruce zkřížené na prsou, svaly na ramenou napjaté. Za nimi se ve vzteklé tlačenici tísnili všichni ostatní lidé kromě Doktora a Jeba. Tlačili se za Jaredem a Ianem a pokládali hlasité, naštvané otázky.

„Co sis myslel?"

„Jak se opovažuješ?"

„Proč ses vůbec vracel?"

Jeb stál v nejvzdálenějším koutě a jenom se díval.

Mou pozornost upoutaly Sharoniny jasné vlasy. Překvapilo mě, že ji tu vidím, i s Maggie, přímo uprostřed davu. Obě byly od té doby, co jsme s Doktorem vyléčili

Jamieho, tak nepatrnou součástí života v jeskyních. Nikdy nebyly ve středu dění.

Je to tou hádkou, hádala Mel. *Štěstí jim nebylo příjemné, ale v zuřivosti jsou jako doma.*

Asi měla pravdu. Jak… rušivé.

Slyšela jsem pronikavý hlas, jak pálí jednu naštvanou otázku za druhou, a uvědomila jsem si, že Lacey tam byla také.

„Wando?" uslyšela jsem přes hluk znovu Kylův hlas a když jsem vzhlédla, zjistila jsem, že se jeho hluboké modré oči dívají přímo na mě. „*Tady* jsi! Mohla bys *prosím* jít sem a trochu mi tady pomoct?"

55.kapitola – Oddaná (Attached)

Jeb mi uvolňoval cestu, puškou odstrkával lidi z cesty, jako kdyby to byly ovce a puška jako by byla pastýřská hůl.

„To stačí," zavrčel. „Později dostanete šanci ho pořádně zpráskat. Všichni ji dostaneme. Ale nejdřív tohle urovnáme, jo? Pusťte mě."

Koutkem oka jsem viděla, jak Sharon a Maggie ustupují, jak se vytrácí, zatímco se vracelo rozumné uvažování. A víc než cokoliv jiného ustupovaly kvůli tomu, že jsem se do situace vložila já. Se ztuhlými čelistmi dál zíraly na Kyla.

Jared s Ianem byli poslední, koho Jeb odstrčil stranou. Když jsem kolem nich procházela, dotkla jsem se jejich rukou, a doufala jsem, že jim to pomůže se uklidnit.

„Dobře, Kyle," řekl Jeb a pleskl si hlavní pušky o ruku. „Nepokoušel se nijak obhajovat, protože tohle obhájit nemůžeš. Teď zrovna přemejšlim, jestli tě mam vykopnout nebo tě rovnou zastřelit."

Ta malá tvář, úplně bledá i přes tmavé opálení, znovu vykoukla za Kylovým loktem a její dlouhé vlnité vlasy při tom zašuměly. Dívčina tvář byla v hrůze pootevřená a její oči zoufalé. Připadalo mi, že v těch očích vidím slabou zář, náznak stříbra v temné černi.

„Ale zrovna teď bysme se měli všichni pěkně uklidnit." Jeb se s puškou v náruči otočil a najednou to bylo, jako kdyby bránil Kyla a tu malou tvář za ním. Upřeně pozoroval dav před sebou. „Kyle tu má hosta a vy ji úplně děsíte, lidi. Myslím, že všichni v sobě můžete objevit o něco lepší způsoby. Teď odsud všichni můžete vypadnout a jít pracovat na něčem užitečnym. Umírají mi melouny. Někdo s tím jděte něco udělat, slyšíte?"

Počkal, dokud brblající dav nezmizel. Teď, když jsem viděla jejich tváře, poznala jsem, že už se většina z nich vzpamatovala. Tohle nebylo tak špatné, po tom, čeho se posledních pár dnů báli. Ano, Kyle byl sobecký idiot, říkaly jejich tváře, ale alespoň je zpátky a nic se nestalo. Žádná evakuace, žádné nebezpečí od Hledačů. Nebo rozhodně ne

větší než obvykle. Přivedl zpátky dalšího červa, ale nebyly jich jeskyně poslední dobou plné?

Prostě to nebylo tak šokující, jak bývalo.

Hodně lidí se vrátilo zpátky ke svým nedojedeným obědům, jiní se vrátili k zavlažovacímu sudu, další do svých pokojů. Brzy vedle mě stáli už jenom Jared, Ian a Jamie. Jeb se na tyhle tři díval s podrážděným výrazem; otevřel pusu, ale než jim znovu stihl rozkázat, aby odešli, vzal mě Ian za jednu ruku a Jamie za druhou. A hned nad Jamieho rukou jsem na zápěstí ucítila ještě jednu. Jaredovu.

Jeb protočil oči při pohledu na to, jak se ke mně připoutali, aby se vyhnuli vyhnání, a otočil se k nám zády.

„Díky, Jebe," řekl Kyle.

„Drž hubu, Kyle. Prostě drž *hubu*. To, že tě zastřelím, myslím smrtelně vážně, ty ničemnej hajzle."

Zpoza Kyla se ozvalo slabé zakňučení.

„Dobře, Jebe. Ale nemohl by sis ty výhrůžky nechat, až budeme sami? Už je vyděšená dost. Víš, jak tyhle věci děsí Wandu." Kyle se na mě usmál – cítila jsem, jak mi po tváři přeběhl šok – a otočil se k dívce za sebou s tím nejněžnějším výrazem, jaký jsem na něm kdy viděla. „Vidíš, Sunny? To je Wanda, jak jsem ti o ní povídal. Pomůže nám – nedovolí, aby ti někdo ublížil, stejně jako já."

Dívka – nebo to byla žena? Byla drobná, ale křivky jejího těla vypovídaly o její vyspělosti víc než její velikost – mě pozorovala očima rozšířenýma strachem. Kyle jí dal ruku kolem pasu a ona ho nechala, aby si ji přitáhl k sobě. Přitiskla se k němu, jako kdyby byl její kotva, záruka jejího bezpečí.

„Kyle má pravdu." Nikdy jsem si nemyslela, že to řeknu. „Nedovolím, aby ti někdo ublížil. Jmenuješ se Sunny?" zeptala jsem se jemně.

Ženiny oči se mihly směrem ke Kylově tváři.

„To je v pořádku. Wandy se nemusíš bát. Je jako ty." Otočil se ke mně. „Její pravé jméno je delší – něco s ledem."

„Sunlight Passing Through the Ice (Slunce procházející ledem)," zašeptala.

Viděla jsem, jak se Jebovy oči rozsvítily neukojitelnou zvědavostí.

„Ale nevadí jí, když jí říkám jenom Sunny. Říkala, že to je dobrý," ujistil mě Kyle.

Sunny přikývla. Její oči kmitly ke mně a pak se vrátily na Kyla. Ostatní muži byli naprosto zticha a naprosto nehybní. Viděla jsem, jak se náš malý kroužek trochu uklidnil. Musela ucítit změnu atmosféry. Mezi námi nebylo vůči ní žádné nepřátelství, vůbec žádné.

„Také jsem byla Medvěd, Sunny," řekla jsem jí, snažila jsem se, aby se cítila o něco klindněji. „Říkali mi tam tehdy Lives in the Stars. Tady mi říkají Tulačka."

„Lives in the Stars," zašeptala a pokud to bylo možné, její oči se ještě víc rozšířily. „Rides the Beast."

Potlačila jsem zasténání. „Asi jsi žila v tom druhém krystalovém městě, viď."

„Ano. Slyšela jsem ten příběh tolikrát…"

„Líbilo se ti být Medvědem, Sunny?" zeptala jsem se rychle. Vážně jsem se nechtěla pustit do své vlastní historie. „Bylas tam šťastná?"

Na její tváři se při mé otázce objevily vrásky; její oči byly zafixované na Kylově tváři a nahrnuly se do nich slzy.

„Je mi to líto," omlouvala jsem se a také jsem se otočila na Kyla pro vysvětlení.

Poklepal jí na ruku. „Neboj se. Nikdo ti neublíží. Slíbil jsem to."

Sotva jsem slyšela její šeptanou odpověď. „Ale mně se tady líbí. Chci tu zůstat."

Její slova způsobila, že se mi v krku udělal obrovský knedlík.

„Já vím, Sunny. Já vím." Kyle jí dal ruku za krk a gestem ta něžným, až mě z toho začalo pálit v očích, si přitiskl její tvář k hrudi.

Jeb si odkašlal a Sunny sebou cukla a přikrčila se. Nebylo lehké si představit, v jakém stavu musely být její nervy. Duše

nebyly stavěné na to, aby se srovnaly s takovým množstvím násilí a hrůzy.

Vzpomněla jsem si, když mě před tak dlouhou dobou Jared vyslýchal; ptal se mně, jestli jsem jako ostatní duše. Nebyla jsem, jako ostatní nebyla ani druhá duše, se kterou měli co dělat, moje Hledačka. Ale Sunny ztělesňovala podstatu našeho jemného, nesmělého druhu; byli jsme mocní, jenom když nás bylo hodně.

„Promiň, Sunny," řekl Jeb. „Nechtěl jsem tě vyděsit. Ale možná bychom měli vypadnout odsud." Jeho oči přejely po jeskyni, u vchodů stále otálelo pár lidí. Tvrdě se podíval na Reida a Lucinu, kteří hned zmizeli v chodbě do kuchyně. „Možná bysme měli zajít za Doktorem," pokračoval Jeb s povzdechem a zamyšleně se díval na malou ženu u Kyla. Připadalo mi, že je smutný, že je vynechávaný z nových příběhů.

„Jasně," řekl Kyle. Stále měl ruku pevně kolem Sunnyina drobného pasu a vedl ji směrem k jižnímu tunelu.

Šla jsem hned za nimi a táhla s sebou ostatní, kteří se mně stále drželi.

Jeb se zastavil a my s ním. Strčil pažbou pušky Jamieho do boku.

„Nemáš školu, chlapče?"

„Áá, strýčku Jebe, *prosím*? Prosím? Nechci přijít o –"

„Vezmi své pozadí do třídy."

Jamie na mě upřel smutné oči, ale Jeb měl naprostou pravdu. Nebylo nic, co jsem chtěla, aby Jamie viděl. Zavrtěla jsem hlavou.

„Mohl bys cestou sehnat Trudy?" zeptala jsem se. „Doktor ji potřebuje."

Jamieho ramena poklesla a jeho ruka se vykroutila z mé. Jaredova ruka sklouzla z mého zápěstí a zaplnila Jamieho místo.

„Přijdu o *všechno*," zasténal Jamie, když se otočil a vyrazil opačným směrem.

„Díky, Jebe," zašeptala jsem, když byl Jamie z doslechu.

„Jo.”

Dlouhý jižní tunel mi připadal delší než předtím, protože jsem cítila strach vyzařující z ženy přede mnou.

„To je v pořádku,” zamumlal Kyle. „Nikdo ti neublíží, a jsem tu já.”

Přemýšlela jsem, kdo je tenhle cizí muž, ten, který se vrátil místo Kyla. Zkontrolovali mu oči? Nedokázala jsem uvěřit, že v tom velkém, vzteklém těle celou dobu nosil tolik něžnosti.

Muselo to být tím, že měl zpátky Jodi, že byl tak blízko k tomu, co chtěl. Dokonce i přesto, že jsem věděla, že tohle je tělo jeho Jodi, byla jsem překvapená, že dokázal vynaložit tolik laskavosti k duši v něm. Nikdy bych si nemyslela, že je v něm tolik soucitu.

„Jak se má ta Léčitelka?” zeptal se mě Jared.

„Probudila se, než jsem se vydala vás hledat,” řekla jsem.

Ve tmě jsem slyšela víc než jeden úlevný povzdech.

„Ale je dezorientovaná a velmi vyděšená,” varovala jsem je všechny. „Nevzpomíná si na své jméno. Doktor s ní na tom pracuje. Vyděsí se ještě víc, až vás všechny uvidí. Snažte se být zticha a pohybovat se pomalu, ano?”

„Ano, ano,” šeptaly hlasy ve tmě.

„A Jebe, mohl bys prosím schovat tu zbraň? Pořád se trochu bojí lidí.”

„Ehm – dobře,” odpověděl Jeb.

„Bojí se lidí?” zamumlal Kyle.

„Jsme ti špatní,” připomněl mu Ian a stiskl mi ruku.

Opětovala jsem jeho stisk, byla jsem vděčná za teplo jeho dotyku, za tlak jeho prstů.

Jak dlouho ještě ucítím teplo něčí ruky v mé? Kdy naposledy projdu tímhle tunelem? Bylo to teď?

Ne. Ještě ne, zašeptala Mel.

Najednou jsem se roztřásla. Ianova ruka se znovu napjala a Jaredova také.

Chvíli jsme šli mlčky.

„Kyle?” zeptala se Sunny plaše.

„Ano?”

„Nechci zpátky k Medvědům.”

„Nemusíš. Mužeš jít někam jinam.”

„Ale nemůžu zůstat tady?”

„Ne. Je mi to líto, Sunny.”

Její dech se na chvíli zadrhl. Byla jsem ráda, že je tma. Nikdo nemohl vidět slzy, které mi začaly stékat po tváři. Neměla jsem volnou ruku, kterou bych si je mohla setřít, a tak jsem je nechala stékat na tričko.

Konečně jsme dosáhli konce tunelu. Z nemocnice sem prosvítaly sluneční paprsky a odrážely se od prachu ve vzduchu. Slyšela jsem, jak Doktor něco mumlá.

„Velmi dobře,” říkal. „Mysli na detaily. Znáš svou starou adresu – jméno nemůže být daleko, co? Nepřipadá ti to jako důkaz?”

„Opatrně,” zašeptala jsem.

Kyle se zastavil na kraji tmy, Sunny stále přitisknutou k sobě, a opkynul mi, abych šla první.

Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vešla. Tichým, vyrovnaným hlasem jsem jim dala najevo svou přítomnost. „Ahoj.”

Léčitelčino tělo sebou trhlo a z úst se jí vydral tichý výkřik.

„To jsem jenom já,” řekla jsem konejšivě.

„To je Wanda,” připomněl jí Doktor.

Žena teď seděla a Doktor byl vedle ní, rukou se dotýkal její paže.

„To je ta duše,” zašeptala mu žena vyděšeně.

„Ano, ale je také přítel.”

Žena mě pochybovačně pozorovala.

„Doktore? Máme pár dalších návštěvníků. Je to v pořádku?”

Doktor se podíval na ženu vedle sebe. „Všechno jsou to přátelé, ano? Další z lidí, kteří tu se mnou žijí. Nikdo z nich by ti ani ve snu neublížil. Můžou vejít?”

Žena zaváhala a potom opatrně přikývla. „Dobře," zašeptala.

„Tohle je Ian," řekla jsem a mávla na něho, aby popošel dopředu. „A Jared a Jeb." Jeden po druhém vešli dovnitř a postavili se vedle mě. „A tohle je Kyle a… ehm, Sunny."

Doktorovi málem vypadly oči z důlků, když se v jeho zorném poli objevil Kyle se Sunny.

„Jsou tu další?" zašeptala žena.

Doktor si odkašlal, snažil se vzpamatovat. „Ano. Žije tu hodně lidí. Všichni… tedy, většinou lidé," dodal a pozoroval Sunny.

„Trudy je na cestě," řekla jsem Doktorovi. „Možná by mohla…" Podívala jsem se na Sunny s Kylem. „… najít pokoj… kde by si odpočinuly?"

Doktor přikývl, oči stále rozšířené. „To by asi byl dobrý nápad."

„Kdo je Trudy?" zeptala se žena.

„Je moc milá. Postará se o tebe."

„Je člověk, nebo je jako támhleta?" Kývla směrem ke mně.

„Je člověk."

Vypadalo to, že ji to uklidnilo.

„Ach," zalapala Sunny po dechu.

Otočila jsem se a uviděla, že zírá na kryotanky a Léčiteli. Stáli uprostřed Doktorova stolu a červeně svítily. Na zemi pod stolem leželo na hromadě zbylých sedm.

Do očí se jí znovu nahrnuly slzy a ona znovu přitiskla hlavu ke Kylově hrudi.

„Já nechci pryč! Chci zůstat s tebou," naříkala v objetí velkého muže, kterému tak bezmezně věřila.

„Já vím Sunny. Je mit o líto."

Sunny se rozvzlykala.

Rychle jsem zamrkala a snažila se zahnat slzy ve vlastních očích. Přešla jsem k Sunny a pohladila ji po jejích hustých černých vlasech.

„Potřebuju si s ní chvíli promluvit, Kyle," zamumlala jsem.

S ustaraným výrazem přikývl a odtáhl se od ní.

„Ne, ne," prosila.

„To je v pořádku," slíbila jsem jí. „Nikam nejde. Jenom se tě chci na něco zeptat."

Kyle ji otočil čelem ke mně a její ruce se sevřely kolem mě. Dostrkala jsem ji na druhý konec místnosti, jak nejdál od bezejmenné ženy to šlo. Nechtěla jsem, aby ji náš rozhovor zmátl nebo vyděsil víc, než už byla. Kyle nás následoval. Posadili jsme se na zem čelem ke zdi.

„Ježiši," zamumlal Kyle. „Nemyslel jsem, že bude takováhle. „To je vážně na nic."

„Jak jsi ji našel? A chytil?" zeptala jsem se. Vzlykající dívka nijak nereagovala; dál mi brečela na rameni. „Co se stalo? Proč je taková?"

„No, napadlo mě, že bude v Las Vegas. Šel jsem tam nejdřív, dřív než do Portlandu. Víš, Jodi a její matka si byly velmi blízké, a Doris žila ve Vegas. Když jsem viděl, jak se chováš k Jaredovi a k tomu klukovi, že tam možná šla, i když už to nebyla Jodi. A měl jsem pravdu. Byli tam všichni tři, v tom samém starém domě, v Dorisině domě: Doris a její muž, Warren – měli jiná jména, ale neslyšel jsem je jasně – a Sunny. Celý den jsem je pozoroval, dokud nebyla noc. Sunny byla v Jodiině starém pokoji, sama. Vplížil jsem se tam hodiny po tom, co všichni usnuli. Zvedl jsem ji, hodil si ji přes rameno a vyskočil oknem ven. Mysle jsem, že začne křičet, takže jsem celou cestu zpátky k džípu sprintoval. Potom jsem se začal bát, protože *nezačala* křičet. Byla tak potichu! Bál jsem se, že… vždyť víš. Jako ten chlap, co jsme ho jednou chytili."

Trhla jsem sebou – měla jsem mnohem čerstvější vzpomínku.

„Tak jsem si ji sundal z ramene a ona byla živá a s rozšířenýma očima mě pozorovala. Pořád nekřičela. Donesl jsem ji k džípu. Plánoval jsem, že ji svážu, ale… nevypadala

až tak rozrušeně. Alespoň se nesnažila utéct, tak jsem ji jenom připásal a rozjel se.

„Dlouho mě jenom pozorovala a potom nakonec řekla, ‚Ty jsi Kyle,‘ a já jsem řekl, ‚Jo, a kdo jsi ty?‘ a ona mi řekla své jméno. Jak to bylo?"

„Sunlight Passing Through the Ice," zašeptala Sunny trhaně. „Ale Sunny se mi také líbí. Je to hezké."

„Každopádně," pokračoval Kyle potom co si odkašlal. „Vůbec jí nevadilo se mnou mluvit. Nebála se, ačkoliv jsem se toho bál. Tak jsme si povídali." Chvíli byl tiše. „Byla ráda, že mě vidí."

„Pořád se mi o něm zdálo," zašeptala Sunny. „Každou noc. Stále jsem doufala, že ho Hledači najdou; tolik se mi po něm stýskalo… Když jsem ho uviděla, myslela jsem, že je to zase ten sen."

Hlasitě jse polkla.

Kyle se natáhl kolem mě a položil jí ruku na tvář.

„Je hodná, Wando. Můžeme ji poslat na nějaké vážně hezké místo?"

„Na to jsem se jí chtěla zeptat. Kde jsi žila, Sunny?"

Sotva jsem vnímala tlumené hlasy ostatních, kteří se zdravili s Trudy. Byli jsme k nim otočení zády. Chtěla jsem vidět, co se děje, ale také jsem byla ráda, že nás nikdo neruší. Snažila jsem se soustředit na plačící duši před sebou.

„Jenom tady a potom u Medvědů. Byla jsem tam celých pět životů. Ale tady se mi líbí víc. A navíc jsem tu nežila ještě ani čtvrt života!"

„Já vím. Věř mi, já ti rozumím. Ale je nějaké jiné místo, kam bys chtěla jít? Možná Květiny? Je to tam hezké; byla jsem tam."

„Nechci být rostlina," zamumlala do mého ramene.

„Pavouci…" začala jsem, ale nechala jsem svůj hlas vyznít do ztracena. Pavouci nebyli pro Sunny to správné.

„Zima mě unavuje. A mám ráda barvy."

„Já vím.” Povzdechla jsem si. „Nebyla jsem Delfín, ale slyšela jsem, že je to tam hezké. Barvy, pohyblivost, rodina…”

„Všichni jsou tak daleko. Až se tam dostanu, Kyle bude… Bude…” Škytl a potom se znovu rozbrečela.

„Jsou nějaké jiné možnosti?” zeptal se Kyle starostlivě. „Není tam venku ještě hodně dalších míst?”

Slyšela jsem, jak Trudy mluví s Léčitelčinou hostitelkou, ale neposlouchala jsem ji. Nechám lidi, aby se o své vlastní postarali sami.

„Ne z těch, kam lítají lodě,” řekla jsem mu a potřásla hlavou. „Je hodně dalších světů, ale jenom málo, většinou ty nové, jsou ještě otevřené. A je mi to líto, Sunny, ale musím tě poslat někam hodně daleko. Hledači by našli mé přátele a přivedli by tě zpátky, kdyby mohli, abys jim mohla ukázat cestu.”

„Ale já tu cestu ani neznám,” vzlykala. Tričko jsem měla na rameni už úplně promáčené. „Zakryl mi oči.”

Kyle se na mě díval, jako kdybych měla vymyslet nějaký zázrak, aby to všechno dopadlo dobře. Jako léky, které jsem jim přinesla, nějaké kouzlo. Ale já jsem věděla, že mi kouzla došla, že mi došly šťastné konce – alespoň pro tu půlku rovnice, která patřila duším.

Beznadějně jsem se dívala zpátky na Kyla. „Jenom Medvědi, Květiny a Delfíni,” řekla jsem mu. „Nepošlu ji na Ohnivou planetu.”

„Drobná žena se při zvuku toho jména otřásla.

„Neboj se, Sunny. Delfíni se ti budou líbit. Budou milí. Samozřejmě, že budou milí.”

Začala vzlykat hlasitěji.

Povzdechla jsem si a pokračovala k dalšímu tématu.

„Sunny, musím se tě zeptat na Jodi.”

Kyle vedle mě ztuhl.

„Co je s ní?” zamumlala Sunny.

„Je… je tam pořád s tebou? Slyšíš ji?”

Sunny popotáhla a podívala se na mě. „Nevím, co tím myslíš."

„Mluví k tobě někdy? Slyšíš její myšlenky?"

„Mého… těla? Její myšlenky? Žádné nemá. Teď jsem tady já."

Pomalu jsem přikývla.

„To je špatné?" zašeptal Kyle.

„Nevím toho dost,. Abych to mohla poznat. Ale asi to není dobré."

Kylovy oči se napjaly.

„Jak dlouho jsi tady, Sunny?"

Zamračila se a chvíli přemýšlela. „Jak dlouho to je, Kyle? Pět let? Šest? Zmizel jsi než jsem přišla domů."

„Šest," řekl.

LA jak jsi stará?" zeptala jsem se jí.

„Je mi dvacet sedm."

To mě překvapilo – byla tak malá, vypadala tak mladě. Nedokázala jsem uvěřit, že je o šest let starší než Melanie.

„Proč na tom záleží?" zeptal se Kyle.

„Nejsem si jistá. Vypadá to, že čím víc času někdo stráví jako člověk předtím, než se z něj stane duše, tím větší šanci může mít, že se… vzpamatuje. Čím větší část svého života stráví jako člověk, čím víc má vzpomínek, čím víc spojení, čím víc let, během kterých se jim říkalo jejich pravým jménem… Nevím."

„Stačí na to dvacet jedna let?" zeptal se zoufalým hlasem.

„Myslím, že to zjistíme."

„To není fér!" zaskučela Sunny. „Proč tu ty můžeš zůstat? Proč nemůžu já, když ty ano?"

Musela jsme těžce polknout. „To by *nebylo* fér, viď? Ale ani já tu nemůžu zůstat, Sunny. Také musím odejít. A brzy. Možná odejdeme společně." Třeba bude šťastnější, když si bude myslet, že jdu s ní k Delfínům. Ve chvíli, když se dozví pravdu, Bude mít Sunny už jiného hostitele s jinými emocemi a se žádnými pouty ke člověku vedle mě. Možná. Každopádně

už bude pozdě. „Musím odejít, Sunny, stejně jako ty. Také musím své tělo vrátit.”

A potom se za námi ozval Ianův hlas, plochý a tvrdý jako prásknutí bičem.

„Co?”

56.kapitola – Zformovaná (Welded)

Ian na nás tři zíral s takovým vztekem, až se Sunny s hrůzou zachvěla. Bylo to zvláštní – jako kdyby si Kyle a Ian vyměnili tváře. Až na to, že Ianova tvář byla dokonalá, nikdy nezlomená. Nádherná, i když byla zkroucená hněvem.

„Iane?" zeptal se Kyle zmateně. „Co se děje?"

Ian promluvil skrz stisknuté zuby. „Wando," zavrčel a napřáhl ruku. Vypadalo to, že má co dělat, aby ji udržel otevřenou, aby ji nezatnul v pěst.

A-au, pomyslela si Mel.

Zaplavilo mě utrpení. Nechtěla jsem se s Ianem loučit, a teď budu muset. Samozřejmě, že budu muset. Bylo by špatné se vyplížit ven nocí jako zloděj a nechat všechna sbohem na Melanii.

Ian, kterého už nebavilo čekat, mě popadl za paži a zvedl mě za ní na nohy. Když to vypadalo, že Sunny půjde se mnou, stále zavěšená na boku, třásl mnou tak dlouho, dokud se nepustila.

„Co *je* s tebou?" chtěl vědět Kyle.

Ian trhl kolenem a jeho chodidlo tvrdě dopadlo do Kylovy tváře.

„Iane!" protestovala jsem.

Sunny se vrhla před Kyla – který se držel na nos a snažil se zvednout – a pokusil se ho chránit svým drobným tělem. To způsobilo, že ztratil rovnováhu, spadl zpátky na zem a zasténal.

„Jdeme," zavrčel Ian a táhl mě od nich, aniž by se ohlédl.

„Iane –"

Tvrdě mnou trhl, takže jsem nemohla mluvit. To bylo v pořádku. Neměla jsem tušení, co bych měla říct.

Viděla jsem, jak nás všichni polekaně pozorují. Bála jsem se, že to vyděsí tu bezejmennou ženu. Nebyla zvyklá na vztek a násilí.

A potom jsme prudce zastavili. Jared blokoval východ.

„Zbláznil ses, Iane?" zeptal se šokovaně a pobouřeně. „Co jí to děláš?"

„Věděl jsi o tom?" křikl Ian, strčil mě směrem k Jaredovi a znovu mnou zatřásl. Za námi jsem uslyšela zakňourání. Děsil je.

„Ublížíš jí"

„Víš, co plánuje?" zařval Ian.

Jared Iana upřeně pozoroval, jeho výraz byl nečitelný. Neodpověděl.

Ianovi to jako odpověď stačilo.

Ianova pěst vyletěla tak rychle, že mi jeho pohyb úplně unikl – jenom jsem cítila, jak sebou jeho tělo trhlo, a pak jsem viděla, jak se Jared zapotácel.

„Iane, přestaň," prosila jsem.

„*Ty* přestaň," zavrčel na mě.

Hodil mě do tunelu a strkal mě na sever. Musela jsem skoro běžet, abych stačila jeho dlouhým krokům.

„O'Sheo!" křičel za námi Jared.

„*Já* jí ublížím?" řval Ian přes rameno, aniž by zpomalil. „Já? *Ty pokrytecká svině!*"

Za námi teď nebylo nic než ticho a tma. Klopýtala jsem temnotou a snažila se mu stačit.

V tu chvíli jsem ucítila, jak mi ruka pod Ianovým sevřením pulzuje. Jeho ruka mě svírala pevně jako želízka, jeho dlouhé prsty objaly mé nadloktí bez jakýchkoliv problémů, dokonce ještě s rezervou. Ztrácel jsem cit.

Trhl mnou rychleji a můj dech se změnil v zasténání, skoro ve výkřik bolesti.

Ten zvuk ho přinutil zastavit. Jeho dech byl ve tmě sípavý.

„Iane, Iane, já…" kuckala se, neschopná dokončit větu. Nevěděla jsem, co bych měla říct, když jsem si představila jeho vzteklou tvář.

Jeho ruce mě náhle zvedly, podtrhl mi nohy a chytil mě za ramena, než jsem mohla spadnout. Znovu se rozběhl, ale teď mě nesl. Jeho ruce už nebyly hrubé a hrozivé; teď mě houpal v náručí.

Proběhl velkým náměstím a ignoroval překvapené a podezřívavé tváře. V jeskyních se teď dělo tolik neznámých a

¨znepokojujících věcí. Lidé tady – Violetta, Geoffrey, Andy, Paige, Aaron, Brandt a další, které jsem v té rychlosti nepoznala – byli plaší. Znepokojilo je, když viděli, jak mezi nimi divoce běží Ian se mnou v rukách a s tváří zkroucenou vztekem.

A potom byli za námi. Nezastavil, dokud jsme nebyli u dveří do jeho a Kylova pokoje. Odkopl z cesty ty červené – s třískotem dopadly na zem – a pustil mě na matraci.

Ian stál nade mnou a jeho hruď se zdvihala zuřivostí a vynaloženou námahou. Na vteřinu se otočil a jedním rychlým pohybem vrátil dveře na jejich místo. A potom se zase mračil.

Zhluboka jsem se nadechla a přetočila se na kolena, zvedla jsem ruce dlaněmi vzhůru a přála si, aby se na nich objevilo nějaké kouzlo. Něco, co bych mu mohla dát, něco, co bych mohla říct. Ale mé ruce byly prázdné.

„Ty. Mě. Neopustíš." Jeho oči zářily – hořely jasněji, než jsem je kdy viděla, hořely modrým plamenem.

„Iane," zašeptala jsem. „Musíš vidět, že… že tu nemůžu zůstat. *Musíš* to vidět."

„*Ne*!" vykřikl.

Přikrčila jsem se a Ian se najednou zhroutil dopředu, padl na kolena, padl ke mně. Zabořil mi hlavu do břicha a jeho ruce se mi sevřely kolem pasu. Třásl se, silně se třásl, a z hrudi mu vycházely hlasité, zoufalé vzlyky.

„Ne, Iane, ne," prosila jsem. Tohle bylo o tolik horší než jeho vztek. „Ne, prosím. Prosím, ne."

„Wando," zasténal.

„Iane, prosím. Nesmíš to takhle cítit. Nesmíš. Je mi to líto. Prosím."

Také jsem brečela, také jsem se třásla, ale to mohlo být tím, že mnou třásl on.

„Nemůžeš odejít."

„Musím, musím," vzlykala jsem.

A potom jsme dlouho beze slov brečeli.

Jeho slzy vyschly dřív než moje. Nakonec se narovnal a znovu si mě přitáhl do náruče. Počkal, dokud jsem zase nemohla mluvit.

„Promiň," zašeptal. „Byl jsem hrubý."

„Ne, ne. *Ty* promiň. Měla jsem ti to říct, když jsi to neuhodl. Prostě jsem… nemohla. Nechtěla jsem ti to říct – nechtěla jsem ti ublížit – ublížit sobě. Bylo to sobecké."

„Musíme si o tom promluvit, Wando. Není to hotová dohoda. Nemůže být."

„Je."

Zavrtěl hlavou a stiskl zuby. „Jak dlouho? Jak dlouho to už plánuješ?"

„Už od Hledačky," zašeptala jsem.

Přikývl, jako kdyby tuhle odpověď očekával. „A ty sis myslela, že se musíš vzdát svého tajemství, abys ji zachránila. Tomu rozumím. Ale to neznamená, že musíš pryč. Jenom proto, že Doktor teď ví… to neznamená *nic*. Kdybych si jenom na vteřinu myslel, že to něco znamená, že jedno vyrovná druhé, nikdy bych tam jenom nestál a nenechal bych tě mu to ukázat. Nikdo tě nebude nutit si lehnout na ten zatracený stůl! Zlomím mu ruce, jestli se jenom pokusí se tě dotknout!"

„Iane, prosím."

„Nemůžou tě přinutit, Wando! Slyšíš?" Zase křičel.

„Nikdo mě nenutí. Neukázala jsem Doktorovi, jak provést oddělení, abych mohla zachránit Hledačku," zašeptala jsem. „To, že tady byla, mi jenom pomohlo rozhodnout se… rychleji. Udělala jsem to, abych zachránila Mel, Iane."

Jeho nosní dírky se rozšířily, ale nic neřekl.

„Je tu uvězněná, Iane. Je to jako vězení – horší než vězení; ani to nedokážu popsat. Je jako duch. A já ji můžu osvobodit. Můžu jí dát zpátky její tělo."

„Ty si také zasloužíš život, Wando. Zasloužíš si zůstat."

„Ale já ji *miluju*, Iane."

Zavřel oči a jeho bledé rty ještě víc zbělely.

„Ale já miluju *tebe*," zašeptal. „To nic neznamená?"

„Samozřejmě, že znamená. Moc to znamená. Copak to nevidíš? Kvůli tomu je to ještě… nutnější."

Jeho oči se prudce otevřely. „Copak je to, že tě miluju, tak nesnesitelné? Je to tak? Můžu držet pusu, Wando. Už to znovu neřeknu. Můžeš být s Jaredem, jestli je to to, co chceš. Stačí říct."

„Ne, Iane!" Vzala jsem jeho hlavu do dlaní – jeho kůže byla tvrdá, napjatá přes kosti. „Ne. Já – já tě taky miluju. Já, ten malý stříbrný červ vzadu v její hlavě. Ale moje tělo tě nemiluje. Nemůže tě milovat. Nikdy tě nemůžu milovat v tomhle těle, Iane. Trhá mě to na dvě části. Je to nesnesitelné."

Snesla bych to. Ale dívat se, jak *on* trpí kvůli omezením mého těla? To ne.

Jeho oči se znovu zavřely. Jeho husté černé řasy byly zmáčené slzami. Viděla jsem, jak se lesknou.

Ach, dělej, povzdechla si Mel. *Udělej, co potřebuješ. Já… odejdu do vedlejší místnosti,* dodala suše.

Díky.

Dala jsem mu ruce kolem krku a přitáhla se k němu, až se naše rty dotýkaly.

Objal mě a přitáhl si mě blíž. Naše rty se pohybovaly proti sobě, splývaly spolu, jako kdyby se nikdy nemohla rozdělit, jako kdyby jejich rozdělení nebylo tak nevyhnutelné, a já jsem cítila slanost jeho slz. Jeho a mých.

Něco se začalo měnit.

Když se Melaniino tělo dotklo toho Jaredova, bylo to jako požár – oheň, který se rychle šířil po povrchu pouště a pohltil všechno, co mu stálo v cestě.

S Ianem to bylo jiné, tolik jiné, protože Melanie ho nemilovala tak jako já. Takže když se mě dotkl, bylo to hlubší a pomalejší než požár, bylo to jako tok roztavených kamenů daleko pod povrchem Země. Moc hluboko, aby byl cítit jeho žár, ale neúprosně se pohyboval a svým pohybem měnil samotné základy světa.

Mé neochotné tělo bylo mezi námi jako mlha – tlustý závěs, ale dost průsvitný, abych skrz něj viděla, abych viděla, co se děje.

Změnilo to *mě*, ne ji. Bylo to skoro jako nějaké hutnické práce hluboko uvnitř mého jádra, něco, co už dřív začalo, co už skoro bylo ukované. A tenhle dlouhý, nepřerušený polibek to dokončil, spalující, ostrý – pustil tenhle nový výtvor se zasyčením do studené vody, která ho změnila na tvrdý a trvalý. Nezlomný.

A já jsem znovu začala brečet, uvědomila jsem si, že jeho to také muselo změnit, tohohle muže, který byl dost laskavý na to, aby mohl být duší, a zároveň tak silný, jak může být jenom člověk.

Přesunul své rty k mým očím, ale už bylo pozdě. Už bylo po všem. „Neplač, Wando. Neplač. Zůstaneš tu se mnou."

„Osm dlouhých životů," zašeptala jsem se rty přitisknutými na jeho čelisti, a můj hlas se zlomil. „Osm dlouhých životů a nikdy jsem nenašla nikoho, kvůli komu bych zůstala na jedné planetě, koho bych následovala, když by ji opustil. Nikdy jsem nenašla partnera. Proč teď? proč ty? Ani nejsi můj druh. Jak můžeš být můj partner?"

„Je to zvláštní vesmír," zamumlal.

„Není to fér," posteskla jsem si a zopakovala tak slova Sunny. Nebylo to fér. Jako jsem tohle mohla najít, jak jsem mohla najít lásku – teď, v jedenácté hodině – a muset ji opustit? Bylo fér, že se mé tělo a má duše nedokázali usmířit? Bylo fér, že jsem také milovala Melanii?

Bylo fér, že Ian bude trpět? Pokud si někdo zasloužil štěstí, tak to byl on. *Nebylo* to fér, ani správné, ani… *zdravé*. Jak jsem mu to mohla udělat?

„Miluju tě," zašeptala jsem.

„Neříkej to, jako kdybys říkala sbohem."

Ale já jsem musela. „Já, duše jménem Tulačka, tě miluju, člověče Iane. A to se nikdy nezmění, ať se ze mě stane cokoliv." Svá slova jsem formulovala opatrně, aby v mém hlase nezazněla jediná stopa lži. „Kdybych byla Delfín nebo

Medvěd nebo Květina, na tom nezáleží. Vždycky tě budu milovat, vždycky na tebe budu vzpomínat. Budeš můj jediný partner."

Jeho ruce ztuhly, potom se kolem mě sevřely pevněji, a já jsem v nich zase cítila vztek. Špatně se mi dýchalo.

„Nikam se mi nezatouláš. Zůstaneš tady."

„Iane –"

Jeho hlas byl teď příkrý – vzteklý, ale také věcný. „To není jenom kvůli mně. Jsi součást téhle komunity a nikdo tě nebude vyhazovat bez diskuze. Jsi pro nás pro všechny až moc důležitá – dokonce i pro ty, kdo by to nikdy nepřiznali. Potřebujeme tě."

„Nikdo mě nevyhazuje, Iane."

„Ne. Ani ty se sama nevyhodíš, Tulačko."

Znovu mě políbil, s návratem vzteku jeho rty ztvrdly. Jeho prsty se mi sevřely kolem vlasů a odtáhl mě pár centimetrů od své tváře.

„Dobré nebo špatné?" chtěl vědět.

„Dobré."

„To jsem si myslel." A jeho hlas bylo jenom zavrčení.

Znovu mě políbil. Jeho ruce mě svíraly tak pevně a jeho rty se ke mně tiskly tak divoce, až jsem byla brzy omámená a lapala jsem po dechu. Trochu uvolnil své sevření a sklouzl rty k mému uchu.

„Jdeme."

„Kam? Kam jdeme?" Nikam jsem jít nechtěla, to jsem věděla. A přesto se mi rozbušilo srdce, když jsem pomyslela, že někam půjdu s Ianem, ať už by to bylo kamkoliv, hlavně s Ianem. S mým Ianem. Byl můj, takovým způsobem, jakým Jared můj nikdy nebude. Tak jak tohle tělo nikdy nemohlo být jeho.

„Vůbec se o tom se mnou nepři, Tulačko. Jsem napůl blázen." Zvedl nás na nohy.

„Kam?" naléhala jsem.

„Půjdeš východním tunelem, přes pole, až nakonec."

„Hrací místnost?"

„ano. A potom tam počkáš, dokud tam nedostanu ostatní.”

„Proč?” Jeho slova mi nedávala smysl. Chtěl si zahrát? Odlehčit tak atmosféru?

„Protože o tomhle se *bude* diskutovat. Svolávám soud, Tulačko, a ty se podřídíš našemu rozhodnutí.”

57.kapitola – Hotová (Completed)

Tentokrát to byl malý soud, ne jako ten s Kylem. Ian přivedl jenom Jeba, Doktora a Jareda. Aniž bych mu to musela říct, věděl, že Jamie se k těmhle jednáním nesmí přiblížit.

Tohle sbohem bude muset Melanie dát za mě. Nezvládnu to, ne s Jamiem. Nezajímalo mě, že je to zbabělé. Neudělám to.

Na kamenné podlaze byla jenom jedna modrá lampa, jenom jeden tlumený modrý kruh. Seděli jsme na kraji světla; byla jsem sama, čtyři muži seděli proti mně. Jeb dokonce přinesl pušku – jako kdyby to všechno měla udělat ještě víc oficiální.

Zápach síry s sebou přinesl zpátky bolestné dny mého truchlení; byly to vzpomínky, kterých nebudu litovat, až je ztratím, až budu pryč.

„Jak se má?" zeptala jsem se Doktora naléhavě, když se usadili, než mohl někdo začít. Tenhle soud bylo jenom plýtvání mým krátkým časem. Dělala jsem si starosti s důležitějšími věcmi.

„Která?" reagoval unaveným hlasem.

Chvíli jsem ho pozorovala a pak se mi rozšířily oči. „Sunny je pryč? Už?"

„Kyle si myslel, že by bylo kruté nechat ji trpět déle. Byla… nešťastná."

„Chtěla jsem se s ní rozloučit," zamumlala jsem sama pro sebe. „A popřát jí štěstí. Jak se má Jodi?"

„Zatím žádná odpověď."

„Léčitelčino tělo?"

„Trudy ji odvedla. Myslím, že jí dá něco k jídlu. Snaží se najít dočasné jméno, které by se jí líbilo, abychom jí mohli říkat jinak než *tělo*." Hořce se usmál.

„Bude v pořádku. Jsem si jistá, že ano," řekla jsem a snažila se tak přesvědčit sama sebe. „A Jodi také. Všechno dobře dopadne."

Nikdo neupozornil na mé lži. Věděli, že to říkám pro sebe.

Doktor si povzdechl. „Nechci být od Jodi dlouho pryč. Mohla by něco potřebovat."

„Dobře," souhlasila jsem. „Tak ať už je to za námi." Čím rychleji tím lépe. Protože na tom, jak se tu rozhodne, vůbec nezáleželo; Doktor souhlasil s mými podmínkami. A přesto tu byla ta hloupá část mého já, která doufala… doufala, že najdeme jiné řešení, jak všechno urovnat, a které by mi dovolilo tu zůstat s Ianem a Mel být s Jaredem tak, aby nikdo nemusel trpět. Bude nejlepší se té nemožné naděje rychle zbavit.

„Dobře," řekl Jeb. „Wando, jako je tvé stanovisko?"

„Vracím Melanii." Pevně, krátce – nic s čím by se mohli hádat.

„A tvoje, Iane?"

„Potřebujeme Wandu."

Pevně, krátce – napodoboval mě.

Jeb přikývl. „To je choulostivý. Wando, proč bych měl souhlasit s tebou?"

„Kdyby šlo o tebe, chtěl bys své tělo zpátky. Nemůžeš to Melanii upřít."

„Iane?" vyzval ho Jeb.

„Musíme vzít v úvahu vyšší dobro, Jebe. Wanda nám už dala mnohem víc zdraví a bezpečí než jsme kdy měli. Je důležitá pro přežití naší komunity – celé lidské rasy. Tomu nemůže stát v cestě jedna osoba."

Má pravdu.

Tebe se nikdo neptal.

Jared pro mluvil. „Wando, co říká Mel?"

Ha, řekla Mel.

Dívala jsem se Jaredovi do očí a stalo se něco zvláštního. Všechno to rozplývání se a splývání, které jsem zrovna prožila, jako kdyby bylo teď úplně zatlačeno do té nejzazší části mého těla, do toho malého koutku, který jsem fyzicky obývala. Zbytek mě stále toužil po Jaredovi tou stejnou zoufalou, téměř šílenou touhou, kterou jsem cítila od té doby,

co jsem ho poprvé uviděla. Tohle tělo sotva patřilo mě nebo Melanii – patřilo jemu.

Opravdu tu pro nás obě nebylo místo.

„Melanie chce své tělo zpátky. Chce zpátky svůj život."

Lhářko. Řekni jim pravdu.

Ne.

„Lhářko," řekl Ian. „Vidím, jak se s ní hádáš. Vsadím se, že souhlasí se mnou. Je dobrý člověk. Ví, jak moc tě potřebujeme."

„Mel ví všechno, co vím já. Bude vám schopná pomoci. A Léčitelčin hostitel. Ta toho ví mnohem víc, než jsem kdy věděla já. Budete v pořádku. Byli jste i předtím, než jsem se sem dostala. Přežijte, stejně jako předtím."

Jeb vyfoukl vzduch a zamračil se. „Já nevím, Wando. Ian má pravdu."

Pozorovala jsem starého muže a viděla, že Jared dělá to samé. Podívala jsem se stranou od té remízy a setkala se s Doktorovým pohledem.

Díval se mi do očí a jeho tvář se stáhla bolestí. Porozuměl připomínce, kterou jsem tím myslela. Dal mi svůj slib. Tenhle soud neměl větší váhu než jeho slib.

Ian se díval na Jareda – nevšiml si naší tiché výměny.

„Jebe," protestoval Jared. „Je tu jediné možné rozhodnutí. To víš."

„Vážně, hochu? Připadá mi, že je jich tu celej sud."

„To je Melaniino tělo!"

„A Wandino taky."

Jared se zakuckal, když chtěl odpovědět, a musel začít znovu. „Nemůžeš tam mel držet uvězněnou – je to jako vražda, Jebe."

Ian se naklonil do světla a tvář měl najednou zase vzteklou. „A co tím uděláš Wandě, Jarede? A nám ostatní, když ji nám ji vezmeš?"

„Tebe nezajímají žádní ostatní! Jenom si chceš nechat Wandu na úkor Melanie – o nic jiného ti nejde."

„A ty chceš mít Melanii na úkor Wandy – o nic jiného nejde *tobě*! Takže my jsme si kvit, záleží jenom na tom, co je nejlepší pro všechny ostatní."

„Ne! Záleží na tom, co chce Melanie! Je to její tělo!"

Oba byli přikrčení, napůl seděli, napůl stáli, ruce měli sevřené v pěsti a tváře zkroucené vztekem.

„Uklidněte se, pánové! Okamžitě se uklidněte," nařídil Jeb. „Tohle je soud a my budeme klidný a budeme přemejšlet s chladnýma hlavama. Musíme se na to podívat z každý strany."

„Jebe –" začal Jared.

„Zmlkni." Jeb se chvíli kousal d rtu „Dobře, takhle to vidím já. Wanda má pravdu –"

Ian vyskočil na nohy.

„Počkej! Posaď se zpátky. Nech mě domluvit."

Jeb opčkal, dokud se Ian, jemuž se na krku napjaly všechny šlachy, zase ztuhle neposadil.

„Wanda má pravdu," řekl Jeb. „Mel potřebuje své tělo zpátky. *Ale*," dodal rychle, když Ian znovu ztuhl, „ale nesouhlasím s tím zbytkem, Wando. Myslím, že tě dost potřebujem, holka. Tam venku po nás pátrají Hledači a ty si s nima klidně můžeš jít promluvit. My ostatní něco takovýho nemůžeme. Zachraňuješ životy. Musím myslet na dobro svýho domu."

Jared promluvil skrz stisknuté zuby. „Tak jí najdeme jiné tělo. Logicky."

Doktorova ztrhaná tvář se rozjasnila. Jebovo housenkovité obočí vylétlo vzhůru. Ianovy oči se rozšířily a jeho rty našpulily. Upřeně mě pozoroval, uvažoval…

„Ne! *Ne!*" Horečně jsem zavrtěla hlavou.

„Proč ne, Wando?" zeptal se Jeb. „Mně to nepřipadá jako špatněj nápad."

Polkla jsem a zhluboka se nadechla, aby můj hlas nezněl hystericky. „Jebe. Poslouchej mě pořádně, Jebe. *Unavuje* mě být parazit. Rozumíš tomu? Myslíš, že chci nějaké jiné tělo, aby to všechno začalo zase nanovo? Musím se navždycky cítit

provinile, že jsem někomu vzala život? Musím mít někoho jiného, kdo mě bude nenávidět? Už jsem sotva duše – na to vás hrubé lidi moc miluju. Je špatné, že tu jsem a já ten pocit *nenávidím*."

Znovu jsem se zhluboka nadechla a tentokrát jsem promluvila skrz slzy. „A co kdyby se věci změnily? Co když to, že mě dáte do někoho jiného, že ukradnu jiný život, dopadne špatně? Co když mě to tělo potáhne za nějakou jinou láskou, zpátky k duším? Co když mi už nebudete moct věřit? Co když příště zradím vás? Nechci vám ublížit!"

To první byla naprostá a nezkreslená pravda, ale v tom druhém jsem divoce lhala. Doufala jsem, že to neuslyší. Trochu pomohlo, že ta slova nebyla moc logická, že se mé slzy změnily na vzlyky. Nikdy bych jim neublížila. To, co se mi stalo, bylo trvalé, byla to součást samotné buněčné stavby mého těla. Ale možná, kdybych jim dala důvod se mě bát, lépe přijmou to, co se musí stát.

A mé lži pro jednou zafungovaly. Zachytila jsem ustaraný výraz, který si vyměnil Jared s Jebem. Na tohle nepomysleli – na to, že bych mohla být nedůvěryhodná, že bych se mohla stát nebezpečím. Ian se už pohyboval, aby mě objal. Usušil mé slzy svou hrudí.

„To je v pořádku, zlato. Nemusíš být někdo jiný. Nic se nezmění."

„Počkej, Wando," řekl Jeb, najednou zbystřil. „Jak ti pomůže, když půjdeš na jinou planetu? Pořád budeš parazit, holka."

Ian sebou při jeho krutých slovech trhl.

Já jsem sebou také trhla, protože Jeb jako vždycky viděl až do hloubky problému.

Čekali na mou odpověď, všichni kromě Doktora, který znal skutečnou odpověď. Tu, kterou jim neřeknu.

Snažila jsem se říkat jenom pravdivé věci. „Na ostatních planetách je to jiné, Jebe, není tam žádný odpor. A samotní hostitelé jsou jiní. Nejsou tak individuální jako lidé, jejich emoce jsou o tolik jemnější. Není to jako krást život. Ne jako

tady. Nikdo mě nebude nenávidět. A budu moc daleko, abych vám ublížila. Budete ve větším bezpečí…"

Ta poslední část zněla až moc jako lež, což také byla, a tak jsem nechala svůj hlas utichnout.

Jeb mě pozoroval přimhouřenýma očima a já jsem se musela podívat stranou.

Snažila jsem se nedívat na Doktora, ale nemohla jsem si pomoct alespoň po očku se na něho nepodívat, abych se ujistila, že mi rozuměl. Jeho oči se setkaly s mými, zřetelně jsem viděla, že se cítí mizerně, a věděla jsem, že mi opravdu porozuměl.

Když jsem rychle sklopila oči, všimla jsem si, že Jared Doktora upřeně pozoruje. Všiml si naší mlčenlivé komunikace?

Jeb si povzdechl. „Je to… bordel." Ušklíbl se, jak se soustředil na to dilema.

Jebe –" řekli Ian s Jaredem současně. Oba se zarazili a zamračili se jeden na druhého.

Tohle všechno bylo jenom plýtvání časem a já už jsem měla jenom hodiny. Už jenom pár hodin, tím jsem si byla jistá.

„Jebe," řekla jsem jemně, můj hlas byl přes hukot pramene sotva slyšitelný, a všichni se na mě otočili. „Nemusíš rozhodnout hned. Doktor potřebuje zkontrolovat Jodi a já bych ji také ráda viděla. Navíc jsem celý den nejedla. Proč se na to nevyspíš? Můžeme si znovu promluvit zítra. Máme dost času na přemýšlení."

Lži. Poznali to?

„To je dobrý nápad, Wando. Myslím, že bysme si všichni měli odpočinout. Jdi se najíst a všichni se na to vyspíme."

Byla jsem teď velmi opatrná, abych se nepodívala na Doktora, ani když jsem na něho promluvila.

„Přijdu ti pomoct s jodi, až se najít, Doktore. Uvidíme se."

„Dobře," řekl Doktor opatrně.

Proč nedokázal udržet lhostejný tón? Byl člověk – měl by být dobrý lhář.

„Máš hlas?” zamumlal Ian a já jsem přikývla. Nechala jsem ho mě zvednout. Chytil mě za ruku a já jsem věděla, že ji teď bude pevně držet. To mi nedělalo starosti. Spal hluboce, jako Jamie.

Když jsme odcházeli z temné místnosti, cítila jsem na sobě něčí oči, ale nebyla jsem si jistá, čí.

Už jenom pár věcí. Tři, přesněji. Tři poslední úkoly, které jsem musela udělat.

Zaprvé, najedla jsem se.

Nebylo by hezké nechat mel její tělo spalované hladem. A navíc, od té doby, co se zúčastňuji nájezdů, je jídlo lepší. Něco, na co jsem se mohla těšit spíš než to snášet.

Poprosila jsem Iana, aby došel pro jídlo, zatímco jsem se schovala na poli, kde teď kukuřici nahradila klíčící pšenice. Řekla jsem Ianovi pravdu, aby mi mohl pomoct: vyhýbala jsem se Jamiemu. Nechtěla jsem ho svým rozhodnutím vyděsit. Bude to pro něho těžší než pro Jareda nebo pro Iana – každý z nich byl na jedné straně; on bude roztržený rovnoměrněji.

Ian se se mnou nehádal. Jedli jsme mlčky, on mě přitom pevně držel kolem pasu.

Zadruhé, šla jsem za Sunny a za Jodi.

Čekala jsem, že na Doktorově stole teď budou zářit tři kryotanky, takže mě překvapilo, když jsem viděla, že jsou tam pořád jenom dva Léčitelé. Nad lůžkem, kde ležela nehybná Jodi, se skláněl Doktor s Kylem. Rychlej sem došla k nim, chtěla jsem vymáhat odpověď na otázku, kde je Sunny, ale když jsem přišla blíž, uviděla jsem, že Kyle držel olný kryotank v jedné ruce.

„Měl bys s tím zacházet jemně,” zamumlala jsem.

Doktor se dotýkal Jodiiny zápěstí a tiše si počítal. Jeho rty se pevně stiskly, když slyšel můj hlas, a musel začít počítat znovu.

„Jo, Doktor to říkal,” řekl kyle a nespouštěl oči z Jodi. Pod očima se mu začaly tvořit modřiny. Byl jeho nos znovu

zlomený? „Jsem opatrný. Jenom… Nechtěl jsem ji tam nechávat úplně samotnou. Byla tak smutná a tak… sladká."

„Jsem si jistá, že by byla ráda, kdyby to věděla."

Přikývl a stále se díval na Jodi. „Je něco, co bych měl dělat? Můžu nějak pomoct?"

„Mluv na ni, opakuj její jméno, mluv o věcech, které by si mohla pamatovat. Mluv i o Sunny. To pomohlo s Léčitelčiným tělem."

„Mandy," opravil mě Doktor. „Říká, že to není úplně ono, ale že je to blízko."

„Mandy," zopakovala jsem. Ne že si to budu potřebovat zapamatovat. „Kde je?"

„S Trudy – to byl dobrý tah. Trudy je přesně ta správná osoba. Myslím, že se jí povedlo ji uspat."

„To je dobře. Mandy bude v pořádku."

„Doufám." Doktor se usmál, ale jeho ponurý výraz to moc nezměnilo. „Mám pro ni hodně otázek."

Podívala jsem se na tu malou ženu – pořád jsem nedokázala uvěřit, že byla starší než moje tělo. Její tvář byla tak nehybná a prázdná. Trochu mi to dělalo starosti – byla zářivá, když tam byla Sunny. Bude Mel…?

Já jsem pořád tady.

Já vím. Budeš v pořádku.

Jako Lacey. Trhla sebou a já také.

Nikdy jako Lacey.

Jemně jsem se dotkla Jodiiny ruky. V tolika věcech byla jako Lacey. Olivová kůže, černé vlasy, drobné tělo. Skoro by mohly být sestry, až na to, že Jodiina sladká, pobledlá tvář by nikdy nemohla vypadat tak odpudivě.

Kyle byl zamlklý, jenom ji držel za ruku.

„Takhle, Kyle," řekla jsem. Znovu jsem ji pohladila po ruce. „Jodi? Jodi, slyšíš mě? Kyle na tebe čeká, Jodi. Dostal se do hromady problémů, aby tě sem dostal – všichni, kdo ho znají, ho chtějí zmlátit do bezvědomí." Křivě jsem se na velkého muže vedle mě usmála a jeho koutky sebou zacukaly, přestože na mě nevzhlédl.

„Ne že by tě to mělo překvapit," řekl Ian stojící z druhé strany vedle mě. „Kdy to tak nebylo, co, Jodi? Rád tě zase vidím, zlato. Ale zajímalo by mě, jestli ty to cítíš stejně. Musela to být příjemná pauza zbavit se na takhle dlouho tohohle idiota."

Kyle si nevšiml, že tu je jeho bratr, jako klíště zavěšený na mé ruce, dokud nepormluvil.

„Iana si pamatuješ, samozřejmě. Nikdy se mi v ničem nedokázal vyrovnat, ale pořád se snaží. Hele, Iane," dodal Kyle, ale nespouštěl oči z Jodi, „nechceš mi něco říct?"

„Ani ne."

„Čekám na omluvu."

„Tak čekej dál."

„Dokážeš uvěřit, že mě kopl do obličeje, Jodes? A neměl k tomu vůbec žádný důvod."

„Kdo potřebuje důvod, co, Jodi?"

Bylo zvláštně příjemné slyšet to bratrské škádlení. Jodiiny přítomnost ho udržovala v rozumných mezích. Jemné a vtipné. Pro tohle bych se probudila. Kdybych byla na jejím místě, už teď bych se usmívala.

„Pokračuj, Kyle," zamumlala jsem. „Přesně takhle. Přijde k sobě."

Přála jsem si, abych se s ní mohla setkat, abych mohla zjistit, jaká je. Dokázala jsem si představit jenom Sunny.

Jaké to bude pro všechny lidi tady, když se budou seznamovat s Melanií? Bude to pro ně pořád stejné, jako kdyby mezi námi nebyl žádný rozdíl? Pochopí, že jsem doopravdy pryč, nebo Melanie prostě zaplní volné místo, které tu zanechám?

Možná zjistí, že je úplně jiná. Možná si na ni budou muset začít zvykat úplně od začátku. Možná nakonec zapadne tak, jak já jsem nikdy nezapadla. Představovala jsem si ji, vlastně sama sebe, uprostřed návalu přátelských tváří. Představovala jsem si nás s Freedomem v náručí, jak se na nás usmívají všichni ti lidé, kteří mi nikdy nevěřili.

Proč mi to vhrklo slzy do očí? Byla jsem opravdu tak bezvýznamná?

Ne, ujistila mě Mel. *A budeš jim chybět – samozřejmě, že budeš. Všichni dobří lidé tady pocítí tvou ztrátu.*

Připadalo mi, že konečně přijala mé rozhodnutí.

Nepřijala, nesouhlasila. *Jenom nevidím způsob, jak tě zastavit. A cítím, jak je to blízko. Také se bojím. Není to legrační? Jsem úplně vyděšená.*

Tak to jsme dvě.

„Wando?" řekl kyle.

„Ano?"

„Promiň."

„Ehm… co?"

„To, že jsem se tě pokusil zabít," řekl neurčitě. „Asi jsem *neměl* pravdu."

Ian prudce vydechl. „Prosím, řekni, že tu máš něco, na co by se to dalo nahrát, Doktore."

„Ne. Promiň, Iane."

Ian zavrtěl hlavou. „Tahle chvíle by se měla zachovat. Nikdy by mě nenapadlo, že se dožiju dne, kdy Kyle O'Shea přizná, že neměl pravdu. No tak, Jodi, to by tě mělo probudit *šokem*."

„Jodi, lásko, nechceš mě bránit? Řekni Ianovi, že jsem vždycky dřív pravdu *měl*." Zachechtal se.

Bylo to hezké. Bylo hezké před odchodem vědět, že jsem si zasloužila Kylovo přijetí. Tolik jsem neočekávala.

Už jsem toho víc udělat nemohla. Nebylo proč tu dál zůstávat. Jodi se buď vrátí, nebo ne, ale to nic nezmění na mé cestě.

A tak jsem postoupila je svému třetímu úkolu: lhala jsem.

„Jsem unavená, Iane," řekla jsem.

Byla to doopravdy lež? Neznělo mi to tak moc falešně. Byl to dlouhý, dlouhý den, tohle, můj poslední den. Byla jsem vzhůru celou noc, uvědomila jsem si. Nespala jsem od svého posledního nájezdu; musím být vyčerpaná.

Ian přikývl. „To se vsadím, že jsi. Zůstala jsi s tou Léči – s Mandy vzhůru celou noc?"

„Jo." Zívla jsem.

„Dobrou noc, Doktore," řekl Ian a postrčil mě k východu. „Hodně štěstí, Kyle. Vrátíme se ráno."

„Dobrou, Kyle," zamumlala se. „Zatím, Doktore."

Doktor se na mě mračil, ale Ian byl k němu zády a Kyle pozoroval Jodi. Pevně jsem mu jeho pohled opětovala.

Ian se mnou šel zpátky tunelem a nic neříkal. Byla jsem ráda, že neměl náladu na povídání. Nemohla bych se soustředit. Žaludek se mi kroutil a převracel, mačkal se do zvláštních tvarů.

Měla jsem hotovo, všechno jsem zvládla. Jenom budu muset chvíli počkat a neusnout. To bude problém, protože jsem byla vážně unavená. Srdce mi bušilo tak tvrdě, že mi připadalo, jako kdyby mi zevnitř do žeber bušila něčí pěst.

Už žádné zdržování. Musí to být dnes, mel to také věděla. To, co se stalo dnes, mi to dokázalo. Čím déle tu zůstanu, tím víc slz a hádek a bojů způsobím. Tím větší pravděpodobnost, že se někdo podřekne a Jamie se dozví pravdu. Nechám Mel, aby to potom vysvětlila. Bude to tak lepší.

Děkuju pěkně, pomyslela si Mel; její slova přišle rychle, jako výbuch, a její strach přehlušil její sarkasmus.

Promiň. Vadí ti to moc?

Povzdechla si. *Jak mi to může vadit? Udělám cokoliv, o co mě požádáš, Wando.*

Postarej se mi o ně.

To bych udělala tak jako tak.

O Iana taky.

Pokud mi to dovolí. Ale mám pocit, že mě nebude mít moc rád.

I pokud ti to nedovolí.

Udělám pro něho, co budu moct, Wando. Slibuju.

Ian se zastavil na chodbě před červenými a šedými dveřmi do svého pokoje. Zvedl obočí a já jsem přikývla. Ať si dál

myslí, že se pořád schovávám před Jamiem. To byla také pravda.

Ian odsunul červené dveře stranou a já jsem došla rovnou k matraci napravo. Stočila jsem se tam a přitiskla si své třesoucí ruce k srdci a snažila se je schovat za kolena.

Ian se stočil kolem mě a přitiskl si mě k sobě. To by bylo příjemné – věděla jsem, že až doopravdy usne, roztáhne se do všech směrů – až na to, že cítil, jak se třesu.

„Všechno bude dobré, Wando. V9m, že najdeme řešení."

„Opravdu tě miluju, Iane." Jedině takhle jsem se s ním rozloučit. Věděla jsem, že si na to později vzpomene a pochopí. „Miluju tě celou svou duší."

„Já tě taky doopravdy miluju, moje Tulačko."

Přitiskl ke mně tvář, až našel mé rty, potom mě políbil, pomalu a jemně, proud lávy se apaticky valil temnotou ve středu Země, dokud jsem se nepřestala třást.

„Spi, Wando. Nech to na zítřek. Přes noc to nezmizí."

Přikývla jsem, přitulila se k němu a povzdechla si.

Ian byl také unavený. Nemusela jsem čekat dlouho. Dívala jsem se na strop – hvězdy nad prasklinami se pohnuly. Teď jsem viděla tři na místě, kde předtím byly jenom dvě. Pozorovala jsem, jak na mě mrkají a jak pulzují ve tmě vesmíru. Nevolaly mě. Neměla jsem žádnou touhu se k nim připojit.

Najednou mě Ianovy ruce pustily. Přetočil se na záda a ve spánku si něco mumlal. Neodvážila jsem se čekat déle; tak moc jsem chtěla zůstat, usnout tu vedle něj a získat pro sebe ještě jeden den.

Pohybovala jsem se opatrně, ale nebylo nebezpečí, že by se probudil. Jeho dech byl hluboký a vyrovnaný. Do rána neotevře oči.

Rty jsem přejela po jeho hladkém čele, potom jsem se zvedla a vyklouzla ze dveří.

Nebylo pozdě a jeskyně nebyly prázdné. Slyšela jsem kolem sebe hlasy, zvláštní ozvěny, které by mohly přicházet odkudkoliv. Neviděla jsem nikoho, dokud jsem nedošla do

velké jeskyně. Geoffrey, Heath a Lily byli na cestě zpátky z kuchyně. Držel ajsem oči u země, ale byla jsem ráda, že vidím Lily. Při tom krátkém pohledu, který jsem si dovolila, jsem si všimla, že alespoň stojí vzpřímeně, ramena narovnaná. Lily byla houževnatá. Jako Mel. Také to zvládne.

Pospíchala jsem jižní chodbou, cítila jsem úlevu, že jsem v bezpečí v temnotě. Úlevu a zděšení. Už bylo vážně po všem.

Tolik se bojím, zafňukala jsem.

Než mohla mel odpovědět, dopadla mi z temnoty na rameno těžká ruka.

„Jdeš někam?”

58.kapitola – Ukončená (Finished)

Tolik jsem se lekla, že jsem hrůzou vykřikla; byla jsem tak vyděšená, že můj výkřik vyšel jenom jako sotva slyšitelné vypísknutí.

„Promiň!" Kolem ramen se mi omotala Jaredova ruka, jak mě chtěl utěšit. „Omlouvám se. Nechtěl jsem tě vyděsit."

„Co tady děláš?" chtěla jsem vědět, přestože se mi stále nedostával dech.

„Sleduju tě. Sledoval jsem tě celou noc."

„No, tak toho teď nech."

Zaváhal a jeho ruka se nepohnula. Vykroutila jsem se mu, ale chytil mě za zápěstí. Jeho sevření bylo pevné; nezvládla bych ho snadno setřást.

„Jdeš za Doktorem?" zeptal se a v jeho otázce nebyl žádný zmatek. Bylo jasné, že nemluvil o zdvořilostní návštěvě.

„Samozřejmě, že ano," zasyčela jsem tak, aby v mém hlase nezaslechl tu paniku. „Co jiného mohu po dnešku dělat? Nezlepší se to. A není to Jebovo rozhodnutí."

„Já vím. Jsem na tvé straně."

Naštvalo mě, že jeho slova pořád měla moc mi ublížit, vhrknout mi slzy do očí. Snažila jsem se myslet na Iana – on byl má kotva, tak jako se nějakým způsobem Kyle stal kotvou pro Sunny – ale když se mě Jaredova ruka dotýkala, když jsem cítila jeho vůni, bylo to těžké. Bylo to jako pokoušet se rozeznat hlas houslí mezi divokými ranami bicích…

„Tak mě pust, Jarede. Jdi pryč. Chci být sama." Ta slova byla divoká a rychlá a tvrdá. Bylo lehké poznat, že to byly lži.

„Měl bych jít s tebou."

„Budeš mít Melanii zpátky dost brzo," odsekla jsem. „Chci jenom pár minut. Dopřej mi alespoň to."

Znovu zaváhal; jeho ruka se neuvolnila.

„Wando, šel bych tam, abych byl s tebou."

Slzy přetekly. Byla jsem ráda, že je tma.

„Mně by to tak nepřipadalo," zašeptala jsem. „Takže nemáš důvod."

Samozřejmě, že Jaredovi nemohu dovolit jít se mnou. Mohla jsem věřit jenom Doktorovi. Jenom on mi dal svůj slib. A já tuhle planetu neopustím. Nebudu žít jako Delfín, ani jako Květina, abych mohla navždy truchlit za milované osoby, které jsem nechala za sebou, kteří by byli mrtví, až bych znovu otevřela oči – kdybych vůbec měla oči. Tohle byla *moje* planeta a oni mě nepřinutí ji opustit. Zůstanu v té zaprášené, temné sluji se svými přáteli. Lidský hrob pro člověka, kterým jsem se stala.

„Ale Wando, já… Tolik bych ti toho potřeboval říct."

„Já nechci tvůj vděk, Jarede. To mi věř."

„A *co* chceš?" zašeptal napjatým hlasem. „Dal bych ti cokoliv."

„Postarej se o mou rodinu. Nedovol ostatním, aby je zabili."

„Samozřejmě, že se o ně postarám," odsouhlasil mou žádost prudce. „Myslel jsem *tobě*. Co ti můžu dát?"

„Nemůžu si s sebou nic vzít, Jarede."

„Ani vzpomínku, Wando? Co chceš?"

Volnou rukou jsem si otřela slzy, ale na jejich místo okamžitě stekly jiné, takže to vůbec nemělo smysl. Ne, nemohla jsem si vzít ani vzpomínku.

„Co ti můžu dát, Wando?" naléhal.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se mluvit vyrovnaně.

„Dej mi lež, Jarede. Řekni mi, že chceš, abych tu zůstala."

Tentokrát nezaváhal. Jeho ruce si mě přitáhly do bezpečí jeho objetí. Přitiskl mi rty na čelo a já jsem cítila, jak mi jeho dech zvedá vlasy, když promluvil.

Melanie v mé hlavě zadržovala dech. Znovu se snažila zmizet, dát mi na těchhle pár minut *mou* svobodu. Možná se bála tyhle lži poslouchat. Nebude tuhle vzpomínku chtít, až budu pryč.

„Zůstaň tady, Wando. S námi. Se *mnou*. Nechci, abys odešla. Prosím. Nedovedu si představit, že budeš pryč. *Nevidím* to. Nevím, jak… jak…" Jeho hlas se zlomil.

Byl velmi dobrý lhář. A musel si mnou být velmi, velmi jistý, když to říkal.

Chvíli jsem se o něho opírala, ale cítila jsem, jak mě od něho čas oddaluje. Čas vypršel. Čas vypršel.

„Díky," zašeptala jsem a pokusila se vymanit z jeho objetí.

Jeho ruce se napjaly. „Ještě jsem neskončil."

Naše tváře byly jenom pár centimetrů od sebe. Překonal tu vzdálenost a dokonce i teď, v blízkosti svého posledního dechu na této planetě, jsem musela reagovat. Benzín a otevřený plamen – znovu jsme explodovali.

Ale nebylo to stejné. Cítila jsem to. Tohle bylo pro mě. Bylo to mé jméno, které vydechoval, když držel tohle tělo – a myslel na něj jako na mé tělo, jako na mě. Cítila jsem ten rozdíl. Na jednu krátkou chvíli jsme byli jenom my, jenom Tulačka a Jared, a oba jsme hořeli.

Nikdo nikdy nelhal lépe, než jako Jared lhal svým tělem v mých posledních minutách, a já jsem mu za to byla vděčná. Nemohla jsem si to vzít s sebou, protože jsem nikam nešla, ale trochu to zmírnilo bolest odchodu. Mohla jsem té lži věřit. Mohla jsem věřit, že mu budu chybět tak moc, že mu to trochu zkazí radost. Neměla bych to chtít, ale bylo příjemné tomu věřit.

Nemohla jsem ignorovat čas, vteřiny odtikávající jako odpočet. Dokonce i když jsem hořela, cítila jsem, jak mě pronásledují, jak mě táhnou dál tou temnou chodbou. Táhnou mě pryč od toho žáru a všech těch pocitů.

Dokázala jsem odtrhnout své rty od jeho. Funěli jsme ve tmě, každý na své tváři cítil dech toho druhého.

„Díky," řekla jsem znovu.

„Počkej…"

„Nemůžu. Nemůžu… už to snést. Dobře?"

„Dobře," zašeptal.

„Chci už jenom jednu věc. Nech mě to udělat samotnou. Prosím?"

„Jestli… jestli si jsi jistá, že to je to, co chceš…" Nejistě se odmlčel.

„Je to to, co potřebuju, Jarede."

„Tak já zůstanu tady," řekl chraplavě.

„Pošlu pro tebe Doktora, až bude po všem."

Jeho ruce byly pořád kolem mě.

„Víš, že se mě Ian pokusí zabít za to, že jsem tě nechal jít? Možná bych ho měl nechat. A Jamie. Nikdy neopustí ani jednomu z nás."

„Nemůžu na to teď myslet. Prosím. Nech mě jít."

Pomalu, se zřetelnou neochotou, která rozehřála něco z toho chladu, který jsem cítila, uvolnil Jared své ruce.

„Miluju tě, Wando."

Povzdechla jsem si. „Díky, Jarede. Víš, jak moc já miluju tebe. Celým svým srdcem."

Srdce a duše. V mm případě dvě odlišné věci. Byla jsem rozdělená moc dlouho. Byl čas vytvořit zase něco celistvého, vytvořit zase neporušenou osobnost. I kdyby to nezahrnovalo mě.

Odtikávající vteřiny se blížily ke konci. Byla mi zima na místech, kde už mě nedržel. Každým krokem, kterým jsem se od něho vzdalovala, mi bylo chladněji.

Samozřejmě to byla jenom má představivost. Pořád tu bylo léto. Pro mě tu vždycky bude léto.

„Co se tu děje, když tu prší, Jarede?" zašeptala jsem. „Kde se spí?"

Chvíli mu trvalo, než odpověděl, a já jsem slyšela v jeho hlase slzy. „My…" Polkl. „Všichni se přestěhujeme do hrací místnosti. Všichni tam spíme dohromady."

Přikývla jsem. Zajímalo by mě, jaká tam bude atmosféra. Bude to trapné, se všemi těmi rozdílnými osobnostmi? Nebo to bude zábava? Změna? Jako pyžamová party?

„Proč?" zašeptal.

„Jenom jsem si to chtěla… představit. Jaké to bude." Život a láska potrvají dál. I když se to bude dít beze mě, ta myšlenka mi přinesla radost. „Sbohem, Jarede. Mel říká, že se brzy uvidíte."

Lhářko.

„Počkej… Wando…”

Pospíchala jsem tunelem, pryč od jakékoliv šance, že by mě svými obratnými lžemi přesvědčit, abych nikam nechodila. Za mnou bylo jenom ticho.

Jeho bolest mě nezraňovala jako Ianova. Pro Jareda bolest brzy skončí. Štěstí bylo jenom pár minut před ním. Šťastný konec.

Jižná tunel mi připadal dlouhý jenom pár metrů. Viděla jsem před sebou hořet jasnou lucernu a věděla jsem, že na mě Doktor čeká.

Vešla jsem do místnosti, která mě vždycky děsila, s narovnanými rameny. Doktor měl už všechno připravené. V nejtemnějším koutě jsem viděla dvě lůžka sražená k sobě, Kyle chrápal a ruku měl kolem nehybné Jodi. V druhé ruce stále svíral kryotank se Sunny. Líbilo by se jí to. Přála bych si, aby byl způsob, jak jí to říct.

„Ahoj, Doktore,” zašeptala jsem.

Vzhlédl od stolu, kde si připravoval léky. Po tvářích už mu stékaly slzy.

Najednou jsem cítila odvahu. Srdce mi zpomalilo do normálního tempa. Dech se mi prohloubil a uvolnil. To nejtěžší bylo za mnou.

Už jsem to dřív dělala. Mockrát. Zavřela jsem oči a odešla. Vždycky jsem věděla, že se mé oči znovu otevřou, ale stejně. Bylo to známé. Neměla jsem se čeho bát.

Došla jsem k lůžku a vyskočila, takže jsem na něm seděla. Klidnýma rukama jsem sáhla pro Žádnou bolest a odšroubovala víčko. Položila jsem si čtvereček na jazyk a nechala ho rozpustit.

Nic se nezměnilo. Tentokrát mě nic nebolelo. Necítila jsem žádnou fyzickou bolest.

„Řekni mi něco, Doktore. Jak se ve skutečnosti jmenuješ?”

Chtěla jsem, aby se mi před koncem zodpověděly všechny ty malé hádanky.

Doktor popotáhl a přejel si hřbetem ruky pod očima.

„Eustace. Je to rodinné jméno a mí rodiče byli krutí lidé."

Krátce jsem se zasmála. Potom jsem si povzdechla. „Jared čeká u velké jeskyně. Slíbila jsem mu, že mu řekneš, až bude po všem. Jenom počkej, až se – až se… přestanu hýbat, ano? Pak bude pozdě, aby s mým rozhodnutím něco udělal."

„Nechci to udělat, Wando."

„Já vím. Děkuju, Doktore. Ale spoléhám na tvůj slib."

„Prosím?"

„Ne. Dal jsi mi své slovo. Svou část jsem splnila, nebo ne?"

„Ano."

„Tak ty splň svou. Dovol mi zůstat s Waltem a Wesem."

Jeho hubená tvář se stáhla, jako kdyby se snažil potlačit vzlyk.

„Bude tě to… bolet?"

„Ne, Doktore," lhala jsem. „Neucítím vůbec nic."

Čekala jsem, až přijde euforie, až Žádná bolest všechno rozzáří tak jako posledně. Stále jsem necítila žádný rozdíl.

Nakonec to tehdy asi nebyla Žádná bolest – jenom to byl pocit, že jsem milovaná. Znovu jsem si povzdechla.

Natáhla jsem se na lůžko, lehla jsem si na břicho a otočila se tváří k němu.

„Uspi mě, Doktore."

Láhev se otevřela. Slyšela jsem, jak ji otočil na látku, kterou držel v ruce.

„Jsi ta nejšlechetnější, nejčistší osoba, se kterou jsem se kdy setkal. Vesmír bude bez tebe temnějším místem," zašeptal.

Byla to jeho slova nad mým hrobem, můj epitaf, a já jsem byla ráda, že jsem je slyšela.

Díky, Wando. Sestřičko. Nikdy na tebe nezapomenu.

Buď šťastná, Mel. Užívej si to všechno. Ceň si toho, pro mě.

Budu, slíbila.

Sbohem, pomyslely jsme si současně.

Doktorovy ruce mi jemně přitiskly látku k tváři. Zhluboka jsem se nadechla a ignorovala ten hustý, nepříjemný zápach. Když jsem se nadechla podruhé, znovu jsem uviděla hvězdy. Nevolaly mě; nechávaly mě jít, pustily mě do toho černého vesmíru, po kterém jsem se toulala po tolik životů. Nechala jsem se unášet do tmy, a ta byla pořád jasnější a jasnější. Vůbec nebyla černá – byla modrá. Teplá, zářivá, oslnivá modrá… Vplula jsem do ní a necítila vůbec žádný strach.

59.kapitola – Vzpomínaná (Remembered)

Začátek bude vypadat jako konec. Byla jsem varovaná.

Ale tentokrát byl ten konec větší překvapení, než kdy byl. Větší, než jakékoliv, co jsem si za svých devět životů pamatovala. Větší, než skok do výtahové šachty. Už jsem nečekala žádné vzpomínky, žádné myšlenky. Jaký to byl konec?

Zapadá slunce – všechno je narůžovělé, a ty barvy mi připomínají mou přítelkyni… jak se tu bude jmenovat? Něco s… čeřením? Čeření a další čeření. Byla tak nádherná Květina. Květiny tady jsou tak bez života a tak nudné. Ale voní úžasně. Vůně jsou na tomhle místě to nejlepší.

Slyším za sebou kroky. Sledovala mě sem zase Cloud Spinner (Snovačka oblaků)? Nepotřebuju bundu. Je tu teplo – konečně! – a já chci na kůži cítit vítr. Nepodívám se na ni. Možná si bude myslet, že ji neslyším, a půjde domů. Je na mě tak opatrná, ale já už jsem skoro dospělá. Nemůže si hrát na mou matku donekonečna.

„Promiňte?" říká někdo a já ten hlas nepoznávám.

Otáčím se, abych se na ni podívala, a její tvář také nepoznávám. Je hezká.

Tvář v mé vzpomínce mě přitáhla zpátky. To byla moje tvář! Ale na tohle si nevzpomínám…

„Ahoj," říkám.

„Ahoj. Jmenuji se Melanie." Usmívá se. „Jsem ve městě nová a… myslím, že jsem se ztratila."

„Ach! A kam se chcete dostat? Vezmu vás tam. Naše auto je jenom za –"

„Ne, není to daleko. Chtěla jsem se projít,ale teď nemůžu najít cestu zpátky na Becker Street."

Je to naše nová sousedka – jak úžasné. Ráda poznávám nové přátele.

„Jste velmi blízko," říkám jí. „Je to hned za druhým rohem tamtím směrem, ale můžete projít hned touhle malou alejí. Vede přímo tam."

„Mohla byste mi to ukázat? Promiňte, jak se jmenujete?"

„Samozřejmě! Pojďte se mnou. Jmenuji se Petals Open to the Moon (Okvětní lístky otevřené měsíci), ale moje rodina mi většinou říká Pet. Odkud jste, Melanie?"

Směje se. „Myslíte San Diego nebo Zpívající svět, Pet?"

„Obě." Také se směji. Líbí se mi její úsměv. „V téhle ulici žijí dva Netopýři. Bydlí v tom žlutém domě s těmi borovicemi."

„Musím se s nimi jít pozdravit," mumlá, ale její hlas se změnil, napjal. Dívá se do zšeřelé ale je, jako kdyby čekala, že tam něco uvidí.

A opravdu tam něco je. Dva lidé, muž a chlapec. Chlapec si projíždí rukou vlasy, jako kdyby byl nervózní. Možná se také ztratil. Jeho hezké oči jsou široké a nadšené. Muž stojí nehybně.

Jamie. Jared. Buší mi srdce, ale je to zvláštní pocit, špatný. Moc tichý a moc… třepotavý.

„Tohle jsou mí přátelé, Pet," říká mi Melanie.

„Ach! Ach, ahoj." Natahuji ruku k muži – je ke mně blíž.

Podá mi svou a jeho stisk je tak silný.

Trhne mnou dopředu, přímo ke svému tělo. Nerozumím tomu. Je to špatné. Nelíbí se mi to.

Srdce mi tluče rychleji, bojím se. Nikdy jsem z'takhle vyděšená nebyla. Nerozumím tomu.

Jeho ruka se zhoupne k mé tváři a já lapám po dechu. Vdechnu mlhu, která mu vytryskla z ruky. Stříbrný obláček, který je cítit po malinách.

„Co –" chtěla jsem se zeptat, ale už je nevidím. Už nevidím nic…

Dál už nic nebylo.

„Wando? Slyšíš mě, Wando?" ptal se známý hlas.

To nebylo správné jméno… nebo ano? Mé uši na něj nereagovaly, ale něco ano. Nebyla jsem Petals Open to the Moon? Pet? Bylo to ono? To mi ale také nepřipadalo správné. Srdce se mi rozbušilo rychleji, jako ozvěna strachu z mé vzpomínky. Mou hlavu vyplnil obraz ženy s červeno bílými vlasy a milýma zelenýma očima. Kde byla moje matka? Ale… ona nebyla *moje* matka, nebo ano?

Slyšela jsem zvuk, tichý hlas, nesl se kolem mě. „Wando? Vrať se. Nenecháme tě odejít."

Ten hlas byl známý, ale zároveň nebyl. Zněl jako… já?

Kdy byla Petals Open to the Moon? Nemohla jsem ji najít. Jenom tisíce prázdných vzpomínek. Dům plný obrázků, ale bez iobyvatel.

„Použijte Probuzení," řekl jiný hlas. Ten jsem nepoznala.

Něco se dotklo mé tváře, lehké jako dotek mlhy. Znala jsem tu vůni. Byl to grapefruit.

Nadechla jsem se víc zhluboka a mysl se mi najednou rozjasnila.

Cítila jsem, že ležím… ale to také bylo špatné. Nebylo mě… dost. Cítila jsem se scvrklá.

Mé ruce byly teplejší než zbytek mého těla, bylo to proto, že je někdo držel. Držely je velké ruce, ruce, do kterých se ty mé celé schovaly.

Vzduch byl zvláštní – zatuchlý a trochu plesnivý. Pamatovala jsem si ho… ale určitě jsem to nikdy v životě necítila.

Neviděla jsem nic než tlumenou červenou – vnitřek svých víček. Chtěla jsem je otevřít, a tak jsem začala hledat ty správné svaly.

„Tulačko, Všichni na tebe čekáme, zlato. Otevři oči."

Tenhle hlas, ten teplý dech u mého ucha, mi byl nejvíc povědomý. Žilami mi při tom zvuku proběhl zvláštní pocit. Pocit, který jsem nikdy dřív necítila. Při tom zvuku se mi zadrhl dech a roztřásly se mi prsty.

Chtěla jsem vidět tvář, která patřila tomu hlasu.

Mysl mi prostoupila barva – barva, která mě volala z minulého života – oslnivá, zářivá modrá. Celý vesmír byl jasně modrý…

A najednou jsem znala své jméno. Ano, tohle bylo správné. Tulačka. Byla jsem Tulačka. Taky Wanda. Teď jsem si vzpomínala.

Na tváři jsem cítila lehký dotek – teplý tlak na svých rtech, na svých víčkách. Ach, tady jsou. Teď jsem mohla zamrkat, když jsem je našla.

„Probouzí se!" zajásal někdo nadšeně.

Jamie. Jamie tu byl. Mé srdce znovu trochu poskočilo.

Chvíli trvalo, než se mé oči zaostřily. Modrá, která mě do nich uhodila, byla špatná – moc bledá, moc smytá. Nebyla to ta modrá, kterou jsem chtěla vidět.

Mé tváře se dotkla něčí ruka. „Tulačko?"

Podívala jsem se za tím zvukem. Byl to tak zvláštní pocit, když jsem pohnula hlavou. Nebylo to jako dřív, ale zároveň to bylo tak jako vždycky.

Mé pátrající oči našly tu modrou, kterou jsem hledala. Safír, sníh a půlnoc.

„Iane? Iane, kde to jsem?" Zvuk vycházející z mého hrdla mě vyděsil. Tak vysoký a rozechvělý. Známý, ale ne můj. „*Kdo* jsem?"

„Ty jsi ty," řekl mi Ian. „A jsi tam, kam patříš."

Vytáhla jsem jednu ruku z té obří, která ji držela. Chtěla jsem se dotknout své tváře, ale natáhla se ke mně něčí ruka a já jsem ztuhla.

Za natahující se ruka nade mnou také ztuhla.

Znovu jsem se pokusila pohnout rukou, bránit se, ale to pohnulo rukou nade mnou, začala jsem se třást a ta ruka se roztřásla.

Ach.

Uvolnila jsem ji a zase sevřela a opatrně jsem ji pozorovala.

Byla tohle *moje* ruka, tahle drobná ručička? Byla to dětská ruka, až na ty dlouhé růžovo bílé nehty vytvarované do

dokonalých, hladkých křivek. Kůže byla bledá, se zvláštním stříbřitým odleskem a úplně nevhodnými zlatavými pihami.

Byla to ta zvláštní kombinace stříbra a zlata, co mi vrátilo ten obraz: viděla jsem v hlavě tvář, odraz v zrcadle.

Ta vzpomínka mě na chvíli vykolejila, protože jsem nebyla zvyklá na civilizaci – ale zároveň jsem nic *jiného* než civilizaci neznala. Pěkný toaletní stolek na vrchu s různými ozdobnými a křehkými věcičkami. Sbírka elegantních skleněných lahviček, které jsem měla – nebo ona? – tak ráda. Orchidej v květináči. Sada stříbrných hřebínků.

Velké kulaté zrcadlo bylo orámované věncem kovových růží. Tvář v zrcadle byla také kulatá, ne úplně oválná. Malá. Kůže na té tváři měla stejný stříbřitý podtón – stříbrný jako měsíční světlo – jako ta ruka, na nose byly další zlatavé pihy. Placheé šedé oči, stříbro duše lehce se lesknoucí za tou jemnou barvou, orámované spletí zlatých řas. Bledě růžové rty, plná a skoro kulaté, jako rty miminka. Malé, rovné bílé zuby za nimi. Důlek na bradě. A všude, všude zlaté, vlnité vlasy, které vstávaly od mé tváře jako svatozář a padaly níž, než stahalo zrcadlo.

Má tvář, nebo její tvář?

Byla to perfektní tvář pro Noční Květinu. Jako přesný převod z Květiny na člověka.

„Kde je?" chtěl vědět můj vysoký, pískavý hlas. „Kde je Pet?" Její nepřítomnost mě děsila. Nikdy jsem neviděla bezbrannějšího tvora než tohle ještě skoro dítě s měsíční tváří a slunečními vlasy.

„Je přímo tady," ujistil mě Doktor. „V kryotanku a připravená na cestu. Mysleli jsme, že nám řekneš, kam ji máme poslat."

Podívala jsem se za jeho hlasem. Když jsem viděla, jak tam stojí ve slunečním světle se svítícím kryotankem v ruce, zaplavila mě vlna vzpomínek z mého minulého života.

„Doktore!" vydechla jsem prudce svým tenoučkým, slabým hlasem. „Doktore, slíbils to! Dal jsi mi své slovo, *Eustaci*! Proč? Proč jsi ho porušil?"

Prostoupila mě tlumená vzpomínka na utrpení a bolest. Tohle tělo takovou agonii nikdy nepocítilo. Ucukla jsem pod tím bodnutím.

„I čestný muž se někdy musí sklonit před nátlakem, Wando."

„Nátlakem," posmíval se další strašně povědomý hlas.

„Řekl bych, že nůž u hrdla se počítá jako nátlak, Jarede."

„Věděls, že bych ho nikdy nepoužil."

„To jsem nevěděl. Byl jsi dost přesvědčivý."

„Nůž?" Mé srdce se roztřáslo.

„Pššt, to je v pořádku," zamumlal Ian. Jeho dech mi foukl do tváře pramen zlatých vlasů a on je odhrnul – rutinní gesto. „Vážně sis myslela, že nás takhle můžeš opustit? Wando!" Povzdechl si, ale ten zvuk byl plný radosti.

Ian byl šťastný. Díky tomu byly moje obavy najednou mnohem lehčí, snesitelnější.

„Říkala jsem vám, že nechci být parazit," zašeptala jsem.

„Pusťte mě," nařídil můj starý hlas. A potom jsem uviděla svou tvář, tu silnou, opálenou, tu černou linii obočí nad mandlovitýma, světle hnědýma očima, vysoké, ostré klíční kosti… Viděla jsem ji obráceně, ne jako odraz, jako vždycky předtím.

„Poslouchej, Wando. Já vím, co nechceš být. Ale my jsme lidé a jsme sobečtí, a *my* vždycky neděláme to, co je správné. Nenecháme tě odejít. S tím se smiř."

To, jak promluvila, její přízvuk, ne její hlas, přineslo zpátky všechny ty mlčenlivé konverzace, hlas v mé hlavě, mou sestru.

„Mel? Mel, jsi v pořádku!"

Usmála se a naklonila se, aby mě objala kolem ramen. Byla větší, než jak jsem si ji pamatovala.

„Samozřejmě, že jsem. Nebyl to důvod celého toho drama? A ty taky budeš v pořádku. Nebyli jsme hloupí. Nepopadli jsme prostě to první tělo, které jsme viděli."

„Nechte mě jí to říct, nechte mě!” Jamie se natlačil vedle Mel. Kolem mého lůžka bylo najednou narváno. Houpalo se, nebylo stabilní.

Vzala jsem ho za ruku a stiskla ji. Mé ruce byly tak slabé. Cítil vůbec můj stisk?

„Jamie!”

„Ahoj, Wando! Je to super, co? Jsi teď menší než já!” Triumfálně se zakřenil.

„Ale pořád jsem starší. Je mi skoro –” A pak jsem se zastavila a rychle jsem svou větu změnila. „Za dva týdny mám narozeniny.”

Možná jsem byla dezorientovaná a zmatená, ale nebyla jsem hloupá. Melaniiny zkušenosti nepřišly vniveč; poučila jsem se z nich. Ian byl nejméně tak čestný jako Jared a já jsem nechtěla procházet tím samým pocitem marnosti jako Melanie.

A tak jsem zalhala a přidala si jeden rok. „Bude mi osmnáct.”

Koutkem oka jsem viděla, jak Melanie s Ianem překvapeně ztuhli. Tohle tělo vypadalo tak mladě na svůj skutečný věk, přesto mu táhlo na sedmnáct.

Byl to tenhle malý klam, tohle preventivní domáhající se svého partnera, které mi pomohlo uvědomit si, že tu zůstanu. Že budu s Ianem a se zbytkem své rodiny. Sevřelo se mi hrdlo, jako kdyby najednou úplně oteklo.

Jamie mě pohladil po tváři a přivolal si tak zpátky mou pozornost. Byla jsem překvapená, jak velká mi jeho ruka na mé tváři připadala. „Vzali mě sebou na nájezd pro tvé tělo.”

„Já vím,” zamumlala jsem. „Pamatuju… Totiž, Pet si pamatuje, že tě tam viděla.” Zlobně jsem se podívala na Melanii, ale ta jenom pokrčila rameny.

„Snažili jsme se ji nevyděsit,” řekl Jamie. „Vypadá tak… křehce, víš? A taky hezky. Vybrali jsme ji společně, ale já jsem nakonec rozhodl! Víš, mel říkala, že to musí být někdo mladý – něco kdo prožil větší procento života jako duše nebo tak něco. Ale ne moc mladého, protože věděla, že bys

nechtěla být dítě. A potom se Jaredovi líbila tahle tvář, protože říkal, že by jí nikdo nikdy nemohl ne… *nedůvěřovat*. Vůbec nevypadáš nebezpečně. Vypadáš jako opak někoho nebezpečného. Jared říkal, že kdokoliv tě uvidí, tě bude přirozeně chtít ochraňovat, viď, Jarede? Ale já jsem nakonec rozhodl, protože jsem hledal někoho, kdo bude vypadat jako *ty*. Myslím, že tohle vypadá přesně jako ty, protože tak nějak vypadá jako anděl, a ty se jako anděl chováš. A je vážně hezká. Věděl jsem, že budeš hezká." Jamie se zeširoka usmál. „Ian s námi nešel. Jenom tady s tebou seděl – říkal, že mu nezáleží na tom, jak budeš vypadat. Nenechal nikoho, aby se tvého kryotanku jenom dotnul, ani mě nebo Mel. Ale Doktor mi tentokrát dovolil se dívat. Bylo to super, Wando. Nevím, proč jsi mi nechtěla dovolit se dívat. Ale nenechali mě pomáhat. Ian nedovolil nikomu jinému, aby se tě dotkl."

Ian mi stiskl ruku a naklonil se, aby mi mohl zašeptat do ucha skrz všechny ty vlasy. Jeho hlas byl tak tichý, že jsem byla jediná, kdo ho mohl slyšet. „Držel jsem tě v ruce, Tulačko. A bylas tak nádherná."

Oči se mi naplnily slzami a musela jsem popotáhnout.

„Líbí se ti, že jo?" ptal se Jamie, tentokrát hlasem plným obav. „Nezlobíš se? Nikdo tam s tebou není, že ne?"

„Nezlobím se, tak úplně," zašeptala jsem. „A nikoho – nikoho jiného jsem tu nenašla. Jenom Petiny vzpomínky. Pet tu je od… Nepamatuji si na dobu, kdy tu ještě nebyla. Nevzpomínám si na žádné jiné jméno."

„Nejsi parazit," řekla Melanie přísně a dotkla se mých vlasů, zvedla jeden pramen a nechala to zlato proklouznout mezi prsty. „Tohle tělo nepatřilo Pet, ale není tu nikdo jiný, kdo by si ho nárokoval. Čekali jsme dost dlouho, abychom se ujistili, Wando. Snažili jsme se ji probudit skoro tak dlouho jako Jodi."

„Jodi? Co se stalo s Jodi?" pípla jsem, můj tichý hlas byl najednou vysoký, jako ptačí. Chtěla jsem se zvednout a Ian mi pomohl – úplně bez námahy, nepotřeboval žádnou sílu, aby

pohnul mým novým drobným tělem – se posadit a podepřel mě. Uviděla jsem jejich tváře.

Doktor, který už neměl v očích slzy, Jeb, nakukující Doktorovi přes rameno, výraz spokojený a zároveň hořící zvědavostí. Další byla žena, kterou jsem nejdřív nepoznávala, protože její tvář byla mnohem živější, než jsem ji kdy viděla, a stejně jsem ji mockrát nepotkala – Mandy, bývalá Léčitelka. Blíž ke mně byl Jamie s jasným, nadšeným úsměvem, vedle něho Melanie a za ní Jared s rukama kolem jejího pasu. Věděla jsem, že ty ruce nikdy nebudou spokojené, pokud se nebudou dotýkat jejího těla – mého těla! – teď. Že ji bude držet co nejblíže k sobě, navždy, že bude nenávidět každý centimetr, který přijde mezi ně. Prostoupila mnou divoká, bodavá bolest. To křehké srdce v mé nepatrné hrudi se zachvělo. Nikdy nebylo zlomené a nerozumělo téhle vzpomínce.

Mrzelo mě, když jsem si uvědomila, že Jareda stále miluju. Nebyla jsem od toho osvobozená, nebyla jsem osvobozená od žárlení na tělo, které miloval on. Odívala jsem se zpátky na Mel. Viděla jsem její smutný výraz, který býval můj, a věděla jsem, že porozuměla.

Rychle jsem pokračovala pohledem po skupině lidí kolem mé postele, zatímco Doktor po chvilkové odmlce zodpověděl mou otázku.

Trudy a Geoffrey, Heath, Paige a Andy. I Brandt…

„Jodi neodpovídala. Snažili jsme se, dokud jsme mohli."

Byla Jodi tedy pryč? Přemýšlela jsem a mé nezkušené srdce pulzovalo. Bylo to pro tu malou chatrnou věčičku tvrdé probuzení.

Heidi a Lily, na jejíž tváři byl drobný, bolestný úsměv – nicméně upřímný…

„Dokázali jsme ji zásobovat tekutinami, ale neměli jsme jak ji krmit. Báli jsme se atrofie – jejích svalů, mozku…"

Zatímco mě mé srdce bolelo víc než kdy jindy – pro ženu, kterou jsem nikdy nepoznala – mé oči pokračovaly po kruhu a potom ztuhly.

Dívala se na mě Jodi, přilepená ke Kylovi.

Váhavě se usmála a já jsem ji najednou poznala.

„Sunny!"

„Mohla jsem tu zůstat," řekla, ne úplně samolibě, ale skoro. „Stejně jako ty." Podívala se na Kylovu tvář – která byla lhostejnější, než jsem byla zvyklá – a její hlas zesmutněl. „Ale snažím se. Hledám ji. Pořád ji budu hledat."

„Kyle nám řekl, abychom Sunny vrátili, když to vypadalo, že Jodi ztratíme," pokračoval Doktor tiše.

Chvíli jsem ohromeně pozorovala Sunny s Kylem a potom jsem dokončila svou obhlídku kruhu.

Ian mě pozoroval se zvláštní kombinací radosti a nervozity. Jeho tvář byla výš než by měla, větší, než bývala. Ale jeho oči byly pořád stejně modré. Kotva, která mě držela na téhle planetě.

„Jsi tam vevnitř v pořádku?" zeptal se.

„Já… já nevím."

Mé srdce se znovu zatřepotalo, když jsem se podívala do těch očí, a tohle nebyla vzpomínka na lásku z jiného života. V ústech mi vyschlo a žaludek se mi zachvěl. Místo, kde se mě jeho paže dotýkala, jako by bylo mnohem živější než zbytek mého těla.

„Nevadí ti *tak* moc tu zůstat, nebo ano, Wando? Myslíš, že bys to možná mohla snést?" zamumlal.

Jamie mi stiskl ruku. Melanie dala svou na tu jeho a usmála se, když i Jared přidal tu svou. Trudy mi poklepala na nohu. Geoffrey, Heath, Heidi, Andy, Paige, Brandt a dokonce i Lily se na mě všichni usmívali. Kyle se posunul blíž a po tváři se mu také rozlil úsměv. Sunnyin úsměv byl úsměv spiklence.

Kolik Žádné bolesti mi Doktor dal? Všechno zářilo.

Ian mi z tváře odhrnul pramen zlatých vlasů a dal mi ruku na tvář. Byla tak velká, že mi jeho dlaň zakrývala obličej od brady k čelu; mou stříbrnou kůží při tom kontaktu proběhl záchvěv elektřiny. Když první šok opadl, kůže pořád brněla.

Cítila jsem, jak mi tváře zalilo horko. Mé srdce nikdy nebylo zlomené, ale zároveň nikdy nelétalo. Styděla jsme se; těžko jsem hledala svůj hlas.

„Asi bych to mohla zvládnout," zašeptala jsem. „Když tak budete šťastní."

„To ale nestačí," nesouhlasil Ian. „Musíš být šťastná i *ty*."

Mohla jsem se mu do očí dívat jenom pár vteřin; ostýchavost, pro mě tak nová a neznámá, mě vždycky přinutila sklopit oči do klína, znovu a znovu.

„Já… myslím, že bych mohla," souhlasila jsem. „Myslím, že budu velmi, velmi šťastná."

Šťastná a smutná, povznesená a nešťastná, jistá a plná strachu, milovaná a odepřená, trpělivá a naštvaná, klidná a divoká, úplná a prázdná… to všechno. Budu cítit všechno. A bude to všechno moje.

Ian mi zvedl tvář, abych se mu musela podívat do očí, a mě zase zčervenaly tváře.

„Tak tady zůstaneš."

Políbil mě, přímo přede všemi, ale já jsem rychle zapomněla na všechno obecenstvo. Tohle bylo lehké a správné, žádné rozdělení, žádný zmatek, žádný nesouhlas, jenom Ian a já, roztavený kámen pohybující se tímhle novým tělem, pečetící tak naši smlouvu.

„Zůstanu," souhlasila jsem.

A začal můj desátý život.

Epilog – Pokračovaná (Continued)

Život a láska v poslední lidské základně na planetě Zemi pokračovaly, ale věci nezůstaly úplně stejné.

Já jsem nebyla stejná.

Tohle bylo mé první znovuzrození do těla stejného druhu. Považovala jsem to za mnohem těžší než měnit planetu, protože jsem od toho, že jsem člověkem, už tolik čekala. Také jsem zdědila mnoho věcí od Petals Open to the Moon a ne všechny byly příjemné.

Zdědila jsem velký smutek za Cloud Spinner. Chyběla mi matka, kterou jsem nikdy nepoznala a litovala jsem toho, jak teď trpí. Možná na téhle planetě nemohla být radost, kterou by podle nějakých neznámých pravidel nevyvážila bolest.

Zdědila jsem nečekaná omezení. Byla jsem zvyklá na tělo, které bylo silné a rychlé a vysoké – na tělo, které mohlo běžet celé kilometry, vydrželo bez jídla a pití, mohlo zvedat těžké náklady, dosáhlo na vysoké poličky. Tohle tělo bylo slabé – a ne jenom fyzicky. Vždycky, když jsem byla nejistá, což se v těchto dnech stávalo velmi často, zmocňovala se tohohle těla ochromující stydlivost.

Získala jsem v lidské komunitě jinou roli. Lidé teď nosili věci místo mě a nechávali mě projít do místnosti jako první. Dávali mi ty nejlehčí úkoly a potom půlku práce stejně udělali za mě. A co bylo ještě horší, já jsem jejich pomoc potřebovala. Mé svaly byly měkké a nebyly zvyklé na práci. Snadno jsem se unavila a mé pokusy to skrýt nikoho neoklamaly. Asi bych bez přestávky neuběhla ani kilometr.

Ale za tohle zacházení nemohla jenom moje fyzická slabost. Byla jsem zvyklá na to, že jsem měla hezkou tvář, ale byla to tvář, na kterou se lidé mohli dívat se strachem, nedůvěrou nebo i nenávistí. Má nová tvář takové emoce vylučovala.

Lidé se často dotýkali mých tváří, dávali mi ruce pod bradu, aby mi zvedli tvář a mohli si ji lépe prohlédnout. Často mi poklepávali na hlavu (která byla dobře dosažitelná, protože jsem byla menší než všichni kromě dětí) a ve vlasech mě

hladili tak pravidelně, že jsem si přestala všímat, kdy se to stalo. Ti, kteří mě nikdy předtím nepřijali, to dělali teď stejně často, jako mí přátelé. Dokonce i Lucina přestala vykazovat jakékoliv známky odporu, když mě její děti začali pronásledovat jako dvě štěňátka. Zvlášť Freedom se mi při každé příležitosti vyšplhal na klín a ponořil mi hlavu do vlasů. Isaiah byl na takové projevy citů už moc velký, ale rád mě držel za ruku – stejně velkou jako byla ta jeho – a nadšeně štěbetal o Pavoucích a Dracích, fotbalu a nájezdech. Děti se pořád nepřibližovaly k Melanii; jejich matka je vyděsila moc důkladně na to, aby její ujišťování teď něco změnilo.

Dokonce i Maggie a Sharon, přestože se pořád snažily se na mě nedívat, se nedokázaly v mé přítomnosti držet své dřívější strnulosti.

Mé tělo nebylo jedinou změnou. Přišly monzuny a já jsem za to byla ráda.

Jednak jsem nikdy dřív necítila deštěm zmáčené kreozoty – jenom mlhavě jsem si na jejich vůni pamatovala ve svých vzpomínkách na Melaniiny vzpomínky, což rozhodně nebyl jistý způsob – a ta vůně teď vyhnala z jeskyní zatuchlinu, voněly teď čerstvě, skoro pikantně. Vůně mi ulpívala na vlasech a sledovala mě všude. Cítila jsem ji ve svých snech.

Petals Open to the Moon také žila celý svůj život v Seattlu a neporušená záplava modré oblohy a žhavý vzduch byly pro můj systém stejně omamující – skoro *otupující* – stejně tak jako by byly temné mraky a zatažená obloha pro jakéhokoliv z těchto pouštních obyvatel. Mraky byly vzrušující, byla to změna oproti bezvýrazné, monotónní světle modré. Měly v sobě hloubku a pohyb. Vytvářely na obloze obrázky.

V Jebových jeskyních se toho muselo hodně přestavět a to, že se všichni museli odstěhovat do velké herní místnosti – teď přestavěné na veřejnou ložnici – byla dobrá příprava na další, trvalejší změny.

Každé místo bylo zapotřebí, a tak nemohly pokoje zůstat opuštěné. Ale pořád jenom ti nově příchozí, Candy – která si nakonec vzpomněla na své pravé jméno – a Lacey dokázaly

snést Wesovo staré místo. Litovala jsem Candy kvůli její budoucí spolubydlící, ale Léčitelka nikdy neprojevila při té vyhlídce žádnou nespokojenost.

Až deště přejdou, přestěhuje se Jamie do volného rohu v pokoji Aarona a Brandta. Melanie a Jared ho vykopli do Ianova ještě předtím, než jsem se znovu probudila v Petině těle; Jamie nebyl tak malý, aby mu k tomu museli dát nějaký důvod.

Kyle pracoval na zvětšování malé praskliny, kde spával Walter, aby byla připravená, až bude poušť zase suchá. Opravdu nebyla dost velká pro víc než jednoho člověka, a Kyle nebude sám.

V noci v hrací místnosti spala Sunny stočená do klubíčka přitisknutá ke Kylově hrudi, jako kotě, které se přátelí s velkým psem – s rotvajlerem, kterému bezmezně věřila. Sunny byla *vždycky* s Kylem. Od té doby, co jsem poprvé otevřela své stříbrošedé oči, jsem si nedokázala vzpomenout na chvíli, kdy bych ty dva viděla zvlášť.

Kyle byl neustále zadumaný, až moc rozptýlený tím novým vztahem, který nedokázal tak úplně pochopit, aby si všímal něčeho jiného. Nevzdával se Jodi, ale když se k němu Sunny přitiskla, držel ji něžně u sebe.

Před deštěm byla všechna místa plná, a tak jsem zůstávala s Doktorem v nemocnici, která mě už neděsila. Lůžka nebyla pohodlná, ale bylo to velmi zajímavé místo. Candy si vzpomínala na detaily ze života Summer Song lépe než ze svého vlastního; nemocnice teď byla místo zázraků.

Po dešti už Doktor v nemocnici spát nebude. První noc v hrací místnosti si Sharon beze slůvka vysvětlení přitáhla svou matraci vedle té jeho. Možná ji motivovala Doktorova fascinace Léčitelkou, přestože já jsem pochybovala, že si Doktor někdy všiml, jak hezká ta starší žena byla; byl fascinovaný jenom jejími fenomenálními znalostmi. Nebo to možná bylo tím, že Sharon byla připravená odpustit a zapomenout. Doufala jsem, že to byla ta druhá možnost. Bylo by hezké, že Sharon s Maggie jdou obměkčit.

Já už také nebudu spát v nemocnici.

K tomu klíčovému rozhovoru s Ianem by asi nikdy nedošlo, kdyby nebylo Jamieho. V ústech mi vždycky úplně vyschlo a dlaně se mi začaly potit, jakmile jsem jenom pomyslela na to, že bych se o tom zmínila. Co když ty pocity tam v nemocnici, těch pár dokonalých momentů hned potom, co jsem se probudila v tomhle těle, byly jenom iluze? Co když jsem si je pamatovala špatně? Věděla jsem, že pokud jde o mě, tak se nic nezměnilo, ale jak si můžu být jistá, že Ian to cítí stejně? To tělo, do kterého se zamiloval, tu pořád bylo!

Čekala jsem, že bude neklidný – všichni jsme byli. Když to bylo těžké pro mě, pro duši zvyklou procházet velkými změnami, jak těžké to musí být pro lidi?

Pracovala jsem na tom, abych se dostala přes poslední zbytky žárlivosti a matoucí ozvěny lásky, kterou jsem stále cítila k Jaredovi. Nepotřebovala jsem je a ani jsem je nechtěla. Ian byl pro mě ten správný partner. Ale někdy se přistihnu, jak pozoruji Jareda a jsem zmatená. Viděla jsem, jak se Melanie dotýká Iana a potom vždycky ucukne, když si uvědomí, kdo je. Dokonce i Jared, který k nejistotě neměl žádný důvod, se někdy setkal s mým zmateným pohledem a sám jako by něco hledal. A Ian… Samozřejmě, že pro něho to muselo být nejtěžší. Tomu jsem rozuměla.

Byli jsme spolu skoro stejně jako Kyle se Sunny. Ian se neustále dotýkal mé tváře a vlasů, pořád mě držel za ruku. Ale kdo se k tomuhle tělu tak nechoval? Nebylo to pro všechno ostatní jenom platonické? Proč mě znovu nepolíbil, tak jako ten první den?

Možná mě v tomhle těle nikdy nemohl milovat, ať už to bylo pro ostatní lidi kolem mě jakkoliv příjemné.

Má hlava byla podobných starostí plná i tu noc, kdy Ian nesl mé lůžko – protože pro mě byla moc těžká – do velké, temné hrací místnosti.

*

Pršelo, poprvé za šest měsíců. Když si lidé rovnali a natřásali své navlhlé peřiny, byl slyšet smích i nářek. Uviděla jsem Sharon s Doktorem a usmála jsem se.

„Tady, Wando," zavolal na mě Jamie a mávl k místu, kam si zrovna položil svou matraci, vedle té Ianovy. „Je tu místo pro všechny tři."

Jamie byl jediný, kdo se ke mně choval skoro úplně stejně jako předtím. Přijal mou drobnější postavu a nikdy nevypadal překvapený, když jsem vešla nebo když z těchto rtů vyšla slova Tulačky.

„Že doopravdy nechceš to lůžko, že ne, Wando? Vsadím se, že když je přisuneme k sobě, všichni tři se vejdeme na tyhle dvě matrace." Jamie se na mě křenil, zatímco kopl do jedné z matrací a přisunul ji tak k té druhé, aniž by čekal na nás souhlas. „Ty nezabereš moc místa."

Vzal Ianovi z ruky moje lůžko a postavil ho na stranu, aby nepřekáželo. Potom se zády k nám natáhl na kraj matrace.

„Jo a Iane," řekl, aniž by se otočil. „Mluvil jsem s Brandtem a s Aaronem a myslím, že se k nim nastěhuju. No, jsem hotovej. Dobrou."

Chvíil jsem zírala na Jamieho nehybné tělo. Ian byl stejně nehybný. Ale nemohl mít také záchvat paniky. Vymýšlel snad nějaký způsob, jak se z téhle situace vykroutit?

„Zhasnout," zařval Jeb z druhé strany místnosti. „Všichni zavřete pusy, ať se můžu trochu vyspat."

Lidi se zasmáli, ale jako vždycky ho poslechli. Jedna po druhé zhasly všechny lampy, až místnost úplně ztemněla.

Ianova ruka našla mou; byla teplá. Všiml si, jak je ta moje studená a zpocená?

Klesl na kolena na matraci a jemně mě stáhl s sebou. Lehla jsem si tam, kde se matrace překrývaly. Stále mě držel za ruku.

„Je to takhle v pořádku?" zašeptal Ian. Kolem nás byly slyšet další šeptané rozhovory, jenom trochu je přehlušoval šum sírového pramene.

„Ano, děkuju," odpověděla jsem.

Jamie se přetočil, zatřásl matrací a narazil do mě. „Ups, promiň, Wando," zamumlal a potom, jsem slyšela, jak zívl.

Automaticky jsem se posunula, aby měl dost místa. Ian byl blíž, než jsem myslela. Tiše jsem vydechla, když jsem do něho narazila a potom jsem se pokusila mu také udělat nějaké místo. Jeho ruka byla najednou kolem mě, přidržel si mě u sebe.

Byl to zvláštní pocit; to, jak byla Ianova ruka kolem mě tímhle neplatonickým způsobem, mi připomnělo mou první zkušenost s Žádnou bolestí. Jako kdybych byla v agonii, aniž bych si to neuvědomovala, a jeho dotek všechnu bolest zahnal.

Ten pocit vymazal všechnu mou ostýchavost. Otočila jsem se čelem k němu a on mě stiskl pevněji.

„Je to takhle v pořádku?" zopakovala jsem šeptem jeho otázku.

Políbil mě na čelo. „Líp než v pořádku."

Chvíli jsme mlčeli. Většina konverzací kolem nás už utichla.

Sklonil se, takže se jeho rty dotýkaly mého ucha, a zašeptal tišeji než předtím: „Wando, myslíš, že…?" Odmlčel se.

„Ano?"

„No, vypadá to, že mám teď pokoj sám pro sebe. To není správné."

„Ne. Není tu dost místa, abys mohl být sám."

„Nechci být sám. Ale…"

Proč se nezeptá? „Ale co?"

„Měla jsi už dost času si všechno urovnat? Nechci na tebe pospíchat. Vím, že je to matoucí… s Jaredem…"

Chvíli mi trvalo, než jsem pochopila, co to říká, ale potom jsem se tiše zahihňala. Melanie nebyla moc na hihňání, ale Pet ano a její tělo mě v tuhle nevhodnou chvíli zradilo.

„Co?" chtěl vědět.

„Já jsem dávala *tobě* čas, aby sis všechno urovnal," vysvětlila jsem šeptem. „Já jsem nechtěla pospíchat na *tebe* – protože vím, že je to matoucí. S Melanií."

Překvapeně nadskočil. „Ty sis myslela…? Ale Melanie není ty. Nikdy jsem nebyl zmatený."

Teď jsem se do tmy usmívala. „A Jared není ty."

Jeho hlas byl o něco víc napjatý, když znovu promluvil. „Ale je to pořád Jared. A ty ho miluješ."

Žárlil zase? Neměla by mě tahle negativní emoce těšit, ale musela jsem přiznat, že to bylo povzbuzující.

„Jared je má minulost, jiný život. Ty jsi moje přítomnost."

Chvíli byl tiše. Když znovu promluvil, byl jeho hlas hrubý emocemi. „A tvá budoucnost, jestli chceš."

„Ano, prosím."

A potom mě políbil tím nejneplatoničtějším způsobem, jaký byl za daných okolností možný, a já jsem byla nadšená, když jsem si vzpomněla, že jsem byla dost chytrá a lhala o svém věku.

Déšť skončí a až se tak stane, Ian a já budeme spolu, budeme partneři v pravém slova smyslu. To byla naděje a závazek, jaký jsem nikdy za všechny své životy neměla. Jenom při tom pomyšlení jsem měla radost i starosti a zároveň jsem se cítila váhavá i zoufale netrpělivá – cítila jsem se jako *člověk*.

*

Všechno bylo vyřešené a my s Ianem jsme byli nerozličnější než když dřív. A tak když přišel čas, abych svou novou tvář vyzkoušela na jiných duších, samozřejmě, že šel se mnou.

Ten nájezd pro mě byl úlevou po dlouhých týdnech frustrace. Už tak bylo špatné, že mé nové tělo bylo slabé a skoro v jeskyních nepoužitelné; nedokázala jsem uvěřit, když mi ostatní řekli, že nechtějí využívat mé tělo na tu jedinou věc, na kterou se hodilo.

Jared souhlasil s Jamieho volbou zvlášť kvůli jeho nevinné, zranitelné tváři, o které nikdo nemůže nikdy

pochybovat, jeho křehké stavbě, kterou budou všichni chtít ochraňovat, ale i on měl problémy s uváděním své teorie v praxi. Byla jsem si jistá, že provádět nájezdy bude pro mě stejně lehké jako předtím, ale Jared, Jeb, Ian a ostatní – všichni kromě Jamieho a Mel – celé dny debatovali o způsobu, který by mě nezahrnoval. Bylo to směšné.

Viděla jsem, jak si prohlíží Sunny, ale ona pořád nebyla osvědčená, nebyla důvěryhodná. A navíc, Sunny absolutně neměla v úmyslu udělat jenom jeden krok ven z jeskyní. Jenom při slově *nájezd* se krčila hrůzou. Kyle s námi nepůjde; Sunny dostala hysterický záchvat, když na to jednou přišla řeč.

Nakonec zvítězila praktičnost. Byla jsem potřebná.

Bylo příjemné být potřebná.

Zásoby se tenčily; tohle bude dlouhý, důkladný nájezd. Jared ho vedl, jako obvykle, takže nikdo nepochyboval o tom, že Melanie jde s námi. Aaron a Brandt se přihlásili jako dobrovolníci, ne že bychom potřebovali další síly; byli jenom unavení z našich stěstnaných prostor.

Jeli jsme daleko na sever a já jsem byla nadšené při myšlence na všechna ta nová místa – a také že znovu ucítím chlad.

V tomhle těle se mi nadšení trochu vymykalo z ruky. Byla jsem živá a hyperaktivní tu noc, co jsme jeli ke kamennému převisu, kde byla schovaná dodávka s nákladákem. Ian se mi smál, protože jsem sotva dokázala klidně sedět, když jsme do dodávky nakládali oblečení a různé další maličkosti, které budeme potřebovat. Držel mě za ruku, říkal, že proto, aby mě připoutal k zemskému povrchu.

Byla jsem moc hlasitá? Moc lhostejná ke svému okolí? Ne, samozřejmě, že ne, nic jsem nemohla udělat, byla to past a byla pro nás pozdě už ve vteřině, kdy jsme dorazili.

Všichni jsme ztuhli, když Melanii a Jaredovi do tváře posvítily malé paprsky baterek. Má tvář, mé oči, ty, které jediné nás mohly zachránit, zůstaly schované ve stínu za Ianovými širokými zády.

Mé oči nebyly září oslepené a měsíc svítil dost jasně, abych viděla, že Hledači byli v přesile, osm proti šesti. Bylo dost jasno na to, abych viděla, jak drží ruce, abych viděla zbraně, třpytící se, zvednuté a namířené přímo na nás. Na Jareda a Mel, na Brandta a Aarona – kteří ani nevytáhli naši jedinou zbraň – a jedna přímo doprostřed ianovy hrudi.

Proč jsem je nechala jít se mnou? Proč musejí také umřít? V hlavě se mi ozývaly Lilyny zmatené otázky: *Proč život a láska přetrvávají? Proč?*

Mé malé, křehké srdce se rozpadlo na miliony kousíčků a já jsem ponořila ruku do kapsy a snažila se v ní nahmátnout pilulku.

„Klid, no tak, všichni se uklidněte," zvolal muž stojící uprostřed skupiny Hledačů. „Počkejte, počkejte, nic *nepolykejte*! Ježiši, vzpamatujte se! Ne, podívejte se!"

Muž otočil baterku tak, že mu svítila do tváře.

Jeho obličej byl opálený a vrásčitý, jako kámen omletý větrem. Jeho vlasy byly tmavé, na spáncích trochu prošedivělé, a kudrnaté. A jeho oči – jeho oči byly tmavě hnědé. Jenom tmavě hnědá, nic víc.

„Vidíte?" řekl. „Dobře, vy nás nezastřelíte a my nezastřelíme vás. Vidíte?" A položil zbraň, kterou nesl, vedle sebe na zem. „No tak, lidi," řekl a ostatní vrátili své pistole do jejich pouzder – na bocích, na kotnících, na zádech… tolik zbraní.

„našli jsme tady vaši skrýš – je to chytré, měli jsme štěstí, že jsme ji vůbec objevili – a rozhodli jsme se, že tu počkáme a seznámíme se s vámi. Nestává se každý den, že narazíme na další povstaleckou buňku." Potěšeně se zasmál a jeho smích vycházel až z hloubky jeho břicha. „Podívejte se na sebe! Co? Mysleli jste si, že jste jediní, kdo pořád kope?" Znovu se zasmál.

Nikdo z nás se ani o kousek nepohnul.

„Myslím, že jsou v šoku, Nate," řekl jiný muž.

„Vyděsili jsme je skoro k smrti," řekla nějaká žena. „Co jste čekali?"

Čekali a šoupali nohama, zatímco my jsme jenom nehybně stáli.

Jared se vzpamatoval jako první. „Kdo *jste*?" zašeptal.

Jejich vůdce se znovu zasmál. „Jsem Nate – rád vás poznávám, přestože vy to ještě možná tak necítíte. Tohle je Rob, Evan, Blake, Tom, Kim a Rachel." Jak mluvil, mávl rukou ke svým lidem a ti při zvuku svého jména kývli. Všimla jsem si jednoho muže, který stál trochu víc vzadu a kterého Nate nepředstavil. Měl jasně rezavé, vlnité vlasy, které trochu vyčnívaly – zvlášť pro to, že byl ze všech nejvyšší. Vypadal, že je neozbrojený. Také se na mě díval, a tak jsem se podívala stranou. „Dohromady je nás ale dvacet dva," pokračoval Nate.

Nate napřáhl ruku.

Jared se zhluboka nadechl a udělal krok dopředu. Když se pohnul, zbytek naší skupiny mlčky úlevně vydechl.

„Já jsem Jared." Potřásl si s Natem rukou a potom se usmál. „A to jsou Melanie, Aaron, Brandt, Ian a Wanda. Dohromady je nás třicet sedm."

Když řekl Jared mé jméno, Ian trochu přenesl váhu, aby mě kompletně zakryl. Až v tu chvíli mi došlo, že já jsem pořád ve stejném nebezpečí, jaké by byli ostatní, kdyby tohle doopravdy *byli* Hledači. Stejně jako na začátku jsem se snažila stát naprosto nehybně.

Nate při Jaredově odhalení zamrkal a potom se jeho oči rozšířily. „Páni. To je poprvé, co mě v *tomhle* někdo trumfnul."

Teď zamrkal Jared. „Našli jste další?"

„Kromě naší víme o dalších třech oddělených buňkách. S Gail je jedenáct lidí, s Russelem sedm a s Maxem osmnáct. Udržujeme kontakt. Dokonce i někdy obchodujeme." Znovu se zasmál. „Gailina malá Ellen se rozhodla, že chce dělat společníka tady mému Evanovi a Carlos si vybral Russelovu Cindy. A všichni samozřejmě sem tam potřebují Burnse – " Prudce se odmlčel a neklidně se rozhlédl, jako kdyby řekl něco, co neměl. Jeho oči se na chvíli zastavily na vysokém zrzkovi vzadu, který nespouštěl oči ze mě.

„Měli bysme to vysvětlit," řekl malý muž u Nateova lokte.

Nate se na nás podezřívavě podíval. „Dobře. Rob má pravdu. Ať je to za námi." Zhluboka se nadechl. „Tak, všichni buďte klidní a vyslechněte nás. Klidně, prosím. Lidi to někdy rozruší."

„Pokaždý," zamumlal muž jménem Rob. Jeho ruka se přesunula k pouzdru na jeho boku.

„Co?" zeptal se Jared bezvýrazně.

Nate si povzdechl a mávl na vysokého muže se zrzavými vlasy. Muž udělal krok dopředu, na tváři ironický úsměv. Měl pihy, jako já, ale měl jich tisíckrát víc. Byly tak husté, až to vypadalo, že má tmavou kůži, přestože byl bledý. Jeho oči byly tmavé – asi tmavě modré.

„Tohle je Burns. Je s námi, takže neblázněte. Je to můj nejlepší přítel – už stokrát mi zachránil život. Je člen naší rodiny a nejsme rádi, když se ho lidi pokoušejí zabít."

Jedna z žen pomalu vytáhla svou zbraň a nechala ji hlavní k zemi.

Zrzek poprvé promluvil, jeho hlas byl zřetelný, mírný tenor. „Ne, je to v pořádku, Nate. Vidíš? Mají svou vlastní." Okázal přímo na mě a Ian ztuhl. „Vypadá to, že nejsem jediný, z koho se stal domorodec."

Burns se na mě zakřenil, potom s rukou nataženou ke mně překročil místo mezi našimi dvěma skupinami, zemi nikoho.

Udělala jsem krok kolem Iana a ignorovala jeho tlumené varování, najednou jsem byla klidná ajistá.

Líbilo se mi, jak to Burns vyjádřil. *Stát se domorodcem.*

Burns se přede mnou zastavil, dal ruku trochu níž, aby vykompenzoval naše rozdílné výšky. Sevřela jsem ji – byla proti mé jemné kůži tvrdá a mozolnatá – a potřásla si s ním.

„Burns Living Flowers (Pálí živé květiny)," představil se.

Mé oči se při zvuku jeho jména rozšířily. Ohnivý svět – jak nečekané.

„Tulačka," řekla jsem mu.

„Je… neobyčejné se tu s tebou setkat, Tulačko. A to jsem si myslel, že jsem jediný svého druhu."

„Ano zdaleka,” řekla jsem a pomyslela na Sunny zpátky v jeskyních. Možná jsme nebyli vůbec tak vzácní, jak jsme si mysleli.

Zvedl jedno obočí.

„Je to tak?” řekl. „No, možná pro tuhle planetu je nakonec nějaká naděje.”

„Je to zvláštní svět,” zamumlala jsem spíš sama pro sebe než pro tu další domorodou duši.

„Zvláštní,” souhlasil.